

ספרי' — אוצר החסידים — לויבאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
תשיעי

היכל
חמישי

אור התורה

מספר

בראשית

והוא לקוטי אמרים. מאמרים יקרים. מעוררים הלבבות לעבודת ה'. על סדרי פרשיות התורה. ועל חנוכה ופורים. שלש רגלים ור"ה ויוהכ"פ.

מ א ת

כבוד קדושת אדוננו מורנו ורבנו הגדול הגאון האמתי האלקי חסידא קדישא אור עולם נזר ישראל ותפארתו קדוש ה'

מרנא ורבנא **מונהם מענדל** נבג"מ זי"ע

— אדמו"ר ה"צמח צדק" —
מליובאוויטש

חלק ראשון : בראשית — ויצא

הוצאה שני' עם הוספות

יוצא לאור על ידי מערכת

„ אוצר החסידים ”

ברוקלין (13) ג. י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות עשרים ושבע לבריאה

מפתח כללי:

iii	פתח דבר מהמו"ל להוצאה שני'
vii	אקדמות מלין מהמו"ל דהוצאה הראשונה
ix	לוח המפתחות

אור התורה

א, א	פרשת בראשית
נד, א	פרשת נח
עב, ב	פרשת לך
פח, ב	פרשת וירא
קו, ב	פרשת חיי שרה
קלו, א	פרשת תולדות
קעב, א	פרשת ויצא

OR H A T O R A H BEREISHIS

Vol. I

Printed and Copyrighted 1966, by
"KEHOT" PUBLICATION SOCIETY
770 Eastern Parkway, Brooklyn, N. Y. 11213
Tel.: HYacinth 3-9250-1

נדפס בדפוס "פאבלישער"
ע"י שמואל אברהם אבא בן בתי' פייגא

פ ת ח ד ב ר

ב"ה.

על פי הוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א, ובהמשך להנדפס מכבר¹, הננו מו"ל בזה — בהוצאה שני' עם הוספות — את דרושי כ"ק אדמו"ר ה"צמח צדק" ורשימותיו על ספר בראשית.

ספר זה נדפס פעם אחת בברדיטשוב בשנת "כבוד לתורה" (— תרע"ג). עפ"י הכתוב בהקדמת המו"ל של הוצאה הראשונה נעתקו דרושים ורשימות אלו בחלקם מגוף כתב יד קדשו של הצ"צ ובחלקם מכתבי-יד מעתיקים.

הוצאה זו היא פוטוגרפיה מהוצאה הראשונה הנ"ל (פרט לההוספות, כמובן). חלק שער השני "ספר אור... לפ"ק" — הוא פוטוגרפיה משער הוצאה הראשונה.

* * *

כרך זה כולל דרושים ורשימות הצ"צ על פרשיות בראשית — ויצא בתור הוספה באו בסוף כרך השני: א) רשימות הצ"צ על ספר בראשית, שנדפסו או נמצאו בכת"י בביכלאך אשר ברשותנו ולא באו בהוצאה הראשונה². ב) ד"ה רבי בנאה — סדר ונוסחא אחרינא מהנדפס (קיט, ב). נדפס עפ"י השוואה לכת"י ד"ה זה הנמצא בכמה ביכלאך (עם הערות כ"ק אדמו"ר שליט"א למאמר זה)³. ג) ד"ה ואם בשדה, תקס"ב — נוסחא אחרינא מהנדפס בד"ה ויגדלו הנערים (קלט, ב). נעתק כאן מספר המאמרים תקס"ב שנעתק מגוף כתב יד קדשו של אדמו"ר האמצעי (ושם הוא בלי הגהות הצ"צ). ד) מראה מקום לביכלאך דא"ח בהם נמצאו הדרושים והרשימות. ה) מפתח כללי לשני החלקים.

* * *

בפרטיות יותר ע"ד כתבי אדמו"ר ה"צמח צדק" — ראה הקדמת כ"ק אדמו"ר שליט"א לאור התורה שמות.

מערכת "אוצר החסידים"

מוצש"ק פ' בראשית, ה'תשכ"ז, ברוקלין, נ. י.

(1) והם: ע"ס שמות (שמות — בא), ויקרא, במדבר, דברים, תהלים, חמש מגילות.
(2) מפתח מפורט — בחלק שני.
(3) מאמר זה נדפס ג"כ בקונטרס מאמרים של הצ"צ (קה"ת, תשי"ז).

קובץ
שלשלת האור

שער
חשיעי

היכל
חמישי

ספר

אור התורה

חלק ראשון

על ספר **בראשית** ודרושים לחנוכה.

דרושים יקרים מאירים כספירים. מעוררים הלבבות לעבודת ה'.
על סדרי פרשיות התורה ומועדים ור"ה ויום הכפורים. חנוכה
ופורים. ועוד פסוקים ומאמרי חז"ל:

מעט מהרבה. אשר השאיר אחריו ברכה **מנחם** משיב נפשו.

כבוד קדושת אדונינו מורינו ורבינו הרב הגדול הנאון האמיתי
האלקי החסיד והעניו אור עולם מופת הדור נור ישראל ותפארתו
קדוש ה' מכובד כקש"ת מרנא ורבנא מנחם מענדל מליובאוויטש
נבג"מ זיע"א:

אשר אור תורתו וקדושת חסידותו האירו פני חבל רבים
הלכו לאורו ורבים השיב מעון. והמפורסמות איצ ראי.

נעתק מכת"י שנמסרו טרבותינו נבג"מ ושליט"א ועוד הרבה מנכדי
רבינו ש"י. והובא לדפוס בהוצאות הנדיבים המבוארים בהקדמת
ס' דרך מצותיך ח"א ועוד מנדיבי אחינו, ובהשתדלות והתעסקות
(בכידור והגיה) מהור"ח ויא"מ מהר"ר חיים אליעזר נ"י ביחאויסקן
מחאלמי בהרה"ח ר' דובער הכהן ז"ל.

ובדפוס נסדר והונה ע"י הרבני מהר"ר חיים טאיר נ"י בהוצ"ח ר'
אברהם שטאל נ"י היילמאן מליעפלי:

ברדיטשוב, בדפוס, שעפ"מ ל'

שנת כבוד לחורג לט"ז

הוצאה שני' עם הופפות

יוצא לאור על ידי מערכת

„ אוצר החסידים ”

ברוקלין (13) נ. י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות עשרים ושבע לבריאה

אקדמות מלין .

זה קרוב לחמשים שנה מעת הלכח ארון האלקים. רוח אפינו משיה ה' אשר אמרנו בצלו נחוי. עלה השמימה לחוות בנועם הוי'. ואנחנו עמי צאן מרעיתו נשארנו משוממים ומשתוממים מה זאת עשה לנו אלקים. אך זאת היא נחמתינו כי בהעלות ה' את רוחו בסערה הניח לנו פי שנים ברוחו. ה'ה כניו ונכדיו רבותינו הקדושים נ"ע ושליט"א אשר האירו ויאירו עינינו בדברי קדשו ובצלם נחוי עד ביאת גואלנו הצדק בב"א. וגם דברי קדשו שהניח אחריו ברכה ככ"ק במה עשירות אלפים ניירות כנגלה ובנסתר. והרבה באו בדפוס לאור עולם. ובוה ישחעשע ויתענג נפש כל אנ"ש הקשורים והעשופים ורואים את רוחו עומד בקרבנו גם עתה :

והנה כל מה שבא לאור הדפוס ה' רק מתורתו הנגלית. ודברי קדשו בד"ח היו ספונים וממונים ולא הגיע עת פקודתם כל איתן השנים שעברו. וזה איזה שנים שנעשה התעוררות מרבתינו והרבה משארי הנכדים להוציא לאור עולם גם דברי קדשו בד"ח. ונתנו לנו הרבה מכ"ק להעתיקם ולקבעם בדפוס. ואחדים מאנ"ש הנדיבים התנדבו להויל כסף מכיסם לדבר מצוה רבה הלזו. וקרבנו אל המלאכה. וב"ה שעלה בדינו להרפים ס' דרך מצותיך ח"א פי' המצות יח"ב פי' המלות. וס' דרך אמונה. וכבר יצאו לאור עולם. ועתה הננו מוציאים לאור עולם מנה אחת אפים סדרושי קדשו על סדר פרשיות התורה ומועדים אשר פי השם יקבנו בשם אור התורה (עולה כמספר כ"ק אדמו"ר מנחם מענדל נ"ע) וזה יצא ראשונה על ספר בראשית וחנוכה כרך גדול מחויק ערך נ"ה בייגנס ובאותיות גדולות מאירות עינים. ובהג"ה בדויקה. תתענג נפש כל קורא בס. ועוד ידינו נטווי להוציא לאור על כל חלקי התורה כה יאמר ה' :

ברם דא עקא. כי הוצאות הדפוס רבה מאד והכסף אול מכליני. כי מהספרים שהוצאנו לאור עולם לא הושב כספינו עדיין אף החצי. והרבה ספרים מונחים עדיין. תורה מונחת בקרן זוית. על זה תראב נפש הדוים. הן אמת שצריך לרין את אחינו לכף זכות. כי דוחק וטרדת הזמן גבר בעתים הללו במדה נפרזה עד כי כל איש לא ידע את נפשו. וממש חיים תלויים מנגד. עכ"ו אחינו היקרים התבוננו נא אשר בכל הדוחק ישתדל כל איש להשיג ההכרחיות ויאולי גם איזה דברים מותרים הנראים להכרחים). ואם היו משימים אל לכם דאם כן בחיי שעה כש"כ בחיי עולם. דברי קדשו של רבינו הקדוש נ"ע אשר בהם תחינה העצמות היבשות. בגדאי הכרחי הוא. מה גם שכאשר יהנו בדברי קדשו יהיו שפתותיו הקדושים דיבכות ויעשו לו נייחא דרוחא בעלמא דקשוט בודאי צריך לעשות יותר מכפי הכח והיכולת. עוד זאת יתבוננו אשר אם היו מביאים הכת"י לפנייהם למכרם היו הרבה קופצים לקנותם אף שההעתיקות רובם משוכשים. ועתה שנותנים לפנייהם דבר מתוקן ומקובל בכל הפרטים כודאי צריך להיות זרין בדבר להכניסו אל ביתו. הן אמת שע"ז כבר צעק מרה כ"ק אדמו"ר האמצעי נ"ע זיע"א בהקדמתו לספרו הק' דרך חיים וז"ל הטהור אמנם ידעתי טבע אנ"ש שבדברים שבכתב שגם שמלאים טעות לא יחושו על כל הוצאה רבה להשיגם וכאשר יבואו אותן הדברים בעצמן בדפוס לא יחושו לנפשן לקנות גם במקח היוחר זול. וגם אותו שקונה אותו בורכו יפה ומניחו בקרן זוית כשיפנה ישנה כו' לזאת אני מזהירם באמת לטובתם כו' ואני נפשי הצלתי ודי בזה עכ"ל הטהור לענינינו ויעו"ש עוד. ומי הוא זה אשר לא יחוש לדברי קדשו.

אקדמות מלין

ע"כ אחינו היקרים בווז כסף בווז זהב וקחו מקחכם לשם שמים במחיר הקצוב. ומי שידו משנת ביותר להעניק מטובו נרבה הגונה לטובת ההדפסה בלהבא שנוכל להשלים על כל חלקי התורה בודאי שכרו יהי כפול בזה וכבא. וכראי היא המצוה הזאת לרום קרנינו ולהחיש גאולתינו בב"א. וזכות רבינו הקדוש נ"ע יגן עלינו ועל כל ישראל ברו"ג כיר"א :

כלל גדול צריך לאודועי שכשכותב רבינו כמש"ל או נת"ל אין הכונה דיקא על ספר זה. כי במקומות רבות כונתו לסי' התו"א (שיש הרבה דרושים לטון התו"א עם הגהותיו) או לאיזה כתב שהי' בהבדך שהי' דרוש הלזה הנדפס. ונקוש האי כללא בידך :

הדרושים שבזה הספר שהי' לפנינו גבי"ק רשמנו מאיזה בוך. ועוד היו העתקות נכונות שהועתקו והוגהו סגבי"ק וגבי"ק לא הי' לפנינו לא ידענו מאיזה בוך שהוא. ע"כ לא נרשמנו :

לבר הדרושים מבי"ק הי' לנו כיכער העתקות טובות מכתבי רבינו שהיו אצל כ"ק אדמו"ר מקאפוסט נ"ע זיע"א שמסר לנו בנו ש"י ובהרבה מקומות תקן כ"ק ההעתקות בגבי"ק והמה היו לנו לעזר בזה הספר שכר כל המסייעים יהי' כפול בזה וכבא :

ת ק ו נ י ם :

תקין	דף	עמו'	שיטה	טעות	תיקון	דף	עמו'	שיטה	טעות
ג"ע	ק	א	לד	י"ע	לפני אחד ה'	י	א	י"ח	לפני ה'
והניף	"	"	כו	והניף	כ	יג	א	ט"ז	כו
וינב	קמו	ב	בסוף	שהיא	כחיד	כ	ב	כ'	כחיד
עומק	קצנ	א	כד	עמק	ונבנב	כח	ב	ר'	נבנב
הטומאה	קצו	ז	ה	הטומא'	למחה	כח	ב	ט"ז	למחה
וגליע	רו	ב	כא	וגליע	חיות	כט	א	כ"ז	חיות
אהל	רמו	א	ה	אהל	שיטה	ל	א	לב ולג	בוט'
האפוד	רכט	ב	ג	האפוד	שיטה	"	ב	ב'	בוט'
מלמעלה	רל	א	כט	למעלה	כזה	לג	ב	י"ז	כזה
תיבת	רלב	ב	ו	תיבות	כו	לד	א	ב	כו
וגליע	רלד	ב	יד	וגליע	גופני	מח	ב	ב	גופני
חזקה	רפא	ב	למעלי	חזקה	ויחי	נא	א	יג	ויחי
להס	רצב	א	י ויא	להס לרזון	בקדס	נו	א	לה	בקדס
דעתוי	שסא	א	יב	דעתוי	ע"ו	סד	ב	כב	פולס
וני	שסז	ב	ח	וני	היינו	פב	ב	לב	הינו
כמד"ד (כ"ח) כמד"ד	דש	ב	יב	כמד"ד	התנאים	פד	א	א	התנאי'
פרי	שז	א	יח	פרי	לעילס	"	"	ג	לארוס
כפמטמ"ט	שעו	א	ט	כפמטמ"ט	מאחעדלי"ת	קמז	א	יז	מאחעדלי"ת

לוח המפתחות *

בראשית

עמוד	דף	
א	א	כה אמר ה' השמים כסאי (א"ב)
ב	ב	ביאור כאשר השמים החדשים
ג	ד	ויאמר לו יהונתן מחר חדש (כל המשמח)
ד	ה	להבין ביאור הדברים (הנ"ל)
ה	ו	עוד ביאור הדרוש הנ"ל (הנ"ל)
ו	ז	להבין במ"ש רבינו לעיל
ז	ח	קצור מהדרוש והי' מדי חדש שבלקו"ת (הנ"ל)
ח	ט	ביאור על הדרוש (הנ"ל)
ט	י	הערות להדרוש (הנ"ל)
י	יא	להבין מארז"ל בחלק (לפסוק בראשית ברא) (תקע"א)
יא	יב	קיצור מהדרוש והארץ היתה תהו
יב	יג	ויאמר אלקים תדשא
יג	יד	ויעש אלקים את שני המאורות
יד	טו	להבין מארז"ל הביאו עלי כפרה
טו	טז	לבאר המאמר שטענה הלבנה כו'
טז	יז	ויאמר אלקים ישרצו המים (תרט"ז)
יז	יח	ויאמר אלקים ישרצו המים
יח	יט	ויכולו השמים והארץ (א"ב)
יט	כ	במדרש ב"ר ויברך כו' ברכת ה' תעשיר
כ	כא	(שני פערטיל)
כא	כב	במ"ד בראשית ויטע כו' (הנ"ל)
כב	כג	ואיבה אשית כו' (תרט"ז)
כג	כד	ויהיו שניהם ערומים (א"ב)
כד	כה	ביכל תקט"ד ד"ה ענין סוד ה' ליראיו (א"ב)
כה	כו	הלא אם תיטיב שאת (תרט"ז)

נח

א	נד	אלה תולדות נח (תרט"ז)
ב	סו	קיצור מביאור ע"פ תולדות נח
ג	סז	ענין תיבת נח (תקע"א)
ד	סח	כי מי נח זאת לי (א"ב)
ה	סט	מחלוקת בין רש"י ות"י בענין המבול (תקע"א)
ו	סט	ותנח התיבה
ז	ע	את קשתי
ח	עא	והי' בענני ענן על הארץ
ט	עב	והיתה הקשת בענן

לך

ב	עב	ויראו אותה שרי פרעה (תקע"א)
א	עג	ויחלק עליהם לילה
א	תכג	הוספות לדרוש ויחלק

* עוד דרושים ורשימות לפרשיות אלו באו בההוספות בסוף חלק שני (ראה מפתח הכללי שם).

אקדמות מלין

ע"כ אחינו היקרים בווז כסף בווז זהב וקחו מקחכם לשם שמים במחיר הקצוב. ומי שידו משנת ביותר להעניק מטובו נרבה הגונה לטובת ההדפסה בלהבא שנוכל להשלים על כל חלקי התורה בודאי שכרו יהי כפול בזה ובכא, וכדאי היא המצוה הזאת לרוסם קרנינו ולהחיש גאולתינו בב"א, וזכות רבינו הקדוש נ"ע יגן עלינו ועל כל ישראל ברו"ג כיר"א :

בלל גדול צריך לאודועי שכשכותב רבינו כמש"ל או נת"ל אין הכונה דיקא על ספר זה, כי במקומות רבות כונתו לסי' התו"א (שיש הרבה דרושים לשון התו"א עם הגהותיו) או לאיזה כתב שהי' בהביך שהי' דרוש הלזה הנדפס. ונקוט האי כללא בידך :
הדרושים שבזה הספר שהי' לפנינו גבי"ק רשמנו מאיזה בוך, ועוד היו העתקות נכונות שהועתקו והוגהו סגבי"ק וגבי"ק לא הי' לפנינו לא ידענו מאיזה בוך שהוא. ע"כ לא נרשמנו :

לבד הדרושים סגבי"ק הי' לנו ביבער העתקות טובות מכתבי רבינו שהיו אצל כ"ק אדמו"ר מקאפוסט נ"ע זיע"א שמסר לנו בנו ש"י וכדרכה מקומות הקן כ"ק ההעתקות סגבי"ק והמה היו לנו לעזר בזה הספר שכר כל המסייעים יהי' כפול בזה ובכא :

ת ק ו נ י ם :

דף עמו' שיטה				דף עמו' שיטה			
תיקון	טעות	א	ב	תיקון	טעות	א	ב
ג"ע	ג"ע	ק	י	לפני אמר סי'	לפני סי'	י	א
והניף	והניף	ב	י	ב	ב	א	א
ויגב	שהיא	ב	ב	כיתוד	כיתוד	ב	ב
עומק	עמק	א	ב	ונגב	נגב	ב	ב
הסומאה	הסומאי	ה	ב	למחה	למחה	ב	ב
ונליע	ונליג	ב	א	חיות	חיות	א	א
אהל	אוהל	א	א	שיטה	שטי' ולג	א	א
האסוד	האופד	ג	ב	שיטה	שטי'	ב	ב
מלמעלה	למעלה	א	א	בזה	בזיה	ב	ב
תיבת	תיכות	ב	ב	כו	כו	א	א
ונליע	ונליג	ב	ב	גופו	גופני	ב	ב
חזקה	ויבצ	ב	ב	ויחי	ויחי	א	א
להס ללזון	להס ללזון	א	א	סקדס	סקדס	א	א
דעתוי	דעתוי	א	א	פ"י	פולס	ב	ב
וגי	וגי	ב	ב	היינו	הינו	ב	ב
כמד"ד (כ"ית) כמד"ד	כמד"ד	ב	ב	התנאים	התנאי	א	א
פרי	פרי	א	א	לעילס	לאדוס	ג	ג
כפמעמ"ט	כפמעמ"ט	א	א	מאחטדל"ת	מאחטדל"ת	א	א

לוח המפתחות *

בראשית

דף	כה אמר ה' השמים כסאי (א"ב)
א	ביאור כאשר השמים החדשים
ב	ויאמר לו יהונתן מחר חדש (כל המשמח)
ג	להבין ביאור הדברים (הנ"ל)
ד	עוד ביאור הדרוש הנ"ל (הנ"ל)
ה	להבין במ"ש רבינו לעיל
ו	קצור מהדרוש והי' מדי חדש שבלקו"ת (הנ"ל)
ז	ביאור על הדרוש (הנ"ל)
ח	הערות להדרוש (הנ"ל)
ט	להבין מארז"ל בחלק (לפסוק בראשית ברא) (תקע"א)
י	קיצור מהדרוש והארץ היתה תהו
יא	ויאמר אלקים תדשא
יב	ויעש אלקים את שני המאורות
יג	להבין מארז"ל הביאו עלי כפרה
יד	לבאר המאמר שטענה הלבנה כו'
טו	ויאמר אלקים ישרצו המים (תרט"ז)
טז	ויאמר אלקים ישרצו המים
יז	ויכולו השמים והארץ (א"ב)
יח	במדרש ב"ר ויברך כו' ברכת ה' תעשיר
יט	(שני פערטיל)
כ	במ"ר בראשית ויטע כו' (הנ"ל)
כא	ואיבה אשית כו' (תרט"ז)
כב	ויהיו שניהם ערומים (א"ב)
כג	ביכל תקס"ד ד"ה ענין סוד ה' ליראיו (א"ב)
כד	הלא אם תיטיב שאת (תרט"ז)

נח

א	נח תולדות נח (תרט"ז)
ב	קיצור מביאור ע"פ תולדות נח
ג	ענין תיבת נח (תקע"א)
ד	כי מי נח זאת לי (א"ב)
ה	מחלוקת בין רש"י ות"י בענין המבול (תקע"א)
ו	ותנח התיבה
ז	את קשתי
ח	והי' בענני ענן על הארץ
ט	והיתה הקשת בענן

לך

א	עב ויראו אותה שרי פרעה (תקע"א)
ב	עג ויחלק עליהם לילה
ג	עכ תכג הוספות לדרוש ויחלק

* עוד דרושים ורשימות לפרשיות אלו באו בהוספות בסוף חלק שני (ראה מפתח הכללי שם).

עמוד	דף	
נ	עו	ומלכי צדק כו'
נ	עה	שכרך הרבה מאד
א	עט	ויאמר אברם כו' בן ביתי יודש אותי
נ	פ	ויוצא אותו
א	פא	והאמין בה'
א	פא	אני ה' אשר הוצאתיך מאור כשדים
נ	פא	אד' ה' במה אדע
א	פג	ידוע תדע
נ	פג	ויקח לו את כל אלה
		ויבחר אותם (הדרוש הזה הוא בהוספות לתו"א
		מגילת אסתר ד"ה להבין למה לעתיד כו'.
נ	פג	ויש כאן גוספות על התו"א)

וירא

נ	פח	וירא אליו הוי' (שני פערטיל)
א	פט	כי ידעתיו (תרט"ז)
א	צ	ביאור למען הביא ה' על אברהם (תרט"ז)
א	צו	כי ידעתיו וגו'
א	צט	וה' המטיר על סדום
א	ק	ענין שהי' שרה אצל אבימלך
א	ק	ויתפלל אברהם אל האלקים
נ	ק	וירא והנה איל
		אשר יאמר היום בחר ה' יראה (מסעי' ג' כ"ק)
נ	קב	(שני פערטיל)
א	תלב	למועד הזה כעת חי'

חיי שרה

נ	קו	בזהר פ' ח"ש ע"פ ויהיו חיי שרה
נ	תכד	לד"ה ויהיו חיי שרה
נ	קיד	ויתן לי את מערת וכו'
נ	קטו	ויען עפרון את אברהם
נ	קטז	וישמע אברהם אל עפרון (א"ב)
נ	קיט	רבי בנאה הוה מציין מערתא (תקע"א)
א	קכא	ולתוס' ביאור אגדתא הנ"ל (תקע"א)
נ	קכה	וה' ברך את אברהם בכל (תרט"ז)
נ	קכז	במדרש פ' חיי שרה כו' יפה שיחתן כו'
א	קלג	קיצורים והוספות להדרוש יפה שיחתן
א	קלו	שלשה אבות הם שרש ג' עמודים
נ	תלב	ויצחק בא
נ	תלב	יצחק זוגו בא אצלו

תולדות

א	קלו	ואלה תולדות יצחק
א	קלז	ויהי יצחק בן ארבעים שנה
א	קלז	ויעתר יצחק
נ	קלח	שני גויים בבטנך
א	קלט	ויזרע יצחק בארץ ההיא

דף	עמוד	
קלט	נ	ויגדלו הנערים
קמה	נ	יושב אהלים
קמה	נ	הקל קול יעקב
קמו	א	ויגש וישק לו וירח
קנא	א	ויקהל רי"ח ע"פ עיניך בשדה
קנא	נ	ראה ריח בני (ל' התו"א עם הגהות)
קנו	א	בת"א בד"ה ראה ריח בני (תרט"ז)
קנט	נ	ויתן לך האלקים מטל השמים
קס	נ	ומשמני הארץ
קסא	א	בסנהדרין פ"ח ר"כ רמי כתי' תירש
קסא	נ	ויתן לך האלקים (מכ"ק אדמו"ר אמצעי נ"ע זיע"א)
קסג	נ	ביאור הדברים (הנ"ל)
קסו	א	במדרש מה ראה יעקב כו' (הנ"ל)
קסו	נ	להבין מאמר הזהר. פתח ר"ח מי ימלל
קע	נ	להבין מאמר הזהר. פתח ר"י ואמר ורח השמש ..

ויצא

קעב	א	ויצא יעקב מבאר שבע
קעב	נ	ויפגע במקום
קעג	נ	ויפגע במקום
קעז	א	ענין קומה הוי' ויפוצו אויביך (מחצה הא' מהעתק ומחצה הב' מגכ"ק תרט"ז)
קפה	א	במד"ר ר' ברכי' פתח כי כל בשמים ובארץ (לדרוש הנ"ל) (תרט"ז)
קפו	א	בוך פערטיל. וביאור הענין (תרט"ז)
קצא	נ	והי' זרעך כעפר הארץ
קצא	נ	בת"א ד"ה ושכתי בשלום (ל' התו"א עם הגהות בפנים ולמטה)
קצט	נ	ענין שלום עליכם (לפסוק ושכתי בשלום)
ר	נ	וירא והנה באר בשדה
רי	נ	עוד קיצורים לד"ה באר בשדה
ריב	א	שייך לד"ה וירא והנה באר בשדה
ריג	נ	ציון במשפט תפדה (לדרוש באר בשדה)
רטז	נ	אתהלך לפני ה' בארצות החיים (לפסוק וללבו שתי בנות) (תקע"א)
ריח	א	ותקנא רחל באחותה
רכ	א	ותקרא את שמו יוסף
רכ	נ	כי לא תשתחוה לא"ל אחר (לדרוש הנ"ל)
רכא	א	וענתה בי צדקתי
רכא	נ	ויקה לו יעקב מקל
רכג	א	ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים
רכג	נ	והכשבים הפריד יעקב
רכד	א	והי' העטופים ללבו
רכד	נ	לולי אלקי אבי אברהם כו'
רכה	נ	וישכם לבן

אור התורה

מספר

בראשית

(בראשית — ויצא)

אור התורה

בראשית

כה אמר ה' השמים כסאי וגו' (בישעי' רסו' ס"ו). פנ"ח דזרכות כ"ע א' גזי והזועות שהוא רעידת הארץ. רב אחא בר יעקב אומר דוחק את רגליו תחת כסא הכבוד שנאמר כה אמר ה' השמים כסאי והארץ הדוס רגלי ופרש"י כגון שדחה תחת כסה"כ ומגיע בטומו עד לארץ שהיא הדוס רגליו. ר"ל שעי"ז רועדת הארץ. ל' כמ"ש בת"א ר"פ בראשית הדוס בלשון הפסוק הוא כמו שרפרף בו' שמעמידין תחת רגלי היושב להגביה הרגל מעל הארץ בו' כי כנס"י נק' רגל כמ"ש בניס אחס בו' כרעא דאבזה בו' והנה להיות הדוס לבחי' רגל שהוא כנס"י דהיינו להגביהה (הג"ה ר"ל שלא יהיו רגליה יורדות מות ע' זח"א ויחי דרכ"א ב' והיינו ע"י שמפילים ח"ע בתאוות גשמיות שמוה נמשך שגס למעלה נשפל ההמשכה בהיכלות הקליפות כי יעקב חבל נחלתו כמ"ש ע"פ ואני נתתי לך שכס אחד וז"ס גלות השכינה. עכ"ה) ולהעלותה מלמטה למעלה הוא ע"י בחי' הארץ שהס מלות מעשיות בו' וע"י תשצ"פ שגק' ג"כ ארץ ועמ"ש בד"ה המגביהי לשבת בו'. וז"ס בוח"ב פקודי דרמ"א ע"א ובגין דבשי לאתפשטא יתיר לתת אמר הדוס רגלי. ר"ל כי הארץ היא מל' דאלי' והיא הדוס שלא יתפשט האור בבי"ע שלא יוכלו לקבל אלא ע"י מסך בו'. ועד"ז היא מסך מזדיל צין בי"ע דקדושה לק"נ. וכ"ז ע"י מלות ותשצ"פ. אכן כשמבטלים ישראל מעסק המלות ותשצ"פ או ע"ד למוטמאילים זה בו' אזי דוחק את רגליו בו'. ואז הארץ לא תוכל לקבל ומוה נמשך רעידת הארץ ה"י. ובספרי העצב דרעידת הארץ נמשך מן האויר העלור בצטן האדמה בו' כשמחפשע מחמת חוס האש ע"כ צוקע הארץ בו'. וי"ל כמ"ש בד"ה מזוזה דאויר אור יו"ד זהו בחי' נר מלוא המקיף אור תורה בו'. ומהמת ציטול המלות ע"י חוס היל"ר מסתלק האויר לשרשו בו'. או כי וצרוח פיו כל לבאס שמהבל עליון נמשך היות בו' ומחמת פגס התחטונים והרוח תשוב בו' ומוה נמשך רעידת הארץ ועמ"ש בד"ה כי ציוס הזה יכפר בעיני הלא כה דברי באש. ובישעי' כ"ד ב' טע חנוע ארץ בו' ונפלה בו' ועזח"א דרל"ז ב' לא נפלה אלא בו' ואפ"ל דרעידת הארץ זהו סימן למ"ש אלע"ל והארץ כבגד חבלה בישעי' כ"א ו'. ואזי יהי' השמים החדשים והארץ החדשה בו' :

ב פ"ב דהגיגה דף י"ב סע"א א"ל ז"ס לב"ה לדברוכס (שאתס אומרים ארץ נבראת תהלה) אדם עושה שרפרף ואח"כ עושה כסא שנאמר השמים כסאי בו'. ופרש"י שרפרף לרגליו וכסא ליטב ע"כ הכסא מתקן תהלה ולפי גובה הכסא הוא מתקן השרפרף עכ"ל. ולפמ"ש בת"א ד"ה השמים כסאי שהוא ז"א תורה והארץ מל' מלות א"כ ז"ס ס"ל תלמוד גדול וז"ס ס"ל מעשה גדול. א"ג ז"ה ס"ל כמ"ש קדשנו במלותיך תהלה ואח"כ וקן חלקנו בתורתך. ויש לפרש דדברי שניהם קימים ע"ד מ"ש בת"א בד"ה ויקהל משה. שצלווי מרע"ה לישראל הקדים יריעות המשכן ואח"כ הכלים ויריעות הס בחי' שמים כמ"ש נוטה שמים כיריעה. וזהו כז"ס. וצלווי הקב"ה למשה צפ' תרומה נאמר. תהלה הכלים

הכלים והה"כ היריעות כי המשכת הטגולים והמקיפי' מאוא"ם הוא ע"י למזוס וכו'.
 וזהו ענין ארץ קדמה כי שרש הגילוי רק ממל' דא"ם שרש צחי' ארץ:
ג שם י"ד עד די כורסיין רמיו ועתיק יומין יתיב כו' אחד לכסא ואחד לשרפרף שנאמר
 השמים כסאי כו'. היינו כי השמים ז"א הוא כסא לעתיק יומין כו':
ד שם די"ו ע"א כל העוצר עצירה בסחר דוחק את רגלי השכינה שנאמר והארץ
 הדוס רגלי ופרש"י אומר בלצו כאלו אין השכינה כאן וכתיב והארץ הדוס
 רגלי עכ"ל. ועמש"ל סעיף א' בענין מ"ש פב"ת דזרכות כ"ע א' דוחק את רגליו כו'
 ומגיעו צעוטו עד הארץ. וי"ל שזה נמשך ע"י העוצר עצירה בסחר שדוחק את רגלי
 כו' ומחמת זה נמשך מדה כנגד מדה ג"כ שדוחק כו' ומגיע צעוטו כו'. והיינו כי
 העוצר עצירה פוגם בצחי' והארץ הדוס כו' וכנ"ל. קדושין ל"א א' סנהדרין ז' א' פפ"ו
 דאבות ירושלמי חגיגה ב' רבות זה"א ק"ם ח"ב קנ"ב רפ"א ח"ג ת"נ חקב"ז חנ"ה צחי'
 ע"ז ב' קל"ב רי"א של"ה ג"ז ב' שכ"ב ב' שכ"ד א' שע"ח ב' מ"ע ס"ח ק"מ קל"ו:

ה רבות צראשית ספ"א כנזכר בחגיגה י"ב סע"א כנ"ל סעיף ב'. צא ר"פ י"ז
 הה"ד כל פעל ה' למענהו כו' לא צרא אלא לכבודו כו' השמים כסאי
 ואומר השמים מספרים כבוד אל כו' ועיין מענין השמים מספרים צוח"ב חרומה קל"ו ב'
 מאן שמים כו' ובמק"מ ז"א שצו מאירים מוחין דאו"א וזהו מספרים ל' גהרין כמראה
 אבן ספיר כו' וגם שמאיר צהם ג' ספרים שבהן צרא הקב"ה את העולם סופר וספר
 וסיפור כו' ע"ש וזהו השמים כסאי שהם כסא לצחי' הצ"ד שהם ג' ספרים והיינו ע"י
 טסק התורה הגק' ספר וע"י דברי סופרים צחי' סופר ועי"ז נמשך ג"כ להיות ועתיק
 יומין יתיב כנ"ל סעיף ג':

ו רבות משכטים פל"א קרוז לס"פ דקמ"ע ע"ב ע"פ את העני עמך. לא עמך
 הוא העני אלא עמי הוא ובן אמר דוד כי אחת עם עמי הושיע כו' רלוקך
 לידע ראה מה כתיב כה אמר ה' השמים כסאי מה כתיב אחריו ואל זה אביע אל עמי
 כו'. ענין עמי הוא סיהרא דלית לה מגרמה כלום. וע' מזה צוח"א וישלח קס"ח סע"ב
 ובפ' צחקתי קי"ג ע"ב ובפ' וישב קפ"א א'. והנה ארז"ל הביאו עלי כפרה על שמייעטוי
 כו' ע"כ עמי הוא כו' וגם כי נטוץ תחלתן בסופן דוקא וכמ"ש ע"פ תהלה לדוד
 ארוממך כו':

ז בחקתי ר"פ ל"ו כמ"ש צרבות צראשית ספ"א כנ"ל סעיף ה' יע"ש:

ח נשא פי"ב קרוז לר"פ דרמ"ו ג' צטעה שאמר הקב"ה ועשו לי מקדש כו' אמר
 משה כו' הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך כו' ואומר השמים כסאי
 והארץ הדוס כו' אמר הקב"ה איני מבקש לפי כחי אלא לפי כהן כו' ע"ש. היינו כמ"ש
 בת"א סד"ה השמים כסאי דצחי' אי זה בית זהו למעלה מצחי' כסא ושרפרף כו'. כי כסא
 ושרפרף כלים לצחי' גר"נ. אבל בית מקיף דיחידה היה. א"כ כיון השמים רק כסאי
 איך צהמ"ק יהי' בית כו' אלא ע"ז חירוק שאיני מבקש לפי כחי אלא לפי כהן צחי' מקיפי'
 דיחידה חיה שבכש"י צחי' בכל מאדך מאד בלך כו':

א סנהדרין פ"ק ד"ז ע"א כי רחימתין הוה עזיזא כו' ולצפוף כתיב חיוה בית אשר
 חבטו לי כו' ר"ל אף שבהי' ומעלת הבית בעלם גדול ממדרגת המשכן
 כמ"ש מזה בד"ה מה עובו אוהליך יעקב ובד"ה מזמור שיר הנוכת הבית ובח"א בד"ה
 זיגש אליו יהודה. ועיין מזה בזה"כ פקודי דרמ"א א'. לכן הי' הבית ששים אמה כו'
 וכמו אחוון רבבן לגבי אחוון זעירין כו' ודוגמה שופר גדול לגבי שופר כו'. אך עכ"ז
 כיון שאין עושין רש"מ הרי המשכן אף שמדרגתו למטה מהבית כיון שאז עשו רש"מ
 היה בזה התגלות ההבה נפלאה יותר מצבית כי ושכתי בחוכס כתי':

י זח"ב יתרו פ"ה סע"ג תמן כתיב ציוס הוא אענה נאום ה' אענה את השמים והס
 יענו את הארץ כו' דכתיב השמים כסאי כו' והס יענו כו' והארץ הדוס רגלי.
 זיוזן עס מ"ש בזהר ר"פ ואלא כ"כ א' ע"פ עד תאות גבעות עולם כו' וע' בזה"ג
 פ' אחרי דע"ז ב' ועמס"ל בד"ה לאינה וראינה סעיף א' וסעיף י"ז. וזהו ענין אחד
 שצפסוק שמע ישראל. איני אענה את השמים זהו ענין הארת א' בהי"ת שהוא חכמה עד
 יסוד בהי' השמים כסאי והס יענו את הארץ כו' זהו ד' רבתי. אך לזה ל"ל אי זה בית
 כו' מקיף כתר כו' בעטרה שטערה לו כו':

יא תרומה קנ"ח סע"א כגון בגו"ל נקודה תחת ירכי מלכא והארץ הדוס רגלי כו'
 עמ"ש בד"ה לאו לחייך בתוריס ע' בזה"ג פינחס דרמ"ה תחלת עמוד א':
יב פקודי דרמ"א ע"ש באריכות. ח"ג פינחס רמ"ג סע"ג שופטים ער"ה א':

יג ת"ז בתחלתו דף א' סע"א והארץ הדוס רגלי דא שכינה דאיהי כליאל מע"ס.
 ובכס"מ שזהו ענין ויחן אוחס אלקים ברקיע השמים יסוד ז"א להאיר על הארץ
 מל'. ועוז"א וילא קס"ב ב'. ודף ה' ע"ג והארץ הדוס רגלי איהי תחות ו"ה דאיון חשבון
 חרק כו' ותקון ס"ע דק"ע ע"ב בענין הכל אשר נעשה על הארץ כו' ואז יעלה מן הארץ
 הכל דאורייתא והכל דלכותין אהעביד על ארעא דאיהי שכינתא והארץ הדוס רגלי כו'.
 ויש להעיר מענין סולם מולב ארצה:

יד בחיי פ' בא גבי עד מתי מאנת לענות מפני עו' כי השמים כסאי כו' ואל זה
 אביע אל עני הוא הנכנע כו'. ר"פ ויקרא ק"ל ע"ג בענין והארץ הדוס
 כו'. והנה הופן א' בארץ כו':

טו של"ה ר"פ תרומה. צמ"ע כ' כי ר"ת הוי' השמים כסאי הוא ו"ה והארץ הדוס
 ו"ה. ועד"ז ישמחו השמים ר"ת י"ה ותגל הארץ ר"ת ו"ה. והיינו כי
 השמים ז"א כסא לבהי' י"ה. ועי"ז והארץ מקבלת בהי' ו"ה כו':

ואת כל אלה ידי עשתה ויהיו כל אלה נאום ה' וא"ז זה אביט אל עני ונבה רוח
 וחרד על דבורי. ברבות בראשית פי"ב הקשו דבה"א בראש לא בעמל ולא ביגיעה
 ואיך אומר ואת כל אלה ידי עשתה. ומחרץ דפי' ואת כל אלה קאי על התורה שבכות התורה
 כברא העולם שנאמר אלה העדות והחוקים וגו' בזכות השבטי' שנאמר ואלה שמות בני'
 וגו'. וע' רבות ויקהל פמ"ח מענין ג' בהי' אלה. הא' אלה תולדות השמים והארץ. ב'
 ג' כנ"ל:

משפטים פל"ח קרוב לס"פ חבל הקב"ה אינו כן מי הם עמו העניים רואה לפני
 ונדבק בו רלוך לדע מה כתיב בה אמר ה' השמים כסאי וגו' מה כתיב
 אחריו ואל זה אביע אל עני וגו'. כי אתה עש עני חשיע. ולפ"ז אפ"ל כי השמים כסאי
 והארץ הדוס אינו קאי על התורה. אלא ע"ד הרצעה קנינים קנה הקב"ה. שמים וארץ
 קנין א' והו ענין כסאי והדוס רגלי. אי זה בית כו' זהו בהמ"ק קנין א'. ואת כל אלה
 ידי עשה זהו תורה קנין א'. ויהיו כל אלה הם השבטים זהו ישראל קנין א'. ומ"מ
 ואל זה אביע אל עני כו'. וענין שמים וארץ קנין א' היינו יהוד א"ל להחיות מאין ליש
 שהוא בחי' המהדש המיד בכל יום מע"ב מאין ליש. ועל הכסא יושב הגוף והראש
 המשכת הו"ב כו'. ואולי כסאי ע"ד הגוסטוס יושב כו' א"כ הכסא מורה על הגדולה
 גדול ה' בעיר אלקינו כו'. א"כ השמים יהו"ע ציטול והארץ יהו"ת ע' גד"ה יו"ע של
 ר"ה שחל להיות בשבת. אי זה בית כי השמים ושמי השמים לא יכלכלוך כו' ומ"מ נק'
 בהמ"ק בית שלמעלה מכסא והדוס כי עי"ז נמשך יהוד פנימי דהו"ב אור חדש כו'
 ועכשו הוא תפלה בית תפלה. ואת"כ ואת כל אלה זהו ענין תורה כנ"ל. אל עני
 כמ"ש עני ורוב על החמור:

תלים סי' י"ע השמים מכפרים כבוד אל ומעשה ידיו מגיד הרקיע. י"ל שמים ז"א
 רקיע יסוד ז"א. זהו א"ק"ב צ"ב. במדרש תלים כמה פירושים ע"ז. א' ע"ד כל
 פעל ה' למענהו לעדותו ומוצן מזה שהשמים עדות על שהקב"ה צרא את עולמו לשימ"ב
 כו'. ב' ע"ד מדינה שהוא דר בה היא נאה לומר עשרו ושצחו כו' והיינו השמים
 מכפרים כו'. ולע"ל הללו את ה' מן הארץ אינתי וירם קרן לעמו. והיינו כי שמים
 הוא ז"א דא"י ונק' שדר בה כי איבו וגרמוהי חד. משח"כ צבי"ע. כו'.

ביאור על תורה דכי באשר השמים החדשים כו'.

להבין שרשי הדברים. הגה שרש ענין השמים כסאי אך יתכן שמהמקופים עליונים
 נק' שמים יהי' נעשה בחי' כסא ולבוש לבחי' הגוף שהוא בחי' כלים די"ס
 דא"פ לצד. ומי ראה כזאת עליונים למועה כו' ויליבא בארעא כו'. ואך נעשה זה ע"י
 אהעדל"ת דבע"ת צחי' מאדך. הענין יוצן ע"פ הקדמה הידוע בע"ה דגר"כ יש להם
 כלים וכן בחי' מוחא ליבא וכבדא הנשמה צמות כו' חבל חי' יחידה אין להם כלים והן
 בחי' מקיפים. ולהבין ענין האורות וכלים מצואר בחיקונים דאיהו וחיוהי וגרמוהי חד
 וידוע דחיוהי הן האורות וגרמוהי הם הכלים. ופי' שהחיו"ב עלמן וכן החו"ג הן בחי'
 כלים והחיות השופע בהן מאח"ס נק' אורות והוא למעלה עדיין ממהות הב' כו' אלא
 שמאיר ומהי' את ההב'. והוא כמו עד"מ כנפש יש ג"כ ג' בחי' אלו כי הנפש עלמה
 היא למעלה צמחות ומדרגה מהכחות המחשפטים ממנה דהיינו שהיא מוצלת ממהות
 החכ' והשכל הנמשך ממנה צמות ואל"ל ממהות המדות שכלב ומה שאנו רואים
 שמתהווה השכל והמדות אינו אלא מבחי' החפשות הארה וכה בעלמא מהנפש ולא שזהו
 מהות הנפש ממש וגם בהתפשטות זה יש ב' בחי' הא' והוא השכל עלמו שבמחיה המשכיל
 כל השכלה והב' והוא החיות הנמשך מן הנפש להחיותו ובהי' החיות נק' אור השכל
 והוא

והוא למעלה ג"כ ממהות שכל עדיין אלה שנמשך ומאיר מהנפש לחוך השכל להחיותו והשכל עלמו הוא הכלי. ולכן אנו רואים שהשכל יש בו שינויים רבים שפעמים הוא צחי' גדלות ופעמים הוא צחי' קטנות דהיינו שפעמים ישכיל וישגי ספרא עמוקה ופעמים לא ישכילנה והיינו לפי שאינו רק כלי לאור הנפש ופעמים מאיר בו הארה גדולה ופעמים מאיר בו הארה קטנה. לפי לחות הכלי (ולחות הכלי חלוי ג"כ בלחות היולוגי' הכלי דהיינו המוח גשמי שמחפצל ונתקן במאכלים ומשקים טובים ומן השינה בו) ולכן אנו רואים ג"כ שיתוסף כח שכלו כשירצה לעסוק בחכמה והיינו משום שע"י הרהבת הכלים יהי' ריבוי האורות ויש עוד צחי' לזושים לכלי החכמה והו"ע הטנינים שמלצים בהן חכמתו דהיינו החכמה שמחכס בה כגון שלומד הלכות שבת או הל' עריפות להצין היטב ענין ל"ט מלאכות ותולדותיהן וענפיהן והדומה להן ואסור מדרבנן וכן הי"ח עריפות ופרטיהן וכה"ג. שזהו צחי' לזוש להחכ' שמחכס בזה והחכ' היא הכלי וההלכות הן הלוזשים. ועד"ז בחכמת התכונה וחכ' הרפואה (אלא שהן לזושי' דנוגה משא"כ חכמת התורה וע' בלק"א פ"ו) והנמשל מוזן למעלה בענין חיובו ותיוהי וגרמוהי דהיינו חיובו הוא צחי' עלמו' אה"ס וחיוהי הם האורות המחפשטי' ממנו להתלבש בכלים שהן ג"כ עדיין פשוטים בתכלית הפשיטות וגרמוהי הם הכלים דהיינו צחי' החו"ב שהן כמו עד"מ להבדיל בחלק הבדלות כמו כח השכל שבמוח לגבי הנפש שהוא כלי לבד לקבל בחוכו אור וחיות מהנפש בו' וכן הוא למעלה במדות עליונות חו"ג בו' שיש בהן ג"כ אורות הנמשכים מאה"ס ממש כמו שיש אורות צהו"ב ואע"פ דלכאורה שהמדות נמשכים רק מהשכל מ"מ באמת השכל הוא רק צחי' דרך מעביר שבו וע"י נמשכו מהעלמו'. והנה למעלה האורות והכלים הן מיוחדים ביחוד אמיתי מכל לך ופנה ממש כגודע. ובאמת שאין ערוך כלל צחי' השכל שבנפש לגבי צחי' הכ' דאל"י יכן צחי' החסד לגבי חסד עליון דאל"י ואפילו צחי' חכ' וחסד שבטולם הצריאה אינן ערוך כלל לגבי חכ' דאל"י ואין חכמתו וחסדו ושאריו מדותיו ית' מסוג ודמיון החכ' ומדות שבצדדים וכמ"ס באגה"ק בשם מורו ע"פ ואנכי עפר ואפר בו'. ולכן צדדי שיהי' נמשך מצחי' חכמתו וחסדו צחי' חכ' וחסד דצ"ע המוגבלים ל"ל ע"י אמנעות לזושים שמחלבים ומתעלמים בהן המדות דאל"י עד שמאיר רק הארה מלומלמת מאד צדדי שיוכל להיות התהוות החכ' והחסד הנצדדים בע"ג. והו"ע הפרסא המפסקת בין אל"י לצריאה ול' כלים דז"א בוקעים ונמשכים דרך הפרסא להיות נשמה לצו"ע יפרסא זו הוא צחי' הלוזש והנה שרש הפרסא נמשך מחיולוגי' צינה וגמלא שהיא מצחי' מקיפים כי מת"ת דחי' נעשה כתר ומקיף לז"א אלא שלמעשה היא נעשית צחי' מסך מתחת רגלי זו"כ והו' השמים כסאי שבחי' מקיפים עליונים הנק' שמים נעשי' צחי' כסאי הוא צחי' לזוש לכלים דז"א וכמשל המקיף שלמעלה הוא גבוה מהראש ולמעשה הוא תחת הרגל. וה"ע כי באמת שרש המסך גבוה מאד שלכן יש בו הכח הזה להעלים ולהסתיר על או"כ דז"א ולהיות נמשך דרך בו הארה בעלמא בשינוי המהות שכ"ז הוא מלד שרשו שהוא גבוה מאד ממקיפים עליונים. וכן יתפרש ג"כ ענין השמים כסאי על הפרסא שבין המאליל לנאללים וה"ע ת"ת דא"א שנעשה כתר ומקיף לאו"א בו' :

ב וּבִי נעשה ע"י אהעל"ת דבע"ת שהוא מבחי' יחידה שלמעלה מבחי' כלים וע"כ מעורר למעלה ג"כ גילוי המקיפים עליונים שאין להם כלים והוא בחי' שמים כו'. וביאור ענין יחידה הוא עד"מ כמו כשמוליכים אדם לדונו דיני נפשות שאז הוא בציטול גמור מכל כחות נפשו שכל ומדות ואין לו שום נטי' ומח' אחרת זולתי מח' אחת והוא מענין נפשו וחיו ואינו יכול לקבל שום רלון אחר כלל והיינו מחמת כי נגע הדבר בעלמיות נפשו והו' בחי' יחידה שהוא בחי' התפעלות א' בלי נטי' לקוין וכדוגמת זו הוא התפעלות הבע"ת שאין לו רק לב א' לאצו שבשמים מלד הריחוק שהי' רחוק עד הנה שנגע בו עד הנפש ממש ועד בכלל כמו מעשה דר' אלעזר בן דורדיא הידוע בגמ' פ"ק דע"ז משא"כ כשלא נגע ההתפעלות עד הנפש כ"כ אע"פ שיש לו התפעלות רב מ"מ יוכל לסבול ג"כ רלון אחר ויש בו נטי' ולכך אינו מבחי' יחידה והוא כמו העוסק במו"מ בהתפעלות רב שמ"מ יוכל להתפעל ג"כ בשעת מעשה צרונות אחרים ג"כ. והו' שנא' מכפירים יחידתי שבבחי' יחידה הוא רלון א' כנ"ל ועי"ז מעורר ג"כ בדוגמא זו למעלה בחי' מקיפים עליוני' דיחידה דהיינו בחי' הכתר עליון או כתר דז"א ומזה נמשך בחי' השמים כסאי כנ"ל:

ג וּבְחַי הארץ הדוס רגלי. הוא ע"י בחי' שוב דהיינו בחי' שמאל דוחה שהאדם משפיל עצמו לומר מי אנכי לגשת אל הקדש כו' שעי"ז מעורר ג"כ שמאלו העליון להיות שמאלו תחת לראשי דהיינו בחי' גבורות עליונות דקדושה שמהם ציין המל' כמ"ש ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים שבחי' ז"א הנק' שמים ציניו מהחסדים אבל המל' צנינה מהגבו' לפי שצריכ' לירד ולהתגמלם ביותר מעה מטה והיינו דייקא ע"י בחי' שמאל דוחה והו' ידי יד כהה דבחי' מדת הגבו' יסדה ארץ כו' וכדוע ג"כ בענין הדלקת נרות המנורה ובענין למען יזמרך כבוד ולא ידוס שהמל' צנינה מהגבו' ולכן נק' ג"כ נהורא תכלא וכ"ז נעשה ע"י בחי' שוב דשמאל דוחה שלמעלה באדם וע"י מלות מעשיות שהן קבועים"ש בפועל. אבל ע"י הרלוא דבע"ת בבחי' מאדך מעורר למעלה ג"כ בחי' מקיפים והו' ע"י השמים כסאי הנ"ל. ואח"כ ע"י השוב נעשה והארץ הדוס רגלי:

ד ועתה י"ל ענין השמים החדשים מהו. ויוצן בהקדים ענין ההפרש צין ג"ע דעכשיו למתן שבר דלע"ל בתי"ה שהרי ידוע דלמחר לקבל שברם העיקר הוא אחר תח"ה ויא"כ י"ל מהו ענין הג"ע שאינו אלא לפי שעה ומה ההפרש צנינה. והענין כי הנה בג"ע יושבים ונהני' מזיו והוא בחי' תענוג העליון הנמשך מבחי' עתיקא קדישא שהוא מקור התענוגי' והיינו מבחי' מל' דאלי' שנעשי' עתיק לצריאה. ואמנם המשכה זו היא ע"י העלאת מ"ן דנשמות ומלאכים בכל ו' ימי המעשה שעבודת הנשמות למטה כשהן בגוף לצרר צירורי' דרפ"ה ועי"ז נעשה העלאת מ"ן עד בחי' מל' דאלי' ולפ"ע המ"ן כך נמשך מ"ד בג"ע מבחי' מוחי' דאי' המלוזשים בעולם הצריאה כמדע דאי' מקננא בכורסייה וצנינה יש בה הארת ע"ק כמדע ולכן געה"ע הוא בעולם הצריאה מה"ע. ועד"ז מהעלאת מ"ן הנ"ל אזי המל' מעלה מ"ן מז"א ונמשך לה מ"ד ג"כ לפ"ע המ"ן וכן עד"ז מז"א לאי"א נמשך מוחי' לפ"ע המ"ן וגם המקיפי' הם חלויים ג"כ בערך המ"ן כי לפ"ע הפנימי כך הוא ערך המקיף והפנימי נמשך לפ"ע המ"ן כנ"ל

כנ"ל. וגמלא שכל הנשכות אלו דעכשיו חלו' לפ"ע המ"ן והוא האתעדל"ת שהרי חפי' זח"ק הי' העלאת מ"ן כנודע ענין נמלך נשמתן של לדיקי' שהוא פליית החטנו מה שטחיד לקבל מנשמות הלדיקי' זה הי' בחי' מ"ן לעורר ית"ד כו' אבל לע"ל הנה כחי' ישכיל ניכדי כו' וגבה מאד ופי' שגם המאד יהי' גבוה יותר ממה שהוא עכשיו ור"ל כי אז יהי' עליות העולמות כמו שהי' לפני העל אדה"ר עד שהלוי' דעכשיו יהי' אז רק בצחי' בריאה או ילי' כו' ובחי' הלי' דאז יהי' במעלת עולמות הא"ס דעכשיו וממילא שהעולמות דלפני הלי' יתעלו יותר ויותר וזהו"ע וגבה מאד שגם בחי' המאד שהוא בחי' בל"ג דלפני הלי' יתעלה אז יותר והוא ג"כ ענין מש"ל שבחי' המאד דבע"ת יתעלה אז ג"כ והיינו הך כי ע"י בחי' מאדך מעוררים למעלה המקיפים העליוני' והם יתעלו ג"כ לע"ל כנ"ל. ועיקר ענין העלי' הוא מה שלע"ל יומשכו אורות חדשים מעלמו' אה"ס שלא ע"י אתעדל"ת כלל שהרי האתעדל"ת אינו שייך אלא עכשיו שעדיין לא נחברו העולמו' ולכן שייך עבודת האדם לאכפייא או לאהפכא מהל"ג משא"כ לע"ל בחי' ואת רוח"ע אעביר מן הארץ ויהי' עולם ברור ומכין שלא יהי' עוד מלאכת הצירורים אין שייך עבודה יאהעדל"ת רק קיבול שבר. וא"כ יהי' אז המשכות חדשות ג"כ מעלמו' אה"ס שלא ע"י העלאת מ"ן. והמשכה זו נעלי' יותר מהמשכ' שע"י אתעדל"ת שאז אינה אלא לפ"ע האתעדל"ת לבד. אבל מה שהי' ית' יחיר מעלמו' לע"ל הוא המשכות עליונות ביותר ממקום שאין אתעדל"ת מגעת שם כלל (והיא דבאגה"ק ד"ה איהו וחייה וגרמוהי כו' בסופו מצואר שכמו שהפירות שע"י העלאת מ"ן היא הזריעה והנטיעה הם משובחים מאד מאד מהעולים מאליהן מכה הלומח שבארץ ומזה נשכיל המשכת אורות עליוני' בחי' ע"י אלמא דס"ל שהמ"ד הנמשך ע"י מ"ן ואתעדל"ת משובח יותר מהנמשך שלא ע"י העלאת מ"ן וכן בחמת מצואר אללינו בענין הצרכה שלפני המלות. נלע"ד דהתם מדבר בענין המשכות דעכשיו בזמן העבודה שאז ודאי המ"ד שע"י מ"ן משובח יותר. משא"כ לע"ל מה שילוח ה' הסדו להאיר אורות חדשים ממקום שאין אתעדל"ת מגעת שם כלל ודאי שהוא למעלה ממ"ד שנמשך ע"י מ"ן שאתעדל"ת מגעת שם. ועוד נלע"ד דבאמת גם ההארה שלע"ל ממקום שאין אתעדל"ת מגעת שם כלל מ"מ היא ג"כ בכלל מ"ד הנמשך ע"י אתעדל"ת לענין שהוא משובח מאד ולא דמי כלל למ"ד הנמשך שלא ע"י מ"ן עכשיו. והענין שהרי האורות החדשים הנ"ל לנו רואים ג"כ שחלוי' באתעדל"ת שהרי השכר דלע"ל לא יהי' רק לדיקי' שיש להם תומ"ץ אלא שישראל כולם לדיקי' כי אפילו פושעי ישראל מלאים מלות כו' ומ"מ אותן שאין בידם תומ"ץ כלל אין להם חלק לעוה"ב. והשתא חת"ל דהאורות הנ"ל אינן חלויים באתעדל"ת כלל ראוי להיות שיהי' לכולם שהרי בחי' חס לדקת מה תתן לו כו' אלא ודאי גם אורות הנ"ל אינן נמשכים רק למי שהי' לו אתעדל"ת מן התו' והמלות אלא דר"ל שהאורות הנ"ל אינן נמשכים מהאתעדל"ת ממש כענין שבר מלוח מלוח שמהמלוח עלמה נמשך השכר כמו למיתה החבואה מהגרעין כו' ובאמת שיש אורות עליוני' גבוהים מאד מאד הנמשכים ע"י המלות ממש וזהו ג"כ השכר דלע"ל אלא שיש אורות גבוהים יותר מהן דהיינו מעלמו' אה"ס ממש שא"א להם להמשך מחמה המלות

ממש כי גבהו דרכיהן מאד. ואעפ"כ יאיר ה' ית' אותן בהורת נדבה וחסד לאהבי ולשומרי מלוהיו. וכ"כ צח"ה שיש צ' מיני מתן שכר יעו"ש. ונמלא שהאורות הנ"ל אע"פ שאין באים ולומחים מהאחעדל"ת מ"מ האחעדל"ת היתה גרמא להן עכ"פ וא"כ מעלתן משובחי' מאד מאד אף גם מהמ"ד הגמסך ע"י מ"ן ממש לפי שזה המ"ד מלך גבהות דרכיו ומדרגות' במאד אין דרך למ"ן לעוררו רק ע"י היותו גרמא בלבד אליו משא"כ המ"ד הגמסך עכשיו שלא ע"י מ"ן הרי אלו ה' מ"ן ה' יכול לעוררו ולהמשיכו ואדרבה ה' ממשיך ג"כ מ"ד גבוה ממנו. אלא שלפי דלא אכשר דרי וליכא אחעדל"ת ע"כ מ"מ רחמי ה' להמשיך מ"ד מעלמו וזהו באמת מ"ד שלא ע"י מ"ן כלל לא אפי' ע"י גרמא והוא למטה יותר ג"כ מהמ"ד הגמסך ע"י המ"ן ממש כנ"ל. כנלע"ד לבאר הענין). וזהו"ע השמים החדשים אשר אני עושה דהיינו המקיפי' עליוני' שנמשכו מאח"ם עלמו וכנודע שלע"ל יומשכו נשמו' חדשות שלא ה' באדה"ר כלל והם למעלה מהשצירה ומהתיקון כו' אלא הם מפנימי' עת"י ממש ולכן אינן שייכים להבירורי' כלל. משא"כ צחי' השמים כסאי הוא המקיפי' הגמסבי' ע"י אחעדל"ת. והנה הנביא מבשר לישראל לומר כי כאשר השמים החדשי' עומדים לפני כו' כן יעמוד לפני זרעכם ושמכם. וירלה צוה דכמו שהאורות החדשי' הנ"ל הם עומדים לפני דהיינו למעלה מהפרסא שבין המאליל לנאללים כמ"כ יעמוד זרעכם ושמכם. והוא צחי' האורות הגמסבי' ע"י אחעדל"ת שלכם. שלא תחשבו שאותן האורות יתבעלו במליאו' ממש לגבי אורו' החדשי' אלא שהם ג"כ יתעלו לעמוד לפני למעלה מהפרסא וכדפי' בעינין וגבה מאד שהמאד גופא של צע"ת יתעלה למעלה מערכו וכחו שמלך ערכו הוא מעורר צחי' השמים כסאי שהוא צחי' הפרסא כנ"ל אבל לע"ל יתעלה להיות עומדים לפני למעלה מהפרסא כמו השמים החדשי' כו'. וזהו ההצטחה שהצטיהם הש"י ע"י הנביא. שלעתיד עם היות שיומשכו צחי' שמים חדשים שהם אורות עליוני' שלמעלה יותר מהאורות הגמסבי' ע"י תומ"ל מאד עלמן מ"מ לא בשביל זה יתבעלו האורות שע"י אחעדל"ת דצע"ת ודחומ"ל. אלא שגם המה יתעלו להיות למעלה מהפרסא בערך צחי' ומדרגת השמים החדשי'. וזהו עיקר הקיבול שכר. וזהו וגבה מאד דצחי' מאדך גופא יתעלה ויוגבה שלא לפ"ע ומדרגתו כו' וזהו כן יעמוד זרעכם ושמכם. וזהו ג"כ מ"ש והי' מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יצא כל בשר להשתחות לפני. פי' כל בשר הוא צחי' ש' צ"ן כח הפועל בנפעל ויש צו צ' מיני עליות הא' מצי"ע לאלי' וזהו עכשיו בג"ע אבל לע"ל לא יהי' העלי' כמו עכשיו ע"י בירורי' אלא יבואו להשתחות לפני דהיינו בעלמי' אח"ם שלמעלה מהפרסא כו':

ויאמר לו יהונתן מחר חדש ונפקדת בי יפקד מושבך וגומר. הנה ידוע
 בדרז"ל דישראל מונין ללבנה ואזה"ע מונין לחמה. ולבאורה יפלא למה
 ישראל שהם במעלה העליונה מאזה"ע מונין ללבנה ולא לחמה (הג"ה). הלא השמש
 הוא המאור הגדול וארז"ל פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה נמלא מובן
 מעלת

מעלת ההמה גדול הרבה יותר וע' בזה א"פ יוחי דרל"ו סע"ב ודרל"ז ע"א. וננע"ד שטיקד
 החירוק בזה הוא כי מהשמש יש שני השפעות. האחד השפעה הילוגיות ע"ד וממגד תבואות
 שמש. הב' השפעה הפנימי' שהוא מה שהלצנה מקבלת אור ממש מהשמש שזה ההשפעה
 הוא השפעת מאור ממש וכמשי"ת לקמן סעיף ב'. וזה ההשפעה פנימי' א"א לקבל
 מהשמש כ"א ע"י הלצנה שהיא מקבלת זה מהשמש ונק' יחוד שמשא וסיהרא. וכן בגמ'
 נק' זה סוד הטיבור. דוגמא לדבר שאי אפשר להצין תושב"כ כ"א ע"י תושב"ע"פ. ע"כ
 מוה"ק ללצנה דוקא שעי"ז יקבלו ההשפעה הפנימי' כמאמר עזרת תפארת לעמוסי
 בטן שהם עתידים להתחדש כמותה. ומרע"ה קבל השפעה זו הפנימי' להיות יפה
 כלצנה ואח"כ ברה כחמה. משא"כ מה שעבומ"ז מוה"ק לחמה זהו לקבל ההשפעה
 החילוני' והוא בחי' חגס בלא מלות. אבל לקבל המשכה זו הפנימי' ל"ל ע"י העלאת
 מ"ג וכמו בלצנה לכי ומעטי א"ע ועי"ז תקבל האור כך נאמר כי אחס המטע מכל
 העמים שממעטיס א"ע כו' :

קיצור א'. מהשמש יש ב' השפעות. הילוגיות וממגד תבואות שמש. ופנימי' יחוד
 שמשא בסיהרא ונק' סוד הטיבור. ומה שהן מוה"ק לחמה הוא השפעה
 החילוני' חגס בלא מלות. ואמנם כדי לקבל השפעה הפנימי' זהו ע"י מוה"ק ללצנה כי
 אחס המטע מכל העמים שממעטיס א"ע). והנה מלד השפעה זו החילוני' מהשמש
 נאמר אין כל חדש תחת השמש. משא"כ השפעה זו הפנימי' הוא אור חדש ולכן נק'
 ראש חדש כו'. ובמד"ר פ' בראשית פ"ו דרך הרך שיהא הגדול מונה לגדול והקטן
 מונה לקטן. עשו מונה לחמה שהיא גדולה ויעקב מונה ללצנה שהיא קטנה א"ר נחמן
 והוא סימן עב כו' שהלצנה שולטת בלילה וציוס כו' ע"ש. לפי"ז יש להעיר ממ"ש בחו"א
 בד"ה ויהי בשלח פרעה בענין קליפה קדמה לפרי כו' שמקבלים מבחי' הרך הפיס
 כו' ונק' צנה הגדול כי עולם התאו קדס כו' ולכן יש להם עושר וכבוד שלא ע"פ
 חשבון כו' משא"כ יעקב שמקבל חיות מאור פני הוי' כו' המאיר ע"י חכ' כו' ע"ש
 ומ"ש בד"ה ויאבק איש בענין אס חגציה כנשר. והנה השמש נק' המאור הגדול
 שמקבל מבחי' גדול הוי' ולגדולתו אין חקר כפי שמאיר למעלה מהלמלוס ע"כ נק'
 המאור הגדול ולכן אין בהשמש שיטיס ותמיד מאירה. וזהו שמוה"ק לשמש ע"ד אס
 חגציה כנשר לקבל מבחי' רס על כל כו' מבחי' שלמעלה מהלמלוס וכמ"ש בד"ה כי
 עמך מקו"ה. אבל הלצנה יש בה מיעוט אור ונק' המאור הקטן זהו רומז לאור המאיר
 עפ"י המדות דרך הליגור כו' וכמ"ש שלכן נק' יעקב צנה הקטן ולכן ארז"ל לדיקים
 יקראו על שמך דוד הוא הקטן וסימן לדבר ורצקה אוהבת את יעקב ועשו רלה
 לקבל הצרכות מיחחק עלמו שלא ע"י רצקה כו'. וידוע דיחחק ורצקה שהס דו"ג הס
 דוגמת חמה ולצנה. וזהו מאמר ר"ל והוא סימן עב כי מה שמקבלים מבחי' הרך
 הפיס זהו רק דרך הסתר וכמ"ש בענין וימוע מרשעים אורס. עס שקאי על אור
 הגנוז מ"מ גס מבחי' שמש מקבלים רק חילוגיות. משא"כ לעושי רלונו עאבו"כ שיקבלו
 ע"י הלצנה מפנימי' אור השמש וגס מאור הגנוז דלעילא מן שמשא יע"ש בחו"א. ועמ"ש
 בדרוש חרבות לורים בענין שמש בגבעון דוס שהגלגל והגרתק של השמש זהו משס
 חלקים

אלקים ומשם מקבלים עכומ"ז השפעתם. ויהושע דממו שני יסוצב ע"י הגלגל והגרתק. ואז מעלמות השמש ופנימיותו יומשך דוקא לישראל. והראי' שהרי לע"ל כשהקב"ה מוליח המה מגרתקה דוקא לדיקים לבד יוכלו לקבל וכמ"ס ואוהביו כללית השמש בגבורתו כו'. וזהו פני משה כפני המה. ואפ"ל שזה פי' לשמש שם אהל זהם והוא כחתן יולא מחופתו. פי' האהל והגרתק זהו השפעה החילונית מהשמש והוא כחתן זהו השפעה הפנימי' הנק' יחוד שמשא כסיהרא כו'. עוד יובן ענין ישראל מונין ללצנה ע"פ מ"ס הרמב"ן צפי' החומש צפ' וישב גבי זרח ופרץ. ועוי"ל דצמ"א מצואר השמש מאיר בעלמו בלי סיגויס וזהו"ע אהעדל"ע בלי אהעדל"ת ויש בזה חילוני' ופנימי' כמ"ס בלק"ת צשה"ס צביאור ע"פ לאינה וראינה ושום חשים ע"ס. והלצנה היא אהעדל"ת לעורר אהעדל"ע. וזהו פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לצנה כמ"ס צד"ה ואחתקן. אך צהי' דמשה זהו המשכה פנימי' מהשמש. אמנס מה שעו"כ מונין להמה היינו לקבל בחילוני' מאהעדל"ע שבלי אהעדל"ת כלל כמ"ס את הדגה אשר נאכל במרירי חנס בלא מלות כו'. אבל ישראל מונין ללצנה להיות אהעדל"ת ביטול ואז יומשך מהשמש המשכ' אהעדל"ע שע"י אהעדל"ת שהוא פנימי' ולא חילוני' לבד (וגם אח"כ יומשך צחי' אהעדל"ע שלמעלה מאהעדל"ת ג"כ הפנימי' מאד נעלה). וזהו ע"ד אשה מזרעת חלה שהוא צחי' מונין ללצנה אזי יולדת זכר משא"כ איש מזרע חלה אהעדל"ע בלי אהעדל"ת יולדת נקבה. ובמד"ר פ' בא ס"פ ס"ז דקל"ג ע"ב וכשם שהלצנה היא של אור כך ישראל נוהלין האור שגאמר אור זרוע ללדיק כו' ואומר קומי אורי כו' י"ל כמס"ל שעי"ז שהם מונין ללצנה יהי' גילוי אור הגנוז שלמעלה ממדריגת חמה כו'.

וע' צוח"א פ' ויחי דרל"ו סע"ב ע"פ יהודה אהה:

קיצור צ'. עוד פי' מונין לחמה ע"ד הגדול מונה לגדול. אם חגיגה כנשר והקטן לקטן שכן יעקב אמר קטנתי וכן דוד הקטן. ולכן זהו סימן טב כי צחי' הקטן ע"ד דבר קטן הויות דאזיי ורבא שהם למלומים שכך דוקא יהיו החפילין כו' ועי"ז לעובי רלונו עאכו"כ ויאיר זהם מבחי' גדולתו ית' בפנימי' והוא צחי' דבר גדול מעשה מרכבה חדע שלא מיעטו צמד"ר פ' מקץ פ"ל אלא שגדולתי למעלה מגדולתכס יעו"ס. ובחפילין דמארי עלמא כתיב כי מי גוי גדול ומי גוי גדול פ"ק דצרכות ד"ו סע"א. ועמ"ס צחו"א פ' נח צפי' אחות לנו קטנה. עוד יש להעיר מענין שמש בגבעון דוס. ומענין כללית השמש בגבורתו. ומענין זרח ופרץ ומענין והי' אור הלצנה כאור החמה כו'. עכ"ה). אך הענין הוא דאמרו בזהר דסיהרא לית לה מג"כ פי' שאין לה אור עלמי רק מה שמקבלת מאור השמש בלבד כך ישראל אין להם משל עלמס בלוס רק מה שמקבלים מאור האלקי ע"י חומ"ל כי הרי החו' נק' תורת הוי' וכן המלות מלות הוי' ובמאמר אשר קדשו במלותיו ובמארז"ל שהקב"ה מתעטף בלילית ומניח חפילין כו' וישראל שלומד בתורת הוי' הרי נאמר בו ואשים דברי צפ"ן כו' שדבר ה' מתורת הוי' הוא אומר צפיו ומאיר בנפשו אור האלקי הגנוז בדבר הוי' זו הלכה שסונה כו'. וכן במלות שטוסה הרי מקבל בנפשו אור ה' המאיר במלואו זו שעושה כמו שהיא למעלה שנק' מלות ה' ונק' מלותי. וא"כ נמלא שאין נפש הישראל רק צחי' כלי

כפי קיבול לקבל בעלמנו האור האלקי שבתומ"ל מלמעלה ואין לו מלד עלמנו כלום כמשל הלכנה דלית לה מגרמה כלום כי אינס צבחי' יש ודבר צפ"ע כלל זולת מה שמקבלים מצחי' גילוי אלקות כו'. ועמ"ש מזה בלק"ת פ' בחוקתי כד"ה בשצרי לכס מטה לחם גבי וזהו ה' צעיך כרשע וע"כ ישראל מוין ללכנה. וכמ"ש מזה בתו"א פ' יתרו כד"ה בהודם השלישי יעו"ש להיות צבחי' עני דלית ליה מג"כ וכמ"ש כי ממך הכל ומידך נתנו לך ובמשה נאמר והאיש משה עניו מאד מכל האדם ופי' כד"ה שער העוה פ"א מלת עוה נגזרה מל' עני ועיני שהוא ההכנעה כו' וכל מליחות עוה ימלא יותר כנודה הנק' לצנה ונקראת שכינתא כו' ע"ש. ולכן עי"ז דוקא זכה לצחי' פני משה כפני חמה כו' כמ"ש לעיל מהזכר ויהי דרל"ז סע"א. משא"כ עכומ"ז שהם צבחי' פירוד מאלקות להיות יש ודבר צפ"ע וכמ"ש אשר חלק הוי' אלקיך אותם לכל העמים. פ' ואתחנן די"ט. ופירש"י לא מנען מלעשות כו' וכן משמע הפי' בת"י שם. ועיין בהרמ"ז פ' האזינו בענין שאין בן נח מזהר על השיחוף ולכן אין מוין ללכנה אלא לחמה כי לא יוכלו להיות צבחי' הביטול בעלמם כ"כ כמו ישראל לקבל רק מהארת אלקות שבתומ"ל בלבד ולכך החזיר הקב"ה התורה על כל אומה ולשון ולא קבלה כי לישראל דוקא שייך קבלת אור התורה והמלות מלד כי יש צחי' הביטול כנפשם (הג"ה). ועמ"ש בתו"א פ' יתרו כד"ה זכור ושמור כדבור ה' ובלק"ת פ' בהעלותך כד"ה מגורת זהב. ועמ"ש מענין סיהרא ל"ל מג"כ כדרוש המתחיל להבין ענין פסח ומלה דש פ' ל"ל מגרמה כלום להאיר למטה עד שתקבל האור מהשמש וכבר נת' שכדי לקבל מצחי' דרך התורה זהו דוקא ע"י הביטול. ויוכן זה עוד ע"פ מ"ש בתו"א ס"פ משפטים כד"ה לא תהי' משכלה צפי' כוס ישועות וכד"ה אז ישיר ישראל כו' עלי באר צפי' באר חפרוה שריס כו'. ועמ"ש ע"פ הנותן לשכוי צינה. ועכומ"ז שא"א להם לקבל מצחי' הביטול והתורה ע"כ מוין להמה הנק' מאור הגדול לקבל מגדולת הוי' צבחי' ואם לדקת מה תחן לו צחי' ארך אפים וגדל חסד. ובאמת נאמר לשארית נחלתו דוקא למי שמיס א"ע כשיריים שם יוכל להיות נמשך מגדולה עליונה בפנימי' ועמלק מקבל רק בחילוני' ועמ"ש בלק"ת

ב"פ עקב כד"ה ארך הרים וצקעות ומ"ש ע"פ שימני כהותס:

קיצור ג'. ענין ישראל מוין ללכנה דל"ל מגרמה כלום. כמ"כ ישראל ביטול דל"ל מגרמייהו כלום רק מה שמקבלים מתומ"ל שהם מלות הוי' ודברי אשר שמתי בפוך. משא"כ צחי' יש שאין לו ביטול הנ"ל וע"כ רוצה לקבל מצחי' רוממות דקמי' אם לדקת כו' אך מקבלים רק בחילוני' וזהו אם לעוברי רלונו כך לעושי רלונו עאלכו"כ ועמ"ל בהקילור מההגהות):

ב ובזרה יוכן מה שארז"ל ע"פ והתורה והמלוה אשר כתבתי להורות. ס"פ משפטים כ"ד י"ב. ומבואר בזח"ג פ' שמיני ד"מ ע"ב להרתס כתיב לשון הריון ועיבור. כי כל התורה והמלות נחשברו צבחי' עיבור כנש"י כעובר במעי אמו עד"מ מטעם הנ"ל שגילוי אור האלקי שבתומ"ל נתקבל כולו כנש"י כמשל האשה שמקבלת השפע בעלמיתה ומלד עלמה אין לה כלום וכענין ודברי אשר שמתי בפוך

וכן למטן תהי' תורת הוי' צפיק וכיולא (הג"ה). וזהו ענין שנק' ענין קידוש הלבנה
 סוד העיצור שהיו החכמים מוסרין לסמוכין כמזואר בהרמז"ס פי"א מה' קידוש
 ההדש דין ד'. ועיין בהרמז"ן פ' אחרי צפ' עריות הזכיר ג"כ ענין סוד העיצור
 והיינו שזהו"ע מה שהלבנה מקבלת מהשמש שזהו כענין הריון וזהו צהי' להרחס.
 ועמ"ס צה"א פ' שמות צד"ה הצאים ישרש צענין אשה יראת ה' היא תתהלל. משם
 יוצן ענין זה שהמלות נק' אור זרוע צנ"י הנק' אשה יראת ה'. וזהו"ע ההריון.
 עכ"ה). וגם כל פרטי הדינים וההלכות שבתוסב"ע פ' הרי כולם קבל משה תחלה
 בעלמיהו ואל"כ מהדרו ליהושע ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים עד התנאים
 והאמוראים האחרונים שאנו מקבלים מהם וכשאלו שוין ולומדים דבריהם הרי גם אנו
 מקבלים בעלמיהו דבר הוי' ממש שקבל משה בהר כידוע. והראי' לכל זה הוא מה
 שמלינו בקלת מלות מעשיות הנעשות למטה שקורא אותם הכתוב בשם מלות הוי' ממש
 וכמו בהרומה דכתי' בן תרימו גם אחת תרומת הוי' הרי שקורא לתרומה שאנו
 מרימים בשם תרומת הוי' ממש וכן בקרבנות הנעשות למטה אומר את קרבני לחמי כו'
 וכן כתי' קרבן הוי' וכיולא צה (הג"ה). ועמ"ס מענין תרומת הוי' צה"א פ'
 ויקהל צד"ה קחו מאתכם תרומה. ומ"ס צד"ה כי אחת נרי צפי' ארוממך אלקי המלך:
קיצור וזהו אשר כתבתי להורות לשון הריון ועיצור (הג"ה). שכמו שהלבנה
 מקבלת האור מהשמש ונק' הריון ולידה כמ"ס במשנה פ"ב דר"ה האריך
 מעידים על אשה שילדה ולמחר כריסה בין שניה. כמ"כ נש"י מקבלים אור זרוע
 של החומ"ל הנק' מלות הוי' וזהו וע"י נולד וכמשך גילוי האור דוגמת לידה וכמ"ס
 צד"ה הצאים ישרש יעקב וצד"ה הוי' לי צעוזרי מענין קליטה. ומה יוצן דמה
 שמונין ללבנה יש צה מעלה יתרה ממה שמונין לחמה שהרי זה שמונין ללבנה נעשה
 יחוד שמשא וסיהרא וכענין הריון ולידה. והיחוד זהו שנמשך מעלמיות השמש וזהו"ע
 כי במש ומגן הוי' אלקים. עי' צפרדס ערך מגן. משא"כ מה שמונין לחמה זהו רק
 הארה חילוני' שאין שום הריון ולידה כו' דוגמת מחו"ג יש יניקה משא"כ מתפארת
 קו האמלטי שבו מאיר שפע מא"א. ועד"ז ההפרש בין חילוני' ז"א שהם ו"ק
 המאירים בימי החול ובין פנימי' ז"א שהוא יום השבת כמ"ס צמ"א צסדור שער
 היו"ט ע"פ הזהר אמור דל"ד ע"א תלחא חינון זמינין מקדש כו'. ועמ"ס עוד עפ"י
 הזהר ר"פ יח אלה תולדות נח אלה פסל את הראשונים שצצת נמשך שפע הפנימי'
 וגהר יולא מעדן להסקות כו' שער החזר הפנימי' כו' וציוס השבת יפתח וכ"כ
 וציוס ההדש יפתח הרי מזואר שהלבנה מקבלת צר"ח שפע הפנימי' של השמש
 מבהי' שמאיר בשבת שמש לדקה שט"ז אמרו רז"ל שמש בשבת לדקה לעניים עכ"ה):
גורמה אחר שנתצאר שכללות נש"י המה צחי' מקבלים כלכד והכל משם הוי'
 שבתומ"ל א"כ יוצן צה עוד כמו משל הלבנה עם השמש שנחלקים לי"ב
 חדשים שהגם שדרך כלל כללות נש"י מקבלים משם הוי' אבל יש י"ב לרופים בשם
 הוי' ולפעמים מקבלים מלירוף זה ולפעמים מלירוף אחר ודרך פרע המה י"ב
 לרופים כמו י"ב חדשים למטה בלבנה שכלל חדש מקבלת הלבנה הארה חדשה

מהשמש כידוע (הג"ה. ופרעי הי"ב לירופים דהוי' מצואר בספר שפרי אורה סוף
 סער חמישי וז"ל כילד אות יו"ד נושא ג' הותמות ר"ל ג' לירופים וכן אות ה' וכן
 אות ו' וכן אות ה' אחרונה כו' עכ"ל ובהפ"י שם מספר הלירופים עולה במנין חדש.
 וע' בזהר פ' חיי דקב"ה א' בענין מ"ה טפות מנטף עדן כו' מ"ה נבואים כו'
 וזרמ"ז שם שהן מן י"ב לירופי הוי' שבהן מ"ה אותיות מ"ה מעלות שבתו' נקיה
 כד כד וכמ"כ הוי' מ"ה קרשים במשכן כמ"ס במ"א. עכ"ה). ולהפין ביהוד הדברים
 הנה י"ב לרופי הוי' הנ"ל הוא הנק' י"ב גבולי אלכסון והו"ע בחי' התכללות המדות
 העליונות חסד וגבורה ותפארת כו' כמ"ס לך הוי' הגדולה והגבו' והתפארת כו'.
 ויופן זה למעלה מאשר אנו רואים למטה במדות שבה"א אהבה ויראה כו' שיש בהן
 בחי' התכללות מצ' הפכים יחד אהבה ויראה כאחד כמו שאמרו וגילו ברעדה במקום
 גילה שם תהא רעדה (ועמ"ס מזה בד"ה וידעת היום בזה ע"י המשכה מבחי' והמורא אל
 עליון. וענין והמורא בחוס' וא"ו זהו הקו"ה המרומז בלות וא"ו גם זהו"ע בדיח התיכון.
 ובמג"ד אות ו' דע"ו סע"ב כ' גס כי הוא"ו מורה בכתר שהוא הוא"ו של ליוך האל"ף
 עכ"ל והוא"ו של האל"ף הוא אלכסון. ועמ"ס בד"ה מראיהם ומעשיהם וד"ה ענין
 האצות הן הן המרכזה). וכן עד"ז יש התכללות במדות עליונות חו"ג כמ"ס לך
 הוי' הגדולה והגבורה כו' דהנה כמו האהבה למטה הוא גורם בחי' ההתפשטות של
 חסד כך בחי' אהבה למעלה בחי' אהבת עולם אהבת ע"כ משכחין חסד והוא
 הנק' גדולה וכמ"ס ולגדולתו אין חקר שבה' החסד הזה נמשך להיות מרצה לסלוח
 גם למי שאינו ראוי כו' כי בהגלות נגלות אור גדולתי ית' הרי כולא קמי' כלא השיב.
 וזהו מ"ס ולגדולתו אין חקר ואין הכט"א חופסת מקום כלל וממילא אין הפגם שהגביר
 כה הכט"א בהטא ועון חופס מקום כלל ובמו שארז"ל בדורו של הנוס דאטפ"י שהיו
 עובדי ע"ז ולא געשו לפי שניזונין היו בחסדו של הקצ"ה כו' ולעומת ולגד מדה זו
 הוא מדת הגבורה שהוא מדה"ד והלמנוס כענין מ"ס שמוס לא זכו בעיניו כו' והוא
 היפך מדת הגדולה לגמרי. אך מ"מ יש בשתי מדות הללו בחי' ההתכללות זב"ז ע"י
 הוא"ס שמאיר בע"ס דאלי' כי הוא"ס עלמו רס ומוזבל בערך מכל הע"ס דאלי'
 וכמאמר לאו דאית לך כו' מכא"מ כלל וכידוע וע"כ בהגלות נגלות הוא"ס דאלי' נמשך
 ממילא בחי' הביטול וההתכללות גם צב' המדוּק דחו"ג ההפכיים וזהו לך הוי' הגדולה
 והגבורה כו' שהם בבחי' ביטול לך הוי' כמ"ס בד"ה וארא אל אברהם. ועד"ז יש
 התכללות בדרך פרט ובכל הששה מדות. ולפי שהמה כפולים כידוע צפי' הנה מקום
 אחי שמקום כולל ו"ק מעלה ומטה מורה כו' שהוא לנגד ו' מדות ויש בחי' המקום
 למעלה ולמטה ע"כ הם י"ב מיני התכללות ונק' י"ב גבולי אלכסון והיינו ענין י"ב
 לירופי' שיש בהם הוי' דהיינו כשלפעמים מאיר הארת החסד בלירוף עם הגבורה
 הרי ישחנה הלירוף. עי"ז ועד"ז בכל פרעי הוי' לירופים היינו ע"י שיש י"ב מיני
 התכללות כמו גם בגלח והוד שאטפ"י שהנלה ענף החסד דוקא וההוד ענף הגבו'
 מ"מ לפעמים יתכלל החסד עם ההוד והגבו' עם הנלה כו'. וזהו פי' י"ב גבולי
 אלכסון כמו עד"מ האלכסון שכולל ומאחד צ' קלוות גשמיים מזרח ומערב מעלה

ומטה כו'. ויוזן גם בחי' פרטי ההתכללות הזאת צמדות שנה"א. דהנה כל הששה
 מדות ישנם צנה"א בעצודה שכלל דהנה האהבה לדבקה בו ית' היא נולדה כלל
 מן ההצוננות בגדולת אוא"ס צ"ה איך שלגדולתו אין חקר בו' והוא ממכ"ע וסוכ"ע
 בו' ואיך שגשג בו' לבדו גם אחר הצריחה יש מאין ממש כמו קודם שנברא
 הצריחה יש מאין ממש וכמ"ס אני בו' לא שניתי וזהו אהה הוא עד שלא נכה"ע כו'.
 וע"ז נתקנה כל סדר התפלה בפסוד"ז שאומרים יהללו את שם הוי' כי נשגב שמו כו'
 ואח"כ ציולר אור אומרים מה שהמלאכים אומרים ג"פ קדוש הוי' לבאות. פי' קדוש
 זה היינו שאור האלקי קדוש ומובדל בערך גם לאחר ההשתל' כמו קודם ההשתל'
 ואח"כ שההשתל' נמשך בריבוי עליות המדרגות מדרגה אחר מדרגה עד אשר יש
 נ' אלפים יוצלות וכידוע מ"מ גם לאחר תשלוס הנ' אלפים יוצלות אין שינוי לפניו
 מכמו קודם שנשתלסלו הנ' אלפים יוצלות וגם עתה נשעת צריחה העולמות בעליות
 הנ' אלפים יוצלות אין ההארה בהן רק בחי' שמו כלל לא מצחי' מהו"ע כי מהו"ע
 קדוש ומובדל וז"ש קדוש הוי' כי שם הוי' היינו ה' הוה ויהי' באין שינוי כלל כו'
 והוא נק' קדוש וצמהנק' קדוש בלבאות שמובדל ומרומם מריבוי הלבאות הנמשכים משם
 הוי' כו' אהה הוא בלכא שלו שמחי' כל לבאי לבאות ע"י אהה אחד כמ"ס צמ"א.
 (הג"ה. ועו"ל הפי' דאח"כ שקדוש הוי' לבאות שנמשך קדושתו ית' בהלבאות עד
 שיהיו הם גם כן קדוש דוגמת עתידים לדיקים שיאמרו לפניהם קדוש. וע' צת"א
 פ' בראשית צפי' הוי' לבאות. עכ"ז הוא בעלמותו ית' קדוש ומובדל בתכלית הרוממות
 מצחי' קדוש לבאות. וזהו שארז"ל קדושים תהיו יכול כמוני ת"ל כי קדוש אני
 קדושתי. למעלה מקדושתכם וכמ"ס צמ"א. וגם כמ"ס צפי' ולא נערוך אליו קדושתו
 עמ"ס מזה צת"א צד"ה לכן אמור לבנ"י ובר"ה אז ישיר משה ובנ"י. עכ"ה)
 ולזה והאופנים ברעש גדול כו' שנופלת עליהם יראה ופחד בהשגתם בקדושת אור
 האלקי ויש מלאכים שאומרים באהבה כידוע ודוגמת זה יש צנה"א שתחפעל הנפש
 מהצוננות גדולת ה' ע"ד זה באהבה וצירחה לפעמים באהבה נגלית והירחה
 נעלמה בה בעולם ולפעמים בהיפוך שהירחה בגילוי והאהבה נעלמה בה
 בעולם. והוא ענין התכללות באהבה וירחה וכנ"ל. ומדת התפארת היינו מה
 שאהר אהבה וירחה שגולדים בתפלה ילמוד בתורה שהוא צחי' התפארת למעלה
 וכמו שארז"ל והתפארת זו מתן הורה. (הג"ה. קילור. מאחר שנת' שכנס"י נק' לבנה
 שמקבלת מצחי' שמש הוי' יבאר שיש י"ב לירופים בשם הוי' ובכל ר"ח מקבלת
 לירוף אחד וזהו"ע י"ב שבעים שהן ד' דגלים כמו ד' תקופות לי"ב ר"ח ומהם י"ב
 מזלות י"ב אותיות פשוטות י"ב צקר וששם הם י"ב גבו"א. והו"ע התכללות הששה
 מדות. ותהלה יבאר ענין חו"ג מלד עלמן ואח"כ יבאר התכללות חו"ג הן בעצודה
 התכללות אהו"ר והן התכללות וחיבור חו"ג. ואח"כ יבא לבאר ענין התכללות
 שצחי' אלכסון. וע' צפרדס שער פרטי השמות פ"ו ופ"ז ופ"ח מענין י"ב ג"א.
 ול"ל ענין חדש העיבור ואפ"ל לפמ"ס הפרדס שכ"א פי"ד כי י"ב גבולים
 הם לי"ג ת"ד הרי מצחי' י"ב גבולים נמשך בחי' י"ג. גם גבי מ"ס צהר בתחלתו

מה שושנה אית זה תליסר עלין פי' בוח"ג שהם י"ב בקר והיס עומד עליהם וי"ב בקר נמשך מי"ב ג"א. א"כ עד"ז י"ל בענין חדש העבור. ובלק"ת מהאריו"ל פ' וילא ב' ולכן לורת האל"ף הוא חדש העיבור בין ב' ווי"ן כזה וא"ו והוא לבדו מעלמא דדכורא דהיינו בחי' יוסף ושאר שבטים היו צוק'. עכ"ד. וע' מענין האל"ף שבחוק מילוי הוא"ו בוח"ג פ' אחרי דס"ו ע"ב משמע שהוא בחי' עתיקא שבפנימי' ז"א הנק' ו"ו כו' וכמדומה במ"א ראיתי שחדש העיבור הוא כנגד שבט לוי. עכ"ה):

ד וְהָגֵדָה מִי שֶׁאֵין דַּעְתּוֹ וְשִׁכְלוֹ חֹזֵק לְהוֹלִיד מִתְּצוּנְתּוֹ אֲהוּי"ר ע"ד הנ"ל בַּהֲצוּנְתּוֹ מִפְּנֵי שֶׁלֹא יוּכַל לְהִרְחִיב וּלְהַעֲמִיק דַּעְתּוֹ כ"כ. וְהִנֵּה עָלָה הַיְעוּלָה לְכַפֵּשׁ שֵׁיבּוֹד בְּצַחַי"ו גו"ה. וּבִיאֹר שְׁתֵּי מִדּוֹת הִלְלוּ הֵגָה הַמָּה בְּדוֹגְמַת אֲהוּי"ר אֵלֶּה שֶׁאֵין בָּהֶם אֹר וְחַיּוֹת רַב כ"כ כְּמוֹ בִּאֲהוּי"ר וְגַם עֲנִפֵי אֲהוּי"ר הִנְלַח הוּא עֵקֶף הַאֲהֵבָה וְהַהוֹד הוּא עֵקֶף הִירָאָה (וְעַמ"ש בְּחו"א בְּד"ה חֵיב חֵיב לְצַסוּמֵי הַרְחָשׁוֹן וּבִלְק"ת ד"ה אֵלֶּה מִסְעֵי דְרוֹשׁ הַשְּׁנֵי וּמ"ש בְּמ"א בְּד"ה אֵין עֲרוּךְ לָךְ וְאֵין זֹלַתְךָ בְּעֵינֵי וַיִּירָא וַיֹּאמֶר מִה נִירָא). וְלִהְיֵין בִּיאֹר עֲנִיָּה. הֵגָה בְּחַי' מִדַּת הַהוֹד יָדוּעַ שֶׁהוּא בְּחַי' הַהוֹדָה אֲשֶׁר בְּנַפֵּשׁ כְּשִׁמּוּדָה בְּהוֹדָה עַכ"פ שֶׁכֵּן הוּא הָאֲמַת כְּעֵינֵי מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאֵתָה הוּא הוּי' אֲלֵקִינוּ. פִּי' אַעֲפִי שֶׁאֲנַחְנוּ אֵין אֲנוּ יוֹכִיִּים לְהַשִּׁיג עוֹמֵק הַשְּׂגָה הַזֹּאת אֵיךְ אֲנִי הוּי' לֹא שְׁנִיתִי שֶׁהוּי' הוּא הָאֲלֵקִים מ"מ עַכ"פ בְּהוֹדָה אֲנוּ מוֹדִים שְׂבוּדָאֵי הוּא כֵּן הַעֲנִין. וְכֵן עֵינֵי הוֹדָה הוּא כֹּאֲשֶׁר לֹא יִסְפִּיק כְּלֵי הַשְּׂגָתוֹ לְהַשִּׁיג בֹּא הוּא בְּצַחַי' הוֹדָה כְּמוֹ שְׁמוּדָה לְחַצִּירוֹ כְּשִׁמְנֵלְחוֹ דְּבַר מַה שֶׁאֲחֹ הָאֲמַת וּבְחַי' הוֹדָה הַזֹּאת הִרִי הוּא בִּיטוּל עֲלֻמוֹתוֹ שֶׁמִּבְּטַל א"ע וּמוֹדָה לְחַצִּירוֹ כו' כֵּךְ לְמַעֲלָה בַּהֲצוּנְתּוֹת בְּגוֹלַת הוּי' יֵשׁ שֶׁלֹא יוּכַל לְהַעֲמִיק בַּהֲשָׂגָה זֹאת אֲבָל מ"מ יוֹדָה בְּצַחַי' הוֹדָה בְּמוֹחוֹ עַל כִּלְלוֹת הַהֲשָׂגָה אֵיךְ שֶׁהוּי' הוּא הָאֲלֵקִים וְכַיּוֹלָא בּוֹה בְּשֶׁאֲרֵי הַהֲצוּנְתּוֹת. וְעִיֵּקֶר עֵינֵי הַהוֹדָה הוּא בְּחַי' בִּיטוּל עֲלֻמוֹת הַנַּפֵּשׁ כְּמ"ש הַפֶּעַס אֹדָה אֵת ה'. (הַג"ה). עַמ"ש מְעַנֵּין הוֹדָה בְּד"ה יוֹדָה אֵתָה וּמ"ש בְּכִידוֹר בְּד"ה מוֹמֹר לְחוּדָה וּבְדִרוֹשׁ ל"ג צְעוּמֵר גַּח' בִּאֲרִיכוֹת מְעַנֵּין הוֹדָה וּבְד"ה לֵוִין בְּמִשְׁפַּע חַפְדָּה וּבִלְק"ת פ' עֵקֶב דְּרוֹשׁ בְּרַחֲמֵי"ו בְּעֵינֵי בְּרַכַּת הָאָרֶץ שֶׁמִּתְהַלַּח בְּהוֹדָה גוֹדָה לָךְ כו'. וְע' עוֹד בְּבִיאֹר ע"פ אֵלֶּה פְקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן. וְהֵנָּה בְּכַל מֵאֻדָּךְ לְפִי' א' בְּמִשְׁנֵה פ"ט דְּבִרְכוֹת הוּי' מוֹדָה לוֹ בְּמֵאֻדָּ מֵאֻדָּ שִׁיךְ לְעֵינֵי הוֹדָה וְעַמ"ש סְד"ה יִבְיֹאוּ לְבוֹשׁ מַל' כו'. וְע' עוֹד מְעַנֵּין הוֹדָה סְד"ה בְּכִסְלוֹי בְּעֵינֵי הַלֵּל וְהוֹדָה וּסְד"ה וְקַבֵּל הַיְהוּדִים וּבְד"ה יִבְיֹאוּ לְבוֹשׁ מַל' גְּבִי וְלִכְּן נִקְ' מִרְדְּבֵי אִישׁ יְהוּדִי אֵף שֶׁהִי' מִשְׁבַּע בְּנִימֵין וּבִלְק"ת פ' פִּינְחָס בְּד"ה בִּיאֹר ע"פ אֵת קִרְבְּנֵי לַחֲמֵי וְשֵׁה פ"ב גְּבִי וְהו"ע כְּרַע בְּמוֹדִים וּבְד"ה בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי עֲלֵרַת כו' וְעִשִׂית פֶּסַח וְשֵׁה סַפ"ב. עכ"ה). וְהֵנָּה מְצַחַי' הַהוֹדָה אֲשֶׁר בְּמוֹחוֹ יוּכַל לְהוֹלִיד אֲהֵבָה וְדִבְקוּת כְּמוֹ בִּאֲמָרוֹ שֶׁמֶעַ יִשְׂרָאֵל הוּי' אֲלֵקִינוּ כו' שֶׁהוּא מוֹדָה בְּהוֹדָה עַכ"פ שֶׁהוּי' אֲחַד בְּז' רְקִיעִים וְהָאָרֶץ וְד' רוֹחוֹת הַעוֹלָם כו' וְע"י בְּחַי' הוֹדָה זֹאת יִפְעוּל אֲהֵבָה בְּלִבְּ בִּאֲמוֹרֵי וְאֲהֵבַת אֵת הוּי' אֲלֵקִיךָ בְּכַל לְבַבְךָ לְקִיִּים תוֹמ"ל ע"י"ו אַחַר הַתְּפִלָּה בִּאֲמַת לְאֲמִיתוֹ כְּלִדִּיק גְּמוֹר בְּמִס"ג כו' וְהַקְּיוּם הַזֶּה דְחוּרָה הוּא בְּחַי' הַת"ת כְּנ"ל. וְנִמְלֵא בְּחַי' הוֹדָה זֹאת

מתכללת במדת האהבה ובמדת הת"ת. וכמ"כ לנו רואים שיש בחי' התכללות בכלל שמתכללת במדת היראה שהיא בחי' גבורה כו'. והנה בחי' הנילוח הוא בחי' ההתגברות לעמוד על נפשו להיות שמאל דוחה לאחפייח לסט"א להיות סו"מ בכל פרטי שמירת מל"ת ולהגביר יו"ט על יו"ה"ר דהיינו להגביר הטוב על הרע כו'. והנה מדה זו היא בזה בבחי' עקשות כענין כי עם קשה עורף אהה לשבח במד"ר פ' חשא כו' והיינו כאשר אין לו היראה האמיתי' להיות סו"מ עי"ז מלך ההתגוננות כו' אך הוא עומד על נפשו בכלחון ועקשות שלא לעבור אפי' על דבר קל של ד"ס גם אם אינו מתפעל ביראה עפ"י ההתגוננות וה"ז כדמיון בחי' ההוד שפועל האהבה גם בלתי ההתגוננות בעמקות כך הנילוח פועל היראה גם מבלתי ההתגוננו' כו'. וא"כ נמצא שאע"פ שהגלגל עקף החסד הוא ולא עקף הגבורה וההוד הוא עקף הגבורה ולא עקף החסד. הנה לנו רואים שיוכלו ב' מדות הללו נו"ה להתליף את שרשם ולהיות מתאחד ומתכלל הנילוח עם היראה שהוא בבחי' הגבורה. וההוד מתאחד ומתכלל עם האהבה שהוא בחי' החסד כידוע (הג"ה). ועפ"י יובן מ"ש בחו"א ס"פ וילא בד"ה וישכס לבן בענין ההפרש בין האבות הן הן המרכבה שהן עלמות המדות ובין השבטים י"ה שאע"פ שא"א לנו לקבל האהו"ר מהאבות עלמן עכ"פ שוב למען עבדיך שבטי נחלתך שמהם לנו יכולים לקבל והיינו ע"י שהם בחי' י"ב ג"א כו' שעי"ז דוקא לנו יכולים לבוא לאהו"ר כו' והנה מעשיו מרוצין מהבמתו זהו"ע ג"ה ולכן עי"ז דוקא הבמתו מתקיימת כי נלח הוא ג"כ לשון נלחיות. עכ"ה). ומכ"ז יובן למשכיל למעלה ג"כ בענין בחי' המדות העליונות דא"י הגדולה והגבו' והתפארת כו' שיש בהן בחי' ההתכללות כנ"ל. וכמו"ש לך הוי' הגדולה והגבו' כו' שגם בבחי' ב' המדות נו"ה שנק' ענפיהן של חו"ג מתכללים ההתכללות כאו"א בהיפוכו המגדו כמו הנלח בגבורה וההוד בחסד וז"ש לך הוי' הגדולה כו' והנלח וההוד. וזהו פי' ימיקך הוי' נאדרי בכח ימיקך הוי' תרעך אויב ולבאורה מהו שכלל לומר ב"פ ימיקך הל"ל ימיקך ה' נאדרי בכח ותרעך אויב אלא הענין הוא דכתיב נעימות בימיקך נלח שהנלח שרשו בימין דוקא כידוע שהנלח הוא עקף החסד (הג"ה). וע' מענין נעימות בימיקך נלח במד"ר פ' אמור ש"ל בענין נעילת לולב ושעי"ז גם נלח ישראל לא ישקר כו' וזהו"ע ימיקך ה' נאדרי בכח כו' בדלקמן. עכ"ה) והיינו מ"ש ימיקך הוי' נאדרי בכח דהיינו מ"ש בזהר לאכללא שמאלא בימינא כו'. וביאור הדבר היינו כמו האיהב שיעבוד מאהבה אה לפעמים לא תאיר אור האהבה כ"כ בלבו יעמוד בנילוח לעורר את האהבה ולנלח א"ע לעשות טוב וחסד הגם שאין בלבו כ"כ וזהו בחי' הנלח שיש בו בחי' רשימו מאור האהבה. וזהו פי' נאדרי בכח שמחזק ומנלח א"ע וזהו ע"י העלאת מ"ן ממעשה התחתוני' שמעוררי' בחי' הנלח למעלה עכ"פ וכמ"ש לך הוי' הנלח (ובמארז"ל והנלח זה ירושלים וכמ"ש במ"א) אבל כשאין העלאת מ"ן מלמטה כלל לעורר גם בחי' הנילוח אזי כתיב ימיקך ה' תרעך אויב שנילוח זה בא מבחי' התגברו' מלך הגבו' שבקו השמאל לומר דאע"פ שאין זכות בתחתוני' כלל לזה מ"מ תרעך אויב במדת הנילוח והעקשות כנ"ל בענין הנילוח שמתאחד עם מדה הגבורה כנ"ל (הג"ה). ואפ"ל פי' ימיקך נאדרי בכח היינו ימיקך זה נלח נאדרי בכח מה שכלול בגבורה ימיקך

תרעך

חרעץ היינו ימינך חכה חרעץ חויב ע"י התכללותו. צהיד קו השמאל הנק' חלקים
 לצחות. וכמ"ס בשערי אורה שער ג"ד צתהלתו דכ"ז ע"א וז"ל השם הנק' חלקים
 לצחות ה"ס המדה המושכת כל מיני דין וגבורה מלד שמאל וסאצת מן הצניעה ומן הפחד
 ולוהמת מלחמות הוי' לצחות מעלה ומטה כו' עכ"ל ובשמהכללת ג"כ מחסד נק' ימינך
 הוי' חרעץ חויב. עכ"ה). והנה ע"ד ההתכללות שיש צנו"ה כנ"ל יש ג"כ צחי' ההתכללות
 צמדה הששית והוא צחי' יסוד וזהו שאמר כי כל בשמים וצארץ ותרנומו דלחיד בשמיא
 וצארעא. פי' כי כל הוא צחי' יסוד שהוא צחי' לדיק המקשר אור השפע מן המשפיע
 אל המקבל וזהו פי' דלחיד בשמיא וצארעא שמהצר ומקשר צחי' המשפיע שנק' שמים והוא
 צחי' סוכ"ע כידוע עס צחי' המקבל שהוא צחי' ממכ"ע שנק' ארץ וכמ"ס והארץ הדוס
 רגלי וכידוע (ועמ"ס מזה צחו"א פ' הלוח צד"ה ואלהה חלוח חת צנו"י ומ"ס צד"ה עיני כל
 חליך ישברו ומ"ס צהדור ע"פ נשמת כל חי תצרך כו'). והיינו להיות כי הלדיק העושה
 עוב צחומ"ל הוא מהצר וממשיך חו"ה ממכ"ע לחייו מצחי' אורות הנקיפי'
 העליונים שא"א להם להיות נגבל בכלי שיצואו ויחירו למטה בכל מלוח ומלוח
 שטובה כו' וז"ס אמרו לדיק כי עוב שצחי' הארה והמשכה זאת מסובב לממלא על ידו
 הוא הנק' עוב כמו עד"מ שמתצטע הטוב להיעיב כך צחי' יסוד שהוא ממשיך ההשפעה
 נק' עוב כו' וכמ"ס צמ"א והוא מקבל מצחי' נו"ה שנו"ה הרי המה נקראים כלי
 ההשפעה והוא צחי' כליות יועלות וכמו השוקיים שמוליכים את האדם ממקום למקום שהם
 לצר מגופא וכמ"ס צזהר וגם צצחי' לדיק זה יש התכללות מנו"ה לפעמים כך ולפעמים
 כך כו' (הג"ה. וע' צאג"ה סי' ע"ו וצח"ג פ' אחרי דס"ה ע"א ובספר שערי אורה
 שער ג"ד צתהלת השער וז"ל נחלחח למד כי כל הצרכות והעובות צחות למדת אל חי
 שהוא יסוד ע"י הוי' חלקים לצחות שהם נו"ה ולפיכך אל חי כלול מכל הדברים כולם
 חסד דין ורחמים כו' עכ"ל וע' שם עוד ע"פ ושחקים יזלו לרק כו' וצפרדם שער
 הצנורות ספ"ב צענין הצנורות הנמשכים מנו"ה אל היסוד ועמ"ס צענין הצנורות
 ע"פ הג"ה על ציחור הזהר פ' וישלח דק"ע ע"פ כי ישרים דרכי ה' שכולם שרשם
 ומקורם הצנור הגדול הקו"ח המחיר צחכ' כו' ע"ס עכ"ה). ונמלא יש התכללות
 בכל הששה מדות העליונות דחג"ת ונה"י כו' וז"ס לך הוי' הגדולה והגבו' כו' עד
 כי כל בשמים וצארץ שהוא צחי' יסוד. וצכ"ז מצואר שרש ענין י"ב לירופי הוי' שנק'
 י"ב ג"א שהם י"ב מיני התכללות שיש בששה המדות חו"ג כו' וי"ב גבו"א הללו הן
 הנה צחי' י"ב לירופים דשם הוי' שצבל חדש מי"ב החדשים מקבלת כנס"י מצחי' לירוף
 חדש כמו פעם צלירוף של הוד שמתכלל. צחסד ופעם צלירוף של נלח שמתכלל
 צגבו' כו'. ועד"ז בכל י"ב התכללות וצכל לירוף הרי יש אור חדש ע"ד דוגמא כשנמשך
 מן ההוד אהבה כנ"ל נעשה לירוף חדש בשם הוי' וכן כשנמשך יראה מן הגילוח נעשה
 שם הוי' צלירוף אחר כי צכל מדה יש שם הוי' כידוע וההתכללות צו"ק י"ב לירופים
 הם ממילא והוא ד' אותיות דשם הוי' צכלל הכולל יהד וד"ל. וזהו שארז"ל שישבאל
 מונין חדשי השנה ללצנה כי כמו הלצנה ל"ל מגרמה כלום אלא מקבלת מאור השמש
 וצכל ר"ה מקבלת אור חדש כך כנס"י מקבלת י"ב לירופים משם הוי' צכל ר"ה

לירוק חדש כנ"ל וענין הל' יוס של החדש היינו צחי' התפשטות אורו הלירוף החדש
 חבל עיקר החידוש זה צד"ח ולכן נק' ראש עד"מ המוח שצראש שהוא כולל כל האצרים
 ונמשך ממנו היות לכל האצרים כך ר"ח כולל כל הל' יוס כא' וממנו מסתעפים כל
 הל' יוס וע"כ הקרבן צד"ח דוקא (הג"ה). לענין ל' יוס יש להעיר ממ"ש בספר האורה
 שער ה' צד"ה דע כי קשר כל המרכבות צענין ויהי בשלשים שנה שהם שלשים כינויים
 הנמשכים משלשה שמות אל חלקי' הוי' שהם חסד דין ורחמים ונק' שנה ל' שינוי שמהם
 נמשכים השינויים צעולם וע' מזה ג"כ בספר עה"ק שער ד' פי"ט. וגם עד"מ מ"ט
 צמ"א צענין שהמלכות נקני' בשלשים מעלות שהם ג' צחי' נה"י כל א' כלול מעשר
 והם ג"כ למ"ד כלים דזו"ג המאירים צבי"ע עשר הפנימי' בצריחה ועשר החיצוני' צי"י
 ועשר החילוני' בעשי' ובכל חדש יש ד' שבתות י"ל כמ"ש צמ"א שהכלים מחלקים לג' צחי'
 פנימי תיכון חילון והאורות הם ד' צחי' כנגד ד' אותיות שם ה' שהם גר"ג וצחי' נשמה
 לגשמה ע"כ חפ"ל ד' שבתות שבכל החדש הם ד' אורות המאירים חוץ ג' כלים הנ"ל
 שהם שלשים כנ"ל שהרי בכל ר"ח מקבלת כנס"י לירוק החדש משם הוי'. עכ"ה):
קיצור. יבאר ענין המדות נו"ה (ועמ"ש צד"ה לצדומי צפוריא ומ"ש צענין ובגפן
 שלשה שריגים) וענין התכללות נלח עם הגבורה והיראה וההוד עם החסד
 והאהבה. וזהו"ע צ"פ ימוקד ה' וכן ביסוד מאירים צ' לנורות מנו"ה וזהו"ע י"צ גבו"א
 וענין י"צ ר"ח (ובהג"ה נזכר ענין שלשים יוס שבחדש וד' שבתות. עכ"ה):

ה א הנה עדיין יש להצין בחידוש הלצנה למה תחשך אורה ותחמטט אורה כ"כ
 עד שלא ישאר זה אור חפי' כנקודה אחת ואח"כ יאיר זה אור כנקודה קטנה
 והיא הנק' מולד הלצנה כידוע עד שתתמלא אורה באמצע החדש וכן חוזרת חלילה
 להתמעט עד שלא ישאר זה כלום כידוע ואם מפני שמתחדש אור מן השמש בכל ר"ח
 למה לא תקבל החידוש צלי מיעוט וגרעון האור בתחלה כו'. אך הענין הוא דאדרז"ל
 אמר הקצ"ה הביאו עלי כפרה על שמיטתי את הירח כמו שאמר לירח לבי ומעטי
 א"ע כו'. וטעם מיעוט הירח הוא לפי שכאשר לריכה לקבל אור חדש בהתחדשות
 לריכה תחלה לצוא לצחי' הביטול צעלמות אורה הקדום מכל וכל ואח"כ הוכל לקבל
 הארה חדשה כו'. חבל כ"ז שהיא באורה הקדום להיותה צחי' יש לא תוכל לקבל אור
 חדש כו'. ויוצן דבר זה ממה שאנו רואים בגרעין הנזרע בארץ שכל זמן שהוא שם
 בקיומו לא ילמח ממנו כלל שום חמה אך כשנרקב הגרעין בארץ לגמרי ונעשה צחי'
 אין ונבלל בכח הלומח אזי מתלבש בו כח הלומח שבארץ ומלמית ממנו חטים הרבה
 כי להיות התחדשות כמו חטים חדשים א"א להיות כ"א צחי' ביטול היס שהוא גורם
 החידוש מאין ליש אח"כ והיינו צחי' ביטול היס לאין שהי' בגרעין הלומח יש מאין וכן
 בהולדת הולד מטפה שלריך להיות תחלה שלשה ימים בקליעה שהטפה נסרחת כו'
 וכן באפרוח שגולר מן הביצה כו' כמ"ש במס' תולין וכידוע (הג"ה). ועמ"ש מזה צחי' א'
 פ' ויקהל צד"ה קחו מאחכם תרומה) ועמ"ש צביאור ע"פ צמדבר סיני באהל מועד
 פ"ד צענין כנסם לעיר חריבה כו' ועמ"ש פ' יתרו צד"ה מראיהם ומעשיהם צענין ר' זירא
 כס מאה העניתה דלשחכח מני' תלמוד בבלי כדי שיוכל לקבל תלמוד א"י וע' בסדור צד"ה

והאיש משתאה לה מחריש כו' גבי שבל עליו ממהות למחות גבוה מאד נעלה ממנו ל"ל
 זה תחלה כו' ההצטלות והשממון מן המחשבה וההשגה הראשונה וע' צפניס יפות
 פ' וישלח ע"פ קטנתי מכל החסדים. גם יש להעיר ממ"ש צמ"א צענין הנותן לשכוי
 צינה להצחין וצד"ה לא תהי' משכלה ועקרה צענין כוס ישועות כלי ריקן וממ"ש צהצואור
 ע"פ נשא את ראש בני גרשון צענין מקדש אד' כווננו ידך. וע' צצה"ז אמור ע"פ
 אחותי צח אצי היא וצפ' וירא. עכ"ה). ומזה יובן הנמשל בדוגמא בכל התחדשות
 אור הבא מלמעלה מאין ליש שא"א להיות כ"א ע"י צחי' ציטול היש צחלה וע"כ אמרו
 צגסי הרוח שהם צצחי' יש גמור (שנק' תועבת ה' כל גבה לב) אין חני והוא
 יכולין לדור כו' מפני שא"א לשכון כל אור חדש מאור האלקי כ"א בדבר שהוא צח
 צחלית הציטול במליאות מכל וכל כו' ובמ"ש צמ"א. וכך יובן בחידוש אור הצח
 ללצנה שא"א להאיר זה כ"א ע"י מיטוט הירח צחלה עד שלא ישאר זה אור כלום
 כו' ועי"ז מקבלת אור חדש צר"ח והוא"ע הקרבן צר"ח הוא עולת ר"ח שכנס"י עולה
 לקבל הארה חדשה דהיינו לירוף חדש משם הוי' ובמ"ש עולת חדש צחדשו כו' שמקבלת
 אור חדש ובדמיון הלצנה למטה (ועמ"ש צח"ג פ' פינחס דרמ"ז סע"ב ודרמ"ח ע"א
 ע"פ וצראשי חדשיכם וצס"פ אחרי דע"ע ע"צ). ואמנם בעלות הלצנה לקבל אור"ח
 לריכה לבא צצחי' מיטוט תחלה ואח"כ מקריבין צר"ח קרבן שהוא העלי' שאחר המיטוט
 שא"א להיות עלי' בלתי מיטוט צחלה כנ"ל. והוא והי' מדי חדש צחדשו כו' יבא כל
 צצר להשתחוות לפני ה' כו' פי' להשתחוות הוא צחי' ציטול המליאות מכל וכל לפני קבלת
 אור לירוף חדש משם הוי' כו' (הג"ה). וגם ההשתחוויה היא המשכה כמ"ש
 צח"א פ' וישב סד"ה והנה אנחנו מאלמים אלומים צענין ותשתחוין לאלומתי ועיין
 צח"ג פ' פינחס דרמ"ז ע"א פי' הביאו עלי כפרה והיינו ע"ד ותפלל הנה על הוי' על
 דוקא ובמ"ש ג"כ ס"פ אחרי דע"ע צ' וא"כ פי' הביאו עלי שתעלה צחי' סיהרא
 לקבל האור מצחי' שלמעלה משם הוי'. והוא שנקראת עטרת תפארת. ועיין ציאור
 והי' מדי חדש צענין וגסכו שגא' צמוסף דר"ח. עכ"ה) והנה מיד שמקבלת
 אור החדש משם הוא כולל כל מה שגושך אח"כ צלמ"ד יוש ולכך נק' ר"ח כנ"ל והוא
 הנק' בלצנה מולד כלומר שגולד הולדה והתחדשות השפעה למטה ע"י העלי' והציטול
 כדמיון הגרעין שמלמית ומוליד אחרי התכללותו צבח הלוטח כך בלצנה מתחדש אור מן
 השמש ויתחיל להאיר גם חלי הכדור התחתון שזה הנוטה להלל הארץ שהו"ע הארה
 והשפעה למטה שזהו נק' הולדה וכך למעלה אחרי צחי' העלי' והציטול דכנס"י לפני שם
 הוי' דר"ח נמשך צהן חידוש האור משם הוי' צלירוף החדש מי"ב גבו"א הנ"ל הנק'
 ג"כ מולד שהוא צצחי' הולדה והשפעה למטה כמו בלצנה כי ישראל מונין ללצנה.
 וזהו ראשי חדשים לעמך נתת זמן כפרה לכל תולדותם כו'. והוא יעלה ויבא ויגיע כו'
 וישמע ויפקד ויזכר וצרונו ופקדוננו כו' פי' לשון פקידה זו היינו צחי' הולדה כמו
 פקידת עקרות כמ"ש וה' פקד את שרה כו'. וכענין חייב אדם לפקוד את אשתו כו'
 שהפקידה הזאת היא צחה מלמעלה מעלה להיות צן לשרה שהוא דבר חדש כו' והיינו
 צחי' הארת אור לירוף החדש משם הוי' מי"ב גבו"א שפקד משם אור ושפע חדשה

אחרי צחי' הציטול והעלי' כנ"ל. (הג"ה. נמלא מוצן שאע"פ שישראל מונין ללצנה
 הרי עי"ז הם מקבלים מעלמיות השמש עד שנק' מולד הלצנה לשון הולדה. וההולדה
 הוא מעלמיות. משא"כ מה שעכו"מ מונין להמה הוא רק הארה מהשמש ונק' המה
 החמימות מהשמש ולא עלמיות השמש. ולא עוד אלא שצחי' זו דמולד הלצנה נמשך
 מלמעלה מהשמש. כי הנה כתי' לשמש שם אהל צהם והוא כהתן כו' והירח היא דוגמת
 כלה המקבלת מהחתן הטפה וגבי חתן וכלה כתי' בעטרה שעטרה לו אמו שהיא אימא
 עילאה מקום החירות והדרור שלמעלה מצחי' שמש עלמו וע' צוח"א פ' חיי דקב"ד
 ע"כ צפי' הפסוק אשריך ארץ שמלכך בן חורין. והעטרה נמשכת מאימא ציוס
 חתונתו דוקא דהיינו צר"ח שאז מתייחד שמשא וסיהרא ולפי"ז שמשא ל' שארז"ל פ"ק
 דנדה משל לשמש ועד כו' וכן הצרית נק' שמש כמ"ס צוח"ג פ' שמות ד"ג. והנה
 כתי' ואין כל הדש תחת השמש בתהלת קהלת. ופי' כי חדש היינו אור חדש ממש וכל
 אור חדש א"א שיומשך רק מעלמיות אוח"ס ממש וכמ"ס בלק"ת צד"ה ואתחנן אל
 ה' ע"פ וצטובו מחדש. ולכן אין כל הדש תחת השמש כי השמש שרשו מחב' ומחב'
 ולמטה הוא רק השתל' עו"ע וההכ' מאין תמלא צחי' התחדשות אצל מחב' ואילך נמשך
 רק לחדש הישנות ואמנס מצחי' מל' צצ"ע נמשך ג"כ ע"ד אור חדש. ולכן המל'
 נק' חדש וכמ"ס וחדש אשתו ילדה אך המל' לריכה לקבל מלמעלה מאור אין סוף
 וזהו ענין ראש חדש שאז מקבלת מהשמש אך לא מהשמש עלמו לבד שהרי אין כל
 חדש תחת השמש אלא ממה שצר"ח נמשך ג"כ צצחי' שמש מלמעלה מצחי' שמש
 דהיינו מצחי' שעטרה לו אמו ציוס חתונתו. צחי' לשמש כו' והוא כהתן יולא כו'.
 שהעטרה נמשכת מכתר ע"י אימא כמ"ס בלק"ת צשה"ס צד"ה ללינה ורלינה דרום
 השני צהציאור ע"ס והיינו כמ"ס צוח"ג פ' אחרי דע"ע ע"כ שצר"ח יש התגלות ע"ק
 שהוא הכתר וממנו נמשך כח היחוד דשמשא וסיהרא. ועמ"ס עוד בלק"ת צד"ה תורה
 לזה צהציאור וזהו"ע שער החלר הפנימי' הפונה קדיש אשר ציוס השצת יפתח כמ"ס
 הענין צח"א צד"ה ויקהל משה. דר"ל מצחי' קדש קדמונו של עולם שלמעלה מהחב'
 הנק' ראשית יעו"ס שצחי' זו מאיר בשצת והרי כמ"כ וציוס החדש יפתח. ומכ"ז
 יוצן מעלת מה שישראל מונין ללצנה וזה שיומשך מלעילא מן שמשא זהו ע"י המיעוט
 והציטול שצתהלה שהרי זהו ע"ד ותחפלל הנה על הוי' כו'. וכך ההעלאה הנ"ל
 דהמיעוט והציטול מגיע בעלמיות א"ס שלמעלה מצחי' י"ב לירופי הוי' שהם המאירים
 בכלים ומדות חג"ת ונה"י כנ"ל וההעלאה הנ"ל מגיע צצחי' דלאו מכא"מ איהו כלל
 וכמ"ס צמ"א ע"פ תפלה לעני כי יעטוף ועמ"ס על פסוק זה צוח"א פ' וישלח דקס"ח
 ע"כ וצפ' בלק דקל"ה ע"א. ומשם נמשך אה"כ ירידת האור צמדות ע"י שם הוי'
 כו'. וצוח"ג פ' חוקת דקפ"ב ג' שמפרש דתחת השמש היינו למטה ממש מהשמש
 וע' צחו"א פ' וארא צד"ה וידבר וארא פי' ג"כ כן. ועוד יוצן ענין מעלת מונין
 ללצנה ע"ד צוח"א יבא אהרן ובספר האורה שער א' אך דוקא שם אד' זהו הפתח
 שבו ועל ידו יוכלו ליכנס לשם הוי' כו' ועמ"ס מזה צד"ה ועתה יגדל כא כח אד'
 וצכש"כ פמ"א:

קיצור איך שכדי שתקבל הלצנה וכנ"י מבחי' שמש הוי' ל"ל ע"י מיטוט תחלה כמשל
 רקצון התצורה אז תלמח. ועמ"ס גד"ה הבאים ישרש. פי' ישרש ע"ד
 שרשיו מרובין מעשיו מרובין מחכמתו. והו"ע המולד. וצה"ג ענין לשמש והוא
 כהן יולא. בעטרה שטרה לו חמו ציוס החונתו. והדש אשמו ילדה זהו מולד
 הלצנה ולכן נק' חדש אף שאין כל חדש תחת השמש. עכ"ה):

ויזדון ויאמר לו יהונתן מחר חדש וגפקדת. פי' יהונתן מלשון מתנה ויש בשם זה
 ג' אותיות משם הוי' דהיינו יה"ו ורלנו לומר בשם זה דשם הוי' ניתן במתנה
 (ובמא"ל יו"ד כ"ד יה"ו ז"ל נתן גימט' ת"ק ה' אחרונה בהבאה. ולהעיר מענין נתן
 הנביא). והענין הוא כי ידוע בדברי רז"ל דכל מתנה יש לה הפסק (ובמזואר במס'
 ברכות בענין הכרחה דנתן מכבודו לז"ו כו'). וביאור זה להיות כי מזואר למעלה
 דכנס"י המה רק מקבלים משם הוי' ע"י תומ"ל מעשיות ולהיות כי התורה
 והמלות הרי המה מלובשים בעיניו גשמיים דנוגה שהוא צחי' עולם הפירוד וכמ"ס
 ומשם יפרד כו' ע"כ נקראי' בשם מתנה כמתנה זו שיש לה הפסק ופירוד (י"ל כי התורה
 גק' תורת הצריחה בלק"ת מהאריז"ל ר"פ בראשית וכמ"ס צפי' על תורתך שלמדחנו
 בלק"ת פ' עקב גם כנו"ס הרמ"ז פ' בראשית דף ד' סע"ב וז"ל ודע כי פרדס מתקן
 אצ"ע כוד מתקן אל"י פר"ד מתקן צי"ע כו' מוסיפים הארה צחי' ג' כלים פנימי'
 אמלעי חילון כו' עכ"ל. א"כ שייך פרד גם בעסק התורה היינו שעי"ז מתברר עולמות
 הנפרדים וכמ"ס ע"פ והכששים הפריד יעקב בלק"ת פ' אמור גד"ה והניף הכהן אותם
 רפ"ב שיעקב הוא הממשיך צחי' הכששים ממקומם ומדריגתם ששם השי"ן קודם
 לצי"ת ונק' כשז ומשם המשיכם למקום הפירוד כדי שיהי' נמשך הציטול גם בעלמא
 דפרודא וכ"כ בהציאור שם ספ"ה. ועד"ז נאמר וכנפיהם פרודות כו' והו"ג ענין
 ומשם יפרד והיה לד' ראשים שהם ג"כ ד' מהנות שכינה כו' א"ו כי יש כמה מדרגות
 צחי' פרד ופירוד שגם חיות המרכזה נק' נפרדים לגבי עולם האל"י אבל עיקר
 הפירוד צנוגה כו'. ועיקר עליות הנשמות ע"י ירידתם לעולם הפירוד שיהי' אחריו
 גרולה כו' ולהפרד מן הרע כו' ועמ"ס גד"ה שחורה אני וגאווה בלק"ת צשה"ס דרוש
 השני. והו' נשמה שנחת צי. נחת ל' נתינה שחסי' נפרד. ומתחלה טהורה היא אל"י.
 ואח"כ אחת בראת יש מאין נפרד כו' שעי"ז יהי' עלי' והו"ע מפוזר ומפורד בין
 העמים וכענין וזרעתי לי שהזריעה דוקא במלריס משם יהי' הלמיחה כו' והו' ומי
 כעמך כישראל גוי אחד בארץ שטבודתם לעשות אחד בארץ שלא יהי' נשאר בפירוד.
 וכמ"ס גד"ה והנה אנהו מאלמים אלומים. ועמ"ס ע"פ למען תזכרו בענין קשר
 הליית בעלית של"ל מחוטיס נפרדים מהטלית ועד"ז בתורה נק' תושבע"פ עה"ד
 טו"ר ע"ס שמחלשם לברר לעה"ד טו"ר ולכן נק' פרד. וע' מענין פרד במא"ל פ'
 מ"ת ובאות ה' כ"ז בענין הרי בחר טורי דפרודא ועמ"ס בענין כל רב מצבל ורב
 להשיע כו' ובפרדס ערך הרי בשמים) מן הנותן המתנה שהרי יעשה בה המקבל מה
 שירלה כי כבר הובדלה מן הנותן אחר שנחנה למקבל כו' וגם המתנה יש לה גבול
 והפסק מלד פרידתה מן הנותן כו' (כפי' המ"א שם שלכן מברכין שנתן כו'). וכך

אחרי צחי' הציטול והעלי' כ"ל. (הג"ה. כמלא מובן שח"פ שישראל מונין ללצנה הרי ע"י"ז הם מקבלים מעלמיות השמש עד שנק' מולד הלצנה לשון הולדה. וההולדה הוא מעלמיות. משא"כ מה שעכו"מ מונין לחמה הוא רק הארה מהשמש ונק' חמה החמימות מהשמש ולא עלמיות השמש. ולא עוד אלא שצחי' זו דמולד הלצנה נמשך מלמעלה מהשמש. כי הגה כתי' לשמש שם אהל צהם והוא כהחן כו' והירח היא דוגמת כלה המקבלת מהחן העפה וגבי חן ובלה כתי' בעטרה שעטרה לו אמו שהיא אימא עילאה מקום החירות והדרור שלמעלה מצחי' שמש עלמו וע' צח"א פ' חיי דקב"ד ע"כ צפי' הפסוק אשריך ארץ שמלכך בן חורין. והעטרה נמשכת מאימא ביום חתונתו דוקא דהיינו צר"ח שאז מתייחד שמשא וסיהרא ולפי"ז שמשא ל' שארז"ל פ"ק דגדה משל לשמש ועד כו' וכן הצרית נק' שמש כמ"ס צח"ג פ' שמות ד"ג. והגה כתי' ואין כל חדש תחת השמש בתחלת קהלת. ופי' כי חדש היינו אור חדש ממש וכל אור חדש א"א שיומשך רק מעלמיות אוא"ס ממש וכמ"ס בלק"ת בד"ה ואתחנן אל ה' ע"פ ובקובו מחדש. ולכן אין כל חדש תחת השמש כי השמש שרשו מחכ' ומחכ' ולמטה הוא רק השתל' עו"ע והחכ' מאין תמלא צחי' התחדשות אצל מחכ' ואילך נמשך רק לחדש הישנות ואמנם מצחי' מל' צבי"ע נמשך ג"כ ע"ד אור חדש. ולכן המל' נק' חדש וכמ"ס וחדש אשחז ילדה אך המל' לריבה לקבל מלמעלה מאור אין סוף וזה ענין ראש חדש שאז מקבלת מהשמש אך לא מהשמש עלמו לצד שהרי אין כל חדש תחת השמש אלא ממה שצר"ח נמשך ג"כ צחי' שמש מלמעלה מצחי' שמש דהיינו מצחי' שעטרה לו אמו ביום חתונתו. צחי' לשמש כו' והוא כהחן יולא כו'. שהעטרה נמשכת מכתר ע"י אימא כמ"ס בלק"ת בשה"ס בד"ה לאינה וראינה דרוש השני בהציאור ע"ס והיינו כמ"ס צח"ג פ' אחרי דע"ט ע"כ שצר"ח יש התגלות ע"ק שהוא הכתר וממנו נמשך כח היחוד דשמשא וסיהרא. ועמ"ס עוד בלק"ת בד"ה תורה ליה בהציאור וזהו ע"ש ער החלר הפנימי' הפונה קדיה אשר ביום השבת יפתח כמ"ס הענין צח"א בד"ה ויקהל משה. דר"ל מצחי' קדם קדמונו של עולם שלמעלה מהחכ' הנק' ראשית יעו"ס שצחי' זו מאיר בשבת והרי כמ"כ וביום החדש יפתח. ומכ"ז יובן מעלת מה שישראל מונין ללצנה וזה שיומשך מלעילא מן שמשא זהו ע"י המיעוט והציטול שבתחלה שהרי זהו ע"ד ותחפלל חנה על הוי' כו'. וכך ההעלאה הנ"ל להמיעוט והציטול מגיע בעלמות אוא"ס שלמעלה מצחי' י"כ לירופי הוי' שהם המאירים בכלים ומדות חג"ת ונה"י כנ"ל וההעלאה הנ"ל מגיע צחי' דלאו מכא"מ איהו כלל וכמ"ס צמ"א ע"פ תפלה לעני כי יעטוף ועמ"ס על פסוק זה צח"א פ' וישלח דקס"ח ע"כ ובפ' בלק דקל"ה ע"א. ומשם נמשך אה"כ ירדת האור במדות ע"י שם הוי' כו'. ובצח"ג פ' חוקת דקפ"ב כ' שמפרש דתחת השמש היינו למטה ממש מהשמש וע' צחו"א פ' וארא בד"ה וידבר וארא פי' ג"כ בן. ועוד יובן מעלת מונין ללצנה ע"ד צואת יבא אהרן ובספר האורה שער א' איך דוקא שם אד' זהו הפתח שבו ועל ידו יוכלו ליכנס לשם הוי' כו' ועמ"ס מזה בד"ה ועתה יגדל נא כח אד' ובספ"ב פמ"א:

יוצן למשכיל למעלה בענין הארת שם הוי' בכנס"י בתומ"ל שטושין צעוה"ז הנפרד כו' שנק' שם הוי' זה יהונתן ע"ש שיש לה הפסק ופירוד מן הנותן שהוא צחי' שם הוי' דאלי' (וזהו"ע הוי' הוי' ופסיק טעמא זינייהו. או י"ל כמו המלאך נק' בשם הוי' כמ"ש באגה"ק סי' כ"ה וע' בתו"א פ' בא בד"ה בעלם היום הזה ד"ק ע"כ שהגביאים המשיכו התורה מאלי' לדריאה עד"ז הו"ע יהונתן כו'. ואפ"ל שזהו ג"כ ההפך בין שבת לר"ח ששבת עליות זו"ג באלי' ממש וההמשכה ע"י יוסף ועמ"ש בד"ה ויגש אליו יהודה אצל בר"ח הרי מותר בעשיית מלאכה א"כ ע"כ מצי"ע וההמשכה ע"י יכוד דדריאה צחי' יהונתן כו' וז"ש ונפש יהונתן נקשרה בנפש דוד בש"א רבי' י"ח דפי' קשר הוא שבין יסוד ומל' כמ"ש בזה"א קפ"א בע"א לקשרא קשרין כו' :

קיצור כי צחי' שייך ג"כ פרד והיא המצבר פרד דק"ג דוגמת חיות המרכבה שכלפיהם פרדות לגבי ק"ג. ורצ להושיע לצבר צחי' עשו שנק' ורצ. ורצ שלום. אחד בארץ. וזהו יהונתן שם הוי' שבזי"ע ע"ד הגו' שהגביאים המשיכו התורה בזי"ע וזהו הוי' לצאות. גם י"ל שבאמת נק' נפרד ואינו נפרד וזהו פסיק טעמא זינייהו מהנה למי שראוי לירש). כמו שהוא צחי' אלי' דשם הוא צחי' א"ס ממש כמאמר דאיהו וחיהי וגרמוהי הד כו' וכידוע ולקך נהפך אות ה' אחרונה בשם זה אחד שכבר ניתן למקבלים שמקבלים מה' אחרונה כידוע. והנה צחי' יהונתן זה אמר לדוד שהוא צחי' מל' הכוללת כללות נש"י. מחר הדש (י"ל רומז אלע"ל ע"ד מחר לקבל שכר ע"ד והי' מדי חדש בחדשו שאז והי' אור הלצנה כאור החמה. ועד"ז י"ל פי' וענתה צי לדקתי ציוס מחר. וע' צמד"ר דקהלת דשל"א ע"כ ועמ"ש ע"פ ומחר אעשה כדבר המלך). ונפקדת כי יפקד מושפך. פי' כי כל ישראל בני מלכים הם דהיינו מצחי' מל' דאלי' שמקבלים משם הוי' דאלי' כנ"ל. ואמר לו יהונתן לדוד מחר חדש כמו אחרי מיטוט הירח מהחדש אור הירח מן השמש בכל ר"ח כך כנס"י מקבלים הארה חדשה (וזהו"ע וחדש אשתו והיינו שאז נמשך אור הדש מצחי' זווג הפנימי' דשמשא וביהרא ולא מהארה היוניות שזהו המחדש בכ"י מע"כ ולא ר"ח לצד כו'. וע' במאו"א ח' ח' חדש נק' המל' כו' וי"צ חדשים הם י"צ אחוון דמילוי אדני. ועמ"ש מענין י"צ אחוון דאד' בד"ה וירא והנה באר צדקה. א"כ בכל חדש נמשך מליכורף א' דשם הוי' באות א' דשם אדני. גם כיון שי"צ ר"ח משם אד' א"כ יש להעיר מענין ועתה יגדל נא כח אד' וע' צפרדה ערך חדש הביא מהפסוק תחדש כנשר ומפסוק לחדשיו יצבר) משם הוי'. וזהו מחר חדש ונפקדת. פי' ונפקדת כמבואר למעלה שנפקד אור החדש הזה מלמעלה מעלה כדי שיהי' צחי' הולדה והתחדשות (פקד את שרה במאו"א ערך חדש גי' קס"א קנ"א היינו שם אהי'. פקד אחוריים דשם ע"כ. א"כ חדש ונפקדת ע"י היצור הוי' אהי' כו'. ועמ"ש ע"פ פקד פקדתי סימן לגאולה בד"ה אני ישנה בענין קול דודי דופק ובד"ה והי' מספר בני' בענין פקדת ארץ ובד"ה הלה פקודי כו' אשר פקד ע"פ משה כו' ע"ש) משם הוי'. וזהו"ע ונפקדת שנפקד אור החדש הזה מלמעלה מעלה כי כדי שיהי' צחי' הולדה והתחדשות אור ל"ל צחי' פקודה מלמעלה והיא צאה ע"י ההשתחווה והציטול אשר בתחלה ופקודה זו

נק' הולדה אח"כ וכמו זה' פקד את שרה כו'. כי יפקד מושבך. פי' מושבך הוא הנק' כסה"כ (הג"ה). אפ"ל כי בשלמה נאמר וישב שלמה על כסא ה' למלך וארז"ל לפי שבימיו נתמלאה דיסקוס של לבנה שהי' דור ט"ו לאברהם מ"מ גם כדוד רימס ה' מלכותו שהי' דור י"ד עיין מענין קריאת המגילה צ"ד וע"ו) כי הכבוד עלמו הוא מל' דאלי' וכמ"ש כבוד מלכותך יאמרו כו' וכבוד הדר מלכותו כו' וכן ונגלה כבוד הוי' ואולם הי' אני וימלא כבוד הוי' וע' צפרדס ערך כבוד ועמ"ש בלקוטי תורה צד"ה האזינו השמים דרוש הג' פ"ג בענין צדק כבוד הוי' ממקומו. אבל כסה"כ הוא מושב המלך שהמלך משפיל א"ע ויושב עליה להיות מלך על עם ולמעלה הוא מ"ש וישב ה' מלך לעולם שישיבה זו ירידה והשפלה היא להיות מלך על עם שהן העולמות שהן צבתי' פירוד יש מאין כו' כי לפני עלמותו ית' לא שיך עדיין מלוכה וממשלה כי על מי מושל ומוך שאין עוד מלכדו. וע' צת"א פ' תלזה סד"ה זכור את אשר עשה לך עמלק גבי וענין הכסא שלם כו'. והנה ארז"ל דגשמות ישראל הלוכות מתחת כסא הכבוד כמ"ש בהציאור ע"פ ונתתי לך מהלכים בין העומדים וכן אמרו לורת יעקב חקוקה בכסה"כ דהיינו צבתי' מושב מדת מל' דאלי' כשהוא ית' מלך על עם בעולם הצריחה משם נחלצו הגשמות כי עיקר מלכותו מתפשטת בהם דוקא (ע' טש"צ ר"פ מ"א ומניח העליונים כו' ומייהד מלכותו כו' וכמ"ש בישעי' סו' מ"ד ו' וע' טש"צ פנ"צ והיכל קדה"ק זהו כסה"כ). אך משם יפרד כתי' שהשרים סובבים את הכסא הזה ג"כ אבל בכסא עלמו נחקקו הגשמות דוקא. וידוע צד"ל דארון נושאיו נשא כך צחי' הכסא הזה אע"פ שהמרכבה עליונה נושאין אותה כי והחיות נושאות הנה הם מנושאות ג"כ כמ"ש הפייטן כי הכסא נושא את נושאיו וזהו כי יפקד מושבך שהוא צחי' הכסא של המל' שיטעלה למעלה מעלה כי כללות נש"י מתעלים המה בכל ר"ה למעלה צאלי' לקבל האור החדש מלירופיכ דשם הוי' וכמ"ש ל צפי' ויפקד ויזכר כו' :

קיצור ויאמר לו יהונתן מתנה יש לה הפסק שהתורה נק' מתנה מתן תורה והתומ"ל נחלצשו בעינים גשמי' דק"כ שהם בעולם הפירוד פר"ד מתקן צי"ע ר"ת פרד והכשזים הפריד יעקב שהמשיך מצחי' כשז בעולם הפירוד כדי שיהי' נמשך הביטול גם בעלמא דפרודא כמ"כ ע"י המשכת החו' בעולם הפירוד נמשך עלי' כמ"ש חכמות בחוץ ממה שנתלצשה ח"ע וח"ת בחוץ מזה נמשך תרונה והרנה שנמשך החגלות הכתר שלמעלה מהחכ'. וזהו שחורה אני וגאולה דקאי על תושבע"פ שעי"ז נמשך יאר ה' פניו. וזהו ליבון הלכתא. ובלק"ת בהציאור ע"פ שחורה אני וגאולה פי' שעי"ז נמשך ג"ר דע"י. ונפקדת הוא צחי' יחוד שמשא וסיהרא ושרש המשכה זו צאה מע"ק כנ"ל סעי' ה' מהזח"ג דע"ע צ'. כי יפקד מושבך הוא כסה"כ. ובמא"א אות כ' רסו' כ"צ משמע כסה"כ הוא היכל קדה"ק דצריחה. ואפ"ל שעי"ז מהעורר ההמשכה מקדה"ק דאלי' כדרך שנת' בלק"ת צד"ה ציאור מעט ע"פ שצת שצחון וסה פ"ד בשם זהר הרקיע פ' בראשית דמ"ה :

וישלישת חרד מאד. פי' ושלשה שחששה שלישי' כמו פגו"ל כו' (הג"ה). וכן

חרז"ל ע"פ והבלישית יוחר זה אלו ישראל שהן משולשים כהגיס לויס וישראלים וכן ג'
 אבות ואומרים ג"פ קדוש. צמד"ר ס"פ ואחחן גבי שמע ישראל ע"ש. כמלא נקראו שלישיית
 וזהו ענין ושלשת כו' עכ"ה). וביחור הדברים הנה כתי' והייתם לי סגולה מכל העמים
 אשר ע"פ האדמה פי' מכל העמים אשר ע"פ האדמה תעשו לי מהם סגולה כי מצירורים
 שעושין ישראל מכל העמים עושין מהם כמו סגו"ל כו'. והענין הוא דאח זה לעו"ז עשה
 האלקים וכמו שיש מדות אהוי"ר בקדושה כך יש מדות רעות בקליפות. וישמעאל הוא
 צחי' חסד דקליפה דהיינו צחי' ההתפשטות שלו גדולה מאד ובמ"ש זו בישמעאל ידו
 בכל ויד כל זו. פי' ידו בכל ות"א הוא יהא לריך לכולא ר"ל שלרכיו מרובים ההיפך ממדת
 ההסתפקות אלא ע"ד שארז"ל בכלעס ורוח גבוה ונפש רהבה פ"ה דאבות משנה י"ט
 דהיינו רב התאוה וזהו ידו בכל שלריך לכל ומתפשט על כל לפי שלרכיו מרובים לפ"ע
 רוממות וגדלות שלו כו'. וכך יש צפרט צנה"צ מדה זו צאדס שלריך לפ"ע רוממותו
 להחנהג בגדולות והולאות מרובות וא"א לו בהולאה מועטת ונדמה לו שהוא נלרך לזה
 כמו הלערכות ההכרחיות וזהו רק מפני המדת חסד דקליפה מדת ישמעאל מחמת הגדלות
 והרוממות כו' וההיפך מזה בקדושה הוא רוח נמוכה ונפש שפלה שאף מטע מזעיר
 מספיק לו (הג"ה). והיינו כי צמדות עליונות שלמעלה מאל"י נק' החסד גדולה
 שהחסד נמשך מחמת כי הוא ית' לגדולתו אין חקר וע"כ הוא וגדל חסד אצל החסד
 להצרהס נמשך מלד הביטול כי הצרהס אבר מ"ה כו' וישמעאל הוא מה שנפל בשצה"כ
 מהמדות דהו שהי' צצחי' גדולה כו' וע"כ הוא צצחי' יש וגדולה ורוממות שאין מסתפק
 א"ע צמעט כו' כמ"ש מזה צלק"ת פ' עקב צד"ה ארץ ירדים וצקעות צסוה"ד. עכ"ה)
 וכן יש צחי' גצורה דקליפה והוא צחי' עמלק שהוא היפך זה ממש והוא הקמלנות ללמלס
 ביותר מפני שעינו לרה כו' (הג"ה). והיפך מצחי' הקדושה דמשמיה מיהב יהבי מסקל לא
 שקלי כו'. ואף מגצו' דקדושה ממנה נמשך עיקר החיות ע"ד גצורות גשמים שיורדין
 בגצו' והרחי' דצ"ש אומרים צחרומה עין יפה א' משלשים וצ"ה אומרים א' מארבעים
 צמשה פ"ד דחרומות הרי צ"ש שהן מגצו' אומרים להיות התינה ציתר שאת כו'
 כי הגצו' והדין הוא ע"ד שמים לא זכו צעינו שצטנותנים א' מארבעים אין זה עדיין
 כדצעי כו'. והיינו ג"כ מפני שהגצו' הוא צצחי' מ"ה וביטול ע"ד חיזהו גצורי הכובש
 את ילדו כו' אצל מה שנפל בשצה"כ מצחי' גצו' זהו כענין גצור כארי שלמטה הארי
 הוא דורס ועוקף ומזיק כו' לפי שהגצו' שלו הוא צצחי' יש וגסות לבן מזה נמשך רק הצ
 הצ לגרמי'. ועמ"ש מזה צלק"ת צד"ה אלה מסעי כו' ויכתוב משה כו' יעו"ש מענין
 הצ הצ. עכ"ה) ומזה נסתפק הכעס והקפידה כו' שהוא מפסולת הגצו' הקשות
 ושרש זה הוא מצחי' לגרמי' שאינו אוהב כ"א את עלמו ועינו רעה צשל אחרים כו'.
 והנה צ' מדות רעות הללו נמשכים מצחי' המותרות והנובלות שנפלו בשצה"כ מהקדושה
 ובענין שאמדו לא באברהס שילא ממנו ישמעאל דהיינו ממותרי החסדים דקדושה נפל להיות
 חסד דישמעאל ומצחי' פסולת דילחק נמשך עמלק כו' ולריך האדס להפוך השוכח לנהורא
 ומרידו למיתקא (צאו"ר דקדושה) לצרר מדות הרעות הללו ולהפכה כו' וענין הצירור
 בלהס הוא והי' שארית יעקב דהיינו לקיים מה שארז"ל ע"פ לשארית נחלתו למי שעושה

עלמו כשיריים שהוא מותר בעולם והוא לנגד ממש למדת ההתפשטות דישמעאל שהוא נלרך
 ויש מי שלריך לעולם רוחצ לצבו כו' אבל בחי' שיריים נהפוך הוא שאין לריכס לו והוא
 למותר ח"כ ה"ך יאמר בנפשו שהוא לריך הרבה. אחר שהוא עלמו חך למותר כו'. וזהו ע'
 אברהם שאמר אנכי עפר ואפר היפוך מבחי' גדולה וכן יעקב אמר קטנתי כו' ועי"ז
 מתקן שיהי' ההסד שלו נמשך מלד הביטול כו' ועי"ז הוא כלי לגילוי ורצ הסד הנמשך
 מגדולתו ית' אשר לו לצדו הגדולה והגבורה כו' וכמ"ש מזה בד"ה ארץ הרים ובקעות
 הנ"ל ועד"ז ממילא יהפך מדה השני' דקליפת עשו בחי' הלגרמי' בקמלות כו' ויהי' וחרן
 בלדקה מאחר שאין בו שום לורך ח"כ ה"ך יאמר הב הב לגרמי' אלא אדרבה ישפיע
 לזולתו (הג"ה). וכ"ל בענין צ"ש שאמרו ליתן יותר בהרומה בעין יפה יותר וכן
 לענין לקט ושכחה זה"א שנים שכחה ושלושה אינו שכחה וצ"א שגם שלשה שכחה וארבעה
 אינו שכחה כו' הרי מבחי' הגבורה נמשך השפעה ביותר וכן בילחק כאמר ויזרע ילחק
 וארז"ל אין זריעה אלא לדקה שח' זרעו לכס ללדקה והיינו מהמת שהגבו' הוא בקדושה
 שהוא בחי' ביטול ע"כ נמשך ממנו לכבוש את יצרו וליתן ביתר שאת. עכ"ה). וא"כ
 בחי' הצירור שני מדות אלו חו"ג שנפלו בצבה"כ בבחי' יש כדי לבררן ולהעלותן הוא
 ע"י בחי' הביטול שמצטל ח"ע וה"ז כמו הסגול' שיש בו צ' נקודות זא"ז ואחת תהיה
 וכן צ' מדות הללו כשמחפכים לקדושה נעשין בו נקודות זו אלל זו והביטול
 שמחמתו מחפכים הוא הנקודה שתחתיהן שמעלה את שתייהן והנקודה זו התחתונה
 היא בחי' חירק שהוא בחי' ביטול שלכן עומדת למטה מהאות (הג"ה). ועמ"ש בצב"ז פ'
 בשלח גבי פלגותא מיא אנלידו שם בענין רקיע כעין הקרח קרח אוחיות חרק כו'.
 ובלק"ת בד"ה ציוס השמיני שלה פ"ג. עכ"ה) ולכן מתהפך לפעמים נקודה התחתונה
 דסגול' להיות ע"ג שתי הנקודות ונק' סגולתא ואז היא למעלה משתי הנקודות כו'. וזהו
 והייתס לי סגולה מכל העמים שיעשו בחי' סגול' מצירור דכל העמים דעשו וישמעאל כו'.
 וזהו ושלשת חרד מאד שהגשמה האלקי' חרד מאד להתלבש בגוף צעוה"ז כדי לברר
 צירורי כונה מעשו וישמעאל כנ"ל. ומזה יומשך למלצה על השמינית ע' מדרש תליס ס"ז
 צפ"ו על השמינית. וירידה זו לורך עלי' היא כדי לעשות סגולה. והוא הנק' שלישית.
 וזהו פ' ושלשת חרד מאד (ולמעלה הוא ג"כ ענין ירידת השכינה צע"ש לברר צירורין
 כו'. והיינו שאמר יהונתן לדוד שהוא בחי' מל' ושלשת חרד מאד כי מלכותו בכל משלה
 כהי' וכידוע) וכ"ז הוא בענין צירור המדות חו"ג ויוכן זה עוד כמ"כ בענין המוהין הב"ד
 כי בקליפות אין להם רק צ' מוחין חו"כ ואין להם מוח הדעת וע"ז נאמר גם בלא
 דעת נפש לא טוב. כמ"ש מזה בלק"ת פ' חוקת בד"ה ויקחו אליך פרה אדומה תמימה
 איתא במשניות ושם פ"ב יעו"ש. והיינו מ"ש ברבות ס"פ ואחזקן הנ"ל ע"פ עם
 שניס אל חתערב עם אלו שאומרים שתי רשויות הן והיינו ע"ד מפלגך ולעילא כו'
 כמו בלק"ת בצב"ש בד"ה ששים המה מלכות דרוש הראשון גם ע"ד מי שברא טוב
 לא ברא רע כו' יבענין דור הפלגה שקללו בנטיעות כו'. ושרש בחי' זו נמשך ע"י
 שבה"כ מעולם החשו שהיו צ' קוין כו'. והנה ענין עם שונים מפלגך ולעילא כו' זהו ע"ד
 על השמים כבודו ועזב ה' את הארץ אבל ושלשת זהו ע"ד המגזייהי לשבת ולכן המשפילי

לראות בשמים ובארץ כנז' בד"ה ששים המה מלכות דרוש השני. וזהו ענין שאומרים ג"פ קדוש כי ב"פ קדוש היינו קדים בשמי מרומא עילאה קדים על ארעא וכ"ז נמשך לפי שהוא המגביהי לשבת וזהו"ע הקדוש השלישי וכן ענין אומרים מי שצרא טוב כו' שלא הבינו כיון שהוא ית' מקור החסד איך יומשך הרע והדין אך באמת להיות שהוא ית' לאו מכא"מ איהו כלל חלל שמספיל א"ע בצחי' מדות חו"ג כו' וע"כ יכול להיות ב' דברים ב' מדות הג"ל יחד עושה שלום במרומיו מים ואש ב' הפכים ואינן מכבין זא"ז מטעם הג"ל ע"י המשכה מבחי' שלמעלה מעלה מהמדות ואפי' מבחי' חכ' כו' ומשם נמשך להיות אחת לגלו אחוון ט"ר המורים על טו"ר כמ"ש צבה"ז פ' מקץ דר"ג וזהו ענין ג' מוחין חב"ד משא"כ בלא דעת כו' אלא כמ"ש השכל וידוע אותי וכתיב וידעת היום כו' כי הוי' הוא האלקי' בשמים ממעל ועל הארץ מהחת וזהו ג"כ ענין שלשה דברים שהעולם עומד עליהם תורה ועבודה וג"ח. ועמ"ש ע"פ ובגפן שלשה שריגים כו'. וגם דעת הוא המחבר חו"ג ע"י שממשיך מבחי' כתר שלמעלה מחו"ב כו' וזהו ענין בריח התיכון המצריח כו'. ועמ"ש בלק"ת ע"פ יחיינו מיומים וזיוס השלישי יקימנו כו'. וכן רש"י כאן פירש ושלשת יוס השלישי. ולכן נאמר דוקא והשלישית יותר זה ועמ"ש ע"פ ויותר יעקב לבדו כו'. וזהו ענין ויקח לו יעקב מקל לבנה לה צחי' גוון לבן חסד לזו וערמון הם הדומים כ"כ צוהרי חמה פ' וילא היינו שיעקב ת"ת צירר מה שנפל מוצבה"כ מחו"ג ונעשה שלישיה הג"ח. וכן בקרבנות הלז והם שהם חו"ג ג"כ לצרר כו'. ועיין זהר ח"א וילא דף קס"א ע"ב. אך דף קל"ב ע"א פי' ערמון ממולע בין לבנה ולזו כו' :

קיצור ענין ושלשת נקודות סגול' שע"י הנקודה התחתונה מפריד היס מב' הנקודות כי הנקודה התחתונה זהו צחי' הציעול שארית יעקב ע"ד לשארית נחלתו שמים א"ע כשוריים ועי"ז מתבטל התאווה להמותרות והקימוץ דהב הב. ועמ"ש בד"ה נאוו לחייד צתורים. ויש להעיר ג"כ שמוזה נמשך ג' יו"ע שהם שלשה רגלים וכן ג' ברכות דברכת כהנים ג' סעודות דשבת וצר"ה שלש של שלש שלש :

ביאור על דרוש הג"ל.

להבין ביאור הדברים ע"פ ויאמר יהונתן מחר חדש כו'. הנה תחלה יש להקדים מה שישראל מוגין ללבנה. ועכומ"ז מוגין להמה. והענין דהנה שמש וירח שהם זו"ג הם צחי' סוכ"ע וממכ"ע ונקראו ג"כ שמים וארץ. והנה עכומ"ז אומרי' עוז ה' את הארץ. וכמ"ש רס על כל גוים ה' על השמים כבודו. ואינו משגיח בשפלים. וכמ"ש בלק"ת בד"ה ששים המה מלכות דרוש השני. וע"כ מוכיח להמה צחי' שמים וז"א דאלי'. שלמעלה עדיין מההתפשטו' צחי' צי"ע וממכ"ע. וזהו שנאמר כי אני ה' בקרב הארץ. והיינו כמ"ש המגביהי לשבת וע"כ המשפילי לראות בשמים ובארץ. ולכן [ישראל] מוגין ללבנה שהוא מל' מקור דצי"ע וממכ"ע. ונק' ג"כ ארץ. והיינו כי אני ה' בקרב הארץ כו'. וע' מ"ש ע"פ לה' הארץ ומלוואה. וזהו שנאמר עם זו ילרתי ליופי' הרמ"ז ס"פ שופטים בדף ער"ה סע"א שנק' עם זו שמחברין זי"ן לוי"ו. כי וא"ו הוא ז"א צחי' שמש. וזי"ן הוא צחי' מל' לבנה. והערב רב אמרו כי צושם משה באו שם ועדיין לא בא. ועשו

פירוד בין וי"ץ לזי"ץ ע"ד הנ"ל שאמרו על השמים כבודו ואינו משניה בשפלים ע"י
 מדת מל' הגק' ז' וע"כ עשו עגל להמשיך מפני שור כו' וממנו למזל שור שלדעתם
 נלח למזל טלה וכמ"ס במ"א . אצל ישראל נק' עס זו . וזהו ענין מלות מזוזה
 שמחזרים זו עס זה . וזהו עד יעבור עס זו קניח . כי הקנין הוא כחי' גבוה כנודע
 מענין שלשה קנינים קנה הקב"ה שהם ג"ר שלמעלה מז' ספירות הצנין וא' מהשלשה
 קנינים הוא ישראל והיינו לפי שנק' עס זו . והנה זו גימט' י"ג שעי"ז ממשיכו י"ג
 מדה"ר . וע' במא"א אות יו"ד סבט"י ל"ט י"ג מדות נק' זו"ן לפעמי' כו' ע"ס . והרי
 זו"כ הם כחי' זו חיבור הזי"ץ עס הוא"ו כנ"ל הם י"ג מדות . והם ג"כ י"ג
 מדות שהתורה נדרשת בהן . כי שמש וירח הם ג"כ תופצ"כ ותופצט"פ וכו' . וזהו
 ענין שמונין ללבנה . וזהו מוריס שהוא ית' למעלה מצחי' כוכ"ע וממכ"ע . וזהו
 המגביהי לשבת כו' וע"כ שמים וארץ שוים לפניו וכן שמש וירח כו' . ועוד
 יוצן מה שמונין ללבנה וארז"ל ברבות פ' בראשית פ"ו וצפ' בא ס"פ ע"ו ע"ס
 ששולטת ציוס ובלילה . ועכומ"ז מונין לחמה מה חמה הינה שולטת אלא ציוס כו'
 והענין כי הנה לית יום בלא לילה של"ל ברישא חשובא כו' . כמ"ס סד"ה וידעת היום
 וכמ"ס במ"א ע"פ ויהלק עליהם לילה כו' . והיינו משום כי יחרון האור נמשך מן
 החשך דוקא . ממה דאתהפכא חשובא לנהורא . ועי"ז נמשך מצחי' ישת חשך
 סתרו שיבא צחי' אור וגילוי . וכמ"ס מזה בד"ה אם צחקתי תלכו ע"ס . וע"כ ישראל
 מונין ללבנה שהיא המאיר חשך הלילה . והעוה"ז דומה ללילה . ועי"ז קומי אורי לע"ל
 אור גדול כו' וכמ"ס והי' אור הלבנה כאור החמה כו' . משא"כ עכומ"ז מונין
 לחמה שאללס העוה"ז יום וצלי לילה קודם כו' . וז"ס מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה
 כלבנה . ואח"כ ברה' כחמה כו' . וזהו והי' יום אחד הוא יודע לה' פי' יום שיתגלה בו
 אחד כמ"ס ציוס ההוא יהי' הוי' א' כו' . וכה"ג פי' ברבות פ' בראשית ספ"ג ע"פ
 ויהי ערב ויהי בקר יום א' שהי' הקב"ה יחידי שלא הי' בעולמו אלא הוא . וא"כ
 עד"ז מ"ס ציוס ההוא יהי' ה' אחד . אף שיהיו העולמות וברואים עכ"ז יתגלה
 יחודו איך כי הוא לבדו הוא כו' . ועיין מענין והי' יום אחד צוח"ג נשא קל"ד
 ז' . ובמא"א יו"ד סעיף ה' יום א' נק' א"א . וצוח"ג אמור ל"ו ז' צפי' הרמ"ז שם
 שזהו ענין יום השבעות שהוא יום א' והיינו כי הוא שער החמשים כחי' כתר כו'
 ונמשך ג"כ ע"י ספירות שבע שבתות תמימות דפי' תמימות שיתחיל לספור מהלילה
 וכן מלות העומה להיות נקצר בלילה . והיינו שהי' אתהפכא חשובא לנהורא אזי דוקא
 הם שבתות תמימות כו' . ואז מאיר כחי' יום א' כו' . וזהו להגיד בצקר חסדך לע"ל
 ע"י ואמונתך בלילות . כמ"ס במ"א ובדפירש"י בתהלים :

עוד יוצן ענין מונין ללבנה שנק' המאור הקטן כי מצוהר צח"א פ' וישלה בד"ה
 ויקח מן הבא בידו מנחה וז"ל והנה כתיב פני ארי' כו' ואעפ"כ למטה
 בעוה"ז הרי השור כו' . והענין כי הנה אדרבה מה שהוא למעלה במדרגה יותר
 גבוה כו' . ויעקב יו"ד עקב כו' הגם שיו"ד היא הארה מלומלמת הלא מאעד
 היא ויכולה לכנוס בפנימי' כו' וזהו ענין שמקבלים מצחי' לבנה המאור הקטן . ועי"ז

יוכל לימשך בפנימיות וכמארו"ל חולין דף ס' ע"ג ליקרי לדיקי בשמך יעקב הקטן קטנתי מכל כו' שממעטי' א"ג . ועשו נק' צנו הגדול שמונה לבחי' המאור הגדול ומשם לא יוכל לימשך בפנימיות כ"א בבחי' מקיף רס על כל כו' וכמו מפני אריה כשנפל למטה נעשה חיה עמאה כו'. ועמ"ש בלק"ת סד"ה ויקח קרח בענין זקן אהרן וחטי הליית ג"כ ע"ד הנ"ל. שכדי שיומשך בפנימיות א"א כ"א ע"י למלומים ושערות. וזוה עטה קרנו כו' ע"ש. עוד זאת כמ"ש במ"א ע"פ אשר זרעו צו על הארץ שהנפילים היו מפני שהנשמות שנמשכו מז"א לא נקלטו ברחס הנוק' וע"כ כשנמשכו צבי"ע נפנו מאד למטה כי להיות יש וביטול הים זהו דוקא ע"י המל'. וזהו אשר זרעו צו על הארץ דוקא ועד"ז ה"ע מוכיח ללבנה. שזהו יש וביטול הים כו' :

קיצור ענין מוכיח ללבנה. להוליא מדברי האומרים על השמים כבודו ועוז אה הארץ ציד כוכבים ומזלות אלא כי הני ה' בקרב הארץ. וזהו ענין הלבנה מל' מקור צי"ע. והיינו מחמת כי המגביהי לשבת וזהו ענין עם זו. ועוד כי לית יום בלא לילה. ויתרון האור נמשך מהחשך ולכן יפה ללבנה ואח"כ ברה כחמה. וזהו ויהי ערב ויהי בקר ואח"כ יום א'. וכמ"כ לע"ל והי' יום א' ביום ההוא יהי' הוי' אחד. וכן שבעות יום א'. ע"י שבע שבתות חמימות מיום ולילה. להגיד בבקר ההדך ע"י ואמונתך בלילות. ועוד כי המאור הגדול סוכ"ע והמאור הקטן ממכ"ע שמשך ע"י למלומ ועי"ז דוקא יומשך להיות כמשך בפנימיות וזהו יעקב יו"ד עקב. יו"ד למלומ יעקב כי קטן הוא כו'. וכמו פני ארי' ופני שור כו'. וענין חטי הליית זקן אהרן כו'. ועוד זאת כי הנפילים היו כשמשך מז"א שלא ע"י נוק' כי להיות יש וביטול הים זהו ע"י המל' ולכן מוכיח ללבנה שמקבלת ההשפעה מהשמש וקולעת אותה כו'. ועוד זאת ע"ד מארו"ל שבת דפ"ג כע"כ ע"פ זאת התורה אדם כי ימות באהל שאין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה. ופי' בזהר פ' לו דכ"ט דאין מיחה אלא עניות. דעני חשוב כמת. והנה העוני נמשך מבחי' סיהרא דל"ל מגרמא בלום. ועיין מזה בזהר בחקתי דקי"ג ע"כ ובפי' הרמ"ז סס. ולכן מוכיח ללבנה כדי שחיה' התורה מתקיימת בהם. ועמ"ש מזה בפ' חקת י"ע י"ד ע"פ זאת התורה אדם כו'. גם כמו בזאת יבא אהרן תהלה יראה בת בתחלה. גם מלה לחס עוני סיהרא תהלה אתכפיה ואח"כ אתהפכה כמ"ש בד"ה קחו מאתכם תרומה ועיין בסש"כ פמ"א ובלק"ת בד"ה ועטה יגדל נא בענין של"ל קבלת עול דוקא כי החיבור שבין אוא"ס ב"ה עם הנצראים זהו רק ע"י מדת מלכותו ית' :

ב וזרין ענין אשג כחבתי להרותם לשון הריון ועיבור כי כל התומ"ל נתעברו בבחי' עיבור בגש"י שהוא בחי' לבנה שמקבל האור מבחי' שמש הוי'. ובזהר פ' שמיני ד"מ ע"כ להרתם כתיב חסר כד"א ואל חדר הורתי כו' אלא הורתם דתו' ומלוא ומאי היא דא אחר יין דמנערא כו'. ופי' במק"מ בשם הרח"ו דהיינו בינה אשר התו' שהיא ז"א והמלוא שהיא מל' הם זה בבחי' עיבור. ואח"כ נמשך מההעלם אל הגילוי. ואפ"ל ע"ד שהתו' קדמה אלפים שנה לעולם דהיינו אלאפך חד' וגו' אלק בינה א"כ היתה כלולה תהלה בחו"כ וזה נק' עיבור ע"ד אהי' אגא זמין לאולדא. בזח"ג דס"ה

ע"כ. ושכן נאמר בחו' ואהי' אללו אמון ואהי' שעשועים כו'. אך כאן מפרש להרחם על העיבור שבחתי' לבנה ומל'. וכמ"ס הענין בד"ה שחורה אני וגאווה בלק"ם צב"ה ע"כ כי הקב"ה נק' חזן ציוס חתונתו זה מ"ס. וכנ"י נק' כלה ע"ס שמקבלת עפת ח"ע שהיא החורה. אך עכשיו היא זה בחתי' עיבור. ולע"ל יהי' הלידה וגילוי והיינו כמשארז"ל ע"פ זה שמי לעלם. שבועה"ז לא כמו שאני נכתב אני נק'. נכתב בשם הוי' ונק' בשם אד'. והיינו כי ענין שם הוי' הי' הוה ויהי' בלי שום שינוי בחי' זו נמשך ע"י תומ"ל. אלא שעכשיו אין בחי' זו בגילוי כ"א בחתי' העלם. והגילוי מבחי' שם אד' שהוא להיות יש ודבר נפרד אלא ביטול היש שהוא אדון עליהם. ומ"מ בחתי' עיבור נמשך בו שם הוי' ע"י התומ"ל והוה הכתיב שבכתב בשם הוי' והוה אשר כתבתי להרחם כו' ולע"ל יומשך בגילוי. ואמר ציוס ההוא כו' זה הוי' קוינו לו כו'. והוה ומלאו פני חבל תנובה פי' חנו זה שעכשיו האור נמשך ע"י תומ"ל אלא שהוא בחתי' עיבור חנו זה. ולע"ל יהי' הגילוי ונגלו כספר השמים כמ"ס בת"א פ' שמות בד"ה הבאים ישרם יעקב יליץ ופרה ישראל כו'. ובמדרש רבה פ' שמות פ' ה' אמרו אהרן נק' ע"ס ההריון. ואפ"ל ע"ד אשה מזדעת תחלה יולדת זכר. כי באתעדל"ת בחתי' כלה כלתה נפשי נמשך האתעדל"ע מבחי' עליונה יותר ואתעדל"ת זו נמשך ע"י אהרן שושבינא דמטרוניתא כו' כמ"ס בכמה דוכתי. ועיין מענין הריון ולידה באג"ה סו' כ' בד"ה איהו והווי גבי וגם גדול הגשמות כל ז' חדשים כו' כמו גדול זו"נ בצטן אימא עילאה כו' ע"ס ג"כ יובן ענין להרחם ל' הריון ובמ"א א' אות ה' העיף כ' הריון גימט' רע"א בירור רפ"ה נילוליס וי"ה נילוליס נבררים בג' ימי קליטה וגשאר רע"א להתברר בשאר ע"ה עכ"ל. וע' בע"ח דרוס אורות נילוליס וכלים. ולפי הנ"ל שהעיבור הוא המשכת האור שע"י תומ"ל אך היינו ג"כ ע"י אשה מזדעת. דהיינו בירור רפ"ה נילוליס ע"י דברי' שנעשו בהם התומ"ל דהיינו קלף התפלין ולמר הליית ומעות הלדקה כו'. והאחרוג ולולב הגשמי' הן הן בירור רפ"ה כו'. והוה ענין מוכין ללבנה שמקבלת האור מהשמש דוגמת עיבור הנקבה מטפת דבר והוה ענין ר"ח מולד הלבנה כו'.

קיצור. להרחם ל' הריון ועיבור. התורה קדמה לעולם אלפים שנה זהו ג"כ עיבור ע"ד אהי'. וכן במל' זה שמי לעלם לא כמו שאני נכתב אני נק'. אשר כתבתי להרחם חנו זה. ואהרן ע"ס ההריון. אשה מזדעת. בירור רפ"ה נילוליס. וכ"ז ה"ע מוכין ללבנה:

ג' ודהנה י"ב ראשי חדשים הם כנגד י"ב לירופי הוי' שבכל ר"ח נמשך לירוף א' מבחי' שם הוי' בשם אד' שהוא בחי' מל' והן י"ב גבולי אלכסון. והענין דהנה מצוהר בפרדס שער כ' פרק שביעי צענין י"ב גבולי אלכסון שהוא ענין התכללות המדות מחסד לגבורה ומגלח להוד וכן מהסד להוד וגבורה בגלח כו' (כ' אלכסון אינו אלא מחסד להוד ומגבורה לגלח. משא"כ מהסד לגבורה אינו אלכסון) והיינו לאכללל שמאלל בימינא כי הקו הימנין ח"כ נכלל ומתאחד עם הקו השמאלל בג"ה כמו הנלח שמחטף מן החסד מתאחד עם הגבורה שבקו השמאלל וכן ההוד שבקו השמאלל מתאחד ומתכלל

ומחללל בחסד שצקו הימין והכל ע"י צחי' קוין האלכסוני' שמחברים זע"ז. עד"מ האלכסון צל"ל מרובע בשטח הגשמי שהאלכסון מחבר הצ' דפנות העומדים זה לכנגד זה בכמה אופנים שונים. ממזרח למערב מחבר ממקלוע המזרחית לפניית למקלוע מערבית דרומית וכן מחבר ממקלוע מזרחית דרומית למקלוע מערבית לפניית. ועד"ז מחבר האלכסון מעלה ומטה לפון ודרוס בכמה אופנים שונים כידוע. וא"כ הרי כל השפה קליות מעלה ומטה מזרח ומערב לפון ודרוס האלכסון הוא המחבר. ולמעלה נק' י"ג ג"א כי צחי' ו' קליות העליוני' כפולים המה כידוע שיש ו' קליות למעלה וו' קליות למטה וכמ"ש הנה מקום אתי כו'. ולזה הטעם יש י"ג חדשים ללצנה ו' חדשים בקיץ ו' חדשים בחורף שכוללים כל י"ג גבולי אלכסון כי כל חדש מקבל הוא אור מיוחד באופן חדש בענין ההתכללות האלכסון הכולל ומחבר אס מחסד צהוד או בגבורה בגלח וכיו"ל. וביאור הדברי' הנה ידוע שהמדות באדם למטה ששה הן החס' והגבורה כו' עד צחי' יסוד וגמשנין כולן לדיבור בהתגלות וידוע שהחסד הוא האה'. וענין התכללותה צהוד היינו מה שנועד צחי' ההודאה והציטול מן האה'. אע"פ שהוא מנגד לאה' כי מדת אה' מולדת צחי' הקירוב היפוך הציטול ובהיפוך מדת הגבורה שמתאחד עם הגלוח שפקרו צחסד כו'. ועד"ז מתכללים כל המדות זע"ז. ועיקר גילוי ההתכללות שלהם נראה וגלה דוקא בדיבור כי בדיבור מתגלה כל המדות מכל מיני התכללות שלהם כידוע. והגמשל יובן מזה למעלה בצחי' ז"א דל"י הגק' שמשא שהן המדות דל"י כידוע שמתכללים זצ"ז ובכלל המה הגק' י"ג גבולי אלכסון וכנ"ל וכולן נגלין בדיבור העליון שהוא צחי' מל' דל"י שנמשל לסיהרא וזהו שאמרו בזהר דסיהרא ל"ל מגרמה כלום. דהרי הדיבור אינו אלא צחי' גילוי התכללות המדות דל"י. עד"מ כמו הלצנה שאינה מקבלת רק מאור השמש והוא שרש ענין י"ג חדשי הלצנה למטה. קיצור. האלכסון עד"מ התכללות האהבה עם ההודאה והגלח עם הגבורה והמדות מאירים בהדיבור שהוא הלצנה. וזהו ענין

י"ג ראשי חדשים:

ד ה"ג ד' וע' מענין י"ג ג"א צח"ג צמדבר דקי"ח ע"ב וצפי' הרמ"ז שם וצבה"ז שם. ועמ"ש צביאור יהודה אהה. וצד"ה אלה פקודי בענין ששם עלו שבטים שבטי י"ה. ומ"ש צביאור ע"פ וירד הגבול צפ' מסעי. ובמק"מ ס"פ וישלח דקע"ו א' פי' אשר י"ג גבולי אלכסון נמשכי' מתפארת דאריך. ועמ"ש מענין תפארת דאריך שעולה עד הכתר דאריך צבה"ז פ' וישב דקפ"א גזי וגבה מאד מסע' דיעקב כו'. ונס שרש י"ג ח"ד נמשכי' מת"ת דא"א כמ"ש צמ"א. וצמ"א כת' ש"ל שזהו הפי' מדי חדש בחדשו. ואפ"ל לדבריו כי הנה יש צ' שמות הוי' שלפני יג"מ אשר הא' בא"א והב' צו"א א"כ כמו שבשם הוי' דז"א יש י"ג לירופים שהם י"ג ג"א דז"א כמ"כ יש בשם הוי' דלעילא. ואפ"ל שזהו שנקרע הים לי"ג גזרים והים הוא עלמא דאחכסי' המקבל משם הוי' דלעילא כמ"ש צת"א פ' בשלח צד"ה וירא ישראל. והיינו ע"י שהאירו י"ג ג"א דא"א. ועד"ז נחבאר צביאור דראשי המעות בענין פי' שבועות מעות שהוא ע"ד מ"ש אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם דפי' באד"ר דנשא דקל"ד ע"ב דפי' לאבותינו

הם י"ב שבטים י"ב ג"א שגמסך להם מימי קדם דא"א. והנה י"ב נמשך מן ת"ת שהוא ו' והיא כפולה ב' ווי"ן שהם י"ב ב"ב במק"מ שם. ועמ"ש בסד"ה למנלה על השמינית במ"ש גבי שבת מלוות בשני ווי"ן כו'. ובזמ"ג אחרי ס"ו ב' צפוי' וזכרתי את בריחי יעקוב בוא"ו פי' כי בין שני הווי"ן יש אל"ף והוא ע"ק המלוכש בת"ת דז"א ע"ד והגורא אל עליון. ומשם נמשך להיות התכללות י"ב ג"א. והיינו כמ"ש גד"ה ענין האבות הן הן המרכבה שכדי להיות התכללות ההפכיי' ל"ל המשכה ממקום גבוה. וכמ"ש באג"ה סו' י"ב ע"פ והי' מעשה הגדקה שלוש. וזלק"ת פ' מטות גד"ה ההללו מאתכם. ועמ"ש גד"ה מראהם ומעשיהם בת"א פ' יתרו בענין הקו של האל"ף שהולך באלכסון. וזוהרי חמה וישלה דקע"ו פי' די"ב דאתגליין הם י"ב בקר דבריאה וי"ב דאתכסיין הם י"ב ג"א דאלי'. ובמא"א יו"ד סעיף מ"ט י"ב לירופי הוי' שרשם מה"ח דמזלזל עילאה ומה"ג דמזלזל תתאה והב' כוללים כו' ע"ש. ובפרדס שער פרטי השמות פ"ו ופרק ז"ח בענין י"ב ג"א שהם ג' בחי' עולם שנה נפש. בעולם י"ב מזלות. בשנה י"ב חדשים. וכן י"ב כחות נפש. והם י"ב אותיות פשוטים שלבד ג' אמות אמ"ש ושבע כפולות בג"ד כפר"ת כו'. ועמ"ש ע"פ זה ספר תולדות אדם דארז"ל ברבות פ' בראשית במקומו פ' כ"ד ובקהלת רבה בפסוק את הכל עשה יפה בעתו דל"ב ע"א ראו הי' אדה"ר שתתן תורה ע"י שנאמר זה ספר תולדות אדם ראו הי' אדה"ר שיעמדו ממנו י"ב שבטים דכתי' זה ספר ז' שבעה ה' חמשה כו' עכ"ל. והנה י"ב שבטים הנק' ז"ה הם י"ב ג"א ככ"ל ונק' ז"ה ע"ד משה נתנבא בזה גילוי יחו"ע כו'. ובחי' זה ספר היינו החו' ל"ל בחי' גבוה יותר היינו יסוד דאבא. וזהו קול דודי הנה זה בא מדלג כו'. ובמ"כ נתבאר ברבות פ' בשלח ס"פ כ"ג שבקו"ם נאמר פ"א זה. זה אלי. ולע"ל נאמר ב"פ זה ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה. זה ה' קוינו לו כו'. והיינו ככ"ל בענין מ"ש לע"ל והי' מדי חדש בחדשו. כי עכשיו י"ב חדשי' שרשן י"ב לירופי הוי' דז"א אבל לע"ל יתגלו י"ב לרופי הוי' דא"א. וזהו חדש בחדשו חידושו של חדש כו'. והיינו ענין זה בא מדלג כו'. וזשארז"ל במגחות דכ"ג ע"ב יבא זה ויקבל זאת מזה לעש ז'. יבא זה היינו משה ויקבל זאת התורה מזה היינו הקב"ה כו'. הרי כי משה נק' זה והקב"ה נק' זה. ואיך הוא. הלא שיופן ע"ד הג"ל. כי משה י"ל בצריאה ונק' זה י"ב ג"א דצריאה ויקבל זאת מל' דאלי'. מזה בחי' ז"א. לעש ז'. כנזכר לעיל אות א'. וגם י"ל בבחי' גבוה יותר יבא משה הוא ז"א. ויקבל זאת התורה שעז"כ כ"א ב זאת יתהלל כו'. מזה היינו א"א שבו י"ב ג"א כו' ככ"ל והיינו לעש ז' :

קיצור מההג"ה דשרש י"ב ג"א מת"ת דא"א העולה עד הכתר דא"א. שיש ב' שמות הוי' בא"א ובז"א ויש בכל בחי' י"ב לירופי הוי'. ענין יעקוב בוא"ו. ענין חדש בחדשו. ענין זה ספר. זה כמנין י"ב. וענין יבא זה ויקבל זאת מזה לעש ז' :

ה ועתה יש לבאר ענין יהונתן ודוד. שזה מורה על המשכה שבחי' י"ב לירופי הוי' הנק' יהונתן שנמשך ומאיר בדוד שהוא בחי' סיהרא בחי' דיבור. והנה מל' דאלי' הוא שם אל שי"ן דלוי"ת יו"ד והוא שם הוי' בניקוד מלאפ"ס כו'. אבל כשהמל' מסתרת בצריאה אז שם הוי' שבה הוא בניקוד חירק או חולם והיינו יהודה

כהולם כמאמר איהו בנלח ואיהו כהוד. וכמ"ש הפעם אודה את הוי' כו'. וזהו כחי' דוד שהוא כחי' מל' דבריאה. וכחי' יהונתן הוא כחי' יסוד ז"א דבריאה. כי כמו שבחי' יסוד ז"א דל"י הנק' יוסף הוא כחי' משפיע למל' דל"י כידוע כן כחי' יסוד ז"א דבריאה הנק' יהונתן הוא כחי' משפיע למל' דבריאה. וזהו שאמר לו יהונתן לדוד מחר חודש וגפקדת כו'. והטעם שנק' יהונתן לשון מתנה הוא משום שכבר נזדל כחי' האור דל"י כשמלוכש צו"ק דבריאה, ועד"מ המתנה שנותנין לאדם שעושה בה מה שחפץ מפני שיש לה פירוד והפסק מן המשפיע. משא"כ כחי' חלק שחולק אור ושפע מעלמותו שעדיין אחוז וקשור אור זה בעלמותו. ועד"ש שידוע ההפרש בין שחלק נוחמתו בין שנתן מכבודו כו'. דחלק נוחמתו ליראיו חלק מעלמותו הוא כו'. ונתן מכבודו נתינה זו כחי' פירוד היא בזה כו'. וכך יוצן למשכיל למעלה דכחי' ו"ק דבריאה שם הוי' דהם שהוא אותיות יהו דיהונתן נק' נתינה כחי' פירוד מן האל"י עלמו. ומכ"ש כשבחי' יסוד ז"א דבריאה משפיע למל' דבריאה כחי' גילוי יש מאין כו'. ולכך נק' יהונתן כו'. (הג"ה. ול"ע דכמ"א משמע שמתנה היא חשיבות כמו שאמרו שלשה ניתנו מתנה לעולם המאורות והגשמי' והתורה ברבות בראשית וכו' כי תשא ופ' בחקתי ע"פ ונחתי גשמיכם. וכן על שבת ארז"ל מתנה טובה יש לי בבית גנוי ושבת שמה כו'. ומכמ"א שהוא אהתעדל"ע מבחי' שאין אהתעדל"ת מגעת שם לין נק' מתנה. וכן פי' כמ"א בבית גנוי ע"ד ע"ש הגנוזות. ומכמ"א פי' שזהו רב טוב הלפון עין לא ראתה. ועמ"ש מענין מתנה כד"ה כי תלא בענין מאן דקטיל לחייה יהצין לי' ברתא דמלכא. ובביאור חני ישנה גבי פתחי לי כו' ואני אפתח לכם כפתחו של אולם כו'. ועד"ז נא' ויתן לך האלהי' מטל השמי' ועל הוא כחי' דלא מיעטר שהוא למעלה מאהתעדל"ת וכן פי' בלק"ת מהארז"ל פ' פינחס דירושה זהו כז"ת שאין לה הפסק שבאים בסוד שרש ומתנה הוא ג"ר ולכן יש לה הפסק שמהחלקי' בעת החטא כו'. א"כ מבואר מזה דהמתנה היא כחי' גבוה. וכמ"ש בלק"ת כד"ה האזינו השמי' צפי' נשמה שנתת בין אל האלקי' אשר נתנה יעו"ש. ועמ"ש ע"פ וממדבר מתנה. וע' במא"א אות מ' סעיף קי"א בפנין מתנה. ואפ"ל דהנה ודאי מתנה יש בה חשיבות כנ"ל. ומקור הענין שנתנה להפך הוא ממ"ש בגמ' פ"ע דברכות בענין שנתן מכבודו ובישראל שחלק וכו' המ"א ב"ה סו' רכ"ד ס"ק ד' שישראל הם חלק אלוה ודקני' צו לכן ליאמר שחלק וצ"ז שם סק"א דהיינו כמ"ש בהנהל כו' בהפרידו כו'. ע"ז יש להשיב דיש חילוק והפרש בין מתנה למתנה. כמ"ש בחומש ס"פ היי ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק. ולבני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות. ובסנהדרין דל"א סע"א ארז"ל שם עומאה נוסד להם. וע' ברבות ס"פ היי שרה ור"פ וזאת הצרכה בענין את כל אשר לו ליצחק ובס' אמרו צמו' שביים אברהם היינו ויתן בזה התחול יצחק לבדך את יעקב שנאמר ויתן לך האלקי' מטל השמים. ע"כ א"ש דלק"מ דבגמ' פז"ת דברכות שני' דמתנה אינה מעליותא זהו לפי שזהו ע"ד ולבני הפילגשים כו'. וכמארז"ל ע"פ ושמונים פילגשים שהם משפחות עכו"ם ברבות נשא פ"ע ד' ר"ל ע"צ. משא"כ ענין ויאמר יהונתן שיש במתנה זו ג' אותיות משם הוי' א"כ ה"ז ויתן את

כל אשר לו. וגם מ"ש דמחנה יש לה הפסק זה מבר צ"ב פי"ג דקב"ע ע"ב. ודקל"ג סע"א וצח"מ סי' רמ"ח. הרי שם גופא אמרו דמחנה למי שראוי לירשו אין לה הפסק והרי בישראל נאמר מורשה קהלת יעקב. וארז"ל סנהדרין דל"א סע"ב מורשה היא לכל ישראל משי"ב. ועיין במא"א אות יו"ד סכ"ט פי' ירושה. וגם בלק"ח מהארז"ל פ' פינחס פי' שהם יורשים זמ"ל דתהו שמתו בו' ע"ס. ועיין במדרש תליכ ע"פ למגלה אל הנחילות. ולכן המחנה צבתי זו ג"כ אין להם הפסק וע"כ אומרים שחלק מהכמתו ליראיו. והיינו כי אע"פ שירדה התורה צבי"ע מקום הפירוד עכ"ז אדוקה במקורה ובה מלוצם ה"ע דאלילות שצחובה מלוצם אור א"ס. וכענין מ"ש צת"א צביאור ע"פ ואלה המשפטים צענין משה לה פסיק עעמא. ועיין ברבות ר"פ תרומה צענין כי לקח טוב שהמוכר עלמו נמכר עמה בו'. ולפי הדרך המצואר כאן צפי' יהונתן יש לחרץ ע"ד מ"ש צת"א פ' יתרו סד"ה ציאור ע"פ משה ידבר גבי וכמ"ס צאד"ר דקל"ב ע"א צענין הלח עלמין דנפקין מתקונא קדמאה בו' כי כדי שיבא האור עד למטה כ"כ בעולמות צי"ע לריך שיבא ממקום הגעלה ציותר בו' ע"ס כך כדי שיומשך התורה במקום הפירוד שזה ענין יהונתן לריך שיבא שרש ההמשכה ממקום גבוה והיינו ענין המחנה שצאה ממקום גבוה בו' :

קיצור ענין יהונתן ע"ד מחנה יש לה הפסק שנמשכה התורה בעולם הפירוד. ובהג"ה נצחאר דיש מחנה ויש מחנה. ע"ד ויתן אברהם את כל אשר לו לילחק משא"כ ולצני הפילגשים כי' :

ו דהג"ה. והנה יהונתן ופעמים נק' יונתן וכ' צתה"ד סי' רל"ג ובשם יהונתן דקדקתי בספר שמואל ציהונתן צן שאלו דמאז שכרת הצרית עם דוד נכתב בכל מקום יהונתן ומקודם לכן נכתב ברוב מקומות יונתן בו' עכ"ל. והענין דכה"ג ציוסף ג"כ יש יהוסף עדות ציהוסף שמו וכ' במא"א יו"ד מ' יהוסף בו' ה' עילאה איתוספת ציה שהיא ע' רצוצא וממנה ידע ע' לשון בו' עכ"ל. והנה י"ו מורה המשכה מחכמה צו"א ויתוספת ה' זהו צינה וא"כ מה היתרון אלא זהו ע"ד אצרט אברהם כמ"ס צת"א ר"פ לך לך הוא דא עתיקא. ועד"ז כשכרת יונתן הצרית עם דוד שיהי' השפעה מיסוד צמל' נחוסף צו ה' צינה כי צעטרה שצטרה לו אמו ציוס חתונתו דוקא וענין דוד יש צו שני דלתי"ן דכמו צשם הוי' וא"ו מחבר שני ההי"ן כמ"ס צרע"מ ר"פ כי תשא כך צדוד ו' מחבר שני דלתי"ן כי ההפרש צין ד' לה' שקודם היחוד נק' דל"ת כמ"ס הרמ"ז ר"פ ויקרא גבי העמק שאלה דא אות ה' צתראה ואפ"ל לפ"ז ענין דוד ה"ע מל' דאלילות המתלבשת צמל' דצריאה ע"י הוא"ו ששה היכלות דצריאה והיינו צ' דלתי"ן עם וא"ו. גם י"ל צ' דלתי"ן צ' דלתות ע"ד לשקוד על דלתותי. גם צ' דלתי"ן א' מלשון עניות וצ' לשון דלו עיני למרום והיינו שכ"ע ושכ"ה והמתברר זהו הוא"ו. רק חיבור זה הוא אנו היחוד כ"א ע"ד ויצן ה' אלקים את הללע שתי' ראויה ליחוד כענין כעיר שחוצרה לה יתדיו דאתחברת אמא צצרתא צוה"א ויש צקפ"ג סע"ב צוע' צד"ה אד' שפתי תפתח וע' במא"א אות ד' בטיף ע' מענין דוד. עכ"ה :

והנה עתה יש לבאר מה שאמר לו יהונתן לדוד שהוא צחי' מל' דצריאה
 מהר (גימל')

מהר הדם ונפקדת כי יפקד מושבך כו'. דהנה ענין ישראל מונין ללכנה שהיא
 צחי' מל' היינו ע"ש צחי' הביטול. והיינו מה שאמרו דליתו כלל ואיבי צהוד.
 ויש להקדים לזה ענין א' הנו' בע"ח וצוהר בכמה דוכתי שבמדות דוקא הי' צחי'
 השבירה ובמלכות לא הי' שבירה אלא רק צחי' ביטול בעלמא וכמאמר וארעא אחצטלת
 כו'. דהנה שרש השבירה במדות הוא צא מצחי' ז' מלכין קדמאין דתהו שאלמר בהן וימלוך
 וימת והמלך הראשון הוא בלע בן בעור שהוא צחי' הדעת ואחריו צחי' החסד כו' עד בעל
 הן בן עכבור שהוא צחי' יסוד ואחריו מלך מלך השמיני הדר שהוא צחי' התיקון כידוע. והנה
 הטעם לסיבת השבירה זו' מלכים דתהו ידוע שהוא מפני שהיה בהן צחי' ים וגסות קלת
 כמו שאמר אלא אמלוך כו' וכמ"ס ציחור זה צמ"א ולזה כשנפלו למטה בעולם הצרי' נעשו
 צחי' ים גמור והוא שרש לו"מ שכולם נעשו צחי' ים גמור כמו האהבה שהיא צאה
 צחי' ים מורגש כו' וכן צחי' הפחד הוא ים מורגש כו' וכל אלה מלד הדעת שצא צחי'
 הרגשה להרגיש ח"ע כו' ומזה נפל שורש לו' מדות רעות כמו הכעס והתאוה הרעה
 כו' וכידוע. ואמנם הנה כ"ז במדות דוקא אצל צחי' מלכות לא הי' צחי' שבירה כלל
 כי אין מדה זו צחי' ים מורגש כ"כ כי צחי' המל' היא צבועה מצחי' הביטול
 צמליחות כי כמו היראה לפני המלך הוא ביטול היש שהכל משתחוין לפניו כו' ולזה
 אמר דארעא אחצטלת פי' שגערר אור התפשטותה בלבד אצל לא שנטעה גרעון בעלמות
 מדה הזאת אחר שלא הייתה צחי' ים כי גם בהיותה זו' מלכים לא הייתה נחשבת ליש
 ודבר צפ"ע אלא הייתה מהכללת צחאו"א מהן כמ"ס צחאו"א וימלוך כו' וכידוע שגם צחי'
 מל' דאלוי' עיקר בנינה מצחי' מל' שכל ספי' מע"ס דו"א כו' וכמ"ס צמ"א ולטעם זה
 יש מעלה במדת מל' משח"כ בכל הספי' דהיינו דהגם שהיא צחי' ים מ"מ יש בה צחי'
 ביטול וסובלת צבועה ב' הפכים הללו יחד וכמ"ס צמ"א ולזה הטעם יסתעפו ממנה
 הנצרחים יש מאין ג"כ באמלעות ב' הפכים הללו יש ואין יחד כי הלא לנו רואים שיש
 בכל צרח צחי' הביטול צמליחות וכמ"ס ולצא השמים לך משתחיים ואלעפ"כ הוא צחי'
 יש ודבר צפ"ע כי יש בו מצחי' ביטול היש מלד מקור חולצו שהוא צחינת מל' דמובלת
 צמעלה זאת משאר הספי' מטעם הנ"ל והיינו לפי שלא היה שבירה ונפילה לגמרי צמל'
 אלא רק דארעא אחצטלת משח"כ במדות שהיה בהן השבירה כשנפלו נפלו לגמרי צחי'
 יש נפרד גמור כמו הכעס והתאוה כו' ולזה הטעם שלא הי' צמל' אלא צחי' ביטול
 לכך אמרו דליתו צהוד צהודאה וביטיל דוקא וכמ"ס ציהודה הפעם אודה כו' ועמ"ס
 צת"א צד"ה קחו מאתכם תרומה ומ"ס בלק"ת פ' צהר צד"ה ושבתה הארץ מענין וארעא
 אחצטלת : ועתה יש להבין מה שאמרו דליתו כלל. דהנה ידוע ומבואר בע"ח בכמה
 דוכתי דנו"ה דז"א מהם כמשך מוחין לנוקבא ונק' נו"ה תרין שוקין דלצר מגופא
 והן צחי' חילוני' דנו"ה והכליות יועלות הן צחי' פנימית דנו"ה ומתפשטין וגמסכין בתרין
 ציעין דיסוד דדכורא כו' ועד"מ השוקיים צאדם שאדם ח"ל להם כלל כשהוא יושב צמח
 וא"ל להלך ממקום למקום אך כשצריך להוליך ח"ע ממקום למקום אזי ילעךך לרגליו
 ושוקיו שויליכוהו כו' וגמלאי' שהשוקי' הן רק כמו משמש' לגוף ולא עיקר הגוף וכך
 בכל השפעה מטילה לעילה צחי' נו"ה הן צחי' כליות יועלות אך להשפיע והרי אינם רק

כשירצה האדם להשפיע לזולתו אבל כשאינו רוצה להשפיע אל' להם כלל משא"כ גוף ועלם השפיע הוא הנק' בחי' חג"ת שנק' גופא וכו"ה הן לבד מגופא עד"מ האה' שכלב היא עלם ההשפעה והמציאה לידי גילוי בדבור הוא ע"י בחי' בליות ויעלות כו' והן הנק' נו"ה כו' ובמ"ש צמ"א . והנה מאחר שכן הרי אין ערך כלל בין עלם ההשפעה הנק' חג"ת למה שצא מהן בבחי' גילוי צמ"ה המציאין וממשיכין לידי גילוי שנק' כלי ההשפעה כו' והיינו שאמרו צוהר דגלח והוד נק' כדי ערבות כמו הערבות שאין בהם טעם וריח כו' כך בגלח אין בו רק הארה דהארה בעלמא מעלם מדת החסד והאהבה שפחות הלב כו'. ויוצן ביאור זה עד"מ הגילוח באהרם שמנלח א"ע לאהוב חייה דבר שאין בגילוח זה אמיתית האהבה כמו שהיא בלבו רק שמנלח בגילוח ועקבות להיות אהוב כו' ובך הוא מדת הגלח ענף החסד כמו שמנלח לאהוב דבר כו' ובמ"ש ביאור דבר זה צמ"א באריכות . והנמשל מזה יוצן למשכיל למעלה מה שאמרו דאיהו בגלח דמן המדות חג"ת דאל' ענמן א"א למלכות לקבל ביומין דחול לפי ששם עדיין האור והחיות בבחי' עצמות האלילות וע"ד דמיון אהבה שכלב האדם שא"א שצבא לגילוי כמו שהיא ממש אך מבחי' נו"ה דז"א בלבו הוא שצבא לידי גילוי אור ושפע צמל' דאל' להיותם רק בחי' כלי ההשפעה להציא השפע לידי גילוי כנ"ל ובכך בהם האור מזומלם מאד מאד כמו משל הגילוח שהאהבה היא בהעלם גדול בגילוח כנ"ל והו' פו' דאיהו בגלח כלומר המשפיע שהוא בחי' ז"א דאל' כל אלויות שפעו בא רק מבחי' ללח ובמ"ש וגם נלח ישראל לא ישקר כו' שהוא רק ענף והארה בעלמא מן החסד (ועד"ז יתפרש דאיהו בהוד שהמל' עולה עד ההוד ולא יותר) . וכ"ז ביומין דחול שאין קבלת מוחין דנוקבא רק מבחי' נו"ה דז"א. אבל בבצת מקבלת המל' המוחין מבחי' חג"ת דז"א עלמן והו' ימין ושמאל תפרוץ ובמאמר ימינא ושמאלא ובינייהו בלה כו' וביום השבת עולה המל' יותר לקבל מבחי' חצ"ד דז"א כידוע . והנה הגם שבחי' נו"ה המה בחי' האחרונה שבז"א מ"מ הנה בחי' כח ההולדה שיש בצמ"ה להשפיע לגילוי ממש כו' הוא בא ממקום ומדרגה גבוה מאד נעלה והיינו מבחי' כתר כי בחי' החוספת הזה שיכולים נו"ה להאיר למטה בא מלד הארה היותר עליונה גם מבחי' חצ"ד דז"א . ויוצן זה צמה שאנו רואים בחוש כן בחיטוק קטן בן שנה שאינו יכול להלך ברגליו הגם שיש לו שכל להבין בכל הדברים וגם יכול לדבר כמה דבורים ואעפ"כ אינו יכול להלך ברגליו עד היותו בן ב' שנים ויותר לפי שהשוקיים אע"פ שאינם אלא בחי' משמשים ופוליס לעיקר הגוף מ"מ אינו יכול להלך בהם כל זמן שלא נשלם בו כניסת המוחין בשלימותם דוקא דהיינו מהארת הכתר שמאיר במוחין חצ"ד שהוא הנק' מוחין דגדלות (והתחלת כניסת מוחין דגדלות מתחיל מב' שנים עד שנשלמו לגמרי בהיותו בן עשרים ובמ"ש צמ"א) והיינו לאחר שנשלמו מוחין דיניקה כמו בכלות ב' שנים או פחות מעט ולכאורה זה הענין יפלא מאד האך יתלה דבר עפל שהוא ההילוך צעיקר הדבר שהוא בחי' יחידה שבנפש אך הענין יוצן ממשל החצית המלאה שבאשר תתמלא ביותר מכפי מדתה אזי נשפך המשקה ממנה על גדוטיה ויורד גם למטה כו' כך בכניסת האור בנפש מבחי' המקיף דכתר אזי דוקא ילא בחי' כח מותרו ג"כ והוא כח ההילוך שהוא עפל לבד מגופא כנ"ל וכיוצא בדוגמא

זאת יובן למשכיל למעלה צחי' נו"ה דו"א כשיוכלו להשפיע ולהוליד המשכות אורות ומוחין חדשים צמל' שהוא בא מלד בניסת המוחין דגדלות צו"א מצחי' הכתר. ויובן עוד במשל התימוק שהרי אנו רואים כשיגדל עוד ויהי' בן ע' שנים שהוא ראוי להוליד צנה"י שבו לפי שאז נשלם זמן הגדלות יותר כידוע והדוגמא מזה יובן למעלה מצחי' תולדות הכשמות ממ"ד דו"א שבה מצחי' נה"י שבו שאז הוא מפני שנכנס בו מצחי' הגדלות יותר כו' וזהו פי' אל עליון גומל הסדים טובים קונה הכל פי' אל עליון הוא צחי' הארת הכתר שנק' אל עליון שמאיר צו"א והוא קונה הכל מצחי' יסוד נק' כל כמ"ש כי כל בשמים כו' לפי שהתולדה מצחי' נה"י תלויה דוקא בהארת אור הכתר במוחין כנ"ל במשל וזהו ומציא גואל לבני צניהם פי' בני צניהם היינו צחי' בני צנים דמה שגולדים מן צחי' נה"י נק' צניהם ומה שמסתעפים מהם עוד למטה נק' בני צניהם והיינו גם עד נשמות ישראל שצטקציים כו' וכל זה מפני שאל עליון נגלה צו"א. ועפ"י הקדמה זאת הרי יובן למעלה בענין צחי' נו"ה דו"א כשבה מהם צחי' תולדה הגם שהמה צחי' האחרונה מ"מ שרשם בא מצחי' הכתר בהולדה זו וזהו שאמרו רז"ל דבני חיי כו' לאו בזכותא תליא אלא במולא תליא פי' במולא זה היינו במולא דא"א שהוא צחי' אור הכתר שמאיר צו"א. ועמ"ש בד"ה למנלח על השמינית וצביאור דאלה מסעי מענין נו"ה. וזהו שאמר לו יהונתן לדוד מחר הדש ונפקדת . פי' ונפקדת כמו פקידה עקרות כי המל' דצריאה נפקדת מצחי' פקידת יחוד וזווג כענין חייב אדם לפקוד לאשתו כו' ופקידה זאת היינו להיות בה תולדות התחדשות הכשמות יש מאין מצחי' יסוד ז"א דצריאה ושרש זאת הפקידה הנה היא צאה מלמעלה מעלה דהיינו מצחי' אור הכתר הנק' מולא כמארז"ל דבני חיי ומזוגי במולא תליא וכנ"ל. ועיין בע"ח סוף בער ר"ה משמע בר"ח נמשך האור מנלח דאריך כו'. ועמ"ש עוד מענין גלח ע"פ והנלח זו ירושלים בד"ה לרקת פרוגו וצביאור שע"י הנלח נמשך ההגלות האורות סדכ"ס שהם צחי' רדל"א ומו"ס כו' :

קיצור ענין יהונתן צה"א. וענין דוד. וענין איהי צהוד וענין איהו צנלח. וכו"ה עם היותן לצד מגופא שרשן גבוה מאד. וזהו ענין ונפקדת ע"ד וה' פקד כו' .

ועיין עוד בד"ה מי שם פה לאדם ובד"ה קול דודי צה"ש צענין מדלג ומקפץ כו' :
ז' הג"ה והנה כללות ענין ר"ח יש להבין ע"פ הקדמה אחת . דהנה לחדשים מניסן מניסן אשר ר"ח ניסן נק' החדש הזה לכם ראשון כו' ותשרי נק' החדש השביעי. ול"ל מאחר שבאחד בתשרי הוא ראש השנה א"כ הוא ראש גם לשנה חדשים שמניסן שאחריו עד אלול. וידוע פי' ראש שכולל היות כל הי"ב ראשי חדשים. וכיון שבן איך ניסן שבה אחריו נק' החדש הראשון. והענין דהנה הצעל עקידה פ' בא שער ל"ח ציאר וז"ל כי כמו שמליחות העצב יעיד על אחת מליאותו יתברך. וכמ"ש שאר מרום עיניכם וראו מי ברא אלה וכו'. כן ענין שדודו והריסת עצב העולם לפעמים יגיד גודל שם בצד מלכותו כו'. ועל ענין זה השני נאמר החדש הזה לכם ראש חדשים שזהו יליאת מזרים שהיה בניסן ע"י אוחות ומופתים מופלאים צהריסת העצב כו' יעו"ש.
 נמצא מובן ההפרש בין תשרי שבו נברא העולם. שהוא הבחינה ראשונה להיות עולם:

במנהגו נוהג וצניפן הי' יל"מ זהו הבהונה השנית שיהי' לפעמים אותות ומופתים
 בשינוי הטבע כמו יל"מ. וידוע מה שבטעם"ד מתחיל אשר הולאחיק מאח"ל ולא נאמר
 בורא שמים וארץ כי להיות יל"מ ללא מהמילדים וגבולים זהו גבול מצחי' בריאת
 העולם יש מאין שהוא רק מצחי' מלכות שם והארה בעלמא. אבל זהו אשר אנכי ממס
 מלך כו' כמ"ש צמ"א. והענין כי הנה שורש ב' בחינות הנ"ל מצואר צהרמ"ז פ' בשלח
 בדף נ"ד א' ע"פ אז ישיר משה. ד"ה כל נסים וכל גבוראן וכי'. וז"ל יובן בהקדים מ"ש
 הרצ"ל ששני מיני זוגים יש למעלה אחד מסוד החילוניות שזה אינו פוסק שום רגע
 שאינו לריך למ"כ והוא המקיים העולמות ובו מתקיים הטבע המוטבע בנמלחות. ולא
 שינו שמים וארץ מדתם. (ועמ"ש מזה צביאור הזהר פ' וירא קי"ב ע"פ וגם אמנה
 אחותי בת אבי היא וכו') והזוג השני הוא זוג הפנימיות שזה לריך להעלאת מ"ן
 לאו"א ואו"א לאריך כגודע מסוד ק"ש. ואז מורידים לזו"כ הטפה מלמעלה. הכל לפי
 הזמן. אבל היותר מוצחר הוא בהמשכה מעתיק כגודע ואז תחדש בעולם הנהגה
 מחודשת והיא עשיית הנסים השולטים על הטבע עכ"ל. ועמ"ש מטעין זה ע"פ לריח
 שמניך וי"פ וש"א גס. נמלא ענין ר"ח הוא ההמשכה הפנימית שהרי ענין ר"ח מתחיל
 מיל"מ שזהו ענין הנהגה המחודשת השולט על הטבע. ובזה יובן מארז"ל בשבת פרק כל
 כתבי דף קי"ח א"ר יוסי יהא הלקי מגומרי הלל בכל יום איני והאמר מר הקורא הלל בכל
 יום ה"ז מחרף ומגדף כי קאמריין בפסד"ז. וז"ל אחאי הקורא הלל בכל יום ה"ז מחרף
 ומגדף. וז"ל כי פסוד"ז נתקנו על השבת של צחי' הראשונה מה שמחדש בכל יום מע"ב
 להיות עולם במנהגו נוהג אבל קריאת ההלל נתקן על צחי' הצ' דהיינו על הנסים שהם
 צחי' שלא במנהגו של עולם. כמו יל"מ וקי"ס ודומיהן. ע"כ אין שייך לאומרו בכל יום.
 וכדפרש"י דה"ל כמתלוך שהרי בכל יום הוא מנהגו של עולם. וצחי' זו הצ' היא לפרקים
 ועתים כו' ע"כ אומר' אותו בג' מועדים ומנוכה. וכן צר"ח מנהגה הוא כו'. וע' מטעין
 זה בשל"ה במסכת תמיד דף רנ"ז ע"א שהביא מ"ש חר"י ע"ז ומ"ש הוא ז"ל בזה.
 ומש"כ נכון יוסר. ובזה מחורץ דאע"ג שחשרי הוא ר"ה שבו נברא העולם עכ"ז ניסן
 הוא ראשון לחדשי השנה כי הרי החיות הנמשך צר"ה הוא לקיום העולמות לפמ"ש
 בהגמ"י פ"ג מהלכות תשובה וז"ל אבל הרמב"ן כ' וז"ל אין אדם נידון צר"ה אלא
 לעניני עוה"ז וזה שאמר לחיים ולמיטה חיים כלבד אלא כל העונשים שבטעוה"ז
 נגעים ומיתת צנים ועוני וכיוצא בהם כינו אותם חכמים בלשון מיתת וכינו השכר
 והגמול הטוב בלשון חיים עכ"ל. אבל ההמשכה הפנימית השולט על החילוניות זהו ענין
 פסח ויל"מ ואז באתר צניפן ר"ה לרגלים כו' כי ענין שלש רגלים מורה על ההילוך
 שהוא המשכה הפנימית כמ"ש ע"פ אם בחקתי תלכו וצד"ה ונחתי לכם מהלכים צין
 העומדים. כי ההמשכה שלקיום העולמות עז"נ כי הוא לוח ונבראו ויעמידם לעד
 לעולם ואשר משרתיו כולם עומדים. אבל ההמשכה הפנימיות נק' הילוך וכמ"ש
 במח"א אות ה"א סעי' יו"ד הליכה כינוי אל הזוג כו'. ובלק"ת צד"ה שש חשים נתבאר
 שצד"ה הוא ג"כ התחדשות נשמת אדה"ר שהוא המשכה הפנימית י"ל שלכן נאמר על
 צד"ה ובחדש השביעי יבא אחד לחדש. וכבר ג"כ ענין היותו אחד לחדש השביעי. ושביעי חביב

יותר כמ"ש ברבות אמור פכ"ע. וכן נאמר ג"כ תקעו צהר שופר. צהר דוקא. כי
 השופר הוא המשכה הפנימי מאו"א ומעתיק וזהו הנמשך ומחלשם צבחי' חדש שה"ע
 המשכת אור חדש כו'. עכ"פ למדנו אשר ענין ר"ח זהו על התחדשות המשכה דווג פנימית.
 שהוא למעלה מצחי' זווג החילוניות להחיות העולמות. וכן מצואר צוהר ס"פ אחרי דע"ע
 ע"ב וז"ל אמר ר"ש כתיב והיה מדי חדש צחדשו ומדי שבת בשבתו. אמאי שקיל דא כדא.
 אלא כולא צחד דרגא סליקו דא אזווג צדא. וחדוותא דדא צדא לא אשתכח אלא
 כד אחגלי עתיקא קדישא כו' עד אוף הכי צחדותי דסיהרא. דהא נהיר לה שמשא
 צחדוותא דנהירו דעתיקא דלעילא עכ"ל. הרי מצואר צבחי' אור שמש הוי' המאיר
 צר"ח לכנס"י הנק' סיהרא המשכה זו צאה מעתיק והיינו כמ"ש הרמ"ז צפ' בשלח
 דלעיל. וע"ש צוהר בשלח דג"צ ע"פ מה תלעק אלי בעתיקא תליא כי להיות קי"ס הפך ים
 ליצקה היפך סדר ההשתלשלות זהו ע"י המשכה גדולה ועלומה מלמעלה מסדר ההשתלשלות
 כמ"ש צת"א פ' בשלח סד"ה אשירה להוי' כי גאה גאה שהוא מצחי' ארון הנפלאות
 ועושה פלא. וזהו ענין בעתיקא תליא. וא"כ עד"ז יוצן ענין נהירו דעתיקא המאיר
 צר"ח לצחי' שמש הוי' סיהי' מאיר לסיהרא. וזהו ענין לצנה ל' לוצן משא"כ השמש
 אדומה כמ"ש צגמ' פ"ה דצ"ב צמשנה גבי שחמית ונמלאת לצנה. והוא כענין שצנשים
 נמלא היופי יותר ע"י הארת הכתר צמל'. גם דודי לא וחדוס. לא היינו לכן שעי' הלצנה
 נמשך צו אור הכתר נהירו דעתיקא כמ"ש מלא אשה מלא טוב עיבו דעתיקא כמ"ש
 לקמן. ומכ"ז יוצן ענין מחר חדש ונפקדת. ולכן ארז"ל אמר רי"ל לא היה לריך להתחיל
 אלא מהחדש הזה לכם. וזהו אלמלי לא זכו ישראל אלא להקביל פני אביהם שצנשים
 פעם אחת צחדש דים. פני דוקא. וזהו ענין שער ההלך הפנימית כו' וציוס החדש
 יפתח. והיינו הפונה קדים דוגמת צקי"ס רוח קדים מצחי' קדמונו של עולם כמ"ש
 צמ"א. משא"כ עוכומ"ז שמונין לחמה מקצלים רק מזווג החילוניות. ואף שאין צו
 שיכוייס וכמו השמש אצל הוא רק מהחילוניות. ולכן למלכי עוכומ"ז מחשרי מונין
 ולמלכי ישראל מניסן צגמרא פ"ק דר"ה מדכתי' צחדש זיו הוא החדש השני למלך
 שלמה כו' אצל זווג הפנימיות נמשך מלעילא מצחי' שמש כנ"ל דהוא מנהירו דעתיקא
 דנהיר לשמשא כו' וזהו דייקא ע"י הלצנה. ע"ד מלא אשה מלא טוב עיבו דעתיקא.
 כמ"כ ע"י שהשמש משפיע לירח שהוא המקבל צנביל זה מאיר עיבו דעתיקא צשמשא
 וכנודע מענין צעטרה שעטרה לו אמו ציוס חתונתו דוקא. וגם כענין צינה יחירה ניחנה
 צאשה ע"ד שעי' הדבור כחוסף השכל כמו ומחלמידי יותר מכולם ולכן הנשים
 משמרות ר"ח יותר מהאנשים כמ"ש צפרקי ר"א וגם שיש להן דמיון להירח שיש להן
 ימי עהרה וימי עומאה ומיטהרת צכל חדש כו'. ואחעט"ב שעי"ז מאיר נהירו דעתיקא.
 נמלא מוצן דמה שמונין ללצנה נמשך עי"ז מצחי' דלעילא מן שמשא כו'. וזהו אין כל
 חדש חחת השמש כי להיות נמשך אור חדש ל"ל נמשך מעלמות אור א"ס שהוא למעלה
 מצחי' שמש כו' וכן עמלא דאורייתא הוא לעילא מן שמשא כו'. והנה ראש חדש הוא
 ענין המשכת אור חדש לכן המשכה זו שרשה מצחי' דלעילא מן שמשא. וזהו הביאור
 עלי כפרה. עלי דוקא. ע"ד ותחלל חנה על הוי'. כמ"ש צוהר ס"פ אחרי דלעיל.

שמש מאיר הארה. עוד שמש ל' חשמים כאשר בא אל בת שבע כאשר שמים. וזהו לשמש כו' והוא כחנן. וזהו המשכה עלמיות ולא הארה. וזהו יהוד שמשא וסיהרא. ועד"ז נק' יעקב ורחל שמש וירח. וזהו וילן כו' כי בא השמש אחא שמשא. וזהו מטלה דלצנה שולעת כלילה כי יהוד זהו כי בא השמש. והנה הרמ"ז במדבר קי"ח פי' י"ב הדשים י"ב אותיות דמלוי אד' א"ב ההמשכה בא מי"ב לרופי הוי' לי"ב אותיות מלוי אד' וה"ע הפקידה והיחוד ולק' להרתס ל' הריון ועיבור כי לא כמו שאני נכתב אני נקרא. והלידה יהי' לע"ל. וזהו עד דוד הגדיל ע"ד את למה דוד עבדך כי מצואר בפסיקתא הוצא בערוך ערך חמש שיל"מ ע"י פ"א דמגלפ"ך פקד פקדתי ולע"ל ע"י לדי"ק איש למה כו' והיינו כי הפקידה עם היוחו יהוד הוא רק ענין הריון ועיבור אבל הלידה הוא לע"ל וזהו ענין למיתה למה דוד וזהו שאומרים ומבקשים את למה דוד עבדך מהרה תלמיח כו' וזהו עד דוד הגדיל כו'. והנה מ"ש לעיל אות ה' פי' ויאמר יהונתן ל' מתנה לפי שנמשך בעולם הפירוד אפ"ל בע"א. כי הנה ענין הלצנה שמקבלת מהשמש נקרא יהוד שמשא וסיהרא. והענין כי מה שהשמש זורח על כל העולם וממנה נמשך גידול התבואה אין זה נק' יהוד כלל כי הלא לא קיבלו אור השמש ממש כ"א שהשמש עשה בהן פעולה להתיך ולחמם ולבשל טעם הפירות (והנה אפילו בבהכ"ם מקום האשפה זורח השמש. ואין האור משתנה עי"ז כי אין האור בערך שיקבל עד"מ ריח רע מהאשפה. וכך עד"מ אור א"ס הוא לא שניתי ואינו בערך שיקבל שינוי ה"ו אמנם גם העולם אינו תופס האור כלל רק שפועל בהם). אבל הלצנה מקבלת וקולעת אור השמש עד שהיא עלמה מתמלאת אור וזו ונעשית מאור להאיר על הארץ ולכן נק' זה יהוד שמשא וסיהרא. כמו ביחוד דו"כ הטוק' מקבלת הטפה להוליד בדומה לו ממש. ועד"ז יובן העטם שישראל מונין ללצנה. כי מה שעוכז"מ מונין לחמה אין מקבלים האור של שמש הוי' לתוכן. רק שהאור פועל בהם להחיותם ע"ד שהם צנחי' הסחר וכמ"ש וימנע מרשעים אורם. וזהו כמשל שהאור מבשל הפירות ואין הפירות צנדר שיקלטו האור. ועמ"ש צד"ה בשלח פרעה צענין כמה ארך אפיס כו'. אבל ישראל מקבלים גילוי שמש הוי' וזרחה לכס יראי שמי שמש לדקה. ואוהביו כלאת השמש בגבורתו. פני משה כפני חמה. והיינו דוקא ע"י אשר מונין ללצנה להיות צנחי' ציטול ועי"ז דוקא מקבלי' אור שמש ומגן הוי' צנחי' יהוד שמשא וסיהרא. שנקלט בהן האור אור זרוע ללדיק כו' וכמ"ש יאר ה' פניו אליך. באורך נראה אור כו'. וזהו יפה ללצנה צרה כחמה. ולכן נקרא זה יהונתן שנתן צנחי' מתנה ממש אותיות יה"ו משם הוי' שלכן ארז"ל עתידים לדיקים שיקראו על שמו של הקב"ה ופרש"י שיהא שמש הוי'. ולפי' המא"ה בתיבת נתן מרומז ג"כ ה' אחרונה כי נתן גימטריא ח"ק. וזהו ע"ד מ"ש במד"ר פ' תולדות ע"פ ויתן לך האלקים פס"ז ויתן לך אלהותו. ובמדרש רות בתחלתו ע"פ שמעה עמי והדברה אלקים אלקיך אנכי אע"פ שקראתי ואתם אלקים שנאמר אני אמרתי אלקים אתה דעו שאנכי על גביכם שנאמר אלקיך אנכי. וזהו ענין יהונתן. ועד"ז ארז"ל מתנה טובה יש לי בבית גנוי ושבת שמה ואני מבקש ליהנה לישראל כו':

ביאור ע"פ הדרוש מחר חרש.

הנה י"ב חדשי הלצנה הם ששה בקיץ בחי' אחת וששה בחורף בחי' אחרת (עי' בהרמ"ז ס"פ תל"א על דרע"ז ע"ב בד"ה ואינון י"ב ירחין) והם בחי' יבג"א גבורה בללח ואהבה בעוד הוא בחי' אלכסון לאכללא שמאלא צימא כו' כמו המשכת אלכסון מקו זה לקו זה והכל בבחי' התכללות כו'. (עמ"ש בזה בציאור מאמר הזהר פ' במדבר דקי"ח בד"ה איש על דגלו גם בדרוש המילויים גבי שם מ"ה שהוא במילוי אלפי"ן שבאל"ף הולך הקו באלכסון מהשמאל אל הימין היינו מהגבורה ללח ע"ש) והנה כל התכללות המדות הוא להיות נמשך לדיבור הוא בחי' מל' ויש בחי' מל' דל"י הוא בחי' שם אל שי"ן דל"ת יו"ד והוא בחי' הוי' בניקוד מלופס. ויש בחי' מל' דבריאה שהוא בחי' ש' הוי' בניקוד הירק והוא בחי' דוד שהוא מל' דבריאה (ל"ע דבבל מקום משמע דוד הוא מל' דל"י. וי"ל דכאן מיירי בבחי' דוד ויהונתן שהי' זה קודם שמלך דוד שאז הי' עדיין רק בבחי' מל' דבריאה וכשנעשה מלך על ישראל זכה לבחי' מל' דל"י. דהרי מבורך זוהר (ח"א י"ט א') שהי' ל"ל תחלה בחברון ז' שנים לאתחברא באבהן כו' הרי שהי' לריך עובדות עד שזכה לבחי' מל' דל"י) ויהונתן הוא בחי' יסוד ז"א דבריאה כי יסוד ז"א דל"י נק' יוסף וכמו שיסוד ז"א דל"י הוא משפיע למל' דל"י (וזה"ע יוסף ליהודה כמ"ש במ"א ע"פ ויגש כו' בי אדני. וכן יוסף נתן ג"כ לדוד ל"י שנה משגי חייו) כך יסוד ז"א דבריאה משפיע למל' דבריאה. והטעם שנק' יהונתן ל' מתנה שהוא דבריאה כי מתנה יש לה הפסק ופירוד כידוע מענין ההפרש שבין שחלק מחכמתו ובין שנתן מחכמתו פי' שחלק היינו בחי' חלק מאורו (שהחלק מתאחד בעלמותו והו' בחי' אל' שהוא בחי' כשלהבת קשורה בשלהבת* וזהו חלק הוי' עמו חלק דוקא כי מקור הנשמות מאל"י וז"ש ציעק ואנכי איש חלק כו') אבל שנתן הוא בחי' פירוד כי דבריאה נאמר ומשם יפרד כו' ולכן יסוד ז"א דבריאה נק' יהונתן ומשפיע לדוד שהוא בחי' מל' והוא בחי' לצנה וישראל מונין ללצנה בחי' מל' סיהרא ללמג"כ. והענין הוא בחי' ציטול כמו המלך שהכל משתחווין אליו בחי' ציטול. ולכן במדת מל' לא הי' שבה"כ רק וארעא אחבעלת כמ"ש בספד"ל רק השבירה הי' בזמ"ל שהם מדעת עד יסוד ולא במל' והיינו מחמת שהיא בחי' ציטול לא הי' בה שבירה כי מה שהי' שבה"כ בז' מדות הג"ל זהו מפני בחי' היש שהי' במדות אלו כמו חסד הוא יש וכן פחד כו' אבל מל' היא יראה ציטול היש (עמ"ש מזה ג"כ צפ' ויקהל ע"פ קחו מאתכם תרומה גם צפ' בהר ע"פ ושבתה הארץ נו' ענין וארעא אחבעלת) ומזה נמשך ג"כ לבריאה למלאכים ונשמות ולצא השמים לך משתחויים :

נת' ענין י"ב חדשי הלצנה יבג"א שבמדות כי מהמדות נמשך להדיבור. וזה"ע יהונתן דוד והטעם דלצנה ללמג"כ כי מדרגת מל' בחי' ציטול ולכן לא הי' בה שבה"כ ולכן איחי צהוד) :

והנה המשכת המדות למל' הוא דרך נו"ה דו"א שהן מוחין לנוק'. כלת הוא השפעה דרך כחות ולא עלמני' המדות כי עלמני' המדות הן רק חג"ת ונו"ה הן רק

שוקיים לבר מגופא כמו שוקי האיש ורגלים שהן רק להוליך איתו ממקום למקום וכן
 נו"ה הן רק להיות ההשפעה לזולתו והן כלי ההשפעה תרין כולין כו'. והנה המדות
 חג"ת עלמן א"ל להיות מהן השפעה לזולתו כי מאחר דאיתו והיותו חד צהון כו'. רק
 ע"י צחי' נלח הארה מהסד כו'. ולכן כל העלויות איתו נלח ואיתו צהוד. פי' איתו
 צהוד צחי' ביטול (ובמש"ל שצחי' מל' ענינה צחי' הביטול וזהו צחי' הוד ל' הודאה
 וביטול) ואיתו נלח שהוא כלי ההשפעה שמשם נמשך מוחין והיינו בעלויות דחול משא"כ
 עליות שבת הוא צח"ד כו'. והנה עיקר ההצוות הנלח להיות המשכת לבר מגופא נמשך
 ממקום גבוה מאד וזהו פי' אל עליון גומל השדים טובים כו' שכדי להיות גומל השדים טובים
 ומביא גואל לבני צניהם הם נו"ה. כי צניהם הם חג"ת וצני צניהם נו"ה. הוא נמשך דוקא
 מצחי' אל עליון שמשם נמשך חוס' הארה להיות צנו"ה שהם צאים צהוד חוס' וחוס' זה הוא
 ממקום גבוה מאד נעלה ובמשל תינוק שאינו יכול לילך אע"פ שיש לו רגלים מ"מ כח ההילוך
 אינו אללו עד גמר בניסת מוחין דיניקה שגכסם צו מוחין דגדלות כו' ובמשל חצית
 כשממלאים אותה יותר מדאי אזי נשפך על גדותי' ויורד גם למטה משא"כ כשאנינה
 מלאה טריון כו' (וזה"ע חגרה צעוז מתניה המצואר באגה"ק בתחלתו ד"ה פותחין
 בצרכה ועמ"ש מענין זה צביאור לפסוק אלה מסעי ונת' ג"כ צביאור מאמר הזהר
 פ' וירא דקט"ו ע"פ ור' פקד את שרה כו' ויעש ה' לשרה). וזהו ויפקד ויזכר כי
 בני חיי ומוזני במזל תליא מילתא שס הוא מקום הפקידה כי פקידה הוא מקום גבוה
 מאד להיות פקד את שרה. ופקד פקדתי הוא כימן לגאולה כי הארת משיח הוא מצחי'
 פקד כי פקד הוא לשון התקשרות כמו לפקד את אשתו דהיינו להיות התקשרות מקום
 עליון מאד וזהו ונפקדת (ועמ"ש צד"ה אלה פקודי צפי' אשר פקד ע"פ משה וצד"ה
 אזי יבנה פי' קול דודי דפק אותי פקד. וצד"ה ובי' מספר צני' פי' פקדת הארץ
 כו' ובמ"ש ע"פ הזהר פ' וירא ע"פ ור' פקד את שרה כו'. ועי' פע"ח שער ר"ח
 פ"צ דהטעם שאומרים יעלה ויבא צד"ה שהוא נלח יען כי בחול איתו צהוד אלל
 צד"ח עולה המל' עד הנלח כו'. ועי' עוד מענין מעלת הנלח צד"ה והנלח זו ירושלים
 וצד"ה למנלח על השמינית חמן נלח חמן מל' כו'). אך כ"ז כי יפקד מושבך כי
 במל' דאלי' מז"ע לא שייך פקידה עלי' מאחר שהיא צחי' יחוד רק לפי
 שורדת צבריאה כו' וזה"ע מושבך עולם הכסא ומשם היא עולה ועי"ז מתעלה
 עלמי' המל' ג"כ ע"י הכסא מתעלה צחי' המל' ע"ד נושא את נושאו כו' (ועמ"ש
 צד"ה ואהי' אללו חמון פי' ממושבותיכם תביאו כו' ממושבותיכם דוקא צחי' ק"ש שהיא
 צבריאה לכן נק' תפלה דמושב ועי"ז דוקא תביאו ותמשיכו יחוד או"ל כי עיקר
 ההמשכה ע"י הגו"ג שמבררים מצי"ע ובמשל החידוש מלפור המדברת כו' ועד"ז
 יוצן כאן ג"כ שכדי להיות ההמשכה ממקום עליון שהוא צחי' מזלח להיות ונפקדת
 הנה הוא ע"י כי יפקד מושבך דוקא וכענין ממושבותיכם תביאו כו'):

(נת') שיחוד זו"ג הוא ע"י נו"ה איתו נלח נילוח להיות ההשפעה ואיתו צהוד צחי'
 ביטול ואף דנו"ה לבר מגופא אך כח המשכה זו נמשך מצחי' כתר אל עליון כו'
 ומביא גואל לבני צניהם. וזה"ע ונפקדת כי ענין הפקידה לפקיד כו' שרשה במזלח

חליא וכ"ז הוא כי יפקד מושבך עולם הכהא כו' ובענין ממושבותיכם תבואו כו'):
ושלשת חרד מאד. הגה כתיב והייתם לי סגולה מכל העמים שמצחי' עמים
 עושין סגולה. והענין כי הנה ידוע ענין ג' גווי הקשת שהם שם חס
 ויפת. ואי' זזה"ק פ' נח דע"ב ב' לא תלפי לרגלי דמשיחא עד דתחזי קשתא באנפין
 נהירין כי הן מצחי' מקיף עליון כו' סוכ"ע כדכתי' אוח ברית ביני וביניכם (עי' זזה"ר
 פ' נח דע"א ע"ב מאי קשתי כמה דאתמר ביוסף דכתי' ותשז באיתן קשתו. ופי'
 איתן כמ"ש באגה"ק ע"פ ולדקה כחל איתן בחי' יסוד אבא וכנודע שביהוד או"א
 נמשך מצחי' כתר ועתיק עד א"ס כמ"ש במ"א ע"פ משכן העדות כו' וא"כ פי'
 ותשז באיתן קשתו שיסוד ז"א שהוא בחי' יוסף מתעלה להיות בו ג"כ הגילוי מצחי'
 איתן והוא כמ"ש במ"א ע"פ כי ההרים ימושו כו' וברית שלומי לא תמוע שהוא בחי'
 יסוד דעתיק המהבר בחי' סוכ"ע להעולמות. וזה"ע דתחזי קשתא באנפין נהירין
 כו' שיהי' גילוי בחי' איתן. וז"ש במד"ר פ' נח פל"ה והיתה הקשת בענן וראייתה
 לזכור ברית עולם בין אלקים ובין כל נפש חי' בין אלקים זו מדה"ד שלמעלה ובין כל
 נפש חי' זו מדה"ד שלמטה. פי' אלקים היינו בחי' בינה וע"י הקשת נמשך יחוד או"א
 ובין כל נפש חי' הוא בחי' מל' שהוא יחוד זו"נ) אך הקשת הוא דוקא בענן והי' בענני
 ענן ומראה הקשת כו' ולא יהי' מבול. וכמ"ש כמראה הקשת אשר יהי' בענן ביום
 הגשם כן מראה הגוה כתיב הוא מראה דמות כבוד ה' פי' שלא יהי' מבול מחמת
 פגם התחתונים כי הקשת מעבד. והעטם שהוא בענן דוקא כי אז הוא גילוי הקשת
 דוקא. והענין הוא שבאשר יורה השמש על הענן ואז האור חוזר מן הענן והוא
 הקשת. והענין כי יש בחי' או"י ואו"ה. פי' או"י הוא הגמשך ויורד מלמעלה מא"ס
 ז"ה אל העולמות ולהיות המשכה מא"ס בעולמות הוא ע"י שם הוי' יו"ד למלוא ה'
 התפשטות ו' המשכה כו'. ואו"ה הוא העמ"ג מלמעלמ"ע וידוע דאו"ח הוא מחמת
 ההבחר כמו מחמת הכאת השמש בארץ נעשה אור התחתון הם יותר מאויר האמלעי
 כו' וכך מהכאת השמש בענן שהענן הוא חשך ומסתיר ומהכאת השמש זו נעשה או"ח
 והוא הקשת. וכן למעלה יש ע"ס דאו"י מלמעלמ"ע וע"ס דאו"ח מלמעלמ"ע שע"י
 הפרבא המפסקת בכיום הא"י בוקע' האורות ועולים בבחי' או"ח ונעשה כה"ב מלמטה.
 וביאור זה באדם למטה הוא וההבט את ה' בכל מאדך ומאד הוא כל"ג והיינו בחי'
 א"ס וגמשך מסיבת הסתר של הנה"ב והגוף שמסתירים על גה"א הרי מסיבת
 הסתר זה שאין מניה להפצט למטה נעשה או"ח מלמעלמ"ע בחי' בכל מאדך והוא
 עד"מ המשכת הכתר ובג"ל שצאו"ה נעשה כה"ב כו'. וזהו מן המילר קראתי ענני
 במרחב שמחמת המילר מן העולמות המגבילים ומסתירים על אור אין בוקף
 נעשה מרחב בבחי' בכל מאדך בלי גבול וכמו השופר שלדו א' לר ולדו א' רחב
 ולכן כשראה יחזקאל את מראה הקשת כתי' ואפול על פני שבעתי' זו דאו"ה הרי
 הוא בחי' א"ס היינו בחי' כתר כו' משא"כ תחלה כמראה אדם יכול לסבול כו'.
 והנה בבחי' או"י שייך ג"כ מן המילר שמתחלה נמשך בחי' יו"ד. ואח"כ ענני במרחב
 בחי' ה'. והנה אין טפה יורדת מלמעלה שאין טפיים עולים כנגדה (זח"ג רמ"ז ב'
 כ"ק מוסגר א' קרוע. ונראים רק התיבות. אי' בתקונים.. שברים תרועה.. יע"ש

יעו"ש ובגמ' תענית כ"ה ב' ובידושלמי שם פ"א הלכה ג' ובכרכות פ"ט. ועי' לקו"ת האריו"ל חילים
 פ"ד ובטע"מ להרח"ו ו"ל פ' יתרו ע"פ לא הנגוז. ועי' אנה"ק ד' ובלקו"ת פינחס ע"פ לו ובשה"ש
 ד"ה קול דודי ובהוספות לתו"א ביאור כי תשא. ועי' רוקח סי' שע"ז ובשו"ת ריב"ש סי' קכ"ה ובה"ד
 סי' רנ"ד. ועי' באה"ח הק' בראשית א' פסוק ע' ד"ה ונראה). כי העמ"נ הוא צב' אופנים בפנימי'
 וצחילוני'. וז"ש ג"כ ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקים שמצחי' הערפל והענין עי"ז?
 נעשה או"ח וזהו אשר שם האלקים כו'. ועמ"ש במ"א ע"פ יונתי בחגוי הסלע כו' הרחיני
 את מראיך כו' היינו צחי' או"ח הכ"ל שנמכך דוקא מסיבת ההסתדר שהיא יונתי בחגוי הסלע
 כו'. והנה ומראיך נראה צחי' ת"ת שנעשה כתר והיינו ענין ג' גווי הקשת חיוור סומק ירוק
 שע"י הת"ת נעשה התכללות חו"ג. והענין כי עיקר העמ"נ הוא ממה שגבל בצב"ב
 דעולם התהו שהיו צחי' נקודות ולא הי' בהם התכללות וע"כ נפלו למטה. והתיקון
 הוא צחי' התכללות והיינו ע"י קו האמצעי ת"ת מהצר חו"ג ועי"ז נמשך אל"ס צ"ה
 ולכן עיקר היחוד זו"כ ע"י ת"ת ולכן במ"ב העמ"נ ל"ל ג"כ מצחי' ת"ת דמוק' בקשוטין
 אזלא והיינו סיהי' צחי' יפה רעייתו והיפוי הוא מהתכללות ג' גוויין הכ"ל היינו התכללות
 אהוי"ר והתפארות לאסתכלא ביקרא דמלכא. נמצא ענין הקשת הוא ציוס הענין שמתעלים
 יולו"י דתהו שנפלו צה"ב צחי' או"ח סיהי' העמ"נ צאהוי"ר וכו' ועי"ז נמשך ג"כ
 מלמעלה צחי' מ"ד. וזהו ותשב באיחן קשהו כו' הוא צחי' וצדית בלומי לא
 תמוט כו' וזהו שע"י ולא יהי' עוד מצול שהמצול הוא מצחי' עולם התהו שהי' ריבוי
 האור יותר מכפי יכולת הכלי להבול כו' ועי"ז נשברו הכלים. וכך הו"ע המצול
 וכמ"ש צת"א פ' נח ע"פ מים רבים כו' אך ע"י הקבת שבעין שהוא מה שמתהו
 נכלל צחי' תיקון עי"ז ולא יהי' עוד מצול כו'. וזהו ושלשת תרד מאד פי' ושלשת
 היינו צחי' ג' גוויין הכ"ל להיות צחי' יפה את רעייתו ומראיך נראה והיינו דוקא ע"י
 שתרד מאד וכנ"ל דכאשר יונתי בחגוי הסלע צב"ב המדרגה אז נאמר ומראיך נראה:
 והיינו כשמל' יורדת לנוגה לברר צירורים מה שהי' פגם וצב"ב הצרהם שילא ממנו
 כו' וילחק כו' והצירורים הם מלפני מלוך מלך והיינו ע"י אחכפי' ואחכפכא משים
 עלמו כשיריים שע"י יתפוך מדות חו"ג שצקליפות שההסד היא הגדולה והתנשאות
 דקליפה להיות גדול בגובה וגאון והגבורה הוא הקמנ' לגרמי' וע"י צחי' משים
 עלמו כשיריים מהפך צ' מדות הכ"ל וזהו והייתם לי סגולה מכל העמים שע"י הנקודה
 התחכונה של הסגו"ל הוא צחי' משים עלמו כשיריים עי"ז מהפך מהו"ג לנה"ב להיות
 נכללים בקדושה וזהו הסגו"ל. וזהו ג"כ פי' ושלשת תרד מאד פי' שתרד מאד להיות
 משים עלמו כשיריים עי"ז ושלשת צחי' סגו"ל. והנה בנקודות הוא צחי' סגו"ל ג'
 נקודות הג"ת והיינו בנקודות שהם צ' נקודות ונקודה תחכונה חבל צנגינות וטעמים
 הם צחי' סגולתא נקודה מלמעלה ע"ג צ' נקודות צחי' כח"ב שהכתר למעלה והכל א'
 כי עטרת תפארת אימא נעשה כתר לז"א. ועד"ז נא' במל' לע"ל א"ח עט"ב כו':

להבין במ"ש רבינו לעיל דהפי' והעטס שר"ח אינו נקרא בפסוק יוס המעשה אע"פ
 שמוחר בעשיית מלאכה הוא משום שצ"ח מקבלת בעלמה מהו"ב משא"כ

בשש ימי המעשה היינו כשםקבלת מו"ק דהיינו מו"א כו'. וזוהר פ' נח (דע"ה צ') ע"פ
 שער החלז הפנימי יחי' סגור שימהמ"ע וציוס השבת יפתח וציוס החדש יפתח. משמע
 שהחילוק הוא שבמי המעשה ההשפעה ממל' דאל"י למטה נסגרת ומסתתרת בתוך
 המלאך מט"ע וכו ועל ידו נמשך למטה חבל ציוס השבת וציוס ר"ה מתגלה השפעת
 האל"י עלמה כו'. ולכן פי' שם במק"מ דבר"ה המל' מגלות הארוחה ע"י עולם הצריאה
 לצד כמו בשבת כו'. וכן פי' בר"ה שעה"ק. וי"ל דודאי צ' הענינים אמת. דיש מעלה
 בר"ה צבתי' עלי' המל' באל"י עלמו שמקבלת ממקום עליון מבששת ימי המעשה וזהו
 מה שביאר רבינו כאן ויש עוד שינוי למעלותא בצנין ההשפעה ממנה למטה וזהו הענין
 המבואר בזהר פ' נח הג"ל וכן ביאר רבינו עלמו בדרוש מחד חדש שר"ה חינו נק' יוס
 המעשה מפני שבר"ה אין נמשך ההשפעה ע"י העשי' כו'. וכמו שבשבת ויו"ט יש צ'
 הענינים האלו. אך להבין דכיון שהמל' עולה בשבת עד שהיא במדרגת חימא עילאה
 דאל"י א"כ איך יהי' ההשפעה למטה מצריאה דעכ"ל שהמל' מתלבשת בצריאה ואיך
 יתכנו שני ענינים אלו כא'. וכן קשה לפי ערך זה על יו"ט ור"ה. אך דבר זה נח
 בת"י תיקון ו' וז"ל אלא בשבת ויו"ט ובהוא זמנא אחתייחדת עם בעלה וכמה נפשות
 יתרות קא נתחין עמה לדיירא בישראל הס"ד ושמו כו' לדרתה עכ"ל. ופי' ע"י
 צב' כס"מ שם וז"ל בשבת ויו"ט שאז עולה באל"י להתייחד עם בעלה ונראה מכאן
 שציוס שבת עלמו אחר היחוד הוורת למקומה לצריאה כו' ובשורדת מביאה לישראל
 גפסין יתרון לדיירא בהון וזהו לדרתה ל' דירה עכ"ל. הרי למדנו דגם שבת עלייתה
 ברום המעלות יורדת ג"כ בצריאה להחיות העולמות (אלא דבאמת הרי גם עולם
 הצריאה עולה בשבת במקום ז"א דאל"י וא"ש מ"ש בר"ה שעה"ק דבשבת החגלות
 האל"י ממם וכ"מ פשט ל' הזהר ובפע"ח אי' שהוא ע"י התלבשות גמור בצריאה ולפמ"ס
 ח"ש שהרי גם הצריאה היא צחי' אל"י בשבת כו') ואדרבה אז ההשפעה בהארה
 רבה ועלומה למטה מטעם שמקבלת אור גדול יותר וכמ"ס במ"א ע"פ הזהר פ' תרומה
 דקל"ז א' גבי הנותן ציס דרך לאשקאה ולאשלמא נהירו דסיהרא בכל סערין ולמפתח
 בה ארע לאנהרא לתתא. שבשגמך צמל' הגק' סיהרא אור גדול בכל סערין שלה אזי
 געשה ממנה פתיחת ארע להאיר למטה צבי"ע יתרון אור גדול כו'. וא"כ אדרבה
 מובן דשני הענינים הג"ל שבר"ה עולים בקנה א'. וגדולה מזו נח' צביאור מאמר הזהר
 פ' בהעלתך (דקנ"ה ח') איך אפי' בשעת עליית המל' מאירה מבחי' חז"ד שלה למטה
 וע"ד נכסיע הארון נו"ן אשחר אכפין לקבליהו דישראל כו' ע"ש. ועי' עוד בתיקון
 כ"א קרוב לסיפו דציומין דחול דשליט מט"ע כו' ובכס"מ דכ"ו אות ח'. אלא אי
 קשיא הא קשיא דרבינו ביאר כאן שיש חילוק בין שבת לר"ה בצנין הגילוי למטה שבשבת
 הדיבור עליון חוזר למקורו. משא"כ בר"ה נמשך ההשפעה ע"י הדיבור רק שהדיבור
 מקבל מבחי' חו"ב כו' כנ"ל. והנה במ"א (ע"פ שובה ישראל) מבואר הקושיא דא"כ
 איך הוא קיוס העולמות בשבת אם שבת הקב"ה מבחי' דיבור שהדיבור חוזר לשדשו
 כו' והתירון שבשבת הוא חיות העולמות ע"י צחי' המח' לצדה שהוא עולם הצריאה
 ולכן נמשכה נשמה יתירה בשבת דהיינו מעולם הצריאה שהוא עולם הגשמות ומשם

נמשך ג"כ שפע וחיות העוה"ז הגשמי שבצחי' עשי' עכ"ל שם. הרי מציאר דכשכת דוקא שאז הדיבור חוזר למקורו ממש ובמש"ס שהקב"ה שבת מצחי' הדיבור אז נמשך החיות מצחי' עולם הבריאה שהוא צחי' מה'. לפ"ז מופן דצחי' ר"ח שאינו שבת ולא שבת זו הקב"ה מצחי' הדיבור כ"א ההשפעה מצחי' דיבורו של הקב"ה א"כ אז אין ההמשכת החיות מצחי' עולם הבריאה לבדו שהרי הוא צחי' מה' (ויו"ט אף שאינו שבת מ"מ מאיר בהם ג"כ מצחי' מח' ובריאה שהרי הם אסורים במלאכה. וזהו צחי' שבת שנות ממלאכה כו' וכמ"ס בתורה גבי יו"ט ל' שבתון ציוס הראשון שבתון וציוס השמיני שבתון. בש"פ אמור. משא"כ בר"ח דמוחר צעשי' מלאכה משום שגם למעלה אין צחי' שבתה מצחי' הדיבור כו'). וזה לבאורה נגד הזהר ס"פ נח הג"ל לפי המק"מ. שזר"ח נמשך האור למטה ג"כ מעולם הבריאה כמו בשבת ויו"ט. אך באמת צפע"ח לא נת' כלל זה שזר"ח יהי' הגילוי למטה מעולם הבריאה כמו ציו"ט ועי' צפע"ח שער מקראי קדש פ"ה כחצ שקדושת חוה"מ למעלה מקדושת ר"ח ושם פ"ג כחצ וענין חוה"מ צבללות ג"כ כי עם היות המועדים הם הארת אל'י' בבריאה בתלק מחלקיה אם הסד צפע"ח ח"ת בשבעות כו' ע"כ. והסר השלום הדרוש. עכ"פ מתחלת לשוני וענין חוה"מ כו' כי עם היות כו' משמע דהי' רולה לבאר איך צהוה"מ אינו כן כמו ציו"ט וכש"כ בר"ח. גם צזהר ס"פ נח אין הכרח לומר כן דאע"ג שפי' צהדי' דציוס החדש יש פתיחת השער דמל' דאל'י' שלא כפי שימאה"ע שהמל' מתלבשת צימי החול דמט"ע וזר"ח מואירה שלא על ידו מ"מ אין ההפכה לומר שהגילוי מצחי' בריאה ממש כ"א אפ"ל שעיני הגילוי יותר היינו דבשימאה"ח בחו"ל כו' האריו"ל (הועתק לשוני צפע"ח שער מקראי קדש פ"ג) שבהם ההשפעה ע"י התלבשות צעשי' ממש היינו ציוס ראשון מתלבש חסד דאל'י' צחסד שבבריאה וחסד דבריאה מתלבש צחסד דיל'י' וחסד דיל'י' צחסד עשי'. ואלו בר"ח ודאי אין מתלבש צחסד דעשי' כ"א נמשך החיות מצחי' יצירה. ואל יקטן צעיניך ענין זה שהשינוי רק מעשי' ליצירה שהרי זהו כל מעלת השינוי שבין ההנהגה שצא"י להנהגה שצחול"ל כמו"ס האריו"ל שם. ועמו"ס צביאור ע"פ אלה מסעי צעיני עתידה ח"י שתחפצט על כל העולם כולו (עי' פסיקתא דר"כ דשבת ור"ת. וכספרי דברים א' וצלקוט ישעי' תק"ג) דלשם נת' גודל הגפ"מ שבין הנהגת היל'י' להנהגת העשי' עד דמה"ע גזרו עומאה על אוירה דחול"ל כו' ע"ס. וא"כ לא מעט הוא הדבר מה שזר"ח יש הגילוי גם בחול"ל ע"י יל'י' שלא ע"י עשי'. וכ"מ קלת צזהר פ' נח שם מדכחצ בר צאדעא דישראל כו' הרי שהשוא ענין ר"ח למהות ההנהגה שצא"י שהרי צא"י אין החילוק כ"א שאין ההנהגה שם ע"י עשי' כו"ל. א"כ אפשר דכמ"כ הוא בר"ח. לפ"ז א"ס דר"ח אינו נק' יום המעשה לפי שאין התלבשות ע"י עשי' מ"מ הוא ע"י הדיבור. כי מח' הוא עולם הבריאה ודבור הוא עולם היל'י'. ובנדע מענין יל'ר אור ובורא חשך (עי' בר"ה מי מנה עפר יעקב) אף לפ"ז ל"ל הלא יל'י' הוא צחי' מע"ט וצזהר משמע ודאי דזר"ח אין נמשך ע"י מלאך הג"ל שהרי זהו כל עיקר ענין פי' וציוס החדש יפתח. והענין דפי' ענין התלבשות צמע"ט מציאר ע"פ מה יפו פעמיך צועלים ענין מט"ע וסגול בהם הנקראים מנעל דשכינתא וע"ס שיש מנעל דיל'י' ומנעל דעשי' והיינו

והיינו שבבחי' אותי' הדיבור יש ב' בחי' ומדריגות. ולמטה יובן מענין אותי' הדיבור ואותי' הכתב. והנה פי' יהי' כגור שימהמ"ע היינו התלצשות המל' כנעל דילי' וכנעל דעשי' אבל בשבת הוא העלי' מב' הבחי' מעשי' וילי' רק נשאר בחי' לבוש הבריאה שהוא בחי' נוח' אכן בר"ח י"ל דהעלי' רק מבחי' נעל דעשי' שהוא בחי' אותי' הדיבור שלמטה במדריגה הנק' בפסוק עשי' ולכן ר"ח אינו נק' יום המעשה אבל בחי' הדיבור שלמעלה מבחי' עשי' מאיר גם בר"ח. ולקרוב אל השכל ענין הילוקי ב' מיני אותי' אלו י"ל עדמ"ש באגה"ק ד"ה ויעש דוד שס צענין פנימי' האותי' וחומר וגוף האותי' ושטולס העשי' מקבל מחומר וגוף האותי' משא"כ עולם הילי' שהוא עולם המלאכים כו' ע"ש. או יאמר עדמ"ש (צפ' וארח צביאור ע"פ לכן אמור) שיש מעלה בחושבנ"פ על חושב"כ שבתושבנ"פ האותי' מתפשטים לפי ערך ריבוי התפשטות השכל משא"כ בחושב"כ אין שינוי בהאותי' כו'. והרי נודע דמקרא בעשי' ומשנה צילי' א"כ י"ל עד"ז החילוק בין אותי' דעשי' לאותי' דילי'. וא"ש ג"כ דשייכי אותי' דילי' לר"ח שאז הדיבור מקבל מהשכל כו' כמש"ל. וא"ת א"כ מהו בחי' ר"ח בא"י הלא שם בלא"ה גם בחול ההנהגה ע"י ילי'. ודוחק לומר דהחס השינוי רק הענין הראשון היינו מה שהמל' מקבלת מחו"כ שלא ע"י ז"א כו'. אכן באמת לק"מ די"ל שהגילוי שבר"ח מבחי' ילי' הוא למעלה מהגילוי שבחול אפי' בא"י דהא צילי' עלמו יש ג"כ בחי' צי"ע. כ"ז להעמיד דברי רבינו אשר פי' שבר"ח הוא בחי' הדיבור כו' דלפ"ז משמע שהוא בחי' ילי' כג"ל ובודאי דבריו מוכרחים דלא שייך לומר שאין ההמשכה נמשך ע"י התלצשות בבחי' דיבור כלל רק במקום שיש בחי' שבת כמו בשבת ויו"ט כו'. ואמנם אפשר לדחוק להעמיד סברת המק"מ עפמ"ש רבינו בד"ה אני ישנה שבמה' שהוא עולם הבריאה יש ג"כ ג' בחי' מהודו"מ היינו מה' שבמה' ודיבור שבמה' ומעשה שבמה' והיינו ג' בחי' צי"ע שבבריאה עלמו. לפ"ז אפ"ל בדוחק דבר"ח ג"כ הגילוי מבריאה רק שהוא מבחי' ילי' שבבריאה היינו דיבור שבמה' ולפ"ז בשבת הוא מבחי' מה' שבמה' ולכן לגבי שבת ויו"ט נק' ר"ח בחי' דיבור להיותו דיבור שבמה'. גם כה"ג פי' רבינו ענין במאמר א' יכול להבראות שהוא המאמר דבראשית נמי מאמר הוא שהוא בחי' דיבור שבמה'. ולפ"ז יתורץ דאס ר"ח רק ילי' א"כ הלא בארץ גם בחול הארה מו"ק דילי' ומהו היתרון בר"ח. ואפ"ל גם לפי דרך הראשון כי גם צילי' יש אבי"ע לכן י"ל צימי החול ההמשכה מעשי' דילי' ובר"ח ממקום עליון יותר:

ועתה כבוא לעמוד על ענין הנז"ל דכשמקבלת מהששה מדות דאלי' נק' יום המעשה משא"כ בר"ח שמקבלת מחכמה. דאין מובן כ"כ הטעם. ויוזן עפמ"ש צחניא ספ"ז צפי' מארז"ל מח' טובה הקב"ה מלרפה למעשה כי דו"ר שבהגלות לבו הם המתלצשים במעשה כו' אבל הדו"ר שבחכמת מוחו ותעלומות לבו גבהו דרכיהם למעלה מעלה מבחי' המעשה וא"א להם להתלצש בבחי' המעשה כו' אס לא שהקב"ה מלרפן ומהדרן לבחי' המעשה ובהג"ה שס דענין לירוף זה היינו מה שלפעמים החכונה יורדת להיות מוחין צוק' דז"א כו' ע"ש. והענין כי מל' מקננא בעשי' גם מל' נק' עשי' שבחי'

שכחתי. והדור שבהתגלות לבו שרכן הן מו"א דלתי לכן הם המתלכזים צמטשה כי מו"א נמשך החיות והמוחין לנוק' משא"כ דו"ר שבתצונת מוחו ותעלומות לבו גבהו דרכיהם למעלה מלהיות חיות ומוחין לבחי' מל' הנק' עשי' כי היא מקבלת ומוזיית מו"א בעלה כו'. אלא שלפעמים התצונה יורדת להיות מוחין בנוק' דו"א והוא כנ"ל בענין ר"ח שאז המל' מקבלת מחו"כ עלמן כו'. ועד"ז יבואר ענין ר"ח שאינו נק' יוסהמעשה. כי עיקר פי' יוסהמעשה זהו כשהמל' מתלכזת בעשי' ממש שעש"ז נק' היא ג"כ צמט עשי'. והנה כשהמל' מקבלת מו"ק דו"א שפיר שיומשך בחי' זו להיות חיות לעשי' שהרי הז"א מקנן צי"י והי"י היא מקור העשי' והיותו וקיומו לכן כשהמל' מקבלת מו"א נק' יוסהמעשה משא"כ כשמקבלת מחו"כ אשר בינה מקנא צבריאה א"כ מבחי' זו אינו יכול להתלכז ממש בעשי' שהרי בין צריאה לעשי' יש הפסק ודילוג רב. עולם הי"י כו'. ולכן אינו נק' יוסהמעשה שאין ההשפעה גמשך ממל' דלתי ע"י התלכזות החלה בע"ס דעשי' אלא ע"י צריאה ויזירה לבדן כנ"ל. וא"ת הרי אמר דלתי ע"י התלכזות למעלה מבחי' מעשה מ"מ יש שהקב"ה מלרפן למעשה. א"כ גם צר"ח יוכל להיות כן. אך הענין דודאי כשיש בזה מעלה ושבת כשהלטרף המה' למעשה כמו צאדם כדי להעלות מעהמ"ל שלו אז הקב"ה מלרפן וכן למעלה שיומשכו המוחין מתצונה בנוק' כו'. משא"כ לענין התלכזות בעשי' הרי זה שיומשך החיור וחיות למטה מילי' שלא ע"י התלכזות בע"ס דעשי' עדיף ומעולה עפי'. וכמשנת"ל שזהו מעלות ה"י על חו"ל. א"כ זה עדיף שאין נק' ר"ח יוסהמעשה כו' וד"ל. עוד יובן מעלה זו כשאין מתלכז בעשי' עפ"מ"ש צביאור המדרש דבשלה המלך עומד על הלוח ואגוסטוב יושב כו' שמתלת הישיבה על העמידה שצבחי' עמידה היינו שנמשך ההשפעה ע"י בחי' הרגליים שהוא בחי' עשי' וגם הוא בחי' נה"י וכחי' רגליה יורדות כו' משא"כ בחי' ישיבה שנמשך מלמעלה מבחי' עשי' והרגליים צטלים לגבי הגוף כו' ולכן גם צר"ח כחי' ויש המלך אל הלחם כו'. והנה מזה יובן מ"ש צפר"א שהקב"ה נתן שכר לנשים שיהיו משמרות ר"ח יותר מן האנשים שהנשים אין עושין מלאכה צר"ח. שזהו צאמת שכר גדול לפי המצואר למעלה שאיסור עשיית מלאכה זהו כשהגילוי הנמשך למטה הוא מבחי' המה' שהוא עולם הצריאה כמו צמט ויו"ע משא"כ צר"ח שהמטבה ע"י הדיבור כו'. א"כ לפ"ז נשים שהן אסורות במלאכה צר"ח ל"ל שמתנוצץ להן צר"ח אור המל' ע"י הצריאה לבד כו' * ומזה יובן ג"כ ענין שמרדכי גזר על עשיית מלאכה צפורים ולא קצילו מיני'. כי בתוכה ופורים נס היות שיש בהן חוס' גילוי אור כשהמל' דלתי מ"מ אין איסור מלאכה כמו ציו"ע לפי שהגילוי הנמשך למטה הוא מבחי' הדיבור וכמו צר"ח כו'. ומרדכי רצה שיהי' כמו ציו"ע כו' :

ע"י צ' בענין מעלה זו דאיסור עשיית מלאכה. דלכאורה ל"ל הרי המעשה זהו ציוריים

בירורים לברר ק"ג והבירורים זהו עיקר העבודה א"כ מהו החסרון כשמוחר
 בעשיית מלאכה. אך הענין עדשנ"ח צמ"א (גבי דרוש מקושש עלים) ענין בזמן
 שישראל עושין רלש"מ כתי' ועמדו זרים ורעו כו' שלא ילמדו ישראל להשפיל עלמן
 לברר בירורים כי זה יהי' נעשה ע"י אחרים ועסק ישראל עלמן יהי' לייחד יחודים
 עליונים יותר להמשיך אור מלמעלה מהאל"י מה שאין המ"ן מהבירור מגיע שם כלל
 כו'. ועי' מעין זה באגה"ק צד"ה והמשכילים יזהירו כו'. ועי' צת"א פ' בראשית ע"פ
 הן האדם הי' כו' איך אם לא הכל מהעפ"ד לא הי' נלרך לירד לק"ג לברר ואעפ"כ
 הי' עליית הנילוות באופן יותר משובח לאין קץ כו'. והנה בשבת שאסור במלאכה
 היינו ג"כ לפי שאז מהעלים נש"י ונמשך להם צחי' אורות שלמעלה מהבירורים ולכן
 אומרים בשבת שיר חדש כו'. ומוזכר יובן עוד הא דיוס המעשה נק' דוקא כשמקבלת
 מו"ק דז"א משא"כ כשמקבלת מחו"צ שהרי שרש העמ"ג מהבירורים הוא רק מהז'
 מלכים שהן המדות שנפלו בשבת"כ משא"כ צחכ' דכתי' ימותו ולא צחכ' שהיא למעלה
 מצחי' שבה"כ מכה"ה הוא למעלה גם מצחי' מעשה ובירורים כו':

ובאת אל המקום אשר נבחרת שם ציוס המעשה פי' ציומין דחול דהיינו קודם
 חלות לילה שהיא יורדת לצו"ע ותתן ערף לביתה ועד חלות היא בתכלית
 הירידה ואה"כ מחלות ואילך מתרוממת ועולה מעט מעט כו' כגודע. וכך הוא בשעת
 מיטוע הירח כו' (ובמ"ש צמ"א ע"פ מאמר הוהר פ' וישב דקפ"א ע"פ אך אל הפרכת
 כו'). וישבת אלל האבן האזל. האזל הוא מל' דעש' (עי' קהלת יעקב אות א' בשם
 הפרס) צחי' אבן צחי' דומה. כי הנה ד' עולמות אבי"ע הן נגד ד"א שם הוי' שהם ג"כ נגד
 ד"י ארמ"ע וד' צחי' דלח"מ ולכן מל' דעש' נק' האבן שהיא צחי' דומה שהיא צחי' האחרונה
 מד' צחי' דלח"מ והוא תכלית הבירור שבה חלוי ביאת המשיח הגם שבימי התנאים היו
 יותר גדולים ועכשיו אטו אכשר דרי. אלא לפי שאז הי' הבירור בצריחה ובימי
 האמוראים צילי' והיא כוכב דוד המופלת שנופלת תמיד מצריחה לילי' עש' (לברר
 בירורים) ובנפילה התחתונה ועכשיו היא בעש' ובשיקויים ואת רוב"ט אעביר כו'
 שיחבררו כל הבירורים דעש' אזי יהי' ביאת המשיח מפני שבימי התנאים הגם שהי'
 כבר בירור בצריחה ובימי האמוראים צילי' עדיין לא היתה עלי' גמורה מפני שהקליפות
 דעש' מעכבין אבל כשיושלם בירור דעש' הגם שהאור קטן שהם י"ס דעש' ואין להם
 ערך עם י"ס דצריחה או יצירה עכ"ז לא יהי' מונע ומעכב כו' ולכן נק' האזל ויגרשהו
 וילך שמגרש החילונים (ועמ"ש ע"פ צמדבר בענין בני גרשין שזהו מ"ש גרש את
 האמה כו' והוא גבוה מצחי' ילי"מ שנאמר כי ברת העם כו'. וזהו האי עלמא דאוליין
 מיני' כפי הלולא דמיה פי' דאוליין מיני' שאנו נעשים צחי' מהלכים ע"י עוה"ז דוקא
 כי הנשמות קודם ירידתן בגוף היו צחי' עומדים כמ"ש הי' ה' אשר עמדתי לפניו וע"י
 החלבושה בגוף ונה"כ שעי"ז יבוא לקיום ואהבת בכל מאדך כו' נעשה צחי' מהלכים
 שהוא צחי' כל"ג משא"כ העמידה הוא שמוגבל בכלי כו' ובמ"ש ע"פ ועתה יגדל נא
 כו' וע"פ צחקתי חלבו וצחו"א פ' וישב ע"פ מהלכים בין העומדים כו' והרי שנעשה
 צחי' מהלך ע"י התלבשותה בעש' דוקא ששם עיקר כח הבירור כי היום לעשותה לפי

שצטוה"ז מאיר צחי' סוכ"ע וכמ"ס צמ"א. ולכן נק' מל' דעשי' האבן האזל כו'. ופי' כפי הילולא דמיא כמו עד"מ החחונה שעי"ז געשה היחוד והולדה שהוא צחי' א"ס שיוכל להיות מזה דורי דורות. וזהו שמהת חתן ציוס חופתו כך ע"י עוה"ז געשה הנשמה צחי' מהלך. וזהו שנק' ל"ג צעומר הילולא דרש"י). וזה"ע אבנא בקירטא זרקא מקף שופר הולך סגולתא שע"י כה הזריקה מפני שהוא בקירטא וזרק ממטה מטה געשה סגולתא למעלה צחי' כחר כי הם מלפני מלוך מלך כו' :

וְאֵנִי שלשה החלים כו'. הענין בדכתי' ואשמיד פרוי ממעל ושרשיו מחתח שיש צ' מלהמות עם החילונים למעלה ולמטה כגודע ענין מלחמת עמלק וכמארז"ל הקב"ה לוחם מלמעלה כו' כי הנה נודע הקליפות הם מלמטה אך שרשם הם למעלה שהרי הם מעולם התהו כנ"ל (ועמ"ס צחו"א פ' וישלח ע"פ ויאבק) ולריך שיהיו נכרתים בשרשם למעלה וזהו באחעדל"ע ממילא שלא ע"י אחדל"ת (וכמ"ס גבי קי"ס ואחס תהריבון וכהו' וברוב גאוקך כו') והוא צחי' מקיף שלהם למעלה וכגודע מענין השליח שהיא מקפת כו' והיינו ע"י צחי' קשת סגולתא כגודע שקשת הוא מרחוק והרב הוא מקרוב (וכמ"ס ע"פ צהרי וצקשתי) והשי"ת לוחם ע"י קשת שהוא צחי' מרחוק ר"ל מלמעלה מעלה דהיינו ע"י צחי' אחו' עזמן כו' :

קיצור מהדרוש ע"פ והי' בדי חרש (בלקו"ת פ' ברכה).

הַגִּדָּה ר"ה מותר בעשיית מלאכה ומ"מ אינו נק' בלשון הפסוק יום המעשה כי שבת ימי המעשה הם נק' שימ"צ היינו ששה מדות עליונות שמקורן היא החכ' הנק' ראשית (הג"ה). ואפ"ל חכ' היא י' ומילוי י' ו"ד הוא"ו זהו שימ"צ והדלית זהו הדיבור) והם צחי' המשכה והשכל' להחלש צבי"ע כמ"ס אף עשיתיו וגעשה אדם. משא"כ שבת הוא צחי' העלאה ממעלמ"ע מצחי' המעשה לצחי' ענג ולכן כתי' בשבת ממלוא חפץך ודבר דבר כי דיבור ל' הנהגה והמשכה מלמעלמ"ע להחלש גם צחי' עשי' משא"כ בשבת ודבר דבר שהדיבור חוזר למקורו ושרשו למעלה (ועמ"ס צד"ה שובה ישראל עד) :

אֲדָרְךָ מי שטרה בע"ס כו' ול"ל צכ"י מעין העלאת שבת וה"ע העלאה שבתפלה מויצרך דוד עד שמו"ע הכל הוא העלאה ממעלמ"ע למסו"ג באחד כו' וצמו"ע ברוך אתה הוי' המשכה ועיקר הגילוי הוא ע"י מעהמ"ל ות"ת כנגד כולם. אך ההפרש שבין ההעלאה שבת להעלאה שחול בשבת התפלה כי אינו דומה בן כפר שראה את המלך שהוא ע"ד והאופנים ברע"ג כו' לבן כרך שראה את המלך ישבעו ויתענגו מטובך כו' :

וְכִי־ן הוא צחי' שבת שהדיבור חוזר למקורו כו' (ולכן אסור בעשיית מלאכה דכיון שאפי' צחי' הדיבור חוזר למקורו שהוא רק מקור דעשי' מכש"כ המלאכה וצ"ל) (דלית)

ועשי' ממש וחיות העולמות ציוס השבת נמשך ממח' שלמעלה מדיבור ומעשה
 * במ"א נת' שדיבורו של הקב"ה חשוב מעשה ממש כיון מדבורו מתהווה מע"ב מאין ליש לבן השכיחה
 מדאורייתא היא רק ממלאכה ממש ולא מן דיבור
 כיון מדיבור שלנו לא מתהווה מאומה א"כ אינו נחשב
 מעשה רק מד"ס הוא שלא יהא דבורך של שבת
 כדבורך של חול:
 שמדבר מה שמצין בשכלו כו':

והנה כ"ז הוא צחי' שבת וחדש שאחר יומין דהול שהשבת הוא עליית הדיבור בעלמות
 חכ"ע אצל צחי' שבת בשבתו הוא עלי' למעלה מצחי' ח"ע עד שצחי' חכ'
 נחשב שם כמו הדיבור ועשי' ועד"ז צחי' חדש צחדשו הדשו של חדש מקור וראשית
 ההתחדשות כו' ואזי יצוא כל בשר צחי' התלכדות לצחי' ומדריגת השתחואה וביטול
 שלמעלה מצחי' ההתלכדות והאה' ברשפי אש והשתחואה זו הוא ג"כ המשכה וזהו
 להשתחוות לפני אמר ה' כו' (הג"ה. עי' בד"ה ואתהקן אל הוי' פ"ב פי' ובטובו
 מהדש שצטובו צטוב שלו עלמו ובהציואר שם ובד"ה אשירה להוי' כי גאה גאה שזה"ע
 הטוב כי לא בלו רחמיך ומשם יובן קל"ח ענין חדשו של חדש. עכ"ה):

ביאור על הדרוש הג"ל.

להבין שרש הדברים הג"ל. הנה מצואר צפע"ח שער י"ט שהוא שער ר"ח פ"ב
 ו"ל ענין ר"ח כו' כי הנה אמת הוא כי ודאי קדושת שבת אין כמוהו אך
 ההפרש הוא כי בשבת היא אוכלת משולחנו והיא עולה ע"י הת"ת ואע"פ שטולה
 עד אר"א כו' ובמוסקף ר"ח אז שניהן שוין כאחד ולכן בשבת נאמר ונסכה כי היא
 צמוד נקצה וטפלה אל הזכר אך צר"ח כתיב ונסכו שהיא כמוהו צמעלה ונק' לשון
 זכר עכ"ל:

ולדהבין זה ילה"ק תחלה ענין שימהמ"ע (דהנה ידוע דכל היום מלבד שעת התפלה
 המל' יורדה צבי"ע לצרר צירורים ונק' יוס המעשה ואז עומדת בצחי'
 אב"א. כך מ"כ. והנה הנלרך לענינו לבאר הוא מש"ל צחוך הדרוש דעשהדיבור שהוא
 צחי' מל' מקבל מהשפה מדות נק' ימי המעשה. וזה מובן ממ"ש צפע"ח שער א' פ"ז
 וז"ל וזהו הטעם שירדו ז"ג דאלי' ומתלבשות למטה בשימהמ"ע ימי החול כדי לצרר
 צירורין הנ"ל כו' והנה אין כה צזה רק צז"א בלבד לפי שהוא הזכר ויש בו כח לצרר
 הצירור הנ"ל ע"י זוגם ולכן הם שימה"ח בלבד עכ"ל הרי מצואר שכדי שיהי' הצירור
 הוא ע"י ההמשכה מז"א דוקא והגם שמל' מצררת כמ"ש וחסן טרף כו' היינו צכח
 שמקבלת מז"א). ויוכן עד"מ כשאדם נותן איזה דבר השפעה לזולתו כמו מאכל או
 מלבוש הרי הגורם להשפעה ומעשה זו הוא המדה שבלב שמחמת אהבתו התקוע בלבו
 אליו נמשך מעשה השפעה זו ליתן לו לחם לאכול ובגד ללבוש. ואהבה זו מתלבשת
 צמעשה זו להתחיתה ליתן בנפש חפילה וימין מקרבת משא"כ כשנותן לשונאו הוא כמאן

דשדי בחר כחפין כו' הרי אכ"ר שהמדות שלבב הן הן בחי' חיות להמעשה לבן כשהמל' מקבלת מהשפה מדות עליונות נק' יום המעשה שמהמדות למשך החיות בבחי' המעשה. ועיקר בחי' הנועשה למעלה הוא לצרר הצירורים וכמ"ס אשר ברא אלקים לעשות פי' לעשות לחקן:

וְהָיָה בשימהמ"ע עלמן בשעת התפלה עומדת עמו פז"פ אצל אח"כ היא בבחי' אכ"א. והענין כי בהמדות יש ג"כ בכל מדה בחי' פנימי' וחילוני'. שהחסד שממנו נמשך ההשפעה בפועל הוא בחי' חילוני' לגבי האה' שממנה נמשך החסד כמ"ס ואהבת עולם אהבתיך על כן משכתיך חסד. ומקור ושרש האה' הוא מהשכל כי לפי שכל האדם כך הן מדותיו כו'. וכך יובן למעלה שבמהמל' יורדת לצרר צי"ע שזהו בחי' המעשה הרי בזה מלובש רק חילוני' המדות דו"א שהוא עד"מ בחי' החסד שממנו נמשך המעשה בפועל. וז"ש חסד אל כל היום. והגם שהחסד נמשך מפני האה' מ"מ אחר חורבן בהמ"ק אין פנימי' המדות דו"א מתגלה בכנס"י כל היום כמו קודם חורבן בהמ"ק שהי' תמיד בבחי' פז"פ כל היום אצל אחר החורבן אין פז"פ רק ע"י התפלות ובשעת התפלה כו' וזהו מפני שלמעשה אין אהבתך בהתעוררות האה' לה' רק בשעת ק"ש והפלה לצד שאז מעורר האהו"ר ע"י ההתעוררות לנסו"ג באחד ואהבת כו' אצל אחר התפלה מסתלקים השכל והמדות וקיום המלות בפועל סו"מ וע"כ הוא מהמת הרשימו שנשאר משעת התפלה דהיינו מה שנשאר ההסכס להיות פו"מ וע"כ. וכמלא רק בחי' חילוני' המדות מלובשים בהמעשה בכל היום כולו. משא"כ בזמן בהמ"ק הי' מאיר כל היום בחי' פנימי' המדות אהו"ר והעסק בעניני עוה"ז הי' רק בחילוני' וקרינות כמי שבפאו כו' וזה נק' גגמ' חורבן קצט ומלאכתן עראי ועמ"ס בד"ה כי ההרים ימושו כו'. ולכן עכשו כל היום מקבלת המל' מבחי' אחריים וחילוני' המדות דו"א שמוה נמשך כח המעשה לצרר צירורים. בקש שלום. שלום בחי' המחבר שני הפכיים. והוא לקרב הנילולות שנפלו בשבט"כ להעלותן למעלה. אצל בשעת התפלה היא מקבלת מפנימי' המדות דו"א והמוחין שהוא בחי' האה' וחז"ד כו'. וכ"ז הוא בחול שנק' שימהמ"ע לצרר צירורים אצל בשבת בורר אקור רק מה שכבר בכל ימי המעשה עולה בשבת ועי"ז היא עולה ומתחברת עם ז"א פז"פ וגם עולי' למעלה במקום או"א כו' ומקבלים הארת עתיק כו'. והוא ענין חלת סעודתי דשבתא חלת זימין נעיק עלא דעתיקא שהוא נבחי' ענג העליון המתגלה בשבת מגמר המעשה שבשימהמ"ע עדשג"א וירא אלקים את כל אשר עשה והנה עוב מאד. וזה"ע כי זו שבת כאדם ששוכח ממלאכתו שהי' ערוד בה כמו אם הוא מלביש שכלו ומדותיו באיזו עשי' שכששוכח מהמעשה הוזרים המדות והשכל למקורן ואז מתגלה התענוג מהמלאכה. וז"ש גבי שבת וקראת לשבת ענג כו' ממלא חפץ ודבר דבר שהדיבור הוא הנהגה והמשכה שהמל' מתלבשת במעשה מלכותך מכ"ע משא"כ בשבת המל' עולה למקורה ושרשה כו' ואין שייך מעשה הצירורים כו'. וזה"ע שמש לדקה ומרפא כו' שמש בשבת לדקה לעניים שמש הוא יסו"ב שנמשך ומתגלה בשבת שאז מאיר מוחין דאבא צו"ק דו"א וזהו כמשל השמש שמאיר בעולם כי עולם

היינו ו"ק מעומ"ע מזרח ומערב לפין ודרוס ששרטן מו"ק דז"א וזהו לדקה לעניים פי' המל' דל"י נק' עני כמ"ש דוד המלך שהי' מרכזה למדת מל' דל"י כי עני ואציון אני והוא בסוד סיהרא ללמג"כ כו' ובשימה"ח מקבלת רק מבחי' חילוני' ז"א כנ"ל אבל בשבת מקבלת מבחי' פנימי' ז"א ולא מפנימיותו לצד כ"א ממה שמאיר בו בחי' יסוא"צ שבו מלוכס אח"ס ב"ה וגילוי ענג העליון שבמו"ס דעתיקא כו' (עמ"ש בסידור שער המועדים בד"ה תלחא חינון זמנין מקדש ההפרש בין פנימי' ז"א ובין חילוני' ז"א ע"ד ההפרש בין חפא' * ועי' בלגה"ק סי' י"ב בד"ה והי' מעשה הלדקה שלום. ועי' פ' תזריע בדרוש בהרת מענין תפארת. ולכן אנו אומרים בשבת מזמור השמים מספרים לפי שנאמר בו לשמש שם כו' הוא בחי' שמש בשבת וכתי' והוא כחתן כו' לרוך אורה שהוא להיות הגילוי בבחי' מל' וזהו הלדקה לעניים שהם בחי' יסוד ז"א ומל' כי גם היסוד נק' דל כמ"ש ברע"מ פ' תשא ע"פ והדל לא ימעיט דא לדיק כו' ע"ש וגם זהו עלמו ענין לדקה שמבחי' לדק נטשה לדקה וז"ש יהודה לדקה ממני כמ"ש בזהר פ' אחרי דע"צ ע"א ועי' בזהר פ' תרומה קל"ז שם נח' ענין לשמש שם כו') וזהו מרפא בכנפיה כי בכל שימהמ"ע היא בבחי' חולת אהבה מ'חמת ירידתה להיות כרחל לפני גוויזיה כו' ולכך נק' התפלה הלו נא פני אל ובשבת שהוא בחי' ישעו ויתענגו מצוה הוא בחי' מרפא כו' (הג"ה ועי' בזהר פ' נח דס"ו ע"ב ע"פ וירפא את מוצה ה' ההרום דא ברית קיימא כו' רפואה איהו הכי ודאי דהא מקיים להסוא אחר דמהימנותא תלוי ב' עכ"ל ועי' זח"ג פ' בזהר דק"י ע"ב ובמא"א אוח ר' סל"ג רפואה בת"ת ורפאל מרכזה לו עכ"ל. אכ"ל כי הת"ת קו האמלעי ממשיך מהבחר. וגם כמ"ש רפאני הוי' וארפא וסס הוי' הוא בת"ת. עכ"ה):

והנה בחי' שבת ר"ת הוא כי הגה ודאי בחי' שבת אין כמוהו בר"ח שהרי בשבת היא המל' עולה למעלה ומקבלת מבחי' יסוא"צ שבז"א ועלא דנטיף מעתיקא כו' ולכן בשבת אין שייך שום מעשה וזכרור רק התגלות התענוג עליון משא"כ בר"ח. אך בחי' א' יש בר"ח מה שאינו בשבת. והענין כי הגה כבר נח' שבשימהמ"ע המל' שהיא הדבור מקבלת מהמדות וגם השכל מאיר בהדיבור ע"י התלבשותו במדות תחלה והיינו שמקבלת מז"א שהוא בחי' כללות ו"ק דל"י. אמנם בר"ח המל' שהוא הדיבור מקבלת מהחו"צ עלמן. והוא כמו עד"מ בחדס שיש ב' מיני דיבור הא' כשהדיבור מקבל מהמדות שמדבר להשיג דבר וטאהוב לו או בענין שירא ממנו או בהתפארות וכלוח כו' הרי דיבור זה מקבל וכמשך מהמדות ועס האת שמדבר בהשכל מ"מ היינו השכל המלוכס באותה המדה ואינו עלמי' השכל ממס שאינו דומה החכ' המלוכס ונתפסח בחוך המדות לעלמי' החכ' שהיא רמה וגשגזה למעלה מהן. אך לפעמים הדיבור מקבל מעלמי' השכל שלא מהמדות כגון שמדבר דברי תב' והשכל שאז אין הדיבור מקבל מהמדות כ"א מהשכל עלמו שהוא מקור המדות כו'. וכן בעבודת ה' הדיבור בתפלה אף שמתפלל באהוי"ר מ"מ הדיבור מקבל מהמדות ואז הוא עדיין בבחי' יש שיש מי שאהוב כו' אבל הדבור בת"ת כשלומד בבחי' ציטול ע"ד ואסיס דברי צפ"ך אני המשנה המדברת צפ"ך הרי הדיבור מקבלת מבחי' הכ"ע דאורייתא מחכ"כ

שלמעלה

*הער כנ"ק איה מיכות

שלמעלה מעלה מבחי' המדות כו' (ועמ"ש בענין איתמר בן אהרן כו' והוא בדרוש אלה פקודי המשכן משכן.. אשר משכן העדות הוא י"ה וכשהדיבור שהיא מל' תקבלת מאז"א עלמן א"כ מאיר * העדות וזה"ע חורה בבחי' ביטול ונק' איתמר . וכד"ה בחתי לגני נח' ולכך שעשוע הקב"ה אחר חלום לילה להחנח מחורבן בהמ"ק הוא ע"י העוסקים בחורה בחלות כו' ע"ס) והוא ג"כ בחי' גילוי הביטול דחי' בה מ"ה שלמעלה מבחי' אה' כו' וגם עד"ו הוא החילוק בין ק"ש לשמו"ע שבק"ש הדיבור מקבל מבחי' ואהבת אצל שמו"ע קול דממה דקה שהדיבור מקבל מבחי' ביטול כו'. וזה"ע ר"ח שאז המל' שהוא הדיבור אינה עפלה להמדות שהוא בחי' ז"א לקבל מהן ועל ידן ההשפעה כ"א שמקבלת המוחין מחו"צ עלמן. ולכן יק' חדש שמקבלת מוחין חדשים מחו"צ עלמן שמש עיקר ההתחדשות שבחי' שורה אה"ס שהוא לבדו המחדש בכ"י מע"צ כו' (עמ"ש על ביאור הזהר פ' אמור ד"ק בד"ה וגם אמנה אחותי בת אבי היא). ובה יחרון מעלת ר"ח שאינו בשבת שבשבת מקבלת הכל מז"א. אלא שאז ז"נ עולים במעלות ומדריגות עליונות שלמעלה מעלה מבחי' המוחין שמקבלת בר"ח שהרי הם אז במדריגת או"א ממש כו' ונק' אז אה' בשענוגים כו' (ועמ"ש ע"פ וידבר משה אל ראשי המטות כו' זה הדבר בצוך חרפ"ו שמה יסו"א"צ ממשיך בראשי המטות יבג"א כה הדיבור בבחי' זה הדבר. והנה י"צ שבטים לנגדם הוא י"צ הדשים וא"כ ראשי המטות הוא כענין י"צ ראשי הדשים. אשר בכל ר"ח יש עלי' לקבל מהמוחין חו"צ עלמן שלא ע"י ז"א. וזהו כענין וידבר משה שממשיך מבחי' חכ' עלמה אל ראשי המטות שהם כמו י"צ ר"ח). והנה לכך ר"ח אינו נק' בפסוק יוס המעשה כי דוקא שימה"ח שאז המל' שהיא הדיבור מקבל מו"ק דז"א נק' יוס המעשה שמהמדות הוא כה ההפשות בבחי' מעשה משא"כ בר"ח שהדיבור מקבל מבחי' חו"צ עלמן שהח"צ גבהו דרכיהם מבחי' המעשה לכן אין נק' יוס המעשה שהרי אין הדיבור מקבל אז מבחי' מקור המעשה. ואעפ"כ הוא מותר בעשיית מלאכה. דכיון שמ"מ נמשך המשכת חו"צ בבחי' הדיבור הרי הדיבור הוא הגהגה והמעשה בבחי' מעשה כמ"ס מלכותך מכ"ע ולכן מותר בעשיית מלאכה (אף שהו"צ מל"ע גבהו מבחי' מעשה כי מעשה ועולם היינו מו"ק דז"א אצל חו"צ הן בחי' אלפים שנה שהתורה קדמה לעולם מ"מ כיון שכבר נמשכו בבחי' מל' כמו שהיא במקומה הרי המל' היא מקור המעשה כו') משא"כ בשבת שהוא בחי' עליית הדיבור לשרשו ומקורו כו' (והנה מה שבחי' זו שאינה עפלה היא בר"ח דוקא ל' כי זה שהיא עפלה לו זה"ע מיעוט הלבנה משא"כ קודם מיעוטה היו שניהם שוין לכך בר"ח דוקא שהוא יו"ע של הלבנה מחגלה בה בחי' זו שאינה עפלה לו כו'. ועיקר בחי' זו יהי' לעתיד דכתי' והי' אור

הלבנה כאור החמה כו') :

והנה לעתיד כתי' והי' מדי הדש בחדשו כו'. ותהלה יש לבאר פי' שבת בשבתו. כי הנה שבת שלאחר שימהמ"ע הוא עד"מ עליית השכל שירד ונחלבש בהמעשה

הוא
** חסר בכ"ק איזה תיבות .
בשולי העמוד בכ"ק נמלאו תיבות אלו. — לפרשו על ר"ח שאין הדיבור או כשאר דיבור הו' להעיר ממ"ש בענין מנהג הדשה.

שהוא חוזר ועולה ונכלל במקורו ושרשו. ושכל זה שירד ונתלבש בהמלאכה זהו גילוי השכל שמתחלה קודם ירידתו הי' פנוי להשכיל דברים גדולים וכשהלבישו במעשה זה ירידה ולמלאו אללו לכן גם אח"כ כשחוזר ועולה לעלמותו היינו להשכיל דברים הגדולים והכל בחי' גילוי השכל. אך כודע שיש בחי' שכל שלמעלה מהשכל המושג ונק' קדמות השכל או שכל הנעלם והוא למעלה משכל המושג אף גם כמו שהוא קודם ירידתו. לכן שייך עליית החכ' והשכל המושג כלמעלה מן השכל המושג. והוא בחי' עליית החכ' צמו"ס. והוא בחי' שבתו של שבת שהשבת עלמו שהוא בחי' חכ' כמו שהיא בעלמותה נחשב צמו בחי' חול לגבי ח"ס כו' ועליית החכ' בח"ס נק' שבת בשבתו. (עמ"ש צפ' נח צד"ה מים רבים מעיני צ' צהי' שבת ועמ"ש צפ' ויקהל צפי' שבת שבתון וצד"ה האיוני גבי מה שנק' יוהכ"פ שבת שבתון כו' או י"ל ע"ד שבת תחלה ושבת עילאה שיש בכל שבת כמבואר צד"ה אח שבתותי חשמרו כו' לפ"ז הכונה שבתו שבת עילאה יהי' מתגלה למטה). ועד"ז יובן פי' מדי חדש בחדשו דר"ל חדשו של חדש מקור וראשית ההתחדשות כי חדש היינו מה שהמל' מקבלת מוחין מהו"צ אכן חדשו של חדש היינו מה שחו"צ מקבלים ממקור ושרש ההתחדשות מבחי' ה"ק כו' (לצאר זה דהנה אי' שיצ"ח היינו י"צ לירופי הוי' שכלל חדש מקבלת מלירוף אחד מן יצ"ל הנ"ל כח"ש צפע"ח גם אי' צרע"מ פ' חלא דרע"ז סע"צ צי"צ ירחין דכתיב עומד על שנים עשר צקר כו' וי"צ צקר הם צבריאה וכמ"ש בטוה"ח סי' תי"ז שי"צ ר"ה הם כנגד י"צ שבעים שהם צראש הצריאה ושרשן הוא יבג"ח שצא"י שהם יצ"ל הוי' הנ"ל. אמנם צפי' ספד"ל לתלמיד האריו"ל פ"צ כ' דשרש היצ"ח מיגמה"ר שלמעלה מהא"י ע"ש דלכך בחדש חשרי הוא גילוי תיקון ואמת תיקון השביעי מיגת"ד דא"ח. והוא ודאי חדשו של חדש כי הרי שהתחדשות יצ"ל הוי' מקורו מהחכ' שמשם מקבל המל' צר"ח כו' והחכ' מאין תמלא או"ח יונקים ממוצות דא"ח כו'. ועמ"ש צפי' וצטובו מהדש צכ"י מע"צ בלקו"ת צד"ה ואחתהן אל ה'. והנה לעתיד שיהי' עליות העולמות ויהי' הגילוי למטה בעשי' כמו עכשיו צא"י ח"כ ההתחדשות צר"ח לא יומשך מבחי' י"צ צקר הנ"ל כ"א יומשך מבחי' יגת"ד דא"ח דא"י משם יומשך הגילוי למטה ממש מדי הדש בחדשו כו'. עו"ל צע"א כי הרי ר"ח הו"ע חידוש הלצנה וב"ה גם למעלה עליות המל' שנק' לצנה. והרי לעתיד נאמר והי' אור הלצנה כאור החמה כו' וכמ"ש הנה ישכיל עבדי כו' עד וגבה מאד. ח"כ ממילא יובן דענין חידוש הלצנה צר"ח אז יהי' צהי' עליונה לא"ק ממה שהוא עכשיו. ועי' דוגמא לזה בדרוש ברכת הזימון מעיני כוס של צרכה דלעתיד כו'. לפ"ז י"ל ג"כ פי' שבת בשבתו עד"ז. דהנה ענין שבת מבואר למעלה שמש בשבת לדקה לעניים גילוי מוחין דאבא צז"א וממנו מקבלת הטוק'. והנה לעתיד כתיב ואור החמה שבעתים כאור שבעת הימים כמ"ש פי' זה צמ"א ח"כ ממילא מובן שבהי' שמש בשבת דלעתיד יהי' צהי' גבוה אין קץ משבת דעכשיו):

יבא כל צמר להשתחוות. פי' כל צמר שהוא יסוד האש יבא ויגיע למדרגת השתחוה וביטול כו' שהוא בחי' עליות העולמות. כי התלהבות דשרפים זהו בחי' יש עדיין והם בעולם הצריאה אבל השתחוה וביטול זהו צהי' יחו"ע דא"י וע"כ אומר

שלעמיד יהעלו צי"ע להיות צנחי' הביטול דלצי' כו' (והנה זה א"ש מאד עם מש"ל
 בהג"ה דצחי' יצ"ה דעכשיו הם י"צ צקר דצריאה. ועכשיו הם צנחי' יסוד האש ונק'
 כל בשר. אכן לעמיד בהגלות נגלות למטה חדשו של חדש ושבתו של שבת א"כ
 יהיו י"צ צקר הנ"ל צמדרגת האלי' דעכשיו כו'). ופי' להשתחוות לפני הנה פני
 נק' הע"ס דלצי' כי בלצי' אשר שם יש אורות וכלים שייך פנים ואחוריים משא"כ
 למעלה מצחי' כלים כו' וזהו פי' יאר ה' פניו הארת הפנים הוא שלא יהיו הכלים
 מסתירים על האור. והנה השתחווה היינו ג"כ המשכה כמ"ס צחו"א פ' וישב סד"ה
 והנה אהגנו מאלמים אלומים. וזהו להשתחוות לפני להמשיך מלמעלה מההשכל'
 שהוא צחי' חדשו של חדש ושבתו של שבת הנ"ל לצחי' פני שהם הע"ס דלצי' להיות
 יאר ה' פניו כו' (ופי' אמר הוי' יובן ממ"ס ע"פ הזהר תרומה קל"ז ע"פ אין
 אומר רי' כשאר אמירין דעלמא כו' ע"ס ועמ"ס ע"פ ציוס שידובר בה כו'):

הערות לדרוש הג"ל.

ההפרש בין שבתו של שבת שהוא מו"ס לצחי' חדשו של הדש י"ל עדמ"ס סד"ה
 האינו השמים דרוש הראשון ההפרש בין צחי' אהי' כעל לישראל ובין
 צחי' ויבא כגשם לנו. כעל זהו טלא דדולחא שהוא מו"ס. וצחי' כגשם נמשך ממזלות
 ונולד ונקא שהם יגת"ד כו':

בענין להשתחוות לפני והשתחיהה היא המשכה ג"כ מצחי' לפני זהו כמ"ס צפי'
 כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה כו' עומדים לפני. עי' צחו"א
 פ' בראשית בהביאור בסופו:

עי' צפי' כל בשר בזה"ב תרומה קנ"ז ע"א וצמאו"א אות ב' סו"ג ועמ"ס צצה"ז
 פ' שופטים צעין בשר ועלמות כו' ויש להעיר ממ"ס צמו"א ע"פ מהרה ישמע
 כו' קול חתן וקול בלה שזהו ע"ד כמו שקודם הטא עה"ד הי' זה המלוה צלי שום
 ילה"ר טמו הנחת חפילין וזהו ולא יחבששו. שזהו ע"י שצטרשן יבא כל בשר
 להשתחוות כו':

ענין שמוקבלת מאו"א שלא ע"י ז"א בהרמ"ז פ' אחרי דק"ט ע"צ צפי' מה טוב ומה
 נעים שבת אחים כו'. גם בזה"ג בלק קפ"ז ע"פ המלאך הגואל כד איחי' שליחא
 מאו"א נק' מלאך. תוס' אות אל"ף על מלך כו':

וענין חדשו של חדש י"ל כמ"ס צע"ח של"ד והמדרגה הז' שיהיו שניהם משחמשים
 בכח א' לא יהי' עד לע"ל. ומ"ס צחול דוגמת והאופנים והחיות ברעש כי
 צחול ההנהגה ע"י יצי' כו' וצצבת דוגמת שרפים כי צצבת ההנהגה ע"י צריאה כו':

מ"ש אות א' צפי' כל הנקרא בשמי כו' זהו ע"ד הנז' בד"ה מי מנה אף עשיתיו אף
 מרצה צחי' רביעית שהוא אלי' וזהו כל הנקרא בשמי כו':

שהוא חוזר ועולה ונכלל במקורו ושרשו. ושכל זה שירד ונחלבש בהמלאכה זהו גילוי השכל שמתחלה קודם ירידתו הי' פנוי להשכיל דברים גדולים וכשהלבישו במעשה זה ירידה ולאמרו אללו לכן גם אח"כ כשחוזר ועולה לעלמותו היינו להשכיל דברים הגדולים והכל בחי' גילוי השכל. אך נודע שיש בחי' שכל שלמעלה מהשכל המושג ונק' קדמות השכל או שכל הנעלם והוא למעלה משכל המושג אף גם כמו שהוא קודם ירידתו. לכן שיך עליית החכ' והשכל המושג בלמעלה מן השכל המושג. והוא בחי' עליית החכ' במו"ס. והוא בחי' שבתו של שבת שהשבת עלתו שהוא בחי' חכ' כמו שהיא בעלמותה נחשב כמו בחי' חול לגבי ת"ס כו' ועליית החכ' בח"ס נק' שבת בשבתו. (עמ"ס צפ' נח צד"ה מ"ס רבי' מענין צ' בחי' שבת ועמ"ס צפ' ויקהל צפ' שבת שבתון וצד"ה האזינו גבי מה שנק' יוהכ"פ שבת שבתון כו' או י"ל ע"ד שבת תחלה ושבת עילאה שיש בכל שבת כמבואר צד"ה את שבתותי תשמרו כו' לפ"ז הכונה שבתו שבת עילאה יהי' מתגלה למטה). ועד"ז יוכן פי' מדי חדש בחדשו דר"ל חדשו של חדש מקור וראשית ההתחדשות כי חדש היינו מה שהמל' מקבלת מוחין מהו"ב אכן חדשו של חדש היינו מה שחו"ב מקבלים ממקור ושרש ההתחדשות מבחי' א"ק כו' (לפאר זה דהנה חי' שיצ"ח היינו י"ב לירופי הוי' שכל חדש מקבלת מלירוף אחד מן יצ"ל הנ"ל כמ"ס צפ"ח גם חי' צרע"מ פ' תלא דרע"ז טע"ב צי"ב ירחין דכתיב עומד על שנים עשר בקר כו' וי"ב בקר הם צבריאה וכמ"ס בטוא"ה סי' תי"ז סי"ב ר"ה הם כנגד י"ב שבטים שהם צראש הצריאה ושרשן הוא יבג"א שצא"י שהם יצ"ל הוי' הנ"ל. אמנם צפ"ל לתלמיד האר"י"ל פ"ב כ' דשרש היצ"ח מוגמה"ר שלמעלה מהא"י ע"ש דלכך בחדש חשרי הוא גילוי תיקון ואמת תיקון השביעי מיגת"ד דא"א. וזהו ודאי חדשו של חדש כי הרי שהתחדשות יצ"ל הוי' מקורו מהחכ' שמשם מקבל המל' צר"ח כו' והחכ' מאין תמלא או"א יונקים ממולות דא"א כו'. ועמ"ס צפ"י וצטובו מחדש בכ"י מע"ב בלקו"ת צד"ה ואתחנן אל ה'. והנה לעתיד שיהי' עליות העולמות ויהי' הגילוי למטה צעשי' כמו עכשיו צא"י א"ב ההתחדשות צר"ח לא יומשך מבחי' י"ב בקר הנ"ל כ"א יומשך מבחי' יגה"ד דא"א דא"י משם יומשך הגילוי למטה ממש מדי חדש בחדשו כו'. עו"ל צע"א כי הרי ר"ח הו"ע חידוש הלבנה וכ"ה גם למעלה עליית המל' שנק' לבנה. והרי לעתיד נאמר והי' אור הלבנה כאור החמה כו' וכמ"ס הגה ישכיל עבדי כו' עד וגבה מאד. א"ב ממילא יוכן דענין חידוש הלבנה צר"ח אז יהי' בבחי' עליונה לא"ק ממה שהוא עכשיו. ועי' דוגמא לזה בדרוש ברכת הזמון מענין כוס של ברכה דלעתיד כו'. לפ"ז י"ל ג"כ פי' שבת בשבתו עד"ז. דהנה ענין שבת מבואר למעלה שמש שבת נדקה לעניים גילוי מוחין דא"א צו"א וממנו מקבלת הטוק'. והנה לעתיד כתיב ואור החמה שבעתים כאור שבעת הימים כמ"ס פי' זה צמ"א א"ב ממילא מוכן בבחי' שמש שבת דלעתיד יהי' בחי' גבוה אין קץ משבת דעכשיו):

יבא כל צער להשתחוות. פי' כל צער שהוא יסוד האש יבא ויגיע למדרגת השתחואה וביטול כו' שהוא בחי' עליות העולמות. כי התלהבות דשרפים זהו בחי' יש עדיין והם בעולם הצריאה אבל השתחואה וביטול זהו בחי' יחו"ע דא"י וע"כ אומר שלעתיד

שלעתיד יתעלו זי"ע להיות זכחי' הביטול דאלי' כו' (והנה זה א"ש מאד עם מש"ל
 בהג"ה זכחי' יז"ח דעכשיו הם י"ב זקק דזריחה. ועכשיו הם זכחי' יסוד האש ונק'
 כל זכר. אכן לעתיד זגגלות נגלות למטה חדשו של חדש ושכחו של שבת א"כ
 יהיו י"ב זקק הנ"ל במדרגת האלי' דעכשיו כו'). ופי' להשתחוות לפני הנה פני
 נק' הע"ס דאלי' כי זאלי' אשר שם יש אורות וכלים שייך פנים ואחוריים משא"כ
 למעלה מזחי' כלים כו' וזהו פי' יאר ה' פניו הארת הפנים הוא שלא יהיו הכלים
 מסתירים על האור. והנה השתחווה היינו ג"כ המשכה כמ"ס זחו"א פ' וישב סד"ה
 והנה אנהנו מאלמים אלומים. וזהו להשתחוות לפני להמשיך מלמעלה מהשתל'
 שהוא זחי' חדשו של חדש ושכחו של שבת הנ"ל לזחי' פני שהם הע"ס דאלי' להיות
 יאר ה' פניו כו' (ופי' אמר הוי' יובן ממ"ש ע"פ הזהר תרומה קל"ז ע"פ אין
 אומר רי' כשאר אמירן דעלמא כו' ע"ש ועמ"ש ע"פ זיוס שידובר בה כו'):

הערות לדרוש הג"ל.

ההפרש בין שכתו של שבת שהוא מו"ס לזחי' חדשו של חדש י"ל עדמ"ש סד"ה
 האזינו השמים דרוש הראשון ההפרש בין זחי' אהי' כעל לישראל ובין
 זחי' ויבא כגשם לנו. כעל זהו עלא דזדולחא שהוא מו"ס. וזחי' כגשם נמשך ממזלות
 ונוכר ונקא שהם יגת"ד כו':

בענין להשתחוות לפני וההשתחווה היא המשכה ג"כ מזחי' לפני זהו כמ"ס זפוי'
 כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה כו' עומדים לפני. עי' זחו"א
 פ' בראשית זבזיאר זכופו:

עי' זפוי' כל זכר זוח"ב תרומה קנ"ז ע"א ובמא"א אות ב' כו"ג ועמ"ש זבה"ז
 פ' שופטים זענין זכר ועלמות כו' ויש להעיר ממ"ש זמ"א ע"פ מהרה ישמע
 כו' קול חתן וקול כלה שזהו ע"ד כמו שקודם הטא עה"ד הי' זה המלואה זלי שום
 ילה"ר כמו הנחת תפילין וזהו ולא יתזששו. שזהו ע"י שזששן יבא כל זכר
 להשתחוות כו':

ענין שמקבלת מאו"א שלא ע"י ז"א זכרמ"ז פ' אחרי דנ"ט ע"ז זפוי' מה עוב ומה
 נעים שבת אחים כו'. גס זוח"ג זלק קפ"ז ע"פ המלאך הגואל כד איהי שליחא
 מאו"א נק' מלאך. חוס' אות אל"ף על מלך כו':

וענין חדשו של חדש י"ל כמ"ש זע"ח של"ד והמדרגה הז' שיהיו שניהם משתמשים
 זכר א' לא יהי' עד לע"ל. ומ"ש זחול דוגמת והאופנים והחיות זרעש כי
 זחול ההנהגה ע"י ילי' כו' וזשבת דוגמת שרפים כי זשבת ההנהגה ע"י זריחה כו':

מ"ש אות א' זפוי' כל הנקרא זשמי כו' זהו ע"ד הגז' זד"ה מי מנה אף עשיתיו אף
 מרבה זחי' זביעית שהוא אלי' וזהו כל הנקרא זשמי כו':

לפסוק בראשית ברא וגו'.

להבין מארו"ל בחלק ע"פ וקוי ה' יהליפו כח יעדו אבר כנשרים ע"כ לא נירא בהמיר ארץ. אותן חלק שנים שעתיד הקב"ה להדש צבן את עולמו שנאמר נשגב ה' לצדו ציוס הקוץ לדיקו"ס מה הם עובי'. הקב"ה עושה להם כנפים כנשרים וטעים על פני המים שנאמר ע"כ לא נירא בהמיר ארץ ושמח תאמר יש להם לער ח"ל וקוי ה' יהליפו כח כו'.

הגה כתיב בראשית ברא דלא הל"ל בראשית אלא בראשונה. אלא כדרז"ל בראשית בשביל ישראל שנק' ראשית. ובשביל התורה שנק' ראשית. והנה פי' ראשי היינו חכמה כדח"י בראשית בחוכמתא כו'. ובחכמה דוקא ברא העולם. כמ"ש מה רבו מעשיך ה' כולם צחכ' עשית שכל התהוות העולמות ואשר בהם ריבוא רצות ברוחי נבדלי' זה מזה לאין קץ ותכלית הכל הוא מבחי' החכ' כדכתיב בחכמה יסד ארץ. אך זהו מבחי' חכמה תחלה פי' שחכמה זו היא למטה במדרגה כי ההתחכמות הוא באופן בריאת העולמות הרבים והעלומי' כנדוע גם' הקבלה. וכן באופן התהוות הגמלאי' אשר בהם שהם הרבה מאד מאד בכל עולם ועולם כנראה בגשמיות בעולם השפל שלנו ריבוי ההתחלקות בדל"ה מ"ש שיש כמה וכמה מיני' בדומם הצניס ועפר ומתכות וכיוצא. וגם כמה וכמה מיני' הצניס לאין שיעור שכאו"א מובדל צמחותו ועצבו מזולתו. וכן בלומה יש מיני' למטה לאין שיעור שכאו"א עצבו משונה ועד"ז צחי' יש כמה וכמה מיני' היות. וגם בכל מין ומין אין א' דומה לחצירו. וכן במדבר שאין אדם דומה לחצירו כו'. והנה בכל התהוות איזו מהות ומליחות בריה יש התחכמות באופן סדר מלצו ומעמדו והרכבתו ושיהי' בשינוי מזולתו. וכמ"ש אשר ילך את האדם בחכמה איך שיהי' סיבוב והילוך הדם והילוך החיות בגידיו ועורקיו. ועד"ז ג"כ בשאר כל מיני' בריות. וכעד"ז גם בעולמות שצביל עולם עליון יש ברוחי' רבים יותר מבעולם שלמטה הימני. וכמ"ש הים מספר לגדודיו. וכולם מובדלי' זמ"ז ונק' שכליים נבדלי'. וענין הבדלתם היינו באופן רחניות שלהם כי מאחר שאין שם מקום גשמי ח"ו א"כ צמה איפוא ה' הבדלתם בשלמא למטה יתכן אף אכ ה' פני דברים שיש יתכן שהמקום יפרידם ויהיו נמי' שנים. משא"כ למעלה אם היו שוים ה' הכל ברי' אחד. אלא שהם מובדלי' בשכלם והשגתם כו'. והנה הרי בהתהוות כל א' וא' יש צו התחכמות מיוחדת איך להיות התהוותו ע"ד הכל' בגשמיות ומקור כל ההתחכמות פרטיות הלז הוא נמשך מבחי' חכמה הכל' שטלי' נאמר מה רבו מעשיך ה' כולם צחכ' עשית וכן בחכמה יסד ארץ להיות התחלקות האותיו' ולירופן בלירופי' שוני' כו' והוא הנק' ח"ת כי היא בחי' חכמה השייך להתהוות העולמות. והו' בראשית ברא בחיבצתא ברא כו'. אמנם מ"ש רז"ל בראשית בשביל התורה שנק' ראשית שהנה התורה היא ג"כ בחי' חכמה אלא שהיא חכמה עילאה פי' שהיא חכמתו ית' ממש שהוא מתחכב צחכ' זו ואינה שייך כלל להתהוות העולמות. שאין ההתחכמות בזה כלל. וע"ז נאמר חכים ולא צחכ' ידיעא שאין צחי' חכמה זו כחכמה ידיעא שהיא בחי' החכ' בבהשלה' כנ"ל. ונק' חכמה עילאה שהיא למעלה במדרג' מאד להיותה חכמתו ית' ממש. וז"ש רז"ל שאין העולם מתקיים אלא

וכמבואר במ"א צענין קרח אחיות חרק כו' ואז נבדלה הח"ת מח"ע הנ"ל. משא"כ
 מתחלה הי' הדבור כלול בעלמ' החכ' וכמ"ש במ"א צענין דוד שהי' כלול באדה"ר.
 ואפשר שהכונה מים עליוני' ח"ם צמים תחתוני' חכמ' דאלי'. ואח"כ יהי רקייע
 קרומא דמחפי' המפסיק ביניהם כי חכ' דאלי' ירדה להוות החכ' שבהשתל' ל"צ שבילין
 הס' ל"צ ויאמר שבמע"צ וח"ם נבדלת ממנה ומקבלת חיות ע"י מזלות בלבד ונאמ'
 ע"ז והחכמה מאין תמלא ל' מליא' שאין המולא יודע מאין באה לו להיות כי עלמי'
 ח"ם מופלא ממנה כנ"ל). והכמה עילאה נשארה על מלצה ומעמדה כמו שהיא
 למעלה. והוא זהו' התורה הכיה ולא בחכ' ידיעא. וזהו ויהי מבדיל צין מים למים
 כנ"ל. אמנם זה הי' רק עד מ"ת. אבל במ"ת שניהנה התורה שהיא מבחי' ח"ע
 הנ"ל אלינו למטה היינו שגס בחי' ח"ע הנ"ל נמשכה וירדה למטה להתלבש בח"ת.
 והיא התורה שניתנה לנו. והיינו ע"י משה דוקא שהוא הוא אשר הי' יכול להוריד ולהמשיך
 ח"ע הנ"ל הנק' מים עליוני' למטה כי זו נאמר מן המים משיתחו ששרשו מבחי'
 מים עליוני' הנ"ל רק שירד למטה כדי שתתן התורה על ידו שיחזור וימשיך בחי' מים
 עליוני' שהיא ח"ע להתלבש צמים התחתוני' שהיא ח"ת. וע"ז קטרגו המלאכי' ואמרו
 מה לנו כי תזכרנו כו' שלא רצו בזה שתלבש חכמה עילא' למטה. אבל לא
 הועילו (ו"ש רז"ל ע"פ משמים השמעת דין ארץ יראה ושיקשה מתחלה יראה
 במע"צ בחי' ח"ת הנק' יראה ואח"כ שקטה במ"ת המשכת ח"ע מוחא דשכיך ושקיע
 כי סבה דעחוי סתים). והנה ירידות אלו לורך עלי' המה. ו"ש בחכ' חכמות
 בחוץ תרונה. פי' שכעת צ' חכמות הנ"ל ח"ע וח"ת המה בחוץ שירדו ונתלבשו
 למטה כי הרי גם ח"ת מקדם היתה כאלה ממש עס בחי' ח"ע (שהי' בחי' כח
 החכמה מקבל מח"ע ולא הי' יורד להתלבש במע"צ דהיינו להתחכם במעשה הנבראי').
 ואח"כ ירדה בחוץ. דהיינו שנתלבשה בגשמיות להיות כולם בחכ' עשית שהוא בחי'
 ההתחכמות בסידור מע"צ כנ"ל. וגם ח"ע שהיא חכמת התורה נתלבשה אח"כ
 בח"ת ע"י מ"ת שנמשכ' חכמת התורה ונתלבשה בגשמיות. והרי צ' החכמות הס'
 בחוץ. ועי"ז תרונה דהיינו בחי' עליות ממטה למעלה שכל העליות הס' ע"י השיר.
 וכידוע צפי' מארז"ל בלשון המשנה כל בעלי השיר יולאי' בשיר וגמשכין בשיר שרמוז
 בזה על עליות העולמות במלאכי' עליוני' ממדרגה למדרגה שעליותם הוא ע"י השירה
 שבו ועל ידו הס' יולאי' נמשכי' ועולים כו'. וזהו ענין ל' שיר המעלות שאמר דוד
 פי' מעלות מלשון עליה והגבהה. והיינו ע"י השיר. וזהו ענין ט"ו שיר המעלות
 שאמר דוד שהס' ט"ו עליות והיא מ"ש הללו י"ה י"ה בגימט' ט"ו הוי (וכן יש ט"ו
 ווי"ן באמת וילי"ב וט"ו פעמים טובה כפולה ומכופלת שהוליאנו ממלרים כו' הלל שהס'
 המשכות ממעלה למטה ט"ו יסודות ה' פרלופי' ג' יסודות בכל א') שהי' אומרים
 בט"ו מעלות שהיו נושאי' המים מן השולוח לנסך ע"ג המזבה שעל כל מעלה ומעלה
 היו הלויים משוררים כי כל עליה ממדרגה למדרגה הוא ע"י שיר כנ"ל. וכמ"כ צ'
 חכמות הנ"ל ע"י ירידתם בחוץ שנתלבשו למטה תרונה שירידה זו לורך עלי' היא שלע"ל
 יתעלו בעליו המדרגות למעלה יותר גם מכפי אשר הי' תחלה טרם שנברא העולם.

הגם שהי' מים צמים שח"ת הי' כאהד עם ח"ע כנ"ל אבל באמת יש הרבה צחי' חכ' בעילוי אחר עילוי זו למע מזו. ולכן לע"ל יהי' העלוי' לצחי' ח"ע הנ"ל יותר מכפי שהיתה אז ערם מ"ה כנ"ל. וגם ח"ת חהי' כאהד עם צחי' ח"ע כי אז יהי' ג"כ מים צמים כמו שהי' עד שלא נב"ע. והנה על אותן חלקי שנה נאמר ונשגב ה' לצדו ציוס ההוא כי צחי' חכ' תחאה דעלה נאמר כולם צחי' עשית לא תחלבש אז לקיוס סדרי בראשית אלא חהי' מתאחדת ודבוקה ב"ע כמו שהי' לפני ב"ע ויהי' העולם כולו מים עד"מ כאשר הי' לפני הבריאה מים צמים. וע"ז ארז"ל ואת"ל לדיקי' מה הם עושי' הקב"ה עושה להם כנפים כנשרי' ושטים על פני המים. פי' שהם יוגבהו ויתעלו אז למעלה יותר גם מצחי' מים עליוני' שהם צחי' חכמת התורה גם מכמו שתחעלה אז יהיו הם על פני המים כלומר שהי' למעלה במדרגה ממנה. והיינו ע"י שהקב"ה עושה להם כנפים כנשרי'. כי הגה כתיב כנשר יעיר קנו כו' ישארו על אצרתו ה' דד ינחנו כו' פי' שהוא עד"מ שאופן עלי' הדיקי' שהקב"ה נושאם למעלה הוא כנשר הנושא בניו שמגביהם למעלה מטלמו כי נושאם על אצרתו שמישים ע"ג כנפיו וגמלאו הם למעלה ממנו כך הקב"ה ינשא הדיקי' הנק' שש צנים נמקוס כזיכול למעלה מטלמו כזיכול. פי' למעלה מחכמת התורה שהיא היחה להם לאור עולם בעוה"ז והם היו מקבלי' ממנה. ולאח"כ ינשאו למעלה ממנה. ע"י כנפי נשרים דכתיב דרך הנשר בשמים. כי הנה חף בגם התורה עלמה שהיא ח"ע תחעלה ג"כ אז הנה כל העליות הוא רק צחי' חכמה כנ"ל שיש כמה מדרגות צחי' זו למעלה מזו כמו שאנו רואי' גם בתורה עלמה דכעת שלמטה חכמת התורה היא בעניני גשמיים צחי' חכמה דעשי' וצנ"ע לומדי' ג"כ התורה ואינה שם בעניני גשמיים אלו אלא ברוחני' שלהן כידוע ומבואר במ"א ובך גם במקור החכ' בתורה כמו שהיא צחי' ח"ע יתכן ג"כ צחי' העלוי' ממדרגה למדרגה עליוני' הימנה והכל צחי' החכ'. אבל הדיקי' יתעלו צחי' חכר שלמעלה מן החכ' (והוא צחי' חכמוג הפשוט שלמעלה מן החכ' לידוע). וזהו דרך הנשר בשמים היינו צחי' מקיפי' שהוא צחי' חכר מלשון כותרת כו'. ואז יהיו שטים על פני המים. פי' עד"מ השט בגשמיים ששט בעיסה א' ממקוס למקוס. ובך הענין ברוחניות שיהא הם משועטי' ע"פ החכמה עילא' כמו עד"מ המשיג בתורה קורא כאן ואח"כ במקוס אחר ששכלי משועט מענין לענין כאדם השט צמים ממקוס למקוס. אלא שבהיום הוא רק בתורה הנגלות לנו שנחלבשה בעשי'. וגם צנ"ע הוא רק זו השכינה זו כלבד. אבל לעוה"כ יהיו משועטי' ע"פ עלמיות החכ' עליוני' ויהיו תופסיו' אותה. שלכן נאמר ת"ה אין להם מנוחה לא בעוה"ז ולא בעוה"ב שנאמר ילכו מחיל אל חיל. וזהו על פני המים על דוקא כי הם יהיו למעלה מן החכמה כנ"ל (ולכן מה שהיו תופסיו' אח החכמה נק' שש שוט' עד"מ בגשמיים כשהכס גדול מופלא רוא' בשכל שנקל לו לתופסו נק' שש שוט' שמשועט מענין לענין להיות כי הכל גלוי וידוע לפני פי' ידוע דוקא ולא וידוע שמשמע שטורה א"ע עד שידוע וכל שכלו שקוע בשכל המושג אלא שהדבר ידוע לפני כי כטפה מן הים הוא לגבי עלמיות מוחו ותבונתו לתופסו וא"ל לשום לב לעיין

בשקידה כו' וכך יהיו הלדיקי' אז שטים עפ"י החכמה עילא'. כי הם עלמני יהו למעלה מן החכ' כנ"ל. ומה שאעפ"כ ידעו את צחי' החכ' נק' בשם שוט' כי הדבר גלוי וידוע לפניו ושט מענין לענין מאחד שהוא עלמו למעלה הימנה משא"כ מי שמקבל מהחכמה כעלול מעילה הרי כל עלמו שקוע באותו מעט שמקבל כו' וד"ל. והמשל היוהר מכון אינו הפי' כחכם מופלא המשיג ומעיין בשכל קטן שמ"מ שכלו מתפשט על כל דבר ביחוד. אלא עד"מ הנקי באיזו מס' כשאה"כ חוזר על לימודו ושט ממקום למקום כו' כך לפני הלדיקי' שהם למעלה מהחכ' א"כ מה שהם משיגי' חכמה היינו שהחכ' גלוי' וידועה היא אללם. וכמ"ס במ"א צענין ההפרש בין יוסף להשצטים שאע"פ שהי' מרכבה והי' צטל לאלקות תמיד מ"מ הי' מושל בכל ארץ מצרים ולא הי' מבלבלו כלל כי להיותו מצחי' אלוי' שהוא אלקות אין הגשמי' מסחיר צפניו כלל. וידיעה זו שהי' יודע מה נעשה בכל הארץ לא הי' כל עלמו שקוע בזה. רק בדרך שגלוי וידוע לפניו מאהר שהוא מצחי' אלוי' שהיא אלקות ממש שהוא היות כל העולמות שלמטה כידוע. ועד"ז יובן גם צרוחני' עלמו שלהיות שיתעלו צצחי' כתר ע"כ יהיו שטי' על פני המים על דוקא וצצחי' שיטה מענין לענין שיהי' גלוי וידוע כו' בלי עזרה. ועד"ז הוא ענין ההשגחה פרעיות מלמעלה וד"ל). והנה יש עוד פי' במאמר הנ"ל והוא כמשמע מפשטו שהקצ"ה עושה להם כנפים כנשרים היינו שיטעה הכנפים להלדיקי' עלמני מהם עלמני יהיו הנשרים. וא"כ לפי הנו' במשל הנ"ל כנשר יעיד קנו כו' שנושא את צניו למעלה ממנו מוצן ג"כ שהלדיקי' יעלו וישאו איזה דבר אחר למעלה מהם וגם זה אמת. ובין כך ובין כך עיקר ההעלאה הוא ע"י הכנפים דוקא כי להיות צחי' עלי' בלמעלה מהחכ' הוא ע"י המדות דוקא ששרשם שם למעלה מהחכ'. כמ"ס רישא דז"א בעתיקא אחיד ותליא. וזהו דרך הנשר בשמים וד"ל. שמה תאמר יש להן לער פי' מעתה הוא מוכיף לבאר ואומר שמה תאמר שכשיהיו מים צמים שלא תהא החכמה תחאה מלוצשת בקיום ועשיית מע"צ אלא תהי' דבוקה בח"ע וגם ח"ע לא תהי' מלוצשת בחורה הנגלית לנו כנ"ל. וגם שיתעלו עוד למעלה מעלה משהי' קודם הצריאה הגם שהי' אז ג"כ מים צמים כנ"ל. ושמה תאמר שיהי' להן לער ללדיקי' כי לא יוכלו להכיל אז צחי' הח"ע הנ"ל שהיא חכמת התורה כשאינו מלוצשת בגשמיות ויהי' להן לער מזה. עד"מ בגשמיות שיש לער לאדם כשמעמיק בדבר הגמה ואינו מצין כו'. ח"ל וקוי ה' יהליפו כח ויוכלו להשיגה כנ"ל שהם יהיו גם על פני המים למעלה מצחי' החכמה כו'. והנה כ"ז הוא רק אותן אלקי שני' שטחיד הקצ"ה בהן לחדש את עולמו כנ"ל ונק' חד חרוב כי זו יופסד העולם הגשמי מהמת הסחלקות החכ' שכולם צחכ' עשית ובה קיום כל סדרי בראשית כנ"ל להיות דבוקה בח"ע מים צמים. כמו שהי' לפני הצריאה. ואז רק הלדיקי' יהיו שטים על פני המים כנ"ל. אבל אח"כ יתחדש העולם כאשר הוא עתה. אלא שלא יהי' באופן זה כלל. ולא יהי' אז חורבן בהמ"ק. ולא יהי' צרות על ישראל. כ"א כולו טוב:

קיצור מהדרוש והארץ יהיה תהו שא' שבת בראשית תקס"ח

א כתיב וירא אלקי' את כל אשר עשה והנה טוב מאד ואח"כ הי' מדה ההפכי' לגמרי דכתי' וירא ה' כי רצה בו' רק רע כל היום ויגחם ה'. והיינו בבחי' התהו שהיו זת"ז ומרוחקי' זמ"ז בלתי תפור כלל. ואח"כ האיר בחי' התיקון שהוא תפור עם המוחי' ע"י היותם ג' קוין ועי"ז מתחברים המדות יחד והוא מ"ש צפ' נח וירח ה' את ריח הניחוח בו' עוד כל ימי הארץ זרע וקליר בו'. והנה השבירה הי' בז"ת דנקודים אבל עולם העקודי' הוא למע' משנה"כ. ושם כל הע"ס עקודים בכלי א' וע' מזה בת"א פ' בראשית בציאור ע"פ כי כאשר השמים החדשים וצפ' נח בד"ה הן עם אחד :

ב ויראהבין ענין ההו ותיקון יש להקדים ענין המדות והשכל. דהנה מצואר בחדר"ז דרל"ב ע"א או"א מהאי מוחא נפקו אחכלילו במזלח ובי' תליין ובי' אחידן. ז"א בע"ק תלייא ואחיד. ועמ"ש מזה בת"א פ' יתרו בד"ה הנה להבין שרש ענין מ"ת דקי"ט ע"ג ובד"ה להבין ענין האבות הן הן המדרכה דקב"א ע"ג ובלק"ת בשה"ס בציאור ע"פ שימני כחות פ"ד דמ"ו ע"ד בענין כחות על לבך וימינו תחבקי רלוטות חס"ר וע"ע מזה בבה"ז פ' בשלח על החוספ' שם ד"י ע"א תלת רוחין לכלילן בתלה ע"ש דע"ז ע"ג ובלק"ת בציאור אלה מסעי דרוה"ש פ"ג בע"א קלת וע' בת"א סד"ה ועשית לין דקל"ט ע"ג בענין וחי' על מלח אהרן וע' בלק"ת בשה"ש בד"ה ששים המה הראשון בענין המשל על ענין נהרא מביפי' מזריך בו' המדות אין שרש התהוותם מהשכל כ"א מעלם הנפש אלא שהשכל גורם להתהוותם (ה'. ואפ"ל זהו כענין שלשה שותפי' בחדש. ע') והשכל מראה מקום למדות שבאן ראוי לאהוב כמו אדם המודיע לחבירו שיש אולר במקום פ' וזהו דז"א בעלמות ע"ק אחיד ותליא למעלה משרש או"א ששרשם במו"ס חכ' שבכתר וע"י מזלות כמו כח המשכיל (ה'. וע' בדרוש כשב שם משמע להיפך דמזלות דמו"ס גבוהי' מחו"ג דא"א וכמ"ש בד"ה עבדים היינו. עוד ל"ע דבכמה מקומות מצואר שיש ב' מיני מדות הא' שלמטה מהשכל הב' שלמעלה מהשכל ע' בד"ה אחס נלצים ובת"א פ' תולדות בציאור ע"פ מ"ר ובד"ה ועשית בגדי קדש בענין אה' דאברהם ואה' דאהרן וצפ' תשא בד"ה זה יתנו מהלית השקל ובד"ה ויקהל משה דאית רלון ואית רלון. ובציאור ע"פ בחקתי תלכו ובד"ה במדב"ם דרוה"ר ובד"ה נשא את ראש דרוה"ש ובד"ה בהעלתך דרוה"ר ובד"ה מי מנה בענין ויחד לצבו ועוד כמה דוכתי. אך לפמ"ש דהולדת ז"א מאו"א זהו ע"ד שלשה שותפים בחדש א"ש שהמדות שלמטה מן השכל הן בחי' גוף וכלי ונולדים מחו"ב ובתוכם מתלבש האור והוא מה ששרש ז"א בע"ק וב"מ בד"ה ויקהל משה שהרלון התחתון הוא כלי. ע') :

ג וזרחו"ע תהו ותיקון שבתהו היו זת"ז ולכן היו המדות תקיפין כמו שהן בשרשן חוקים ובתיקון שנעשו בחי' קוין ונכנעים להמוחי' ומתנהגים ע"פ חו"ב יוכלו להתכלל יחד. ואפ"ל דזהו שהי"ל ע' נק' ילד מסכן וחסד לפי ששרשו מהמדות

דתיקון שבטלים לגבי החכ' וי"ה"ר שרשו ממדות דתהו שהם בהתגברות כו' ועמ"ש
 בת"א ד"ה המגביהי לשבת. וזהו לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארז (ה').
 ואפ"ל דקאי גם על המדות שלמעלה מהשכל ממש שי"ן דכש"כ אעפ"כ טוב
 שיתנהגו ע"פ השכל ב"ת דכש"כ והטעם ע"ד מ"ש בת"א בד"ה אשירה לה' כי גאה
 גאה בענין לעשות לדקה ומשפט ובסידור בד"ה עבדי' היינו כו' וסד"ה מלה זו בענין
 בעבור זה עשה ה' לי כו'. ע' :

ד ור"כ בן צעולם התהו מלד תוקף המדה (ה'). ע' בת"א פ' נח צביאור ע"פ מ"ר. ע'
 לא יכלו להתחבר זע"ז ע"כ תחלה האיר חסד ואח"כ דין ככ"ל ס"א אבל
 בתיקון ע"י רך כקנה מתכללים זע"ז (ה'). ע' בלק"ת פ' אמור צביאור ע"פ והניף הכהן
 אוחס. ע') ולכן הו' השצירה בז"ת דתהו שהתוקף זה יש ודבר וע"כ משתלשל מזה יש
 גמור משא"כ רך כקנה הוא ציטול בחי' מ"ה (ה'). כי הילדי' רכיס זה משה ואהרן
 ונחנו מה. ע') וזהו שרש נה"א מבחי' התיקון אדם בחי' מ"ה ונה"כ ששרשה מהתהו
 בהמה מדותי' חזקין :

ה ור"הבין ענין עקודים י"ל תחלה ענין מעלת צירור נה"כ ש' צ"ן שיתעלה צס"ג
 שסס הו' תוקף וריבוי האור וא"כ מאי מעליותא הלא מחמת התוקף
 הו' שבה"כ ונ"ל אע"פ שיהי' בתוקף עכ"ז יהי' התוקף רק תוקף הציטול והיינו ע"י
 הציטול לאח"ס דלא מבא"מ איהו כלל כי גם הציטול דמדות ע"י המוחי' אין הציטול
 גמטך מלד החכ' לצד רך כקנה כ"א ע"י שאו"א"ס שורה בחכ' ע"י שהוא כח מ"ה לכן
 בעקודים שקרובים יותר לאח"ס אף שהם ריבוי האור ותוקף הוא בעל לגמרי וזהו"ע
 צירור המדות והעלאתן שיהי' ז"א בעתיקא אחיד ותלי' שלמעלה גם מהחכ' כ"א
 מבחי' דלאו מבא"מ"כ ועי"ז עושה שלום במרומיו צין אש ומיס ע' באג"ה סי' י"ב
 ומ"ש צפי' במלך שלמה שהשלום שלו צביאור ע"פ שחורה חגי וגאוח צענין כיריעות.
 וזהו טוב מאד זה י"ה"ר כשנהפך לעוב. שהוא מבחי' תהו וכשנהפך לעוב נעשה ע"ד
 עקודי' שגזרה הרב"ה מהתיקון דצרודי' כו' :

בשהש"ר ר"פ יונתי בחגוי אללי הם כיונה אבל אלל עו"ג כמין חיות. ואפ"ל זהו
 בחגוי הסלע שהם האבות היו"י ע"ד שפרש"י צעודי' סי' א' ג' לכן
 רך כשופנים ע"י שזונים בהלכות כי הילדים רכיס זה משה ואהרן צמד"ר וישלח פע"ח
 צשר כתי' צי' וגרפאו' בת"א פ' שמות סד"ה קול דודי ועלה היעולה לזה מ"ש צפרך
 ויש צו צ' פירושי' א' לשון עורח כו' והו"ע תיקוני המדות כו' לשנות רגילותו ועצבו
 כו' ופי' הב' הוא ל' פה רך כו' זה הכלל מענה רך משיב חמה כו' אף חימה שצו עלמו
 דהיינו כל המדות רעות כו' ע"ש וע' מענין מענה רך ישיב חימה. משלי רס"י ט"ו. צמד"א
 פי"ח. של"ה רל"ב צ'. בבחי' ר"פ ויגש ר"ח. צמא"א א' ריש סמ"ב. זח"ב ס"פ תלוה קפ"ז א'
 מ"ב רך. צסה"מ סי' קס"א. בת"א פ' יתרו צד' קי"ט ע"ד סד"ה זו"ש צענין אד' צס
 צרפא כי הדגש מורה על התחלה כמארז"ל כל התחלות קשות. וצמד"ר כי חשא ס"פ
 מ"ב קשה עורף לשבת. ועד"ז י"ל פי' כארז בלצנון ישגא. וע' לק"ת ר"פ ראה שזהו"ע
 משכיל לאיתן. וא"כ מצואר משס שלא מלד המדות לצד יש קושי זו כ"א מבחי' משכיל

מהו

מקור החכ' בו' ואפ"ל משכיל זהו מקור החכ' ושם שייך בחי' איתן וקושי. וי"ל בחי' זו למעלה מנח"י קשה עורף כי הוא האיתן שבמשכיל שהוא פנים. אל ירך לבצבס בו' צמ"ש צסוף שביטול המדות ע"י החכ' הוא ג"כ מלד השראת אל"ס בחכ' ואעפ"כ אינו דומה לביטול שבמקודי' שזהו ע"י הגילוי שלמעלה מנח"י ע"ס. אפ"ל הרי מקודים ע"ס אל"ס י"ל ע"ד ע"ס הגנוז' ששם אינן בהתחלקות חכ' בחי' צפ"ע חסד צפ"ע אל"ס כולן כלולים יחד כמו הכחות כשהם כלולים בעלם הגפס. אל"ס בחי' זו למעלה מהחכ' שהיא בחי' אחת. ואפ"ל לפ"י הפסוק והשיב לב אבות על צניס שיהיו צו"ת תמיד קבועים ג"ר ויהי' עי"י בחי' רך כקנה. אך ולב צניס על אבות ר"ל שגם המעלה שיש צו"ת שהוא ענין יפה כה הן מכח האב ששורש הקושי בהמדות נמשך מלמעלה מהשכל כנ"ל. וע' צת"א פ' יתרו ד"ה ענין האבות. ישיב בחי' זו ג"כ על אבות שצחו"צ יאור ג"כ בחי' זו מע"ק בו' ע"ד משכיל לאיתן כי משכיל מו"ס יאור צחו"צ בו'. ומכ"ז יובן ענין רק באבותיך חשק הוי'. וזהו"ע הן הן המרכזה שהן מעליה חו"צ בו' :

לענין רך כקנה קנה גימ' יוסף קולמוס גימ' רמ"ח (יאור"ה) ח"ג קנה חכ' קנה צינה ול"ע מענין גער חיה קנה נעץ קנה ציס וכפרדם ערך קנה פי' כי זלע"ז עשה אלקי' ופי' קנה מחצר לב ומוח היינו חכ' מוחא עס צינה ליבא. ועמ"ש צמ"א דקנה זהו שר המשקי' הנמשך להלוחית המוח אל הלב בו' ובלעו"ז מים הרעי' תענוגי' גשמי' וא"כ פי' ושאתם מים המשכות ע"י הקנה מהמוח בו' וע' צמ"א חות קו"ף סכ"ז ול"ז מענין קנה. ופי' קנה חכ' זהו מה שמא"א נעשה כתר לאו"א מנח"י לואה. והנה ישראל ז"א מדות מתקשראן באורי' חו"צ והחי' חו"צ מתקשראה בקודצ"ה כתר. וזהו החו' עוז ותושי' כה לכה"א שהרי החו"צ ג"כ מוחי' ש"ל חוקף המדות אליו ית' וגם ע"י קודצ"ה המאיר בחו' נמשך החוקף ממקור המדות שבמ"ק כי או"א מלבישי' חו"ג דח"א וזהו"ע כשב. ותושי' לכה"צ שמחלשת כה חוקף מוחי' בו' וזהו' כנע לכה"א. ולפ"י פי' חסובה בחילא יתיר י"ל מה צו"א שרבו עליון מחו"צ בו' ע' ביאור האינו השמים דרוה"ש. פי' שרש ז"א מגלגלתא כתר שבכתר ושרש חו"צ ממו"ס ע"י צ' מזלות ונולד ונקה. ערובין פ"ק י"ג צ' מפני מה זכו צ"ה לקבוע הלכה כמותן מפני שמוחין ועלובין הן ור"ל שהיו צבחי' רך כקנה ע"י המשכת המוחי' בהמדות לרכבן. וכיון שהמשיכו מוחי' זכו לקבוע הלכה כמותן כי או"א דח"ח אלקי' דוקא אבל ההלכה נמשך מנח"י והוי' עמו וכמו צת"ח מאיר ש' הוי' ע"י שמתבר חו"ג ומרכז הגבורה בו' ומשם שרש ההלכה שקו האמלעי זהו דרך ישרה וכעד"ז הוי' צחכ' והמשכות המוחי' במדות י"ל ג"כ ע"י ת"ת דעת מחצר חו"צ יעשה שלום לי ואה"כ ממשיך מוחי' במדות. צד"ה החללו. ח"כ ע"י ת"ת שרש החצור מהכתר שלמעלה גם מהחכ' ועכ"ז ע"י נוחין ועלובין שממשיך מהכ' נמשך והוי' עמו :

ומכ"ז י"ל ענין השם שלם חבור י"ה עס ו"ה היינו כנ"ל צענין והשיב לב אבות בו' ולב צניס בו' ולכן לפעמים נלחוני צני בו' והי' בו' מורה על שמחה ע' בלק"ח

סד"ה וכל צניך :

ו מדר"ר פ' שמות חו"ק פ"ב דק"כ ע"א ע"פ ומשה הי' ד"א ומשה הי' כל מי

שכתוב בו ה' מחוקן לכך. הן האדם ה' מתוקנת היתה המיתה לבא לעולם שגא' וחסך ע"פ תהום זו המיתה שמחשיך פני הצריות בו' בנת כתי' חמים ה' מחוקן ה' לגאולה עכ"ל. וי"ל כי המיתה נמשך מעולם התהו שהו"ע שהי' בוכה עולמות ומחריבן. וחורבן זה נק' מיתה דהיינו ענין זמ"ל דתהו שגא' בהם וימלך וימת בו' וע' מזה בהרמ"ו פ' בחקותי דקי"ג ע"ב בענין הטעם שטני חסוב כמת מפני שהוא אחוז בעולמות ששם היתה מיסת הזמ"ל בו' ושם הוא החסרון והמות והפירוד בו' כי ג' אחיות מות הם צבי"ע בו' ואילנא דהיי הוא ז"א דל"י דתיקון בו' עכ"ד ולכן מרומז ענין המיתה צ"מ בפסוק וחסך ע"פ תהום שהוא מבחי' ג"ק שנתהוו ממה שנפל מעולם התהו. והנה עיקר עבודת האדם לחקן עולמות הנפרדים שהם צי"ע שיהיו ע"ד עולם האל"י כמ"ס בת"א פ' בראשית צביאור ע"פ כי כאשר השמים החדשים. ולכן י"ל זהו ע"י המיתה צ"מ שנעשה צבחי' תהו ומזה יומשך התיקון כמו שח"א להיות התהוות יש מיש אלה ע"י שיצא הים תחלה לצבחי' חין. היינו עד שנקב הגרעין בארץ אז דוקא מתלבש בו כח הלומח בת"א פ' ויקהל צד"ה קחו מאתכם תרומה וע' פרדס ערך מות ובמא"א אוח מ"ס הל"ג. ואולי יש להעיר מפ' כי עזה כמות אהבה : **ו במד"ר** פ' וארא פי"ד ע"פ ויט משה את ידו על השמים ויהי חושך אפלה מהיבן ה' החשך ההוא בו' עד כך הרשעים שגא' והי' במחשך מעשיהם לפיכך הקצ"ה מכסה עליהם את התהום שהוא חשך שגא' וחסך ע"פ תהום עכ"ל. וכ"ה צמד"ר ר"פ צמדבר ולפי שהן חסוכין הקצ"ה מורידן לשאול שהיא חשיכה ומכסה עליהם את התהום שהוא חשך שגא' וחסך ע"פ תהום הוי לדקתך כהררי אל בו' משפטיך תהום רבה עכ"ל וכ"ה ג"כ צפ' נח ר"פ ל"ג. ובפרדס ערך חשך ג' מיני חשך הם צבחר צולת שנים אחרים שהם א' בגבורה וא' בקליפות וחשכים אלו בארנוס צשער הגוונים עכ"ל. ובמא"א אוח ח' סס"א וחסך חמיד מלד הגבורות. חשך ר"ת חמור שור כלב ששולטים מסיגי הגבו' בו' וזהו תשת חשך ויהי לילה וקליפות כלב עמלק עכ"ל וע' זח"צ תרומה דקמ"ע סע"ב ועמ"ס ע"פ ויקרא חלקי' לאור יוס ולחשך קרא לילה וכפי המד"ר הג"ל כעין זה הוא צמד"ר פ' אמור ר"פ כ"ז גיהס חשך דכתי' יהי דרכס חשך ותלקקות ותהום חשך שגא' וחסך ע"פ תהום ורשעים חשך שגא' והי' במחשך מעשיהם ישעו' כ"ע יצא חשך ויכסהו חשך שגא' כי צהבל בא ובחשך ילך ובחשך שמו יכוסה קהלת סי' ו' עכ"ל :

ח במד"ר ויקהל ר"פ חמשים ויעש צללאל את הארון הה"ד פתה דברך יאיר מבין פתאי'. תלים סי' קי"ט. צשעה שצרא הקצ"ה עולמו ה' כולו מים צמים שגא' וחסך ע"פ תהום ריה"ו ורנ"ח ריה"ו אומר האור צרא תחלה ואח"כ העולם בו' וע' מזה צמד"ר פ' בראשית ר"פ ג' :

ט ד"פ חזריע. ורוה חלקי' מרחפת ע"פ המים זהו רוחו של מלך המשיח עמ"ס ע"פ לא ידון רוהי באדם. ובמד"ר פ' אמור חוך פל"א דר"א ע"ד בענין כתי' למאור להעלות נ"ח. ר' צרכי' אומר הגלגל הזה של עין חין אדם רואה מחוך הלצן שיש בו אלא מחוך השחור (ע' בלק"ת סד"ה כנשר יעיר קנו בענין ילרנהו כחישון

כאישון עינו ע"י החשך שמחשיך אדם במרירות נפשו ע"ז מאיר רל"ע בחי' באור פניך כי רל"ח כו'). אמר הקב"ה מה מחוך חשיכה בראתי לך אורה ולאורך אני לריך. אמר ר' אחא ה' הפך למען לדקו יגדיל חו' ויחדיר. ר' ברכי' אמר אחריו והאריך היחה תהו ובהו מה כחי' בתרי' ויהמר חלקים יהי אור ויהי אור אמר הקב"ה מה מחוך חשיכה בראתי לך אורה ולאורך אני לריך ח"ר אחא כו' וכנ"ל וא"כ יש לפרש הענין שמאריך החשך שמעבה"כ מעולם התהו בראתי לך אורה עולם התיקון. ועמ"ש ע"פ מא' הוהר פ' חזריע דמ"ז ע"ב ע"פ וראיתי אני שיש יתרון להכמה מן הסבלות כיתרון האור מן החשך והמכוון שמהצירור מההשך מזה נעשה יתרון בהאור כו' והוא כנ"ל ממשל גלגל העין שהראוי דוקא מתוך השחור שצטין ולא מן הלבן שצטין דהיינו בחי' שם ז"ן ישע"י הצירור עולה למעלה מש' מ"ה היינו בבחי' ס"ג ושם מאיר ש' ע"ב בחכ' בחי' ראי' כו'. וז"ש בילקוט במיכה ע"פ כימי לאתך מאל"מ אראנו נפלאות אראנו מה שלא הראתי לאצות כחי' נורא תהלות עושה פלא ונסים וגבורו' שאני עתיד לעשות עם הבנים כחי' אראנו נפלאות כו' עכ"ל שם ברמו תקנ"ע. והנה עושה פלא זהו ההמשכה מבחי' בחר הנק' פלא ומשם מאיר ע"י ההכ' אאלפק חכ' כמ"ש בקוגטרם שכם"ם הנחיי פ' בשלח סי"ח ועכשיו נא' לעושה נפלאות גדולות לבדו שאין בעל הנס מכיר בנסו ולע"ל נא' אראנו נפלאות שיהי' גילוי הבחר בבחי' ראי' וכמ"ש לו"ר בעטרה כו'. וראי' זו נמשך מצירור החשך שהוא מבחי' והאריך היחה תהו ובהו וחסך כו'. ויש להעיר מענין ועיינו מאירות כשמש וכירה דר"ל שלא כמו עכשיו שאין העין רואה אלא ע"י אור השמש או הירח ולע"ל לא תלך העין לאור השמש והירח כ"א תהי' רואה ומאירה מלך עלמה:

י במד"ר פ' בחקותי ר"פ ל"ו על דעתי' דב"ה דאמר הארץ נבראת תחלה ואח"כ שמים דכתי' והארץ היחה תהו ובהו והארץ כבר נבראת:

ויאמר חלקים חדשא. פ"ק דר"ה די"א ע"א בתשרי נברה"ע שנאמר חדשא כו' פ"ג דחולין ד"ס ע"א. יר"ק ספי' ה' מהו עשב א"ל צומן שהעולם מחוקן כל עשב שהם הספירות משופטים שפע כו' רבות בראשית ספ"ה ר"פ שמיני קע"ו ד' כשא פי"ב רמ"ז ב' גבי מרכבו ארגמן דשא עשב עץ פרי זח"א י"ה ב' י"ע א' זה"ב סדר בא ל"ה א' תרומה קט"א סע"א קע"ז א' דרמ"ה סע"ב של"ה ה' א' י"ע א' קמ"ה א' רס"ע א' רע"ע ב' שמ"א א' עמ"ס מפסוק זה ע"פ שכת שצחון הוא כו' צפ' אהרי ע"ז ל"א צש"ך כ' בשם הר' שמשון חדשא הוא אש דת דהיינו ענין התורה:

ויאמר חלקים חדשא הארץ. זח"א ד"ה ע"ב. די"ח ע"ב. דשא י"ל שרשו מיהוד הילוני דאו"א להחיות העולמות שאינו נפסק ע"כ לומח מאליו תמיד אבל עשב מזריע זרע מה שזורעין ולימה זהו יחוד פנימי דאו"א שעי' אהעדל"ת דוקא. ולענין צ"פ כי טוב שנאמר ביום ג' יש להעיר ממ"ש בזהר ויחי דריו"ן ע"ב הא לך שבע עשר שנין אחרנין כו' (כי טוב גימט' י"ז) דהיינו מ"ש ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה

הנה (הא)

שנה. ופי' צנה"ז שס כי הנה אלה חולדות יעקב תפארת הוא ע"י יוסף בן שבע עשרה שנה צחי' אמרו לדיק כי טוב יסוד המקשר ומחבר זו"ג את השמים ואת הארץ ר"ת גימט' י"ז. אך כל המשכות אלו צאלי' עדיין. והנה המל' יש זה שני צחי'. הא' כשהיא צאלי'. הב' כשנעשית עתיק לצי"ע כמ"ס צביאור ע"פ שחורה אני וגאולה. וזהו ענין ויחי יעקב צחמ"ל שבע עשרה שנה להמשיך צחי' כי טוב הנ"ל גם צבי"ע הנק' אמ"ל כו' וכמ"ס צח"א ע"פ היד הגדולה אשר עשה הוי' במלריש כו'. ואפשר להעיר מכאן לענין יוס טוב שני של גליות. כי פי' יוס טוב היינו גילוי צחי' טוב הנ"ל. אך ציו"ט ש"ג כשהמל' ירדה לצי"ע גם צנה"ז או ל"ל המשכת צחי' טוב הנ"ל והיינו ציו"ט שני וזהו ע"ד ויחי יעקב צחמ"ל שבע עשרה שנה כו'. ובהרמ"ז ויקרא בתחלתו על דף הראשון משמע צ' המאמרות דיוס ג' זהו הא' כשהמל' צחי' ד' הב' כשנעשית ה' וזהו ענין יהודה. ועמ"ס מזה צד"ה וכי תבואו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל כו' וצנה הרביעית כו' וצנה החמישית כו' ע"ס. וא"כ לפ"ז צחי' כי טוב הב' י"ל צחי' גבוה יותר. היינו ע"ד צ' צחי' דודי דו די כו'. גם ע"ד צ' צחי' הא' משמח חתן וכלה הב' משמח חתן עם הכלה שוין בקומתן כו' או בענין מוסף דשבת כו'. גם עפ"מ שזה ויקרא די"צ דצחי' תדשא הארץ כו' זהו צחי' שבת שאז מתגלגלה המל' שפע מלמעלה ועי"ז מוטיאה פרי. א"כ לפ"ז צחי' כי טוב הנאמר במאמר זה זהו ע"ד צ' גבי שבת מזמור שיר ליום השבת טוב להודות. ועמ"ס צו"ה הרמ"ז צפ' פקודי דר"כ שאזי נואיר עיב אורות העליונים מצחי' שס ע"צ שהס צחי' היותר גבוה היינו חכמה דאבא כו' ע"ס. ועי"ל בענין צ"פ כי טוב שהוא כענין שלום שלום לרחוק ולקרוב. יסוד אבא ויסוד ז"א והוא כענין שלום צפמליא של מעלה ושלום צפמשמ"ט והן ג"כ צ' המשכות ש"ע מ"ע וע"י מל"ת וה"ע צ' צחי' חתן וכלה הנז' צד"ה ש"ס. וזהו ענין ירושם"ע וירושם"ט וכנודע מענין ולא אבא בעיר ירושם"ט עד שיכנס בירושם"ט לכן ציוס ג' נאמר צ"פ כי טוב. עי"ל כי הנה את האור כי טוב ויש צ' צחי' אור ע"ד ושמהי כדכד צ"פ כ"ד שהן שמשותף צ' צחי' שמש. שמש הוי'. שמש לדקה. והנה ולהצת צ"פ אור. והוא חשבון אור א"ס. והשבון מקור חיים. והשבון שחוק. להעיר מענין טוב לשמים ועוב לצריות כפ"ק דקדושין ד"מ ע"א ומענין לדיק וטוב לו:

ב זךר צראשית י"ה צ' פי' דשא הס צחי' יולר משרתים שהן חדשים לבקרים צרבות צאיכה ע"פ חדשים לבקרים. וזהו ענין מנמיה חליר לבהמה ע' בזהר פינהם דרי"ז ע"צ וע' צת"א צפ' פינהם צד"ה קדש ישראל מה שציאר ארמ"ו כ"ע ענין הדשא הארץ ע"ד יולר משרתים ושהו ענין ראשית תבואתה תבואת ה' תחאה. הנז' צפ' ויהי דרכ"ו סע"צ. וא"כ מדבריו נראה שזה הוא נמשך מיחוד חילוני דאו"א להחיות מאין ליש שמש נמשך צה' תחאה להיות תדשא הארץ דשא כו'. והיינו שמש שורש המלאכים הנ"ל הנקראים יולר משרתים ולכן מתחדשים בכל יום חדשים לבקרים מצחי' המהדש בעובו בכל יום תמיד. וצד"ה והניף את העומר פי' שהס מתצירים בכל יום ממה שגפל בשצה"כ צק"ג. וע' צהג"ה כו' כ' כד"ה איכו והוהי וז"ל ועי"ז יש כח ועוז צכיוס הכלי

דמ' דמנ' דעשי' שביסוד העפר והוא מאמר חדש הארץ וכו' להיות פועל כו' להלכות עשבים ואילנות כו' אלא שיש מהן ע"י העלאת מ"ן והם הזרועים והנעועים ואעפ"כ הם כמו יש מאין כו' והנה הפירות שע"י העלאת מ"ן היא הזריעה והנטיעה הם משוכחים מאד מאד מהעולים מאליהם מכח הלוואה לבדו צבארץ ומה נשכיל המשכת אורות עליונים צבאי"ע עכ"ל. והיינו שהעולים מאליהן למעלה זהו ענין יחוד הילוני דאו"א להחיות העולמות ומה שע"י זריעה ונטיעה זהו יחוד פנימי דאו"א. צש"ך צשס הר"ש פי' חדשא אש דת ע' מ"ש צד"ה האזינו השמים דרוש השלישי צענין כשעירים עלי דשא :

ג זח"ב ס"פ תרומה צספד"ל פ"ב דקע"ז ע"א צזמנא דמעיי חשרי ירחא שביעאה משחכחי אלין תליסר צעלמא עלאה ומחפתחן תליסר תרעא דרהמי. צבהווא זמנא דרשו ה' צבהלאו כתיב. ויאמר אלקים חדשא הארץ דשא עשב יזריע זרע עץ פרי וגו' היינו דכתיב ועניתם את נפשותיכם צתשעה לחודש צערב. צהאי זמנא אד' הוי' אחה החלות וגו'. ומלאתי הפירוש צספר הדרת פ"מ צכופו מאוס צמזכר י"ב פעמים אלקים צפ' צראשית קודם פסוק ויאמר אלקים חדשא כו' וצפסוק זה הוא פעם השלשה עשר זהו ענין החגלות י"ג מדה"ר. גס צכפוק זה עד עושה פרי למינו יש י"ג חיבות עכ"ד. וצספר חור ישראל ה' יוה"כ"פ פי' כי ועניתם את נפשותיכם צתשעה זהו מארז"ל כל האוכל וסותה צתשיעי כו' וכונת הכילה וסתי' זהו כמ"ש ואכלת ושבעת וצרכת את כו' צשמשיך הצרכה צמדת מל' ארץ העליונה וזהו ענין חדשא הארץ דשא כו' שהארץ מוליאה זרע ממה שקיבלה משמים שהוא ז"א כו' ועמ"ש צד"ה והי' מספר צענין פקדת ארץ וחסוקקיה כו' ע"ש וזהו יחוד ז"ה. וזה"כ יחוד י"ה זהו ענין יוה"כ"פ כי ציו"ד צצרא העוה"צ שהוא ה' שמשס ה' ביטויים כו'. ואפ"ל עפמ"ש יערוף כמטר לקחי חזל כעל אמרתי כשעירים עלי דשא וצרכיבים עלי עשב נמלא דשא והעשב הם המשכות הנמשכים ע"י מטר וטל שהוא ענין י"ג מדה"ר כמ"ש כי כאשר ירד הגשם והשלג כו'. ואלדמ"ו נ"ע פי' דשא ועשב ה"ע משנה וחלמוד לכן ע"י ועניתם צתשעה כו' היינו יוה"כ"פ נמשך צחי' גשס גדבות וטל להיות חדשא הארץ כו'. עיו"ל כמ"ש ע"פ כחפוח צטלי היער כן דודי צין. חיקון ואמת נק' חפוח וי"ב חיקוין נק' עלי היער כי הן צחי' שערות וזהו ענין חדשא כו'. גס כמ"ש צענין ונחתי עשב צשדך לבהמחק עשב ע"ב סי"ן מאכל לנה"ב וזהו נמשך ע"י ועניתם כו' שעי"ז נמשך המזון רוחני. וע' צרבות צשה"ש כ"ז צ' ס"פ נופת העופנה מענין צנאות דשא כו' צעשב הצאר כו' כריח לצנון והם הארות א"א:

ד עוי"צ כי ציוס השלישי שנאמר בו צ"פ כי עיב והיינו צצור יוס צ' שלא נאמר בו כי טוב לפי שבו צחי' גבורה ויהי נצדיל כו' וא"כ ציוס ג' שנאמר בו צ"פ כי טוב ע"י חפארת ממחיק הגבורות וזהו ענין יוה"כ"פ יוס המתקת הדין וזהו פי' לילו כיומו שללה המורה על גבורה ודין הוא כיומו וחסדים כמ"ש צעו"צ סי' תר"י. זי"ל צענין כפילות כי טוב ע"ד טוב לשמים ועיב לצריות ספ"ק דקדושין ד"מ ע"א ונק' ללדיק כי טוב. ואפ"ל שהוא יסוד הכא ויסוד ז"א. וע' צזהר צראשית ד"ל ע"ב מענין

מענין טוב ודמ"ו ע"א מענין ז"פ כי טוב וזכרה"מ דס"ה ע"ב מפני שזיוס ג' שהוא
 ת"ת נחגלה שרש מדת מל' שהיא שלימות הגבורה ע"כ נאמר בו ז"פ כי טוב. והנה
 פעם ז' כי טוב נאמר גבי הדשא הארץ. לכן ז"ס ועניתם בו' בתשעה לחדש בערב
 דוקא להיות לילו כיומו ממש שנמתקו גבורות דנוק' להיות כיוס וחסדים. וז"ס הדשא
 הארץ היא הנוק' שמקבלת המיתוק מהסדים ע"ד אשה כי תזרע וילדה זכר וזהו
 תכלית המכוון. לכן ז"ס ועניתם בו' בערב בו'. שעי"ז יבא להיות הדשא הארץ בו'. ופי'
 זה ג' עיקר יותר. ועמ"ש ע"פ וראית בשביה בו' עד ואח"כ תבא אליה ובעלת זהו
 ענין יוהכ"פ. ור"ל שאז נמשכים במל' האורות עליונים וזהו ענין החתימה להיות
 חיים טובים ופרנסה בו' שכ"ז מקבלת המל' מלמעלה מעלה. גם בני חיי ומוזגי
 במזלח תליה שהוא כתר. וזהו ענין הדשא הארץ דשא עשב בו' עץ פרי בו' שהם
 מלאכים ונשמות שכ"ז נמשך לה מלמעלה ציוה"כ ולכן לזה ז"ל ועניתם את נפשותיכם
 בתשעה בו'. וראיה לזה שזכר פ' ויקרא די"ב פי' שמהמר הדשא הארץ זהו מכוון
 עם דבור זכור את יוס השבת והיינו משום ששבת המל' מתמלאת משפע העליון בו'
 כגודע מענין שער ההלך הפנימית בו' וציוס השבת יפתח וכמ"ש מזה ע"פ מאמר
 הזהר ר"פ גח ע"פ אלה תולדות נח. הרי שזהו ענין הדשא בו' עץ פרי בו' כי בן
 פורת יוסף בו' ועד"ז פי' כאן ג"כ בחי' זו על בחי' גבוה יותר דהיינו בחי' שבת שבתון
 שי"ל שאזי מקבלת מיסוד דטהיק עדמ"ש סד"ה כי ההרים ימושו שע"י התשובה נאמר
 וברית שלומי לא תמוט בו'. ועפ"ז אפשר לפרש ענין למיחה זו ע"ד שנת' צד"ה כי
 כארץ תוליה למהה בו' שהוא הלמיחה שע"י מעשה המלות וזהו ענין הגילוי ששבת.
 כן אד' הוי' ילמיה לדקה זהו הלמיחה צד"ה ויוה"כ ע"י התשובה דהיינו ע"י ועניתם
 בו' בתשעה בו' שעי"ז הגלוי שבת שבתון הוא ע"ד מזרעת תהלה יולדת זכר. וז"ס
 לע"ל לעת ערב יהי' אור שיתהפך השוכא דבי"ע לנהורא כמו אל"י ועמ"ש סד"ה
 והי' מספר בענין כי גדול יוס. וציוהכ"פ שהוא עוה"ב לכן אומרים ששכמל"ו בקול
 רס יתו"ת כמו יהו"ע. וזהו בתשעה לחדש בערב דוקא שיהי' לילו כיומו. כי גדול
 יוס בו'. עוי"ל עפמ"ש צוח"ב צא ל"ה א' שלהיות הדשא הארץ זהו ע"י שנמשך כח
 מלמעלה לשכך כח התנים הגדול הרובץ במים תחתונים שנבדל ציוס ז' והוא א"א
 דקליפה שמוגע בחי' הדשא הנ"ל. וכ"כ מהרה"ו שלא היחה הנוק' יכולה לקלוט והיו
 הנפילים בארץ עד שנמשך כח מהדר יסוד דא"ק לבטל הגבורות אזי הי' הקליטה
 וזהו ענין הדשא הארץ בו'. ועמ"ש מענין קליטה צד"ה ה' לי צעורי שבת' זו בעבודה
 שיוקלט גילוי חלקות בתוך תוך הלכ להיות יחד חזק שלא תמוט. א"כ להכי שייך
 בחי' זו ציוהכ"פ שאז נמתקין הדינין ואין לשטן שליטה בו' ועי"ז יוכל להיות הקליטה.
 והיינו שאזי המל' כמו הצינה בו' ואין שם מונעים בו'. וע' עוד מענין הדשא זח"ג

פינחס דרי"ע ע"ב וצפי' הרמ"ז שס':

ה עי"ז עפמ"ש בשל"ה פ' בראשית דרס"ט א' דפי' עץ פרי שיהי' עטם העץ כעטם
 הפרי זהו ענין בללמונו כדמותנו הנשמה והגוף יהיו שניהם קדש ולא
 יהי' הקליפה מסתלת רק שיהי' הגוף קדוש ונשמה קדש"ק בו'. וגילוי זה יהי' לע"ל

שנאמר ולא יבקש עוד כו' ולכן שיך פסוק זה ליוהכ"פ הרומז על עוה"צ שגם הגוף לא יהי' לריך לאבילה ושחי' כמו הגשמה וזהו יהי' העץ כי האדם עץ השדה כמו הפרי שהיא הגשמה. וז"ש ועניתם כו' ע"ד העוה"צ אין זו אבילה ושחי'. וזהו שביוהכ"פ לילו כיומו בשכמל"ו בקול רם. וזהו ענין ויהי' הוי' לי לאלקים שבחי' אלקים זהו שם הוי' ממש אור הלזנה כאור החמה. ח"כ הוא כיומו. וכ"ז שאין טעם העץ והקליפה כטעם הפרי נמשך משם אלקים המסתיר כו' משא"כ כאשר ויהי' הוי' לי לאלקים כו':

ו רבות בראשית ספ"ה אמר לה הקב"ה תדשא הארץ דשא כו' עץ פרי מה הפרי נאכל חף העץ נאכל והיא לא עשתה כן אלא ותולא הארץ דשא הפרי נאכל והעץ היונו נאכל עכ"ל. וז"ל רש"י צפי' החומש עץ פרי שיהא טעם העץ כטעם הפרי והיא לא עשתה כן אלא ותולא הארץ עץ עושה פרי ולא העץ פרי לפיכך כשנתקלל אדם על עונו נפקדה גם היא עכ"ל. וביאר זה השל"ה ר"פ בראשית דרש"ע ע"א וז"ל עוד ללם ודמות הוא נשמה וגוף וכביכול כמו שא"ס נשמה באל"י ומתייחד עמהם כן הגשמה בגוף (עמ"ס בת"א פ' יתרו גד"ה זכור ושומר בדבור אחד בפירוש איהו וחיוהי חד ומ"ש באג"ה ע"פ וילבש לדקה כשריון) כו' וכלל הענין כי מתדמה לגשמה בצדד מליין חיק הספר עם הספר (ובן למעלה התיק והגרתק הוא שם חד' לשם הוי' ועמ"ס ע"פ לא ידון רוחי אחויר רוחי לנדנה) וכן יהי' לעתיד ומלאה הארץ דעה חף החומר שהוא ארלי יהי' דעה כו' תכלית הבריאה היתה להיות האדם ישר בגוף ונפש הגוף קדש והגשמה קדה"ק (וא"כ זהו ע"ד כמו שז"א הנק' קדש הוא כלי לבחי' ע"י הנק' קדה"ק) כולם חיים משכילים כו'. וכן בשעת בריאה לזה הש"י לארץ שתולא עץ שיהי' טעם העץ כטעם הפרי והיא לא עשתה כן כי ידעה שהקב"ה גזר אור הראשון עכ"ל. ויש לבאר דבריו כמ"ס ע"פ כי האדם עץ השדה. שבחי' אדם נק' עץ השדה. וא"כ זה שיהי' טעם העץ כטעם הפרי היינו שגם הגוף יהי' מוזכך בתכלית. וע' זהר פ' שלח דקנ"ה ע"פ הים בה עץ אש אין שבחי' אין זהו למעלה מבחי' עץ כו'. וגז' מזה בלק"ת פ' שלח סד"ה אני דפ' יליית עץ מלשון ענה הוא בחי' חכמה. וא"כ י"ל הגשמה בחי' אין והגוף מבחי' עץ הכל' וזהו עץ פרי כו':

ז ז"ל אלומו"ר ז"ל גד"ה קדש ישראל לה' ראשית תבואתה. יולר משרתים הם המלאכים שמחהוים בכל יום לומר שירה לפניו. ובאמירתם מתבטלים לגמרי. דהיינו שחוזר כח גילוי ההתהוות למקורו להיות זכה ולא צפועל. וזהו תדשא הארץ דשא פי' הארץ זכה"א היא הארץ העליונה כמו שהארץ הגשמיות מגלה כח הלומה אשר בקרבה בכל יום להוליא מיני למחים כן הארץ העליונה מגלה כח ההתהוות אשר בה (ע' של"ה בהקדמה כי ארץ ל' רלון שנעוץ תחלתן בסופן ועמ"ס מזה ע"פ המגיד מראשית אחרית ומקדש כו' ומ"ס גד"ה ויגש אליו יהודה) לבריאה ולהתהוות יש מאין. וזהו נתהווה מלאכים בכל יום שיאמרו שירה ויתבטלו למקורם והם הנקראים דשא (והיינו כי ארץ לשון רלוא כמבואר בת"א פ' בראשית גד"ה כי כאשר השמים החדשים. וע"כ מוליא דשא הכל' שהם שבחי' רלוא להתבטל במקורם) וע"ס שהם הנק' תבואת ה"א. והם הנק' בני אלים. וישראל נקראו ראשית תבואת ה"א כי הגשמות יש להם עליי'

בחכמה עילאה ועי"ז גם נחי' המלאכים הנ"ל הנקראים תבואת ה"א. שהיא חכמה שבה ועל ידה מחדש בכל יום תמיד מע"ב. יש להם ג"כ עלי' בחכמה עילאה יעו"ש. והיינו כי המלאכים הנ"ל נק' דשא ולמעלה מהם הוא נחי' עשב ולמעלה מהם הוא נחי' עץ פרי עושה פרי שזהו נחי' כי האדם עץ השדה. לכן זהם ועל ידם הוא עליות נחי' דשא וגם נחי' עשב כו' :

ח זח"ב פ' תרומה דקע"א. ח' כתיב נגלות דשא ירבילני. נאות דשא חנין חינון מקורין עליון (נו"ה דז"א) דכל מזוגא וספוקא אחי מינייהו (ע' באג"ה סו' ט"ז גבי נחי' עלה זו נק' נו"ה כו' וגם נו"ה נק' שחקים ורחיים שטוחנין מן לצדיקים. וע' זהר ס"פ בלק דרי"ב סע"ב ממעיני הישועה חנין חו"א. ד"א חנין נו"ה ועיין ביאור אלה מסעי דרוש השני מענין נו"ה. וע' זהר וילא ע"פ והנה שלשה עדררי לאן רובלים. וע' בד"ה למנלח על השמינית) נאות חנין חקרון נאות יעקב (אפ"ל משום שנו"ה נק' וכל בניך למודי הוי' ע' זהר ס"פ לו דל"ה ע"א ובמח"א למ"ד סכ"ע למודי הוי' נו"ה למודי הת"ת הנק' הוי'. גם אימא הנק' לימוד עד שם מחפשטת עכ"ל. וע' בזהר פ' אמור ד"ל ע"ב שמעם שורש הלצחיים והם נקראים למודי הוי'. ולכן הם נקראים נאות יעקב) נאות דשא בגין דאית נאות לצר דחקרון נאות מדבר (פי' נו"ה דנוק' הנק' מדבר) וע"ד נאות דשא. היינו כי נאות דשא זהו מה שנמשך מנו"ה דז"א ע"י נו"ה דמל' שמעם נמשך הנבואה וגם להיות נחי' למודי הוי'. ולפ"ז פי' דשא קאי על עסק התורה וכמ"ס הס"ך חדשא היינו אש דת. וכן בלק"ת פ' האינו בד"ה האינו השמים דרוש השלישי פ"ז גבי כשעירים עלי דשא דהיינו עסק המשניות והארץ היא חשבע"פ. ואי חימא הכתיב חדשא הארץ דשא דהא איהו לתחא אלא דשא מאינון נאות אחיא (היינו שנמשך מנו"ה) דאחייליד ואלמח מינייהו (כ"ב הם נו"ה דדכורא נחי' ציעין שצילי הזרע עכ"ל המק"מ והיינו כמ"ס בזהר בראשית דכ"א סע"ב ולדיק לבאות חקרי מ"ט בגין דכל לבאות ומשריין עילאין מיניה נפקין עכ"ל ולבאות הם נו"ה דהיינו שהם המריקים השפע ליסוד והוא ע"י המל' מוליד לבאות ומשריין עילאין צבי"ע. והם הנקראים דשא שהם נחי' יולר משרתים כנ"ל ולכן נקראים נאות דשא. והנה בת"א פ' ויחי בד"ה אומרי לגפן פי' וקדושים בכל יום יהללך שצחי' יולר משרתים נק' וקדושים בכל יום וע"י שמשגיגים התהוותם בכל יום מאין ליש והוא נחי' ושמן קדוש מהללים להתכלל ולהתבעל במקורם וע"כ נק' וקדושים ע"ש שמשגיגים נחי' ושמן קדוש כו'. אבל ישראל הם מקדשי שמך שמשגיגים מצחי' אתה קדוש צצחי' ושמן קדוש יעו"ש . וזהו מעלת עץ פרי עושה פרי על נחי' דשא הנ"ל כמש"ל צסעיף שלפני זה :

ואדאר שילא לנו דפי' חדשא הארץ דשא זהו ההמשכה מצחי' נאות דשא היינו מנו"ה דדכורא והם מקבלים מלמעלה. לפ"ז שפיר י"ל ג"כ דזהו המחדש בכל יום מע"ב שהמשכה זו באה מחו"ב חרון ריעין חין ויש כו'. אלא. שהפרש בין דשא לעשב מזריע זרע היינו שדשא הוא הנמשך מאליו כו' ומזריע זרע הוא הנמשך ע"י העלאת מ"כ כו' אשר המשכה ראשונה שרשה מיחוד חילוני דחו"ב והשני מפנימי חו"ב ועמ"ס מזה בלק"ת צשה"ש צביאור השני שע"פ יונתי צחנוי וסס פ"ג :

ומלמד

ט ותלמיד הארז"ל צפי' הספד"ל פי' עשב הוא ת"ת. עץ עושה פרי הוא היסוד. כי אלה תולדות יעקב הוא ע"י יוסף נמלא פסוק זה מורה על יחוד ז"כ למיעבד פירין. ועמ"ש ע"פ בן פורת יוסף. וזהו ענין וענית את נפשותיכם. נפש הוא המל' ועניתם להמשיך בחי' עונתה. וזהו בתשעה להדש היינו יסוד בחי' יוסף. בערב ל' עירוב שמערב חו"ג בממתיק הגבורות. ועמ"ש מענין שכינה במערב בד"ה הנותן לשכוי צינה. ויש לומר ג"כ מלשון לרובב בערבות זח"ב תרומה קס"ה. גם להעיר מענין מ"ש בזה"א חיי קל"ג א' גבי הפלח ערבית רשות. אך פירושו ועניתם לשון עונתה הוא דוהק דבגמ' מבואר ועניתם עיניו מתשמיש. והארז"ל פי' דפסוק חדש הארץ קאי ג"כ על צינה דחדש בתוכה ד"ו פרלופים לכן עדיין לא הי' זוג וזהו ענין ועניתם בחי' יוהכ"פ שאסור בתשמיש בו'. ועמ"ש מענין חדש הארץ דשא בהקלו"ר ע"פ כי בארץ תוליא למהה בתוספת הלק"ת:

ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים. חולין פא"ט ד"ס ע"ב. רבות בראשית פ"ו מאהר שהוא קורא אותן גדולים הוא חוזר ופוגם אותן בו' אלא ע"י שנכנס בחוך החומו של חצירו בו'. בכל הקרבנות בחי' הטאת ובר"ח בו' הטאת לה' אמר הקב"ה הביאו עלי כפרה בו'. ובי"מ מאי שייך לגבי הקב"ה כפרה. וי"ל כפרה אינה על הטא ה"ו כ"א על שמיעוט זה נמשך יניקה בו' ולריך תיקון לזה וזהו הכפרה בו':

ב פ' וירא פנ"ג דנ"ט ד' ע"פ לחוק עשה לי אלקים הוסיפה על המאורות נאמר כאן עשה עשה לי ונאמר להלן ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים וע"ש במ"ב עדמ"ש במשה שנחמלא כל הבית אורה בו'. והנ' עפמ"ש אדמ"ו בד"ה ושכתי בשלום פי' לחוק הוא התענוג עליון שנמשך ונהגלה ע"י הציורים אהכפיה ואההפכא. וז"ש עשה לי אלקים כדפי' בד"ה אני דפ' ליית שהלחוק והתענוג נמשך מההסתר וההעלם דשם אלקים כשנעשה אה"כ ציטול היש. ובד"ה שובה ישראל עד דרוש השני פ"ד. וזהו לוייתן זה ילדת לשחק צו. וההסתר דשם אלקים י"ל שזהו ענין אחד עם מיעוט הלצנה שנחמטע האור שיהי' הסתר והעלם. ואה"כ ע"י הציור שיהי' המשכת התענוג זהו הוספה על המאורות שע"י דההפכא חשך הלילה לאור יאיר מבחי' ישת חשך סתרו חוספת אור. גם כי טרה היא מל' שהיא הלצנה לכן עשי' דידה זהו ענין ויעש בו'. ועוד כי שם נאמר ויעש אלקים וגם כאן עשה לי אלקים וא"כ הוא צינה. ועשי' לעילא שנמשך מהבחר כמ"ש בזהר וירא קט"ו ע"פ ויעש ה' לשרה. ועו"ל עפמ"ש ברבות וירא שם בענין משתה גדול גדול העולמים הי' שם. והוא ענין המאור הגדול בו':

ג אמור ר"פ ל"א ע"פ ולדקתך בו' אשר עשית גדולות בו' ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים בו' ואתה מתאוה לאורן של ישראל בו'. ואורן של ישראל י"ל נמשך ממה שמהפכים חשך לאור. וזהו ע"י מיעוט הלצנה שמזה נמשך כי הגה החשך יכסה ארץ. ואזי כשמהפכים החשך לאור נק' אורן של ישראל. וז"ש והי' אור ישראל

ישראל ב' וי"ל אור ישראל זהו אור המאיר בתפארת קו האמלעי שגדול משני המאורות שהם חו"ג כו' ששרשם מחו"ג וה"ת עולה עד הכתר :

ד יר"ק ערך הלואה סו' א' מהח"ז תקון מ"ד הבא פקודא למעבד לזקה. אח המאור הגדול רזא דעתירין (ע' זרע"מ ר"פ תשא גבי העשיר לא ירצה דא עמודא דאמלעיתא) ואת המאור הקטן רזא דמשכנין כו' והכי הוה מקבל יהושע מן משה כו' ע"ש. וז"ש שמש לזקה ומרפא. ומזה יזבן שדוקא ע"י מיטוע הלזנה שאזי שייך הזקה יומשך אה"כ ריבוי האור. וכמו שבזקה לאמר די מחסורו. כן מארת חסר שנתמעט אור הלזנה ומקבלת מהשמש שמש לזקה. ואפ"ל שזה הו' טענת הלזנה א"א לשני מלכים כו' שיהיו הכל עשירים ואיך יהי' מלות לזקה כו'. אך ע"ז י"ל התירוק דהנה כתיב ולזקהך כו' עשית גדולות כו' ופי' זרבות אמור ר"פ ל"א שגם העליונים לריכס לזקה אלו מאלו. א"כ עד"ז הו' שייך לזקה אף אם לא נתמעטה הלזנה. או י"ל ע"ד מארז"ל פ"ט דז"מ ילא הקדש שאין לריך לזקה אלא לריך זרבה. א"כ הו' שייך משפיע ומקבל ע"ד זרבה שהמשפיע ממשיך זרבה בהמקבל כמ"ס זוהר איהו זרוך ואיהי זרבה. אצל לזקה זהו שייך ע"י המיטוע שנטשה זכחי' עני ממש וז"ע. ועמ"ס ע"פ תפלה לעני כי יעטיף זענין יאה עניותא לישראל. ובבריאת העניים בשביל שיהי' שמש לזקה כו' :

ה בענין יהוד ז"ל שהם הממולעים בין אור א"ס לזי"ע מבואר בזי"אור ע"פ המגיד מראשית אחרית זענין שארה כסותה ועונתה :

ו יר"ק ערך שמש כו' א' זראת עולמך זבי"ת כו' שני עולמות העוה"ז קטן והעוה"ז גדול כו' זראת שמש וירח ל"ל אחד גדול מחברו כו' שבדעתך שאגדיל אותך ואמעט אותו כו' לבי ומעטי א"ע א' מן ששים לאור החמה כו' עתיד אני להחזיר אותך כאור החמה כו' אור החמה מה תהא עליה כו' ואור החמה יהי' שבעתים כו' זשס כוכן. י"ל ערמ"ש זלק"ת זשה"ש סד"ה קול דודי זענין מעין עוה"ז כו' שאזי א"ח עט"ז כו' שרה גדולה זנביאות מאברהם כו' וז"ש הלזנה והעוה"ז גדול מעוה"ז א"כ כמ"כ תהי' היא עט"ז וגדולה ממנו כו'. להעיר ממ"ש ושם אשה גדולה ואפ"ל ע"ד שס ה' גדולה לאה דהיינו ה' עילאה דשס הו' וע' זרבות וילא גדולה זמתנותיה וע' זת"א זד"ה ויגש אליו יהודה. וזחי ר"פ אחרי גדולה כלומר חסובה. גדול הו' אך ולגדולתו כתר ועד"ז זקשה הלזנה שיומשך זה זכחי' ולגדולתו :

ז זח"א עמוד קנ"ז לירי את שני המאוה"ג וע' מזה זפרדס שער הנקודות פ"ד והוא זת"ז זבהקדמה ד"ו סע"א וד"ז ער"ז. תרומה קל"ח סע"ז קמ"ז סע"ז וע"ש. י"ל שהיו ע"ד תרין ריעין. ויקהל ר"א סע"א. פקודי רל"ה א' ע"ד חימתי גדול ה' כשהוא זעיר אלקינו. וזהו את שני המאוה"ג ועמ"ס ע"פ גדילים תעשה :

ח שצ"ה דט"ז סע"א פי' ע"ד דבר גדול מעשה מרכבה ודבר קטן הויות ראזי ורזא ועד"ז המאור הגדול פנימית התורה והיא תושב"כ את המאור הקטן השבע"פ הויות כו' אמנס זשרשס הס שני המאוה"ג ועמ"ס ע"פ ועשו להם לילית. ואפ"ל לפ"ז המאור הגדול תשב"כ לא ידע אנוש ערכה ואמרה ירח תשב"כ פ"א כו' וכונתה שיאיר

זה פנימית התורה שלמעלה מהשצ"כ היינו ע"ק מ"ש ופני לא יראו ואמר לבי ומעטי שחלצנו צעה"ד לזכרו והיינו דבר קטן:

ט זח"ג שופטים ער"ה ב' המאה"ג ת"ח הקטן יסוד שנק' והדל ברע"מ ר"פ תשא ע"ל אות ד'. תז"מ עו"ב ע"ז סע"א. של"ה פ' ראה דשע"ה ב'. את שני המאורות הגדולים זהו ענין תלמוד גדול ומעשה גדול. וכ"ה בספר עשרה מאמרות ח"ד פ"ו דע"א סע"א:

ל'הבין מארז"ל בחולין פא"ע ד"ס ע"ב ר' שמעון בן פוי רמי כתיב ויעש כו' עד הביאו עלי כפרה כו'. וע' בזח"ג ס"פ אהרי דע"ט ע"ב עלי ודאי כו' ממעל לו כו' עד צג"כ האי קרבנא הוא לעילא כו' וע"ד הביאו עלי כפרה דייקא מלה עכ"ל. ובזח"א פ' חיי שרה דקב"א ע"פ מלך לשדה נעבד כו' זמנין דאיהו נעבד להאי שדה כו' ושפחה כי תירש כו' וצג"כ שטיר דר"ח כו'. והנה בענין פ"ו ויעש חלקים את שני המאורות"ג פ"ו בזח"א בראשית ד"ב ע"א שמה שלים כהדא הוי' חלקים כו' מלפ"ן מלפ"ן כו' וכ' המק"מ כי מלפ"ן בראשית"ש הוא שם הוי' ובח"ו ז' ממוצע בין שם הוי' לשם חלקים והוא בחי' ב' פאות דא"א שמהם שרש זו"כ. אלא דקשה דלעיל אמר ב' המאורות הגדולים הוי' חלקים. ולצדק אמר הגדולים דאחרציוו בשמא דא כדא מלפ"ן משמע שאין נקראים גדולים אלא כשינקים משני פאות דא"א שאו נקראים שיהם מלפ"ן וע"ס מה שחירץ. וע' צסה"מ סו' ק"א ששורש הפאנו מגבורה דעתיק המלוכש במו"ס הנק' חלקים כו' עד ואין ציניהם הפרש אלא שזו מימין וזו משמאל עכ"ל והוא לשון ע"ח. ומשם הוכן דברי המק"מ הנ"ל:

ב וביאור הענין הפ"ל עפמ"ש בת"א פ' וארא צד"ה וידבר חלקים כו' ענין שני שמות אלו הוי' וחלקים כו' מלכותך כו' זו והארה כו' כי שמש ומגן כו' והנה החלקות החיות כו' היא הנק' בשם חלקים לשון רבים כו' דהיינו בחי' אלויות משא"כ הוי' נק' אחד כו' קודם שבא לידי המשכה צבחי' גילוי בעיר חלקינו כו' עד ועתה אני רולה שידעתם כי אני הוי' והייתי לכם לחלקים פ"ו צבחי' הוי' לבדו הוא בעלמו יהי' לכם צבחי' חלקים השורה עליכם וכך היתה כונת יעקב כו' עכ"ל. והמכוון כי בשם הוי' אינו נמשך למטה אלא ע"י שם חלקים שהוא בחי' האלויות והכלים הנה שם חלקים הוא מכסה ומסתיר על שם הוי' להיות העולם נראה יש ודבר נפרד צפ"ע וכמ"ש בת"א פ' וילא סד"ה ושצחי' בשלום בענין כי שמש ומגן הוי' חלקים שבמו שהמגן הוא נרחק להשמש ומכסה ומסתיר על אור השמש כמ"כ שם חלקים הוא נרחק לשם הוי' ומכסה ומסתיר עליו להיות נכראים בעלי גבול ונפרדים צפ"ע משא"כ שם הוי' הוא בחי' המשכת אור ה' למטה הוי' עכ"ד שם. וא"כ זה הצחי' ששם הוי' הוא בעלמו יהי' לו צבחי' חלקים היינו שיומשך שלא ע"י מגן ונרחק המכסה ומסתיר כו' ואעפ"כ נק' המשכה זו בשם צבחי' חלקים. ול"ל שהוא צחי' כלים דע"ס דז"א דאלי' ושם הוי' עלמו הוא האורות דע"ס דז"א ולפי שהע"ס דז"א נק' אספקלריא המאירה שאין הכלים אסתירים כלל על האור והוא פ"ו ע"כ לשון בהירות ע"כ נק' צחי'

בח' זו והייתי לכם לאלקים. לא כן כשהמטכה נמשך ע"י שם אלקים דמל' דאל' סנק' אספקלריא שאינה מאירה וכ"ש כשנמשכת צ"ע דרך המשך כו' זהו בח' הסתר ונק' מגן ונרחק כנ"ל. וביאור הדברים יובן עוד עפ"מ"ש צד"ה כי תבואו אל ארץ מושבותיכם צענין פי' הוי' אלקינו שאומרים בק"ש שהוי' שהוא הי' הוה ויהי' הוא עלמנו ית' הוא אלקינו פי' מלשון ואת חילי הארץ לקח ביחזקאל סי' י"ז י"ג שפירושו בעלי הכה. וכן פי' אלקינו היינו חיות ובה של כש"י הוא משם הוי' ממש כמ"ש עם קרובו. משא"כ העולמות שהיוחס מצהי' מלכותו ית' כמ"ש מלכותך מלכות כל עולמים כו'. ועמ"ש עוד מזה צד"ה קדש ישראל לה' וצאגה"ת פ"ד וע' צזח"ב משפטים ל"ו ע"א וצפי' הרמ"ז ר"פ האזינו ע"פ כי חלק הוי' עמו. וע"פ הקדמות אלו יש לבאר מ"ש צזח"א בראשית ד"כ ע"א צפי' שני המאורות הגדולים בקדמיתא בחבורא חדא רזא דא שמא שלים כחדא הוי' אלקים כו' פי' שצחי' מל' שהוא שם אלקים לא הי' אז צחי' מגן ונרחק המכסה ומסתיר על שם הוי' כ"א אדרבה שבו ועל ידו נמשך גלוי שם הוי' ממש וכענין הנ"ל צפי' והייתי לכם לאלקים וכו' והיינו מ"ש בפרדס שער מיטוט הירח פ"א בשם ספר מאירת עינים שקודם המיטוט הי' המל' בחי' אספקלריא המאירה:

ג ויהנה יש צ' דעות הובאו בפרדס ובספר מערכת אלהות פ"ה הא' שהיו בחי' א' ד"ו פרלופים וחלקו על פי' זה ואמרו שהיו שני מאורות ממש אלא שהיו שניהם נטייתם אל הרחמים. והיוחן צ' בחי' ומ"מ שניהם שוין יש לומר עדמ"ש צמ"א צענין יחוד הוי' אלקים עכשיו יש צ' מדרגות הא' שילוב שם אדנות בשם הוי' ששם הוי' עיקר והוא כענין עליות דשצת וכמו עד"מ אליהו שטלה למעלה. הצ' שילוב שם הוי' בשם אדנות וכמו שהי' משה בהר ארבעים יום שהי' גופו כמו שהוא והעפ"כ להם לא אכל כו'. כך עד"ז היו ז' תמיד שגם בחי' שם אלקים בתמידות הי' ע"ד היחוד דשילוב הוי' באדנות שהוא גלוי שם הוי' ממש רק שנמשך ע"י שם אלקים משא"כ שם אלקים עכשיו הוא מגן ונרחק המכסה ומסתיר כו'. ויובן עוד ע"ד שיש בהשפעת הרב לתלמיד צ' מיני למאומים, הא' כשהתלמיד קטן מוכרח להעלים לגמרי ממנו עמקות הבמה ואינו מגלה לו רק מעט מזער וכמו בשלומדים עם ילד קטן וזהו למלוא גמור. הצ' כשלומד עם תלמיד גדול ומ"מ לריך ללמלם מעט חכמה כמארז"ל לעולם ישנה אדם לתלמידו בדרך קלרה וכמ"ש מזה צצה"ז פ' אחרי ע"ט ולמלוא זה עיקרו חסד גמור כדי שאח"כ יבין התלמיד חכמת הרב ממש. ועד"ז יובן ההפרש בין שם אלקים כשהוא מגן ונרחק ממש המעלים ומסתיר להיות היש דבר נפרד לגמרי כמו שהוא עכשיו ובין כשהוא צחי' יחוד גמור עם שם הוי' וכמו שיהי' לע"ל כי עין צעין יראו כו' ונגלה כבוד הוי' כו'. (קילור א') מ"ש צזח"א בראשית כ' צפי' המאורות הגדולים שהן שמא שלים ה' אלקים ושרשן מב' שמות מלפ"ן מלפ"ן צ' ביאור הענין איך שם אלקים נק' ג"כ המאור הגדול שהוא ע"ד כי אני הוי' והייתי לכם לאלקים וכענין הוי' אלקים. ג' ומה שהיו שני מאורות י"ל ע"ד שיש צ' מדרגות שילוב אדנות בהוי' ושילוב הוי' באדנות):

ד וענין שרשם מז' שמות מלפ"ן שהוא אותיות שס הוי' בחילוף אחז"ש והס ב' שמות הוי' שלפני י"ג מדה"ר והוא ענין ושער ריש' כעמר נקא שהמשכה מגלגלתא לאלי' א"א שיומשך כ"א ע"י שערות עד"מ שהוא לגבי גלגלתא כמו לומח שבמדבר שהן בחי' שערות שאינו ערך לבחי' מדבר שבמדבר שהוא גלגלתא ומו"ס עלמו ומ"מ הן למעלה מבחי' לבושי' כחג חויר שהוא שערות די"ג ח"ד ובמ"ס באריכות ע"פ הכותן שלג כלמר וכמעלת השערות לגבי הלבוש ממש והנה לפי שהמשכה היא ממקום עליון מאד לכך ל"ל ההמשכה דשס הוי' יו"ד למאוס ה' החפשות כו' ע"י החלצות בחילופי אחוון. אך לגבי י"ג ח"ד נק' שמות הוי' ממש רק לגבי גלגלתא נק' בחי' זו חלופי אחוון וכמו מלה הוא שס הוי' הלא שאותיות י"ה בלו בחילופי אחוון ובמ"ס בלק"ח פ' בראשית בטעמי מלות. ומ"מ הוא למעלה מבחי' שס חלקים שהוא הסתר יותר מבחי' חילופי אחוון דהוי' ממש. ובמ"ס בע"ח הובא בשה"מ. אמנם הוא שס מלפ"ן ממולט ביניהם שאינו לא הוי' ממש ולא חלקים ממש הלא ממולט כו' והס ב' פאות בחי' חו"ג. ויובן ע"ד משנ"ח בד"ה אני דפ' ליצית בענין שער צימין זה השער לה' ושער בשמאל ושער ריש' כעמר נקא ומשס שרש זו"נ ואזי נק' ב' המאורות הגדולים וכנ"ל. ואפשר לומר כי ב' פאות הנ"ל הם המהברים עולם הא"ס עס עולם האלי' היינו שמאיר בהם ע"י וא"א הימנית מבחי' החתינה שבמאליל והשמאלית בחי' שורש הנאללים. ובמ"כ מהס שרש זו"נ המהברים ומקשרים עולם האלי' עס ב"ט. (קילור ענין שרש זו"נ מז' שמות הוי' שלפני י"ג מ' הרחמים):

ה יערה ל"ל מה שאמרה הירח א"א לשני מלכים כו' הנה פי' בכתר אחד משמע בע"ח שער מיעוט הירח פ"א שתפארת דאימא כמו שנעשה כתר לז"א כן נעשה כתר לנוק' ומקבלת אורותיה מאימא עלמה שלא ע"י ז"א. ומש"ס בע"ח שלא היתה בחי' זו מעולם עד לע"ל לע"ג דהרי אמרה א"א לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד הרי ה' כתר אחד לשניהן. ועוד דהא מה"ע נקראו שני המאורות הגדולים שניהם שוין. וענין פי' כתר א' לשניהן ע' מזה בת"א ס"פ ויגש בענין משמה החן עס הכלה וס"פ תרומה בכ"י הדמו"ר כ"ע בענין הכרובים. ועמ"ס בלק"ח בד"ה והי' מספר בני' בענין ונקבלו בני יהודה ובני' יהודיו ושמו להם ראש אחד זהו ענין כתר א' לשניהן. אך ח"כ מהו שאמרה א"א כו' ומה הי' רלויה. ומ"ס הפרדס שס פ"ב סברא שהיתה כוגת הירח שירד השמש ממקומו ותשאר היא במקומו זהו דוחק עולם דמאי קס"ד דהירח. ועוד ח"כ למה הקפידה כ"כ אח"כ מאחר שממ"נ לפי דיבורה הי' אחד מהס לריך לירד ולמעט א"ע ח"כ מאי חזית כו' יאין כאן מקום קפידא כ"כ. ואפשר לומר דמעיקרא כשהיו שניהן שוין הי' ההמשכה צב"ע ע"י שניהם היינו שצ"ע היו מהעלים לקבל מז"א עלמו כענין שילוב אד' בהוי' ואף שהמל' נק' זה השער לה' מ"מ ע"י שער זה היו מהעלים לקבל מז"א ממש כמו שמקבלים עתה רק מהמל'. וע' צביאור כי חשמע בקול בענין משמים הציט ה' שלפעמים ההשגחה ע"י ז"א לצד הלא שזהו רק לענין השגחה אבל קודם הקטרוג הי' החגלות מבחי' זו ממש צב"ע. וזהו ענין שני מלכים משתמשים בכתר אחד

ממש. היינו פעולה א'. אלא שזה הי' צנחי' המשכה וזה הי' צנחי' העלאה. א"כ הכתר אחד היינו כתר ועתיק דבריאה שניהם היו צנחי' זו. וכונתה הי' שתי' היא לבדה המאירה צני"ע וכמ"ס צפרדס שס' פ' עשי בשם הזרר חמינא דרעווקך למהוי רישא לשועלים. אלא שכונתה הי' שלא יהי' זה שוב מיעט כ"א שכמו שהאירה צנחי' צחי' מאור הגדול כנ"ל כך ממש תחיר צני"ע. גם י"ל עדמ"ס בלק"ת בשה"ס פד"ה קול דודי פ"ד צענין כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה והיינו לפי שהאצות הטעימן הקצ"ה מעין עוה"ב ולע"ל כתיב נקבה חסוב צנר א"ח עט"צ ועד"ז לע"ל יהי' מעשה גדול כמ"ס ד"ה ושנתם לצניך ועד"ז נאמר צענין יהונתן ודוד עד דוד הגדיל שיהונתן הוא יסוד ודוד מל' ולע"ל יהי' דוד הגדיל כו' ועמ"ס מזה צניאור ע"פ כי על כל כבוד חופה בסופו. והלכנה בקשה שיהי' זה צחי' זו בגילוי עתה ולא יהי' בכתר אחד שניהן שוין כ"א נקבה חסוב ותי' עט"צ וע"ד שנאמר לא זו מחצבה עד שקראה אחי שהיא משפיע לו כו' וכן ל"ל לפמ"ס הצחי' פ' פינחס גבי שער דר"ח וז"ל ודעת ר"ס ז"ל במאמר זה שהיו מתהלה שוין באורם ממש-והי' אור הלכנה גדול כאור השמש כו'. וא"כ לפ"ז מה שבקשה הלכנה היינו שלא יהיו שניהן שוין וא"א לומר שכונתה הי' שיתמעט אור השמש דזה א"א אעכ"ל כנ"ל שבקשה שיהיו שוין רק שיהי' זה ג"כ המעלה מה שבקשה חסוב כו'. אכן בשל"ה פ' ראה דשע"ה ע"כ כ' וע"ד הפשט כך אמרה אמעט את עלמי תניה אחי במקומי והחמה עלה תעלה עכ"ל. וי"ל עדמ"ס בישעי' סי' ל' כ"ט והי' אור הלכנה כאור החמה ואור החמה יהי' שבעתים. ופי' במק"מ ס"פ מלורע שהמל' תהי' כמו צינה. וכפשוטו היינו כמו ז"א. ואור החמה שהוא ז"א יהי' כמו ז"ת דעתיק. והו' ענין והי' הוי' לי לאלקים. שבהי' שס' אלקים דלע"ל יהי' כמו שס' הוי' דעכשיו לפי שיהי' עליות. וז"א יהי' במדרגת א"א כמ"ס הרמ"ז פ' תולדות ע"פ ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה כו' ע"ס. ובקשה הלכנה שיהי' צחי' זו עכשיו. כי עכשיו הגם שהיו במדרגת שני המאוה"ג שוין בקומתן כמו א"א חרין ריעין. ומ"מ מקבלת מז"א. מ"מ הי' מקבלת רק מבהי' הו"כ המאירים צ"א והיא בקשה שיתעלה ז"א המשפיע לה ביותר שיהי' כמו א"א ויהי' גילוי אור א"ס ממש שלמעלה מהחמה יומשך זה ע"י ז"א. ענין בכתר א' שמת"ת דאימא יהי' כתר לז"כ:

ואמנם הצחי' שס' פי' עוד ענין אפשר לשני מלכים שישחמשו בכתר אחד ר"ל בלנור אחד כי הי' רק לנור א' נמשך מהצינה לז"כ שהם שמש ולכנה ולנור זה נמשך בהשמש וממנו מקבלת הלכנה והיא בקשה שיהי' לה לנור בפ"ע נמשך מהצינה שלא ע"י ז"א כו' וז"ל אמרה הכבוד לפני הצינה אפשר לשני מלכים שהם התפארת והכבוד שישחמשו בלנור אחד ושלא יהי' לכל מלך ומלך לנור בפ"ע לקבל ולשאוב מלמעלה מלפני ולפנים. ראה הכבוד שיהי' לו לנור בפ"ע למשוך מן הצינה כמו התפארת לא שילטרך למשוך מן התפארת אמר לה לבי ומעטי א"ע המעטה זו היא הפסקת השפט אל הכבוד מלמעלה עכ"ל. ול"ל מהו ענין הפסקה זו אם ר"ל שלא יהי' לה לנור בפ"ע לקבל מהצינה. הרי זה עדיין לא הי' גם מתחלה.

אעכ"ל

אעב"ל דהיינו שגם בלנור זה יהי' המעטת השפע והכונה שמתחלה היו שוין בקומתן
 ואף שקבלה מהשמש הי' דרך מעביר השמש וע"כ הי' לה אור גדול כמו השמש
 והיינו שהיו משתמשין בכתר אחד שאותו הלאור הנמשך מהכונה אל הז"א אח"כ נמשך
 מהז"א אל המל' לנור זה ממש כמו שהוא מאיר בו. ולכן נק' כתר אחד לשתייהן
 אור גדול בהלכנה כמו בהשמש. רק שנמשך הלאור בהלכנה ע"י השמש. אבל כשאמר לה
 לבי ומעטי א"ע היינו שלא יהי' הלאור הנמשך בז"א מאיר בה כ"א שמו"א יומשך לה
 לנור מועט כמו אור המאיר דרך הלון קטן כמ"ש בע"ה בתחלתו שזה ההמשכה מיסוד
 ז"א בו' ואז נק' הלכנה המאור הקטן לפי שנתמעט הלאור המאיר בה. וגם לפעמים
 נפסק השפע בו' והיא בתכלית החסרון בו'. עו"ש בצח"י לעיל מיני' כי השמש והירח
 בתחלת הבריאה שוין באורה בו' ואין הכונה בו' וענין המעטת האור בו' ע"ש והכונה
 קרוב למ"ש. וכענין זה פי' הרשב"א הוצא בענין יעקב פ"ק דשבוטות. וענין צח"י
 פ' וישב גבי פרך וזרח מענין שמש וירח. מזרחי פינחס. עקידה של"ז. ליוני פינחס.
 מערכת שער ח'. רקעני בראשית. ע"מ מאב"ח ח"א סי"ז וסי' כ"א. חולע"י
 בסתרי ר"ח ותפלותיו דל"ג ע"כ. ובו מבואר שהיו שני המאה"ג אבל לא הי' היחוד
 ביניהם ועז"א אפשר בו' של"ל יהוד והשפעה בו' משפיע ומקבל ע"ד בן זוג וכונה
 שתי' היא המשפעת ע"ד הנ"ל. בענין נקבה חסודת בו'. עה"ק ח"ד פ"ח. זח"ג
 פינחס רמ"ז סע"ז רמ"ח ע"א. ש"ך פינחס. תו"ח זוהר חדש די"ד. פרדס שער
 מיעוט הירח. של"ה דקמ"ח ע"כ ודקמ"ט ח' ז'. שהאריך בביאור מאמר וישב קפ"א
 ע"פ אך אל הפרוכת לא יבא. נחבאר ענין הביאור בו' שמעטתי בו' המיעוט הוא מה
 שירדה לבי"ע להיות ראש לשועלים שכדי שחרד צבי"ע א"א רק ע"י מיעוט היינו
 רק צחי' מל' שצמל' בו' וכן פי' בלקוטי הש"ס מהאריז"ל והנה ירידה זו הוא לצרר
 בי"ע היינו שיהי' ביטול הים וצירור זה נק' עדיין מ"כ והוא ביטול בחילוני' כענין
 ביטול דאליהו שהי'. בגוף משא"כ משה ונחנו מה ביטול אמיתי וכענין מלאכים לגבי
 נשמות צד"ה מזמור שיר חנוכה הבית ואהרי שמצרת ומעלה מ"ן אזי צד"ה מולד
 הלכנה שמקבלת אור מהשמש ביטול אמיתי דיתו"ע וע' ביאור והגלה וצד"ה והנה
 אגתו מאלמים בו' וזהו ענין מ"ד דמ"ה המצבר מ"ן דב"ן. והנה מה שהמל' מצררת
 שיהי' ביטול הים זהו דרך מלחמה ותחן ערף בו' בנימן ואב יערף בו' ועמ"ש צד"ה
 כי תלא למלחמה. ובצחי' זו לריך ליתן ג"כ מקום לפעמים לשכנגדו דלא בני בלא"ה
 כדי לנלחו אח"כ בו' וע"כ ע"ז לריך כפרה על שמעטתי בו':

והנה שם הבחתי מ"ש בזה"א פ' בראשית ד"ב ע"א ויעש אלקים את שני המאורות
 הגדולים שמה שליכ כחדא הוי' אלקים הרי שמות הוי' אלקים נק' המאורות
 הגדולים וא"כ לפ"ז מ"ש אח"כ את המאור הגדול לממשלת היום זהו שם
 הוי' וכן היתה צהפריס אשר י"צ לרופי הוי' מאורים צ"ב שעות היום. ואת המאור הקטני
 לממשלת הלילה זהו שם אלקים וכן ביאר צהדיא בזהר שם. ומה שבתחלה נק' גם שם
 אלקים בשם המאורות הגדולים ואח"כ נק' המאור הקטן פי' בזהר שמתחלה הי' שם
 אלקים מהוצר ומיוחד עם שם הוי' וע"כ נק' גם שם אלקים המאורות הגדולים.

ואח"כ ירד שם אלקים להיות ראש לשועלים צבי"ע אז נק' המאור הקטן. וזהו ע"ד מארז"ל פ"ז דשבעות דמ"ז ע"ב ע"פ הגהר הגדול נהר פרת קרב לגבי דהיגא ואידהן וכן פי' זוהר שם דהא לית אחתא ברבוייא בר צבעלה כחדא כו'. וביאור ענין זה יובן עהמ"ש בת"א פ' וארא צד"ה וידבר אלקים אל משה כו' אני הוי' צפי' אימתי גדול הוי' כשהוא בעיר אלקינו פי' עיר אלקינו היינו שם אלקים. כי עיר זהו לירופי אותיות שני אבנים בוגות שתי צחים כו'. שזהו צחי' שם אלקים כמ"ש בספ"ז ח"ב ספ"ד. וע"י הלרופי אותיות דשם אלקים מאיר שם הוי' ונק' אז גדול הוי' ומכולל מאד ע"ד המאור הגדול צחי' שמש הוי'. והיינו דוקא ביחוד הוי' אלקים. וע' פי' יחוד זה בלק"ת צביאור ע"פ שובה ישראל דרום הראשון שע"י יחוד זה מאיר גלוי אלקות למטה וכמו שיהי' לע"ל בתת"ה וכן מ"ת נאמר וידבר אלקים כו' חכי הוי'. ואזי נק' שני השמות שני המאורות הגדולים שגם שם אלקים הוא מצחי' המאורות הגדולים כיון שבו ועל ידו דוקא מאיר שם הוי'. אך מה שנק' אח"כ ואת המאור הקטן לממשלת הלילה היינו כאשר אין שם הוי' מאיר בו צחי' יחוד וגילוי ממש. וכמו שיש פרסא ומסך בין אל"י לצריאה. כי הנה כתיב הוי' בחכמה ששם הוי' מאיר בחכמה דוקא שהוא כח מ"ה וכמ"ש צס"ז פי"ט ואפי' התלבשותו צבינה לונה אלא ע"י החכמה דוקא. והנה בכל עולם האל"י מאיר חכמה וע"כ גם צחי' שם אלקים שהוא מל' כשהיא צחי' ששם מאיר חכמה ע"כ מאיר בו שם הוי' ואז נק' שניהם המאורות הגדולים. ואדרבה אימתי גדול הוי' כשהוא בעיר אלקינו שע"י הלרופי אותיות דשם אלקים דוקא יוכל להיות גילוי אור שם הוי'. וגם כי הכלים יש להם שורש גבוה מאד מצחי' הרשימו מאור"ם שנסאר אחר הלמלוס. אבל בצריאה אין מאיר אור החכמה כלל כ"א צחי' בינה מקננא בכורסייא. ולכן אין מאיר שם כ"א שם אלקים. כי הוי' מאיר רק בחכמה כנ"ל ואעפ"כ שם אלקים שהוא צחי' האותיות והלירופים צחי' כלים מאירים שם. וע' מזה בסידור שער השבת סד"ה וכד אנת הסתלק מינייהו אשתארו כוליהו שמהן כגופא בלא נשמתא. אשר מה שנשארם עכ"פ כגופא אף גם כד אנת הסתלק מינייהו הפי' דר"ל כד אנת הסתלק קאי על האורות והם משם הוי'. ואעפ"כ נשאר הכלים כגופא משום שיש להם שרש צפ"ע מהרשימו שנשאר אחר הלמלוס והאורות נמשכו מהקו והוטו דאור א"ם שהאיר בהרשימו כו'. ועד"ז הוא צבי"ע ששם אין מאיר הקו וחוט ומקבלים מהכלים דאל"י שיורדין להיות נשמה צבי"ע כו'. ולכן אז נק' שם אלקים המאיר צבי"ע ששם המאור הקטן שהרי נק' כגופא בלא נשמתא בערך גדולת האור דשם הוי'. וזהו לממשלת הלילה צחי' לילה זהו צבי"ע וגם גלות מזרים נק' לילה. וזהו ענין מיעוט הלצנה:

ועפ"ז יובן ענין שרה שאמרה לחיק עשה לי אלקים וארז"ל שהוסיפה על המאורות דלכאורה ראייתה נאמר כאן עשי' ונאמר להן ויעש אינו מובן שהרי כמ"כ נאמר ויעש אלקים את הרקיע. ויעש אלקים את חית הארץ. וא"כ איך יש לדמות מלחיק עשה לענין עשי' דמאורות דוקא. אך כי פי' לחוק עשה לי אלקים מבואר בת"א פ' וילא דהוא לחוק וחתנוג העליון שיהגלה לע"ל וכמ"ש צמד"ר ר"פ אחרי

צ"י ישמח הוי' במעשיו שמח אינו אומר אלא ישמח שלע"ל דוקא יהי' גילוי השמחה
 וזהו ענין ילחק שלע"ל יאמרו לילחק כי אהה אבינו ותענוג ולחוק זה עשה לי שם
 אלקים דוקא דהיינו ע"י מיעוט האור וההעלם וההסתתר וכד אחתפכא השוכח לנהורא
 ע"י דאחתפכא סע"א נעשה מזה יחרון האור. ע"ש צד"ה ושנתי בשלום אל בית אבי
 וצד"ה והי' הוי' לי לאלקים וצביאור הנאים ישרש בענין גדולים מעשה נדיקס ממע"ב
 ובלק"ת צד"ה לו את צנ"י ואמרת אליהם את קרצני לחמי דרוש השני שזהו ענין לויחן
 זה יגרת לשחק בו שהשחיק והתענוג נמשך דוקא מביעול היס וצפ"י שלה צד"ה. אני
 הוי' אלקיכם דרוש השני פ"ב שזהו לחיק עשה לי שם אלקים דוקא. וזהו שמענין
 לחוק עשה לי אלקים נמשך שהוסיפה על המאורות. היינו תוספת אור גם צנחי'
 המאור הגדול שם הוי' שהוא צחי' חכמה. והלחוק והתענוג עליון הוא המשכה מעלמות
 אור א"ב תוספת אור צסס הוי' כידוע צפ"י לבו וכלכה צאור הוי' סד"ל צאור
 הנמשך מע"ק צסס הוי' כמבואר שם צת"א צד"ה ושנתי בשלום שע"י חוס' אור זה
 נאמר והי' הוי' לי לאלקים. ולכן שחוק גימט' צ"פ אור או גימט' אור אין סוף ולחיק
 ושחוק ענין א' הוא וא"כ בענין לחוק עשה לי מבואר ענין תוספת אור היינו גילוי אור
 א"ס ממש שזהו השחוק והתענוג ולכן אסור לאדם למלאות פיו שחוק בעוה"ז כו'.
 והנה זהו חוס' אור צסס הוי' וכיון ששחוק זה עשה לי אלקים א"כ יומשך התוספת
 אור ג"כ צסס אלקים שיהי' יחוד וחיבור הוי' הוא האלקים ויהיו שניהם המאורות
 הגדולים ציחר שחת וכמ"ס והי' אור הלצנה כאור החמה כו'. וגם כי יש צנחי' אלקים
 שהם הכלים בורש גבוה מאד ששרשם בהרשימו בחף שהיא רק רשימו עכ"פ היא
 רשימו מכללות האור. ולא כמו הקו שאינו רק קו. וחוט לבד. וכמבואר זה בסודור
 שם סד"ה וכד אנת תסתלק מינייהו שהרשימו היא מצחי' האור שנאמר בו הלא את
 השמים ואת הארץ אני מלא רק שהיא רשימו והיינו צחי' הותיות והקו הוא צחי'
 אור המאיר בהאותיות. ולכן הלחוק והתענוג עליון עשה לי אלקים. ומזה יובן ענין
 על שם אלקים אומרים אלקינו. דהיינו כאשר ממשיכים ע"י אחתפכא והתפכא
 להוסיף על המאורות כנ"ל ונעשו הוי' אלקים שני המאורות הגדולים ואזי הוי' אלקינו
 דוקא כמו גדול הוי' ומהולל מאד בעיר אלקינו. נזכר צנחי' זו אלקינו שאנו ממשיכים
 גילוי זה דגדול הוי' צנחי' שם אלקים ע"י שנק' אלקינו כו'. והנה ענין גדול בעיר
 אלקינו וענין המיעוט יובן ע"ד אחוון צינינין-ואחוון זעירין שהם צמט"ע וההוספה על
 המאורות י"ל ע"ד אחוון רבצנן כו' ועמ"ס צד"ה מה טובו פ"ה מענין אלקינו וצד"ה
 צפ"י נסכים. והנה שם אל ל' כח וכמו והת חילי הארץ וכת' הסד אל כל היום וכמ"כ
 שם אלקים לשון דיין וע"פ והייתם כאלקים פרש"י יולרי טולמות א"כ ג"כ כח ויכולת
 ואני אומרים הוי' אלקינו ויש צוה צ' ענינים. הא' ע"ד ואין לנו עיר אלקים זולתך
 סלה משא"כ עו"כ דקרו לי אלקא דאלקיא. הב' שהוי' עלמנו הוא אלקינו ור"ל לא
 כמו שם אלקים צפ"ע עכ שהוא שמו ית' הצל למנוס הלא הוי' הוא אלקינו דהיינו
 יחוד הוי' צאלקים ע"ד גדול הוי' בעיר אלקינו. והוא צחי' שני המאורות הגדולים.
 לכן במא"א א' קנ"ה פ"י אלקינו הוא ת"ת וצ"כ שם הביא שזהו מהזכר תרומה קנ"ע

ע"ב ושם פי' כי הוי' אלקינו הכל ת"ת שר"ל שנק' אלקינו ע"ש שכלול מחו"ג ועי"ז דוקא מאיר בו שם הוי' וע' מזה בת"א פ' נח גד"ה הן האדם ובלק"ת פ' תזריע גד"ה קמיפלגי במתיבתא דרקיע ובאג"ה סי' י"ב גד"ה והי' מעשה הלדקה שלום ובפע"ח בכמות ק"ש פי' הוי' אלקינו חב' ובינה:

רבאר המאמר פ' א"ע. שטענה הלכנה א"א לשני מלכים כו'. לכי ומטעי כו'. דבר הגון כו'. דלכאורה תמוה מה הי' דעתה מתחלה שתחמטע החמה אמאי. דמאי חזית כו'. ושנאמר דדעתה הי' מתחלה ג"כ שתחמטע היא א"ע דחוק. דא"כ למה נתרעמה לבסוף. הן אמת לכאורה יש ב' שיטות בזה. הא' שהיא נתאווה להיות ראש לשועלים כדמשמע מזהר המוצא בפרדס שי"ח רפ"ב חמינא דרעותא דילך למהוי רישה לשועלי' כו'. הב' בספר עה"ק ח"ד פ"ח פי' כי אמרה אני אמליך על ו"ק כו' משמע שהי' דעתה שהיא תהי' יותר געלה מההמה שהוא צחי' ו"ק דז"א. (ועיין זהר ב"פ אחרי ובה"ז וזהר פינחס רמ"ט ומערכת פ"ה דמ"ז ובצחיי ובט"ח שער ל"ה). והנה מקודם יש להקדים הקדמות. הא' מ"ש בט"ח שם פ"ה ופ"ב ענין ז' צחי' שיש צין ירידת המל' לתכלית העלי' והצחי' הז' הוא היות ב' מלכים משתמשים בכתר א' שתקבל היא ג"כ מאורות אימא עלמה שלא ע"י ז"א ותהי' שלימה בכל י"ס תכלית הגידול שבה. וצחי' זו לא הי' עדיין לעולם עד לע"ל כו' ע"ש. ועיין בהספד מענין ת"ת דאימא כתר לזו"ג שהוא ענין ב' מלכים משתמשים בכתר אחד בציאור ע"פ כי על כל כבוד חופה. אכן לכאורה יש לתמוה ע"ז איך אמר דתכלית העלי' של המל' שיהיו שוין בקומתן כו' הלא בדוכתי עובא משמע שהתעלה למעלה מהז"א וכדאימא בר"מ פ' תרומה דקנ"ה ע"א ע"פ אשח חיל עט"ב מסט' דעלמא דצחי' לאו איהי מאנא לגבי' ולאי משמא לגבי' אלא עטרה על רישי' כו' אכן מאסו הצונים היחה לראש פנה ולראש פנה משמע למעלה מכל הי"ס וכדאימא בפרדס שער י"ד פב"ג ושער כ"ב פ"ד* וכן איתא בהדוי' בט"ח שי"ב ספ"ב וז"ל כי ט"ס הנקודות (דא"א ע"ש) עם רדל"א והי' י"ס מקורי' ושרשי' לכל האלילות כו'. ובה צבין מטלת מל' כי היא עטרה צראש לדיק והיתה לראש פנה ויהי' לעתיד אורה גדולה מן השמש והבן זה עכ"ל. ור"ל ששרש ע"ס דאלילות מט"ס דא"א. אצל המל' נלקחה מרדל"א שלמעלה מעלה מט"ס ולכן היחה לראש פנה לע"ל גדולה מן השמש שהוא ז"א. וא"כ זה סותר למש"ל דתכלית העלי' שיהיו שוין בקומתן. ובהר שלח ג"כ נת' ענין מים הייב ילאו מירושלים הליס אל היס הקדמוני כו' ע"ש צב"ז וכן בתורת שבת נחמו תקס"ז ענין מעשה גדול לע"ל כו' שיהי' צ"ן גדול ממ"ה כי יתעלה צצחי' ס"ג וכן נת' אללינו צענין המאמר אצרהס גאני בכנפי דשרה כו' ששרה היחה גדולה בנביאות מאצרהס מה"ע שהענימן הקב"ה מעין עוה"ב ואז שם צ"ן גדול וכ"ה בפסוק קול דודי תקס"ט צענין הריס וגבעות מקפץ בשמים על הגבעות דוקא כו' וכן מבואר מענין משמה חתן עם הכלה שהחתן שהוא ז"א יקבל השמחה מהכלה מל' * (ויותר מטאר כמד"ר פ"ה דלעיל יברא ה' מדב"ה כו' תעלה המל' למעלה מו"א כו' ע"ש) לעיל

לע"ל שחיה' היא עיקר. נקבה תסובב גבר. וכמ"ס צביאור דבי ע"כ כבוד חופה הג"ל
 איך מלמטה למעלה המל' היא כתר ויסוד היא חכמה. וא"כ היסוד שהוא החתן
 למטה מהכלה שהרי הוא חכ' והיא כתר. וכן מובן מדרוש דברכת הזימון דדוקא דוד
 יברך כו' לע"ל. וכן מובן מ"ס בליקוטי הש"ס מהאריו"ל ע"פ מארז"ל מי בראש בן ישי בראש
 דבחי' ראש דנוק' יהי' קידם לדכורא כו'. וגם מובן ענין זה ממ"ס בלק"ת ביחזקאל
 בענין הכהנים. הלויים שלע"ל יהיו הלויים המה הכהנים. קין למעלה מהבל כי בשרשן
 הגבו' גבוהים יותר. לילחק כי אחיה אבינו. עבודה צבורי' צבור לאש מבחי' מל'
 שצנינה מהגבורות עיין בדרוש דגביע הכסף. ואז הלכה ככ"ס בחי' קיפוך בשמים כו'.
 ועיין בפ' ויגש ע"פ קורות בחינו כו'. אשר מכל הג"ל מוכרח לומר דש"ן בקומחן
 שכתב האריו"ל מ"מ בכלל זה יש בחי' שהיא למעלה ממנו עטרה על ראשו כמעלת
 הכתר על החכמה ועיין בתורה ע"פ והי' מספר כ"י כו' ובהצ"אור גם שם נח' למעין
 ב' ענינים אלו. ומהות ענין זה מצואר ממ"ס כבי על כל כבוד הג"ל דבחי' זו היא מעלת
 התהו לאחר שנתברר על התיקון שהתהו גבוה מן התיקון לכן תהי' היא משפיע לבעלה רק
 מחמת כי גם בחי' התיקון לא יחצטל לכן קול חתן וקול כלה שלשניהם יהי'
 קול המשכה והתגלות ב' המאירות הגדולים אחד הצירור. ויש לעמוד על עיין עמוק
 והוא כשתעלה המל' בבחי' זו להיות עט"ב א"כ לכאורה לא שייך עוד יהוד וז"ל.
 כי איך שייך בחי' נוק' ומקבל הלא היא למעלה ממנו ושנאמר שיתהפך הוא להיות
 נוק' ומקבל ממנה ג"כ אינו במשמע. ועוד דהפסוק אומר עטרת בעלה מ"מ יהי'
 הוא בעלה ודבר והיא בחי' נוק' וא"כ זהו ב' הפכים. אך הענין דהנה מובן ממ"ס
 צב"ז פ' נח איך כי גם עתה הנוק' משפעת ג"כ שהרי אודם מן האם כו' והוא
 שנק' נוק' להיות כי א"א שיתהווה מזה ולד רק ע"י זרע הזכר המצבר והמטמיה כו'
 ועיין צביאור מהלית השקל תקס"ג איך דעיקר ההולדה מזרע האם כו' וזרע הזכר
 כמחצן כו' והוא ענין התהו והתיקון שניטולי תהו שהן זרע האם גבוהים יותר
 בשרשן רק עכשיו נשפלו למטה לכן הדבר מצבר ועל שמו נקראו. אמנם לע"ל יחצברו
 כל הניטולים ויתעלה התהו למעלה מן התיקון. ומ"מ נראה לי דשייך יהוד וזוג וזה
 ע"ד משכ"ת ע"פ ואלתם אכול דמה שבזר נתצבר עכשיו יחזור להתצבר שנית כו'
 ועיין ג"כ בדרוש דברכת הזימון מזה וענין הגשמות חדשות המצואר שם שיצברו
 הגשמות דעכשיו יובן ממ"ס ע"פ שמים החדשים והארץ החדשה שיתגלו לע"ל כו'
 שלמעלה מצירורים דעכשיו מבחי' שלא הי' בשצירה וזרעם ושמכם יוכלו בהם ע"ס
 והבן וכיון דשייך צירור לע"ל שייך ג"כ יהוד דהא בהא חלי' ועיין בפע"ה בתהלתו
 איך עיקר הצירור ע"י היהוד רק שאז הכלה תהי' העיקר הפך מדעכשיו כיון שאז
 יהי' שם צ"ן למעלה ממ"ה וכיון דעכשיו אף ששניהם משפיעי' מ"מ העיקר ע"ס
 הדבר והוא ימשול כך לע"ל להיפך נקבה תסובב עיין זהר תרומה קנ"ח א' לאו איהו
 מאנא כו' עיין זהר שם:

ולבאר עוד לקרב אל השכל הנה יובן מענין כדוד כדן וכדן שהגילוי לע"ל יהי'

צב' בחי' או"י ואו"ח והיינו ממש ענין דבר ונוק' וענין או"י נח' צב"ז

ס"פ אחרי הג"ל. ואו"ח הודכות הכלים. והוא ענין ב' בחי' הנזכר בביאור שימני כחותם עליות העולמות או התלכזות האורות בכלים דרך ירידה כו' ועכשיו או"י ואו"ח זהו ענין צירורים שמ"ה דתיקון או"י מזרר צ"ן דתהו או"ח לא כן לע"ל בשלימות הצירורים יהי' או"ח נעלה יותר. וזהו ענין הג"ל קין גזרות גבוהים מהחסדים ועמ"ש בענין בחר מים חיים גבוה ממעין גנים וזהו ענין היחוד המשכת גילוי חלקות באו"י זהו בחי' השפעת הדבר והעלה הכלים בעי"ז הגילוי והוא בחי' או"ח זהו השפעת הנוק' ועיין מהות ענין היחוד צמ"ש בענין שארה כסותה ועונתה בהביאור ע"פ המגיד מראשית כו'. והי' שארית יעקב תקס"ט. ועיין עוד בביאור דמים רבים תקס"ט כמדומה לי כ' שיש ב' ספרות בענין איך יהי' לע"ל אם יומשך הקו עד תחתית העיגול כו' ועוי"ל עפמ"ש בחורה בחקותי תלכו תקס"ד דמלאכים עומדים לפי ששרשם מאותיות הדבור שאין מכל אות בי"א הולדה חדשה וכמ"כ חפי' מאותיות המחשבה ליבא הולדה חדשה רק ע"י השפעת הבה הכמה שבה שורה ח"ס עיין בביאור שני ואבא הוא דבר כו' ונוק' מקבלת כו'. אמנם לע"ל שהמל' תהי' בחי' כתר שבו גילוי אור ח"ס יותר מנחב' לכך תהי' היא עיקר המשפיע הולדה החדשה כו' והבין. ובכל הג"ל יובן שפענת הלבנה ח"א כו' שיהי' בכתר ח' שוין בקומתן ממש. רק שתהי' עט"צ כמו לע"ל דכן שרשה כו'. והש"י השיב לה לכו ומעטי שלהשיג בחינה זו מוכרה להיות ע"י ירידה בתחלה דהא עכ"פ כתר הי' שבה"כ דתהו. וא"כ בהכרח ל"ל שמ"ה יצרר צ"ן ומעטי ח"ע לזרר צירורים צבי"ע. ואמנם דעתה הי' בתחלה שיכול להיות בחי' זו שלא ע"י ירידה רק שמאלי' יוכללו הגי'ולות כנר בפני חבוקה ולא שתצטרך לירד ממש. ועיין בדרוש דוהנחש הי' ערום ג"כ בענין חטא עה"ד שלולא החטא לא הי' לריך האדם ליכנס בחוך המלחמה דנוגה רק שמאלי' הי' מתבררים הגי'ולין ורק אחר החטא הוכרה. והנה ענין שבה"כ הי' ג"כ ירידת גי'ולין כמו ע"י חטא עה"ד. ולכך הוכרה להיות לכו ומעטי ועי"ז תהי' אח"כ עלייתה להיות אשת חול עטרת בעלה. ועיין בלקוטי הש"ס מהאריז"ל פו' מאמר לכו ומעטי כו' ודוד עבדי נביא כו':

ויאמר אלקים ישרצו המים שרץ נפש חיה. זח"א די"ב ע"ב ודי"ג ע"א. דמ"ז ע"ב. ומ"ש ע"ז צסה"מ סי' קל"ג דס"ה ע"ב. יעופף גימטריא גבריאל. עוף גימט' יוסף. י"ל יוסף בחי' מיכאל כי מיכאל אמר שוהס. זח"א דנ"ח ע"א. זח"ב פקודי דף רל"ט ע"א. זח"ג ויקרא די"ב ע"א. ר"פ לו דכ"ו ע"ב. פ' פינחס דרי"ט ע"ב. וע' זהר פ' שמיני דל"ט בע"ב ע"פ ואת כל עוף כנף למינהו וד"מ ע"א ע"פ והעוף ירצ בארץ. ובהרמ"ז שס. וע"ש צבה"ז. ועיין זהר בלק דף ר"ד ע"ב גבי ואינון איקרון כנפים עילאין. ועמ"ש בלק"ת פ' שמיני צד"ה ביאור על לויטן זה. די"ח ע"ד מענין עוף השמים. וע' צע"ח שער מ"ג ומ"ד דרוש ד' מענין עופין:

ג במד"ך פ' בראשית פרשה א' ר' חגיגא אמר בחמישי נבראו מלאכים ה"ד ועוף יעופף על הארץ. וכתיב ישעי' ס' ו' ובשמים יעופף. וכ"ה שם ס"פ ג'.
 שם פרשה ז'. פ' לו ספ"ט בחמישי ברא מן התחתונים שנאמר ישרלו המים בו'. צפ' גשא פי"ב דרמ"ט ע"ג בחמישי ועוף יעופף על הארץ וכמשכן והיו הכרוזים פורשי כנפים בו'. ועיין מענין והיו הררוזים פורשי כנפים בזהר פ' אחרי דג"ט ע"א וצפ' ויחי דרכ"ח סע"ב ובהרמ"ז שם ושם. ובת"א ס"פ תרומה בכת"י אדמ"ו ג"ע ולפי שעולם הטעיה עולה לאלי' ג' פעמים בכל יום לכן יש לכרוזים כנפים פרושים למעלה לעופף לאילנות בו'. הרי למדנו שט"י כנפים יוכלו לעופף לאילנות. ועיין בציחור ע"פ ונקדשתי בתוך בני מענין השרפים שבהם נאמר ובשמים יעופף. ובהם נאמר שרפים עומדים ממעל לו ממעל לוא"ו. הרי עפ"פה שלהם מגיע למעלה מעלה יעו"ש:
 ג זח"א דף י"ב ע"ב כתיב ישרלו המים בו' למלעי באורייתא ולאשתדלא בה ולאפשא לה בכל יומא ור"ל שזהו פי' ישרלו המים. כי התורה נק' מים ולריך שלא יהי' שכלו עקר בתורה כ"א לחדש תיודשי תורה אמתיים זהו ישרלו המים בו' וכד אשתדל באורייתא בההוא רחישו דרחיש בה. כמו רחשי מרחשן שפתיה.
 וכן תרגום שרץ רחשא. וזי לההוא נפש חיה ולמהדר כמלאכין קדישין דכתיב ברכו ה' מלאכיו. אלין חיון דמתעסקין באורייתא דחקרון מלאכיו בארשא. ודא הוא דכתיב ועוף יעופף על הארץ. האי ביהאי עלמא בההוא עלמא חיון דזמין קודצ"ה למעבד לון גרפין כגשרין בו'. ופי' צוח"מ וז"ל והכוונה שהאדם שהמים שלו ישרלו במוכר געשה כעוף יעופף דהיינו המלאכים. והכפל ועוף יעופף רומז לשני הגמולים בעוה"ז נעשו כמלאכים ובעוה"ב יעופף שהקצ"ה עושה להם כנפים כגשרים בו'. וכן במד"ר ר"פ ויקרא ע"פ ברכו ה' מלאכיו פי' הא חין הכחוצ מדבר אלא בתחתונים בו'. ק' הרי נשמות גבוהי' ממלאכים. וי"ל ע"ד המלאך הגיאל וכן יסוד נק' מלאך. או י"ל כשהאדם ג"כ מלאך זהו ז' המעלות. וז"ל דהא צעה"ק חלק התכלית פ"ד האריך להוכיח שזני אדם נכבדים ממלאכי השרת. נגד דעת הראצ"ע ז"ל. וכן מצואר מפרש"י בחומש פ' בלק כ"ג כ"ג ע"פ בעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל. ומחילתן לפני מלאכי השרת וא"כ מהו השבח הזה שאומר שט"י עסק החורה יהיו בבחי' ועוף יעופף דהיינו כמלאכי השרת. ויש לתרץ ט"פ מ"ש צבה"ז פ' בלק על המתאמר דשם דק"ל ע"ב פתח ר"א ברכו ה' מלאכיו. ושם העלה וז"ל ומלא מוצן מכל הג"ל שיש מעלה במלאכים מה שאין בנשמות ויש בנשמות מה שאין במלאכים. המעלה במלאכים הוא בשרש מקום שמשם נחלבו שהוא גבוה הרבה משורש מקום שמשם נולדו הנשמות כי המלאכים שרשם הוא בחי' זינה דאילנות ושורש הנשמות הוא מזווג גופני דיסוד ומל' (וזהו כענין מקום שצט"ת עומדין שהוא זינה הנק' תשובה שאין לד"ג יכולים לעמוד שם כי הם דיסוד ומל') בו' ולכן המלאכים הם דק ורוחני יותר מהנשמות שמתלבשים בגופים בו'. ובמד"ר פ' בראשית פרשה ה' שהאדם יש בו ד' דברים כבהמה וד' דברים כמלאכי השרת בו'. וא"כ כאשר האדם ישיג ג"כ מעלת המלאכים והיינו הנביאים נק' מלאכים: (ע"כ נמיא בני"ק)

וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם שְׂרֵץ נֶפֶשׁ חַי' בּו'. רצות בראשית ספ"ג בחמישי
 נבראו המלאכים שנאמר ועוף יעופף על הארץ ובתי' בשמים יעופף ע'
 רצות בראשית פ"ז וסס נפש חי' זהו רוחו של אדם הראשון ופירש"י דכתי' ב' ויהי
 האדם לנפש חי' מיהו שם דרש זה ע"פ חולא הארץ נפש חי' וכ"ה רצות ר"פ תזריע
 רצות וארא ר"פ יו"ד כשם שגזרתי על המים שבתחלה אמרתי ישראל המים ועשו לווי
 בן היאור יעשה גזרתהי. פ' לו ספ"ע בחמישי ברא מן התחומי' שנאמר ויאמר אלקים
 ישראל המים. נשא פי"ב דרמ"ע ע"ג ע"פ ויהי ביום כלת משה בחמישי ועוף יעופף
 על הארץ וגו' ובמשכן והיו הכרובים פורשי כנפים. פ' הקת רע"ג ג"ד בקהלת
 סד"ה כי אדם אין לדיק בארץ דכ"ד ע"ב זח"א די"ב ע"ב מ"ו ז' ובס"מ ס' קל"ג
 יעופף גי' גבריאל יע"ש דנ"ח ע"א על הארץ ודמ"ו ע"ב פי' דא אליהו וע' בת"י.
 פקודי דרל"ע ע"א עוף לימינא ודא מיכאל יעופף לשמאלא ודא גבריאל. ה"ג ויקרא
 די"ב ע"א ישראל המים שרץ נפש חי' ב' ויהי האדם לנפש חי' וע' מענין נפש חי'
 די"ע ע"א פ' פיגחם דר"ע ע"ב ת"ז כ"ו ה' ס"ה ז' ס"ז א' :

וַיְכַוֵּן הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בּו'. * רצות בראשית פ"י דורש ויכולו לשון תכלה. לכל תכלה. ולשון
 קץ ולשון כלי ולשון מכה וכלייה ולשון תכלול. יתרו פכ"ע קמ"ד ד' עטרת
 כל מה שעשיתי שנאמר ויכולו השמים והארץ. ויכולו זח"א ה' ז'. ויכל וישבות מ"ז ז'.
 כ"ע ז'. ה"ב פ"ח סע"א ויקהל ר"ז ז'. ויכולו פקודי רכ"ב סע"ב ** נשאר ר"פ יו"ד *** פי"ב
 רמ"ט ד' בשביעי כתיב ויכולו השמים וגו' ובמשכן ותכל כל עבודת כו' ויכל אלקים ובמשכן
 ויהי ביום כלות משה. ושם לעיל דרש כלות משה כלת כתי' ביומא דעלת כלתא
 לגנחא

* נ"ת. ויכולו השמים והארץ. תרגום ואשתכללו ובמד"ר בראשית ספ"א לבריאה שמים קדמו ולשכלול הארץ.
 קדמה שמים וארץ הם ז"ג וגאללו בסוד שורש. ז"א ב"ק. והג"ר באים בו בסוד תוספת. ונוק' נאללה
 בסוד שורש נקודה א' כתר שבמל' והג"ס באין לה בסוד תוספת. ואש"ל לבריאה היינו מה שכל בסוד
 שורש. ושכלול זהו מה שכל בסוד תוספת שהוא עיקר התיקון והעילוי. וא"כ לבריאה שמים קדמו ו"ק דז"א
 נאללו תחלה ואח"כ נאללה הנוק' והו' לעולם דברך נגב בשמים. ולשכלול הארץ קדמה שמתחלה נמשכים
 בה הג"ס ואח"כ נמשכים בז"א הכ"ר. אך בזה בלב דקל"א א' ע"פ שהורה אני וכאזה משמע שגם התוספת
 הג"ל נמשך תחלה הג"ר בז"א ואח"כ ע"ז נמשכים ט"ס בנוק' וז"ע בפע"ה שער ר"ה בדרוש הנסירה משמע
 שהנוק' מקבלת תהלה מאו"א שלא ע"י ז"א ב' :

** נ"ת אחרי פכ"ב קפ"ט ד' אפי' דברי' שאתה רואה בעולם מיותרין כגון פרעושים וזבובים אף הן בכלל.
 ברייתו של טולם דכתיב ויכולו השמים והארץ וכל זכאם ופי' המ"כ ויכולו כו' משמע שנשחלל העולם.
 עס כל זכאיו אשר בקרבנו :

*** רל"ו ז' שוקיו עמודי שש זה העולם שנשחוק הקב"ה לבראיתו כו' שנאמר ויכולו השמים והארץ וגו' ואין
 ויכולו אלא לשון תאזה שנאמר נכספה וגם כלתה נפשי כו' ועיין ברצות חזוה ס"פ ל"ן ע"פ למעשה.
 ידך תכבוף כו' :

לגנתא. לפ"ז גם כאן ויכל אלקים יש לפרשו ג"כ לשון כלה. וכן ויכולו השמים והארץ
 בהם חתן וכלה. וזוהי י"ל הרבות בראשית שני דיוסקוסיט נאס היינו חתן וכלה.
 בקהלת בפסוק ויתרון ארץ ככל היא כזכר צפ' אחרי פכ"צ כנ"ל. זח"א ה' ב'
 ויכולו אית ציה ל"ה חיצין ובקידושא ל"ה חיצין. מ"ז ב' ויכולו דכלו עובדין דלעילא
 ועובדין דלתתא. השמים והארץ תשכ"כ ותשבע"פ. ויכולו דאתקיימו ואשתכללו דא
 בדה. וכל לנאס רזי דאורייתא. ויקהל ר"ז ב' ויכולו השמים והארץ כו' דאית בשהדוהא
 דא חלתין וחמש חיצין ל"ב שבילין ותלת דרגין דתפוחין קדישין. פקודי רכ"ב ב' כמ"ס
 ברבות נשא פי"ב רמ"ט ד' כנ"ל:

ועתה נביא השרשים השייכים לחיבת ויכולו. בקור' בשרש יכל. לו שני פנים. א' כל
 לשון יכולת כמו וירא כי לא יכול לו צפ' וישלה ל"ב כ"ה ולא יכול יוסף להתחשק
 פ' ויגש מ"ה א'. אפ"ל דשייך ג"כ לענין ויכולו השמים והארץ שהקב"ה נתן בהם
 כח ויכולת. ב' מה שפירושו פלג. עברו מיכל המים. ש"צ י"ז כ'. ורש"י שם פ' איני
 יודע לו פהרון. ובמ"ל ב' ענינו פלג המים. ופלג ענין מעין ואמת המים כמ"ס
 נהר פלגיו ישמחו עיר אלקים תלים מ"ו וכתיב פלגי מים לב מלך ציד ה' במשלי
 רס"י כ"א. א"כ י"ל דשייך ג"כ לענין ויכולו השמים והארץ. כי שמים שם מים לכן
 גאמר ויכולו השמים ע"ד פלגי מים ומשם נמשך בארץ כי ארץ לא שבעה מים וזהו
 איני אענה את השמים והם יענו את הארץ. בשרש כול. כ' לו שני שרשים. א' מה
 שפירושו החזקה או מדידה כמו וכל בשלים עפר הארץ יבעי' מ"ס י"ב ופרש"י שם
 זבל בשלים ומדד בשלושיות. וכן פ' הנמ"ל וכל ענינו מדידה כי וימודו בעומר ת"א
 וכלו. וכן משמע ברבות בראשית ר"פ יו"ד דאומר לכל יש סיקוסיס פ' המ"כ מדה וקץ
 א"כ דריש ויכולו השמים ל' מדה ע"ד וכל בשלים כנ"ל. ולשון החזקה כמו אשר לא
 יכילו המים ירמי' ב' י"ג שאין צהם כח להחזיק את שפע המים אבל כאן אומר ויכולו השמים
 והארץ שיש בהם כח ויכולת להחזיק השפע וזה שייך לענין יכולת הנ"ל. ב' מה שפירושו סבל
 או ספוק. כמו השמים ושמי השמים לא יכלכלוך במ"א ה' כ"ז והיינו שלא יוכל לסבול
 יקרא דה'. ועז"נ ויכולו השמים והארץ וקאי על תשכ"כ ותשבע"פ שהם יוכלו לסבול
 גלוי אלקות כמ"ס עושה אור כשלמה. בשרש כלל ד' שרשים. לשון כליל עולה כליל
 לה'. ש"א ז' ע'. כליל הקטר צפ' לו ו' ע"ו ושם פירש"י כולה שזה לגבוה. ועד"ז י"ל
 ויכולו השמים והארץ שכולן לה' ובמ"ס לה' הארץ ומלוואה השמים שמים לה' שתשוקתן
 אליו ית'. שם כלה אחי מלבנון כלה ועד"ז ויכולו השמים והארץ כנ"ל מהרבות נשא
 פי"ב. שם כליל יופי*. היינו עלוי היופי ובמ"ל פי' ביחזקאל קי' כ"ז ד' כולו יופי ע"ד
 כולך יפה רעיתי. עד"ז י"ל מ"ס ברבות יתרו פכ"ט עטרתו כל מה שעשיתי שנאמר
 ויכולו השמים. שהוא ע"ד כליל תפארת בראשו נתח היינו עטרה א"כ כליל היא
 עטרה עד"ז פי' ויכולו עטרתו. בשרש ללה כ' ג' שרשים. א' כל לשון כליון ותכלית.

כמו

* נ"א. כליל יופי עד"ז א"ס מ"ס ברבות יתרו פכ"ט עטרת שנאמר ויכולו. בשרש כלה ע"ס:

כמו כלה הבית לכל דבריו* מ"א ו' ל"ח דפי' כלה נשלים ונגמר. בעזרה קי' ד' י"ב ושורייא שכלילו פירש"י יסדו והלעז גיגרוגד פעסע. והמ"ל הולך בשעת הקורקע' ומפרש שכלול כליון** ועיין מטעין כי כל בשמים ובארץ צרבות תרומה פל"ג כל מה שיש בשמים יש בארץ כו' ע"ש. זה"כ משפטים קט"ז א' נשא קמ"ח א' פ' שלח קס"ח צ' פינתם רכ"ז א'. וזהו ויכולו השמים והארץ. וזהו כלה שמקבלת מצהי' כל. ענין שני כלים במא"א כ' ל"ז כלי נק' היסוד כו' וז"ש הרצות כ"ז שהי' תהו לא ניכר היסודות פי' הזוג כו' :

קיצור ויכולו לשון סיוס ע"ד לכל תכלה. וגם ויחרון ארץ בכל היא אפילו פרעושים. ויכולו לשון כלתה נפשי שוקיו שגשחוקק לבראותו. ויכולו כל וכלה היינו שמים וארץ ולכן כי כל בשמים ובארץ כל מה שיש בשמים יש בארץ. כל לשון יכולת הגם דכחיב השמים ושמי השמים לא יכלכלוך י"ל בשבת מתעלים ואזי ויכולו והיינו ע"י תורה הנק' שמים ותשבע"פ הנק' ארץ. גם ויכולו ל' מיכל המים. גם ע"ד וכל בשלים מדידה. גם לשון כליל תפארת עטרה שטרה לו כו'. גם ל' כולך יפה. גם שכלול לשון יסוד שנמשך בשמים מצהי' יסודות דהו"ב ומצחי' שמים נמשך בארץ כי כל בשמים ובארץ גם ויכולו לשון כלי :

שבת פי"ו קי"ט ב'. ר"ה פ"א י"א א'. חולין פ"ג ס"א. ירושל' צרכות פ"א. זהר נרשם לעיל של"ה י"ז א' קי"ח צ' קל"ג א' קל"ט א' שכ"ד א' צ' של"ג א' של"ד א'. ש"ך ת"ד א'. ח"א פל"א. ס"ה ס' תק"ל. מ"ע קס"ב רי"ג. בחיי ט' ד'. קכ"ד רט"ו א' רכ"א צ' רל"ד א': **שבת** פי"ו קי"ט ב' א"ר המנוגה כל המתפלל בע"ש ואומר ויכולו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית. י"ל ע"ד מ"ש בת"א פ' שמות צביאור ע"פ הבאים ישרש בענין כי משמיה מיהב יהבי משקל לא שקלי היינו סדר ההשתל' מאין ליש כו' משא"כ להתעלות מיש לאין הוא נפלא ביותר כו' וכמ"ש עוד מזה בלק"ת פ' פינחס בד"ה לו אח בניי (השני) בענין פי' לוייתן זה ילדת לשחק בו כו' וא"כ ה"ז המתפלל ואומר ויכולו שמעיד על מע"ב זהו ביטול הים לאין לכן נעשה שותף שהרי הוא העושה עיקר המכוון שבשכילי נברא. ועוד שעי"ז ממשיך גילוי התענוג עליון כמ"ש בת"א פ' יתרו בד"ה זכור את יום השבת צפוי לעשות את השבת. וא"כ ע"י ויכולו ממשיך העונג עליון שהוא הנמשך ע"י ביטול הים לאין כמ"ש בד"ה ואהיה אללו אמון. וזהו ענין ההמשכה מהלך הפנימית הפונה קדים כו' עמ"ש מזה בת"א בד"ה ויקהל משה. לכן

* נ"א ות"י ואשתכלל ועד"ז פי' ויכולו השמים שנגמרו וכמ"ש בת"א ואשתכללו שמיא וארעא. וכן צרבות בראשית ר"פ וו"ד פי' ויכולו ע"ד לכל תכלה ראיתי קץ תלים קי"ט ג"ו ושם פירש"י לכל סיוס דבר יש קץ ונבול. אמנם רוב שכלול פירושו יסוד כמ"ש במתורגמן מוסדות השמים ש"ב כ"ב שכלולי שמיא למן הוסדה אשתכללא ובערוך ערך שכלל כ' כלילת יופי תרנוס משכללא בשופרא א"כ לפ"ז פי' ויכולו השמים שהשפיע בהן יסודותיהן שהיו מוסדים ביסוד מוסד. וז"ש רז"ל (חגיגה ד"א) צרבות בראשית פ"א לבריאה שמים קדמו ושכלול ארץ קדמה :

** נ"א. ואפ"ל שזהו ענין כל בשמים ובארץ. כל היא יסוד התקבל מנש"ב וזהו ענין ויכולו מלשון כל בשמים ובארץ :

לכן נעשה שותף כי ע"י המשכת ענג העליון שצנצנת היא קיום העולם כששת יומין דחול שששה מדות שהם שי"ב מקבלים השפעתם מיומא שביעאה שהיא הצינה כמ"ש צוח"ב בשלח ס"ג ב' דהא כל שיחא יומין. ו"ק דז"א. מתצרכין מיומא שביעאה שבת צינה שבה החגלות עתיק כמודע מעטין והחמישיה לפרעה ביחא דאתפרעו בה כל נהורין צפ' ויגש דר"י ע"א. והמשכה זה צנצנת זהו ענין וקראת לשבת ענג. אז התענג על הוי'. ולכן האומר ויכולו גורם להמשיך צחי' ענג הנ"ל צינה ומה מתצרכין כל שי"ב ג"כ וכמ"ש עוד בזהר יתרו פ"ח א'. וע"כ נעשה שותף ממש להקב"ה במע"ב. וזהו ויכולו. ויש לפרש ויכלו לשון שכלול המשכת היסוד דאימא צו"א ומו"א למוק' וגם ל' עטרה בעטרה שטרה לו ב' ולהיות בחבמה יסוד ארץ בוגן שמים בחבמה :

פ"ק דר"ה דף י"א ע"א ופ"ג דחילין ד"ס ע"א כל מע"ב לקומתן נצראו (והיינו עץ פרי ראוי היה לטעון פרי מיד) לדעתם נצראו (שאלם הם הפלים להבראות והאמרו הן) לציונס נצראו (נטעם אחד ואחד ובדפוס כל אחד) שנאמר ויכולו השמים והארץ וכל לבאם אל תקרי לבאם אלא לציונס. והתוספת פוי' לציונס לשון יופי כמו לטטרה לצי ישע"י כ"ח כו'. ויש להבין ענין לדעתם. שאלם כו'. למי שאל קודם שנצראו. ואם שאלם אחר שנצראו. אין זו ענין לדעתם דקשנצר נצראו אין רליונס לבא לידו הפסד ואולי קודם שנצראו לא היו רליונס כמארז"ל נח לו לאדם שלא נצרא כו'. ויש לתרץ עפמ"ס אדמ"ז כ"ע ע"פ אשר נרא ששון ושמחה דפוי' נרא יש לפרשו ג"כ גילוי ההעלם כמ"ש הרי"ף רפא"ע צענין אין חוששין שמא הבריא. והיינו שמתחלה כשעלה צמחשמה לברוא את העולם כבר נתהוו ע"י מצינה זו כי לא מחשבותי מחשבותיכם רק שהיו צרוחיות צחי' עלמין סתימין דלא התגליין. ואח"כ נתהוו מההעלם אל הגילוי ע"י עטרה מאמרות. וזהו ענין הבריאה כשנפרשו לשון גילוי ההעלם מעלמא דאתכסייא לעלמא דאתגלייא וזהו לדעתן נצראו שאלם הם הפלים להיות נמשך מהעלם אל הגילוי. והיינו מבחי' התהוותה למעלה צרוחיות שיומשכו בעשיה גשמיות. כמו מפני שור שצמרכמה הם הפלו שישלשל מומנו למטה שור הגשמי כו' וכן מפני אריה החיות גשמיים ומפני נשר הטופות כו' :

ברבנות בראשית ר"פ יו"ד ויכולו כו' :

כ"י בור סוד שאינו מאבד טפה קליטה שאינה פולטת. וקבל היהודים. משה קבל. ולזכרון חבמה כלי הציטול או"ס סורה בחבמה זהו כלי לאו"ס ויסוד שרשו מחבמה. גם אחותי בת ד"ח צנחת כשמעים זהו כלי. שעשאה כלי כוננו ידך. כלי דת"ח הוי' זהו כלי נאה כליה דתיקון משא"כ כליה דתהו ולע"ל כלי' דעקודים. כליה דותיות שרשו גזיה מהשכל. ענין צחקתי ב' תקיקות לכלי. כלי לצחי' המשכה הלא הפנימי' הפונה קדים. יש צורו' נצברים אשר לא יכלו. לפעמי' השמים ושה"ש לא יכלכלוך לגבי הקין. וזהו ויכולו כנ"ל צד"ה קיטור. והנה ענין כלי י"ל ג"כ שייך ללבין מדידה שע"י הכלי נעשה מדה. וגם לשון יכולת יוכל שיש בהכלי יכולת להחיות הדבר. ולכן בההיפך כאשר צורות נצברים אשר לא יכלו המים. שהוא יסוד דתיק' דקליפה. משא"כ באר מים חיים זהו יסוד דמוק' דקדושה שמוקבלת וקולטת השפע וזהו סגן' שעשאה כלי. ועמ"ש מזה הרמז

ס"פ והתחנן שזהו ענין ציוס השמיני עלררת שעולרת וקולעת כו'. וע' צסידור ע"פ מעודד עניס הוי'. והנה ציוס השמיני זהו מלך השמיני הדר מקור התיקון להיות כלי כו'. ולכן השמים ושה"ש לא יכלבלוך שאינס יכולים להיות כלי כו' אלא הכלים נמשכים מהרשימו וע' צד"ה יציאו לבוש מל' שהכלים נמשכים ממקוס גצוה מא"ס הסוכ"ע . והוא ענין הכל יכול לכן משס דייקא נתהוו הכלים . והנה פעולת הכלים ג"כ שעי"ז לא יהי' יניקת החילוני' מהאור וכענין מ"ש ע"פ ענין פותח צצרוך וחוחס צצרוך כו' . כי מלך האל"ף צחי' כתר הרי אס לדקת ושמוי' צידיס תחפס . אלא ע"י החכמה מהייב סיומשך דוקא צנמוס הראו'. וזהו שהתורה התהילה צצו"ת סימן צרכה ומצחי' זו נמשך ג"כ וחוחס צצרוך וכ"ז צחי' כלים כלי החכמה ציטול כו' ועמ"ס עוד מענין הכלים צת"א צצירור ע"פ וקבל היהודים צענין שהקדימו נעשה לגשמע :

ג כלי ע"ד שארז"ל לא מלא הקצ"ה כלי מהזיק צרכה לישראל אלא השלוס . וע' זהר צחקתי ע"פ ונחתי שלוס צארץ וצצרות נשא ע"פ וישס לך שלוס . וזהו צמלך שלמה מלך שהשלוס שלו . וזהו צ' דיוסקסו' גאי' יכוד דנוק' שעשאה כלי ויסוד ז"א הנק' שלוס . גם ע"ד שלוס צפשמ"ע ושלוס צפשמ"ע צ' שלוס זהו צ' כלים גאים מחזיקי' צרכה . וע' צפרדס ערך שלוס שלס שלמים וצמא"א שי"ן סמ"ג מ"ה :

במדרש בראשית רבה פ' י"א ויברך כו' כתיב צרכת ה' היא תעשיר צמשלי . כו' י"ג . הנה צזהר פ' נח ד"ע סע"ב פי' צרכת ה' דא שכינתא דאיהי אחפקדא על צרכאן דעלמא כו' ע"ס וכן הוא עוד צזהר פ' ויחי דרל"ג סע"ב וע"ס צמק"מ דהענין שא"ע"פ דלית לה מגרמה כלוס עכ"ז הצרכות צידה דייקא כי היא מקבלת מכל הע"ס כולס שממל' שצכתר נעשה כתר שצמל' וממל' שצכתמה נעשה חכמה שצמל' כו' ולכן נקראת כוס של צרכה שהיא דייקא הכלי לכל ההמשכות מכל הע"ס וכמו הדצור שהוא דוקא הכלי שצו מתגלה השכל והמדות והרלון כו' וע"כ היא הנק' צרכת הוי' . שכל הצרכה משס הוי' יו"ד חכמה ה' צינה כו' נמשכי' ע"י המל' וצידה סס מהוריס ולכן לע"ל יברך דוד דייקא על כוס של צרכה וכמ"ס צמ"א . וז"ס היא תעשיר . היא לשון נוק' שהיא המל' . ועוד נצצאר ענין זה צזהר ר"פ ויגש דר"ה ע"ב ע"פ כי אהה אציו כו' צנין דכל צרכאן כו' שצק להאי דרגא כו' . וזהו ענין שצצרא העולס צצו"ת בראשית צרא שהוא סימן צרכה אצל האל"ף כו' ע"ס . ועיין מזה צהקדמת זהר דף ג' סע"א . וע"ס צזהר הרקיע . וצמ"א צירנו דאל"ף הוא צחי' הכתר אשר סס אס לדקת כו' וע"כ גם החילוני' שנק' ארור יוכלו לקבל יניקה כו' אלא ע"י המשכת הכתר צחכמה יומשך רק לסט' דקדושה . והנה המל' ג"כ נק' חכמה שהיא ח"ת (עי' מאו"א ח' כ"ח) וזהו ענין פותח צצרוך וחוחס צצרוך שהס ח"ע וח"ת צרכה צראש צרכה צסוף ועמ"ס מזה צת"א פ' בראשית צד"ה להצין ענין הצרכות ועמ"ס צזה צד"ה אס צהרת קדמה כו' . וזהו ענין שהצרכה היא צידה דייקא צשגס כי נוק' לגצי ז"א היא כמו חכמה לגצי כתר כמ"ס צמ"א . וז"ס המדרס כאן

* ממלא כתוב כהנא

כאן ברכת ה' תעשיר זו השבת שנאמר ויברך כו' כי השבת היא צחי' מל' (מאו"א ט' ו') שהיא הנק' ברכת הוי' ככ"ל והיינו שאז היא מתמלאת מכל הע"ם שמקבלת מהבמה וכתר כו'. וז"ס ולא יוסוף עלב עמה שהיא מל' דמוגה (עי' מאו"א ע' מ"ב) כי בשבת היא נפרדת מהן כו' ע' מזה צוהר פ' נח דע"א א'. והנה מזה נמשך שיקבלו הזכרות עם מקדשי שביעי כו' וכנ"ל לפי ששומרים את השבת ולפ"ז פי' ויברך אלקים ל"ל דהיינו צינה שהיא ברכה יום השביעי שהיא מל'. והיינו כי הצינה נק' בריכה ברע"מ פ' בא דמ"ב ע"ב וממנה ממשיכו' למל' שנק' כוס של ברכה (מאו"א כ' כ"א) כמ"ס בדרוש ברכת הזימון בענין נצרך כו'. ועמ"ס צביאורי הזהר פ' בלק ע"פ הזהר שם דק"ל ע"ב שהפרש צין ברכה לקדושה הוא ענין מוחין דאימא ומוחין דאבא ע"ס ובמק"מ וצפ"ח שער הזכרות גבי מאה ברכות כו'. ועיין מענין ויברך אלקים את יום השביעי צוהר פ' יתרו דפ"ח ע"א. וע' ג"כ צפ' נשא דקמ"ה ריש ע"א. ועוד יוצן הטעם דשכינתא נק' ברכת ה' ושהו ענין השבת עפ"מ"ס צוהר סוף האדר"ז דרל"ו ע"א בד דבר אסתבר בנק' כו' והיינו רוא דכתיב על כן ברך ה' את יום השבת כו' דהא מערונתא אהדבקת במלכא כו' וע"כ ברכתא משתכחין בהאי יומא כו' ומהבא מאן דלא אשתכח דו"כ כו' ולית ברכתא שריא כו'. וצביאורי הדברים יוצן עפ"מ"ס סד"ה ועשית בגדי קדש שזהו ענין ברכת חתנים שבמקום שיש משפיע ומקבל נשפע תוספת ורצוי שפע כו' ע"ס באריות. וברכה זו היא מאימא עילאה שבה התגלות עתיק וכמ"ס צוהר בשלח דס"ג ע"ב אמר ר' חזקיה כו' ע"ס. וע' צוהר בלק קפ"ז סע"א דכד מברכין או"א להאי כו'. ולכן נק' המל' דוקא ברכת הוי' שהיא הגורמת גם הברכה וההמשכה בשם הוי' מאו"א ובמ"ס (תלים קל"ד ב') שאז ידיכס קדש וברכו את ה' ע' צוהר ויקרא די"ג ע"א וזהו שארז"ל אין נותנים לאדם פרכסה אלא בשביל אשתו. ופי' ויקדש אותו היינו המשכה מבחי' קדש עליון שהוא למעלה מבחי' ברוך כבוד צפי' וענין שם הקב"ה שהוא כתר וחכמה כובב וממלא כו'. או דברכה היא ממוהין דאימא וקדש ממוחין דאבא. ולפי' הזהר הרקיע דברכה היא צחי' שארה כסותה י"ל ויקדש היינו צחי' היחוד עליון שזהו צחי' עונתה. ועיין צוהר ר"פ נח דנ"ט ע"ב משמע הזויג גרמו בענין כי זו שבת. אלא שמפני זה נחצרך מאימא ונתקדש מאבא ע"ס צפי' הרמ"ז ולכן נק' הקב"ה. וע"כ מברכה וקדושה זו ברך את יום השביעי שהיא המל' מאחר. שהיא הגורמת לו להיות מתצרך מאימא ומתקדש מאבא שזהו פי' הקב"ה:

וענין פי' יום השביעי היינו היכלא שביעאה היכל ק"ק דצריאה. והיינו כי שבת ימי המעט נמשך השפע משעה היכלות יום ראשון חסד היכל האהבה כו' וציוס השביעי ויכולו השמים כו' עולים היכלות ומתייחדים בשביעאה ועיין צוהר בראשית דמ"ה וצוהר הרקיע שם וצוהר פקודי דר"ס סע"ב. ומ"ס ג"פ ציוס השביעי י"ל ע"ד מש"ס ולקשרא שביעאה בשביעאה. צינה דאלי' עד עתיק שנק' אור שבעת הימים. ולפ"ז פי' ויברך אלקים היינו מל' דאלי' את יום השביעי היכל ק"ק דצריאה. וענין ברכה זו היינו כמ"ס צוהר פקודי תהלת דף רס"א ובמק"מ שם בענין ברוך

ברוך אתה שבצרכת אבות ויקדש אותו כי היכל ק"ק דבריאה נעשה אלילות ממש.
 כי זו שנת היינו כי יחוד זו"ג דאל"י הוא זהיכל קה"ק. ועיין מזה בסוף האדר"ז
 דרל"ז ע"ג דע"ז נאמר כי שם לוח ה' את הצרכה חיים כו'. ועפ"ז י"ל ג"כ ענין
 ג' סטודות דשנת כי היכל ק"ק כולל ג' בחי' כח"צ ור' הירקא דס"ל ד' היינו ד' בחי'
 כחצ"ד ולכן קיי"ל ג' כי הדעת אינו נמנה כשהכח נמנה כנודע:

במדר בראשית פס"ז ויעט כו' ועקרן כו' עיין מ"כ. ועיין בזה תרומה דקכ"ז ע"ב
 ע"פ אפריון כו' מעלי הלצנון אלין אינון נטיעין דעקר כו' ושחיל כו' ופי' הרמ"ז
 דהס ו"ק דזעיר שנעקרו היינו ענין עולם התהו שנעקרו מעולם האל"י וירדו לבריאה
 לעולם הפירוד כו' ולח"כ נתקנו לעולם התיקון ונעשו בצחינת קוין וזהו ענין ושחיל
 לון באתר אהרא. ועד"ז כוונת המדרש כאן א"ר חנינא כקרי הגזים היו היינו שבעולם
 התהו היו רק צחי' נקודות שהבלים היו קטנים ועקרן הקצ"ה היינו כנ"ל. ושחיל בתוך
 גן עדן זהו ענין עולם התיקון (והמק"מ יש לו בזה פי' אחר שהיינו ו"ק דזו"ג שהיו באבא
 ונעקרו ממש. ונעט לון באינוא קן פי' שם וצפ' פינתם דריו"ז ע"ב. וביאור ענין זה
 היינו כמו הטפה שממנה האב נעשה מזה ולד בצטן האם. ועמ"ס מזה דד"ה ציוס
 השמע"ל בענין מוסר אביך וכו' וביאור הזה פי' בלק דר"ג ע"ב ע"פ פי מראש
 לורים אראנו. ונודע דג"ע היינו אימא צינה. וא"כ לפ"ז ל"ל שעקרן מעדן ושחיל בתוך
 ג"ע. אמנם ע"ן נבאר לפי' הרמ"ז). ונרשים בקלרה. ע' דרוש אני כו' דפי' לילית
 בענין תכנוג דמלות וענין יתרון האור וכו' ועד"ז ג"ע נהווה דוקא מבירור עולם
 התהו. ולכן ג"ן בגימ' א' צ"ן בדפי' הרמ"ז ויהי דריו"ז א'. וז"ש וישם שם את האדם הדר
 המתקן מתהו לתיקון להיות קוין. ואפ"ל דפי' ויעט וכו' מקדס היינו שנטעו מהנטיעות
 שעקר מעולם התהו שנק' מלכין קדמאין. שקדמו לעולם התיקון. וגם הם ז"ת דמל'
 דא"ק. וזהו מקדס. ויניחהו בג"ע וכו' עבודת האדם שלמעט להמשיך תוספת אור.
 והוא ע"ד אופנים לגבי שרפי' עם היות כי גם השרפי' מהתיקון שנתקן מעולם התהו אך
 עכ"ז אופנים לפי שהם בירור ממה שנפל בעשי' זהו גבוה יותר. ע' מזה דד"ה אני
 דפי' לילית הנ"ל וד"ה האזינו וכו'. והנה ע"י רעש" גדול ממשיכי' צחי' שער רישי'
 כעמר נקא. אך ענין גדול זהו הבירור מעולם התהו שנק' גדול לגבי תיקון כמ"ס
 דד"ה בשלח פרעה. וכמ"כ נמשך למעלה צחי' שלמעלה מההשתלשלו' כי השער עלמו
 זהו בענין המשל כחלב חיור אצל שיחגלה גם הפנימי' זהו נמשך ע"י רעש גדול יתרון
 אור מן החשך וכן הוא גילוי הגמשל מהמשל וכו' ופנימי' השער' זהו ענין כשמן הטוב.
 וזהו ענין תוספת אור בג"ע. כי ג"ע עלמו שרשו מהו"צ דמקבלי' מהשער' עלמן אך ע"י
 לעצדה וכו' רעש גדול וכו' ממשיכי' פנימי' וכו' כרביצים וכו' על וכו'. ועד"ז יובן מ"ס המדרש
 ס"פ ע"ז ע"פ ויניחהו נתן לו מלות שנת וכו'. כי הנה ג"ע עלמו הוא צחי' ועץ החיים
 בתוך הגן וע' בזה אמור ל"ז א' שזהו צחי' ז"א דתיקון ואיתא בזה שלח ק"ח
 ע"ב בענין היש בה עץ היינו עה"ח אש אין זהו צחי' שלמעלה מעה"ח והוא ע"ק.

שלמעלה מעלה מז"א ואו"א. והוא מקור ההענוגי שעשוע המלך בעלמותו שלמעלה מהענוג המתלבש בהכמה. ולהמשיך בג"ע מע"ק כאמור בזהר תרומה דקמ"ב ח' זהו ע"י לעזרה כו' כנ"ל. והנה עיקר גילוי זה הוא ביום השבת שאז הוא עולא דנטיף מפתיקא אז חסענג על וכו' כמ"ס בזהר ויחי דרי"ע ח'. והטעם הוא כי שבת זהו ציטול היס לאין ויש שבת תחלה ושבת עילאה ציטול היס וציטול חמישי כמ"ס בד"ה א"ת שבתותי תשמרו ולכן שבת מאיר ומשך בחי' הין שלמעלה מעה"ח. והיינו כי ההכמה בחי' והיא בחי' עה"ח עך ל' עלה ותושי' אך ההכמה מאין המלא שנק' דריאה יש מאין לגבי ע"ק ולכן ג"ע נק' להנחיל אוהבי יש קנה הכמה קנה בינה ב"פ קנה גימ' יש מחלה מתר"ך ח"א. אבל בחי' הין זהו גילוי ע"ק וכו'. ושרש בחי' שבת עילאה זהו גם עלי' ח"ק אדם דבריאה צאלי' ח"ס וכו'. וע' בזהר תרומה קל"ו ח' ועמ"ס ע"פ צאתי לגני כו'. ובכ"ז יובן מ"ס המדרש כאן ע"פ ישצטו עלי וכו' ישצטו חייסה. פי' יומשך להס מהיי החיים שהוא ע"ק והמשכה זו ששבת שנק' יוס השביעי שהוא ג"כ לשון שובע כמ"ס צמ"ד פ' אמור ע"פ ובחודש השביעי. ואפ"ל שהוא ענין ההמשכה מתיקון השביעי ואמת שהוא בחי' צאור פני וכו' והו ענין כתפוח בעלי היער וכו' כמ"ס צמ"א. והו ג"כ ענין לחיו בערוגת הצובס כי ערוגות הצובס היינו עלי הג"ע וכו'. ובכ"ז יובן למה הי' ל"ל עה"ד ג"כ בחוך הגן הלא לפי כי המשכה עליונה הכ"ל זהו על ידי צירור עה"ד דוקא אך בלוהו על העה"ד שלא לאוכלו כי הצירור הי' ממולא שלא ע"י ירידה למקום עה"ד וכו' כמ"ס בת"א. והנה מבואר צמ"א ע"פ מקושש עלים ששבת מתייחדים עה"ד ועה"ח פי' שאז עולי' הצירורי' הטוב לבד דעה"ד וכמ"ס בזהר ר"פ תרוע דמ"ב ב' ע"פ גמלתהו טוב. והו חטא אדה"ר שלא המתין בהזווג עד שבת. וע' מק"מ ויהי דרכ"א בשה הרה"ו שהחטא הי' שלא אכל מעה"ח קודם שאכל עה"ד. ולכאורה תמוה שהרי לאמו סתם ומעה"ד טו"ר לא האכל ממנו הלא דהפי' שאס הי' אוכלו שבת שאז מאיר עה"ח אזי הי' שרי. ור"ל כי שבת העה"ד נפרד מהרע כנ"ל כי בחיל ק"ג מעורב טו"ר ובשבת נפרד הטוב וכו' וגם המל' הגק' עה"ד ע"ס התלצות' צנוגה נפרדת מהתלצות' זו ועולת צאלי'. ח"כ אזי העה"ד אינו כלל טוב ורע כ"א טוב לבד. וע"ז לא בזה האזהרה כלל שלא כאמר רק ומעה"ד טוב ורע לא האכל. לאפוקי שבת שנפרד הטוב שבו מהרע ומתייחד עם עה"ח כנ"ל. ומכ"ז יובן בחוס' ציאר ענין ויניחהו בג"ע לעזרה זהו מלות שבת כנ"ל שאז עולי' העלי' הכ"ל בחי' שממעל לעלים וכו' בחי' יובלא מנחה דשבת כו'. ועיין באלשיך כאן דפי' יפה ענין העלים שבג"ע שהן מה שלמח מכל מלוא. ועה"ח היא התורה כי תלמוד תורה כנגד כולם. ומ"ס וילמה וכו' מן האדמה היינו שכ"ז נמשך ממעשה האדם ע"ס (עה"ח תורה איבו וחיהי ח"ע אורות ועלי הגן מלית איבו וגרמיהו). ויש ראי' לדבריו מהמדרש דבה ר"פ כי תלא תחת איזה חילן עשית כו' ע"ס באריות. שדימה בהדיא מעשה המלות לפועל הטובה בפרדס תחת חילן זית או שאר אילנות ע"ס. והנה מה שדימה זה לזמיתה חילן דייקא ולא להצואה. כי בהצואה הזמיתה היא כעין הזרע רק שהוא

בחוספת וריבוי חבל באילן הרי הגרעין הנזרע אינו בערך האילן וב"ש הפרי הנלמח מזה. וכך הוא ענין האורות הנמשכי' ע"י המלות כמ"ש במ"א. ועמ"ש בד"ה הצאים ישרש. ומ"ש וילמח ה' חלקי' עמ"ש בד"ה כי בארץ תליא למחא וכגנה כו' כן אד' הוי' ילמיח לדקה כו'. ומ"ש מן האדמה עמ"ש בד"ה האזינו השמים שטיקר בה הלומח הוא ע"י בירור נה"כ כו' ו"ש מן האדמה ששרש' מבחי' ואלה המלכי' כו' בארץ אדום כו' ומכ"ז מובן בחוספת ביאור ענין הנ"ל:

אָר יוחן לא הי' העולם כדאי להשתמש בארזים כו' (שם נמד"ר) הנה זוהר ח"א דל"א כע"א פי' דשי"ב נק' ארזי לבנון והיינו ו"ק דאבא שנק' ראשית כדפי' בדרוש ברכת הזימון וב"כ במק"מ שם דכ"ע א' בשם מאורי אור ולכן לא הי' העולם כדאי להשתמש בהן כי יוכל להיות הנהגת העולמות ע"י ו"ק דבריאה ילידה שנק' ששת ימי חול ע' זוהר אמור דף ל"ד ע"ב. גם ע"ד במחמר אחד יכול להצטרות דהיינו במל' לבד שכלולה מע"ס כו' כ"א ללורך זמין בהמ"ק שנק' ג"כ לבנון והוא בחי' מל' כי נעוץ סופן כו' ואדרבה בהמ"ק נק' בית ששרשו מקיף עליון כו' ועמ"ש בד"ה ויגש אליו יהודה ובד"ה חנוכת הבית:

ב'ש המדרש שטיקרון הן ג' והוסיפו עליהן ג' היינו הג"ת נה"י:

בן גדול מעדן וכו'. לבאורה י"ל דלא פלוגי כי הנה ח"ע שהיא עדן נק' י' וזינה נק' ה' א"כ זינה גדולה מהחמה וזינה נק' ג"ע השגת אלקות ע' ד"ה רני ושמחי בת. וזהו צו"ד נפרא העוה"ב. אך כ"ז בענין הכלים חבל בענין האורות נהפוך הוא שכל מה שלמעלה יותר האורות מרובים יותר ובחי' זו עדן גדול. וזוהר בראשית דכ"ו א' פי' גן דא שכינתא תתא' שהוא מל' עדן אימא עילאה. א"כ י"ל גן ז"א עדן או"א. והנה ז"א הוא ו' ספי' שרשי' גופא ע"כ בבחי' זו גן גדול חבל באורות (ע"כ נמלא):

תני עץ שהוא פוסה על פני כל החיים (שם נמד"ר) פי' בערוך מלשון אס פשה תפשה שהוא ענין הגדלה כו'. והיינו כי צו"א יש מוחין דיניקה ומוחין דגדלות וכמה בחי' בענין גדלות ז"א כנודע מענין גדלות ראשון וגדלות שני. וגם לפעמי' עולה עד א"א כמו שצועות שאז ליקח כתר מיסוד דעתיק המחלבש בתפארת דאריך וכו'. וקנה בחי' יחידה כדפי' הרמ"ז צפ' בראשית דף ח' ע"א בד"ה אודמנת למחוי. וזהו ענין הפי' שהוא פוסה ע"פ כל החיים כי חיים הם או"א. ואיהו וחיוהי חד זהו בבחי' חכמה דאלי' שהוא בחי' היה שלמעלה מבחי' נר"ג. ולכן נק' החורה עץ חיים וכמ"ש זוהר ח"ג דנ"ג ע"כ דכל חיים דלעילא בה אהכלילו. ופי' המק"מ שם דהיינו מוחין דאו"א שמתלבשי' צו"א הנק' עץ חיים (וביאור זה יובן ממ"ש בת"א ר"פ בראשית בד"ה השמים כסאי). וע"ש צפי' הרמ"ז. ועיין עוד זוהר ר"פ בהעלתך דקמ"ח ע"ב ובמק"מ שם. והרמ"ז שם פי' דחיים היינו ב' יסודות דאו"א. ושרשם משני מזלות גולג ונקא ע"ש שהאריך. אך הכתר נק' מקור חיים שממנו נמשך לחכמה שנק' ח' ונק' ג"כ חיי החיים. ולהיות שהז"א שהוא עה"מ בחי' חורה מתעלה עד בחי' הכתר כנ"ל ע"כ אמר שהוא פוסה ע"פ כל החיים ועיין זוהר בראשית דל"ז

ע"כ וצמק"מ שם. וגם י"ל צפי' כל החיים כי יש ב' צחי' יהוד או"א. הא' שהוא חמיד לחיות העולמות. והצ' להוליד נשמות חדשות אשר שרש המשכה זו מעתיק בו'. וע"ז אמר שעה"ה שהוא ז"א נמשך בו מכל צחי' החיים הנ"ל. גם חיים היינו אורות כי הכלים הן צחי' גוף והאורות הם צחי' חיים וכל החיים היינו אורות פנימיים ואורות מקיפים:

א"ר יהודה בר אלעאי עין חיים מהלך ת"ק שנה (כ"ט) ע' מזה צוהר בראשית דל"ה ע"א ופי' צמק"מ שהם ה"ח וכל א' כלול מיו"ד ויו"ד מיו"ד. והענין ע"ד מ"ש צוהר פ' חיי שרה דקב"ג ע"א קצ"ה דאחכיל מלמד עילאה סחימא דכל סחימין במאה בו' דהיינו צחי' הכתר נק' מאה וחצ"ב נק' עשרים והמדות נק' שבעה. שנים ע"ס ועמ"ס מזה צד"ה ואתא מרצבות קודם וע"כ אמר שעה"ה שהוא צו"א חינו כמו צחי' ענין מתפרדין חילוני' המדות אלא הוא פנימי' ז"א אשר בו מלמד גם צחי' הכתר ובמ"ס צוהר פ' אחרי דס"ו ע"כ ובאדר דק"ל ע"א. וע"כ כל ספי' מחמש ספי' שבו כל א' כלול ממאה. דהיינו מלד צחי' כתר שמלמד בו. וע"ז ארז"ל (זה"ג רנ"ד א' ובגמ' מנחות מ"ג יע"ש בפירוש"י) ע"פ מה ה' אלקך שאל מטמך ח"ת מ"ה אלא מאה. ח"ג דרי"ז ב' ל' תרעין ת"ק שנה היינו גם שער הג' ע' פ"ר סוף שער השערים וע' ע"ח בענין חשבון גדול.

* **אתרוג** והטעם במל' דאל"י תלמה. בק"ג תולמה. ח"ג מט"ע ולעומת וכו'.

ואיבה אשית בו' הוא ישופך בו'. פ"ק דפוטא ד"ט ע"כ וכן מלינו בגמס הקדמוני שנתן עיניו במה שאינו ראוי לו ופרש"י נתן עיניו בחוס ובא עליה והיינו דכתיב הנחש השיאני לשון חשמים וגשואין הוא. ועמ"ס ע"פ אשה תארש ואיש אחר ישכנה שכתו שיש אירוסין וגשואין בקדושה. במ"ס בלק"ת פ' מטות צד"ה עיני כל. כן יש אירוסין לעומת זה המשכת אותיות של הילכה"ר בו'. צחי' מקיף. ואח"כ כשמשיע בו צפנימיותו נק' גשואין. ועמ"ס עוד מענין אירוסין וגשואין בקדושה צד"ה וארשתין לי. וצד"ה שחורה אני וגאווה בלק"ת צשה"ס דרוש השני. וצד"ה תורה לזה. ומכ"ז יוצן להיפך ענין הנחש השיאני. וע' צה"ו פ' הקת ע"פ בן דרך אשה מנאפת. ועמ"ס בת"א פ' בראשית סד"ה ענין הצרכות בענין חוה. ושם ענין הצרכה אחרונה של גשואין אשר ילך את האדם ל"ל צה' הוחס בצרוך שלא יקרב זר. והיינו שלא להיות ח"ו צחי' הנחש השיאני:

מזה שביקש לא נחמו לו. ומה שבידו נטלוהו הימנו קומה זקופה בו' על גחמו ילך. עמ"ס ע"פ כל הולך על גחון צפ' שמיני:

הוא

* נמלא כתוב ביהד ואין מוכן השיכות :
 זה נמלא כתוב בשולי העמוד. ענין מימי בראשית' מתפלגין עמ"ס ע"פ פלג וכו' מלא מים וצוהר בשלח ד"ג ב' לבתר אחפלגו בו'. מענין נוף וקורה ה"א קצ"ג ח"ה"ג ר"ב א' ג"ז ח' שהם מדרגו' שגשמו' ועמ"ס בענין ה' נס"א :

הוא אמר אהרונג את אדם ואשא את חוה. עכשיו איצה אשית צינך וצין האשה וצין זרעך וצין זרעה. מזה יוצן דמ"ש לא תחמוד אשת רעך זהו כמו ענין נחש הקדמוני:

ואפשר לפרש האיצה צין זרעך וצין זרעה דאיתא במגלה עמוקות סי' ר"ח אשר ואתחנן אל הוי' בעת ההיא ר"ת ואיזה. כי ע"י ואתחנן כמנין תקט"ו חפלות להמשיך י"ה צנחי' ת"ק עץ החיים. ועי"ז הוא יסופך ראש. וזהו ואיזה. כי הגה אין השם שלם כו' עד שימחה זרעו של עמלק שהוא ענין משורש נחש. ולכן נאמר צו הנחשלים אחריו נחש מילה זהו הנחשלים. וע"י המשכת י"ה שיהי' השם שלם אזי ימחה כו'. וזהו דר"ת ואתחנן אל כו' הוא ואיזה. והיינו האיצה להיל"ר הנק' עמלק לשון ומלק את ראשו כו'. ע"ד ארבעי ה' שנאו רע. וכן ר"ת ויאמר אליהם יוסף ציוס השלישי ר"ת ואיזה כי ציוס השלישי זהו ע"ד ציוס השלישי יקומו כו'. והנה איזה ישנה צדד העיר ר"ת איזה. שהנחש גרס לה זה. ואחה תשופנו עקב כו':

(ב) **זח"א** פ' חיי דקכ"ד ע"ה צנין דחויא גריס מותא בעלמא לכולא ואסתאב עלמא ואסתאב אנפוי. עמ"ש צענין נכך. ת"ה כתיב ואיזה אשית צינך וצין האשה. מאי ואיזה בדכתיב חלפו עם אניות אבה. באיוב סי' ע' כ"ו. דהא כמה ארצין שאתן גו ימא רבא. עמ"ש מזה צנח"ז פ' בשלח שזבו הלבושים הנעשים ממעשה המלות שבהם ועל ידם תתעלה הנשמה בים החכמה עלמא דאתכסיא ואית ארצין וספינן מתפרשן דא מן דא. עמ"ש מענין ספינן ע"פ כי כס הלקח מחוקק כפון. ואינון ארצין דההוא נחש שאת בגוייהו אקרונ אניות אבה. ר"ל לעומת זה המחשבה ודבור שנמשכים מלד היל"ר המקיפוי ומלבישים את הנפש נקראו אניות אבה כו':

בינך וצין האשה דא אשה יראת ה'. עמ"ש מענין אשה יראת ה' היא תתהלל צד"ה הבאים ישרש יעקב. הוא יסופך ראש דא קודצ"ה דזמין לצטרא ליה מעלמא דכתיב בלע המות לננה וכתיב ואת רוח העומאה אטציר מן הארץ. אה ישוך הגחש צמד"ר. ראש דא לזמנא דאתי דיתערון מתיא. דהא כדן להוי עלמא ראש. דיתקיים צראש דאיהו עלמא עילאה. ואפ"ל ע"ד וה' צראש. וע"ד וגולה על ראשה וגאולה על ראשה. צמד"ר ס"פ אמור:

ואתה תשופנו עקב דא צהאי עלמא השחא דאיהו עקב ולאו איבו צקיומא. וההוא חויא נשיך לעלמא ואחשיך אנפי צריין. ועמ"ש ע"פ כספו לא נתן צנשך. חליס סי' ע"ו. ואפ"ל שזבו מה באומרים בעל חטא. על חטא שחטאנו לפניך צנשך וצמרצית. דהיינו אפילו ע"י עוונות שאדם דש צעקציו. שגרס צחי' ואחה תשופנו עקב. דהיינו כשך שהנחש נושך בעקב כו':

(ג) **וצריתך** כהצין המד"ר פ' וירא ר"פ נ"ד ע"פ צרלות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים אתו. רצי שמואל אמר זה הנחש. ופי' המ"כ זה הגחש שנק' אויב

שנאמר ואיזה אשית צין זרעך כו'. וא"כ איך ישלים אתו. ול"ל דמ"מ הרי הקצ"ה כל יכול. ועפ"ז יש לפרש המשנה דצרכות ר"פ אין עומדין ואפילו נחש כרוך על עקבו

לא יפסיק. שהרי ברלות ה' כו' ישלים אחו את הנחש כו'. ועמ"ש בלק"ת זד"ה וכל בניך למודי ה' צפי' ורצ שלום בוניך מבחי' ורצ יהי' שלום כו' זהו בהג"ל. וזהו והי' עקב תשמעון סיהי' זהיר בעומות שהדס דס בעקביו ועי"ז גם אויביו ישלים אחו זה הנחש שלא יהי' והתה תשפטו עקב. עוד יובן זה ע"ד מ"ש בלק"ת פ' תקת סד"ה ויעש משה נחש נחשת. מסתכלין כלפי מעלה. ושרש הרע הוא טוב. שטן ופניגה לש"ש נחשו כו'. ועי"ז גם אויביו ישלים אחו כמו התה וגסקיה אכרעיה כו'. גם יובן זה ע"ד מ"ש בלאג"ה סד"ה והי' מעשה הלקה שלום צפי' ועצודת הלקה השקט ונמת. עמ"ש ע"פ ופננתס וחרגוס ותחננון ל' תנין שהוא נחש שיש בחי' זו בקדושה. מזה יובן ענין הוא יסופך ראש. כי סף זהו מעשה נחש כדפרש"י וב"מ צמד"ר בראשית פט"ז שהיה המן סף עמה כנחש. ובמ"כ יש בחי' זו בקדושה הוא יסופך ראש. להעיר כי כנישתה דסף ויתיצ כו' מגלה כ"ע ה'. וי"ל שס מלשון שופי שהוא ענין שלום והשקט. כדפרש"י פ"ק דצ"מ דע"ז ה' גבי אחריות ואשפי אשקוט. כמו על הר כשפה. ביטע"י רס"י י"ג. על כרבה דיתבא שלוח. מענין יסופך קורק' ערך סוף וערך שפף וערך שפה:

זח"ג ס"פ אחרי דע"ט ע"א ע"פ ואל אשה צנדת עומאתה. ת"ח מאי דכתיב ואיבה חשית צינך וצין האשה. ארבע ועשרין זני מסאבותא אטיל הויא צנוק' כד אחצבר עמה כחושצן ואיבה. ועשרין וארבע זני דינין מתערין לעילא. ועשרין וארבע לתתא. ובמ"א א אות אל"ף ססעי' ס"ה איבה נק' נוק' דקליפה כ"ד לירופיס כ"ד זני מסאבותא דגדה וצ"ג הציא מאמר הזהר הג"ל וב' ובקדושה ויהאב יעקב את רחל. ויהאב גימ' כ"ד רמו כ"ד קשועי כלה כ"ד לירופי אד'. והנה בקדושה ותמלא כדה כ"ד ספרי דאורייתא כד מיש החכמה. וצת"ז תקון כ"ה דע"ג ה' וי"ל האי כד דחיוו שכינתא כלילא מכ"ד ספרין דאורייתא דא לדיק דחיוו נהר דנפיק מעדן עילאה עכ"ל הציאו הי"ג במ"א א אות כ"ף סעיף למ"ד. וה"כ לבאורה הכד זהו יסוד דנוק' שבו נמשך המיש מבחי' ונהר היולא מעדן כו':

וע"י פי זה אפשר להבין הגמרא צ"ק ר"פ המניח את הכד פתח צכד ובייס בחצית. דחיתא צפרדס ערך חצית. היא הצינה שכינתא עילאה נק' חצית. ולכן המל' שכינתא תהא שהיא ע"ד ה' קטנה לגבי ה' גדולה נק' כד. שהכד קען מהחצית. ובמ"ש מענין שכינתא תתאה ושכינתא עילאה בלק"ת זד"ה שיר השירים ולכן בשכמל"ז שרומז לשכינתא תתאה יש בו כ"ד אותיות בחי' כד. ושמע ישראל יש בו כ"ה אותיות. וצרע"מ פ' פינחס דרמ"ה ע"ב שכינתא עילאה כו' חצית ה' צי"ת כו'. היינו בחכמה יבנה בית. ולכן ויהאב יעקב ת"ה את רחל שכינתא תתאה מקור צי"ע ויהאב גימ' כ"ד. והיינו כ"ד פרקים דמסכת שבת. וענין וסייס בחצית היינו שתתעלה המל' במדרגת הצינה ע"ד לא זו מהצבה עד שקראה חמי. וכענין כופי רוייה מחזיק רכ"א לוגין כו' עמ"ש מזה זד"ה ושונתס לבניך בענין כוס ישועות. ועמ"ש צזה בענין חציתי בה"ג שי"ל מענין חצית:

וַיִּדְרֹן שְׁנֵיהֶם עֲרוֹמִים הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ וְלֹא יִתְבוּשְׁשׁוּ. שְׁלֵמָה שְׁלֵמָה ז'. ז' פ' כ'
 כ' וז"ל ולא יתבוששו. ענינו כי קודם החטא הי' גופני רוחני וזך ולא רע כלל.
 ולא שייך צי' בושש כלל. משא"כ אחר החטא שנתגשש הולרך לכפות ערוחם. ועוד כי אמר
 הכתוב החכם עיניו בראשו. והיינו שמהשנתו דבוקה בשרש נשמתו למעלה. וכ"ש קודם החטא
 לא נהשז צעיני עיני העוה"ז כלל. וזש"ה צמעלות הש"י המגזיהי לשבת המשפילי לראות
 בשמים ובארץ כו'. כי אפי' שמי השמים לא יכלכלוהו כו' וזש"ה המשפילי לראות כו'.
 אבל אדם קודם החטא כיון שהי' בעולמות העליונים לא ידע מה צחשיכה בעולמות
 התחתונים. ולא הי' השוב צעיני עיני העוה"ז להתבושש מפני שהי' ערום. אבל
 אחר החטא שנתמעט שכלו כו' ונתעורר צו תלות עוה"ז ידע כי ערום הוא עכ"ל.
 ועפי"ז פירש אדמו"ר ג"ע ענין מהרה ישמע כו' קול חתן וקול כלה היינו השפעת
 דו"ג יהי' ע"ד שהי' קודם החטא צנחי' ולא יתבוששו כו'. לפי שהיו מופשטים
 מרלוות זריס ותלות גשמיות כמו קודם חטא עץ הדעת וזהו ענין שניהם ערומים. ר"ל
 המקבל כנס"י מופשט מרלון זר ע"ד פשטתי את כנחתי. ועי"ז כמ"כ מלמעלה
 ולא יבקש עוד מוריק כו' :

ב זח"א כ"ח ז' צ' בראשית ואילין אינון נשמתין חדתין דעתידין למהוי כו'
 ויהיו שניהם ערומים כו' דאחטבר ערוה מעלמא כו' :

ג זח"ג פ' לו כ"ה א'. ולא צחידות דאינון לבושין דילה דצהון חזו כל כביאי דלית
 אורח לאתגללה כלה בקירוב צבר אלא להפן דילה בההוא זמנא יתקיים צהו ויהיו
 שניהם ערומי' כו'. דכבר אחטבר כו' קושי' ביבא מעלמא כו' דצגינייהו לריך לבסאה
 רזין דאורי'. י"ל שפרש האדם ואשתו חושב"כ ותושבצ"פ שעכשו מכוסים בלבושי'
 הס גשמיות ההלכות. וכן סיפורי מעשיות בצחורה נקראו לבושין דאורייתא צח"ג
 צהעלותך קנ"צ א'. ופנימיות הצורה נק' רוא. וזהו ולמכסה עתיק דצרי' שכסה
 עת"י כו' כי צהו' זו ה"א לגלות צפני זר כו'. אכן לע"ל כשיצוטר רוח הטומאה
 יהי' גילוי פנימיות חושב"כ צחושצ"פ. וזהו ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו כו' :
ד עמה"מ ש"ז ס"פ ס"צ דל"ה ג' ע"ד כי שמים כעשן נמלחו והארץ כו'. ויהי'
 שמים חדשים כו'. והיינו שיתעברו הלבושים המכתירי'. כמ"כ ויהיו
 האדם ואשתו שניהם ערומי' כו'. ועוד י"ל ע"ד סוד ה' ליראיו שהשפעת שם הוי'
 נק' סוד. יסוד י' סוד. ומוסתר משם חלקי'. וע' צרבות פ' וירא פמ"ע כ"א גלה
 כודו אל עבדיו הנביאים. והנה לע"ל נאמר אשפוך את רוחי כו'. ע"ד מי יתן והיו כל
 עס ה' כביאים. וע"כ יתגלה סוד הוי'. וזהו ויהיו שניהם ערומים כו' :

ה רבות בראשית ס"פ י"ח פי' ולא יתבוששו ולא באו שש שעות. ועד"ז פי' כי
 צשש משה. וז"ל שלשה הם שלא המתינו בשלוותם שש שעות. אדם וישראל
 וסיכרא כו' ע"ש. ויש להעיר ממ"ש הצהיי ס"פ שלח צעיני פי' מקושש עליס
 מקו שש כי בעולם ששה קלוות ונצראו צכה השם הנעלם צששה חותמות כו'. והנה
 השבת נק' אוח כו'. והמקושש הזה כפר באותו האות כו'. וע"כ נק' מקושש כי
 ילא מקו האמנעי של הששה קלוות (שהוא צריח התיכון המצריח מן הקלה אל הקלה

ומקשר הו"ק עם השביעית שהיא מל' ועם הבינה שנק' ג"כ שביעאה) וכפר בשביעי שהיא היכל הקדש עכ"ל. וע"כ נק' ישראל עם זו ילרתי לי פי' זו שמחברין השביעית בחי' זי"ן עם הו"א ו"ק. וזהו ענין שיהי' השם שלם. וע' בזה"ג ר"פ שופטים. והנה הו"א בחי' ז"א שמים והזי"ן בחי' מל' ארץ. וכשמפריד בין ו"א לז' זהו ע"ד על השמים כבודו ועוז את הארץ. אבל מי כעמך כישראל גוי אחד בארץ. כי אין כה' אלקינו בקרב הארץ. והנה חיבור הנ"ל זהו ע"י השבת שהוא השביעי שהוא מורה על חידוש העולם. ובו יחוד ו"ה. וזהו עון המקושש ציוס השבת דוקא. ועד"ז חטא אדה"ק שלא המתין בזווגו על ליל שבת שאז הי' יחוד ו"ה. עם זו ילרתי לי. והחטא שלא המתין כמ"ש הארז"ל. וזהו ולא יתבוששו שלא המתין בשלוותו שש שעות שיהי' חיבור ז"ו:

רבות וישב ר"פ פ"ה:

ביכל תקם"ד ד"ה ענין סוד ה' ליראיו. וע' מפסוק זה ברבות וירא פ' מ"ע חגיגה פ"ק ד"ג ע"כ סוטה פ"ק ד"ד ע"כ דף יו"ד ע"כ שבת דע"ז ב'. זח"א דל"ז ע"כ ויחי דרל"ו ע"כ. הגה יסוד הוא הדורה דגופא כי הסדים אין לו הדרת פנים. וע' במא"א אות יו"ד סעי' י"ב ובאות ש' סעי' מ"ה ובאות פ' סעי' י"ז בענין פרי עץ הדר. ובפע"ח שער הלולב פ"ג סד"ה להר"ר יוסף מערבי והוא עכ"ז ערוה שכשהוא בגילוי יתבושש האדם. והוא ע"י חטא אדה"ר שנתקנה בו הנחש בזווגו בגילוי כו'. וז"ש וערות אביהם לא ראו. וע' מענין ערוה בר"ח שעה"ק. הענין הוא דהנה יסוד הוא השפעה למקבל ובמקבל ישתנה המהות לגמרי מפני שאין ערוך לכלי המקבל עם עלמיות ההשפעה. ועכ"ז הרי אותו הדבר עלמו שקבל המקבל הי' באופן אחר גבוה מאד בעלם המשפיע קודם שהשפיע בו' וכשיראה המשפיע גשמיות המקבל יחייש באיכות השפעתו איך נחגשמה כ"כ. כמו השכלה עמוקה ודקה מאד של הרב שבאשר השפיע לכלי התלמיד נחגשמה מאד. ובאשר יתגלה איכות אופן השפעתו להתגשש בכלי המקבל תפול הצושה עליו כו'. אך לא יחייש אלא מן הרחוק מקבלת עמקות השכלתו. אבל מן הקרוב לעצמותו לא יבוש כו'. כמ"כ יובן למשכיל למעלה שלדיק חי העולמים הוא בחי' יסוד דאלילות והוא עלם מקור כל המשכת החיים המקובלים. ואין ערוך להם לכמו שהיו הם עלמם חלה בבחי' א"ס ממש. כנו' בזהר דבגוק' מתחלפי אחוון דנצראים (ועמ"ש ע"פ הזה"ג פיגהם דר"ג ע"א יומין תחאין זמנין דאינון שכי"ה. וע' בפרדס ערך שנה וערך שינוי ועיקר השינוי למעלה שיהי' בחי' ומשש יפרד ועמ"ש ע"פ כי אל דעות ובאמת אני הוי' לא שנית) ויש נשמות שלא נשתנו מהותן בצטן מל' דל"י. כמו נשמת רב המנוגא סבא נוגא רבא כו'. והוא דפרחא מחי העולמי' כו'. ולכן נק' בשם יסוד יו"ד סוד. כמ"ש במא"א אות ס' סעי' י"ג. שאעפ"י שהוא כנישו דכל נהורין והוא הדורה דמדות כו' אבל יהי' אופן השפעתו בבחי' סיד נעלם מאד מהשכלת הנצרה. אף להשיגו בהגבלת השגתו איך נשתנה להיות בע"ג מאוח"ס שהוא בלתי בע"ג ותכלית כו'. ובאשר יהי' מושג בהשגה גבולית איכות אופן השפעת היי העולמי' כו' ה"ז כמשל שתפול הצושה על גילוי השפע והתגשמות לזולתו הרחוק ממנו מאד כו' (הג"ה ויותר נראה

דכה'

(ויין)

דבחי' זו קאי על השפעת הלשמות ולא על בריאת העולמות מאין ליש בגשמיות כ"א על השפעת
 הלשמות שהם חלק הוי' וגמשי' מבחי' שער החכר הפנימית הפוכה קדים. אשר רק ביום השבת
 יפתח. יכמ"ש ע"פ אלה תולדות נח בזה"א ר"פ נח דנ"ט ע"ב. וע"כ זה שיומשך נשמה צע"ג
 מבחי' שם הוי'. וזהו הנק' עונתה זהו רזא וא"א שיומשך בחי' זו בגילוי. וזה"ע יסוד דדכורא.
 ועד"ז ב"סוד דנוקבא המעלה מ"ן. הנה ארז"ל בענין בשכמל"ו משל לבת מלך שהריחה ליקי
 קדירה. תאמר יש לה גנאי כו' הביאו לה עבדיה בתשאי. וע' במ"א א"א חות"ל סעי' כ"ד שפי'
 ליקי קדירה הם לבושי המוחין. ויותר נראה מ"ש בפרדס ע' ליקי קדירה. שהקדירה
 היא מל' שבה מתבשל כל ההויות כו'. ולריבה תכלין כו'. הריחה ליקי קדירה הכונה
 נחלוה ליחוד הזכר שהוא תכלין לאותה הקדירה כו'. ובמ"א א"א ק' סב"ב קדירה נק'
 המל' כי הזווג נק' בישול חוץ זאת הקדירה טב"ל. והיינו שכמו שהבישול ע"י אש
 ומים כך הוא ענין היחוד בחי' אש ואשה אש ה' ואש יו"ד כמ"ש בדר"ה והי' לכס
 ללילית. והמים הם מ"ן ומ"ד. אך פי' ליקי קדירה הנ"ל הוא ענין העלאת המ"ן
 מביטול היש של הנבראים. שבה נמשך החטנוג שבמדת מלכות. וכן פי' אדמו"ר ג"ע
 בדר"ה אנשי יריחו היו כורכים את שמע כי בת מלך היא מדה מלכות שהוא התנשאות
 על הנפרד דוקא שאין מלך בלא עס. וכמו בכל המדות כשהמדה פועלת פעולתה נמשך
 בזה חטנוג ובהעדר הפעולה יומשך העטר כמו אברהם אש החסד היה מלטער כשלא
 הי' לו אורחים וכו'. כמ"כ במדת המל' מדה התנשאות כשמלכותו ברלון קבלו נמשך
 מזה חטנוג בהמל'. משא"כ בהפך וכמ"ש ויתעלז אל לבו כו'. והיינו שכשאין
 נמשך פעולת המל' נעשה גרעון בהמדה כו'. וזהו ענין שהריחה ליקי קדירה הוא מדה
 ההתנשאות והתפשטות להיות ראש לשועלים. דהיינו להיות מקור להמשכות צע"ג דבי"ע
 להחיותן ע"י ההתנשאות בכדי להיות מלך על עם שיהי' יש ובעל כו'. וזהו נק' ליקי קדירה
 הגרוע שבאכל הנופל בשולי הקדירה ובערוך ערך ליקי פי' דבר היורד לקדירה וע'
 מענין ליקי קדירה פסחי' כ"ו א' יומא ע"ה סע"א ב"מ פ"ו ע"ב ב"ב ע"ו כתובות
 ס"ה א' הולין ע"ז כ"ז הוצא בערוך. וביומא שם פרש"י תכלין לתבשיל ערב
 ומבושש והכונה שירידת מ"ן נק' לחם מן השמים המשכת מ"ד מטל השמים גשם
 נרבות. ולכן אמר שירד עמו ג"כ ליקי קדירה היינו העלאת מ"ן כי הטל מעורר
 העלאת מ"ן. ובב"מ שם פרש"י ליקי קדירה מין מאכל. ובכתובות שם מצואר שנתנו
 יין לליקי קדירה להעשים התבשיל כו'. והיינו כי יין נק' ג"כ מ"ן דמוק'. והנה הליקי
 קדירה הנ"ל יש בו מעטם התכלין שיוכל ליתן עטם בכל הקדירה. כמ"כ מדה
 ההתנשאות שמחי' את הנברא שפלות גדולה מאד הוא להיות מלך על צע"ג. ובמ"א
 נת' שלכן נק' המל' בהמה שם ב"ן כי זהו בחי' רוח הבהמה היורדת למטה כו'. אבל עכ"ז
 יש בזה חטנוג גדול מביטול היש בחי' רלוא שהוא ריח יחוח למדת מלכותו ית' כידוע
 מענין הבירורי' וכמשל החטנוג מלפור המדברת כו' כנודע מענין לויתן זה ילרת
 לשחק בו כו' ויתרון האור הוא מהחשך דוקא וכך עלה במח' להיות חטנוג ממדת
 המלוכה כו'. ועד"ז ג"כ במל' דא"ס להיות מקור לאלי' כו'. כ"ז נק' ליקי קדירה.
 וזהו תאמר יש לה גנאי. פי' תאמר היינו שתתפשט בעשרה מאמרות להווחס מאין

לים בשביל ליקי קדרה הג"ל יש לה גנאי. שבחי המלוכה והממשלה על צעלי נבול
 שפלות גדולה היא מאד וכבוד מענין במקום גדולתו שם אהה ענותותו שהגדולה
 עלמה היא שפלות וענוה גדולה כו'. ועוד ועיקר כי חסיה ג"כ ברוב המלומים גם
 לקליפות שהם יש ודבר לגמרי רק דקרו ליה אלהא דאלהיא יכמ"ש רגליה יורדות כו'
 מלך חלקים על גוים עכומ"ו כמ"ש מזה בת"א בד"ה צהדש השלישי. וכבוד מענין
 גחש כרוך על עקבו לפתח חטאת רובץ. וזהו גנאי. ע"ד מחיל בגנות במשנה פב"ת
 דפסחים היינו מתחלה עכומ"ו היו אבותינו זהו הנק' גנות. והנה אף שגם מהרחוקים
 עולה הקילוב להקב"ה כמ"ש ממזרח שמש כו' מ"מ היינו רק דקרו ליה אלהא דאלהיא
 וזהו גנאי כמ"ש במ"א ע"פ רש על כל כו' מי כה' חלקינו המגביה לשבת כו' כי הם
 אומרים שרק על השמים כבודו ר"ל במלאכים הרוחניים ועוז אה הארץ. אבל באמת קמי'
 שמים וארץ שוין בהשוואה א' וכחשכה באורה ע"כ השגחתו בארץ כמו בשמים. לא
 האמר ולא יתפשט האור בעשרה מאמרות יש לה לטר פי' גרעון לאור המדה בשביל
 העדר פעולתה. לכן הביאו לה עבדיה בחשאי. היינו שאין אומרים בשכמל"ו שהיא
 יחוט מדת מלכות דאלילות כנצראים בקול רש אלא בחשאי שאי לא ירגישו החילונים
 ולא יהי' הנחש כרוך בעקבה. וכמ"ש בזו"כ תרומה קל"ד א' ובגין דלא תשלוט עין
 הרע אק מחלפי אחוון דלא אמרינן אחד באהגליה ובזמנא דאתי דיתעבר עין הרע
 מעלמא ולא תשלוט כדן יתקרי אחד באהגליה. בגין דהשתא דההוא סע"א יחדבק בזהה
 לאו איהו אחד אלא דאקן מייחדין לה בלחישא ברזא דאחוון אחרנין ואמרינן ועד אבל
 בזמנא דאתי דיתפרש ההוא סגרא מינה כו' ביום ההוא יהיה כו' באהגליה ולא
 בלחישו. וענין עין רע ע' במ"א ע' סע"י י"ד. ועמ"ש במ"א בענין דרגא תביר
 סע"י היחוד נשבר כה הסע"א. ובספר סדה"י בכוונת ק"ש כ' בשכמל"ו לקשט
 הכלה בששבע הנערות הראויות לתת לה הם שבע הידלות שית ספירין דילה להעלותה
 מקושטת עם צעלה כו' עכ"ל. ולע"ל שיראו כל בשר ותלא ק"ג מהלאתה ועומאתה
 ולא יהי' שייך אז הגנאי הג"ל כי ואת רוח העומאתה אעצור מן הארץ אזי יאמרו
 בשכמל"ו בקול רש כמו שהי' במקדש. ומכ"ז מובן לענין הג"ל דהיהוד ל"ל
 בחשאי מאד המקבל ג"ב מבחי' יסוד הכלה שזהו ענין של"ל בשכמל"ו בחשאי.
 עכ"ה). והוא ענין קגאת הנחש דוקא שהיה שורש הרע בתכלית הדקות (עמ"ש
 ע"פ ויעש משה נחש נחשת). והיה רחוק מאד מאור פני ה' בהונת סיכ"ע
 וכאשר ראה ונחגלה לו קדושת זוג אדם והוא כמ"ש ברבות וישב ר"פ פ"ה והיה
 בדוגמת זוג עליון דזו"כ דאלילות נתקנא ורלה ג"כ וזהו ענין בא נחש על חוה כו'
 ועמ"ש מזה ע"פ המאמר ע"פ ואם בשדה מלאה ומ"ש ע"פ מאמר הזהר ר"פ הוקת
 כו'. אבל לע"ל כתיב ביום ההוא יהי' הוי' אחד ושמו אחד (ועמ"ש מזה בזו"כ
 תרומה קל"ד א' ומ"ש מזה בת"א פ' וישב בד"ה שיר המעלות כו' היינו כחולמים
 וצפ' וארא בד"ה וארא אל אברהם ובלק"ת מהאריז"ל על פסוק זה בזכריה שיהי'
 ז"כ דוגמת או"א עילאין כו' ע"ש) ואזי וידע כל פעול כי אהה פעלתו כו' וראו כל
 בשר גם שכל האנוכי ישיג ענין הביטול לא"ס ב"ה וכמ"ש במ"א צפי' ואמת ה' לעולם

היינו כי חג דעות כו' ופי' ואמת שיהי' הגילוי כמו שהוא באמת למעלה כו' וכמ"ש
 ע"פ ונקבלו בני יהודה ובני ישראל יהדיו' סד"ה והיה מספר זנ"י שיהי' יהו"ת במדרגת
 יהו"ע כו' אזי ישינו ההמשכה מהוב"ע בממכ"ע וההתחוות הנזכרים מאין ליש.
 וזהו ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו. פי' על דמות הכסף דמות כמראה אדם
 ועכשיו לא כמו שאני נכחז אני נקרא וזהו הלבוש אבל לע"ל ולא יכנף כו' יהי' גלוי
 ש' הוי'. ובג"י נק' אשתו כמ"ש זרבות פ' גשא. יהיו מופשטים מרלון זר. וזהו ולא
 יתבוששו שלא יהי' חילוני' העולמית רחוקי' כ"כ עד שיהי' שייך בחי' גנאי הנ"ל וגם
 פי' ולא יתבוששו שלא יהי' פירוד בין ו"ק למל' עם זו כו'. וזהו אע"פ האידנא לאו
 אחד הוא פי' האידנא גמי כל מה שיש בהתפשטו' החיות מאח"ס ז"ה כל בעלי
 הגבול הלא המה נמשכי' מאין ליש מאור א"ס ז"ה הנק' אחד אלא שהוא מ"מ בחשאי
 שאין או' בשכמל"ו בקול רם (אלא בזהמ"ק שהיה יחוד פכ"פ בהיכל ק"ק הי' או'
 בקול רם) וזהו דא הוא רזא הנק' בזהר על בחי' יסוד שהוא סוד ה' אצל סוד ה' ליראיו המה
 הקרוצים אל אור פני הוי' סוכ"ע לא יפלא להם כלל איכות חופן ההשתנות לבע"ג כי
 כל יכול הוא ויש באור א"ס ז"ה אף שהוא בלתי בע"ג הכח והעוז להוות בע"ג
 וכמ"ש במ"א צביאור ע"פ מי מנה עפר יעקב כו'. ולהיות שהיראים אין להם
 אחיזה בעלמות הגבלתם להתפס מקום כו' לכן יהי' סוד הוי' נגלית בהגבלת' השגתם
 הנזכרא כי לעולם התקשרותם בסוכ"ע לא יתפס מקום כלל בעיניהם כל בע"ג וכלא ממש
 חשיבי (ולא כמו המרוחק שיזולל המשפיע):

קיצור ענין סוד ה' ליראיו. יסוד הדורא דגופא ועב"ז הגילוי הוא ערוה. כי
 ההמשכה מהוב"ע שיהי' השפעה להתחוות בע"ג כי הוי' הוא האלקים צביאור
 ע"פ מי מנה זהו השפלה. וא"א שיומשך בחינה זו בגילוי (ואפ"ל בחינה זו הוא
 כי משלימות הא"ס שיהיה זו ג"כ הכח להשפיע בדרך גבול. גם י"ל מה שהשפעה
 באה ע"ד הגשמה ג' בחי' אור מים רקיע זהו השפלה. גם בחי' זו הוא ע"ד מה
 שיותר משהעגל רולה לינק הפרה. רולה להניק ומלד זה יש תענוג בהמשכת העפה
 וכמ"ש צביאור ע"פ לחינה ורחינה. ושיהגלה בחי' זו להנזכר' זהו גנאי כי זהו ע"ד
 למעשה ידוך חכסוף. איוב י"ד. ואין חכסוף אלא תאוה. זרבות תאוה ס"פ ל"ו. וכמ"כ
 זהו ענין משל לבת מלך שהריחה ליקי קדרה היינו התענוג מבחי' ההתנשאות מלכותך
 מלכות כו' ציטול היש. תאמר יש לה גנאי כי בהתפשטו' מלכותך הרי רגליה יורדות
 כו' מלך אלקים כו' לכן ל"ל בשכמל"ו בחשאי. להסתיר היחוד מבחי' עין רע. ותדע
 שבלוחות הראשונות שלטה עין רע מלד הגילוי. ולע"ל שיזדכך העולם ויהי' צי"ע
 במדרגת אצילות יוכל להיות הגילוי למטה. מה שעכשיו סוד ה' ליראיו ע"י היראה
 והציטול יוכלו לקבל גילוי סוד הנ"ל ע"י שאז יהיו הכל יראי ה'. וזהו ויהיו שניהם
 ערומים כו'. כי האידנא לא כמו שאני נכחז אני נקרא ולע"ל ולא יכנף כו'. ויש
 להעיר ממ"ש בזח"א דף ז' ע"ב גבי עאלת אות לדיק אגת ל"ל טמירא כו' ועמ"ש
 מזה ע"פ כי לדיק ה' לדקות אהב תליס ספי' י"א וע' בסידור זכרוש זכרת הזימון
 צביאור גבי יעקב שנשא שתי אחיות ששנצפי' לשון גילוי ערויות שבאל"י משום דאיהו
 ונרמזה

וגרמוהי חד ע"כ היחוד ז"כ נק' אח ואחות. אבל למטה יחוד כזה נעשה מזה רע גמור כמו שנה"כ שנתהוו הקליפות מעולם ההו. ולכן נק' איסור זה בשם גילוי עריות ע"ש כי זי"ע לגבי אל"י נק' גילוי. ועיין בה"ז פ' תרומה מענין יעקב שנשא שתי אחיות משא"כ כו':

וְזָרְקוּ מֵהָרָה יִשְׁמַע כו' וקול כלה. קול גדול נק' זינה במא"א ק' סי"ע. ולע"ל יהי' המל' במדרגת הזינה כו' וכתיב זיוס ההוא ילאו מים היים מירושלים חלים כו' גם נאלמתי דומיה החשיתי ר"ת נדה כי נדה היינו נד' ה' דאחרת ה' תחלה נבחי' גלות השכינה במא"א ג' י"ח עד רדת מל' דעשיה לעולם הקליפות ומחמת זה היא נאלמתי כרחל לפני גוזזיה נאלמה. ואיחא במדרש חלים סי' קמ"ו ע"פ ה' מחיר אסורים דקאי רק על איסור נדה שלע"ל הקצ"ה יחיר איסור זה אף שעכשיו איסור גדול הוא ועמוס כרת. ול"ל מ"ט איסור זה דוקא יחיר. אלא משום שלע"ל לא יהי' עוד נחי' נד' ה' כי זיוס ההוא יהיה כו'. וא"כ ממילא לא יהי' נחי' נאלמתי כו' ויהי קול כלה כו':

הלא אם תיטיב שאת. פ"ט דברכות דס"א סע"א א"ר יל"ר דומה לצוב כו' ושמואל אמר כמין חטה הוא דומה שנאמר לפתח הטאת רוצן. ופרש"י הטאת לשון חטה דריש ליה וזהו ע"ד שארז"ל בברכות פ"ו ד"מ ע"א ען הדעת חטה היתה שאין התנוק יודע לקרות אבא כו'. ויוצן ע"ד מ"ש בזהר פ' בלק דקפ"ח ע"ב. אמר ר' אלעזר ודאי חטה הכי קרינן לה (ר"ל נחי' מל' שהיא ברתא דמתחטא' לגבי אביה) אבל חמין בשבטים כולו דלית בהו ח"ט ובה אית חט וקרינן חטה. אמר ההוא ינוקא ודאי הכי הוא דהא ח"ט שריא סמוך לה (ר"ל ק"ג שהיא סמוך למל' לפי שהמל' יורדת לזי"ע ע"ד בשושנה בין החוחים. עיין ביאור וכל בניך בלק"ת פ' ראה. ובת"א ב' בראשית בד"ה ענין הברכות בטעם מטבע קלר פותח בצרוך ואין חותם בצרוך לפי שהוא כנגד עלמא דאחכסיה ששם אין מבוא ליניקת החי'ונים ע"כ א"ל חותם. אבל מטבע ארוך שכנגד עלמא דאחגליה שהוא עלמא דנוק' ל"ל חותם בצרוך. וזהו ענין דח"ט שריא סמוך לה. משא"כ בהשבטים שהן י"ב גבולי אלכסון דו"א). בהון בשבטים לא הוו אחוון אילין דקא אחו מסטרא דקדושה דלעילא אבל לגבי שריא כו' עה"ד חטה היה כו' וע"ש ש"י בירור החטה מהמוץ ותבן זהו ענין וממחמה כי לא תקרב אליך. ועמ"ש מזה בלק"ת פ' אמור בד"ה והניף את העומר. פ"ג. ועמ"ש מזה בישעי' כ"ד י"ד ע"פ צלדקה תכונני כו'. ואפ"ל לכן התורה תכלין לילה"ר וכמ"ש אם רעב שונאך זה היל"ה"ר האכילהו לחם בסוכה דנ"ב. כי התורה היא לחם העשוי מחטה כ"ב אחוון דאורייתא לכן עי"ז מבטל היל"ה"ר שניקחו מבחי' ען הדעת חטה היתה. כיון לחם חטה זו נעשה ען חיים כו'. והנה רב אמר שילה"ר דומה לצוב. הנה לצוב ג"כ גימ' ח"ט ובמא"א אות זי"ן סעיף ד' צוב נקרא הקליפה מקבלת ליסוד והוא אשר יבאים שמן רוקח "טוב דקדושה גימטריא צוב עכ"ל. ואפ"ל כמו הצוב להוט אחר המכה

המכה כך יסוד דקליפה להובע אחר ניאוף כו':

ב פ"ה דיומא דנ"ב המטה מקראות אין להם הכרע שאת משוקדים מחר חרור וקט
 ובשל"ה במסכת שבועות שלו דקפ"ז ע"ב האריך בזה בענין כתנות אור
 איזו עדיף אם שהיה נשאר כתנות אור אם כאשר מכתנות עור יהי' כתנות אור. וע"ז
 מורה שאת כו' :

ג פ"ג דקדושין דס"א ע"ב אם תיטיב שאת כו' סד"א אם תיטיב אגרא ואם לא תיטיב
 לא אגרא ולא דינא קמ"ל ואם לא תיטיב לפתח הטאת רובץ פורענות מוכנת
 לבוא כו' וזה ע"ד מ"ש ראה אנכי נוחן לפניכם היום זרעה וקללה את הזרעה כו'
 אשר הזרעה היא מל' דאל"י במא"א אות ב' סל"ה. והקללה אם לא תשמעו היא לילית
 נוק' דקליפה במא"א אות קו"ף סמ"ח. ועד"ז אם תיטיב שאת היינו זרעה כמשארז"ל
 במד"ר פ' זראשית פכ"ב הלל אם תיטיב שאת זרעה שנאמר וישא אהרן את ידיו אל
 העם ויברכה. ואם לא תיטיב שאת קללה דכתי' והשיאו אותם עון אשמה. וזהו דשאת
 אין לו הכרע שיש לפרשו לשון זרעה וגם לשון קללה היינו דקאי שאת אם לא תיטיב
 כדפרש"י דיומא סב. וכן כפשט הגמ' דקדושין ואם לא תיטיב לפתח הטאת רובץ. כי
 הטאת היא ג"כ הנוק' דקליפה כמ"ש במא"א אות ח' ססעי' כ"ד. ויש שאת בקדושה כענין
 וישא אהרן כו' וכן ע"ד מ"ש ובמדבר אשר ראת אשר נשאך ה'. וה"ע רוממות. ועמ"ש
 ע"פ שאו את ראש כו' לגלגלחם. וע' במד"ר פ' ויחי ע"פ יתר שאת. ויש שאת בלעומת
 זה דהיינו א' מד' מראות נגעים שאת ספחת כו'. ובמד"ר ס"פ תוריע שאת זו בצלכו'.
 ואפ"ל ע"ד אם תגביה בנשר. וזהו שאת אין לו הכרע. וענין משוקדים י"ל כי יש שקדים
 מתוקים ויש שקדים מרירין זח"ב פ' שמות דע"ו ועמ"ש בלק"ת פ' קרח ע"פ
 ויגמול שקדים הרי בענין הקללה שייך שקדים מקל שקד חזי רואה. וכן בענין
 הזרעה דשאת ל' וישא אהרן את ידיו כו' כנ"ל וע"ז נאמר ויגמול שקדים. ובזרעה כהניס
 כה תזרכו. להמשיך הזרעה בזחי' מל' הנק' כה. תזרכו אותיות זכרתו שהוא מקור
 הזרעות כו'. וע' במד"ר ר"פ קדושים בענין זרעה מליון כו' :

ד ספ"ק דיומא דף כ' ע"א ח"ל הקב"ה מאי אמר. לפתח הטאת רובץ. ופרש"י
 היל"ר מחטיו בעל כרחו. ואפ"ל ע"ד מ"ז במד"ר כי תשא פמ"ו ע"פ
 ועתה ה' חזינו אתה אנחנו החומר ואתה יולרנו. היולר הזה אם יעשה חבית ויניח בה
 חרור כו' מנטפת היא ממקום החרור ומאזדת כו' מי גרם לחבית לנטף ולאבד את מה
 שזתוכה היולר שהניח בה את החרור כך אמרו ישראל לפני הקב"ה רבון העולם זראת
 בנו ילר הרע מעורנו שנאמר כי ילר לב האדם רע והוא גורם לחטוא לפניך ואין
 אתה מסלק ממנו את החטייא אלא צבקה ממך העבירהו ממנו כו'. ע"כ אחי שפיר
 שהקב"ה מלמד זכות לפתח הטאת רובץ וכו'. וענין החטייא י"ל ע"ד הנ"ל סעיף א'
 שדומה לחטה. ואפ"ל שז"ס שארז"ל עתידה א"י שתוליא גלוסקאות. ר"ל לא כמו עכשיו
 שמוציאה חטה ולריך לערוח עד שיעשו ממנו לחם. וחטה קרוב. לענין חט כנ"ל. כי
 עה"ד חטה היה. אבל לע"ל שיעביר היל"ר לא תהי' מוציאה חטה כ"א גלוסקאות
 אשר מורה שכבר נתבררו החטים בתכלית ונעשו לחם טוב כו' לחם פגג כו' עיין זהר

ויהי דרמ"ז ע"פ מאשר שמנה להמו :

ה פ' ב' דקדושין ד"ל ע"כ ת"ר ושמתה סס חס נמשלה תורה כסס חייס כו' כך הקצ"ה א"ל לישראל בראתי ילד"ר ובראתי לו תורה תכלין ואם אחס עוסקים בתורה אין אחס נמסרים בידו שנאמר הלא אס חייב שאת . ופרש"י אס חייב לקח עוב שאת תנשא על ילךך וכו' יעו"ש . והענין דבילה"ר נאמר לפתח חטאת רובץ כג"ל ס"ד וכמש"ב בגמרא דקדושין . ועיין בסידור בד"ה מזמור לחודה בענין חמץ ומלה שהפרש ביניהם בין אוח ה' לאוח ה' . כי מאוח ה' יניקת החילונים מבחי' הפתח שלמטה . שעל זה הפתח של החי"ת נאמר לפתח חטאת רובץ . והיינו בחי' רגליה יורדות מות . ר"ל מה שמהמל' מבחי' נה"י שבה נמשך יניקה לחילונים וכג"ל שהיא כשונה בין החוחים . ועיין מענין רגליה יורדות בזח"א פ' בראשית דל"ה ע"כ ומפרי העץ דא חתחא כו' וזוהר ויהי דרכ"א ע"כ וצפ' בשלה דמ"ח ע"כ וצפ' ויקהל דקל"ו ע"כ אמור דק"ז ע"כ . פ' פינחס דרכ"א ע"כ . של"ה דמ"ט ע"כ . וע' בת"א בד"ה במדבר סיני באהל מועד דרוש השני פ"א בענין מדבר במ"ס פתחה . מדבר לשון דבור וכשמחלשש צבי"ע נק' מדבר במ"ס פתחה שאז יש פתח ומבוא להקליפות לינק מהדבור כו' ומזה נמשך כרחל לפני גוזזי' נאלמה ע' בד"ה אה קרבני לחמי דרוש השני בסופו ובד"ה אלה מסעי דרוש השני . וזהו ג"כ ענין לפתח חטאת רובץ כשהדבור נחלשש צבי"ע ונק' מדבר וה"ס מיעוט הלצנה . איז לפתח ההוא חטאת רובץ כו' . וע' מענין מדבר במא"א מ"ס סעוף ס"ג וזוהר ס"פ תליה ובד"ה אלה מסעי דרוש השלישי . והנה ע"י התורה שנאמר פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה עי"ז מתקנים שלא יהו לפתח חטאת רובץ כמזוהר סס בסידור שלכן בשתי הלחם באות חמץ . לכן התורה היא תכלין לילה"ר הנק' חמץ . ועיין בתו"א בד"ה בחדש השלישי ללאת בני מאמ"ל ענין שהתורה נק' עוז וחשי' . ובאג"ה ס' י"ב צפי' ועבודת הלדקה השקט ובטח שיש לפרש ג"כ על התורה ששרשה ממו"ס דשקיע ושכיך כו' :

והנה במד"ר פ' בראשית פכ"ב א"ר אחי אין ילד"ר מהלך ללדדים הלא באמלע פלטיא . נראה דהיינו פירוש לפתח חטאת רובץ . והוא פתח הרחב של החי"ת . משא"כ פתח הלר של הה"א . שאלל ראשו . שעז"ג פיה פתחה בחכמה כו' . ובמ"א נחבאר ענין פתח הרהב לפי שמקבלים מבחי' כמה ארך אפים לפנינו כו' משא"כ פתח הלר זהו ע"ד אס בחקתי תלכו ע"פ מדה וחשבון כו' כמ"ס בת"א בד"ה ויהי בשלה פרעה . וכענין זכרנו אה הדגה אשר נאכל במלרים חכם . חסם בלא מלות . ועמ"ס ע"פ אל הצטוהו צנדיבים כו' . וזהו לפתח חטאת רובץ באמלע פלטיא לקבל מפתח הרחב של החי"ת . ולכן התורה אשר פיה פתחה בחכמה וזהו פתח הלר של הה"א היינו חמשה הומשי תורה היא תכלין לו כו' . וע' במהרש"א פ"ג דמנחות דכ"ע מענין פתח הלר של הה"א ובמהרמ"א פ' כי תבא סד"ה נהיה כי תבא פתח הרחב גורם לבחי' וישמן ישורון ויבטע כו' וע' בשל"ה דל"ו סע"א בענין ההי"ן חתי"ן חתי"ן ההי"ן כו' :

קיצור התורה תכלין לילה"ר שנאמר זו לפתח חטאת רובץ פתח הרחב של החי"ת חמץ . ובתורה פיה פתחה בחכמה פתח הלר של הה"א . ע"כ היא תכלין לילה"ר :

ו סנהדרין דל"א ע"ב מאימתי יל"ר שולט באלים כו' משעת ילירה כו' לפתח חטאת רובץ. וצפ"ג דנדה ד"ל ע"ב וכיון שצא לאויר העולם צא מלאך וקטרו על פיו ומשכחו כל התורה כולה שנאמר לפתח חטאת רובץ כו'. ופי' מהרש"א דהיינו היל"ר שניתן זו משעת לידה כו' :

ז זח"א פ' בראשית דל"ו סע"ב הלל א"ס תיטיב עוברך שאת. מאי שאת כדכתיב יתר שאת דהא זוכרא שצחא חית ליה זכולא תדיר. ותליא זעובדוהי. עיין בת"א פ' תולדות בר"ה ראה ריח בני. וצפ' וישלח ע"פ ויקח מן הבא בידו מנחה. ובר"ה מה טובו זענין קדש לי כל זכור. ובר"ה זשלח פרעה זענין את זנגדי עשו זנה הגדול. ועל דא א"ס תיטיב שאת. וא"ס לא תיטיב לפתח חטאת רובץ. מאי לפתח דא פתחא דלעילא דמיניה נפקין דינין על עוברין זינין דעלמא. פתח כד"א פתחו לי שערי לדק. עמ"ש ע"פ ופסח ה' על הפתח. וזוהר פ' אחרי דע"א סע"ב זפי' ותשב זפתח עיניש דכל עיינין דעלמא להאי פתחא מלפן כו'. וע' מזה זפרדס ערך פתח. ולהוא פתח חטאת רובץ דא מ"ה והוא זמין לאתפרעא מינך. וענין שהחטאת רובץ אלל פתח כי הוא התוצע הדין כמ"ש ויהי היום ויבואו עו' ויבוא גם השטן זחוכס וזוהר ר"פ צא דל"ב ע"ב ודל"ג ע"א זגין דליהו דילטורא רזרצא זכולהו כו' וצפ' תלוה דף קפ"ד סע"א ומהוא דינא אתחקף פט"א כו' וחפי לסיהרא כו' ענרא תקיפא דחפי לסיהרא כו' וזמק"מ שס שמכסיס זענין הזה את המל' הנק' פתח שלא תאיר למטה. והרמ"ז שס פי' שמעכב שלא יאיר זנה האור מלמעלה זבחי' יסוד אבא כו' מרדכי גימ' רב חסד כו'. וזהו ע"ד והאבן גדולה על פי הזכר ופי' זוהר וילא דף קנ"א ע"ב דהזכר הוא מל' שנמשך זו מים חיים ממקור מים חיים. ולכן כי מן הזכר ההוא יסקו העדרים היינו אוכלוסין ומשריין קדישין מלאכים וגשמות דבי"ע. והאבן גדולה דא אבן דמינה זשלי בני עלמא. אבן נגף ולור זכשול דקיימא תדיר על פי האי זכר ועל מימריה למחצב דינא דכל עלמא דלא ייחות מזוכא ועב לעלמא. וכן זמדר"ר וילא פ"ע אמרו והאבן גדולה זה יל"ר וזהו עלמו ענין לפתח חטאת רובץ. ושם זוהר וגללו את האבן מעבירין ממנה תקיפו דדינא קשיא וע"ש זזח"מ :

עו"ש זוהר בראשית ל"ז א' פי' לפתח חטאת רובץ על ר"ה. דהיינו ענין זכסא ליום חגנו דחפי לסיהרא. היינו שאז תוצע המקשרג הדין וכן פי' זרע"מ פ' אמור דל"ז ע"ב זנגין דהוא מקשרגא חפי וכסי ואנעל פתחא על מלכא כו' ע"ש. וגם כי ר"ה הוא חג שחל זר"ח. כמ"ש תקעו זחדש כו' ליום חגנו. וזר"ח ז"ל שיעיר לכפר על מיטוע הלזנה. והוא לחטאת לה' הזיאו עלי כפרה. והיא זבחי' תקין על זבחי' לפתח חטאת רובץ. ועמ"ש מזה ע"פ ושעיר עזים אחד לחטאת לה'. ואתה תמשול זו רזא הוא דכתיב. ואתה מחיה את כולם. עיין זזהר ר"פ ואתה תלוה זפי' ואתה. וזר"ה הוא"ו הוא קול השופר הממשך השפע זבחי' אתה עולם הדבור שהוא אוטיות מאל"ף עד תי"ו עס ה' מולאות. ע' זסידור זד"ה אד' שפתי חפתח. והנה כעין פי' זה מפרש התרגום ענין לפתח חטאת רובץ ליום

דינא חטאך נטיר. הרי מפרש לפתח ליוס דינא. והיינו כמ"ס הזהר דפתח זה הוא ענין וחשב בפתח עיניו. ויש ליתן טעם מה שגש ר"ה נק' פתח כי הדבור נק' פתח כמ"ס מגזיה פתחו. צעה"כ. ובר"ה הוא צנין עולם הדבור שהוא המל'. והוא ג"כ ענין פתח האהל שע"י הדבור נמשך ומתגלה השכל והמדות וע"כ נק' פתח כו'. והנה יש מפתחות החילוניות ומפתחות הפנימי' כמ"ס בלק"ת פ' ראה ד"ה כי חשמע בקול. והתורה היא מפתחות הפנימי'. לכן עי"ז מושל על היל"ר שינקחו מהמל' שהיא הפתח החילון לגבי התורה יעו"ש. וזהו עלמו ענין ואתה תמשול בו שע"י עסק התורה ממשיך בחי' ואתה כו'.

קיצור אם חייב שאת צבור עמ"ס צפי' קדש לי כל צבור פטר כל רחם סד"ה מה עובו. לפתח מל' הטאת רובץ ע"ד והאזן גדולה ע"פ הבאר. בכסא ליוס חגנו ואתה תמשול בו ואתה מהיה את כולם. וזהו ענין התורה מפתחות הפנימית. וביעקב כתי' ויגל את האזן מע"פ הבאר. וע' מזה צוהר וילא דק"כ א' כי ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל כו'. וע' בלק"ת סד"ה מי מנה עפר יעקב. והיינו כי יעקב והברית התיכון כו'. וע' בלק"ת ד"ה אז ישיר ישראל כו' עלי צאר ספ"ב בענין ליעקב אשר פדה את אברהם כו'.

ח ז"ג עמוד קס"ב פי' לפתח הטאת רובץ דתרעא דגיהנס אתפתח למעבד נוקמא ממך. גם פי' הטאת רובץ ע"ד חמור שונאך רובץ תחת משאו. דאיהו לא יכול למסבל על כספוי הומרא דאורייתא כו'. זהר בראשית דכ"ד ע"ב הלא אם חייב שאת כו' לפתח דא דינא עילאה דאיהו פתחא דכולא כד"א פתחו לי שערי דק. הטאת רובץ ההוא סטרא דאתדבקה ביה ואתמשכת עלך. יהא נטיר לך לאתפרעא מיך. כתרגמו. וזהו ע"ד כי פועל אדם ישלם לו. וכתוב תיסרך רעתך. ועיין בזהר וירא דק"ט ע"ב ע"פ והוא מסבות מתהפך בתהצולותיו לפעלם. כפי פעלם דבני נשא כו'.

ט ז"ה ר"פ וישלח דקס"ה ע"ב. דהא בשעתא דצ"ג אחי לעלמא. מיד אזדמן בהדיה ילה"ר דאיהו מקטרג ליה לצ"ג חדיר. כד"א לפתח הטאת רובץ. מאי הטאת רובץ דא ילה"ר. ודוד ה"ג קרייה הטאת (בסוכה דכ"ב ע"א דוד קראו טמא כו' וע' פ"ג דיומא דל"ז ע"ב וכן צדוד הוא אומר הטאת כו'). והרמ"ז שם פי' טעם קדימת היל"ר שהגזרות קודמין לירד. וזהו ע"ד בתהלה עצמ"ח לברוא את העולם צמדה"ד כו'. ובמ"א נת' שזהו ע"ד קליפה קדמה לפרי. כמו התבן והקש קודמים להחטה כו' וזהו ג"כ ענין מ"ט עיזי מסגן צרישא כו' ולכן ג"כ קרבן הטאת בא מהשעירים כמ"ס במ"א ע"פ ושעיר אחד לחטאת לה' ועיין לקמן סעיף י"א. בהרמ"ז שם לפתח הטאת רובץ פתח זה ה"ס יסוד נוק' דקדושה כו' ור"ת לפתח חטאת רובץ רחל למפרע. וזהו כנ"ל בענין והאזן גדולה על פי הבאר. כי פי הבאר היינו ג"כ יסוד דנוק'. ובזהר ר"פ וישב דקט"ט א' פי' לפתח הטאת רובץ ג"כ ע"ד מ"ט ר"פ וישלח. משא"כ היל"ט מתגלה אחר י"ג שנים ויוה אחד. ושם פי' הרמ"ז לפתח ירמוז לפתח רחם האם כי שם הוא חלק אחיזתו מיוס בואו על חיה. ור"ת

פתח פנימי תיכון חילון ג' כלים שזיסוד חדר ועלייה ופרוזדור עכ"ל. ובמא"א אות ח' ססעי' ז' חדר ופרוזדור נק' ששם כלי יסוד דנוק' החילון פרוזדור ירושלים והפנימי חדר ליון. חדר הורתי מקום ההריון עכ"ל. וה"כ לפ' לפתח חמאת רובץ זהו ע"ד משארז"ל בסוכה דג"צ סע"א שנתן עיניו במקדש ראשון והחריצו בו' ומחגרה בשוכה"ס של ישראל. והיינו לפתח כי כנ"י נק' פתחי לי אנת הוא פתח לאעלאה לי זח"ג אמור דל"ה ע"א. ע"ד זה השער לה'. ולכן ל"ל ואתה תמשול בו. וכמ"ס יגער ה' בך כו':

י עו"ד מענין לפתח חמאת זוהר ס"פ ויקהל דרי"ע סע"ב ע"פ בעלז תלדי בניס. כאל תערוג כו' וכד אולדת קוד"ה זמין לה חד חויא עילאה רבדבא (ע' זהר בשלח דג"צ ע"ב וצפ' פינחס דרמ"ע וצפרש"י בתלים רס"י מ"ב ע"פ כאל תערוג) ואחי ונשיך לגבי ההוא אחר ואולדת כו' וכל דא למה בגין דאמרתי סיהרא כו' ואי תימא אחאי אלעריך חויא לדא כו' מאי דכתיב לפתח חמאת רובץ. מאי לפתח לה הוא פתח דאחמאדא לאולדא לאפקא נשמתין לעלמא. קאים איהו לגבי ההוא פתח כו'. ובמק"מ שם שש ג"ב מהרח"ו היינו פתח לצנת הספיר שם חמאת רובץ לינק שירי הוזהמא עכ"ד. והמק"מ עלמו פי' בענין אחר. ובצה"ז פ' פינחס על המאמר דרמ"ע כאל תערוג סד"ה בשעתא דאחמאדא דמ"ד א"ב פי' הטעם כי בשעת הלידה עיקר הנפש שבגוף היא הנה"ב ובחוכה הנה"א זהעלם. וככ"ל סע"ף ט' דהי"ה"ר מקדים לבא תומ"י בלידתו והי"ה"ע בא אחר י"ג שנים ויום אחד שלכן נק' הי"ה"ר זקן וכסיל והי"ה"ע נק' ילד מסכן כו'. וזהו ע"ד שטשו הי' הזכור כו'. ולכן קאים הנחש לפתח הלידה. כי הרי הי"ה"ר הוא מלדו וכן הנה"ב היא בחי' משכא דחויא. וע"כ לפתח הנה"ל הוא החמאת רובץ כו'. וגם כי פתיחת הרחם נמשך מלמעלה ממקום גבוה כמ"ס זהר בשלח שם. וחפלו של הנחש דוקא לינק ממקום עליון דקמ"י כחשכה כאורה כמ"ס דל"ה ויאצק איש עמו. וגם בא בטענה שהוא הזכור כו' וחלקו מקדים כי קליפה קדמה לפרי כו':

קיצור לפתח. היינו פתח הלידה שם חמאת רובץ בחי' נחש דנשיך להאיילת שרממה לר. כי הי"ה"ר והנה"ב הם קודמים בשעת הלידה דקליפה קדמה ע"כ עומד שם הנחש ויונק מהפסולת כו' וע' בת"א פ' וארא דל"ה לכן אמור לצנ"י מענין פסולת שיזלא בשעת לידה כו':

יא ב' פקודי דרל"ז ע"ב וכיון דאחייביב על ההוא אפר מים כדין איהו טהור מטמא. ורזא דמלה דכתיב מי חמאת. כד"א לפתח חמאת רובץ. ובגין דאיהו פתח חמאת רובץ ודאי. בקדמיתא כתיב והוליא אותה אל מחוץ למחנה כו' בקדמיתא טמא והשתא טהור. ופי' במק"מ שם שהפרה היא נוק' דנוגה. ואחר שגשרפת ונותנים עליה מים מתבררת (ע' בלק"ת דל"ה ויקחו אליך פרה אדומה איתא במשניות) והיא טהור דנפיק מטמא שקודם שמתבררה נק' טמא (ע' במא"א אות ע' ה"ח מענין טמא. ובמקום אחר ראיתי טמא גימ' חמשים היינו חמשים שערי טומאה. וזהו עץ גבוה חמשים אמה שעשה המן ע' בת"א גבי פורים דל"ה כי אהה אבינו). וכששרפו ונעשית אפר ונתנו על האפר מים. שהם החמדים מופקדים הנוגה שהיא אפר. נקראים

מי הטאת פי' המים מתקנים הטאת שהיא ק"ג. ובגין ראינו פתח הטאת רובץ ודאי ר"ל כיון שהמל' נק' פתח לכך הטאת שהיא ק"ג רובץ כדי לינק נמנה עכ"ל. והוא ע"ד שנתבאר ס"פ משפטים דקכ"ה ע"ז בענין לא תגשל גדי בחלב אמו הגדי הוא סט"א וע"י עון בשר בחלב יונק מאימא קדישא מל'. והוא ענין לפתח הטאת רובץ. ומ"מ יש ללמוד מזה כמו ע"י פרה נעשים אדרבא מי הטאת שהם מעבר את הטמא. כמ"כ זהו ענין שני גדיי עזים טובים דיעקב ומה שמקריבי' שעירי יוהכ"פ שמוה נמשך להיות כי ציוס הזה יבפר עליכם כו' בענין מי הטאת וזרקתי עליכם מים טהורים וכמ"ס ע"פ ושעיר אחד לחטאת לה' והוא כענין בעלי חסובה שמעלים ניולדים שנפלו בג"ק והוא לרחוק שנטעה קרוב כמ"ס הרמ"ז פ' נשא דקכ"ז ועי"ז ממשיכים ג"כ מלמעלה מים חיים שהוא מבחי' חכמה שנאמר זה אהבמה והיא רחוקה ממני. וע' אג"ה סי' כ"ח ד"ה למה נסמכה ובלק"ת דד"ה זאת חקת התורה. והוא שני גדיי עזים טובים. שמהעזים מציחין קרבן חטאת. והוא בחי' חסובה. והכששים הם באים לתמידים שהם עולה. כי כשש בחי' לדיקים והכששים הפריד יעקב. שכובש את ילרו. ושעיר בחי' חסובה והרי במקום שבע"ת עומדים כו' ככ"ל. ועמ"ס בלק"ת פ' בלק דד"ה מה טובו מענין ועשית יריעות עזים לאהל על המשכן:

קיצור ענין מי הטאת. מה שנתבאר היל"ר הנקרא לפתח חטאת רובץ. גדי בחלב אמו. וכשרף עד שנטעה אפר. וע"י המים חיים. והוא ענין שלום לרחוק שנטעה קרוב וממשיך מבחי' אהבמה והיא רחוקה ממני. לטבר מטומאת מת זמ"ל דתהו. כמ"כ זהו ענין שני גדיי עזים טובים כשעושים מהם קרבן חטאת והיא בחי' חסובה אזי וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם:

יב ס"פ פקודי דרס"ז ע"ז ואגא קאים עמך מיומא דאתיילדת כד"א לפתח הטאת רובץ כו' זכאין אינון לדיקייא דידיעין אורחין קדישין למיהך זהו כו'. ע' בכלי יקר פ' בראשית ע"פ הלא אם תיטיב טאת ובמהרמ"א שס. וע' מזה במא"ע בלקוטים דקמ"ע ע"א דד"ה יעקב אבינו לא מת פי' לפתח הטאת לעשות פתח ובניסה אל החכמה. הטאת רובץ. כי יחרון האור נמשך מההשך כו'. ואפ"ל ע"י שנשמר מבחי' לפתח חטאת רובץ גורם בחי' גילוי שער החלר הפנימית כו' וציוס החדש יפתח וכו'. והיינו כענין הנ"ל בענין מי הטאת כו':

יג בהשמות זח"ז סי' ה' ועמ"ס מזה באריכות ע"פ ושעיר אחד לחטאת לה'. סעיף ז' ח':

פרשה נח

אלה תולדות נח. ר' חייא פתח. ועמך כולם לדיקים לעולם יירשו ארץ כו' בישיע' כו' ס' ב"א. ת"ח כל ישראל אית להון חולקא לעלמא דאתי (הג"ה). יש הפרש בין חלק לעוה"ז ובין בן עוה"ז ונתבאר בהנהגות ע"פ הדרוש מזוה מימין. כי בן עוה"ז זהו ע"ד תפארת שנק' בן להבינה שהיא העוה"ז. וחלק זהו ציבור כי

בחסד חלק היינו רוצע: בגמ' פ"ד דז"ב דס"ג ובש"ט ח"מ סו' רנ"ג סעיף כ"ד.
 וזהו היסוד שפי' בזהר פ' בלק דף ר"ד ע"א שנק' רוצע ישראל היינו רביעית מן
 מדידו ד' ישראל איהו צרית. ונתבאר הענין בזה"ל שם צענין המונח אות גימ"ל. וכיון
 שהצדית נק' חלק רביעי' מבחי' עלה התפארת הנק' ישראל. ע"כ כאן שאומר שכל
 ישראל יש להם חלק לעוה"ב משום דנטרי צרית ע"כ נק' חלק שהיא בחי' רביעית
 כו'. ועיין בזה"ל ר"פ תשא דקפ"ז סע"ב ע"פ העשיר לא ירצה דא עמודא דאמלטיא
 והדל לא ימטיט דא לדיק כו'. ועיין בלק"ת פ' שלח סד"ה ענין הנסכים מענין
 חזי ההין ורביעית ההין. וזהו שארז"ל כל השונה הלכות בכל יום מוצעה לו שהוא
 בן העוה"ב כי התורה היא בתפארת הנק' עץ חיים והוא בחי' בן העוה"ב. בן
 דוקא שלמעלה מבחי' חלק. משא"כ כה"י נק' בני בני כו' עיין בזהר פ' שמיני דף ל"ו
 ובפע"ח גבי ומביא גואל לבני צניהם. ומזה יובן טעם ותלמוד תורה כנגד כולם.
 ותלמוד גדול. כי ע"י יסוד הנק' לדיק והוא עץ עושה פרי נק' חלק לעוה"ב. וע"י
 ות"ת נק' בן העוה"ב כו' והיינו ע"ד כי יש ד' בחינות אבי"ע והן ד' אותיות הוי'.
 וכן גם בעוה"ב שגמשיך מושג הוי' דלעילא שהוא סוכ"ע ג"כ יש ד' בחי' הנ"ל ובשהגלוי
 מבחי' ה' אהרונה זהו נקרא חלק רביעי היינו בחי' עשיה שבאלילות משא"כ בחינות
 בן העוה"ב שמקבל מבחי' ו' או גם מבחי' ה' עילאה וכו' לכן ארז"ל שכל ישראל יש
 להם חלק לעוה"ב מפסוק ועמך כולם לדיקים דהיינו ע"י המילה כמ"ס מזה בזהר
 פ' לך דל"ג ע"א ועי"ז יש להם חלק לעוה"ב חלק דוקא אבל יש מדרגות יותר היינו
 בן עוה"ב כו'. קיצור ההפרש בין בן עוה"ב ובין חלק לעוה"ב. חלק כשגמשיך מיסוד הנק'
 רוצע ישראל. ובן כשגמשיך ע"י ה"ת. ובבחי' ועמך כולם לדיקים הוא בחינת חלק לעוה"ב
 ובבחי' עסק התורה נק' בן העוה"ב ולכן ות"ת כנגד כולם. ע"כ הגה"ה). מ"ט
 בגין דנטרין צרית דעלמא אחקייס עליה כמ"ס חס לא צריתי יומס ולילה חקות שמים וארץ לא
 שמתי צירמי' סו' ל"ג כ"ה (ועיין במשנה ספ"ג דנדריס) ועל דא ישראל דנטרי
 צרית וקצילו ליה אית להו חולקא כו'. ולא עוד דאיקרון לדיקים מנלן מיוסף דנטרי
 צרית זכה ואקרי לדיק (הג"ה. פי' הזח"מ כמ"ס על מכרס בכסף לדיק. ע"כ)
 וז"ש ועמך כולם לדיקים (הג"ה. דהא קשה וכי כולם לדיקים נינהו והרי כמה חייבין
 אית בהו כנוצר בזהר פ' לך דל"ג ע"א. אלא שאעפ"כ נק' לדיקים מלד שמירח
 הצרית. ולז"א כולם לדיקים כי מיעוט מן המיעוט שהולכים אחר העריות. ורובם
 בגזל. וכולם באבק לה"ר. כ"כ הזח"מ. ע"כ הג"ה). פי' צרית הוא יסוד דז"א
 (הג"ה. עיין זהר וארא דכ"ו ע"א צענין חרב עוקמת נקס צרית ומ"ס בחו"א פ'
 לך לך סד"ה והבדילה הפרוכת לכס צענין חני הגה צריתי אחק. וכן מ"ס ע"ז
 בסידור סד"ה ולא יקרא עוד שמך חברים. בהביאור בסופו. חני היינו מל' הגה צריתי
 יסוד אחק כו' ע"כ הג"ה). דעלמא אחקייס עליה היינו מל'. ולבאורה קשה מה ענין
 זה לחלק לעוה"ב שהוא צבינה. אלא משום כי שורש יסוד ז"א הוא מיסוד דאבא.
 והוא מלובש ביסוד ז"א (עיין בזה"ל ר"פ תשא בד"ה והדל לא ימטיט. וגם כי יסוד
 ז"א נק' ונהר יולא מעדן וכן צינה נק' בן ולכן ארז"ל שהנהר יובל שמו. גם יסוד

אבא נקרא כן כמ"ש בבה"ז פ' וירא על המחמר דקט"ו ע"א ע"פ ויעש ה' לשרה) ולכך ממילא מאן דנעיר צרית אית ליה חלק לעלמא דאחי שהוא צחי' צינה כי יסוד אבא מלובש ביסוד אימא ונק' תרין ריעין (הג"ה. וכעין זה תירץ במק"מ ע"ש ולענ"ד יש לתרץ בענין אחר דגם מלד יסוד ז"א עלמו זוכים לעוה"צ. מטעם דעלמא שהוא מל' קיימא עליה שהוא ענין ולדיק יסוד עולם וכמארז"ל ליתן שכר טוב ללדיקים שמקיימין את העולם שנבדל בעשרה מאמרות. ושכר טוב היינו העוה"צ. והענין כי העוה"צ נמשך מהעוה"ז כמשארז"ל במד"ר ר"פ חקת ע"פ מי יתן עבור מעמא. אברהם מתרח. העוה"צ מהעוה"ז. ע"ד שיתרון האור נמשך מן החשך דוקא כשנהפך לאור. ולכן כיון שע"י שמירת הצרית הוא קיום העוה"ז הרי מזה נמשך ג"כ העוה"צ כנ"ל. וגם כי ע"י מעשה הלדיקים נחשפך חשוכא דהעוה"ז לנהורא כמ"ש בת"א פ' שמות בביאור שע"פ הצאים ישרש בענין גדול הגם האחרון כו' ומזה יוצן ענין גדולים מעשה לדיקים ממעשה שמים וארץ ועמ"ש מזה בהגהות לד"ה תקעו בחודש דרוש השני שבלק"ת שזהו ענין זה היום תהלת מעשיך דהיינו ר"ה כי אז צריאת אדה"ר וצריאת הגן עדן ויטע ה' אלקים גן שזהו צחי' מעשה לדיקים בגזיה ממעשה שמים וארץ שהיה ציוס ראשון והיינו כי לפי שמעשה לדיקים הוא ציעול הים לאין שזהו גבוה ממעשה שמים וארץ שהוא מאן ליש. והיינו כי ע"י מעשה הלדיקים נמשך מצחי' ולדיק יסוד עולם. ומע"צ הוא מצחי' בהפראש צה' בראש והיינו שע"י יסוד נמשך יהוד העליון שהוא ההמשכה מהעולם הבא שהיא צינה במל' הנקרא עולם הזה כמ"ש בנח"א וילא דק"ח ע"צ דכתיב ברוך ה' אלקי ישראל מן העולם ועד העולם כו' על ידא דלדיק ה"ה"ד ברוך ה' מליון כו' וע' במד"ר ר"פ קדושים בענין ברכה מליון כו' ועיין זח"צ תרומה קכ"ו ע"צ ע"פ מי זאת כו'. וביאור הענין דהנה בעולם הבא כתיב להגחיל אוהבי יש פי' כי הצריאה נק' יש מאן היינו שמקור ההשנות הים הוא רק מצחי' שנק' אין הארה בעלמא כמבואר בלק"ת גד"ה אחרי ה' אלקים הלכו ובנובד לקמן אות צ' וזהו צה"א בראש אחא קלילא דלית ביה מששא והוא צחי' שם צחי' מל' אכן לע"ל יהי' גילוי צחי' סוכ"ע ולא הארה בעלמא כ"א אשר אנכי מלך כו' אנכי ממש. לכן נק' להגחיל אוהבי יש צחי' יש האמיתו. וזהו קנה חכ' ובכל קנין קנה צינה צ"פ קנה גימ' יש והמשכה זו נמשך ע"י היסוד. וגם אפ"ל כי החכ' מלד עלמה ג"כ מאין תמלא. פי' מאין תמלא בצחי' צריאה יש מאין. אבל קנה חכ' קנין הוא באילנות כדלקמן בענין קין קיחי איש והוא אילנות שבאילנות כי פי' מאין תמלא היינו תמלא מצחי' שהוא אין אבא יונק ממולא צחי' שערות כו' אבל ע"י תימ"ל ממשך תר"ך עמודי אור דכתר תרי"ג מלות דאורייתא וז' דרצנן הם תר"ך עמודי אור דכתר תר"ך צ"פ יש ומצחי' תרי"ג דא"ל מתלבשים באו"א וזהו צ"פ קנה גימ' יש מהלה דכתר הנמשך בצח"צ וזהו ענין י"ש עולמות לעוה"צ כו' והמשכה זו במל' נמשך ע"י היסוד כי יסוד היינו לא הארה כ"א יסוד ועלמיות כדלקמן אות ד' והיינו שע"י נמשך יהוד קבה"ו ע"ש וכן באדם ע"י הדיבור נמשך רק הארת השכל אבל בהטפה מלובש עלמיות כח השכל ולא הארה בעלמא ולכן נק' הטפה יקר ולעומת זה קרי שהוא ג"כ גימ' יש

שזה מלובש טלמיות ולא הארה בעלמא כדדיבור כו' וע"כ מאן דנטיר ברית אית ליה חולקא לעלמא דאתי בחי' להנחיל אוהבי יש כו'. ועוי"ל בטעם מאן דנטיר ברית אית ליה חולקא לעלמא דאתי והוא ג"כ ענין א' עס הנזכר. כי מצואר בפע"ה צבונת קונה הכל שהיסוד בא וגמשך ע"י הכתר. ועיין זח"צ פקודי דרכ"ג ע"כ גבי צללאל צלל אל. ודרכ"צ סע"א. והעיקר בפ' חרומה דקנ"צ סע"א צלל אל התיא דאיקרי אל עליון ועיין זח"א פ' לך לך בענין לאל עליון כו' וזהו אל עליון גומל חסדים טובים וקונה הכל כמ"ס בפע"ח שס וזהו מאן דנטיר ברית אית ליה חולקא לעלמא דאתי כי עיקר עלמא דאתי הוא בחי' ההגלות עתיק צבינה ועיין בת"א פ' יתרו סד"ה ענין האבות הן הן המרכבה. ועוד כי הנה ענין מילה בשמיני היינו ג"כ שעי"ז ממשיך מהצנינה שהיא בחי' שמיני מלמטה למעלה כמ"ס צלק"ת סד"ה ציט השמע"ל שמאלו תחת לראשי גם כמ"ס צמד"ר פ' אחרי פכ"א וצפ' תלזה פל"ח שכה"ג נכנס לקדה"ק ציוהב"פ בזכות המילה דוקא ולכן לובש שמונה בגדים כמו מילה שהיא בשמיני. והיינו שזה שיכנס לפנים מבחי' והצדילה הפרוכת לכס בין הקדש וצין קדה"ק זהו ע"י המילה שמעביר מסך הערלה ק"ג כו'. והנה קדה"ק היא ג"ר כח"צ ובכללות זהו בחי' צינה והיא העוה"צ ולכן מאן דנטיר ברית אית ליה חולקא לעלמא דאתי וזהו ג"כ ענין כנור שלעוה"צ יהי' של שמונה נימין. קיצור צ' לדיק נק' שומר הברית לפי שהברית זהו יסוד הנק' ולדיק יסוד עולם. ולכן יש לו חלק לעוה"צ שהוא צינה. כי ביסוד ז"א מלובש יסוד אבא שלכן שניהם נקראים ונהר יולר מעדן. ועוד כי העוה"צ נמשך מהעוה"ז ע"ד מי יתן עהור מעמא. ועוד כי ע"י היסוד הנק' ליון ולדיק נמשך הברכה מהעולם ועד העולם. שז"ס יחוד העליון. והיינו ההמשכה מבחי' להנחיל אוהבי יש צבחי' צה' צראס זיו והארה כי' וזהו ענין יסוד לשון יש. ונק' יקר. תר"ך צ"פ יש. וגם כי היסוד נמשך מהכתר. צללאל צלל אל כו'. וגם כי מילה בשמיני היינו צינה שהיא בחי' שמינית מלמעלה ע"י ונק' קדה"ק למעלה מבחי' והצדילה הפרוכת לכס כו' וזהו ענין העוה"צ ע"כ הג"ה):

ב וז"ל אס לא בריתי יומם ולילה. פ' יומם הוא יסוד דאבא. כי יום סתם הוא ז"א ויומם צחוספת מ"ס זהו יסוד דאבא המאיר בו. וצחי' בריתי יסוד ז"א הוא המקשר ומחבר צחי' יומם עם צחי' לילה כו' שהיא צחי' מל'. כמ"ס צמ"א צפי' ויהיו דברי אלה כו' קרובים כו' יומם ולילה שצחי' יומם וצחי' לילה יהיו קרובים זה לזה כו' ועיין מזה בזהר ויקרא דף י"ד ע"א צפי' בריתי יומם ולילה. ועלמא אחקיים עליה היינו צחי' המל' שהן לירופי אוחיות הדיבור והיא המקבלת מבחי' יסוד בידוע (הג"ה. י"ל ע"ד מ"ס צמ"א א' סעי' ג"כ אות נקרא היסוד כי הוא אות ברית קדש.) ואוחיות רברבין ביסוד צינה ואוחיות ציננים ביסוד ז"א ואוחיות קטנות ביסוד דמל' עכ"ל. א"כ המל' מנד עלמה היא צצחי' אחוון זעירין. וכמ"ס צזה"א ויחי דרל"פ ע"א בענין ויקרא אל משה הבא אל"ף זעירא אמתי כו'. ועל ידי יחודה עם ז"א נעשית צצחי' אחוון ציננים או אפילו אחוון רברבין כמ"ס ש בענין ארס צאל"ף רצחי' כי בחיבור ז"כ מאיר עליהם אור הצנינה. נמלא ע"י יסוד ז"א נמשך צמל' בהי'

שהיא צחי' דבור מצחי' הוחיות העליונים והיינו כי כ"צ הוחיות ג' הוחיות חמ"ס וזי"ן
 כפולות בג"ד כפר"ת וי"צ פשוטית ופי' כי ג' הוחיות חמ"ס הם ג"ר ז' כפולות הם
 ז"ת י"צ פשוטות הם י"צ גבולי חלקסון. ויש צחי' אלו בחוון זעירין דמל' ג"ר וז"ת
 וי"צ פשוטות הם י"צ חיות המרכזה וכמ"כ יש צחי' אלו בחלילות ג"ר וז"ת וי"צ
 גבולי חלקסון דז"ח לכן היסוד ממשך צמל' מצחי' הוחיות העליונים כו'. ואפ"ל
 שזהו פי' ותקם את דבריך כי לדיק אתה בנחמי' סי' ט' ח'. ע"ד כי לדיק ה'
 לדקות אהב. ר"ל שצחי' לדיק שהוא התקשרות כמשך מזה הבח להעלות את המל' הנק'
 דברך וקומה זו ע"ד שיהי' צחי' לאמר זה הדבר. וזה הדבר אשר תעשה להם. במד"ר
 חלום ר"פ ל"ח. ור"ל שיהי' המל' הנק' כה מתעלה צצחי' זה שהוא יחו"ע. ועד"ז
 לאמר אתה כהן לעולם על דברתי. עיין זה"ג פ' מלרע דף נ"ג סע"ב שיהי'
 הדיבור צצחי' דברתי. ועיין בלק"ת בד"ה ראשי המטות צפי' לאמר זה הדבר. וזהו
 ע"י היסוד שממשך בהדיבור מצחי' כ"צ חוון עילאין כו'. וכן פי' במק"מ פ' ויקהל
 דף ר"י ע"א צסס כ"ב מהרה"ו כ"צ חוון דיסוד. ועד"ז יובן ענין כל האומר תהלה
 לדוד בכל יום מוצטח לו שהוא בן העוה"ב כו' כמ"ס במ"א צפי' אל ברוך גדול דעה
 כו' ועיין בזהר וילא דקנ"ו סע"ב ע"פ וישכב יש כ"צ חוון כו' והיינו כמ"ס בת"א
 פ' בשלח בד"ה לסוסתי ברכני שיש הוחיות זכרים והוחיות נקבות ולכן ענין שכיבה
 יש כ"צ מה שגמשך ע"י היסוד הוחיות זכרים המשכה מצחי' סוכ"ע להאיר צמל'
 וזהו ע"ד המשנת חותם בולט בלק"ת בד"ה שימני כחותם וע' בד"ה ועשית ליך
 צענין ופתחת עליו פתחי חותם וע' בת"א פ' בשלח בד"ה אכלוהו היום גבי אך זאת
 החורה היא צחי' הוחיות. קיצור א'. ועלמא הוא עולם הדיבור החקיים עליה דהיסוד
 שמכנים בחוכה כ"צ חוון עילאין וזהו ותקם את דבריך כי לדיק אתה וזהו ג"כ ענין
 וישכב עמה. ע"כ הגה"ה). וז"ס ולדיק יסוד עולם וכמ"ס בסמוך וישראל שהם
 צצחי' ז"א ונערי ברית אית לון חולקא כו' וז"ס ולדיקים ירשו ארץ לדיק הוא צחי'
 יסוד כידוע (הג"ה וכסוב לענין בריתי יומם עיין מענין יומם בלק"ת פ' לו בד"ה
 מלה זו ספ"ב דפי' יומם דאזיל עם כולהו יומין היינו חסד ועיין בזהר פ'
 אמור דק"ג ע"ב ובפ' בלק דקל"א ע"ב. ובפרדס ערך יומם כ' יומם יום שהוא
 שקול ככל הימים. ובמא"א אוח יו"ד סעיף ח' יומם חסד ראשון יומא דאזיל עם
 כולהו כי הוא מלביש כולם עכ"ל. ועיין בלק"ת בד"ה האזינו השמים דרום השלישי
 פ"ו צענין וסוכה תהיה ללל יומם ועיין בסידור בד"ה אד' שפתי תפתח ובד"ה והגדת
 לצנך פי' עננא דאחרן הוא חסד דאבא. וכ"כ עוד בסידור שער הג הסוכות ע"פ
 זכרתי לך חסד נעוריך. ועיין מענין חסד דאבא צצה"ז פ' אחרי דע"ז ב' צענין
 ואיש אשר יקח אחותו חסד הוא. וכפשוטו דקאי על חסד דחלילות י"ל עדמ"ס צפי'
 הזהר ר"פ יתרו דס"ז ע"ב צענין אית מלך לעילא ברזא דקדס"ק ואית בהן דמשמש
 תחותיה ברזא דאור קדמאה והוא ההסד. וז"ס והוא כהן לאל עליין היינו שממשך
 מכח"צ הנק' קדס"ק צז"ת. והוא ג"כ ענין חיבור ימי קדס בימי עולם. וע"כ
 נקרא יומם בחוספת מ"ס. ודוגמת מ"ס בזהר ס"פ לו דף ל"ד סע"ב צפירוש ממלכת

כהניס בחוס' מ"ס על מלכות להורות שמעלים ומחזרים המל' עם ז"א שז"ס ארוממך
 חלקי המלך כזכר זוהר וארא דכ"ח. ע"כ נק' ממלכת שגבוה מסתב בחי' מלכות
 ועו"ס. כמ"כ יוצן בענין יומס בחוס' מ"ס ע"י שהחסד מחבר הצינה עם הו"ק. וזהו
 בחי' גבוה. שהרי הצינה נק' חיי המלך ז"א. וזהו ענין הקב"ה מניח תפילין וה"ע
 מי ברא אלה. ועמ"ס בדרוש מי יתקך כחה לי בענין זקף לו חסד כנגד הלדקה
 כו' שהלדקה די מחסורו למלאות בחי' מאורות שלא יהיה מארת חסר. אבל החסד
 הוא ביותור וגמ"ח הוא אף לעשירים. כי החסד נק' חד אריך כו'. ועמ"ס בענין
 מיכאל באחת שמהחסד בא השפע במהירות בלי עיכוב דוגמת מ"ס בלק"ת פ' קרח
 בענין ויגמול שקדים. ובעמ"מ שער ט"ז פרק ס"ו דף ק"ס ע"ד כ' יומס הוא
 ענין יחוד או"א כמו היום שאינו משנה האור כו' ע"ס. והיינו לפי שהם תרין ריעין.
 וא"כ י"ל פי' בריתי יומס ולילה שעי"י הכרית יסוד נמשך מבחי' יומס שהוא יחוד או"א
 להאיר בבחי' לילה שהוא מל' והיינו ככ"ל סעיף א' דיסוד אבא מלובש ביסוד ז"א כו'.
 ומכ"ז יוצן פי' וענין בריתי יומס ולילה. יומס דוקא. ועיין מענין יומס בזח"צ בשלח
 דמ"ו ע"א. ועיין זוהר פ' חשא דקפ"ט סע"ב בענין בראש ההרים. אברהם סבא
 כו'. וזהו פי' והגית זו יומס ולילה. יומס דוקא. שהתורה נק' ותורת חסד על
 לשונה ועיין בילקוט בתלים סי' קי"ז ע"פ הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו דקאי
 על התורה כו' וכן אמרו על העוסק בתורה חוט של חסד משוך עליו כו' ועמ"ס
 מענין חסד וגדולה בלק"ת ס"פ עקב ומשם יש להעיר ג"כ לענין יומס:

קיצור ועלמא עד עמה. ע' לעיל. קיצור ז'. וזהו אס לא בריתי יומס ולילה
 יומס בחוספת מ"ס חסד דאבא. וי"ל ג"כ חסד סתם. שהחסד ממשך
 מהצינה בז"ת. ומחבר ימי קדס דכה"צ עם ימי עולם ו"ק. ע"ד מי ברא אלה. גם
 ואיש אשר יקה אחותו חסד הוא. וגדול מהלדקה שהיא די מחסורו. חד אריך
 מיכאל באחת. והגית זו יומס. ותורת חסד. גם יומס זהו יחוד או"א וע"י בריתי מאיר
 מבחי' זו גם בבחי' מל' הנק' לילה וזהו אס לא בריתי יומס ולילה. עכ"ה):

ג ר' אליעזר אמר אלה בכל אתר פסל את הראשונים (וכ"ה במדרש רבה ר"פ נח
 כאן שנאמר אלה פסל את הראשונים דור המבול) תנין מה כתיב לעילא בפ'
 דבראשית ונהר יולא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד כו' (עיין מזה זוהר ס"פ
 נח דע"ד ז'. וצפ' לך דפ"ה ע"ב פי' נהר יסוד. ודל"ד ע"ב פי' צינה. וכ"כ שם דל"ה
 ע"ב. פי' תולדות דקמ"א ע"ב. פי' וירא דקט"ו א'. פי' יתרו דפ"ג א' ד"ל ע"א. פי'
 ויקרא דף ד' ע"א דף יו"ד ע"ב דף י"א סע"א די"ג ע"א. פי' לו דל"א סע"ב. פי' אחרי
 דכ"ה ע"א מבואר דהוא צינה. דס"א סע"ב. דס"ה ע"ב. דס"ח ע"א. ושם בענין קב"ה
 אחי לאשתעטיא ע"ס דס"ז ע"ב דס"ט סע"ב. כשא לקב"ח ע"ב. פי' פינחס דרמ"ז ע"א.
 ואתהגן דרס"ו סע"א. דרס"ז ע"ב. פי' עקב דרע"ג א'. האינו דרפ"ט ע"ב. דר"ל
 סע"ב. דר"ל א' ע"ב דר"ל"ח ע"א. ועיין מענין ונהר יולא מעדן בלק"ת פ' הקת בד"ה
 אז ישיר ישראל כו' עלי באר. ובת"א פ' חיי בד"ה יפה שטה אחת בחסבה כו' וצפ'
 תולדות

הולדות זד"ה ויחפרו עבדי ילחק כנהל כו' ובפ' ויגש זד"ה וילקט יוסף מענין גנתא.
 ובמ"א זדרוש ג' בחי' אדם נזכר מענין ג"ע. זד"ה באחי לגני פ"א. זד"ה אש בחקותי
 תלכו דרוש הראשון פ"א). ההוא נהר דנגיד ונפיק ועייל לנגתא ואשקי ליה משקיא
 דלעילא ועבד ליה נייחא. פי' ההוא נהר דנגיד היינו בחי' בינה שנק' רחובות הנהר
 (עיין מזה באג"ה סס"ו ע"ו. ובלק"ת זד"ה ראה אנכי נותן. ובמ"א ר"פ לך בענין
 בינה שזה החגלות עתיק. ובז"ה יו"ט של ר"ה שחל להיות בשנת ספ"ג ובז"ה למען
 תירא זפ' ואחננו. ובסידור זדרוש זרכת הזימון בענין לויחן) ונגיד ונפיק ההוא נהר
 מעדן שהוא החכמה כדוע ועייל לנגתא הוא בחי' ג"ן סדרים דאורייתא שהוא בחי'
 לירופי אותיות הדיבור (הג"ה). לכאורה לירופי אותיות הדיבור היינו מל' והיא
 הנקראת גנתא גן עדן כמ"ס במ"א אות ג' סב"א. אך קשה דהא ג"ן סדרים דאורייתא
 היינו בז"א כי תפארת נק' תורה. אלא בת"ו תיקון י"ט דל"ח א' כתב שבינתא תתאה
 דאיתקרי גן כלילא מתלת וחמשין סדרין דאורייתא ועלה אתמר ג"ן נעול כו'. ול"ל כי
 אע"ג דהתורה היא בת"מ האותיות התורה של ג"ן סדרים הם זמל'. וכן מצואר
 לעיל דעכ"פ אותיות בינונים הם בז"א ואותיות זעירין הם זמל'. וא"כ ונהר יולא
 מעדן להסקות את הג"ן סדרים דאורייתא מתפרש בין על ז"א בין על מל'. קיצור א'
 ונהר היינו בינה ע"ד רחובות הנהר אות ה' עילאה שיש בה אורך רוחב ובה גילוי
 התענוג. להסקות את הג"ן סדרים דאורייתא היא מל' וגם בז"א יש אותיות בינונים.
 ע"כ הג"ה). ואשקי ליה משקיו דלעילא ועבד ליה נייחא היינו בחי' התענוג שדיבור
 (ועיין לקמן זפ' וירא דקט"ו א' נהר דנגיד כו' ובמ"ס ע"ו זבה"ז שס ג' פירושם
 יכולם אמת). זהו קלרו של ענין המאמר. אך כדי להבין תוכן הכוונה במאמר זה ולמה
 הקדים לפרש זה כדי שיוזן פי' אלה הולדות נח אלה פסל את הראשונים. הנה יש להקדים
 חלה מארז"ל בשנת פי"ו אלמלי שמרו ישראל שני שבתות כהלכתן מיד נגאלין ופי'
 שני שבתות שיש בכל שבת. דהיינו שבת דמעלי שבתא כליל שבת. ושבת דיוס השבת. וידוע
 דכליל שבת הוא סעודתא דחקל תפוחין כו' וציוס השבת הוא סעודתא דעתיקא כו'
 והיינו שאמרו שתי שבתות כהלכתן ובדקדוק אמר כהלכתן כו' (ועמ"ס זלק"ת
 בתחלתו זד"ה ראו כי ה' נתן לכם את השבת פ"ה. וזהו ג"כ ענין אלה תולדות נח
 נח. נזכר ז"פ נח נגד ז' שבתות כהלכתן ובמ"ס ג"כ זמ"ר ר"פ ז אלה תולדות נח נח
 אחמהא לא הוי לריך קרא למימר אלא אלה תולדות נח שס. אלא נייחא ליה נייחא לעולם נייחא
 לאבות נייחא לבנים נייחא לעליגים נייחא לתחתונים נייחא לעוה"ז נייחא לעוה"ב. הרי מצואר
 נח הוא לשון נייחא והוא בחי' שבת שנאמר בו וינח ציוס השביעי. וזהו ענין ז"פ נח בחי'
 שבת תתאה ושבת עילאה והוא שבת דמעלי שבתא ושבתא דיומא. ולהבין זה) דהנה
 עד"מ מי שעובד איזה עבודה או מדבר איזה דיבור בהכרח לומר שיש לו בזה איזה
 תענוג נפש שמחמתו נתעורר להיות עובד ופועל או מדבר דיבור אלא שהוא גנוז
 ומכוסה בשכלו ומדותיו שמתפשטים צמטתה הפעולה או דיבור כי בכל מעשה
 ודיבור יש איזה שכל וטעם הקדתי לו וצאותו השכל גנוז התענוג ואינו מתגלה כלל
 כשעדיין עסוק בצמלע הפעולה או בצמלע הדיבור אלא דוקא כשגמר פעולתו או גמר דבר

כנראה לעין בצוגה בנין מפואר שהוא מחמת שעלה ברלוגו שמהנין הזה יקבל קורת רוח והענוג. אך אח"כ כשמחיל לבנות ומטריד מוחו ומחשבתו בהלטרות הצנין שבהיותו עסוק עדיין בפעולתו בשכלו ומדוחיו בעסק הצנין לא ניכר ונראה הענוג שיגיע לו מזה. אך לאחר שגמר את הכל ומסכל ציופי המלאכה והוכשרה בעיניו שנעשה כפי רלוגו להענוג באופן כזה דוקא אז ניכר ונגלה הענוג שלו שבשכלו החיל לבנות הצנין וכן דיבור כמו עד"מ כשמדבר דברי שכל וחכמה להסביר בטוב טעם ודעת לזולתו המושכלות החדשות כשעדיין עסוק באמצע הדיבור לא ניכר ונגלה הענוג שמענוג מן עוב ההסבר להסביר השכל בדבריו אלא לאחר שגמר כל דבריו ומחזקן איך שהטיב לדבר ולהסביר המושכל אזי מקבל עונג גדול ממה שטוב דרש בו'. ונמלא שבהיותו פועל ומדבר הי' הענוג נעלם בו ולאחר גמרו נחגלה. ועיקר הענוג הוא מן הפעולה והדיבור דוקא, וא"כ לפ"ז מובן שכאשר מהענוג האדם מטוב מעשהו או מטוב דבריו הרי הענוג שמעשהו ודבור הוא שגמסך ומחגלה דרך ירידה. ויש כאן ב' דברים. הא' עליות השכל והמחשבה שהיו מלוכסס בהמעשה והדבור שבכלות המעשה הם מחטלים בעלמותו. והשנית שהי' החגלות הענוג שירד ונמסך ומחגלה להענוג מכל אשר עשה (קיצור ב' בגמר המלאכה יש ב' דברים. הא' עליות המחשבה והשכל בעלמותו. ועיין במא"א אות ה' ע"ג קע"ג דמחשבה היא אלילות בו' והוא מהזכר פקודי דרס"ב ע"ב. הב' המשכת והחגלות הענוג. וצמ"א פירש שזהו ענין השתי שבתות כהלכתן בת"א פ' יתרו ד"ה להבין ביאור ענין האבות דקב"ב ע"ב בענין זכור ושמור. וכן פי' בד"ה את שבתותי חשמרו דתק"ע שלא נדפס בלק"ת. וכאן אינו מפרש בן אלא דגם המשכות הענוג נק' עדיין שבת תחלה. אבל שבת עילאה זהו החגלות ממקור הענוגים וכדלקמן. וזהו ע"ד שפי' בסידור גבי ג' סטודות דשבת ע"פ מאמר הזהר פ' יתרו דפ"ה ע"ב. ועיין עוד מענין שבת בד"ה שובה ישראל עד דרוש השני. ובד"ה לבאר ענין יוהכ"פ. ובד"ה והיה מדי חדש בחדשו. ובהביאור ע"ז שבסידור ובד"ה האזינו השמים דרוש הראשון. ובד"ה ויקהל משה). והנה מה שמענוג ממה שטוב עשה וטוב דיבר יש בזה ב' דברים. א' מה שהוא מחזקן על עוב המעשה וטוב הדיבור ומענוג מהמלאכה והפעולה. והב' שבהי' תנוג זה מה שהוא מקבל עונג ומשתעשע במה שטוב עשה וטוב דיבר הוא הגורם ג"כ בהי' החגלות הענוג מעלמות כח הענוג שיש בנפש להיות רבוי החפשות הענוג בו' וכנראה בחוש שהאדם משתעשע ומעייל בצנין המפואר כשגמרו כפי אות נפשו בו' שאותו העיול והשעשועים הוא גורם לו אח"כ הענוג ושמה ביתר שאת ממה שראוי להענוג מלד עלם הצנין לבד ואין זה אלא שהענוג מכל אשר עשה גרם להיות גילוי מפנימי' הנפש שהוא בתי' הענוג והשמחה כי כל שמחה הוא החגלות הפנימית בו'. והגמל מכל אלה יובן כדוגמתו ממש בענין ב' שבתות כהלכתן הנ"ל דהנה כתיב וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד בו' ויכולו השמים והארץ בו' ויכל אלקים וישבות בו' הנה פי'. כל אשר עשה היינו בני מאמרות כמו ויאמר אלקים חדש הארץ בו' דמעשה בראשית וכתיב בכל ה' יהי בן

בפועל המעשה והרי ה' מלוכס במעשה ודיבור זה מצחי' חכמה דאלילות. כמשארז"ל
 בעשרה דברים נבחר העולם בהכמה והצורה ודעת כו'. וגם ארז"ל צמי נמלך
 בנשמותיהן של לדיקים הוא התענוג שעלה ברלנו ית' שיהי' לו תענוג ממעשה הלדיקים.
 וכמשארז"ל גדולים מעשה לדיקים ממעשה בראשית. כי מע"כ הוא יש מאין והלדיקים
 ע"י ציטול היש לאין הנה ולדיק יסוד עולם ממשיך גילוי יש האמיתי כנ"ל בענין
 להנחיל אהבי יש כו'. וזהו ענין צמי נמלך כו' כמוצן מסוך משל הנ"ל. ואמנם בהיותו
 עדיין עסוק באמצע הדיבור והמעשה היה אוחו הענוג העליון שהעלה לגמרי ורק
 ההצ"ד נחלצו בעשרה מאמרות. אבל אחר שגמר כל המאמרות בפועל מאין ליש
 כתיב וירא חלקים את כל אשר עשה. את כל דוקא. ופי' וירא חלקים שהצדוק על כל
 המעשה והדיבור והנה עוב מאד. עוב דיבר ועוב עשה. הרי אז עלו החצ"ד מהחלצותם
 צבחי' המעשה והדיבור דרך עלי' בעלמותו ית' ואוי נמשך גילוי התענוג מלמעלה
 למטה. וזהו ענין שבת דמעלי שבתא שאז זמן עליית העולמות כו' ונק' סעודתא
 דחקל תפוחין פי' מלכות דאלילות שנק' חקל תפוחין קדישין (הג"ה עמ"ש ע"פ
 כתפות צעלי היער, דמ"ר ס"פ זא פי"ו אמרו כתפות זה הקצ"ה. והיינו שהתפוחים
 נק' תפוח. ובפרדס ערך תפוח כ' תפוחים נק' נו"ה. ויש חילוק בין תפוח ל' יחיד לתפוחים
 לשון רבים. ובערך שדה כ' וז"ל וזוהר פ' תולדות פי' כי המל' היא שדה של
 תפוחים והטעם כי היא נק' שדה וכל התפוחים שהם האבות גשפטים עליה עכ"ל.
 וזהו ע"ד כי האדם עץ השדה שהאדם העליון ז"א דאלילות הוא העץ של השדה מל'.
 דפי' זוהר פ' בלק דף ר"ב ע"א חילגא רברבא ותקיף דההוא שדה אשר צרכו ה'
 דא סמיך על חילגן דא דאשתמודע לההיא שדה תדיר עכ"ל. וכך הוא פי' שדה תפוחים
 שצחי' שדה אשר צרכו הוי' נסמכת על צחי' התפוחים שהם חג"ת. והוא ענין יאר
 ה' פניו אליך. עמ"ש צביאור אלה מכעי השלישי שזהו צחי' גילוי אחת ה' לעולם.
 ובמא"א אות ח' סל"ד כ' וז"ל חקל כנגד נה"י שיעור קומת המל'. ובשגדלה ג"כ כנגד
 חג"ת נקרא תפוחין. וכנגד חצ"ד נק' קדישין. ונק' חקל כי נורעים זה נשמות הלדיקים
 כורע הנורע בשדה כו' עכ"ל. היינו כי תרגום שדה הוא חקל. וצריך אחת בשדה
 וצריך אחת בחקלא. וכן כריח שדה אשר צרכו ה' תרגום כריח חקלא. ופרש"י
 וזהו שדה תפוחים. ואפשר משום דכתיב כריח שדה. והתפוח יש לו ריח. ומ"מ
 שדה יש שני צחי' שדה הלפן ושדה האילן. ושדה האילן זהו ודאי צחי' גבוה יותר משדה הלפן
 כנ"ל בענין כי האדם עץ השדה. וב"ש שדה תפוחים. ועכ"פ לכן צמעי שבתא נקראת
 חקל תפוחין קדישין כי אז נמשך ונורע זה נשמות הלדיקים שנקראים תפוחים לפי
 שיש בהם טעם וריח שהוא תורה ומלות כו' עיין במד"ר פ' אמור ספ"ל בענין
 פרי עץ הדור אחרוג זה יש בו טעם וריח כך ישראל יש בהם צנ"א שיש בהם תומ"ל
 בו'. ולפירוש התרגום בשה"ש ע"פ כתפות היינו אחרוג כו' ועיין מזה ג"כ בתים'
 פ"ט דשנה רפ"ח סע"א. ועוד יש טעם שנק' תפוחים כמ"ש בגמ' שם מה תפוח זה
 גלו קודם לעלוו כך ישראל הקדימו נעשה לנשמע כו' א"כ פי' חקל תפוחין קדישין
 נורע זה נשמות גבוהים ע"ד גבורי כה עושי דברו שהקדימו נעשה לנשמע.

קיצור א' מהג"ה והוא קילור ג' ענין חק"ת קדישין. כתפות זה הקצ"ה. גם
 נ"ה נק' תפוחין וכן נשמות נק' כן ע"ש שיש צהן עטס ורית. וע"ש שהקדימו נעשה
 לנשמת נק' חקל שהוא נגד נה"י. תפוחין כשנגדלת נגד חג"ת קדישין כשנגדלת נגד
 חצ"ד. ובליל שבת נזרעים זה הנשמות הלדיקים שזהו השפע מצחי' וגהר יולא מעדן
 כו'. יעיין בזהר ויקרא די"ב א' כתיב זכור את יום השבת לקדשו וכתיב במע"ב
 חדשא הארץ דשא כו' ע"ש ועמ"ש מזה בחוס' לק"ת בהקילור ע"פ כי בארץ תוליא
 למחה. עכ"ה). והיינו כשנגמר הדיבור ונחטלו החצ"ד ואזי נמשך ונגלה העונג ע"י
 דיבור והנה טוב מאד כו' וכנ"ל במשל. ובשבת דיומא הוא סעודתא דעתיקא קדישא
 דהיינו עוד צחי' גילוי מקור התענוגים שלמעלה ג"כ מצחי' העונג שמכל אשר עשה
 (פי' וענין מקור התענוגים. הענין כי הנה צחי' תענוג למעלה אינו ח"ו כמו
 ענין התענוג שצאדס שמקבל התענוג מדבר שחון ממנו כמו מאיזה מאכל
 ערב או מאיזה שכל. משא"כ למעלה אללו ית' לא שייך לומר כן כי אין
 לך דבר שחון ממנו אלא שהוא בעלמו ית' הוא התענוג ונק' מקור התענוגים
 וזהו ענין עתיקא קדישא. וצחי' התגלות זו נמשך ומתגלה ע"י עליות התענוג מכל
 אשר עשה והנה טוב מאד שע"י עליות והתגלות התענוג מכל אשר עשה והוא ענין
 שבת דמעלי שבתא ונק' שבת תתאה עי"ז נמשך צחי' שבת עילאה ונק' שבתא דיומא
 והוא התגלות מצחי' מקור התענוגים) ומי גרס התגלות זו הרי הוא דוקא ע"י אשר
 עשה ודיבר בו ימי המעשה והנה טוב מאד כו' והיינו שאמרו שתי שבתות כהלכתן
 דוקא דהיינו צחי' ירידה שאחר עליה דוקא וזהו כהלכתן א' הולך מלמטה למעלה
 והיינו בליל שבת. והב' הולך מלמעלה למטה והוא ביום השבת כנ"ל וד"ל (וכמ"ש
 במ"א ע"פ והתהלכתי בחוככש שיש ב' צחי' הילוך מלמטה למעלה ומלמעלה למטה
 ובמשנ"ת ג"כ צח"א פ' וישב בד"ה כה אמר כו' בענין ונחתי לך מהלכים. ובמ"א א'
 אות ה' סעיף יו"ד הליכה כנוי אל הזוג הולך על הדרך יסוד דנוק' ברגל מזכוכת
 שהוא יסוד עכ"ל). והנה ב' שבתות כהלכתן זהו ענין צ"פ נה. כי נח נייח היינו
 צחי' שבת וצ' הצחי' דשבת היינו שבת דמעלי שבתא ושבתא דיומא זהו ענין צ"פ נח. וכענין
 כל עסקא דשבתא כפול. ועמ"ש בד"ה ראו כי ה' נתן לכם את השבת פ"ה של"ל
 מי שטרח בע"ש כו' להבין צחי' ב' השבתות והיינו ע"י התפלה שנק' סולם מולב
 כו' ומלאכי אלקים עולים ויורדים בו היינו ב' צחי' הילוך הנ"ל יעו"ש. ונחצאר מזה ג"כ
 בלק"ת בד"ה לבאר ענין יוהכ"פ. ויש פ"ב. קיצור ד'. כדי להבין ענין אלה תולדות נח
 אלה פסל את הראשונים. יש להקדים ענין אלמלי שמרו ישראל ב' שבתות כהלכתן
 דהיינו ב' צחי' שבת שיש בכל שבת. דהיינו מעלי שבתא ושבתא דיומא. הנק' ג"כ
 זכור ובמור. שצמעלי שבתא הוא עליות מלמטה למעלה. שעולים המח' והחכמה
 במקורן ונמשך התגלות העונג מכל אשר עשה. וזהו ענין סעודתא דחק"ת קדישין וע"ק
 ו"א אחיין לסעודא בהדיה. ובשבתא דיומא הוא המשכה מלמעלה למטה ממקור התענוג
 ונק' סעודתא דע"ק. וזהו ב' השבתות כהלכתן וזהו ענין צ"פ נח. ואחכ"ז יתבאר ענין
 אלה תולדות נח אלה פסל כו'. ועוד נח' ג' קילורים בהגהות. הא' פי' ונהר יולא

מעדן. הב' ענין ב' השבחות מתחיל קילור בגמר המלאכה כו'. הב' ענין חקל תפוחין קדישין וענין פי' כהלכתן:

ד וְהִנֵּה עֹתָה יֵשׁ לְהִבִּין מֵה שֶׁהַקִּדִּים זֶה הַמֵּאֲמֵר לְעֵינַי אֱלֹהִים פֶּסַל אֶת הָרָאשׁוּמִים כו'. דהנה כל הנ"ל במשל בענין הענג שהי' מחחלה בהעלם דיבור ומעשה והגילוי היה בחי' עשרה מאמרות הגמשים מחצ"ד ומדות כו'. כל גילוי זה אינו אלא רק בצחי' חילוניות בלבד ולא בצחי' הפנימית כמארו"ל בראשית נמי מאמר הוא שבחי' חכמה עילאה הנק' ראשית היא ג"כ רק בחי' מאמר ועשיה לבד לגבי א"ש ב"ה וצפרע שרק בחי' הארת החכמה לבד הוא הנמשך להתלבש בהמדות והדיבור כו'. כי בחי' הדיבור והמעשה אינם רק בחי' חילוניות כחות הגפש בלבד. וכך יובן במשל בעשרה מאמרות שהוא רק בחי' חילוניות ולכן נק' עשרה מאמרות בשם מילין דהדיועא בזה"ק (כמ"ש בד"ה כי ביום הזה יכפר דרוש הראשין. וע' בד"ה זכור את יום השבת לקדשו דרוש הראשין. גבי ונקרא אותיות לשון התגלות מלשון תרגום ואחא כו') והיינו גם לברוא מלאכים ועולמות מאין ליש כמ"ש בדבר ה' כו' וכמו שידוע דכל העולמות והמלאכים נמשכו מבחי' חילוניות דהיינו לירופי אותיות כו' וגם בחי' המדות ומו"צ שמאירים דיבור העליון כמ"ש בראשית ברא אלקים בהכמה כו' כידוע ג"כ הן רק מבחי' חילוניות אבל בחי' הפנימי של העונג והו"צ ומדות אינו אלא כליל השבת עלמו ולא כו' ימי המעשה כלל כי כליל שבת כתיב ויכל אלקים וישבות כו' ולא דיבר עשה כלום אזמן גילוי פנימי' התענוג להאיר זהו"צ ומדות כו' וענין גילוי זה אין זה אלא בצחי' זוג דהו"צ וזו"ג דאלילות להוליד נשמות דוקא שהיהוד הזה ממשיך מבחי' הפנימית התענוג כי עד"מ הטפה שנמשכת מן המוח שנמשך בה בחי' פנימית התענוג ומלוכזם בה מעלמיות החכמה ולא הארה לבד כמו הארת השכל בהדיבור שהרי זוליד בדומה לו. וכמ"ש במ"א בבה"ז פ' בלק ע"פ המאמר דק"ל ע"ב ע"פ ברכו ה' מלאכיו. כך ענין בריאת הנשמות יש מאין הוא נמשך ע"י יחוד דזו"ג כליל שבת שאז הוא זמן זוגא עילאה כמ"ש בזהר להמשיך מבחי' פנימית התענוג (ויש לומר שע"י עליות התענוג מכל אשר עשה הוא גורם גילוי התענוג מבחי' מקור התענוגים כמ"ל והוא בחי' פנימית התענוג. דהיינו שהתענוג הוא מבחי' עלמותו ית' ממש ולא מבחי' כל אשר עשה. ומבחי' פנימי' התענוג נמשכו הנשמות. וזהו שמש ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד. נזכר ב"פ הוי'. כי כל ההתהוות הוא ע"י שם הוי' יו"ד למלכות ה' התפשטות ו' הוא המשכה אל ה' תחאה. והנה הוי' אלקינו הוא המשכה הפנימי' להתהוות הנשמות ישראל עלו במח' מבחי' עמקו מהשבחות מבחי' הדר הפנימי' הפוגה קדים מחשבה הקדומה. קדם היא למעלה מבחי' ראשית כי בראשית נמי מאמר הוא אבל קדים קדמונו של עולם. וגילוי זה בשבת. ול"ל דלענין הזוג מאיר ההארה מעלמיות התענוג בצחי' העלם כי הטפה נמשכת מעלמיות החכמה שלמעלה מההשגה וז"ש במזמור סיר ליום השבת כי שמהתי ה' צפצפק כי פעלך הוא בחי' גבוה הרבה יותר מהמאמרות דמעשה בראשית כמ"ש בילקוט פ' בשלה רמז רנ"ג ע"פ מכוון לשבתך פעלת הוי'. הוי' אחד בדל"ת רבתי בחי' דיבור והוא המשכה להתהוות ז' רקיעים והארץ וד' מחנות שכינה

הנמשכים ע"י הדיבור כ"ל ולפי שצטבת גיטוי מחשבה עילאה ובה גילוי תענוג העליון ע"כ אז דוקא הוא המשכות הנשמות כ"ל). ובה יוכן ענין החטא דאדה"ר בעין הדעת שמבואר בספרי הקבלה שזהו צמה שהוליד לקין והבל מיד שכברא כמאמר שנים עליו וד' ירדו כו' ולא המחין עד ליל שבת כי שבת דוקא הוא זמן היחוד להוליד נשמות וקין והבל שרשי כל הנשמות היו (ו"ש בקין קניתי איש את ה' קניתי דוקא כידוע מענין צרוך עושך צרוך יולרך צרוך צוראך צרוך קוקך שצחי' קנין זהו חלילות ועמ"ש שח"א בד"ה ואלה המשפטים גבי כי חקנה עבד עברי) והיה לריך אדה"ר להמחין ביחוד זה עד ליל שבת כי צו' ימי המעשה אין הזמן להמשיך למעלה מבחי' פנימית דהיינו מבחי' פנימית התענוג העליון כ"ל אחר שטרוד ועסוק בחמלע הדיבור והמעשה אלא דוקא כשגמר כל המעשה ועבד לדיבור נייחא וכמ"ש וירא אלקים כו' כ"ל אז הוא הזמן להיות המשכות צחי' פנימיות התענוג לתולדות הנשמות. וזהו שורש ענין כללות המאמר הזה צמה שהקדים ר"א לפרש צפי' אלה תולדות נח אלה פסל את הראשונים כ"ל. (קיצור). איך אחר שנשלב בהמשכה החילונית צטבת ימי הבריאה אזי אח"כ צטבת גילוי התענוג עליון ואזי דוקא הוא המשכות ותולדות הנשמות שהם מבחי' פנימיות ועלמיות המוחין למעלה מהארץ החכ' שבדבור. וזהו ענין הוי' אלקינו עבמ"ח מה שלמעלה מבחי' דבור. ז' רקיעים והארץ צחיבת הוי' אחד. וזהו ענין חטא עה"ד דאדה"ר דהיינו שלא המחין צבחי' הווג הנק' דעת וידע האדם את אשחו. עד זמן המיועד לזווג ותולדות הנשמות שהוא צליל שבת. ונה תיקן זה ולכן נק' איש לדיק. וגם כי נח הוא נייחא צחי' שבת כ"ל. וזהו אלה תולדות נח נח. היינו התולדות הנשמות שביחוד דצבת. ע"כ אלה פסל את הראשונים שנמשכו מעה"ד כו'):

ה תנינן פי' ככל מקום הכלל באמרו אלה דפוסג הוא את הראשונים וגם כאן באמרו אלה תולדות נח כוונתו לפסול תולדות הראשונים ומפרש למה הוא פוסלם והקדים להביא הפסוק דנהר יולא מעדן כו' דמיירי צענין תולדות הנשמות דוקא (עיין במאמרי הזהר צענין ונהר יולא מעדן שגרשמו לעיל סעיף ג') כי הרי פסוק זה נאמר אחר גמר היו"ד מאמרות כולם דהיינו כשהניח לאדם ואשתו בג"ע כמ"ש ויעט ה' אלקים גן בעדן מקדס וישש שח את האדם אשר יצר כו' ונהר יולא מעדן משום דצנהר שיולא מעדן משם נמשך שורש התהוות הנשמות (וכמ"ש ג"כ לקמן בזהר פ' וירא דקט"ו ע"א) ולכך הקדים בפסוק זה גם לתולדות החילוניות שהן י' מאמרות שגם לשם נמשך בחילוניות מעדן לנהר כו' ומשם יפרד כו' לד' מחנות מחנה מיכאל כו' (הג"ה כאן מפרש דגם צהמשכה החילוניות להחיות העולמות שייך צחי' ונהר יולא מעדן כו' והמעין בהרמ"ז ובמק"מ יראה דפירש שהוא ינהר דנגיד כו' ועייל לגנתא כו' זהו יחוד זו"ג ע"י יסוד להוליד נשמות. וא"כ הוא ענין המשכה מבחי' חלר הפנימית הנמשך ומחגלה ציוס השבת. דהיינו מבחי' עתיק המחגלה צאו"א ומשם נמשך ציבוד ז"א וממנו לגנתא שהוא יסוד דטוק' ועיין בזה"ג פינחס דר"מ ע"ב ובמק"מ שם צטבת הרח"ו צפי' צאתי לגני ואנגוס כמו כן אפשר לפרש ג"כ ענין ההוא נהר דנגיד כו' גם על צחי' השפעה החילונית הנמשך צטבת ימי המעשה להתהוות העולמות וכל הגבראים. וזה

לפמ"ש הארז"ל שציתוד או"א שזהו הנק' ונהר יולא מעדן יש צ' צהי'. הא' זוג החילוניות להחיות העולמות. והצ' יחוד הפנימי ללורך תולדות נשמות חדשות שזהו עיקר ענין ונהר יולא מעדן כו' בזוגא שלים כו' צח"ג פ' אחרי דם"א פט"ב. כמ"ש צע"ח שער הכללים ס"פ י"ג מכת"י קדש הארז"ל. ועמ"ש מזה בלק"ת צד"ה שוש אשים. וכשה"ש צביאור ע"פ לאינה וראינה דרוש הראשון ד"ה להבין ענין העצם. וגם פ"א. וההמשכה שצחילוני' להחיות העולמות זהו ג"כ ענין ונהר יולא כו' ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים שהן ד' מחנות שכינה מחנה מיכאל כו' שגם החיות או הרי נמשך מהמל' ממה שמקבלת ג"כ מיסוד ז"א כו' והוא ענין שארה כסותה והצחי' הפנימי נק' עונתה. והרי גם צחי' שארה כמשך לה מעלמא דאחי שהוא הבינה אש"ר ה' כמ"ש צצנא דמשפטים דל"ז ע"כ והיא ודאי ע"י היסוד רק שהוא השפעה מצחי' הכלים שהוא נק' חילוניות לגבי צחי' עונתה שהוא השפעה צחי' האורות והנשמות כמ"ש צמ"א צד"ה המגיד מראשית אחרית. (קיצור א' ונהר יולא מעדן עיקר פירושו על ההמשכה הפנימית להוליד נשמות ומלאכים. אך כמ"כ יש לפרשו על ההמשכה החילוניות להחיות העולמות כי צאו"א יש צ' זוגים). אך לאחר גמר ההמשכה החילוניות בששת ימי המעשה אחי זמן היחוד צצחי' הפנימי' להוליד נשמות וזהו שמסיים זה המחמר ועציד איצין ורבי זרעין פי' תולדות המלאכים ונשמות הנק' איצין וזרעין (עיין במק"מ והרמ"ז) וכדין נייחא לכולא פי' בחילוניות ובפנימיות ודא נייחא ליה לגנחא ודא עציד נייחא ביה. פי' צ' מיני עונג לריך להיות מסתעפת תולדה בין בחילוניות בין בפנימי'. הא' עונג המקבל הוא הדציר הנק' גנחא. והצ' עונג המשפיע לגנחא. והוא ענין צ' מדריגות צתענוג הנ"ל כו' ועד"מ זכר ונקבה גשמיים ציחודם ששניהם מתענגים אצל הזכר מתענג מהנקבה והנקבה מן הזכר (כמ"ש צח"א צד"ה אלה תולדות ילחק דכ"ע ע"ג וז"ל כי ידוע הטבע לאהוב ההפך כדכתיב מים קרים על גפס עיפה וכמ"כ להיפך מי שקר לו מאד רולה למים חמים. ולכן אברהם שמדחו המשכה מלמעלה למטה והוא המשכת מיין דוכרין יעו"ש אוהב ג"כ ההיפך צחי' ילחק מלמעלה למעלה שהוא צחי' העלאת מיין נוקבין ע"ש צסיף הדרוש. ולכן הזכר מתענג דוקא מן הנקבה. והנקבה מן הזכר. ועיין צד"ה שימני כחותם צענין חותם שוקט והותם צולע. וכוף הביאור ע"פ ואהיה אללו חמון גצי וענין ממושבותיכם צביאו ללותא דמיושב ק"ש העלאת מ"ן דציטול היס זהו הגורם עיקר המשכת אור חדש והגם ששמו"ע זהו ציטול דמ"ה. אלא שזהו ע"ד הנ"ל. שתענוג המשפיע הוא דוקא מן ההיפך דהיינו ממה שהיס מתצטל וזהו הנק' חותם שוקט כו' יסוד דנוק'. ולכן הגם שציטול האלילות שהוא ציטול אמיתי גדול הרבה יותר. וזהו ענין שמו"ע קול דממה דקה. אך עכ"ז עיקר המשכת אור חדש ממשכיכם דוקא ע"י ק"ש שהוא ציטול היס דצו"ע כו' חבו ממושבותיכם דוקא צביאו כו'. ועמ"ש צד"ה וכש צגיא. שלכן ק"ש מדאורייתא ושמו"ע מד"ס. ועמ"ש צד"ה קחו מאתכם תרומה. שלכן יש צחי' צאתכפייה שגבוה מצחי' אהפכא כו'. קיצור צ' צענין הזוג שהדכר מתענג מן הנוקבה לפי שהיא היפוכו ע"ד מים קרים לגפס עיפה. וזהו אשר

הנמשכים ע"י הדיבור כנ"ל ולפי שבשבת גילוי מחשבה עילאה וזה גילוי חטונג העליון ע"כ אז דוקא הוא המשכות הנשמות כנ"ל). וזהו יובן ענין החטא דאדה"ר בעץ הדעת שמבואר בספרי הקבלה שזהו צמה שהוליד לקין והבל מיד שנברא כמאמר שנים עלו וד' ירדו כו' ולא המתין עד ליל שבת כי שבת דוקא הוא זמן היחוד להוליד נשמות וקין והבל שרשי כל הנשמות היו (ו"ש בקין קניתי איש את ה' קניתי דוקא כידוע מענין צרוך עושך צרוך יולרך צרוך צוראך צרוך קונך שבה' קנין זהו אלילות ועמ"ש בת"א צד"ה ואלה המשפטים גבי כי תקנה עבד עברי) והיה לריך אדה"ר להמתין ביחוד זה עד ליל שבת כי צו' ימי המעשה אין הזמן להמשיך למעלה מבחי' פנימית דהיינו מבחי' פנימית החטונג העליון כנ"ל אחר שטרוד ועסוק באמלע הדיבור והמעשה אלא דוקא כשגמר כל המעשה ועבד לדיבור נייחא וכמ"ש וירא אלקים כו' כנ"ל אז הוא הזמן להיות המשכות בחי' פנימיות החטונג לתולדות הנשמות. וזהו שורש ענין כללות המאמר הזה צמה שהקדים ר"א לפרש צפי' אלה תולדות נח אלה פסל את הראשונים כנ"ל. (קיצור. איך אחר שנשלם ההמשכה החילונית בשבת ימי הבריאה אזי אח"כ בשבת גילוי החטונג עליון ואזי דוקא הוא המשכות ותולדות הנשמות שהם מבחי' פנימיות ועלמיות המוהין למעלה מהארת החכ' שצדצור. וזהו ענין הוי' אלקינו עבמ"ח מה שלמעלה מבחי' דבור. ז' רקיעים והארץ צחיבת הוי' אחד. וזהו ענין חטא עה"ד דאדה"ר דהיינו שלא המתין צבחי' הזוג הנק' דעת וידע האדם את אשחו. עד זמן המיועד לזוג ותולדות הנשמות שהוא צליל שבת. ונה תיקן זה ולכן נק' איש לדיק. וגם כי נח הוא נייחא בחי' שבת כנ"ל. וזהו אלה תולדות נח נח. היינו התולדות הנשמות שביחוד דשבת. ע"כ אלה פסל את הראשונים שנמשכו מעה"ד כו'):

ה **תנינן** פי' בכל מקום הכלל באמרו אלה דפוסג הוא את הראשונים וגם כאן באמרו אלה תולדות נח כוונתו לפסול תולדות הראשונים ומפרש למה הוא פוסלם והקדים להביא הפסוק דנהר יולא מעדן כו' דמייירי צענין תולדות הנשמות דוקא (עיין במאמרי הזוהר צענין ונהר יולא מעדן שנרשמו לעיל סעיף ג') כי הרי פסוק זה נאמר אחר גמר היו"ד מאמרות כולם דהיינו כשהניח לאדם ואשתו בג"ע כמ"ש ויעט ה' אלקים גן צעדן מקדס וישם שם את האדם אשר ילר כו' ונהר יולא מעדן משום דצנהר שיולא מעדן משם נמשך שורש התהוות הנשמות (וכמ"ש ג"כ לקמן בזהר פ' וירא דקצ"ו ע"א) ולכך הקדים בפסוק זה גם לתולדות החילוניות שהן י' מאמרות שגם לשם נמשך בחילוניות מעדן לנהר כו' ומשם יפרד כו' לד' מחנות מחנה מיכאל כו' (הג"ה כאן מפרש דגם צההמשכה החילוניות להחיות העולמות שייך צחי' ונהר יולא מעדן כו' והמענין בהרמ"ז ובמק"מ יראה דפירש שהוא ינהר דנגיד כו' ועייל לגנתא כו' זהו יחוד ז"נ ע"י יסוד להוליד נשמות. וא"כ הוא ענין המשכה מבחי' חלר הפנימית הנמשך ומחגלה ציוס השבת. דהיינו מבחי' עתיק המחגלה באו"א ומשם נמשך ביסוד ז"א וממנו לגנתא שהוא יסוד דנוק' ועיין בזה"ג פינחס דר"מ ע"ב ובמק"מ שם צסס הרח"ו צפי' באתי לגני ואמנס כמו כן אפשר לפרש ג"כ ענין ההוא נהר דנגיד כו' גם על בחי' השפעה החילונית הנמשך בשבת ימי המעשה להתהוות העולמות וכל הנבראים. וזה

לפמ"ש הארז"ל בציחוד או"א שזהו הנק' ונהר יולא מעדן יש ב' בחי'. הא' זוג החילוניות להחיות העולמות. והב' יחוד הפנימי ללורך תולדות נשמות חדשות שזה עיקר ענין ונהר יולא מעדן כו' בזוגא שלים כו' זוח"ג פ' אחרי דס"א סע"ג. כמ"ש צע"ה שער הכללים ס"פ י"ג מכת"י קדם הארז"ל. ועמ"ש מזה בלק"ת בד"ה שום חשים. וצפה"ש בציחור ע"פ לאינה וראינה דרוש הראשון ד"ה להבין ענין העטם. ושם פ"א. וההמשכה שבחילוני' להחיות העולמות זהו ג"כ ענין ונהר יולא כו' ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים שהן ד' מחנות שכינה מחנה מיכאל כו' שגם החנוות זו הרי נמשך מהמל' ממה שמקבלת ג"כ מיסוד ז"א כו' והוא ענין שארה כשותה והבחי' הפנימי' נק' עונתה. והרי גם בחי' שארה נמשך לה מעלמא דאחי שהוא הצינה אש"ר ה' כמ"ש בציח' דמשפטים דל"ז ע"כ והיא ודאי ע"י היסוד רק שהוא השפעה מבחי' הכלים שהוא נק' חילוניות לגבי בחי' עונתה שהוא השפעה בחי' האורות והנשמות כמ"ש במ"א דד"ה המגיד מראשית אחרית. (קיצור א') ונהר יולא מעדן עיקר פירושו על ההמשכה הפנימית להוליד נשמות ומלאכים. אך כמ"כ יש לפרשו על ההמשכה החילוניות להחיות העולמות כי באו"א יש ב' זוגים). אך לאחר גמר ההמשכה החילוניות בששת ימי המעשה אזי זמן היחוד בבחי' הפנימי' להוליד נשמות וזהו שמשיים זה המאמר ועבד איבין ורבי זרעין פי' תולדות המלאכים ונשמות הנק' איבין וזרעין (עיין במק"מ והרמ"ז) וכדין נייחא לכולא פי' בחילוניות ובפנימיות ודא נייחא ליה לגנחא ודא עבד נייחא ביה. פי' ב' מיני עונג לריך להיות מסתעפת תולדה בין בחילוניות בין בפנימי'. הא' עונג המקבל הוא הדבור הנק' גנחא. והב' עונג המשפיע לגנחא. והוא ענין ב' מדרגות בתענוג הנ"ל כו' ועד"מ זכר ונקבה גשמיים ציחודם ששניהם מתענגים אצל הזכר מתענג מהנקבה והנקבה מן הזכר (כמ"ש בת"א דד"ה אלה תולדות ילחק דכ"ט ע"ג וז"ל כי ידוע העצב לאהוב ההפך כדכתיב מים קרים על נפש עיפה וכמ"כ להיפך. מי שקר לו מאד רוצה למים חמים. ולכן אברהם שמדתו המשכה מלמעלה למטה והוא המשכת מיין דוכרין יעו"ש אהב ג"כ ההיפך בחי' ילחק מלמעלה למעלה שהוא בחי' העלאת מיין נוקבין ע"ש בסוף הדרוש. ולכן הזכר מתענג דוקא מן הנקבה. והנקבה מן הזכר. ועיין דד"ה שימני כחותם בענין חותם שוקע וחוחם צולט. וסוף הציחור ע"פ ואהיה אללו חמון גבי וענין ממושבותיכם תצילו ללוחא דמיושב ק"ש העלאת מ"ן דביטול היש זהו הגורם עיקר המשכת אור חדש והגם ששמו"ע זהו ביטול דמ"ה. אלא שזהו ע"ד הנ"ל. שתענוג המשפיע הוא דוקא מן ההיפך דהיינו ממה שהיש מתבעל וזהו הנק' חותם שוקע כו' יסוד דנוק'. ולכן הגם שביטול האלילות שהוא ביטול אמיתי גדול הרבה יותר. וזהו ענין שמו"ע קול דממה דקה. אך עכ"ז עיקר המשכת אור חדש ממשכים דוקא ע"י ק"ש שהוא ביטול היש דבי"ע כו' חוה ממושבותיכם דוקא תצילו כו'. ועמ"ש דד"ה וגשג' ציחא. שלכן ק"ש מדאורייתא ושמו"ע מד"ס. ועמ"ש דד"ה קחו מאתכם תרומה. שלכן יש בחי' באתכפייח שגבוה מבחי' אתהפכא כו'. קיצור ב' בענין הזוג שהדבר מתענג מן הנוקבא לפי שהיא היפוכו ע"ד מים קרים לנפש עיפה. וזהו אשר

אהבת את ילחק. וזהו ממושבותיכם תבואו ק"ש מיושב הוא דאורייתא ותפלה
 דרבנן. כי ציטול היש דצי"ע הוא תענוג למעלה יותר מהציטול שבאלילות
 וכן יש תענוג מבחי' אחכפייא סט"א כו'. והנוק' מקבלת דוקא התענוג מהמשפיע
 חותם בולע גילוי האלילות ציטול אמיתי). וגמלא שהמקבל עבד ייחא למשפיע
 והמשפיע עבד ייחא למקבל כו'. וזהו ודא ייחא לגמלא ודא עבד ייחא זה (וזהו
 לא כפי' המק"מ והרמ"ז שפי' כל בחי' הגייחא על הגמלא שהגמלא שהיא המקבל
 היא המקבלת הגייחא ועמ"ש גד"ה כי תבואו אל הארץ ושבתה הארץ
 וע' מזה בזח"ג בהר דק"ח ח' גבי וכדין הוה לה ייחא. אבל באמת גם בהמשפיע
 שייך ייחא ע"י היחוד ובכ"ל באריכות ועוד מלבד זה הרי מלמטה למעלה המל'
 הוא הכתר לפי שמלמטה למעלה הוא בחי' המשפיע ע"י צירורי ניולאים דתהו שהיא
 מבררת צבי"ע כמ"ש במ"א סד"ה קול דודי וכמ"ש בזה"ז כאן על מאמר זה
 ומ"ש במ"א בענין אבנא למשקל זה דא יו"ד. ועוד לבד זה זהו ע"ד יותר
 משהעגל רולה לינק הפרה רולה להניק ח"כ יש תענוג גדול להמשפיע ע"י
 ההשפעה והזווג. וכמ"ש במ"א צביאור ע"פ לאינה וראינה וכמ"ש ג"כ בזח"א
 וילא דקס"ז ע"פ לא ראיתי לדיק נעזב. ותיאובתא דתרווייהו כחדא כו'. ועוד
 טע"י ההשפעה זו נמשך לו ברכה מלמעלה מאימא עילאה. ולכן בגלותא נאמר
 הלדיק אבד כי אז אבד לנוקביה ואבד מלקבל ברכאן מאימא עילאה כמ"ש במאורי
 אור אות ח' סעיף ד' וזהו שטערה לו אמו ציוס תחונתו דוקא וכ"כ בזח"א בראשיה
 ד"כ ע"א אימא עילאה לא אשתכחה גבי דכורא אלא בזמן דאתתקנה ביתא
 ואתחברו דבר ונוק' כדין אימא עילאה אריקת ברכאן לצרכי לון ע"ש. ועיין
 במד"ר פ' וילא ר"פ ס"ט ע"פ ברזל ברזל יחד ועמ"ש מזה במ"א ע"פ ושנתת
 לבניך שזהו מעלת שנים שיושבים ועוסקים בתורה יותר ממעלת אחד שיושב ועוסק
 בתורה כי כאשר יושבים ועוסקים בתורה זהו ענין יחוד משפיע ומקבל כו' ועי"ז
 מאיר עיני שניהם ה'. וא"כ מכל הלין טעמי יש לפרש ודא עבד ייחא ביה
 שהדכורא מקבל ייחא ג"כ מהגמלא כו'. וזהו באחי לגני כו' אריתי מורי עס בשמי
 כו' שהוא מה שהמשפיע מקבל ייחא מהגמלא. ונק' מורי שהמור בא מדס חיה
 ידוע שנקרש והוא ענין צירור הגילויים ע"י אחכפייא ואחכפכא מרירו למיתקא.
 ועד"ז פי' במא"א אות גימל סעיף י"ח צענין גן עדן הוא יסוד דנוק' שהדכר מהענוג
 זו. ולפ"ז לריך לפרש מה שהביא כד"א כי זו שבת וכתיב וישבות ציוס השביעי דפי'
 כי זו שבת היינו מה שהנוק' ייחא ביה. ופי' וישבות ציוס השביעי. הגה יוס
 השביעי הוא הנוק' שנק' בת שבע או אלישבע כמ"ש בזהר בפ' שמיני וא"כ וישבות
 ציוס השביעי היינו מה שהדכורא מקבל ייחא מהגמלא. והמק"מ והרמ"ז פי' יוס
 השביעי הוא היסוד. וזהו כמ"ש בזהר בראשית דמ"ז ע"כ צענין ג"פ ציוס השביעי
 וישבות ציוס השביעי דא יסודא דעלמא כו'. ועמ"ש מזה ע"פ הזהר פ' תזריע
 דמ"ז ע"כ בדקדוק לשון הזהר שס שית יומין לעילא שביעאה עילאה עלייהו דפי'
 שביעאה עילאה היינו בינה ואזי מלמעלה למטה היסוד נק' שביעאה לפי שבו

גמשך ההמשכה מהבינה הנק' שביעאה דכולהו צוח"צ יחרו פ"ח ב'. ולפ"ז אפשר הפי' כי צו שבת קאי על הנוק'. קיצור ג' תענוג המקבל; מהמשפיע זהו כי תבואו אל הארץ ושבתה הארץ תענוג המשפיע מהמקבל ג"כ מלד שהיא מעלה מ"ן מזרורים דתהו. ועד"ז אמרו מעשה גדול. והראיה שלע"ל נקבה חסודב גבר. והיה זיוס ההוא ילאו מים חייב מירושלים כו' סד"ה ושנתחם לצנך. א"כ גם עכשיו יש בה בה זה. ועוד ע"ד יותר משהעגל רולה לינק כו'. ועוד ע"ד ברזל ברזל יחד ואיש יחד פני רעהו. ועוד כי ע"י היצור דו"ג נמשך לו בעטרה שטורה לו אמו עילאה וזהו מלא אשה מלא טוב טיבו דעתיקא. וזהו כי צו שבת וישבות זיוס השביעי ב"פ נייחא של המשפיע ושל המקבל). כגונא דא כי צו שבת וכתיב וישבות זיוס השביעי פי' הן צ' שבתות כהלכתן הנ"ל. שבת דמעלי שבתא הוא העלא' וזהו כי צו שבת וזיוס השבת זמן ירדת העונג מלמעלה מן המשפיע למקבל. וזהו וישבות זיוס השביעי כו'. (עמ"ש בלק"ת בד"ה אה שבתותי פי' וישבות זיוס השביעי זהו שבת תחאה ולכן נאמר צו מכל מלאכתו אשר עשה. ואח"כ כי צו שבת זהו שבת עילאה ולכן נאמר מכל מלאכתו אשר עשה. וזהנה שם פי' צ' השבתות שניהם עליוה מלמעלה למעלה שבת תחאה זהו העליות מצי"ע עד הכ' דאלילות ושבת עילאה זהו העליה עוד למעלה מהתכמה וזהו מכל מלאכתו אשר עשה כי צורא קדושים ישבתה שמך שגם ההכמה נק' צריאה יש מאין כמ"ש והתכמה מאין תמלא. אך לפמ"ש"כ דשני השבתות כהלכתן האחד מלמעלה והב' מלמעלה למטה א"כ וישבות זיוס השביעי זהו שבת תחאה מלמעלה למעלה. ולפי הפירוש אשר זיוס השביעי זהו יסוד א"כ היינו ענין וגנחא נייחא ביה. ואח"כ כי צו שבת זהו שבת עילאה מלמעלה למטה. וא"כ היינו ע"ד שהמשפיע מקבל תענוג מיחודו וזווגו והשפעתו להמקבל וכענין גן עדן שנק' כן יסוד דמוק' כמ"ל בשם המא"א. ועמ"ש צמ"א שיש בחינה העליונה משתי השבתות והוא ענין זכור ושמור בדיבור אחד נאמרו שהמשפיע והמקבל הם צהשוואה אחת לגבי צחי' זו. צת"א פ' יחרו סד"ה ענין האבות. ומכחי' זו זהו ענין מנחה דשבת ושעודה ג' עיין צוח"ג דרפ"ע סע"צ ועמשל"ק סעיף ו'. ואפ"ל שהעונג צחי' זו זהו ע"ד יותר משהעגל רולה לינק הפרה רולה להניק. ועיין בספר פנים יפות פ' ראה ומ"ש מזה על מאמר הזהר פ' אחרי דס"ז ע"צ בענין קודב"ה אחא לאשתעשעא עם לדיקיא בג"ע. שאם נפרש קודב"ה היינו ז"א דאלילות אזי הענין שמקבל עונג ממה שנמשך מהבינה הנק' על הוי' וכנ"ל בענין בעטרה שטורה לו כו'. ואם נפרש קודב"ה היינו עלמות אור א"ס אזי התענוג שמקבל זהו ע"ד יותר משהעגל רולה כו' ע"ש. וכענין זה נחבאר בביאור ע"פ ואלה המשפטי' דהקס"צ בענין אפרסמון ואפריון הנזכר בזהר ר"פ הדומה דף קכ"ז ע"א שיש צ' אופנים בענין העונג כו' ואינו זוכר כעת מש"ס. קיצור ד' ענין צ' השבתות כהלכתן שבת תחאה מלמעלה למעלה זהו וישבות זיוס השביעי וזהו ענין וגנחא נייחא ביה. ושבת עילאה זהו כי צו שבת. ע"ד צחתי לגני. ופי' גן עדן. ויש עוד צחי' שלמעלה מצ' השבתות הנ"ל ע"ד זכור ושמור בדבור ה' נאמרו. ובצחי' זו לא שייך שמקבל העונג אלא אופן העונג זהו ע"ד יותר משהעגל רולה לינק כו'

עכ"ה). רזא דמלה דא עבד תולדות ולא אחרת. פי' חוזר לתחלת המאמר לפרש דקדוק
 תיבת אלה תולדות נח דאלה זו פוסל תולדות הראשונים והתחיל בפסוק דגהר יולא מעדן
 בבהי' החילוניות ואח"כ ביארו בבחי' הפנימי' להוליד נשמות דמה שאמר ועבד איבין
 כו'. ושם מובן איך שתולדות הפנימי' פוסל את החילוניות כנ"ל. וא"כ כאן בפי' אלה
 תולדות נח אלה זה פוסל את הראשונים. כי הגה נח הוא בחי' יסוד כמ"ס בסמוך
 שהוא תיקון בתיבה החטא דאדה"ר הנ"ל וכמלא בתולדות נח הוא תולדות הנשמות
 בחי' פנימי' החטונג דפוסל את תולדות הראשונים שהיו בבחי' החילוניות ולכך דקדק
 לומר אלה תולדות נח פי' אלה דוקא נק' תולדות ולא אחרת לפי שהוא בבחי'
 הפנימי' שפוסל את החילוני' כנ"ל. (קיצור ה' מעתה מצוה ענין אלה תולדות נח.
 שזהו התולדות הנמשך מבחי' ונהר יולא מעדן שפע הפנימי' שז"ס שבת בחי'
 נייחא ולכן הוא פוסל בחי' החילוניות. וכענין בגדי אוכלי תרומה מדרם לקדש כו'.
 ע"כ הקילור. ויובן זה ע"ד מ"ס בד"ה אהרי ה' אלקיבס חלכו צענין הטעם שנק'
 הצריחה מאין ליש והרי ממך הכל. אלא דר"ל כי מקור התהוות הצבאים הוא
 נמשך ונתהווה מבחי' שם כבוד מלכותו ית' שהוא בחי' שם והארה בלבד ונק' אחרי
 ה' בחי' אחרים וחילוניות וזהו פי' מאין שהוא בחי' הנק' אין וכלא חשיב לגבי מהותו
 ועלמותו ית' מהארה זו נברא היש. וא"כ כל העשרה מאמרות שהוא ענין הצריחה
 יש מאין הדי מקור התהוותם מבחי' הנק' אחרי הוי' והוא שם אלקים כמ"ס בראשית
 ברא אלקים אבל תולדות הנשמות נמשך מבחי' הפנימית כמו הבן הנמשך ממות
 האב ממש. וזהו ענין מ"ס בפי' ואותו תיראו ואותו ממש מהו"ע ית' ונמשך ע"י בחי'
 יסוד שנק' אותו כמ"ס בזה"א לך לך דף ל"ד ה' ע"פ והראני איתו. וזהו ענין אלה
 תולדות דפסל את הראשונים. ועד"ז י"ל מארז"ל ע"פ פסל לך מפסולתן של לוחות
 נתעשר משה. כי הלוחות שמונחים בארון הצרית הוא המשכה הפנימי' כמ"ס כאן
 בזהר. ובחי' המשכה החילוניות שמבחי' מלכות נק' פסולת לגבי המשכה זו כנ"ל
 בענין אלה פסל. וכן אמרו במד"ר פל"ה ע"פ את קשתי קשין דפרי היינו הקש
 טעל הפרי שהוא טפל לגבי הפרי כך הוא בחי' מל' הנק' קשתי נמשל כמו בחי' קש לגבי
 העלמות כו'. והרי מבחי' זו מקור כל ההשפעות עוה"ז. וע"כ מפסולתן של לוחות דוקא
 נתעשר משה. ועמ"ס במ"א בסידור גבי חג המלות שלכך נאמר אשר הולאתיך מאמ"ל ולא
 נאמר אשר בראתי את השמים והארץ שזהו יש מאין כו' ע"ס הטעם. אמנם פשט הפשוט
 דפי' אלה פסל הנזכר כאן בזהר פי' הרמ"ז דקאי עמ"ס לעיל בפ' בראשית דכ"ד סע"ב
 דקאי על תולדות דתהו ובהו כו'. או קאי על דור המצול דדוקא נח תיקון התולדות
 שיומשכו הנשמות מבחי' פנימית כו' משא"כ נשמות דדור המצול ולכן נימותו מהעולם
 כו'. אבל על מעשה בראשית לא שייך לומר פסל כמ"ס במדרש בוראן משבחן מי
 מגן. אך י"ל כי פסל יש בו שני פירושים. הא' לשון פסול וכמו פיגול הוא ר"פ
 קדושים תרגום ירושלמי פסול יהי. והב' לשון פסולת כמו בספך הי' לסיגים ת"י
 בספך הוה לפסולא. והנה על תולדות דור המצול שייך לומר פסל לשון פסול שהרי
 אין להם הלק לעוה"ב משא"כ על מע"ב לא שייך לומר כן ח"ו ועכ"ז שייך לומר

שנחשבים צחי' פסולת לגבי ההמשכה הפנימית וכמארו"ל אין לו להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה כו'. ועיין בזח"א בראשית דף כ' ע"א עד דאשתכח דהאי קליפה להאי כו'. וכמ"ס במ"א שהאותיות הן פסולת של השכל. ועוד כי ארו"ל במד"ד בקהלת בתחלתו בענין שבעה הצלילים שאמר קהלת לפי שכל מה שנברא בששת ימי בראשית הוא הצל וסופו להבל ולכליון. ולכן נקרא פסולת לגבי ההמשכה הפנימית שששבת. ועמ"ס מזה צצה"ז פ' חז"ייע דמ"ז ע"ב ע"פ וראיתי אני שיש יתרון וע"פ המד"ד בקהלת דף פ"ח ע"ד תני משום ר' מאיר בשם שיש יתרון בין האור לבין החשך כן יש יתרון בין דברי תורה לדברי הצלילים. שיש לומר דברי הצלילים נק' מה שנברא בשי"ב שזהו ענין ההצלילים שאמר קהלת. ודברי תורה זהו ע"ד שפע הפנימית הנמשך בשבת כמ"ס ונהר יולא מעדן להשקית את הגן. והיינו הג"ן סדרים דאורייתא. לכן אתי שפיר ענין אלה הולדות נח אלה פסל את הראשונים. קיצור ו' שהצריאה נק' יש מאין. מאין דוקא מצחי' הארה משא"כ השפע הפנימית הנמשך בשבת הוא מצחי' עלמיות ובענין מ"ס אשר הולאחיך מארץ מלרים שזהו למעלה מצחי' יש מאין לפי שעי"ז גילוי אנכי כו'. פי' את קשתי דבר המוקש לי. כמו קשין דפרי. וגם ז' הצלילים רומזין למה שנברא בשי"ב שנק' הצל לגבי ד"ת שפע הפנימית כו' וכמ"ס כל הצלילים לא ישו צה. וזהו אלה תולדות נח אלה פסל כו' וזהו ג"כ ע"ד פסל לך מעבולתן של לוחות כו' :

ו ומב"ז יוצן המאמר לעיל דף י"ד ע"א כיון דאתקדש יומא אשתאר בריאה דרוחן כו' אתער מגו אילגא דחייל כו' ועיין מזה עוד באד"ר דקמ"ב סע"ב ועד לא סיים לון אתת מטרוניתא כו'. והענין כמ"ס צצה"ז פ' קרח ועבד הלוי הוא כמשל כשמריקים חציות של יין שצבלות ירידת היין מתחילים לירד השמרים. כך צבלות השפעות העשרה מאמרות אזי ביהש"מ של ע"ש התחיל לירד פסולת של השפעה זו והוא התהוות הרוחות כו'. מה עשה המאליל קידש יוס השצת שאזי נעשה או"ה ועי"ז נמשך אח"כ השפעה היותר פנימיות היינו תולדות הנשמות שאפילו עלם ההשפעה דששת ימי המעשה נק' חילוניות לגבי צחי' השפעה זו כו' א"כ זהו הסד נפלא שמה שהיו סבורים העולם שיומשך בעולם חיזוק השפעה דפסולת של החילוניות נהפוך הוא ע"י יוס השצת ונמשך ונתחזק בעולם צחי' השפעה היותר פנימיות וזהו כי הוא אמר ויהי כו' ה' הניא מחשבות עמים כו' פי' כי הוא אמר ויהי היינו שששת ימי בראשית וגם אז הניא מחשבות שחשבו העולם כנ"ל. והיינו ע"י יוס השצת. ועד"ז נחצאר בזח"א וירא דק"ט ע"ב ולצטר דחשיבו כו' מהפך לון כו' ע"ס. קיצור. ענין בריאת הרוחות בע"ס ביהש"מ זהו כמשל כשמריקים חציות של יין בסוף מתחיל לירד השמרים. וע"י שקידש היום נעשה אור תוור. ואתפרשת מסע"א :

ת"ח כגוונא דא נח לתתא קיימא קדישא הוה דוגמא דלעילא וע"ד חקרי איש האדמה (ועיין לעיל צזהר ס"פ בראשית דנ"ח ע"ב). הנה נח בא לתקן החטא דאדה"ר הג"ל בענין היחוד ולהוליד נשמות שלא המתין אדה"ר עד הלילה דשבת ולזה בא נח לתקן לחזור ולהוליד שרשי כל הנשמות מצחי' פנימית התענוג כפי הראוי וזהו וע"ד נח לתתא קיימא קדישא כגוונא דלעילא פי' כי תרגום ברית הוא קיימא.

כמו כרת ה' את אברם ברית צפ' לך ע"ו י"ח ות"א גזר ה' ית אברם קיים .
 וכן צפ' משפטים כ"ד י"ח ויקח ספר הצדיות . וגם סיפרא דקיימא . והיינו מ"ש
 הזהר נח לחתא קיימא קדישא הוה כנונא דלעילא . דהיינו בחי' לדיק יסוד עולם
 הנקרא ברית . וגם לשון חיות מחורגם לפעמים בלשון קיום כמו להחיות אתך
 צפ' נח ו' י"ע לקיימא עמך . חיים כולכם היו ב צפ' ואתחנן ד' . קיימין כולכן
 יומא דין . וידוע דהיסוד נקרא חי . וגם מבחי' זו ימשך קיום החיות . כי בעלמא
 דנוק' נאמר רגליה יורדות מות . וכמ"ס בזהר ר"פ בשלח דמ"ד ע"ג בענין חזקוק .
 אצל מבחי' דכורא נמשך הקיום והחיות . וזהו ג"כ ענין זכרנו לחיים וכמ"ס בטא"ח
 ה' ר"ה סי' תקפ"ג כי בחיים נופל לשון זכירה . ומ"מ עיקר הפירוש נח קיימא קדישא
 הוה היינו שהוא בחי' ברית כו' ולכן נקרא איש האדמה כי האדמה הוא בחי' מל' המקבלת
 השפע מאיש האדמה כו' . ולזה העטם נק' נח מלשון נייחא . כי תיבת נח שורש של תיבת
 מנוחה . שתיבת מנוחה הרי העיקר הוא אלויות נח מלשון נייחא ומנוחה הוא הפועל כו' .
 להיות כי כמו בשבת הוא עיקר זמן תולדות הנשמות מבחי' פנימית התענוג לפי
 ששורש ענין השבת הוא ענין המנוחה כמ"ס כי זו שבת וינפש דהיינו נייחא דרוחא
 כידוע כך הוא שורש ובחי' נח שבה להיות למטה דוגמת בחי' יסוד דאבא לעילא
 להיות על ידו תולדות כללות הנשמות ממקור התענוג שהוא בחי' נייחא לכולא כנ"ל
 כידוע וכמ"ס וינח ציוס השביעי . אשר יסוד אבא מקבל ממזל השמיני ונולד חסד .
 הנמשך ממו"ס ויסוד דעתיק כמ"ס באדר"ז דרפ"ט ריש ע"א והוא כדי [להיות ע"י
 נח תולדות הנשמות ממקור התענוג שהוא בחי' נייחא לכולא כנ"ל . וזהו שנק' קיימא
 קדישא . קדש הוא חכמה עילאה . וקיימא קדישא פירושו ברית קדש דהיינו יסוד
 דאבא . ועמ"ס צביאור ע"פ יונתי בענין ישראל עלה במחשבה שהוא מבחי' העליונה
 שבהכמה מה שמקבלת מהכתר ועמ"ס במ"א ע"פ המאמר ר"פ וילא קומה ה'
 למנוחתך מנוחה זהו שילה שאתר המלחמה . והוא גילוי האבוקה שעי"ז ממילא מחבטלים
 החילונים כו' וכן נפשו אחר המלחמה עם נה"צ כל ששת ימי המעשה נעשה בשבת
 מנוחה גילוי האבוקה פנים חדשות כמ"ס בצ"ר פי"א לא דומה אור פניו של אדם
 כל ימות השבת כמו שהוא דומה בשבת . והיינו כמ"ס במא"א ארת פ'
 ס"ז שפנים חדשות היא ענין למ"ד דללס שהוא בחי' מקיף ובשבת נכנס בבחי' אור
 פנימי ועמ"ס מזה צביאור ע"פ כי תלא . ועי"ז ממילא מחבטל הרע ונהפך לטוב
 עמ"ס ע"פ כי תלא ולכן נק' שבת מנוחה ועמ"ס בד"ה לא הביע און ציעקב שזהו
 ענין ולא ראה עמל בישראל שהוא בחי' שבת משא"כ בבחי' יעקב כו' . והנה מנוחה
 זו שילה ונחלה זו ירושלים . בחי' נחלה גבוה מבחי' מנוחה זהו ע"ד שבסעודה ג'
 דשבת נאמר והאכלתיך נחלת יעקב אבך כמ"ס בזהר פ' יתרו דפ"ח ע"ג . ומרומז
 בגמ' צפרק כל כחצי דקי"ח סע"א . ועמ"ס ל סעיף ה' קילור ד' . והנה גבי ג"ע נאמר
 ויניחהו בג"ע פי' ויניחהו לשון מנוחה ועונג בחי' שבת שהוא בחי' ונהר יולא מעדן כו' .
 שזהו עיקר שפע הפנימית כמ"ס ל סעיף ג' וסעיף ה' ולכן נק' ויניחהו בג"ע בחי'
 נייחא . ונחזור לענינינו דזהו ענין נח נח שלפי שכבר נלח מלחמת נה"צ עד שבה
 לבחי'

לבחי' נייחא כמו מי שטרח בע"ש יאכל בשבת. ונק' צ"פ נח שבת תחאה ושבת
 עילאה כנ"ל. וזהו שסמך מאמר זה למאמר הקודם כדי להפיק ממנו חוס' ביאור
 צפי' אלה תולדות נח דאלה פסל את הראשונים כלומר שהוא פסל גם תולדות
 הנשמות שולדו ע"י אדה"ר כי נח בא להתקן החטא לחזור ולהוליד מהדש והיינו מ"ש
 למעלה דא עבד תולדות ולא אחרא. קיצור צ'. ענין נח קיימא קדישא הוה. תרגום
 ברית היינו קיימא. וגם הוא ענין קיום החיות היפך הפסק החיות ע"ד הי לעד
 וקיים לנח. כי מעלמא דנוק' נמשך רגליה יורדת כו'. אצל ביסוד שהוא דבורא גאמר
 זכרנו לחיים. ונח הוה קיימא קדישא יסוד דאבא. וענין נח לשון מנוחה. ענין אל
 המנוחה ואל הגהלה. וכן בשבת מנוחה. וגם והאבלתיך נחלת יעקב אביך. ואפשר לומר
 בחי' נחלה זהו הבחי' דזכור ושומר בדבור אחד נאמרו וכנו' לעיל סעיף ה' קילור ד'
 וזהו אלה תולדות נח. כי התולדות שיתקיימו זהו לפי שנמשכו מצחי' נח הנקרא
 קיימא קדישא. ולכן אלה פסל את הראשונים שלא נתקיימו לפי שלא נמשכו מצחי'
 יסוד קיימא קדישא כו'. ע"כ הקילור. ורזא אוליפנא דהא נח אלערך לחיבה לאתחברא
 בה כו'. פי' עתה בא לפרש למה הולך להיות שבת תולדות נח וג' בניו שס חס
 ויפת ע"ד הנ"ל אחר שיכנסו ויתחברו בחיבה דוקא וכמ"ס בסוף המאמר ועד לא
 אתחברו כחדא לא הוה עלמא דקא יאות לבתר מה קתיב ומאלה נפלה כל הארץ
 כו' כד"א ומשס יפרד כו' עד ואתחברו תולדות לכל סטרין כו' מה ענין החיבה
 לכאן. וזהו שאמר ורזא אוליפנא כו'. דהנה שורש ענין החיבה דנח מבואר בכחצי
 הארז"ל דחיבת נח הוא בחי' מל' דבינה ונח הוא בחי' יסוד אבא וג' בניו שס חס
 ויפת הס ג' גוויין דברית חג"ת והס ג' גוויין דקשת חויר וסומק וירוק לכך כתיב
 צנח והקימותי את בריתי אתך ובאת אל החיבה כו' וכמ"ס בסמוך (כ"מ בלק"ת
 מהארז"ל. ובפרדס ערך חיבה הביא ע"ז ב' פירושים וז"ל חיבה המוסקס בדברי
 הרשב"י ע"ה צוהר וצרע"מ שהחיבה הוא במל' ולכן נתחבר נח אליה בסוד איש לדיק
 חמים היה. אמנם בתיקונים אומר כי חיבת נח הוא צבינה עכ"ל. ואפ"ל דאם היא
 במל' א"כ החיבה לשון חיבות ואותיות הדבור. ואם היא צבינה א"כ החיבה היא
 חיבות ולירופי אותיות המחשבה. עו"ס בפרדס ובחיבת בית הכנסת שסס עליה שליח
 לצור עומד לקרות צורה פי' הרשב"י ע"ה צוהר פ' שלח דף קס"ד ע"ב שהוא המל'
 ומתייחד ספר תורה עמה ע"י השושבין יסוד דהיינו שליח הצור הקורא ומתפלל
 עכ"ל. והספר תורה עלמה י"ל שהיא תפארת. כמס"ס בפרדס בערך תורה והביא
 שסס הזח"ג פ' מלורע דנ"ג ע"ב אמאי אקרי תורה צנין דאורי וגלי במאי דהוה סתים
 דלא אחידע. ור"ל שהח"ת הוא מוגלה הדברים הנעלמים שהם חכמה ובינה
 הנקראים הנסתרות להוי' אלקינו כו'. וזהו ע"ד והברית התיבין המצריח מן הקלה אל
 הקלה. בזה"כ ס"פ תרומה דקע"ה ע"ב ובמה"ה אות ה' סעיף י"ע חיבה יסוד דנוק'
 וצו ירוך לדיק שהיא היסוד יורה כחן וחיבה זו המגדל שבו ירוך לדיק. גם י"ל יסוד
 דאימא ונח יסוד אבא נכנס בה עכ"ל. הרי מפרש בהחיבה שני פירושים יסוד דנוק' ובירוך
 לדיק יסוד. או חיבה יסוד דאימא וצו ירוך לדיק יסוד דאבא. ובת"י תיקון שני די"ה ע"א

ע"פ ויפתח נח את חלון התיבה אשר עשה ודא יוס הכפורים. דתיבת נח הוא
 אימא עילאה. חלון דילה הוא עמודא דאמלעיתא דביה אור. וחסרה אור ואיהו אור
 הגנוז עכ"ל ובספר כס"מ שם פי' ויפתח נח יסוד אבא את חלון התיבה. שהתיבה
 היא בינה שבה מתקבלים אורות אבא. והחלון הוא תפארת. ופתיחת החלון הוא
 כדי להאיר האור אל המל' כו'. ועיין בלק"ת ס"פ בלק בד"ה מה טובו בענין פטר
 כל רחם בטהור שזיל דקיק דנחת מן יו"ד דאיהו אפתח רחמה למיעבד פירין יעו"ש
 ומשם יובן ג"כ ענין ויפתח נח את חלון התיבה כו'. קיצור ג'. ואחר שנתבאר
 ענין נח יבאר איך שנה נלרך להתיבה דוקא להתחבר בה. ואזי אח"כ יתקיימו
 תולדותיו כי התיבה הוא מל' דבינה ובה נכנס נח שהוא יסוד אבא וג' בניו הם ג'
 גווי הקשת. ובפרדס ובמח"א יש ב' פירושים אס הוא מל' ונה איש לדיק יסוד עולם.
 או שהיא בינה ונה יס"א כנ"ל. והוא ג"כ ענין מגדול עוז שס ה' זו ירוך לדיק
 ועמ"ש במשלי סי' י"ה יו"ד ע"פ מגדל עוז שס ה'. ועד"ז ענין התיבה שצבהכ"ג.
 והש"ך הקורא בס"ח דוגמת לדיק יסוד עולם ומייחד אותה עם הס"ת עמודא
 דאמלעיתא צריה התיכון. ופי' ויפתח נח את חלון התיבה דבינה להאיר למל' עכ"ה).
 והנה להבין ביאור ענין זה הנה יש להקדים תחלה ענין אחד בענין העיצור דז"א
 בצטן אימא ט"ח כו' שהענין הוא עד"מ שמן השפעת הטפה שהי' בה רק כח הולד
 ברוחניות ממ"ד ומ"ג לא היה מתהוה ולד גשמי' בליור אברים מבשר ועלמות אלא
 לאחר שנתעכב ההשפעה במעי האם זמן רב שאז נשתנה המהות עי"ז כי בשיהוי
 ועיכוב זה נשתנה ממהות הראשון ונשפך למהוה אחר להלעיייר בליור מהות ולד ולזה
 הטעם לריך הולד לשהות במעי האם ט"ח כדי שבזמן רב כזה ישתנה למהות גשמי'
 (ועמ"ש מזה שסס הה"מ כ"ע צבה"ז פ' פינחס דרמ"ע ע"פ ובחדש הראשון בד"ה
 בשעת דאחעברת אהתימת) ולכך אס מתעכב יותר היינו ע' חדשים שלמים יותר
 מהקיים מבן ז' חדשים ע"פ רוב כי בא לידי שינוי המהות יותר. ויש ג"כ דאשתי יב"ח.
 ובהיפך אס אינו מתעכב ע' חדשים דהיינו שהוא בן שמונה חדשים נקרא נפל שאין
 לו קיום והיות במהות חיות בכלי' ואברים גשמיים כו' וכ"ז השינוי מהות בעיצור
 ע"ח בא עי' האס דוקא לפי שבהיותו מעובר במעי אמו הרי נעשה כא' מאבריה
 כידוע דעובר ירך אמו הוא וע"כ אוכל מה שאמו אוכלת כו' וא"כ נמשך לו חיות
 מן החיות של האס ובה השפע והחיות גורמת לו שישתנה מהותו. והנמשל יובן
 למשכיל למעלה דהנה באמת ידוע שאור המאליל בעלמו ומהותו הוא אור פסיע בתכלית
 צבחי' א"ס ממש עד שאין בו יחוס וערך עם אורות הנאללים מאתו ולכאורה יפלא
 איך יולא אור ושפע צבחי' אור גאלל אחר שבחי' אלילות אין לה ערך עמו כלל וכלל.
 אך הענין הוא דה"ז עד"מ כמו השפעת האב שנתעכב בצטן האס ט"ח כו' כך
 צירידות אור השפע מעלמות המאליל נתעכב האור ונתעלם צבחי' עיצור ט"ח או
 יב"ח צבחי' מל' דבינה (ו"ש צוח"ב צשלח דס"ג כד ע"ק סדכ"ס צעי לומנא ברכאן
 לעלמא אשרי כולא צהאי עמיקא עילאה ומהכא שאיב כו'. ע"ש הרי מתחלה מתעכב
 האור הנמשך מע"ק צבינה דוקא) ינשתנה המהות לגמרי ואז יוכל להוליד מליחות

אור נאלץ כמו אור החמד דאלימות או אור הגבורה וכיוצא ואם לא נשתנה המהות
 בבחי' עיבור ע"ח עדיין היה במהותו הראשון בבחי' עלמות המשפיע שהוא אור פשוט
 כו' אבל בהתעבב האור והתעלמו ע"ה או יצ"ח נשתנה מהותו הראשון ונהפך למהות
 אור בבחי' אור נאלץ כו'. ועיין בזח"ב פ' תרומה דקס"ז סע"א וע"ב שזה ענין
 אור מים רקיע. ופי' במא"א אות ח' סעיף ל"ז וז"ל אמר הוא סוד הטפה הנקרא
 תחלה באבא אור ואח"כ כשנמשכה למוק' נקראת מים ובצטן הנקיבה שנעשה בנין הולד זהו
 בחי' רקיע וכן ר"ת "אמר וזהו ה' יתן אמר עכ"ד. ונחבא ענין זה בסודור ע"פ הללו אל
 בקדשו הללוהו ברקיע עוזו. ושם דבחי' התהוות הרקיע מבחי' מים זהו ע"ד מ"ש ועג
 ראשי הויה רקיע כעין הקרח הגורא. וכמו עד"מ הקרח התהוו מהמים ע"י דאגלדו מיה
 כן עד"י התהוות רקיע והוא גוף הולד מבחי' מים של הטפה. ועמ"ש מזה ג"כ בלק"ח פ' חוריע
 דד"ה קמיפלגי במתיבתא דרקיעא. ושם פ"ג. וזד"ה ביום השמיני שלה פ"ג. וגם
 בחי' מים רקיע זהו כענין ההמשכה מתשצ"ב בתשצ"פ. כמופן ממ"ש דד"ה ביום
 השמע"ל כנישין יתא לבון. ושם פ"ג. וזהו ענין שהבינה נק' שבינה עילאה דכמו ביחוד
 זו"כ שא"א שיומשך ההשפעה מז"א בעלמו לבי"ע אלא ע"י המל' דוקא שלבן הנשמות
 הם בעיבור תהלה במל'. ועמ"ש מזה ע"פ אשר זרעו בו על הארץ ובציאור ע"פ
 חשמרו להקריב לי זמועדו. וכמ"כ א"א להיות ההמשכה מתכ"ע צו"א דאלימות אלא
 ע"י הבינה דוקא. ועמ"ש מזה צצה"ז ע"פ וילא יעקב מבאר שבע. קיצור ד'. וזהו
 כמו שהמשכה המ"ד ל"ל נקלט ברחם הנוק' וע"י ששורה שם הוא משתנה המהות
 שיהי' מהטפה ולד צרמ"ח אברים כו' וכן כדי שמבחי' אור ושפע המאליל הנמשך ע"י
 חכמה עילאה יומשך המדות. וזהו ג"כ ענין רמ"ח אברים דז"א ט' ספירות טפ"ט
 הוא פ"ה ובכל א' ראש חוץ סוף וה"ח המגדילים הרי רמ"ח. זהו ע"י שנקלט האור
 תחלה צבינה הנקרא שבינתא עילאה. וכן מאלימות לבי"ע נקלט תחלה במל' הנקרא
 חימא התאה. ועיין בלק"ח פ' לו דד"ה היב ראה וינס. דט"ז ע"ג. ושם עד"מ בנשמות
 שרדי להיות התהוות מהות ולד מן הטפה ל"ל עיכוב ושיהוי ז"ה כו' כך הנשמה דאלימות
 צכדי שתהווה להיות בחי' יש הוא ע"י שמתעבב ברחם הנוק' כו' עכ"ל. וזהו ג"כ ענין

ג' בחי' אור מים רקיע :

ז ודדיינן שורש ענין תיבת נח. דהנה נח הוא בחי' יסוד אבא שבתוכו מלושם וגנוז
 אור דיסוד ע"י שהוא ענין השפעת אור מעלמות המאליל כידוע דבחי' ע"י
 הוא ממולט בין עלמות המאליל לנאללים כו' ולא הי' באפשר שיאלל ממנו מליאות
 אורות באלימות אחר שאין להן ערך עמו אלא ע"י שיכנס נח בתיבה דוקא דהיינו
 שיתעלם כל אור ושפע דיסוד אבא בבחי' מל' דבינה שהוא ענין התיבה יצ"ח ובהיות
 השפע בתיבה הרי הול' כדמיון הולד צרחה האם שאוכל מה שהמו אוכלת כו' ונעשה
 לאחד מאבריה לעיין באגה"ק ד"ה חיבו וחיוהי ויש בזה בחי' עליות כך בתיבה
 דנח כתיב ותלך התיבה ע"פ המים לפי שהוא בחי' עלמא דאתכסיא בכלל לכללות
 ההשחלשות דאצי"ע כי הגה מל' דאלימות היא ג"כ נק' חימא התאה וכל הנצראים היו
 ככללים בה תהלה בבחי' עיבור ט"ה כו' וכן ג"כ עלמא דאתכסיא והוא מ"ש יקו

המים כו' אך הוא נקראת בחי' עלמא דאחכסיא נפרע שהרי אינה כוללת וקולטת בעלמותה בעיבור כו' רק ג' העולמות דבי"ט. אבל בחי' ביגה דאלילות הנק' אימא עילאה נק' עלמא דאחכסיא בכלל לפי שכוללת כל האלילות וגם בי"ט וכולם היו בצחי' עיבור בצמנה כו' (הג"ה זהו כעין מ"ש בספר עה"ק בסופו ח"ד ס"פ ל"ה וז"ל כי קודם הגלות הכבוד העליון סוד הוי' אלקים היו כל הדברים גנוזים ומיוחדים במחשבה הסתומה כו' ונאללה אם הבנים עם כל אלה הדברים זה ככללים והוא סוד מלכים העליונה כי זה היו כל ההפכיים מלרנים ומעורבים אלו באלו ומשם הוקצעו כל אחד במקומו הראוי לו האחד והעובד במקומו והחשך והרע במקומו כו' ע"ש. הביאו השל"ה במסכת פסחים שלו דק"ג ע"א. ועיין בת"א פ' וארא אל אברהם כו' בד"ה לבן אמור שזהו ענין עיבור ולידה טכ"ה) וזהו כמו הולד המתכסה ונעלם בצטן אמו ואוכל מה שאמו אוכלת כו' וזאת היא הגורמת לו ירידת המהות לבוא בהתחלקות גידול אברים רבים כו' וכך למעלה סיבת עיכוז והעלם נח ונצו חציבה יצ"ח גרם להם שיולדו חולדות נשמות רבות כמ"ש ומאלה נפלה כל הארץ כו' וכמ"ש ומשם יפרד כו' דהיינו בחי' ריבוי התחלקות מג' גוויין חג"ת דברית נח להיות מסתעפים פרטי אורות באבי"ט עד אין שיטור כו'. וז"ש נח והקימותי את בריתי ארך ובאת אל החציבה דוקא לפי שבלתי זה א"א לבא האור לבחי' האלילות ולבחי' הריבוי כ"כ וכמוכן מתוך משל הכל וד"ל. וזהו שאמר ורזא אוליפנא דהא נח אלטרך לחיבה לאתחברא זה ולקיימא זרעא דכולא כמ"ש לחיות זרע פי' להיות קיום המליחות לאורות דאלילות ודבי"ט כו' בלתי עיכוז והעלם זה יצ"ה חציבה לא היה להם קיום כלל כנ"ל במשל שאם אינו מתעבב נק' נפל כו'. וגם אם לא הי' נכנס בחציבה כלל הרי לא היה האור בא לידי שינוי מהות ולא היה כלל בצחי' מליחו' דבר מה וזהו שאמר ולקיימא זרעא כמ"ש לחיות זרע. קיצור ח' וזהו ענין החיבה יסוד דאימא שנקלט בה השפע מים"א וכן במל' מיסוד עולם ועי"ז יומשך ולקיימא זרעא. כמו שעי' שלימות ע' ירחי לידה יהיה הולד בן קיימא. ועיין עוד מענין עיבור בת"א פ' בראשית בד"ה ענין הזכרות. (הג"ה והנה עיבור דנשמת אליהו היה יצ"ח ע"כ היה הביטול בגופו ציור עד שטלה בסערה כו' ומשה נמשך מבחי' עיבור דשבעה חדשים. והענין כמ"ש במ"א דבצחי' פנימי' היה הביטול ודאי במשה יוסר מבאליהו אמנם בצחי' החילוניות היה הביטול באליהו יוסר שלכן גם גופו עלה בסערה. והנה עיבור דיצ"ח הוא לתיקון הכלים דז"א. אבל עיבור דז"ח הוא לצורך הפנימי' דז"א כמ"ש בע"ח שטר העיבורים. וע"כ אליהו שגולד מעיבור יצ"ח היה בגופו וחילוניותו בחי' הביטול ציור. ועד"ז יוכן בענין חיצת נח שבא לתקן קלקול דור המבול שפגמו בצחי' הגוף והחילוני' בחמם וגלוי עריות כו' ע"כ הי' יצ"ח דוקא. ויש להעיר ע"ז מענין קי"ם שהיה י"צ גזרים ולעמיד והבהו לשבעה נחלים כי קי"ם הוא כדי שיתחברו י"צ בקר דבריאה עם שרשם שבאלימות שהם י"צ גבולי אלכסון ע"כ היה י"צ גזרים. אבל לעמיד שיהיה גילוי בחי' שלמעלה מאלימות שהם ז"ת דעי' ע"כ והבהו לשבעה נחלים. וכמ"ש מזה צפידור שטר חג המלות בד"ה שש ימים תאכל מלות. דרוש השני. גבי כימי לאחך מאמ"ל אראנו נפלאות. ובלק"ה בד"ה

והביק ידו על הנהר ספ"ח ופ"ג. ובד"ה ששת ימים תאכל מלוח דרוש השלישי. וה"ז קרוב לענין הג"ל כי עיבור דז"ח מבוחר בע"ח ששרשו נמשך מן שצעה חקונים דגלגלחא והוא ענין ההמשכה מצחי' עתיק ממש והיינו להיות המשכות פנימי' ז"א. ועיבור דיצ"ח הוא בשביל החילוני' היינו ע"ד הג"ל להתחברות אלילות ובריאה שיהי' גם היס בטל כו'. ועיין מענין התחברות י"ב בקר בשרשן בביאור ע"פ אלה פקודי צענין ששם עלו שצעים. והנה נח היה צמיצה שס"ה ימים כענין ימות החמה. ויש להעיר ע"ז ממ"ש בזה"ג פ' פינחס דרמ"ט סע"ב צענין משכו יומין עילאין ליומין תחאין שהוא ג"כ ענין המשכות הציטול מיחו"ע ציחו"ת ציטול היש. ועמ"ש בד"ה טובה ישראל צענין כי עמד הסליחה למטן תורא שכדי שיומשך הציטול צהים ממש ל"ל שרש המשכה זו מצחי' ממעמקים כו' ע"ס. וזהו כעין מ"ש בלג"ה סי' י"ב היינו בד"ה והיה עבודת ה'דקה שלום. שכדי שיומשך השלום גם בפשמ"ט בין הגה"א עם הגוף ונה"ב זהו ע"י ההמשכה מצחי' עושה שלום במרומיו וזהו שכדי שיומשך הציטול צהים דהיינו חיבור שני ההפכיים שזהו השלום בפשמ"ט ג"כ ל"ל ההמשכה מצחי' ממעמקים. ועמ"ש מזה ע"פ ביום השמע"ל שלא נדפס שזהו מעלת התורה שעושה שלום בפשמ"ט ובפשמ"ט ועיין בלק"ת בד"ה החללו מאחכס. וכך תיבת נח היה בה ענין השלום ע"ד וגר זאב עם כבש כו' לא ירעו ולא ישחיתו כו' ולכן זהו ג"כ ענין העיבור בתיבת נח שהוא חימא עילאה עמיקו דכולא ולשם נמשכו אורות עליונים מא"א ומע"ק אוכל מה שאמו אוכלת. ובז"ה הוא כדי שגם כשימשכו למטה מצחי' ומאלה נפלה ומשם יפרד יהי' בהן ציטול היש. וזהו ע"י העיבור במל' דאלילות שהוא המחבר אלילות וצ"ע שיומשך הציטול העליון גם מצחי' היש. וזהו ענין שרה נחמה ובלק"ת בזה"א קב"ב ב'. משא"כ הנפילים אשר היו לפי שלא היו מצחי' עיבור אף שהיו נשמות גבוהות נפלו למטה. לפי"ז ענין העיבור בתיבת נח זהו כענין צחי' שמע"ל שהוא הקליטה. כי בר"ה נולד אדה"ר ובכל שנה מוזרין הדברים לקדמותן ולפי שלא המתין אדה"ר את הזוג על ליל שבת ע"כ לתיקון בכל שנה הוא ענין ר"ה ויוהכ"פ וסוכות עד שצשמ"ט הוא הזוג וממשך הטפה ונקלט ברחם המוק' וכמ"ש בפע"ח תחלת שער ר"ה והיינו שכנס"י קולטת הטפה ואינה פולעת ועיין בהרמ"ז פ' פינחס דף רי"ד ע"ב. והלידה הוא בשציעי של פסח והוא עיבור דשצעה חדשים ללורך הפנימי' ועד"ז בתיבת נח יצ"ח ללורך הכלים וכג"ל :

קיצור צ' ענין עיבור דיצ"ח ועיבור דז"ח. אליהו ומשה תיקון הכלים ותיקון הפנימי'. ויש להעיר מענין קי"ם לי"ב גזרים. ולע"ל והכהו לשצעה נחלים. והנה כדי שיומשך הציטול צהים ל"ל שורש ההמשכה זו מצחי' גבוה מאד. ע"ד שנתאר צענין והיה מעשה ה'דקה שלום. וצענין כל העוסק בתורה משיס שלום בפשמ"ט ובפשמ"ט שיומשך ויתפשט השלום בין היל"ה ר"ה שיהי' נכנס ובעל לי"ט ונה"א המשכה זו ל"ל מצחי' עושה שלום במרומיו. וזהו ג"כ ענין תיבת נח וגר זאב עם כבש כו'. שס"ה ימים ע"ד משכו יומין עילאין ליומין תחאין ע"כ הקילור. והנה יש להבין במש"ל שזה שיחווה מצחי' מים צחי' רקיע זהו הגשמה כו'. וכמ"ש בסידור בד"ה הללו אל בקדשו הללוהו (טיח)

הללוהו ברכיע עוזו וצלק"ת צד"ה היס ראה וינזם. זהו שיתהווה מצחי' אין דאלילות להיות צריאה יש מאין. והרי בהמשל חינו כן אלא מה שנתהווה מהטפה של אב ואם ולד צרמ"ח אצרים זהו שינוי לטילוי מופלג. וכמארז"ל דע מאין באת מטפה סרוחה. והרי אין ערוך טפה סרוחה זו אף שיש בה כח הולד לגבי האדם שהוא צחי' נעשה אדם צללמו. צללס אלקים. וגם באמת ארז"ל ג' שותפים באדם אב מזריע לזן בו' והקב"ה נותן בו נשמה. וכ"ז נמשך אחר שנעשה מהטפה גוף בו'. וכן עד"ז מה שהארץ והגנה ילמיתו מזריעת התצואה והגרעין הרי מהותן ועלמותן של פירות מעולה צטילוי רב ועלום למעלה מעלה ממהותו ועלמותו של הגרעין הנטוע וכל כה"ג והכל הוא מפני שטיקר ושורש היות הפירות הוא מכח הלוואה שבארץ הכולל חיות כל הפירות. והגרעינין הזרועים בארץ אינן אלא כעין התעדל"ת הנק' בשם העלאת מ"ן עכ"ל. כ"כ באג"ה סי' ח' היינו סד"ה זורע לדקות. ועיין מזה ג"כ בת"א פ' שמות צד"ה הבאים ישרש וצחי' צענין אשה יראת ה' היא תהלל. (וכמ"כ יש צחי' זו ג"כ צחינה לגבי הכמה כמ"ס בת"א ר"פ לך לך. צענין הוא צינה דא עתיקא למעלה מצחי' הכמה בו') ועיין באג"ה סי' כ' היינו סד"ה איהו וחיוהי שהוא משום דנעוץ חצ"ס דוקא. שהארת הכתר מאיר צמל'. ולכן נק' כתר מלכות. כי אין כתר אלא למלך והיינו כי זה נגלה כח אור הא"ס לצרוח יש מאין בו' ומה גם כי צריאת הנשמות מומנה בו' וע"ס בסוף שזהו ג"כ שורש ענין כח הלימת שבארץ להלמית יש מאין בו'. א"כ מכ"ז מבואר שיש בהאשה הכח להוות את הולד יותר מבהאים. שהאים רק מזריע זרע שהוא כערך הגרעין ונקרא טפה סרוחה כנ"ל והיא עושה מזה אדם צללס אלקים. וכן כח הארץ שבה יתהווה מהגרעין חילן. וא"כ עכ"ל מעין זה ג"כ למעלה צווג זו"כ דאלילות. אשר מה שמצחי' אור זרוע ללדיק יסוד עולם יתהוו מזה הנשמות ציסוד דמל' דאלילות זהו שינוי לטילוי גדול בו'. ומכ"ז יובן מה שהמשילו ענין זה בשיר השירים לזווג דכר ונק' וכן בזהר וכל ספרי המקובלי' שהקשו מדוע לא המשילו לענין רוחני כמו לרצ ותלמיד. ולפמ"ס אחי שפיר כי צווג דכר ונק'. הנוק' נותנת חלק גדול ורצ בהולדה. וגם אז דוקא הקב"ה משתתף עם אב ואם ונותן בו נשמה כנ"ל. משא"כ בשפע הרצ והתלמיד חינו בערך זה בו' כי אע"ג שאמרו ע"פ צרול צרול יחד ואיש יחד פני רעהו ע"י התלמיד מתחדד הרצ. וכן אמרו ומתלמידי יותר מכולם. עכ"ז חינו בערך הנ"ל. ומכ"ז יובן ענין מעלת ליון צמד"ר ר"פ קדושים שכל מיני שפע וצרכה נמשך מליון בו' ע"ס. ומכ"ז יובן ג"כ ענין נח והתיבה. שכדי שיהי' קיום העולם מנה וצניו זהו ע"י שנתחברו בהתיבה דוקא. קיצור ג'. שיש נעוץ תמלתן צסופן דוקא. והארת הכתר מאיר צמל' דוקא. ועיין מזה ג"כ צצה"ז ר"פ צראשית צד"ה כשושנה צין החוחים. ולכן יש כח בהאשה שבה דוקא יתהוו מהטפה סרוחה ולד צללס אלקים. וכן יש כח בארץ להלמית מן הגרעין חילן מלא פירות וידוע כי האדם עץ השדה. וא"כ ע"כ מעין זה נמלא צצחי' התהוות הנשמות מאור זרוע ללדיק. והוא מעלת צחי' ליון המלוייכת קדה"ק. ומזה יובן ג"כ לענין נח והתיבה ע"כ הקילור:

מאן תיבה דא ארון הצרית (ע' זוהר בראשית דל"ג סע"ב ע"פ הגה ארון הצרית . ועיין בזח"צ ויקהל דף רי"ד ע"ב ע"פ ויישם בארון ויעש כללאל את הארון) וגח ותיבה לתחא הבא הוב כגונא דא לעילא גח כתיב ציה צרית כמ"ש והקימותי את צריתי אחק ועד דאתקיים ציה צרית לא עייל לתיבותא דכתיב והקימותי את צריתי אחק ובאת אל התיבה וכדין הוב תיבה ארון הצרית ובגין דהאי צרית לעילא הוא עמיד תולדות כך כגונא דא גח לתחא חיהו עמיד תולדות כד"א אלה תולדות גח ע"כ. פי' ארון הצרית הוא צחי' כלי לקבל בתוכו הצרית כמו הארון שהי' צחי' כלי לצרית כפי שהן הלוחות שנק' לוחות הצרית כו' כידוע. והנה יש ציה צ' פירושים. א' צמלכות דאלילות שנק' כלי לקבל צחי' יסוד ז"א שנק' צרית אף זהו דרך פרט. והפי' הב' שהוא צחי' מלכות דצינה שהיא צחי' כלי צית קיבול לקבל בתוכה צחי' יסוד דאבא :

ח עו"ש זוהר מאן תיבה דא ארון הצרית. עיין לעיל זוהר פ' בראשית דל"ג סע"ב ע"פ הגה ארון הצרית יש לפרש ארון הוא תשצע"פ שהיא כלי

לתשצ"כ. ועיין זוהר ס"פ ויחי דרנ"א ע"א ע"פ ויישם בארון. ותינין תרין יודיין. אמאי כו' ע"ש ובפ' ויקהל דף רי"ד ע"פ ויעש כללאל את הארון. וסע ע"ב. וע' בפרדס ערך ארון. ובמא"א אות א' סעיף קב"א. וע' במד"ר פ' ויקהל פ"ג ע"פ ויעש כללאל את הארון מפרש ארון מלשון אור היינו שהוא כלי לבהינת ותורה אור. עיין בלק"ט ס"פ נשא כד"ה נשא את ראש בני גרשון דרוש השני פ"ה מענין הארון:

בענין לדיק תמים ותרגום זכאי שלים. יש להקדים מ"ש במ"א עפמ"ש כסע"ב בתחלתו בענין לדיק ועוב לו בארז"ל לדיק גמור. ויש לומר ע"פ מ"ש

בפרדס בערך הלל. הלל גמור ושאינו גמור. יש שפירש כי הגמור הוא בסוד הצינה ושאינו גמור בסוד המלכות. והנכון גמור לצנה במילואה ושאינו גמור בסוד פרלת הלצנה עכ"ל. וכעין זה מבואר במא"א אות ה"א סעיף י"ד ועמ"ש מזה בלק"ט סד"ה ששת ימים תאכל מנות. דרוש הראשון ספ"ו. וא"כ כמ"כ עד"ז י"ל בפירוש לדיק גמור ולדיק שאינו גמור. לדיק שהוא יסוד כשמאיר צו אור גדול מאו"א וממשך גם מג"ר זהו לדיק גמור. ולפעמים נק' דל כמ"ש ברע"מ ר"פ תשא ע"פ והדל לא ימטיט דא לדיק. וכמו ביוסף כתי' אלה תולדות יעקב יוסף. ולפעמים נק' יוסף יחוס כמ"ש בסידור ע"פ יחוס ואלמנה יעודד. כי מ"ש ביוסף יפה תואר ויפה מראה

ר"ת יחוס דהיינו שהוא יחוס מאמו שזמן הגלות מלרים אין מאיר צו מבחי' אימא עילאה. ואז י"ל שנקרא לדיק שאינו גמור. וע' זה"ב ר"פ וארא דכ"ב ע"א ובמא"א אות אל"ף סעיף ד' ע"פ הלדיק אבד וע' זה"ב תרומה דקס"ו סע"ב בענין ונהר יחרב ויבש. וזהו ענין לדיק גמור נקרא לדיק ועוב לו. דאיתא במד"ר ששבו של שבת הוא טוב כמ"ש מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה'. ועיין מזה בהרמ"ז ר"פ פקודי דף ר"כ. פי' דענין טוב זהו ע"ד מ"ש את האור כי טוב. כי טוב לגנוז. דהיינו אור שכברא ציוס ראשון שגנוז ללדיקים. לדיק ולדק. והוא פנימית יסוד אבא שמאיר בשבת ביסוד ז"א הנק' לדיק להאיר צמל' הנק' לדק. בסוד זכר למעשה בראשית. וא"כ זהו ענין לדיק ועוב לו. כשמאיר צו אור הגנוז שמבחי' פנימית יסוד אבא. וזהו

כענין לדיק כחמר יפרח כארז כלבנון ישגא כו'. דלכנון הוא ל"ב נחיצות חכמה וכו'ן
 שטרי צינה וע' מזה זוהר ויקרא די"ו סע"א. וזהו ענין נח שנאמר בו לדיק תמים
 דר"ל ודאי לדיק גמור. וה"ע לדיק וטוב לו כי נח הוא בחי' שבת ששבתו הוא טוב
 כנ"ל. וכן צמד"ר פ' בראשית פכ"ו פי' הפסוק שחולים בבית ה' על נח. והרי זה קאי
 עמ"ס בפסוק שלפניו לדיק כחמר יפרח כארז כלבנון ישגא ועמ"ס עוד מענין תמים
 ע"פ תמים תהיה עם הוי' אלקיך:

קיצור מביאור המאמר ע"פ אלה תולדות נח.

ס"א יתקייץ לבאר ענין ועמך כולם לדיקים לעולם יירשו ארץ ונחלק לב' קילורים.
 ויש להקדים קילור הב'. לדיק נקרא שומר הצריח. וע"כ לעולם יירשו
 ארץ שהיא עוה"ב. כי ביסוד ז"א שהוא צריח מלוכס יסוד אבא. ועוד כי ע"י היסוד
 נמשך מהצינה צמל' וע"ס בקילור הב'. ובקילור א' נחבאר ההפרש בין חלק לעוה"ב
 לבחינת בן העוה"ב כמארז"ל כל הסוגה הלכות בכל יום מוצטח לו שהוא בן העוה"ב
 וכן ארז"ל כל האומר תהלה לדוד בכל יום מוצטח לו שהוא בן העוה"ב ואפ"ל הייטר
 תורה וחפלה:

ס"ב יבאר ענין ועלמא קייס עליה לדיק וכמ"ס אס לא צריחי יומס ולילה חקות
 שמים וארץ לא שמתו. וכו' ב' קילורים. הקילור הא' יבאר ענין עלמא
 הוא עולם הדבור קייס עליה דהיסוד שממשיך זה כ"ב אחוון עילאין. וישכב יש כ"ב.
 וזהו ותקס את דבריך כי לדיק אתה. ובקילור ב' יבאר פי' יומס בחוספת מ"ס שהוא
 חסד דאזיל עם כולהו יומין. ומחבר ג"ר צו"ת. וזהו ענין צריחי יומס. וע"ד בקר
 דיוסף שמקבל מצקר דאברהם צוח"ג פ' בלק דף ר"ד. גם יומס פי' עמה"מ שהוא יחוד
 דאו"א וע"י צריחי נחבד יומס ולילה:

ס"ג וב"ז הקדמה לענין אלה תולדות נח שהוא בחי' לדיק והוא ג"כ בחינת וגהר
 יולא מעדן ונה ג"כ בחי' נייחא שהוא שבת. כי שבת הוא ג"כ בחי' יסוד
 כמ"ס צוח"א פ' בראשית דמ"ז ע"ב וישבות ציוס השביעי דא יסודא דעלמא כו' ויקדש
 אותו. למאן להווא אתר דאת קיימא ביה שריא כד"א והראני אותו ואת נהו. ועיין ג"כ
 מענין והראני אותו שס"פ לך לך דף ל"ד ע"א ועמ"ס בלק"ת פ' ראה בהביאור
 ע"פ אחרי ה' אלקיכם תלכו צענין ואותו תיראו. וכן פירשו צענין אמרה שבת אין לי
 בן זוג. אמר לה הקב"ה כנס"י יהי' בן זוגך. וענין נהו משמע זוהר בראשית מ"ז
 שס דהוא יסוד אכן צפרדס ערך נהו פי' דהמל' נק' נהו והביא ראי' מהזח"ג פ' אחרי
 דף ע"ה א' בפסוק שאג ישאג על נהו וממ"ס ירושלים נהו שאגן ועיין מפסוק זה צמד"ר
 דקל"ז סע"א ושס הפי' כאשר ע"ק מאיר צמל' אז נקראת ירושלים נהו שאגן וכן
 צמק"מ לך לך דף ל"ד א' גבי והראני אותו ואת נהו פי' אותו הוא יסוד נהו מל' וכן
 בג"ע נאמר וייחאהו. וכו' ד' קילורים. ויש להקדים תחלה הקילור הד' שהוא ביאור ענין
 אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות כהלכתן. דהיינו שבת דמעלי שבתא שהוא העלאה
 ושבתא דיומא שהוא המשכה. ובבחי' מי שפרח בע"ס ב' בחי' אלו זהו ענין תפלה
 ותורה

וחורה ועמש"ל סעיף א'. ובקילור ז' יבאר עוד מענין ז' השנחות. ובקילור ג' יבאר פי' דא הוא סעודתא דחק"ת קדישין. ואח"כ שייך קילור א' שיבאר שהמטכה זו דשבת זהו זחי' ונהר יולא מעדן להסקות את הגן :

ס"ד **ובן** קילור אחד . יבאר איך שהמטכה ששבת ימי המעשה לברוא יש מאין נקרא רק זחי' חילוניות לגבי ההמטכה פנימית ששבת זחי' ונהר יולא מעדן אלא שהוא נמשך דוקא אחר כלות ההמטכה החילוניות ששבת ימי המעשה. כענין שער החלר הפנימית הפונה קדים סגור יהי' שבת ימי המעשה וציוס השבת יפחה. והוא המטכה ע"י ולדיק יסוד עולם להוליד נשמות חדשות. וע' ביאור מאמר הזהר פ' אמור דף ק' ע"ז כענין אימתי זוגא דכנס"י במלכא קדישא. וזה היה חטא אדה"ר כעה"ד שלא המתין בהזוג עד ליל שבת. ונח תיקן זה ע"כ נק' איש לדיק. ואנצ יבאר ענין שורש הנשמות עפמ"ש שמע ישראל ה' אלקינו כו' :

ס"ה **יבא** לבאר ענין אלה תולדות נח אלה פכל את הראשונים. וכו' ו' קילורים. וכללות הענין לבאר עוד ענין נח נח שהוא ז' פעמים נייחא. וישבות אלקים ציוס השציעי. כי זו שבת מכל מלאכתו. והן ג"כ שבת תחאה ושבת עילאה. ויבאר בקילור ז' ענין אשר אהבת את יצחק שהתענג מדבר היפוכו כמו מים קרים על נפש עיפה. ועד"ז ענין ממושבותיכם תצילו. ולכן תענוג הדבר מן הנוק' וכן להפך. ובקילור ג' יבאר עוד שזהו ענין וישבות וענין כי זו שבת יענין נקצה חסוד צד. מלא טוב. וזהו ענין ז"פ נייחא דנח. ובקילור ד' יבאר שניו ענין ז' השנחות כהלכתן. ובקילור ה' יבאר שזהו ענין אלה תולדות נח . היינו הנמשך זחי' ז"פ נייחא הנ"ל ולכן הוא פוסל שפע החילוניות . ובקילור ו' יבאר שזהו פי' שהבריאה היא יש מאין היינו זחי' הארה. ויסוד ממשך מהעלמיות. וכענין כן יש יתרון לד"ת על ז' הצלים :

ס"ז **יבאר** ענין נח שנלרך להתיבה. וכע"ז הוא קיוס התולדות שזהו עיקר פי' אלה תולדות נח. וכו' ד' קילורים. קילור ז' יבאר ענין נח קיימא קדישא הוה. תרגום צרית היינו קיימא ועמש"ל ס"ז כענין אס לא צריתי יומס ולילה כו'. נכ ענין נח לשון מנוחה וענין אל המנוחה ואל הנחלה וכן ששבת יום מנוחה והאלהות נחלת יעקב אביך. קילור ג' יבאר ענין התיבה שהיא או מל' או צינה וה"ע מגדל עוז שס ה' זו ירוץ לדיק ועד"ז ענין התיבה שצבה"ג שס"ך קורא עליה צס"ת. קילור ד' יבאר שהענין טעפת מ"ד ל"ל נקלט תחלה ציסוד דנוק' עד שיתהוה ממנו הולד וזהו ענין אור מים רקיע :

ס"ז **יבאר** ענין שנה היה בהתיבה י"ב חדשים וכו' ג' קילורים . קילור א' יבאר עוד ענין התיבה כמש"ל סעיף ו' קילור ג'. ובקילור ז' יבאר שיש עיבור יצ"ח ועיבור ע"ח ועיבור ז' חדשים . ויאמר עיבור יצ"ח ללרך קיוס י"ב צקר דבריאה שהס י"ב שצטים ושיומשך בהן משרשן י"ב גבולי אלכסון דז"א, ואליהו שהיה זחי' עיבור יצ"ח היה גופו בתכלית הביטול . ועל ידי העיבור בשלימות יומשך הביטול . וזהו ענין שנה נלרך להתיבה . ולהמשך הביטול

גם זהו ל"ל ההמשכה ממקום גבוה מאד מבחי' עושה שלום במרומיו. ויעיר מענין כל העוסק בחורה משים שלום בפשמ"ע ובפשמ"ע. בקילור ג' יבאר איך כ"ז נמשך זהו חובה דוקא. כי נעוץ תחלתן בסופן דוקא וכמו שאנו רואים שיש כח ברחם האם שמבחי' עפה סרוחה יהי' נחהו ולד צללס חלקים וענין צרכה מליון ישועה מליון כו' :

ענין תיבת נח. הגה ענין עון דור המבול שהשחיתו דרכם על הארץ והולאח זרע לצטלה. הוא כי עד"מ בגשמיות יש צ' נקבים. א' שבו יולא הזרע. וא' שבו יולא השתן כידוע. וכך יוצן למעלה עד"מ באדם העליון מבחי' יסוד יש צ' המשכות. נקב הזרע הוא הימיני והוא בחי' חסדי' וממנו יולאים נשמות ישראל שנק' בשם זרע ונמשכי' בנוק' היא מל' דל"י כמ"ס וזרעיה לי בארץ כו' ועי"ז נמחקי' גבורות דנוקבא ואז משתפי' צ' הזריעות דדו"ג ונעשה מזה נשמה ממש. ונקב השתן הוא השמאלי והוא בחי' גבורות וממנו המשכות והשפעות לעבו"ס פי' מקור ושרש להתהוות נשמותיהם כו'. ואנשי דור המבול שהולאו ז"ל גרמו המשכ' וניקה מבחי' נקב הזרע באדם עליון הבל לחיטונים לפי שהזריעו לצטלה ואזי לא נמשך זרע אדם העליון בנוקבא דל"י ועי"ז נתעוררו בחי' גבורות בנוקבא לפי שלא הי' זרע הזכר ממתיקם כי כשזריע הזכר במקבל כראוי דהיינו יחוד זכר ונקבה וזו חסדים דזכורא ממתיקות גבורות דנוקבא משא"כ בהעדר המשכת זרע הזכר שהוא בחי' חסדים אזי נשארו הגבורות בלתי ממותקים ולזה הביאו מבול עליהם ע"י מעשיהם אף שלא היו מלווים כלל ע"ז שלא להוליא ז"ל נתעוררו עליהם גבורות מבחי' גבורות דנוקבא שנשארו בלתי ממותקים ואז חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים ויכוסו ההרים פי' כי גבורות דנוקבא עוררו עוד גבורות ממקורם דהיינו מבחי' צינה מקור הגבורות שמבחי' ה"ג שצנינה נמשך עליהם ג"כ הדין כו' ולכן ויכוסו ההרים. האבות נק' הרים כמ"ס שמעו הרים ריב' ה' והאמהות נק' גבעות שהם הרים קטנים והיינו בחי' חג"ת וכו"ה כידוע. והנה בתמיד' הנהגת העולמות הוא ע"י המדות הג"ל יוס ראשון חסד דאברהם כו' אבל ע"י שעוררו על עלמן מבחי' גבורות דנוקבא ומבחי' ה"ג דאימא הג"ל אזי ויכוסו ההרים מן הגבורות שנחגברו עליהם מכל לדדיהם מלעיל ומלתחת מלתחת היינו גבורות דנוק' ומלעיל גבורות דאימא שהם למעלה מהמדות ומצ' גבורות תקיפות אלו ויכוסו ההרים עד שלא יכול בחי' מדת החסד דאברהם עד"מ לעמוד בפניהם כו'. והנה הלל נה הי' ע"י התיבה דוקא שהיא מבחי' פנימי' צינה שלש מאות אמה אורך התיבה וחמשים אמה רחבה שלשים אמה קומתה. כי הגה הכתר נק' מאה כמ"ס שזרע בענין ויהיו חיי שרה מאה שנה הוא בחי' כתר שכלול יו"ד וי' מי' וכו' חשבון המאות. ועשרים שנה או"א שבהם חשבון העשיריות כי הם כלולים רק מעשר כו' וזהו שלשים אמה קומתה הוא בחי' חב"ד שבאו"א כלול מעשר וצין כולם שלשים כו"ל. אמנם אורך התיבה שלש מאות אמה היינו ע"י הארת הכתר בחב"ד שאז נעשה כאו"א מהם מאה כמו שהכתר נק' מאה כו"ל וצין כולם שלש מאות

והיינו בבחי' אורך דוקא כמו שהוא סדר המשכת האור מבחר בחצ"ד אז הם שלש מאות כנ"ל ואם לאו הם רק שלשים כו'. ותמשיכ אמה רחבה היינו נ' שערי צינה. ואל אמה הכליגה מלמעלה היינו עלמיות אור הבחר (שהבחר נק' גם כל' יחידות כידוע בענין יחיד ולחת שבחי' יחיד הוא בבחר. וכן מענין אחת. אחת ולחת כו'. והטעם כמ"ס בזהר ע"פ ויהיו חיי שרה הנ"ל כצוליגא דא דאחפשו מיני' נהורין לכל סטר וכד חסחכל לא השבח אלא הדא שבחי' הבחר להיותו בחי' א"ס יש בו ב' בחי' הנ"ל או שהוא אחד יחיד בעלמותו או כשמחפשט אזי מחפשט לחלקי' רבים בלי שיעור יותר מכל הי"ס ע"כ הוא מאה והם רק עשר כו' ע"ס). וב"ז הי' לריך לנח דוקא כדי שיהי' ניטול מן המצול שהוא מבחי' ב' מיני גבורות הנ"ל גבורות דנוקבא וה"ג דאימא ש"א להיות לו הללה כ"א ע"י המשכת אור מבחי' הבחר דוקא שהוא רחמי' פשוטים וממתיק הגבורות דאימא כו' ולכן כשהאיר הוא בג' בחי' הצ"ד כנ"ל אזי ניטול נח וזהו ענין התיבה כנ"ל וד"ל:

ועפ"י ז' יוצן מ"ס במדרש ע"פ והיתה הקשת כו' בין אלקים ובין נפש היה בין מדת הדין שלמעלה ובין מדת הדין למטה פי' כי גווי הקשת שהוא מבחי' יסוד אבא הוא לאות על שלא יתעוררו עוד ב' מיני גבורות הנ"ל להביא מצול. וזהו בין מדה"ד שלמעלה פי' גבורות דאימא ובין מדה"ד שלמטה הוא בחי' גבורות הנוקבא כו'. ע"י הקשת ור"תיה לזכור כו' וד"ל. וז"ס וחשחת הארץ לפני האלקי' כלומר לפני בחי' גבורות שנתעוררו. וז"ס מארז"ל דור המצול ברותחי' קלקלו וברותחי' גדונו. כי הם גרמו ע"ע התעוררות גבורו' עליונות מלמעלה ומלמטה שזהו כמשל הרותחי'. לפי שגם המה קלקלו ברותחי' בהולאת ז"ל שגשגרו הגבורו' בלתי ממותקות והעלה היתה התיבה כנ"ל:

כי מי נח זאת לי כו' בישעי' נ"ד ע'. ברבות סוף איכה הביא פסוק וערבה לה' מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וגו' רצי אומר כימי עולם אלו ימי נח שנאמר כי מי נח זאת לי וגו' וכ"ה ברבות פ' לו פ' ז' כימי עולם כימי נח. וגראה דמלרף תיבות כי מי ועושה מהם תיבה אחת כימי. והבונה שאז הי' גילוי ימי עולם שהם מדות עליונות להיות קיים לעולם שלא יהי' עוד מצול ח"ו ולא יהי' מדה"ד כמ"ס ברבות פ' לו פרשה יו"ד אם עולם אחת מצקש לית כאן משפט כו' וזהו ענין כימי עולם והיינו כי מי נח. ר"ל כימי נח פי' ימי נייחא להיות מנוחה וקיום לעולם. ואפ"ל כימי עולם צינה נק' עולם והמדות הנמשכים מן הצינה נק' ימי עולם. וברבות ס"פ וילך איהא אף לע"ל על ידך אני מנהיגן שנאמר ויזכור ימי עולם משה עמו. הרי גם לע"ל נק' ימי עולם ול"ל שזהו ע"ד ואהבת עולם אהבתך דאיהא בחד"א ה"א פ"ו שהוא גבוה מאהבה רבה. כי זה ע"ד וארשהיך לי לעולם דגמסך מא"א אני הוי' לא שניתי מולא מים אשר לא יכזבו מימיו. ביום ההוא יהי' הוי' אחד. שז"ה יהי' במדרגת א"א דלית שמאלא בהאי עתיקא לכן נק' ימי עולם שיהי' כולו הטוב והמטיב. אך בזה"א ויחי רמ"ח א' רמ"ז ב' משמע ימי עולם הם ב"א. וב"כ במה"א אות י' סעיף

ח'. ימי עולם נקרא ספירות הז' הנק' עולם. ימי קדם נקרא ספירות א"א יומין קדמאין עכ"ל. והוא מהזח"ג צה"ד נשא קל"ד ז'. אך גם לפ"ז עכ"ז נקראו יומין עלאהין לגבי ספירות דמל' הנק' ימות עולם יומין תתאין כזח"ג פינחס דרמ"ע סע"ז ודר"ג ע"א צפי' משכו וקחו לבס משכו יומין עלאהין ליומין תתאין וע"ד המזכר צפ' מקץ דף ר"ד ע"ז צענין שבעת ימים ושבעת ימים וזהו ענין שבע ביום הללתיך והיינו ענין גילוי יהו"ע ביהו"ת כו' וזהו ענין כימי השמים על הארץ ע"ד לעשות הישר הנו' סד"ה כי תשמע בקול. וז"ש צרבות פ' בא פכ"א דקל"ט א' צענין ויזכור ימי עולם משה עמו. נחן ימינו על ימינו של משה שנאמר מולך לימין משה כו' לפיכך הקב"ה משנהו ויזכור ימי עולם משה עמו. וביאור הדבר מבואר בת"א גבי פורים בד"ה כי אברהם לא ידענו והנה המדות עליונות חו"ג היו מאירים כו' בזה העולם כו' מולך לימין משה כו' ע"ש. ומוה נמשך בוקע הים כו'. משא"כ עכשיו נמשך ע"י התלצשות יומין דנער מט"ע הנק' שרו של עולם שצו"נ אלוש כחליר ימיו כו'. וכמ"ש בזח"ג פינחס דרי"ז ע"ז והיינו ו"ק דילירה וכמ"ש עוד צפ' אמור ל"ד ז' השתא אחנהיג עלמא על ידא דשלוחיהו כו' ע"ש במק"מ דהיינו מט"ע ו"ק דילירה. ונקרא נער ע"ש שהוא צהי' קטנות לגבי מדות דאל"י שהם צהי' א"ס וכמ"ש בת"א ויש צד"ה צכסלו צענין חנוך לנער וצפ' תרומה צד"ה מי יתך צענין הכרוצים שהם אנפי זוטרי משא"כ צהי' נקרא האדם הגדול. ומוה יוצן דענין ימי עולם שהוא להיות צצ"ע ההנהגה ע"י מדות דאלילות ממש. ע"ד א"ס אין פניך הולכים עמנו. וע"ד וז' הולך לפניהם. זהו צהינה גבוה מאד. ועו"ל דכמו שעכשיו גם צו"ק דילירה מתלצשים כלים דז"א דאלילות כמ"כ וכ"ש כשהנהגה ע"י ז"א דאל"י ימי עולם מאירים צהם ימי קדם שהם ספירות דא"א שזהו ע"ד והיה הוי' לי לאלקים כו'. זהו כימי עולם וכשנים קדמוניות הרי זהו הכל ענין אחד. ועמ"ש בלק"ת פ' נשא בד"ה הוי' יתחו מריציו צענין התלצשות ורצ חסד בחד עולם. ומכ"ז יוצן קלה מ"ש הרבות כימי עולם אלו ימי נח שנאמר כימי נח כי נח לשון גיחה דהיינו אחר המבול שטער הארץ נעשה גיחה וע"י ריח ניהוח של הקרבן כו' ומוה נמשך גילוי ימי עולם ומוה נמשך אבר עוד כל ימי הארץ זרע וקליר כו' שלא יהי' מניעת ההשפעה לעולם זהו ע"י גילוי ימי עולם ולכן נק' כי מי נח כימי נח לשון ימי מנוחה כנ"ל. אלא שמ"מ כ"ז עדיין בהשפעה חילוניות לקצת חיות העולמות ושרשה מיוחד או"א חרין ריעין מצהי' חילוניותם ושרש המשכה זו צאה מחילוניות א"ק כמ"ש בלק"ת פ' חזריע צד"ה למנלח על השמינית. אבל להיות השפעה הפנימיות והוספת אור ע"ז מסיים כן כשבעתי מקלוף עליך כו' עד והסדי מאחק לא ימוש וברית שלומי לא תמוט והוא ענין השפעה הפנימיות. שלגילוי צהי' זו הוא שנאמר לע"ל גילוי ימי עולם ושנים קדמוניות צצחי' פנימיות וערבה מנחת יהודה כו' והיינו ע"י העבודה עכשיו. וזהו ענין הקשת שנאמר בו ורחייתה לזכור ברית עולם ופי' צח"א פ' נח דע"ז צ' שעכשיו הקשת בא לזכור שלא יהי' מבול והיינו שיהי' קיום לחילוניות השפע ולכן מזכר דאחתי צגוויין חסוכין שרומז שיהי' רק קיום לעולם כמו שהוא עתה. אבל עיקר פי' לזכור ברית עולם שיהי' גילוי הפנימיות ע"ד וארשתיך לי לעולם וכמ"ש וברית שלומי

לא תמוט והיינו שיהי' הקשה צגוונן נהירין. וע"כ ל"ל השבועה כן נשבעתי כו' כי לא די בשבועה דמי נח שזהו רק בשביל ההשפעה החילונית אבל בשביל ההשפעה הפנימי' קס"ד שיש סברא עדיין לשיטתו ח"ו דוגמת הג"ל וכמאדו"ל על כל העולם כולו אינו מביא מצול אבל על אומה אחת כו' וכענין המלרים שטבעו בים. עו"א כן נשבעתי מקלוקף עליך ומגער כך ויצוא הטוב שלא ע"י יסורים והלאים רעים כו'. ואלדמ"ו ג"ע בת"א פ' נח בד"ה מים רבים פי' מי נח לשון נייחא כענין וישבות ביום השביעי ות"א ונת. ובזח"א פ' בראשית דמ"ז ע"ב וישבות ביום השביעי דא יסודא דעלמא והיינו יהוד זו"כ שזהו הנייחא והענג וכמ"ש ג"כ בזהר ר"פ נח ונמשך ג"כ ע"י מי שטרח צע"ש וכך ע"י מי נח נמשך אח"כ נייחא הג"ל כענין אחר טרחא אהתחזא. ומ"מ עכשיו ההמשכה רק מחילונית ואמנם על ההמשכה הפנימי' שיהי' לע"ל ע"י גלוי יבוד דעתיק עו"נ כן נשבעתי כו' ככ"ל. סוטה א' י"א א'. שבועות ד' ל"ו א' סנהדרין י"א ז"ע א'. ירושלמי פ"ג דתענית. רבות ל"ג' קי"ו ד'. היינו שמות פ"א. קע"ה ג'. שה"ש י"ח ז'. סוף איבה :

מחלוקת היא בין פירש"י ותרגום יונתן בענין המצול. כי לרש"י ותנא התיבה צי"ז לחדש השביעי הוא צי"ז צביון. והוא שביעי לכסליו זמן הפסקת גשמים כו'. ואח"כ בעשירי בחדל לחדש נראו כו' הוא אב. והוא עשירי למרחשון זמן ירידת גשמים. והוה הדוחק בפרש"י דלפי"ז הי' ראוי לקרות ג"כ אב תשיעי. או סיון שמיני דהיינו שיחשוב או מוזמן הפסקת גשמים או מוזמן ירידתה כו'. וגם יפלא כי מ' יום וכ"א לא נמלא מאב עד ר"ה וחסר יום א' אס לא נאמר שאלול הי' מעובר גם בראשון בחדל לחדש יוכרה להיות בסוף היום דוק ותשכח. ויונתן תרגם בחדש השביעי ניסן שביעי לתשרי. כי קודם מ"ת מנו תשרי ר"ה גם לחדש' ועשירי תמוז ג"כ לתשרי. ול"ל דלפ"ז לא יבוא מאמר שהתיבה הי' משוקעת י"א אמה במים דא"כ צי"ז ימים חסרו ד' אמות ואח"כ י"א אמות שהו ע"ד ימים כו'. מיהו יש לתרץ. עוד קשה לח"י קרא דכתיב וירד המצול ארבעי יום וק"ן יום גברו המים לא וחשוב מי"ז בהשון עד ניסן פשו רק ק"ן ימים. אלא דס"ל דארבעים דירידה הם בתוך ק"ן והושב כל החדש' מלאי' אז מי"ז בהשון עד י"ז בניסן ה' חדש' כ"א ל' יום. רק שיוקשה קרא דותרס החצה מעל הארץ. וק"ן יום גברו המים. ואיה גבורותן. הלא בלחותן ק"ן ימים עלמן נחה מדוממתה וד"ל. ול"ע. עכ"פ לר"ה ק"ן יום גברו המים היינו כי המצול מארובות השמים בקיעת יסוד אי' דמינה דינין מתערין. והדינין צי"ה דאלקי' ונשאר אלס. והוה ע"ז אמה גברו המים על ההרים ו' מדות דז"א כו' וכשהי"ה מתכללי' א' מעשרה עולה ק"ן. רק שלד' רש"י מ' יום דירידת המצול שהס כנגד מ' מלקות המתהוים מד' חוסיות אדג"י דינא' דמלכותא המהכללי' א' מעשרה. והס עיקרי הנצרות אמיתי' הס חוץ ק"ן יום די"ה הג"ל. ולדברי יונתן עולי' בהשכון זה. והנה התיבה היא מפנימי' כינה אס הבני' שמחה ע"י גילוי הארת הכתר בה יותר מצהבמה. כמ"ש ועבד הלוי הוא דא עתיקא כו'. וכו

הוא עיקר מיחוק הגבורות המהויים מחילוני' בינה דמינה דינין מחטריין יין המשכר שנמתקין בשרשן פנימי' בינה יין המשומר ממגע נכרי מ' סתומה ולא מ' פתוחה יין המשמח כו'. וכשנכנס נה בתיבה ניולל מהמבול דחילוני' בינה וסחמ' הטוב בצחי' מאמר סתום. ומעולם התענוג שהי' שם אשר ממתיק כל הדיגין ואוהב שוכחיו עד וגר זאב עם כבש וכמו שלע"ל ארי' כבקר יאכל חבן. מן בגלל דא הקריב אח"כ מהבשר ריח ניחוח שעולי' בפנימי' בינה כי אין שמח' אלא בצער לפי שכבר הי' בתיבה דפנימי' בינה ונתעלו מן חטא אדה"ר שהטיל זוהמא סוד פסולת הגבו' היו"א מחילוני' בינה עה"ד גפן היחה כו'. ואמר להם הקב"ה כירק עשב נחתי לכם לאבלה. גם הבצ"ח שמחלה לא יכלו להעלות הבצ"ח ששרשם מצינה מחטא הנ"ל דפסולת הגבור' רק לומח שהוא לומח על מים דוקא היפך יין המשכר ועל ידי פנימי' בינה הנ"ל הותרו הבצ"ח ג"כ ואז גדלה מעלתם כי אין שמחה אלא בצער ובאחר' דעל ירקא ליעול בישראל כו'. ואזי נודמן לנח גפן מג"ע פי' יין דבינה הנ"ל כדי שימתק ויתבשם בגילוי השמחה ממעלה למטה ציליחתו מן התיבה להאי עלמא ולהיות יולא הסוד בגילוי. והיינו אש הי' שותה כשיעור רביעי' שמעורר שמחה כמו בקרבן וגם כו רביעית ההין וכשמפריזו' לשחות הוא משכר וגורם עליצו דפסולת הגבור'. וזהו וישכ"ר ויתג"ל בחי' חסדי' המגולי' שמשם מתחיל עה"ד עו"ר וחזר חטא אדה"ר לקדמותו. וז"ש בזהר שנה רלה לתקן חטא אדה"ר עה"ד גפן היחה ולא תיקן מטעם הנ"ל. ולפיכך אין נוחי' לו לצרף על כוס של ברכה דלעתיד שהוא מיין המשומר דפנימי' בינה שעליו נאמר עין לא ראה היפוך ויתג"ל בתוך אהל"ה צה"א. ומיד בא חס' ל' המימות סוספיתא דדהבא פסולת הגבורות שממנו בא יניקה לחילוני' וזהו וחס הוא אבי כנען וניתן לו א"י כי מפסולת הגבורות דאימא נמשך צמל' עד שיבא לישראל שם מ"ה לתקן צ"ן. וכמ"כ ניחנה בת שבע מתחלה לאוריה החתי כו'. ואח"כ בא דוד והוליד שלמה וקיימא סיהרא באשלמותא ותכון מלכותו "מאד התגלות א"ם צמל'. כי נעוץ תחלתן בסופן:

וְזָרַח צמדרש שלא הניחוהו לילד בן רביעי לנח. הענין פי' שהי' רלונו להמשיך גילוי יין המשומר הנ"ל דפנימי' בינה צמל' הנק' רגלא רביעאה כי שם חס יפת חס חג"ת ג' רגלי' ומל' היא הרביעי' בחי' דוד ואז הי' נשלם חטא עה"ד כנ"ל ומה שקורא לה בן כי אילו נתקנה הרי היא צמדרגת האמה ואדרבה חסוב כו'. ואזי אמר ארור כנען כי אעפ"כ התיקון מוכרח להיות יהי' איך שיהי' ע"י צירור ויהי' כנען עבד עבדים כו' :

וְהַנְּחָה התיבה. ברבות פי' נח פל"ג כו' לדקתך כהררי אל כו' לדקה שעשיתי עם נח בתיבה לא עשיתי עמו אלא עם הררי אל. נשמע שמפרש הרי אררט מענין הררי אל. וע' מענין לדקתך כהררי בוח"ג אמור ל"א א'. ועמ"ש צד"ה אחס נלנים

ללצים ושקל צפלים הרים כו'. עוד צרבות שס פ' הנ"ל דל"ו ד' נח לשס נחת התיבה נקרא שנאמר ונחת התיבה כו'. ופי' נחת התיבה י"ל עפמ"ש צוח"א ר"פ נח דג"ט ב' ועבד ניחא לה כו' שה"ס המתקת הגבורות דמ"ן כו'. וכן פי' צרבות פ' צראשית ע"פ ויניחאו בגן עדן ל' ניחא. בהשמטות זח"א סי' כ"ה די"א א' צחדש השביעי לקבל דרגא דילחק כו' האי דכתיב ונחת התיבה צחדש השביעי בשבעה עשר. דאחוספא כ"י דליהוי שביעית על עשר סמיכא לעשרה כו'. ה"ג צהר ק"ח ב' ונחת התיבה צחדש השביעי דא שכינתא תחאה. בשבעה עשר יום לחדש איהי שביעאה ועשיראה כו'. בהעלותך קמ"ע ב' מפרש ענין זה על ר"ה ול"ע מהו בשבעה עשר יום. ס"פ פינחס דרנ"ח ע"ב וע"ש בפ' הרמ"ז מפרש על יום י"ז צחדש ממש היינו ג' דסוכות כו' ועמ"ש סד"ה צחדש השלישי כו'. י"ל כי החדש השביעי צינה סנק' שביעאה צוח"ב ס"ג ב' פ"ח א' ולכן כל השביעי' חציבין צרבות אמור פכ"ט כמו רקיע השביעי ערבות שביעיה התגלות עתיק וזהו ערבות לשון עריבות ומתיקות. ופי' בשבעה עשר יום היינו יסוד אבא. כי נודע מענין יוסף בן שבעה עשר שנה גימט' עוב סנק' בן יסוד שהוא המשפיע כמ"ש אמרו לדיק כי טוב. ועיקר צחי' טוב הוא יסוד אבא כמ"ש הרמ"ז פקודי ר"ב ע"פ מזמור שיר ליום השבת טוב להודות ונק' ג"כ מה רב טובך אשר לפנת שהוא פנימית יסוד אבא אור הגנוז את האור כי טוב. ולכן להיות ונחת התיבה צחי' נחת התיבה זהו בשבעה עשר יום צחי' טוב יסוד אבא שבו ועל ידו מקבלת האור מעתיק כמ"ש צו"ה צראשית מ"ה. גם י"ל שבעה עשר הם עשי"ת ושבעה ימי הסוכות :

את קשתי. רבות סדר נח פל"ה דל"ח ד' קישותי דבר שהוא מוקף לי כו' קשין דפרי. לפ"ז י"ל צחי' לצבו ע"ד כהדין קמלא ללבושא מיניה וציה. זה"ב משפטים ל"ט א' ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר כו' ענין דא מאי היא אלא דא הוא דכתיב את קשתי נחתי צען. תנין דהוא קשת השלחת לצושי ויהיב לון למשה. ובהוא לבושא סליק משה לעורא. וע' מזה צפ' פקודי דרכ"ע א'. והמק"מ שס פי' שס הע"ח שהוא לצוב החשמל. וצו"ה דפ"א ע"ב וסוד הענין הזה הוא סוד ענין הצבד אשר השכינה הנק' קשת היא מתלבש בו וכן משה ובה להתלבש צען ההוא ואז הי' עומדת במחילת השכינה עלמה ומתלבשת במלבוש א' עכ"ל. ויוצן עדמ"ש צחי' פנ"צ וז"ל וכמו שצגשמת האדם עיקר גילוי כללות החיות הוא צמוחין כו' ככה ממש עד"מ עיקר גילוי כו' מקור החיות כו' הנק' עלמה דאחגליא כו' ושכינה כו' א"א לעולמות לסבול ולקבל אור שכינתה כו' בלא לבוש המעלים ומכחיר אורה כו' ומהו הלבוש כו' הוא רלינו ית' והכמותו כו' דאורייתא מחכמה נפקת היא חכמה עילאה דלעילא לעילא מעלמא דאחגליא כו' הוא היכל קדה"ק שצבל עולם כו' ע"ש. והיינו כי היכל קדה"ק הוא כחצ"ד דצריאה ובהם מתלבשת השכינה שהיא מל' דא"י. ומ"ש ששרש הלבוש מח"ע שלמעלה מעלמא דאחגליא שהיא השכינה היינו כמ"ש צע"ה שער כסה"כ שבהצ"ד דצריאה הם ד' רגלי הכסא אצל הכסא עלמו הוא אורות המתנווללים מכח"צ דא"י

ונחלצשו כחצ"ד דבריאה וכענין אורייתא מח"ע נפקת וע' מזה בסידור אחר עלינו לשבח. וזהו את קשתי דבר המוקש לי היא השכינה ומבואר בתיא שס שהוא ראשית הגילוי מה שא"ס צ"ה מאיר לעולמות צחי' גילוי וע"כ נק' שמוקש לי. והוא ג"כ צחי' שמו ית' אשר הבס זהו ענין הארה שאינו ניגע להעלמות ומ"מ הארה היא מעין המאור. וגם נק' בקש לגבי הפרי כי המל' נק' ג"כ לבוש ה' מלך גאות לבש וצחי' קשתי נחתי צען היינו כסא הכבוד כחצ"ד דבריאה שהוא הלבוש להעלים ולהסתיר צחי' המל' דאלי'. וע' מענין הענין דמשה במק"מ ובהרמ"ז ר"פ ויקרא ד"ב ע"ב ובהרמ"ז פ' אחרי דנ"ט ע"א. ובמק"מ פ' בראשית די"ח סט"א פי' שהענין הוא מיכאל דרגא דחסד ענין יומם שהוא לבוש של המל' הנק' קשת. ובס"מ סי' ל"ח דמ"ט ע"א פי' צט"א. והוא ע"ד פי' זח"א פ' נח ע"א צ' בענין הקשה שהוא יסוד. זח"ג ויקרא י"ד צ' כי מי נח זאת לי כו' ודע"ו ע"א. מי נח גרמו לי דחגלי זאת בעלמא זאת אות הצרית כו' את קשתי נחתי צען כו'. אלא ליקרא דשמי. כי הנה המל' נק' שס. וזהו ג"כ ענין קשתי דבר המוקש לי שהשס יש לו איזה שייכות כמ"ס בלדה"ר וכל אשר יקרא כו' הוא שמו. ובפ' נח ע"א צ' את קשתי נחתי מקדמת דנא והיינו כמ"ס צד"ה תקעו בהדש שופר וצד"ה לו את צנ"י ואמרת אליהם את קרצני ענין ירידת הזיו מאור א"ס שהי' כלוג בעלמותו ית' צחי' אין וירד ע"י המגן ונרתק להיות מהוה נבראים והוא ירידה גדולה לגבי הזיו. וזהו את קשתי דבר המוקש לי צחי' הזיו נחתי צען צחי' החשמל המגן והפרסא. ותכלית ירידה זו כדי להמשיך הציטול למטה במקום היס והוא ענין הקשת או"ח מהצירורים ציטול היס כו'. והנה אין מלך בלא עס שהוא צחי' עולמות צי"ע להיות יש וצטל. ומ"ס זאת את הצרית עדמ"ס ואמונה כל זאת וקיים עלינו כמ"ס בסידור סוף שער צהמ"ז צפי' על צריחך שתחמת צצרינו דהיינו כשנעשית עתיק דצי"ע הרי נעשית דבר ומשפיע כו'. ועוד כי היא נקראת על שמה. והנה שכינה היא ממב"ע ולכן נק' קשתי בקש לגבי הפרי וא"ס צ"ה הסוכ"ע קדוש ומוזבל כו'. ועבודת האדם להמשיך יחוד קובה"ו. וכמ"ס פי' וענין יחוד זה צד"ה ה' לי צעוזרי. וצד"ה להבין פי' הפסוק מי אל כמוך. דהיינו שיהי' גילוי אור א"ס צ"ה מה שהוא קדוש ומוזבל יהי' נמשך ומהגלה צחי' זו צמדת מלכותו ית' שיהי' הגילוי ג"כ בהעולמות ע"ד עין צעין יראו כו' כמאמר והופע צהדר גאון כו' וידע כל פעול כו'. וכמו שהי' הגילוי צמ"ת וכן צקי"ס כו'. וכדי להמשיך יחוד זה הוא ע"י סור מרע ועשה טוב. כע"י סור מרע ממשיך שלא יהיו עונותיכם מזדילים ציניכם וצין אלקיכם ודוהה יניקת ההיולונים מהמל'. ועי"ז והה"כ ועשה טוב יוכל להמשיך גילוי יחוד העליון. משא"כ אם אינו סור מרע אף שטובה ג"כ טוב לא ימשיך כלום שכיון שטוחתיכם מזדילים ויש להיולונים יניקה א"כ לא יוכל להחגלות אור העליון. וזהו יעשה שלום לי שהקדים צחי' יעשה עשי' ותיקין להעביר הערלה מעל הצרית שהיא ק"ג החופפת כו' וכמ"ס המק"מ צסס הרה"ז פ' ויקרא שס. ועמ"ס מענין כו"מ וע"ט צד"ה מה טובו. לכן בזמן שממשיך צ' צחי' שלום הנ"ל א"ל לקבת. משא"כ כשלא אכשור דרי ואין נמשך יחוד הנ"ל

ע"י ועשה טוב ומכ"ש כשגם עונותיכם מזדילים כו' והו"א שריא צנוק' גורמים שיחזור העולם לטהור וזהו ח"ו שהרי כתיב א"ל לא בריתי יומם ולילה חקות שמים והרץ לא שמתי צירמי' סו' ל"ג כ"ה. וע' צוה"ב ס"פ בשלח דס"ו ע"ב ע"פ ויראו את חלקי ישראל דהתגליא עלייהו קשת בגוונין נהירין. וע' מזה בספר עה"ק ח"ג ס"פ ל"ו. והנה כתיב יהוקאל א' כ"ח כמראה הקשת אשר יהי' בענן כו' וצו"א בראשית י"ח א' ב' פי' ג' גווי הקשת דמל' הם מיכאל גבריאל רפאל חזיר וסימק וירוק גוויין דהתיחודא יהודא תתאה. והיא בגוונין סתימין דלא אחחון שהם יחו"ע. ופי' במק"מ בגוונין סתימין הם הג"מ דז"א ועז"ג בן מראה הגוה הוא ז"א שגוה אורו יך כו'. וביאור ענין ב' בהי' גוויין אלו יובן ממ"ש בסידור שער הליית ע"פ ועשו להם לילית על כנפי כו' ע"ש. ועמ"ש ג"כ בד"ה הנך יפה רעיית הנך יפה. ב"פ הנך יפה. א' כנגד הגוויין שבכנס"י מלד עלמה. הב' מה שמקבלת מלמעלה מגוויין עילאין כו'. ועמ"ש סד"ה ועשית בגדי קודש גבי ועי"ז כמשכו להם גס המדות עליונות וזהו והם יקחו את הזהב ואת התכלת שהם גוויין עילאין כו'. ועמ"ש צפ' יהרו בד"ה ענין האבות הן הן המרכבה וע' באשל אברהם על מאמר הג"ל וע' צפ' נח ע"א ב' וישלח ק"ע סע"ב ויהי רל"ב א' פקודי רמ"ז א' פינחס ר"ל בע"א רל"א א' מענין כמראה הקשת כו'. מענין בקשתי בד"ה שכס א' ובד"ה ושדי כמגדלוה. גם בד"ה והר סיני עשן כולו מצואר ענין ג' גווי הקשת שהק' בהי' הו"ח שטולה בכה גדול. ולכן נחרתו בענני ענן. שהענן ג"כ בהי' ואד יעלה כו' הוא בכה השמש הזורח על הארץ בכה מוליא אד כו' והם צירורי גוה שכלו משב"כ מעולם הטהו כו' ואו"ח הולך ומתרחב שהמל' היא כתר ממעלמ"ע א"ה עט"ב מלד צירוריה דטהו וע"כ וראייתה לזכור כו' כי שרש הטהו גוה מהתיקון ועמ"ש צביאור שחורה אני ונאווה. והיופי י"ל גווי הקשת כו' ובד"ה מהלית השקל דחקס"ג נחצאר שעיקר הלידה מהמ"ן ששרשו מעלמיות ח"ק ס"ג דטהו ולא הארה בעלמא כמו מ"ה ולכן וראייתה לזכור ברית כו' שהמ"ן מעורר המשכת מ"ד. וזהו שג' גווייה הם ג' מלאכים הג"ל שהם בהי' מרכבה נושאות את הכסא ע"י ששרש מעולם הטהו כו'. והנה מזה יובן ענין המדרש דצר שהוא מוקש לי שהוא כמ"ש כמראה הקשת כו' כן מראה הגוה שהוא ז"א כנ"ל. גם י"ל צפי' כמראה הקשת כו' שהוא בהי' כשופנה צין החוחים. כן מראה הגוה ע"ד כן רעיית צין הבנות כו'. וא"ש יוחר לפמ"ש צפרדס בעה"כ דגוה היא

צינה והצינה רעיית:

ורקיה בענני ענן על הארץ כו'. ברבות פל"ה דל"ע א' ללאחד שהי' צידו קלוב (קדרוס) רוחה בקש ליחנו על צו ונחנו על. עבדו כו'. מובן מזה דהאי ענן הוא מצחי' גבורות קשות. והוא עדמ"ש ציחוקאל רוח הטהרה וענן גדול שהם מג"ק כו'. וע' במ"א א' אות ע' סל"ו ענן כדד מלד הגבורה. ונראתה הקשת בענן. הנה לעיל נחצאר איך בהי' הענן ואד יעלה או"ח שייך שיחראה הקשת גוויין דכנס"י. איך היינו כשהענן או"ח דקדושה. אכן בענן הג"ל שמג"ק איך יחראה

הקשת

הקשת. וי"ל שזהו ע"ד התלצפות המל' בג"ק להבניעם כמ"ס הרמ"ז צ"פ בראשית
 ע"ז ח' גזי והארץ היתה הו. ולמטה צחי' זו ה"ע התשובה שעי"ז מעלים ג"כ
 מג"ק הטמאות שזרמות נעשו כזכיות. וזהו ענין שלום לרחוק כמ"ס הרמ"ז נשא
 קב"צ ח'. ועמ"ס סד"ה ויאבק איש צענין פי' שהעלו אבק כו'. וע' לקמן בד"ה תקון
 י"ח וזכרתי את צריתי כו' ולא יהי' עוד המים למבול זה"א קי"ד ד':

והייתה הקשת בענן וראיתה לזכור ברית עולם. זה"א פ' גה ע"ז צ' מאי וראיתה
 רזא הוא כד"א והתויה תיו על מלכות כו' וע' מענין תיו באד"ר קב"ח צ'
 רש"י רשימו לע"י וע"ס פ' וירא קי"ו ח' וראיתה בגוויני נהירין כדקא יאות וכדין לזכור
 ברית עולם כו' ויתחבר וא"ו זה"א. והוא עמ"ס בביאור ע"פ וארשתוך לי לעולם וע"ס
 דעכשוו הקשת רק שלא יהי' מבול כו'. ויש להעיר לענין לזכור ברית עולם ממ"ס
 סד"ה כי ההרים ימושו צפי' וברית שלומי לא תמוט שהוא הגילוי מלמעלה מסדר
 ההשתלשלות. משא"כ צחי' היסודות שבסדר השתלשלות. ועד"ז הוא ההפך שבשיתראה
 בגוויני נהירין דהיינו ע"ד א"ס עושין תשובה גאלין יהי' לזכור ברית עולם צחי' וברית
 שלומי לא תמוט וע' לקמן ד"ה תקון י"ח גזי שאז יומשך כו'. ח"כ משפטים קי"ח ח'
 בגדי זהב בגדי לבן הם"ד וראיתה לזכור כו'. ח"ג פ' לו דכ"ז סע"ז הלכה כו' וראיתה
 לזכור כו'. פינחס רע"ז ח' למלכא דכל זמנא דבריה חב ומלכא הוי למטרוניתא סליק
 רונזא דבריה כו' והרמ"ז ס"ס האריך צענין לצושי המלכות שעשה לה להדרה כו'.
 ושרש מהג"ת שבדעת. וע' מענין לצושים דמל' שע"י המלות בד"ה תורה לוח כו'
 דלשם משמע שנמשכים ממקום גבוה מצחי' הכתר. וע' בד"ה ועשית בגדי קדש כו'
 שיש ג' צחי' בהלבושים שצחי' הא' היא למעלה מאלי'. רכ"ז צ' וראיתה לזכור כו' דא
 אהפקלריא המאירה. ת"ז ריש תקון ה' ע"ז ח' ה' עילאה חמש אור. ה' תחאה חמש גוויני
 דנהרין זהו חמש אור. וכד אחפשט ה' עילאה לאהרן זה' תחאה חמש גוויני
 דנהרין דילה (ר"ל ה' עילאה שהיא בינה אחפשט להמשיך ה"ג שלה תוך ז"א כדי
 לתחס במל') מיד אחפשט ו' לגבה ודא חיהו נוטה שמים כיריעה (שהוא"ו יורד תוך
 ז"א ומזדווג עמה) דודאי כד חיהי נהירא בגוויני דילה אתמר זה וראיתה לזכור
 ברית עולם (וזהו שמתחלה נאמר עוטה אור כשלמה להמשיך ה' פעמים אור
 במל' שחאיר בגוויני נהירין ככלה דמתקשטא כו' וכמ"ס במ"א צענין שילוח סבלות
 כו' ועי"ז אח"כ נוטה שמים כיריעה כו'. וכלע"ד להבין ענין צחי' אור וגוויני הנמשך
 במל' מדרוש בהעלותך את הגרות שאהרן מעלה את הנרות שהם נש"י וממשיך בהן
 אה"ר צחי' ה"ג עליונות. גם ממ"ס בד"ה ציום השמיני שלח ענין יהי אור שהוא גילוי
 העלמות לב הנמשך מצחי' ישת חשך סתרו כו') ולפ"ז א"ס כמראה הקשת שהוא מל'
 קן מראה הנוגה שהוא צינה שהיא מקור ה"פ אור. תקון ו' י"ח סע"א תלת גוויני
 דשרגא כו' ואינון לקבל שלשה גוויני דעינא כו' דאינון לקבל תלת גוויני דקשת. מיד
 וראיתה לזכור ברית עולם. ובהוא זמנא כי עיין בעיין יראו בשוש ה' ליון כו'. וענין
 תלת גוויני דשרגא נהורא תכלא ונהורא הורא כתבאר בד"ה כי אתה נדי. ובביאור

ע"פ והי' לכם ללילות. וענין כי עין בעין היינו התחברות צ' ההשגחות דיתו"ע ויתו"ת כמ"ש ע"פ לעשות הישר בעיני ה'. וענין חלת גוונין דמינא יש להעיר ממ"ש ע"פ הסבי עיניך מנגדי כו' דליון מוקדין ליה בשלהוביתא כו' ועמ"ש ע"פ יוגתי בחנוי (השני) בענין לאסתכלא ביקרא דמלכא ועי"ז נמשך מלמעלה ג"כ עיני ה' אל לדיקים כו' ועמ"ש ע"פ הנך יפה כו' עיניך יוגים. וע"פ אני ישנה גבי יוגתי. וצד"ה תכלילי עינים. וצד"ה ואתחנן גבי ואראה את הארץ. וזהו ענין וראיתיה לזכור כו'. ועמ"ש בהגהות לד"ה ועשית לין ל' מליץ מן התרכיב בענין וראיתיה לזכור ברית עולם ועו"ש באריכות. וזהו ענין יוגתי ל' הסתכלות בחי' וראיתיה לזכור ואח"כ תמתי זהו ברית עולם: **תיקון י"ח דל"ג סע"א וע"ב** כמראה הקשת כו' בענין כו' אינון קליפין דליון ענין גדול כו' חורא דאגוזא כו' עד דליון קליפין דאגוזא מתעברין ומתעברין בתקיעה שברים תרועה כו' לא יהא קשת בגוונין נהירין כו' (ואתדבק באחרתא ערלה דאעריד בין לדיק ושכינתא כו') ומיד דיהא נהיר בגוונין נהירין מיד וראיתיה לזכור ברית עולם כו'. והכס"מ כ' וז"ל נודע כי הקשת הוא סוד הברית וקודם חטא אדה"ר ויהיו שמים ערומים ולא יתבששו כי לא הי' הפרש בין אבר יד ורגל לאבר הברית. ומחטא אדה"ר גברו הקליפות סוד ערלה דחפיה על ברית לבן אסור להסתכל בקליפות החופפים עליו שהם רוח סערה וענין גדול כו' ומיד דיהא נהיר שימחו הקליפות ויתגלה אות ברית כבאשונה מיד וראיתיה כו'. ונלע"ד שאו יונסך השפע מפנימיות עתיק משא"כ עכשו א"א להמשיך הטפה מפנימיות כו'. והנה זהו הקשת יסוד ז"א. אך כמ"כ י"ל בקשת דנוק' יסוד דנוק' כו'. והנה ענין ג' קליפין החופפים על הקשת י"ל שג' גווי הקשת ה"ס התעוררות אהוי"ר עילאין אך מהמת הסתר נה"ב אין אהוי"ר בגילוי גמור רק ע"ד ההנה מסותרת צמוחו ותעלומות לצו שנתצאר בתניא פט"ז משא"כ כשהאהוי"ר הם בהתגלות נק' שהקשת מאיר בגוונין נהירין וגם בענין האהוי"ר כשהם מפנימיות הלב ממש ועמ"ש צד"ה ראה אנכי בענין יהא שמים רבא מצדך כו'. תקון כ' מ"ט ב'. ואיהו יוהכ"פ וכד אתקשעת קמיה בלבושין שפירין כו' כלילא מארבעה בגדי לבן מסערא דימינא ומארבעה בגדי זהב מסערא דשמאלא כו' ותלבש אסתר מלכות כו' ובהון נשאה חן בעיניו ורזא דמלה וראיתיה לזכור ברית עולם כו' ועמ"ש צד"ה כי ציוס הזה יכפר מענין בגדי לבן שהלבן הוא גוון עלמי שאינו נעשה ע"י לבע כו' בחי' אור שלמעלה מהכלי. ואפשר שזהו ג"כ מענין עוטה אור כשלמה הנז"ל בתקון ו' ע"ו א'. ובנפש זהו שרש האהבה המסותרת כו' בחי' וקדם לרתי הנז' צד"ה ציוס השמיני שלח. וענין בגדי זהב יש להעיר ממ"ש צד"ה נאוו לחייך צתורים. תקון כ"א נ"ה ב' ה' ה' חד חמש גוונין תנינא חמש נהורין דנהרין בהון כו'. הגוונין הם גילוי המדות. וחמש נהורין בחי' המשכת מדות עליונות ע"ד הטפת חנוש גרות צח"א פ' מקץ צד"ה ענין חנוכה. ובענין שקראה אחי צד"ה רני ושמחי צת. ובזמנא דה' עילאה אסתלקת מה' תתאה שאין גילוי פנימית הלב איחי המרת אל תראוני שאני שתהורת צ"פ שתרות הירידה מלמעלה והסתכלשות צנה"ב. והוא ההיפך מצחי' יפ"ת ויפ"מ הנז' צד"ה אס לא חדעי לך היפה צגשים ע"ש. ובזמנא דאיחי נהרא צגוונא היינו ע"ד ורחל היתה

יפ"ח ויפ"מ ע"ש שהוא בחי' בכל נפשך ובכל מאדך הנמשך מבחי' יאר ה' פניו אליך שהוא ענין כן מראה המוגה שכינתא עילאה צינה אתמר בה וראייתיה לזכור ברית עולם. סוף תקון הנ"ל פ"א ג' ואית פסקים דאינון לבושין דמטרוניתא כו' וחסכין לון כו' וראייתיה לזכור כו' וכ"ה ברע"מ פ' לו דכ"ז סע"ז הוצא לעיל. והענין שחשבע"פ נק' לבוש למטרוניתא שהיא מל' דאל"י וכמש"ל בד"ה זח"צ משפטים ל"ט א' בשם החניא פנ"צ ומהו הלבוש כו' ועמ"ש מזה ג"כ ע"פ מאמר הזח"א בראשית דכ"ז ע"ז משנה אהחא דההוא נטר ואיהי שפחה דשכינתא מל' דאל"י כו' ע"ש. תקון כ"ז ס"ג ז'. שכינתא: כמה לבושין אית לה דמנהון ברה קב"ה כרסין ומלאכין כו' וכל צריין כו' רשים לון כו' בלבושהא כו' לרחמא עלייהו כו' וראייתיה לזכור כו'. י"ל כי שרש צי"ע יש באילנות. גם כי המל' נקנית בשלשים מעלות הם שלשים כלים דע"ס שלה שכל א' כלול מג' פנימי אמלעי חילון הם שרש צי"ע יו"ד הפנימיים מתלבשים בצריאה כו'. גם ע"ד לירוק אוחיות סלע שבאל"י הם מקור ושרש לסלע גשמי. וע' בה"ג בוח"צ תרומה קס"א ז' בולהו קיימין כו' בחד אולר כו'. ולפ"ז ענין וראייתיה לזכור הוא ע"ד מש"ש עמוד א' קב"ה אסתכל באורייתא וברא עלמא כו' ע"ש ועד"ז וראייתיה לזכור:

פרשה לך

ויראן אותה שרי פרעה ויהללו אותה כו'. הנה ידוע דשרה היא בחי' כתר מל' כי שרה מלשון שררה ונק' בל' הזהר מטרוניתא וידוע דקאי על כתר מלוכה שהוא בבחי' הגבהה והתנשאות למעלה מכל הט"ס דמל' התחחונים וזלע"ז הוא בחי' פרעה שורף דקליפה הוא בחי' כתר שבמל' דקליפה ואמנס הוא רחוק ומובדל מבחי' שרה שהרי העורף אין לו שייכות אל הראש רק שרי פרעה הם הכירו בה כי ענין ג' שרי פרעה הם בחי' קנה ושט ורידין שהם שר המשקי' הוא בחי' קנה החבמ' שנמשך מבחי' כתר מל' הנ"ל להוליך השפע למטה בקו הימין והחכמה היא קר ולח ושר האופי' בחי' קנה צינה הוא בחי' הושט שהוא חס וגמשך מבחי' כתר מל' הנ"ל להוליך השפע בקו השמאל כו' וא"כ הם הממואלעים בין בחי' שרה לבחי' פרעה הנ"ל ובנראה בגשמיות סג' אלה קנה ושט ורידין עומדים בין הפנים לעורף והם כמו ממואלעים כו' לכן מיד צדדת אברהם ושרה מלרימה הכירו הם בשרה הנ"ל וזהו ויראו אותה שרי פרעה כי הם הם שמקבלים היניקה משרה וזהו שביראו אותה שרי פרעה ס"ת הוי' למפרע בתחלה ו"ה ואח"כ י"ה כו' להורות על יניקה חילונית שמגיע אליהם. וגם כי ידוע הכלל דר"ת מורה על המשכה פנימי' וס"ת על המשכה חילונית כו'. ומזה הוא שמקבל אח"כ פרעה. וזהו ויהללו אותה אל פרעה מלשון בלהו נרו כלומר להמשיך תוס' יניקה בפרעה. ואח"כ ותקח האשה בית פרעה. שלא הי' די ביניקה זו שע"י שרי פרעה הנ"ל אלא שהיא. בעלמה ובכבודה לוקחה ביתה פרעה ונחייחדה עמו באהל א'. והענין כי מטעה אבות סימן לבנים כי לפי שישראל לריכ"י להיות בגלות במלרים לכך הי' ל"ל הגבהה תחלה לפרעה כדי שלא יהיו ישראל תחת

אומה שפלה שהרי גם השכינה היא בגלות עמם והגזרה זו לפרעה הי' ע"י שרה שלקחה בביתו שהיא בחי' כתר מל' דקדושה וע"י שנתייחד עמה נחוסף לו חיות רב כו'. ואמנם באמת הוא לרע לו כי מעשה זו הוא סימן לבנים שיובלו אח"כ ללל אח מלרים ולעשותם כמלוד' שאין זו דגים דהיינו להוליא מהם הניולוי קדושה שהי' להם מכזר שמה הם חיים וקיימים והם הוליאום מהם וז"ס ואח"כ ילאו ברכוש גדול כו' כידוע שהנשמו' נפלו גד' שרים כלליום שהם מלרים ויון כו' כנגד ד' נהרות שמג"ע והראשונה היא מלרים כו' וע"י הגלות הוליאו זאת מידם ועשאו כמלודה כו' והכח הזה בהם הוא ע"י ירידת שרה למלרים תחלה ותוקח בית פרעה כי הוא ע"ד מ"ס אשר שלט האדם באדם לרע לו שרעה גדולה הי' לפרעה באמת מיחודו עם שרה כו'. והענין משום ששרה לא הייתה עמו רק באהל א' אבל לא שימש עמה ח"ו והיינו שקיבל משרה רק בבחי' מקיף בלבד אבל לא ענין השפעה פנימי' כמבואר במ"א ענין קדושי' ונשואי' שנשואי' הוא המשכה פנימי' והתכלית דו"כ משא"כ קדושי' הוא רק בבחי' מקיף בלבד שעומדי' תחת חופה א' שמקיף א' לשיניהם וכמ"ס גבי ילקח עם רבקה ויביאה האהלה שרה אמו ואח"כ ותהי לו לאשה כו' וכך הי' עם פרעה שלקח את שרה והייתה עמו באהל א' שהי' רק בבחי' מקיף בלבד עליו אבל לא יחוד וקירוב פנימי הוא גם לרע לו שע"י יוכלו להוליא גם הניולוי שיש תה"י. מכ"ס שלא יקבל הוא ניוליות ממנה לקיום. וע"ד מ"ס במ"א בענין הלבושה שהוא בחי' מקיף על הע"כ מסאבותא ואעפ"י שמחי' אוחס אך לפי שהיות זה הוא בבחי' מקיף ממעל לכן הוא גם מוליא מהם ניוליות דקדושה המובלעי' בהם להיות עולים ומתכללי' זו ד"מ אור השמש כשזורה על הארץ אזי גורם להיות אדים יולאי' מהארץ ומתכללי' זו. אך זהו דוקא לפי שמאיר בבחי' מקיף בלבד על הרע אזי הגם שמחי' זו ע"י הקפה זו מ"מ לפי שאינו מתערב עמו כלל לכן גורם גם להוליא ניוליות מהם וזהו אשר שלט האדם בליעל באדם לרע לו. משא"כ אם הוא מתלבש בפנימיותו אזי מתערב הרע ואזי מקבל חוס' יניקה ולכן בשרה לפי שהייתה עם פרעה באהל א' שהוא בבחי' מקיף אבל לא נגע בפנימיות' לכן גרמה לו שיובלו בני' ללל אח מלרים ולהוליא הניולוי ממנו גם מה שכזר הי' זו. וז"ס רז"ל ע"פ גן נעול אחותי כלה גל נעול כו' אלו נקבות וזכרי' שבגלות מלרים שזכו לגדור עלמן מן הערוה פי' שלא יהי' תערובות עו"ר בבחי' פנימי' אלא רק בבחי' מקיף בלבד כו' והיינו בזכות שרה שירדה במלרים וגדרה עלמה מן הערוה כו' ולכן ארז"ל שזכות הגאולה ממלרים הוא לפי שנשמרו מעון זמה כו' דהיינו שלא היו מתערבים ברע כ"כ בפנימיות וד"ל ולכן נגאלו כו' וד"ל:

ויהלך עריהם יירה וגו'. בת"א בד"ה רני ושמחי (השני) פי' לילה הוא בחי' מדת מלכותו ית' מלכות כל עולמי' מלשין העלם כו' וע' מזה בלק"ת בד"ה חקנו בחדש סופר (הראשון) פ"ה עולמים לשון העלם כו' למלכות והעלם הוא"ס כו' ע"ד (יורד)

ע"ש . ולכן הוא צחי' לילה שהוא חושך היינו למלוא והעלם האור ח"ש וגם הקו מסתיים בצלילות ואינו מאיר צבי"ע כו'. וע' בד"ה ששים המה מלכות (הראשון) פ"א שכ"כ נצרו הלמלומים עד שיוכל לומר מפלגך ולתתא דאסורמיו כו'. (ועמ"ש בת"א פ' לך בד"ה והצדילה הפרוכת בענין תרעין דג"ע אסתיומו צלילא כו' ע"ש. כי ג"ע הוא המשכה הפנימי' ע"ד ויטע כו' שם מלא ועמ"ש בענין ויטע אשל ברית' התיכון כי האדם עץ כו') ותכלית המכוון כי אין מלך בלא עם עוממות והיינו בשביל שיתהפך המשך לאור ויהי יתרון האור הנא מן המשך כמ"ש בד"ה תקעו הג"ל. ועמ"ש בת"א פ' נח בד"ה מים רבים כו' שמוה נמשך ותרגם כו' ועמ"ש בד"ה כגשר יעיר צפי' ילרנהו כאישון עינו כמו הראי' דוקא בשחור שבנין צירורי שם צ"ן גם כמ"ש בד"ה כי תהיין צפי' מגלה עמוקות מני חשך שהוא הגילוי מצחי' ישת חשך סתרו והיינו ע"י דאסתפכא חשובא לנהורא כמ"ש סד"ה וידעת היום. וצחי' יוס פו' בד"ה רני ושמחי הג"ל היינו המשכת אור"ש כו' כי ויקרא ה' לאור יוס אור היינו גילוי הקו בצלילות וצמח"ה אור יו"ד ס"ה יוס עם הכולל גימט' אל הוי' והיינו כמ"ש אל הוי' ויאר לנו כו' ופי' בלק"ת בד"ה הני לדודי (הראשון) פ"א שזהו ענין יאר ה' פניו אלך גילוי אור ח"ש צ"ה ממש. ועמ"ש עוד מענין אל הוי' ויאר לנו בד"ה ראשי המטות פ"ב שהיא הארה רבה ועלומה מא"ס צ"ה הסוכ"ע הנק' קדוש ומובדל שלמעלה מעלה מצחי' מלכותך מלכות כ"ע שהוא ממכ"ע וכו'. וע"ש צמח"א ימים בצלילות לילות בצריאה. ובאות למ"ד סו"א כ' לילות הם ההיכלות דצריאה. ובד"ה זה היום תחלת מעשיך כתב שלכן גם בגשמיות צלילה זמן השינה והסתלקות השכל וציוס זמן שהאדם ער גם אמרו לענין שכל וכצדק טוב דיממא הוא. והיינו י"ב שעות הלילה הם י"ב לירופי אד' וי"ב שעות היום י"ב לירופי הוי' וזהו העעם שטיקר שירת המלאכים הוא צלילה אצל עבודת ישראל ציוס דייקא וקרצנות פסולים צלילה וכמ"ש שנים ליום כי המלאכים שרשה מצחי' דבור שהוא מל' וגשמות שרשם מו"א הנק' ישראל כי שרית עם אלקים כו'. וע' עוד מענין לילה ויוס בת"א גצי פורים בד"ה ותוסף אסתה. ומענין עבודת המלאכים ולדקתך ירננו מל' נפשי אויטיך צלילה וישראל ציוס בד"ה רני ושמחי הג"ל :

קיצור. לילה הוא מל' שהוא ע"י למלוא והעלם האור מפלגך ולתתא. תרעין דג"ע אסתיומו. והוא כדי שיהי יתרון האור מן החשך. וצחי' יוס אל הוי' ויאר לנו מצחי' סוכ"ע קדוש ולכן גם למטה לילה שינה הסתלקות המוחין מלאכים ששרשן ממל' עבודתם צלילה וישראל ציוס אקצ"ו :

ב וד'נה בעבודת ה' יש ג"כ צחי' לילה ויוס. הא' כמ"ש בת"א פ' צראשית סד"ה ענין הצרכות אשר יוס הוא פנימית הלב וזהו יביע כו' ולילה הוא היצויות הלב. הצ' כמ"ש בד"ה רני ושמחי ענין רננא צרמשא ושמהה צלפרא ובד"ה תחת אשר לא עבדת פי' שזהו צחי' יעקב וצחי' ישראל ועמ"ש מענין יעקב בד"ה לא הביט און ציטקב שזהו ענין התפלה. וענין ישראל צחי' תורה. ועמ"ש סד"ה וידעת היום שזהו צחי' בכל לצבך צי"ע וצויה"ר והוא ע"ד הג"ל בד"ה ענין הצרכות ועמ"ש מענין פנימי' הלב בד"ה האינו השמים (השני) וצבצואור שזהו ענין ז"א בעתיקא אחיד ותליא

בו' וזד"ה ואתה תלוה פי' כי יום ולילה הוא ענין שמחה וענוה ר"ל ענוה ומרירות על ריחוקו מה' זהו ענין לילה ואה"כ השמחה בה' זהו ענין יום. והוא ענין קטנות וגדלות שקטנות הוא כשהוא בשפלות (ע"ד קטנתי) בשכלו ומדות. וגדלות כשהוא בגדלות המוחין. ולמעלה זהו ענין רלוא ושוב ור"ל רלוא עלי' זהו בחי' יום ושוב לילה והיינו ע"ד שנת' במ"א דרלוא הוא בחי' מ"ה ושוב הוא בחי' ז"ן כך כלילה ותחן ערף בחי' שוב זהו רוח הבהמה היורדת למטה ורלוא ביום רוח האדם העולה בו'. וזהו היפך ממ"ש בד"ה רני ושמחי משמע לילה הוא רלוא ויום שוב. וענין השמחה י"ל עפמ"ש בד"ה אושרי לגפן בענין כבס ציין לבשו ומשם יובן ג"כ ענין המרירות שזהו ע"ד וכדס ענזיס בו' גם כמ"ש בד"ה בהעלותך שע"י מרירות הזיתים יבא לבחי' ראי' אהרן אותיות נראה כך ע"י מרירות חשך הלילה יבא לבחי' ראי' אור היום ע"ש. לילה ויום ע"ד שמור וזכור ל"ת סומ"ר ומ"ע ועשה טוב גם ע"ד נפשי אויתך כלילה פי' שהאהבה אשר ע"ד נפשי אויתך כאדם שאוהב חיי נפשו כדפי' בסש"כ פרק מ"ה נק' עדיין לילה וחשך לגבי האהבה דככל מאדך בלי גבול בו' יתיר מגרמי' ונפשי' בו' :

קיצור. ענין בעבודה לילה ויום. חילוניות הלב ופינימיות הלב. יעקב וישראל. גם רננה ברמ"א. וזהו חילוניות הלב שנמשך מהתבוננות מדת מלכותו ית' בד"ה אחס נלזיס ושמחה בלפרא. י"ל מלך פינימיות הלב א"נ ע"ד כבס ציין לבשו. גם מרירות מהחשך וענוה. ויום שמחה. גם רלוא ושוב מ"ה וז"ן. גם ע"ד סומ"ר וע"ע ע' השמעות זח"א סי' כ"ה שהן ל"ת ומ"ע ועמ"ש ע"פ ואמונתך כלילות אמת ואמונה : ג **והנה** כתיב ויהי ערב ויהי בקר יום אחד ופי' יום א' מבואר בת"א פ' לך המשכת אחד. וכה"ג פי' ברבות בראשית ספ"ג יום אחד שהי' הקב"ה יחידי שלא הי' בעולמו אלא הוא. וז"ל המשכה בכל יום וכמ"ש בק"ש הוי' אחד ועמ"ש מזה בת"א בד"ה וארא אל אברהם וזהו מ"ש והי' יום א' הוא יודע לה' זכרי' סי' י"ד ז' דהיינו שלעמיד יהי' גילוי יום אחד כמו שהוא לבדו הוא וכמ"ש וגשגז ה' לבדו ביום ההוא וע' בענין יום אחד הוא יודע בזח"ג אמור ל"ו ז'. ובפי' הרמ"ז שס' בענין הטעם למה חג השבועות הוא יום אחד. וע' עוד בדבריו פ' פינחס דרי"ד ע"כ בענין שמיני עלרת פר' א' בו' ועיין עוד מענין יום אחד בזח"ג נשא קל"ה ז' ומ"ש מזה סד"ה ציחור והי' מספר בני' בלק"ת ג' במדבר ובמא"א סעיף ח' יום אחד נק' א"א בו' וזהו המאריך באחד מאריבין לו ימיו פי' המאריך שממשיך מבחי' א"א בחי' יום א' ולכן מאריבין לו ימיו ה"ע האהבה שלו שיהי' ג"כ בבחי' מדות שלמעלה מהשכל יום אחד נק' היסוד המיוחד ערב ובקר גבורות וחסדים בו'. וזהו ע"ד בריתי יומם ולילה פי' הברית מחבר ומקשר יומם עם לילה ע"ד בן פורת יוסף אותיות תופר שמחבר הב' דעות בו' וכדי להיות גילוי יום אחד בחי' אתה הוא ה' לבדך בו' ל"ל תהלה ערב ובקר צרישא חשובא והדר נהורא ע"ד מפתחות החילוניות ואה"כ דייקא מפתחות הפנימיות בד"ה כי השמע בקול ומפתחות החילוניות הוא ההתבוננות מבחי' מלכותך מלכות כ"ע שזהו ענין לילה בו' וגם כמ"ש באנה"ח פ"י וז"ל ומאחד שהתפלה היא חשובה עילאה

(דהיינו תשובה' עילאה ע' בלק"ת גבי דרושי עשי"ת בד"ה מי אל כמוך וזהו ענין יום אחד ועמ"ש בענין זה היום כו' זכרון ליום ראשון בד"ה ציוס השמע"ל) לריך להקדים לפניו בחי' תשובה תחאה (דהיינו תשובה' תחאה מנפילתה בק"ג כמש"ש בלגה"ת ספ"י) והיינו כווד ראש הבנעה לעורר רחמים (עמ"ש סד"ה לו את בני' את קרבני לחמי (השני) פ"ד שהרחמנות הוא כמ"ש כרחל לפני גוזזי' נאלמה כו' ועמ"ש סד"ה במדבר סיני בלהל מועד) והיא מרת נפש. אכן בצרייתא שס ח"ר אין עומדין להתפלל אלא מתוך שמחה (דהיינו צינה אס הבנים שמחה והיא תשובה' עילאה בד"ה שה"ש) וטכסיו צדור יתוס הזה (עמ"ש סד"ה כי אחה גרי) שאין הכל יכולים להפך לבס כרגע מן הקלה אזי העלה היעולה להקדים בחי' תשובה תחאה בתיקון הליות כנ"ל עכ"ל. נמלא בחי' ערב זה תשובה' תחאה מנפילתה מבחי' כרחל לפני גוזזי' נאלמה ע"י התעוררות רחמים על ההשך ולעעוס מרירות כו' ועי"ז אח"כ בקר אערך לך ואלפה בחי' בקר דיוסף בזה"ג בלק י"ד ע"ז הנמשך מבקר דאזרהס אבר מ"ה יסוד דאבא כו' ועי"ז יהי' יוס א' ההמשכה מא"א כנ"ל נמלא ע"י ערב ברישא חשובא יבוא בקר יוס א' ובמ"ש בזה"ג ס"פ הליות ע"א דאלמלא חשובא לא אחיידע נהורא אך הליות לילה היינו מה שההשך מחחיל להאיר הלילה הזה:

קיצור ענין יום אחד. הקב"ה יחיד. יום אחד הוא יודע לה'. ונשגב ה' לבחות לצדו. א"א המאריך. ונ"ל תהלה ערב ובקר. מפתחות החילוניות שמבחי' מל' ומפתחות הפנימי' שמבחי' בקר דיוסף תוס' אור. גם זהו תשובה' תחאה כרהל לפני גוזזי' נאלמה ע"י הרחמנות ומרירות. ואח"כ תשובה' עילאה שמחה. ואזי יהי' בחי' יוס אהד. ועד"ז חג השבועות יוס א' וכן שמיני עלרת:

ד' וזדהו ה' אלקי ישועתי יוס לעקתי בלילה נגדך חלים פ"ח ופי' בזהר ויגש ר"ז ב' אימתי הוא ישועתי יוס באשר מתחלה לעקתי בלילה כו' ופי' הרמ"ז שיעקר הלילה הוא הכנה לשפע שיבא ציוס כי הלילה הוא מדת אד' והיוס שס הוי' נמלא ע"י שלעקתס בלילה נגדך קושר ב' המדוה להיות שילוב אדני ביהוי' וא"כ זהו ע"ד גדול העונה אמן כו' וע"ד מ"ש בענין והאלקים יענו כו' גם זהו ע"ד בזאת יבא אהרן בחי' יראה הנמשך משס אדני וזהו בחי' ערב אך עכ"ז עיקר ההכנה בלילה הוא מהליות לילה כמ"ש הליות לילה אקוס להודות לך על משפטי לךק חלים קי"ע ס"ז וע' מזה ברבות פ' בא פי"ח קל"ד ב' דפי' על המשפטים שעשית במלרים ולנו עשית לדקה כו'. ובפ' בהעלותך פט"ו ד' רס"ד ג' הליות לילה אקוס כו' על פליות (שנעשה עם רות) שנאמר ויהי בחלי הלילה ויהרד האיש וילפת כו' ועיין מזה בלק"ת בביאור ע"פ בחתי לגני ספ"א מ"ש בשס הפע"ח שער י"ז פ"ז ועיין ברבות ברות פ' ה' דמ"ז ד' מזה ובאובה ע"ד ב' ע"פ לעק לבס. זה"א פ' לך פ"ז ב' ל"ז ב' וע' ג"כ בפ' נח ע"א א' וארא כ"ז א'. פיגחם רכ"ז ב'. בחיי פ' בא ע"ט א' ע"פ בחלי הלילה של"ה ע"ז א' ק"ט ב' קב"ד א' קפ"ז א' רס"ה ב' תד"א פי"ה מ"ע ק"מ. והנה בזהר וארא שס פי' הליות לילה אקוס כו' בנין לאבללא דרגא דלילא ציממא היינו לחקן המל' עם ז' היבלות דבי"ע כדפי' שעי"ז התעלה ציוס באלילות והיינו מ"ש ארומך אלקי המלך

כמ"ש

כמש"ס הזהר דכ"ח סע"ב לאעלאה לה לנהורא עילאה כו' וזהו דוגמת מ"ש בזהר
 בראשית ד"ח ע"א גבי ליל שבעות למהוי עמה כל ההוא לילא כו' השמים מספרים כו'
 ע"ש ובהרמ"ז שס. והנה בשאר הלילות המלאכים הם המייהדים ומעלים מ"ן כו'. והיינו
 כמ"ש בת"א פ' מקץ בד"ה כי אתה גרי בענין נהורא חבלא ונהורא חורא. נהורא חבלא
 נמשך מכליון הפתילה בירור נה"ב לעק לבס וזהו ענין לעקתי כלילה נגדך ועי"ז נמשך
 נהורא חורא ישועתי יוס ועי' בזה"ב תדומה דק"מ סע"א ומשחרי ימלאיני ומשחרי
 דמתקני נהורא משחרא אובמא ימלאוני דזכי לתרין נהורין כו' ע"ש ובענין קוב"ה אחד
 לעילא כו' עד דאתקנת איחי ברזא דאחד למשרי עלה רזא דאחד כו' שעי' יחו"ת ביטול
 הים שורה אח"כ יחו"ע ביטול אמיתו כו' : קיצור וזהו ישועתי יוס ע"י לעקתי כלילה
 נגדך. קיצור אדני הוי' שנהורא חורא שורה ע"י תיקון נהורא אובמא שהוא בירור נה"ב
 וזהו למהוי אחד באחד :

ה ודק"ה ענין הלוח לילה בוח"א פ' לך דל"ב סע"ב שהמלכות הנק' לילה יונקת מב' בחי'
 היינו דין וחסד כי בנין טמל' מהגבורות כמ"ש בלק"ת בד"ה תקעו בחדש דרום
 השני בענין בתחלה עלה במחשבה לברוא את העולם במדה"ד כו' ואח"כ ל"ל חסד כענין
 שיחף עמו מדה"ר כו'. וע' בזהר פ' לך דפ"ז ע"א ע"פ ומלכי לדק מלך שלם וצבה"ז שס
 ועמ"ש צבה"ז פ' שופטים על המאמר שס דף ער"ה א' בענין ע"פ שנים עדים יקום דבר
 דהיינו חו"ג הכמשכים מהדעת. וזהו"ע הלוח לילה שהלי לילה הראשונה יונקת מבחי' גבורו'
 ואח"כ בחלי השני מקבלת מבחי' חסד. וע' מזה בזהר פ' בא דל"ז ע"ב והיינו כמש"ס דל"ח
 ע"ב ליל עד לא קבילת דבר כו' ובשעתא דאתחבר עמה דבר כתיב הוא הלילה הזה כו' ועמ"ש
 מזה בד"ה לריח שמניך. וזהו הלוח לילה כו' משפטי לדקך שיהיו משפטים למלרים ע"י
 מדה"ד ולדקה לישראל זה הוי' דוקא בחלות לילה שאז יש בה ב' הבחי' חו"ג ובענין לה ואדום
 גח לי ואדום למלרים כו' ובחי' זו נמשך מהדעת שכולל חו"ג לכך נמשך ממנו ב' הבחי'
 חו"ג. ועמ"ש בסידור שער התפילין ע"פ מאמר הזה"ג ואתחנן דרס"ב גבי וממשיכותא
 דמוחא עילאה סחימאה דעתיקא קדישא דאתמשיך בהוא ז"א אשחכחו ד' מוחי.
 היינו שמתחלה נמשך בו ג' מוחין חב"ד וזהו שי"ן של ג' ראשים. אח"כ ע"י אור ממו"ס נמשך
 בו מתחלק הדעת לב' מוחין חו"ג ונעשה ד' מוחין וזהו שי"ן של ד' ראשין. נמלא אף שבתחלה
 הדעת כלול בו חו"ג יחד אכן זה שיחלק לב' בחי' חו"ג ממש זהו דוקא ע"י אור ממו"ס.
 דהיינו עד"מ כשצריך להשפיע שכל לזולתו צריך לחלקו לחלקים כמ"ש באגה"ק סי' ע"ו
 בענין שחקים שבו עוחנין מן ללדיקים. ולכן יש אדם שאעפ"י שמבין השכל צפ"ע לא יוכל
 להשפיע לזולתו כי לא יוכל לחלקו לחלקים ולהלבישו במשלים כ"א לומר לו כמו שהוא
 וזה לא יבין המקבל. ויש אדם ששכלו גדול יותר אזי יוכל להשפיע לזולתו ולחלקו
 לחלקים ועמ"ש מזה בלק"ת ביחור ע"פ אלה מסעי בענין שנה"י חדשים נמשכים
 מהבחר כי ע"י המגביהי לשבת עי"ז המשפילי לראות. וכך עד"ז שאעפ"י שהדעת
 כולל חו"ג עכ"ז לא בא עדיין השפעת בחי' חו"ג. אבל זה שיחלק לחו"ג מנוש
 סיהי' גילוי חסד ולדקה לישראל ודין ומשפט למלרים זהו שיחלק השפע לחלקים
 לזה צריך לבא הכח ממקום עליון יותר היינו ממו"ס כנ"ל. וכך עד"ז יובן ענין הלוח
 לילה

לילה שיתחלק הלילה לב' חלקים יגזרה וחסד להיות משפטי לדקדק זהו ע"י הארה עליונה דוגמת התחלקות מוח הדעת לחו"ג ע"י מו"ם וכך ההארה למל' בחלות לילה לעשותה כלי נמשך לה ממו"ם ומרדל"א כמ"ס במק"מ ר"פ לו. וזהו ג"כ ענין והארכ ידע בו' שמספיע זה מצחי' דעת שמתחלק לחו"ג להיות מלאה הארץ. שהוא מל'. דעה את הוי'. והנה מבואר במ"א בביאור ע"פ ויקהל משה את כל עדת שע"י הדעת מתחלק לב' בחי' חו"ג ויש ה"ח וה"ג זהו ענין עדה ואין עדה פחותה מעשרה היינו ה"ח וה"ג וזהו ובדעת חדרים ימלאו. עי"ז נמשך אח"כ ההתחלקות לרצוא רצבות בחי' והיינו ע"י חו"ת הדיבור שמקבלים מה"ג מנלפ"ך שמפרידים הקול וגמלא בקול ודבור יש ה"ח וה"ג ומזה נמשך בחי' ההתחלקות לרצוא רצבות מלאכים בו' וכ"ז נמשך ע"י חלות לילה שה"ע ההתחלקות לב' בחי' חו"ג חזי מזה נמשך ההשפעה למטה מהדיבור עליון בו'. וזהו חימתי גדול ה' כשהוא צעיר חלקינו רצוי הצירופים בו' ומזה נמשך ג"כ להיות משפטי לדקדק משפט ולדקה בו' ולכן חלות לילה חקום להודות לך ע"ז על היותו בחי' המשפילי לראות לשלם לאיש כמעשהו וזהו ענין התחלקות החו"ג והיינו ע"י שהוא המגביהי לשבת וזהו להודות לך דוקא:

קיצור פי' חלות לילה ב' חלקים ע"ד שיוקת מצ' בחי' חו"ג. מלך שלם. ליל לילה. לח ואדום. וע"ד שהדעת מתחלק לחו"ג שזהו נמשך ממו"ם המגביהי המשפילי. לעשותה כלי בחלות נמשך ממו"ם עדה ה"ח וה"ג נמשך בקול ודבור ועי"ז רצוא רצבות התחלקות. עיר חלקינו. הדר מלכותו:

ויענין חקום להודות לך י"ל ע"ד מ"ס מקול מחללים. ופי' בוח"א בראשית לב' א' מקול מחללים דא קול יעקב פי' תפארת שמכריע בין הוי"ג ולכן נק' מחללים כד"א איש הבינים והיינו כמ"ס צפי' מקול מחללים שאומרים על טמא טמא ועל טהור טהור. לדחות הרע ע"י מדת הגבורה שמאל דוחה ולקרב ע"י ימין מקרבת. וא"כ התחלקות זו להיות חו"ג כל א' על מקומו הראוי זהו ע"י קול יעקב תפארת שהוא ג"כ בחי' דעת שהוא המתחלק לחו"ג ועוד שעולה עד הכתר וממשיך משם ההארה בחו"ג להיות מתחברים יחד והיינו שיהי' כל א' על מקומו וזהו ענין משפטי לדקדק משפט למלרים ולדקה לישראל. שהתחלקות זו דחו"ג הוא ג"כ התחברות חו"ג. שאלו לא הי' מדה"ד מתחברת עם מדה החסד לא הי' נמשך החסד גם לישראל כעננת מדה"ד מה נשחטו אלו מאלו אלו ערלים ואלו ערלים כמ"ס צרבות פ' אחרי ר"פ כ"ג ע"פ לקחה לו גוי מקרב גוי בו' וא"כ זה שאעפ"כ תסכים גם מדה"ד להיות חסד לישראל נמשך ע"י גילוי מצחי' שלמעלה ממקור מוח הגבורה והיינו מצחי' כתר שע"ז מתחברת חו"ג ע"י התפארת כמ"ס באגה"ק סי' י"ב וכן זה שיהי' נמשך משפט למלרים והרי מלד החסד עלמו גם שממית בידיים חפשי בו' לו ישמעאל יהי' לפניך אלא זהו ע"י התחברות חו"ג. א"כ ענין חלות לילה שהוא התחלקות וגילוי החו"ג אין זה התחלקות ופירוד הב' מדות. כ"א אדרבה שמתחברין יחד ע"י תפארת הממולע ביניהם להיות נמשכים כ"א למקומו הראוי. וזהו נמשך ע"י עסק התורה שזהו פי' מקול מחללים שאומרים על טמא טמא ועל טהור טהור ומזה נמשך ג"כ כמ"ס למעלה בחי' חלות לילה בו' משפטי

לדקוק כנ"ל. ובענין מ"ש בת"א ס"פ יתרו בד"ה וכנ העם רואים בענין קול השופר שמחבר ה"ח וה"ג ה' קולות וה' לפידים כו' כמ"ב ה"ט מקול מהללים כו'. וענין זה דהלות לילה שמחלק לב' צחי' חו"ג ושהוא ג"כ התחברות חו"ג זהו ממש ההפך בין חו"ג ובין תיקון שצתהו היו צחי' נקודות זח"ז ולא היו מתחברים כלל חו"ג שצעת שליטת מדת הגבורה אין שום הכר ובענין המבול כו'. וצעת החסד אין שום דין כמו דור אלוס ירון צחסדו כו' לפי שלא יוכלו כלל להתחבר חו"ג יהדיו כמו מיס ואש. אצל בתיקון שנעשו צחי' פרלופים הרי מחלקים להרצה צחי' ומחללים יחד שיהי' הג' כלולה מחסד וחסד מגבורה לכן יכול להיות השפעת חו"ג יחד משפט למארים ולדקה לישראל כנ"ל. ואפילו לאחד יוכל להיות משפט ולדקה כמארו"ל פ"ה דיצמות דע"ח ע"ב ע"פ בקשו את הוי' כל עטוי ארץ אשר משפטו פעלו באשר משפטו הם פעלו ע"ש. וצחי' התיקון נמשך ממקום גביה ע"י מלך השמיני הדר, כו' והיינו כנ"ל בענין ה"ח כו' ועמ"ש מענין ת"ת בת"א פ' גח בד"ה הן עם אחד שנמשך שרשו מצחי' עקודים שלמעלה מהחשו והתיקון ששם עקודים בכלי א' ע"כ משם נמשך להיות התכללות חו"ג. וזהו שארו"ל פ"ה דיצמות דע"ב ע"א דהלות לילה עת רלון הוא. והיינו הארת רלה"ע צחי' כתר ובמא"א אות ע' כטיף ס"ע פי' עת הוא המל' ועת רלון היינו כשנמשך זה גילוי טוב העליון המאיר צחי' ליון יסוד דנוק' כו' לעשותה כלי ובענין רולה ה' את יראיו ובענין רלית ה' ארץ כו' וע' זח"ג צהר דק"י ע"ב ע"פ ועשה טוב שכן ארץ כו' :

קיצור קול תורה נק' מקול מהללים דעת המחלק ל' ו' והתחלקות זו להיות הכרעה בין חו"ג א"כ זהו היצור חו"ג. וזהו ההפך בין חו"ג לתיקון. ומקור זה מהבחר עקודים בכלי אחד. וזהו דהלות לילה עת רלון. ולכן אקום להודות לך להיות מקול מהללים צחי' הלות לילה :

וידור שארו"ל דיצמות דע"ב הם דבכל הלות לילה מנשב רוח לפוגית צרבות פ' בהעלותך פע"ז גבי עשה לך שתי חלונות. כנור ה' תלוי מראשותיו של דוד כיון שהגיע הלות לילה רוח לפוגית מנשבת בו מיד ה' עומד דוד כו' וע' צמא"א אות ד' כטיף כ"ו ד' רוחות העולם מזרח אצא לפון אימא וכמ"ש צח"ג צמדבר דק"ב ע"א בענין קרן מזרחית לפוגית שהוא יחוד או"א. כי לפוגית לשון אשר לפנת והוא צינה עלמא דאחכסיה יחוד י"ה הנסתרות להוי' אלקינו משכן העדות שכינתא עילאה. ובהלות לילה שהוא עת רלון מנשב רוח לפוגית להאיר לעלמא דאחכסיה וזהו ענין הכנור כ"ו נ"ר ע"ד כי אתה נרי הוי' כי כ"ן הוא גימט' שם הוי' גם אשר לפנת לפנת גימט' כחר וה"ע צ"פ י"ש כמ"ש צמא"א אות ל' כטיף יו"ד. ומשם מאיר י"ש עלמין צח"ב וזהו ענין לפנת פענח דמעמרין מגליין לו'. ולכן זהו ג"כ רוח לפוגית ומשם נמשך ההארה בג"ע להנחיל אוהבי יש והיינו מ"ש בזהר פ' ויקרא די"ג שצחלות לילה הוא יחוד או"א כשציל תיקון הנוק' ועמ"ש בזה צלק"ת צביאור ע"פ צחי' לגני שהענין שאז נמשך חוס' אור בעלמא דאחגלייא והיינו ע"י עסק התורה שממשיכים מצחי' עמקו מחשבותיך כו' וע' בת"א וישב בד"ה צכ"ה צכ"ה

בכסלו בענין לפונה לפני הוי' ועמ"ש בלק"ח פ' מסעי צד"ה וירד הגבול מעיני כנור כו' רוח לפונות כו' וע' זח"ג פינחס דרי"ד ע"ז חשף ה' זרוע קדשו כו' למיקס לה לכנס"י ובהרמ"ז שם כינה המלצשת לגבורה דא"ל וזהו שמאלו תחת לראשי שמעס התחלת הקירוב . ועד"ז יובן בענין רוח לפונות המנשכ' בחלות לילה. וע' עוד מעיני לפון במא"א אות ל' סכ"ו ומענין חלות לילה שם אות ח' ספ"ו ומענין כנור שם אות כ' סל"ה וע' בזה"א וישכ קפ"ו ע"ז ע"פ העירותי מלפון ויאת. וזהו ויחלק עליהם לילה כי שרש ויקתס משם ז"ן שהוא בחי' מל' הנק' מדת לילה בחי' חשך. כי שם ז"ן בנימט' בהמה רוח הבהמ' היורדת למטה. ומשם ויקתס החיולוים. וזשארז"ל מ"ט עזי משגן ברישא כו' ברישא חשובא. גם כמ"ש והארץ היתה תהו ובהו וחשך כו' וארז"ל ברצות שזהו ד' מלכויות צבל מדי מקדון ואדום. וכמ"ש במ"א בענין שאמר פרעה כל הבן הילוד כו' וכל הבת תחיון כי מבחי' זן שהוא זכר חסדו בחי' שם מ"ה זיטיל לא יומשך ההשפעה כ"א במקום הביטול ע"כ לא יוכלו הם שהם טורי דפרודא לקבל משם ויקתס אבל מבחי' זה גבורה ולמלוס שמוזה נמשך החשך יוכלו גם הם לקבל ויקתס ע"י שמ"מ קרו לי' אלקא דאלקיא ולכן ע"י ויחלק עליהם לילה דפי' בזהר פ' לך לך ז"ב ז' משום דבחלות הלילה נמשך הגילוי במל' שם ז"ן מאוא"ס מבחי' שם מ"ה וכן פי' זפ' בא דל"ז ע"ז מ"ל מאברהם דכתיב ויחלק עליהם לילה דאחפליג למעביד נימוסוי היינו ע"י שאז נמשך בו אור החסד דמ"ה שמבחי' זו לא יוכלו לקבל ויקתס וא"כ ע"י נמתקים הגבורות דמל' ואזי אדרבה גבורות אלו דוחיס הקליפות שכפיות הקליפות הוא דוקא ע"י גבורה דקדושה וכמ"ש במ"א בענין משלחי רגל השור והחמור ויהי לי שור וחמור שור זה משוח מלחמה שלגלח המלחמה עם נה"צ הוא דוקא ע"י פ"ש מהשמאל וה"ע אב"ג ית"ל גימט' שור והוא החסד שבגבורה כמ"ש במא"א אות שי"ן סטיף י"ט . קיצור ענין רוח לפונות במא"א אשר לפנתי גימט' כתר עת רלון. מאיר י"ש עלמין. מבחי' עמקו מחשבותיך. שמאלו תחת לראשי. ד' מלכויות הו"א זו"כ ד' נהרות עמוד ע' ורבים מכחפין עליו. והיינו ע"י ויחלק עליהם לילה כי ויקתס מהחשך. וזהו וכל הבת תחיון. אבל ע"י המשכת שם מ"ה בלילה ע"י נופלים ודוקא מהגבו' ויהי לי שור אב"ג ית"ץ :

ומלכי צדק כו'. ספ"ג דנדריס דל"ז ע"ז בקש הקצ"ה להוליא כהונה משם שנאמר והוא כהן לאל עליון כו' ע"ש ובהר"ן. כי ג' בני נח שם חס ויפת הם חג"ת נמלא שם מבחי' חסד. ובסנהדרין פ"ה דס"ע ע"ז דרך הכמתן כו' יפת הגדול שבאחים היה כו' . וכהן שרשו מהכמה הנק' ראשית. ולכן הוא שוש' דמערוניתא כי בחכמה יסד ארץ כמ"ש במק"מ פ' מלורע דכ"ג ע"ז :

ב זרז"א דפ"ז ע"א שבחי' ה' אחרונה דשם הוי' כשמתחברת עם וא"ו דשם שהוא ז"א. וז"א מקבל מבחי' י"ה. אז נק' ומלכי לרק מלך שלם. מלך שלם ודאי. י"ל ע"ד ארוממך אלקי המלך דפי' זח"צ וארא דכ"ח סע"ז כשהמל' מתחברת עם ז"א ולכן אזי נקראת מלך שלם. ואפ"ל שזהו ע"ד ענין השם שלם וכסא שלם. עמ"ש מענין פי' השם שלם צד"ה ראה אנכי נותן בלק"ת ר"פ ראה. דהיינו המשכת י"ה צו"ה. שה"ה המשכת ג"ר כו"א, ומז"א לנוק'. והכסא שלם הוא המשכת המל' שהיכל קדה"ק דבריאה . ואזי

ואזי הוליא לחם זו תורה וכמ"ש לקמן סע"י וא"ו בשם המד"ר ויין פנימית התורה. וכמ"ש ע"פ בי מליון תל"א תורה כו'. וגם היכל קדש"ק דבריאה שש הוא התלמוד כו' ועמ"ש בסידור שער בהמ"ז צפ"י ועל תורתך שלמדחטו. ואפ"ל שמה שנאמר זה על שם. כי ענין שם צחי' השם שלם. ועוד כי חיבור הג"ל זהו ע"י הכהן שמהצר עלמא דאתכסיא בינה בז"א כו' ומז"א למוק' שוש' דמערגיתא. וע"ד כי אמרתי עלם הסד יבנה ובחיב כי הסד הפלתי ולא זבח. וכן כוס של זרבה נחתו צימין. וע' זח"צ תרומה קס"ט ע"ב. תשא קפ"ט סע"ב ע"פ נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים. ח"ג טקב דרע"ג סע"ב. עו"ש בזהר פ' לך שש ומלכי לך מל' (ועמ"ש בת"א פ' מקץ צד"ה רני ושמתי בענין זכר רב עובד יציעו ולדקתך ידגנו) מלך שלם בינה. ועמ"ש ע"פ פתחו לי שטרי לך כו' ומ"ש ע"פ לך לך תרדוף. ומ"ש ע"פ אז ירגנו כו' ישפוט תבל בלך ומ"ש ע"פ הילקוט תליס רס"י י"ז שמעה כו' לך ז' ק"ש. ואפ"ל ומלכי לך זהו ק"ש כנ"ל צפ"י שמעה ה' לך ז' ק"ש. מלך שלם זהו שמו"ע שט"י ה"י זרבלן מקבלת ההמשכה בשם שלום. אח"כ הוליא לחם ויין זו תורה בענין מ"ש ועבדת את ה' אלקיכם זו ק"ש ותפלה אח"כ וצרך את לחמך ומימך זהו תורה:

ג ענין מלכי לך שה' מלך וכהן זהו ע"ד צבית שני היו המלכים מצית השמונאי שה' כהן. כדי שיהי' המל' קסורה בהסד. ובאמת כתר כהונה וכתר מל' שני ענינים הם. וע' זה"כ ר"פ יתרו דס"ז ע"ב בענין מלך וכהן דמשמש תחיתיה כו' בין לעילא באל"י אשר מלך הוא בינה וכהן הסד. ובין במל' שכהן דמשמש תחות' הוא מוכאל חסד דבריאה וז"ש והוא כהן לאל עליון ר"ל לבינה כו' ע"ד חסד דז"א הנק' כהן גדול. ולכן ה' ג"כ מלך דוגמת מל' דאל"י כו' כי היותו כהן לגבי דלעילא אינו כותר לשיהי' מלך לתתא כו'. עוד יש להעיר לענין ומלכי לך כו' והוא כהן ממ"ש כהניך ילצשו לך. וענין ילצשו לך יש להעיר ממ"ש באיוב לך לבשתי וילבשתי :

ד זק"ג אמור ד"ל סע"ב ע"פ איש מורעך לדורותי אשר יהי' זו מוש. דהא קדושה דלעילא לא שריא באתר פגיש כו' וע"ד אקרי כנ"י שלם. כד"א ומלכי לך מלך שלם. ויהי בשלם סוכו כו'. ובג"כ לא שריא כולא אלא באתר שלים עב"ל. ועמ"ש במ"א ע"פ הך אל. הפרוכת לא יבא כו' כי מוס זו. הגו' בזהר וישב דקפ"א. ומ"ש ע"פ כולך יפה רעיתי ומוס אין כך מוס גימט' אלקים שמש ייקח החילוני. ומ"ש בענין שקב"ה לא שריא כ"א באתר שלים בת"א פ' תלוה סד"ה ועשית בגדי קדש. ובלק"ת פ' אמור צביאור ע"פ והניף הכהן הוחס על לחם הזכורים ועמ"ש בת"א פ' נח צד"ה הן עם אחד :

ה במק"מ פ' אמור שם כ' בשם ג"כ מהרח"ו ומלכי לך מלך שלם כי היא משלמת הבנין לעשרה וזהו ויהי בשלם סוכו פי' המל' שנקראת סוכו גימט' אלקים היא המשלמת לזעיר עב"ד. והיינו שז"א הוא בעל ע"ס והמל' משלימתו לעשרה וכמ"ש ע"פ הזהר ר"פ הקת דק"פ ע"ב בגין דהיא שלומי אמוני ישראל עב"ל דהפי' משלמת את ז"א הנק' ישראל. וע' בת"א פ' יתרו דק"ב ע"א צד"ה אלפי שאן כי ז"א בעלמו אין לו רק ע"ס כו' משח"כ במל' הם רבותים שהוא ע"ס גמורות כנודע

עכ"ל. ועמ"ש ע"פ לדקתך כהררי אל תליט סו' ל"ז ז'. ובמ"א ע"פ מאמר הזהר פ' בחקתי דקי"ד ע"ב ע"פ דומה דודי ללבי נחבאר ענין זה. כי ענין המל' הוא גילוי ההעלם. שיהי' גילוי כבודו ית' ע"ד ה' ימלוך לעולם ועד. והי' ה' למלך על כל הארץ ביזם ההוא יהי' ה' אחד. וז"ל הוא בעל ט"ס ע"ד חידי דעריד למיבלע לא פליט. ולכן המל' משלמת אותו לעשרה שזהו שלימות שיהי' הגילוי. כעין מ"ס צמד"ר בקהלת ע"פ טוב שס משמן הטוב חר"ש צ"ג מלינו שהלך הקב"ה מהלך חמש מאות שנה לעשות לו שס. ועמ"ש בענין הלדיקים דומין לצוראן ששמו קודם לו ושמי הוי' ועד"ז צלדיקים ושמו מרדכי. ועד"ז ענין כבוד פה דמשה. היפך הגילוי. ונאמר לו מי שס פה לאדם. וזהו ענין ומלכי לדק מלך שלם שהמל' משלמת את ז"א. ואפ"ל שזהו ענין השם שלם וכסא שלם וכנ"ל. רבות מ"ז ג' קל"ד ה' רי"ז ג' :

ו רבנות וירא פמ"ג דמ"ז ע"ג ומלכי לדק. המקום הזה מלדיק את יושביו. לדק נקראת ירושלים שנאמר לדק ילין בה. מלך שלם שגולד מהול (והיינו כי הערלה מוס היא. ועמ"ש ע"פ ותרא אותו כי טוב הוא שגולד מהול. שזהו ע"ד ומל ה' את לבבך כו' שיהי' לע"ל) הוליא לחם זה לחם הפנים. ענין לחם הפנים הוא להמשיך יחוד תדירי דאו"א להחיות העולמות כמ"ס הרמ"ז תרומה קנ"ג קנ"א. ויין אלו הגסבים. י"ל זהו יחוד זו"ג. ובמ"ס אכלו רעים לעילא יחוד חו"ב שבו ושכרו דודים לחתא יחוד זו"ג. ויש מעלה ביחוד זו"ג יותר מביחוד חו"ב כמ"ס צבה"ז פ' וירא ע"פ וגם אמנה אחותי בת חבי היא כו'. ורצון אמרי תורה גילה לו שנאמר לכו לחמו בלחמי ושמו בין מסכתו. היינו כי בתורה ג"כ יש גליא וסתים הנק' לחם ויין. ועמ"ש בת"א צד"ה הכלילי עינים מיין. ובלק"ת צבה"ש צד"ה לאינה וראינה בענין לחם יין ושמן :

ו במד"ר צמדבר פ"ד דרי"ו ע"ג עד שלא הוקם המשכן היו הבמות מותרות ועבודה צבורות ושם שעד"ז הוא הענין שנאמר בשם והוא כהן לאל עליון שהי' מקריב ככהן ואף שיפת הי' הזכור כו' יעו"ש. ומצמ"א ההפרש בין יחוס הכהנים ליחוס הצבורים שהכהנים מתייחסים אחר האב שמאביו דוקא יורש הכהונה משא"כ הצבור נמשך מאמו שהוא ע"י היותו פטר רחם כמ"ס קדש לי כל צבור פטר כל רחם. וא"כ הכהן שרשו מז"א שס מ"ה והצבור פטר רחם שרשו מצ"ן עוק'. וקודם חטא העגל בלא הי' יניקת החילונים מהטוק' הי' העבודה צבורות וכן יהי' לע"ל שיהי' א"ח עט"ב כו' משא"כ עכשיו כתי' והוא ימשל כך. ועפ"ז י"ל ג"כ שניטלה הכהונה משם וניתנה לאברהם כי אברהם אבר מ"ה משא"כ שס לא הי' מקריב רק ע"ד שהעבודה צבורות כו' :

ה עיר"ב הנה מצמ"א בהביאור ע"פ ועשית צגדי קדש וז"ל הנה שורש ענין צגדי אהרן יש צג' מדרגות. הא' במאליל עלמנו לפני האלי' והוא הנק' ורב חסד או נולד חסד מי"ג ת"ד כידוע דאבא יונק ממול השמיני. וזהו שנק' דיקנא דכהנא רבא זקן אהרן כו'. הצ' למטה מזה והוא צהי' אלי' הוא צהי' אהרן איש החסד שבאלי' צהי' חסד דז"א הנק' חסד עולם כמ"ס באד"ר. הג' צבי"ע שלמטה מאלי' כו' עכ"ל

עב"ל והארץ בעיני זקן אהרן שלפני הא"ל לפי שהמטעם מאח"ס צא"י אינו כדרך
 השתלשלות עו"ע אלא ע"י שערות עד"מ. וזהו הנק' זקן אהרן כו' ואהרן אוחיות
 נראה ע"ד אשר עין בעין נראה. ועמ"ס בד"ה בהעלותך דרוש הראשון בעיני מעלת
 אהבה דאהרן על מעלת חסד עולם אהבת עולם כו'. וא"כ לפ"ז י"ל בחי' הכהונה
 דמלכי לרק עם היותו מלך שלם הי' ע"ד הכהונה שצא"י שהחסד ממשיך מהכונה
 להמשיך בחי' ונהר בינה יולא מעדן מההכמה להשקות את הגן וז"ל כמאמר באחי
 לגבי אחותי כלה אכן מה שניתנה הכהונה לאברהם זהו כי בעצב הנהר ישבו אבותיכם
 ששרשם למעלה מבחי' ונהר יולא מעדן כמ"ס באריכות בלק"ת צביאור ע"פ א"ס
 בחקתי תלכו כו' כי הם מהג"ת דא"א טורי חסוכא כו'. ולזאת יש צבה כהונה זו
 להמשיך מג"ר דא"א שהוא בחי' החתונה שבמאיליל ממש ולמעלה מעלה מהמטעם
 שמצינה דא"י. וע' כה"ג בדרוש ברכת הזימון הספרש בין ברכת הזימון דעכשו
 שממשיכים מהבריכה דצינה לחג"ת כו' ובין כוס של ברכה דלע"ל שיהי' עלי' המל'
 צמל' דא"א ואזי כוסי רוי"ה בגימט' ארך שימשיך מצינה דא"א כו' ע"ס ועד"ז
 י"ל מעלת שופר גדול דלע"ל צינה דא"א על שופר דעתה צינה דא"י ולכן אזי וצאו
 האובדים והנדחים כי הוא מקור החירות כו' וכמ"ס במ"א. וזהו ג"כ ענין מעלת
 כהונה דאברהם שהוא מעבר הנהר כו' חסד דא"א חסד דלגאו וחסדי מאתך לא
 ימות כו' על כהונה דמלכי לרק ששרשו מחסד דז"א כו'. וזהו שבמלכי לרק כאמר
 הוליא להם ויין אכל כהונה דאברהם הנה כתיב באהרן כה"ג כשמן הטוב על הראש
 יורד על הזקן זקן אהרן. וידוע שהשמן גבוה הרבה מבחי' היין וכמ"ס במ"א בענין
 מ"ס בגמ' פ"ק דשבת שמן שלף ע"ג יין א"ס הוה חיבור כו' כי יין מוחין דאימא ושמן
 מוחין דאבא ובחי' צינה זהו ההעלם של הגילוי בעיני ולפוק תמלא בטנס משא"כ
 מוחין דאבא זהו ענין אחבמה והיא רחוקה ממני. וכמ"ס צפ"י ויין ישמה כו'
 להלהיל פנים משמן כו' ומ"ס ע"פ כי טובים דודיק מיין כו' ומ"ס צביאור בהעלותך
 בענין פי' שמן משחת קדש שממשיך בחי' קדש למעלה מבחי' קדוש צוא"ו כו' ולכן
 לע"ל ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים כו'. גם נכנס יין ילא סוד גילוי ההעלם
 עלמא דאחכסיא מאיר בעלמא דאהגליא. אבל השמן כענין רזא דרזין שהוא למעלה
 מבחי' ההעלם והגילוי ע"ד כי גאה גאה כו' אהרן הנפלאות בד"ה אשירה להוי'. וי"ל
 פי' סוד היינו שם הוי' כמ"ס סוד הוי' ליראוי כו' ובחי' רזא דרזין גילוי יסוד דע"י
 שבחי' זו הוי' כאלקים יחצב כו'. ומכ"ז יוצן שגבי כהונה דאברהם כאמר כשמן
 הטוב שזהו למעלה מבחי' יין ולכן הלויס היו אומרים שירה על היין שהיין משמח
 אלקים ע"י שממשיך סוד הוי' וכמ"ס ועבד הלוי הוא להמשיך מבחי' הוא עלמא
 דאחכסיא וזהו כי הוי' הוא האלקים כו' ואזי הוא משמח אלקים. אבל ע"י כהן
 ממשיך ריח ניחות להוי' שיומשך האור מאח"ס כשם הוי' כו'. וזהו שארז"ל במד"ר
 ר"פ לך לך ובפ' וירא פמ"ע שעל אברהם כאמר אהבת לרק ותשגא רשע ע"כ משחק
 אלקים שמן ששון מהצידך כו' תליס סו' מ"ה ח' והיינו הדבור שדיבר עם אברהם
 כו' יעו"ס. ובמא"א אית שי"ן דשמן ששון מה שגמשיך ציבוד ממוחין דאבא כו'

וזהו כענין המבואר בביאור ע"פ תורה לזה בענין היחוד דשמע"ל ושמיני ג"כ לשון שמן כו'. וע"פ הטענה י"ל יין מקו השמאל בינה ונק' שמיטה ואינו דומה שמיטה לראי' הוא חכמה איזהו חכם הרואה וזהו אהרן אותיות נראה ע"ש באורך נראה אור בחי' ראי' ממש וההבנה הנמשך מבחי' ראי' אין ערוך אליה כו' וזהו ענין שמן שממשך אור להיות נראה אור בבחי' ראי' כו'. או י"ל כהונת שם מבחי' מיכאל חסד דבריאה דמשמש לבחי' מלך לתתא מל' דאלי'. וכהונת דאברהם ע"ד חסד דאלי' דמשמש למלך עילאה בינה. וכהונת אהרן בחי' ורצ' חסד דא"א:

שכרך הרבה מאד. בעקרים מ"ד פל"ו פי' שע"פ טוה"ד הי' מחויב שהשכר יהי' רק זמניי אלא שמחסד הקצ"ה שהוא רצ' חסד לכן יהי' השכר נלחי וזהו שומר הצריות והחסד לאהביו ולשומרי מלותיו לאלף דור דכל מקום שנא' לאלף דור היינו נלחי ועמ"ש לקמן בענין אלף דור. ועפ"ז י"ל ג"כ לך אד' החסד כי אתה תשלם לאיש כמעטבו דהקצו מהו החסד מאחד שהוא כמעטבו אלא שהחסד שהשכר נלחי. רצות ר"פ מ"ד העירו מפסוק לרופה מגן הוא כו'. לנרף בהם כו'. והיינו משום שבאברהם נאמר כאן אנכי מגן לך וגם שלרפו הקצ"ה בכבשן האש ועמד בעשר גסיונות כו' וכ"ה במדרש תליס סו' י"ח ע"פ הג"ל. ול"ל שייכות המגן להצירוף. וי"ל עפמ"ש בד"ה ע"פ אחרי ה' אלקיכם תלכו בענין כי מנסה כו' לדעת שע"י הנסיונות מתבררים נילולים מעולם החסד ממה שגפל למטה כו' ומוה נמשך בחי' מגן ושמירה מן החילוני' שבחי' זו ל"ל נמשך מלמעלה מעלה כי אם תגביה כגשר משם דוקא אורידך כו' וע' במא"א אות מ"ס בענין מגן. וזהו מגן הוא לכל החוסים זו היינו כמ"ש טוב לחסות בה' כו' צדק ה' כי אמילם ומבואר הפי' דמצעות באדם קאי על אדם העליון ז"א דאלימות. והעפ"כ טוב לחסות בה' בחי' המקיף סוכ"ע ע"י שמשם דוקא נמשך כי אמילם. כי בבחי' אדם כתיב עת אשר שלט האדם באדם כו'. וזהו אשריך ישראל מי כמוך עם נוסע בה' מגן עורך כו' דפי' אשריך היינו כענין אשר קדשנו במלותיו שהו"ע מקור התענוגים כו' וכן פי' באד"ר קל"ע א' מי כמוך כו' דקאי על המשכה מע"ק כו' וזהו אנכי מגן לך אנכי דוקא בחי' סוכ"ע אנכי מי שאנכי ויש להעיר מפסוק כמגדל דוד כו' אלף המגן כו' שלטי הגבורים צה"ש סו' ד' ד' ופי' ברצות דקאי אקי"ם שהגנת עליהם צדקות אוחו שצא לאלף דור ר"ל מרבע"ה שהוריד התורה שנתנה לאלף דור. ועליו נאמר אדם אחד מאלף מלאתי שלטי הגבורים מי שיעמוד וישלט צילרו ויתגבר על ילרו כו'. ויש להעיר ע"ז ממ"ש בגמ' סוטה דכ"א דתורה מגינא ומללא עפי ממלוה וע' מענין התורה בד"ה מה טובו. ועמ"ש בד"ה מראיהם ומעשיהם בת"א פ' יתרו בענין ונולד חסד לאלפים ומ"ש בד"ה ויקרא אל משה בענין אל"ף וצד"ה ואכלתם אכול בענין אשר עשה עמכם לקפליא. והענין רכזר נת' דהמגן כמשך דוקא מבחי' ע"ק שלמעלה מז"א בחי' אדם מטעם ששם אין סיך לעו"ז וזהו כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה כו'. וכן ראינו בספר אור ישראל

ד"ה ע"ה שהביא בזה מפסוק ורשע בלחם יפול. לחם זהו' כתר. וזהו ה' יחמו מריביו
 כו' דקאי על כ"ע כמ"ס דר"ה יחמו מריביו. וזהו עליו בשמים ירעס ופי' שס
 העטם משום ששנה"כ הו' רק בז"ח ולא בג"ר כו'. אך הגה מצואר במ"א דאדרבה
 שס הוא כהשבה כאורה ושמיית זידיס תתפס כו' אך זהו מבחי' הילוניות. אבל לא
 מבחי' פנימיות כו'. והמשכה זו שיצא מבחי' פנימיות הוא ע"י גבורה דע"י דוקא
 המתלבש צמו"ס וע"י או"א שהלבישו כו' ועי"ז נמשך שמבחי' האל"ף והפלא יבוא
 עמכם להפליא ולהפריש כו' וזהו ג"כ ענין התורה שהיא גבורה דע"י המלוכשת צמו"ס.
 וע"כ ההמשכה דוקא ע"י שלטי הגבורים ששולט ביצרו ומחנכר עליו וכמ"ס בת"א פ' בשלח
 דר"ה אשירה כי גאה גאה בענין לעשות לדיקה ומשפט כו'. וזהו ג"כ מאמר המדרש
 רבות לך ר"פ מ"ד הנ"ל וכי מה איכפת ליה להקב"ה למי ששוחט מן הלאוהר כו'
 אלא ללרף בהן כו' כלומר כי מלך עלמו אם לדיקה מה חסן לו אלא שנתלמאס כדי
 ללרף בהן כו' ועי"ז מגן הוא לכל החושים זו והיינו מי שמקבל עליו עול מלוא ושליט
 ביצרו וגלטרף ונבחן כו': מענין במחזה. רבות וישב פ' פ"ז דל"ז ד'. ור"פ ויקרא
 קס"ה ג' ע"פ אז דברת בחזון לחסידך כו'. זה"א דל"א. ברבות פ' ואחחן דר"ל ע"כ
 ע"פ כי לאלקים מגיני ארץ כו' לאברהם נעשיתי מגן עוז כו' לזה אני נעשה מגינים
 הרבה כו' מהו מאד נעלה שנחטלה מאד מאברהם. ול"ל שע"י מס"ג זכה ע"ד
 במקום שצט"ת עומדים כו'. ועד"ז איחא בשה"ס רבה ס"פ כמגדל דוד אבל לצניך
 אני נעשה מגינים הרבה שנאמר אלף המגן כו'. וע"ס דאלף המגן הוא התורה.
 בשה"ס רבה ע"פ אשכול הכופר ממך אני מעמיד מגינים ולדיקים שנאמר אנכי מגן
 לך כו'. בזה"כ פקודי רכ"ד ז' שמש ומגן כו' שס אלקים נק' מגן. ה"כ מגינים
 הרבה י"ל ע"ד והו' הו' לי לאלקים ששס הו' יהו' כמו בחי' אלקים לפי שהי'
 הגילוי מטלמות או"א"ס כו' ועד"ז י"ל אלף המגן שיש אלפים מדרגות עליות זו אחר זו
 ובכל עלי' ל"ל מגן כו'. (ע' צפ' פקודי ר"ג ע"א מענין מגן) וגם גבורה דע"י נק'
 אלקים וכמ"ס ע"פ שוש אשים כו' בענין והגל נפשי באלקי והוא ג"כ
 בחי' מגן וכנודע מענין יהי רקיע כו' קרומא דאזירא כו'. וכן במק"מ ויגש דר"ט
 פי' אלף המגן על בחי' גבורה דעתיק. ברבות שס פי' אנכי מגן לך מגן ל' חסם
 מה שעשיתי עמך בעוה"ז הנס עשיתי עמך אבל שכרך כו' ע"ס:

ויאמר אברהם כו' בן ביתי יורש אותי. אמר לפניו רבש"ע נסתכלתי בהלעגנות
 שלי ואיני ראוי להוליד כו' דקאי לדק (שהוא מזל שלו) במערב (שהוא
 מקום מלונן). מענין אברהם במסכת סופרים פכ"א ה"ט. וכ"ה ברבות פמ"ד המזל
 דוחקני ואומר לי אברהם אינו מוליד. ברבות פמ"ה ד"ג ע"ג אלו אמרת ואנו הולכים
 כו' וכדו דאמרת אנכי הולך כו'. צפ' שמיני ר"פ י"א קע"ז א' הימתי בא בעקמות צט"ה
 שאמר ואנכי הולך ערידי (שאמר בן דרך תוהמה) הקב"ה בא עמו בעקמות כו':
במדבר פ' ז' דר"א ע"ד כל מה שהצטת אותי מה הגאה יש לי בהן שאין לי
 בנים כו' לכאורה חמוה הא עיקר השכר לשה"כ וא"כ אף אם אין לו

בני כחול נשמתו להיות ללחיית וליהנות מזיו. ול"ל משום שטיקר השלימות ע"י
 ההולדה כי זהו ההפרש בין המלאכים שמזווג נשיקין לבן אין זהם הולדה משח"כ
 הנשמות שמזווג גופני שהטפה שרשה מעלמיות ח"ע ע"כ יש זהם כח המוליד. והנה
 התורה שנתלכזה בגשמיות דוקא היא ג"כ דוגמת הטפה כו' ולכן לא ניתנה למלאכים
 כ"א לנשמות דוקא. כנז' על מאמר זח"א בראשית אטפה לו עזר כנגדו. וח"כ
 כשאינו מוליד ע"כ אין לו השלימות הנ"ל. גם כי כשמוליד בן וצח נתעלה להיות
 דוגמת אבא עילאה אשר הוא שם הוי' י"ה או"א ו"ה בן וצח. משח"כ כשאינו
 מוליד כו'. ח"כ ע"ד שכנ"י בגלות נק' עקרה כו' ולע"ל כי חלה גם ילדה כו' ומבואר
 הטעם דד"ה ה' לי בעזרי שפולטת ואינו נקלט השפע בחוכיות כו'. וזהו טענת אברהם
 כיון שאינו מוליד ע"כ שלא נקלט בו שפע יהוד העליון דסוכב וממלא. וח"כ מה תחן לי
 כו'. וכמו שהוא בכנ"י נוק' שרה כך בדכורא ז"א אברהם שכל המוחין גדלות נמשכין
 לו בשביל היחוד להולדה כו' ולכן קטן אינו מוליד כנז' בציאור דמזוזה צימין ולכן
 השריו בלא אשה שריו בלא ברכה כו' וכיון שאינו מוליד ע"כ שלא נמשך בו ההמשכה
 עליונה נמו"ג כו'. וכמו יורה כחן מורה על ההשפעה ממקום גבוה ע"ד ג'
 גווי הקשת שלשת החלים כו' בחי' ותכב צייתן קשחו. וכחן היינו שאינו מתעבה ולא
 משתנה כו' ובשאינו מוליד ל"ל שאינו יורה כחן ח"כ לא נמשך בו ההמשכה מבחי'
 איתן וח"כ מה תחן לי כו'. ברצות פ' ואחחן גבי אד' ה' אחת החלות. שכמ"כ
 אמר אברהם אד' ה' מה תחן לי אם מתבקש לי צדין שיהי' לי בניס (היינו ע"י שם
 אד' אותיות דיבא) תן לי. ואם לאו צרהמים תן לי. ובאלשיך פי' ששני שמות אלו
 שולטים בעוה"ז ובעוה"ב. ועמ"ש סד"ה כי כארץ תוליא למהה בענין בן אד'
 הוי' ילמית כו'. ונראה כי הם מל' וצינה. שהם בחי' לא זו מהבזה לכנ"י עד שקראה
 בחי'. עד שקראה המי. והם שכינתא תתאה ושכינתא עילאה המבואר דד"ה שה"ש
 אשר לשלמה. ובנגדן צ' בחי' המשכות מאור ח"ם לאני' ומאלי' לבי"ע ועמ"ש סד"ה
 רני ושחתי צח. והנה כל המשכות אלו הגמשים ע"י החומ"ל אינן מחקיימים אלא
 ברוב עם דוקא. ועמ"ש ע"פ אחס ללצים בענין לעברך בצרית כו' למטן הקיס אוחך
 לו לעס. וסד"ה ציוס השמיני בענין שלח את העם. והיינו כי אין מלך בלא עם.
 ולכן התורה ניתנה ג"כ לב"ר יולאי מלרים שהם י"צ שצעים וד' דגלים דוגמת מלכות
 שמים למעלה שיש ד' מהמות שכינה וי"צ בקר כו' וס"ר הם נגד ו"ק הכלולים מעשר
 ה' פעמים. ובתיב ששה משמות כו'. וכשם שא"א לעולם בלא רוחות כו' דד"ה אכלוהו
 היום צח"א פ' בשלח. גם ירושת הארץ שנק' ז' עממין זמ"ל דחכו שנפלו בשב"כ
 לצררם הוא ע"י רצוי עם דוקא כי הנילוים נחפזרו לכמה וכמה בחי' ולריך ג"כ
 גילוי שם מ"ה המצרר להתחלק לכמה בחי' וכמו"ש בסידור ע"פ תהלתו בקהל חסידים.
 וע' צח"א דד"ה בשלח פרעה בענין וזרעתי לי בארץ. וזהו ענין ואטכך לגוי
 גדול וארז"ל שהכוונה על מ"ש כי מי גוי גדול אשר לו כו' דעם היות בחי' גדול זה
 הכונה על גודל המעלה. ע"ד שמו הגדול. עכ"ז פירשו ג"כ רצוי וכמ"ש ברוב עם
 הדרת מלך. פי' ע"ד וכבוד הדר מלכותו. הדר דוקא להמשיך מבחי' סוכ"ע צממ"ע

זהו ע"י צרוב עם דוקא כי הדר מלכותו הוא כענין אגוסטוס יושב ומלך עומד פי' אגוסטוס כענין מלך מלכי המלכים גילוי מל' דא"ס. ולכן הוא ע"י צרוב עם. שהרי כה"ג ארז"ל ע"פ דרשו ה' בהמלאו היינו בעשי"ת וכתיב בכל קראנו אליו כאן ליחיד כאן לצור. אלמא שהמשיכה הנמשך בעשי"ת מצחי' המלך הקדוש היינו כענין הדר מלכותו. כח זה יש לצבור להמשיך בכל ענין היינו משום כי צרוב עם הדרה מלך. והנה עיקר פי' לצור היינו רבים במאד כדאמר שמואל אין חענית לצור צביל צפסחים דנ"ד ב' ובחענית י"צ ב'. וכ' המ"מ ספ"ג מה' חענית צסס הרמז"ו שהטעם מפני שאין נשיא בח"ל כו' והרי הן כיחידים כו'. ובגמ' ספ"ק דחענית ד"ד ב' שלחו ליה בני טיובה לרבי כו' שלח להו כיחידים דמיחו כו' וכ"פ בטוש"ע א"ח סי' קי"ז. וגדולה מזו ארז"ל שאפי' בא"י צבית שני לא מנו יוצלות מפני שאין כל יושביה עליה בנ' הרי לקיום מלות יוצל ל"ל שכל יושביה עליה וכמ"ש מזה בד"ה והי' ציוס ההוא יתקע צס"ג. ובמ"א נת' בענין ואלמא מרצבות קדש ענין יחידות עשירות מאות נר"ג ואלפים ורצבות בא"א וע"י והמשיכה זו דוקא ע"י צרוב עם. כי רצוי הכלים והתכללותן וע"ז גורר לגילוי רצבות קדש רצוי האור עמ"ש צביאור משה ידבר וצד"ה החללו וצד"ה הן עם אחד. ועמ"ש סד"ה שניך כעדר בענין שכולם מחאימות וכל מלות התורה על רבים כגון מלך סנהדרין כה"ג. ועמ"ש צדרוש צרכת הזימון בענין צריכה לרבים. ובמ"א נת' בענין צהמ"ק שהוא תולה בהמון עם שלכן צבית שני אף שהיו לדיקים מופלגים ריב"ז ור"ח צ"ד עכ"ז נחרצ צהמ"ק וכן רש"י אף שאמרו עליו צרבות פ' נח שהוא א' משני דורות עולם שלא נלערכו לקשת עכ"ז לא נבנה צהמ"ק צימיו מטעם הג"ל שזהו תולה במהות העם ממש לא כיחידים וזהו טענת אברהם מה תחן לי כו' דאף שאפשר שפרעיות נשמתו יהי' לה שבר עליו וגיטוי רב. אך כל ענין הג"ל דתומ"ל למען הקיס אוחך לו לעם. ומי גוי גדול. זה א"א כ"א ע"י רצוי עם דוקא. אשר זה הי' תכלית מגמתו כו'. ועמ"ש צד"ה וכל בניך למודי ה' בענין הלא אכתי מגן לך כו' ובענין בן דודי בין הצנים. מענין דקאי לרק למערב. הנה ההולדה ע"י חוס וחס א' מג' בני נח שהם ג' גווי הקשת בקדושה לכן וחס הוא אבי כנען כנז' צד"ה וישב יעקב. וע"כ צארך כנען זכה להולדה כו'.

בענין לצור בכל קראנו אליו וכתי' בהמלאו אלו עשי"ת כאן ליחיד כאן לצור ופי' אליו ולא למדותיו. והנה כתי' אמרו אליו כל תשא עון. ומבואר סד"ה שובה ישראל עד שנק' כל לפי שהגא כללות הכל. כי מחכמה ואילך התחלקות. ומבואר צמ"א ענין הצמזום שיהי' חכמה צחי' צפ"ע וכן כולם משא"כ למעלה מאזי' אין שם התחלקות עד"מ בנפש כלולים יחד כל הכחות. ושי"ל משל לזה כמו חיבור עשרה חיבות יחד מלוכס צהן שכל גדול. משא"כ כשכל היצה נפרדה לעלמה. וכמו חיבור אותיות לחיבה נתלבש בה השכלה הטולה על כולנה כמ"ש צתיא ח"צ פי"א. וזהו בעשרה מאמרות נבש"ע כו' והלא, במאמר א' כו' אלא וכו' ומאי נפ"מ א"ו בעשרה מאמרות מלוכס אור גדול יותר מצמאמר א'. ולכן להמשיך צחי' כל וכללות זהו ע"י לצור דוקא. אך בעשי"ת גילוי עם רצון שאפי' ליחיד ע"י יחידה וכו' ע"ד אבי אמרתי ואמת

ואכלת ושבעת והם דקדקו בו ע"י למעלה מקו המדה כמ"כ מלמעלמ"ט שאפי' ליחיד
 בו וא"כ ק' מהו שאמרו צא בעקמות.. הלא דלדיו נכוחים. וי"ל משום שאמר "מה
 חתן לי. וזהו עקמות דעכ"פ יכול להיות שבר טלוס גם בלא"ה ע"ד מאמר חלקנה
 אנכי טוב לך וכו' כ"ש אנכי מנן לך בו'. רק שצחי' הנ"ל גבוה יותר לאין קץ מ"מ
 לא הי' לו לומר מה חתן לי משמע שאינו כלום ועוד שהי' לו לכתוב שיחן לו בניס :

וייצא אותו. בשבת פכ"ד קנ"ו סע"א פי' ויולא לא מאלטגנינות שלך. וכן בנדריס
 ל"ב א' אין מול לישראל. ותוס' הקשו ממאמר בני חיי ומזוני לאו זכותא תליא
 אלא במזלא. והענין כי צחי' מולא הנ"ל אין ר"ל מזלות דכוכבים כ"א צחי' שלמעלה
 מהדעת ועמ"ש ע"פ אך בגורל חלק הארץ. זח"א ס"פ וירא דק"ב החולה הן
 ארזלים לעקו חולה בו'. ואפ"ל ע"ד הנה מקום חתי. הוא מקומו של עולם. וצלק"ת
 פ' חשא כ' חצין בסוד הלמלוס שכתבאר אלליו שעה הקצ"ה מקום צהוך אותו הלמלוס
 לעולמות א"כ הוא מקומו של עולם. א"כ האור א"ס המקיף להחלל הוא מקומו של
 עולם ונק' החולה שהוא חוץ להעיוגולים ויושר הנמשכים ומהעגלים מהקו וחוט. וכן
 צרבות צאיכה ס"ג ב' בפסוק צכה חצבה העיר הן ארזלים לעקו חולה ויולא אותו
 החולה ואמרו חילה כתיב חילה היא גביה דנכסיני' ופי' המ"כ שהוא חוץ להשגת השכל
 שהאז ישחוט את בני וכו"ה צרבות וירא פ' נ"ו. ועד"ז גם כאן החולה חוץ להשגת
 השכל ולמעלה מהחכמה בו'. וא"ש מאמר הזהר שבקדת ילהק לעקו חולה שהמעשה
 היא חוץ מהשכל וגם היה ענין ויולא אותו החולה. זה"ג נשא קמ"ח א' לא מאלטגנינות
 כה יהי'. כה תצרכו. רע"מ פינחס רע"ז ב' העטס דאצרה חינו מוליד הצרהס
 מוליד כי הצרהס היינו הצרהס באצרהס. אשר צה' צרהס' חומשי תורה. א"כ הוא למעלה
 מהמזלות וכוכבים שנצראו צה' הנ"ל. ועוד כתיב חלה חולדות בו' צה' צרהס. פי'
 ואחזקן רס"ט ב' ע"פ על ידכה. על יד כה כה יהי' זרעך. צרבות פל"ע מ"ג ב' הצע
 נא השמימה. שמים אין כתיב כאן אלא השמימה צה' א צרהסי את העולם. ס"פ מ"ג
 מהיבן זכו ישראל לצרכת כהניס בו' מאצרהס כה יהי' זרעך כה תצרכו בו'. וכו"ה
 צנשא פי"א רמ"ג ב'. פמ"ד מ"ח ג' החולה העלה אותו למעלה מכיפת הרקיע בו'
 עד דסגדלא צרגלק דרוך כוצא בו'. למעלה מכיפת י"ל כנ"ל בענין הוא מקומו של
 עולם. ר"פ וירא פמ"ח נ"ג א' הרימותי ידי. והוא מרומים ישכון. העלה אותו למעלה
 מכיפת הרקיע הצע נא השמימה. מלמעלה למטה. כי שמים ז"א וצחי' רמה הוא צינה
 שהיא ג"כ צחי' תשובה שקדמה לעולם. פנ"ג נ"ע ב' הצע משמים וראה ופקוד גפן
 זאת תליה סי' פ'. הצע נא השמימה בו'. וישב' ס"פ פ"ז ל"ח ב' וינס ויולא החולה קפץ
 בזכות חצות המד"א ויולא אותו החולה. גם כאן י"ל שע"י וינס שמירת הצרית נחעלה
 לצחי' החולה למעלה מכיפת בו' צחי' סוכ"ע ולמעלה מהחכמה כנ"ל. ולכן בזכותו
 נקרט היס שהוא יס החכמה כי הוא למעלה מעלמא דאחכסיא ועלמא דאהגליא. וכמ"ש
 מי יעלה לנו השמימה ר"ת מילה. י"ש רז"ל מאוהוה השמים אל החחו בזמן שישראל
 עושין רנונו של מקום היינו צחי' הוא מקומו של עולם שלמעלה מכיפת הרקיע ע"ד

ויואל אהו החולה כנ"ל. רבות ר"פ תדומה קנ"א ז' למען וספור הכוכבים למטה והגבס היום ככוכבי וכו'. תלום פל"ה קנ"ד ז' העלה וכו' למעלה מטיפת וכו'. במדרג פ' ז' רי"א ד' רי"ז א"צ כה יהי כמוחק ושם מענין כוכבים שאין להם צושה. גלע"ד כה יהיה ע"ד לע"ל ציוס ההוא יהיה ז"פ י"ה שצחי' ו"ה יהי' ג"כ צצחי' ומדרגת י"ה וזהו כה יהי' כ"ה היינו כ"ה החזון דשמע ישראל שהוא יחו"ע כמ"ש בזה"ג פ' ואתחנן דרס"ד ז' וזהו כה תצרכו. וחסידך יצרכו כה שצחי' כה מל' תחי' במדרגה גדולה כמו צינה. וזהו כה יהיה. וזהו והאמין צה' שהאמין לצחי' זו שיהי' כ"כ עליית מדרגתו לצחי' החולה למעלה מהחכמה ולצחי' כה יהיה. בלק רפ"ד ג' ע"פ לא איש אל ויכזב. דברים רפ"ו ג' ענין כוכבים. ס"פ האזינו:

והאמין בה'. שבת פרק הזורק ל"ז א' מאמינים בני מאמינים שנאמר והאמין וכו"ה ברבות שמות פ' ג' קב"א ד'. בשלח פכ"ג ק"מ ע"א תשורי מראש חמנה בזכות אברהם שהאמין בהקב"ה שנאמר והאמין. וכו"ה בשה"ש רבה כ"ו ג' בד"ה אחי מלבנן גבי מראש חמנה. ויחשבה לו לדקה. זח"ג ס"פ נשא קמ"ח א' דקאי על אברהם שחשב לצחי' כ"ה שהוא מל' הנק' לדק כאלו היא לדקה. לפי שהוא חסד. וז' שהוא עדמ"ש צפ' אחרי ע"ז א' בענין לדקה ממני. עוד נרשס על פסוק והאמין בנייר צפ"ע:

אני ה' אשר הוצאתיך מאור בשדים. ברבות מ"ח ד' פמ"ד הקב"ה הלילו ואימתי ירד מיכאל בחנניה מישאל ועזריה. ובגמ' פסחים דקי"ח סע"א איתא גבריאל. רבות ואתחנן קרוב לס"פ רל"א א'. שה"ש רבה ל"ח ז' ר"פ אס חומה היא אס מעמיד דבריו בחומה נבנה עליה עירת כסף גלילו ונבנה אותו בעולם. אני חומה כו'. והיינו כמ"ש בפסחים שס הוא יחיד בעולמו. יחיד היינו יחידה שהוא צחי' מקיף בחומה. ועמ"ש בד"ה כי תלא בענין על אויבך שהוא מצחי' סוכ"ע שרש הנכמה שנגד צחי' זו אינה בלעומת זה. וזהו ענין אני חומה מצחי' סוכ"ע. וזהו אס חומה היא נבנה עליה. כי הבנין לריך להיות לו יסוד על מה לצנוהו. ומדת הקב"ה לא כז"ו שהיסוד למטה אלא שהיסוד למעלה כי יסוד גבוה מהמל'. כי יסוד ממשך מהבחר כו'. לכן למטה היסוד הוא למס"ג ב'אחד. שעי"ז יכולים לצנות אח"כ כל החומ"ל וכמ"ש בביאור ע"פ ונקדשתי בענין הקדוש הראשון דשרפים מס"ג זה דוקא ממשך יחוד או"ה שהוא המשכת אור חדש מא"ס. משא"כ ע"י תומ"ל משיכים יהוד ז"ל האור שכבר נמשך מא"ס באל"י יומשך למטה ע"י תומ"ל והוא עדמ"ש והחכמה מאין תמלא. ואורייתא מהכמה נפקת. אבל היסוד צחי' אין והוא למס"ג ב'אחד. ועמ"ש בד"ה יונתי צהגוי צפי' קומי לך ואח"כ תהו' רעיחי יפתי וזהו אני ה' אשר הוצאתיך מאור כשדים ששם נתלבן ע"י מס"ג לצנות אותו בעולם דהיינו לתת לך את הארץ הזאת לרשתה. אשר הארץ צה כח הלומה להלמיה כל התצוה שהם החומ"ל כך נאמר קדש ישראל לה' ראשית תצוהה שנהם ועל ידם נמשך גילוי אורות החומ"ל ועמ"ש ע"פ הצאים ישראל. ובד"ה כי בארץ תוליא למהה. וענין עירת כסף כי הארץ נק' ארץ כנען לשון סוחר ויש צוה משיכה וכסף. המשיכה

היא העלאת מ"ן. והכסף הוא המשכת מ"ד. וע' דרכות נשא ע"פ מזרק אחד כסף זה אברהם. עוי"ל אם חומה היא ע"י אהתעדל"ת נצנה עליה עירת כסף בחי' ורצ חסד שלמעלה מאהתעדל"ת כענין אהי' כעל לישראל סד"ה האזינו השמים. גם יש להעיר ממ"ש ד"ה וכל בניך בענין א"ת בניך אלא בוניך שזהו ע"י שמתחלה יהי' בחי' בניך כינה בן י"ה אזי אה"כ יוכל להיות בחי' בוניך וזהו ענין אם חומה היא בחי' בניך ברא ברעא כפיטול ההגל לגבי הראש נצנה עליה בחי' בוניך. גם כמ"ש ד"ה לסוסתי ברפזי מענין כי אמרתי עולם חסד יצנה. ועמ"ש מענין אם מעמיד דבריו בחומה ד"ה למנלה על השמינית בענין ללא קשה עורף הוא וכלהת. וע' סוס' פ"ק דברכות ד"ז ע"ב שנין זה דברית בין הבתרים הי' קודם פ' אגזי מגן לך כו' שלשה שנים אלא שאין מוקדם ומאוחר בתורה:

אד' ה' במה אדיע. פ"ק דברכות ד"ז ריש ע"ב מיום שברא הקב"ה כו' עד שברא אברהם וקראו ארון וע"ש בחוב' דהיינו דוקא שם הדנות. והוא כמ"ש ע"פ ועתה יגדל נח כח אד'. שבו' המשכת הדנות הוא ע"י עשיית המלות בבחי' מלות המלך היינו בבחי' קבלת עול בלי טעם ודעת כ"א בבחי' עבד וע"ז נאמר הנה שמוע מוצח טוב. ועי"ז נמשך ומתגלה כח אד' הוא ח"ס ב"ה הסוכ"ע שהוא מל' דא"ס. כי כח הוא בחי' ההגלה כו'. והטעם שדוקא ע"י בחי' קבלת עול נמשך בחי' זו הוא כמ"ש ד"ה כי קרוב אליך הדבר שבו' ביטול רלון לבטל רלנו מפני רלון העליון ב"ה זהו ג"כ בענין מס"נ כמארז"ל מ"ל קטלא כולא מ"ל קטלא פלגא. וכבר נת' שהמשכה בבחי' טובה שלמעלה מהשתלשלות זהו דוקא ע"י מס"נ. אלא שבמ"כ נמשך ג"כ ע"י ביטול רלון. וזהו ענין שברא אברהם וקראו ארון. היינו ע"י טעשה ביטול רלון בכל פרט בסוד מרע ועשה טוב נגד טעשו לאכפייא לסט"א. וזהו ענין שקראו ארון דהיינו ע"י שקיים בעלמו להיות בחי' עבד. ולכן ארז"ל שגם דניאל כו' בזכות אברהם וז"ש דניאל אל חפלת עבדך כו' למען אד'. עבדך דוקא שזהו המעורר גילוי כח אד'. וע' מענין אל חפלת עבדך בשה"ש רבה י"ט ב' בפסוק כמעט שעברתי מהם. ומענין למען אד' בתוספתא שבפ' וילא דקנ"ז סט"א. ובפ' שמות י"ג א'. והעיקר בפ' ויקרא דכ"א ע"ב צגין דלא ישחכח מערוניתא דיתבא לבר מהיכליה. ושם הוי' בניקוד חלקים זהו בחי' סוכ"ע שנק' הוי' ונק' מלבא. והניקוד חלקים מורה על עלמות אור א"ס שגם בחי' שם הוי' בחלקים חשוב לגבי גילוי זה וכמ"ש צביאור ע"פ בן אד' הוי' ילמיח לדקה ותהלה. שמשני שמות אלו נמשך שרש כח הגילוי שבארלות החיים ב' ארלות. ולכן כשהבטיחו לתת לך את הארץ הזכיר אד' ה' כו' וע' במשנה ספ"ק דקדושין בענין ונחל את הארץ ולקמן פ' ויהי דרי"ו א' ע"פ לעולם יירשו ארץ. וע' בספד"ל תרומה קע"ז א' מענין אד' ה' אתה התלות. רבות פמ"ד מ"ח ד' במה אדע לא כקורא חגר אלא באיזה זכות. וס"פ שמות פי' בע"א ואם בשביל שאמר אברהם אבינו במה אדע. וכן איתא בפ' שמיני פי"א קע"ז א' איתתי נחצבר על עסקיו בשעה שאמר במה אדע כי אירשנה מה כתיב חמן ידוע אדע כי גר יהי' זרעך. וכן איתא בשה"ש רבה ר"פ משכני אחרך. אברהם יש לי עליו שאמר

צמה אדע. וכן איתא בקהלת רבה בפסוק וטוב משניהם את אשר עדין לא הי' דל"ד
 צ' אצות העולם כו' את באתי לדקדק אחריהם אני יש לי עליהם אצרהם יש לי עליו
 שאמר צמה אדע כי אירשנה. אלא שמסיים כיון שאמר אשר נשבעת להם כך כו'
 באותה שעה נתמלא הקצ"ה רחמים. ויוצן עם מ"ש צענין אשר נשבעת לאצותינו
 מימי קדם צד"ה ציוס השמע"ל. ובגדרים דל"ב סע"א איתא ג"כ כן. והענין י"ל
 עפמ"ש צד"ה קטונתי באגה"ק סו' צ' צענין יעקב שנתיירא שמה יגרוס החטא כו'
 וכ"ש ששייך צהי' זו כאן שנתיירא שמה יהטאו בניו צדוע בחירחס ולא יהיו ראויס
 לזה. ואם מפני שהצטיוו. הנה יצואר צמ"א צענין שאנו מבקשים בכל יום בחפלה
 רפאלו צרך עלינו חע"פ שכבר נמשך צד"ה החיות על כל השנה אלא מפני שכדי
 שיומשך מאל"י עד עשי' לריך להיות נמשך ועובר דרך כמה היכלות. ולפעמים
 מהמת איזו חטא נשאר ההמשכה למעלה ולא נמשך כלל למטה. ולכן מבקשים
 בכל יום שיומשך למטה. ולכן י"ל שעד"ז הי' כונת אצרהם צמה אדע שיומשך כן
 בגשמיות ממש שינתן להם הארץ לקיים כל המלות מעשיות. ושמה לא יזכו לעלוי
 התומ"ל למטה. כ"א רק צרוחניות ע"ד קיים אצרהם את כל התורה עד שלא ניתנה
 דהיינו צרוחניות וכמ"ש צת"א גבי פורים צד"ה וקבל היהודים. ולצחי' זו לא יוכלו
 לזכות כ"א יחידים מצניו לא כולם. ע"כ בקש כריתת צרות ומעשה להיות נמשך ודאי
 צעשי' גשמיות. ומצואר צמ"א ענין שניתנה תורה בחמשה קולות שהקול הוא המשכה
 ויש חמשה המשכות עד שנמשך התורה צעשי' גשמיות והמשכה האחרונה הוא מדבור
 למעשה כי גם מדבור למעשה"ל קול והמשכה וכמו שמלינו בגמ' צ"ב קל"א צ' שאין למדין
 הלכה לא מפי למוד כו' עד שיאמרו לו הלכה למעשה. ופרש"ם דשמה את יצוא למטה
 ידקדק יותר ויראה טעם אחר צדצר. הרי מהדבור למעשה יש ישוב והפסק ול"ל
 המשכה צפ"ע. ע"כ הגם שהצטיוו הקצ"ה צדצור לתת לך את הארץ. דהיינו קיוס
 כל המלות שצבן ועל ידן נמשך העוה"צ. הי' מפוקפק שמה כשיצטרך להיות נמשך
 מהדבור למעשה לא יומשך כי לא יהיו ראויים לזה. ואף שבהכרח יתקיים הדבור
 יהי' רק צרוחניות והעיקר הוא המעשה בפועל ממש שלזה יוכלו כולם לזכות. וגם
 ע"י מעשה ממשיכים מלמעלה יותר כי עשי' לעילא וכמ"ש צד"ה לו את צנ"י כו'
 את קרצני לחמי וצד"ה יציאו לצוים מלכות. ע"כ בקש אצרהם כריתת צרות צמעשה
 על זה ע"י כן שכבר נמשך ההצטחה צמעשה בפועל אזי שוב בהכרח שתנתן התורה
 צעשי' ממש. וז"ש צפ' עקב ושמר ה' חלקך לך את הצרות כו' אשר נשבע הקדים
 המעשה שהוא הצרות להחסי שהמעשה כחה גדול יותר. אך א"כ מהו החטא של
 אצרהם. אך הענין כי אית חסד ואית חסד דלצרוחוס דלגאו ומ"ש לעיל שהשפעה תוכל
 להשכב למעלה ולא תרד למטה כלל זהו כששרס המשכחה מהסד דז"א שיש כנגדו
 מדה"ד המעכבת. אבל כשנמשך מצחי' חסד דלגאו דלית שמאלא צהאי עתיקא לא
 תחעכב צסוס לד כמ"ש צמ"א ע"פ ויגמול שקדים. וזהו לא איש אל ויכזב וכן אדם
 ויתחסס ההוא אמר ולא יעשה ודצר ולא יקומה צפ' בלק כ"ג י"ע. ופי' צירושלמי
 ב"ב דהענין סוף הלכה א' וכן צרצות סדר וירא פנ"ג דנ"ע צ' צעשה שהקצ"ה

גזור להביא טובה לעולם לא איש אל ויבז ובשעה שהוא גזור להביא רעה הוא
אמר ולא יעשה כו'. וכה"ג איתא ברבות בלק דרע"ט ז' ובפ' מסעי רפ"ד ג'. אך
ביאור הענין נראה עפ"מ"ש בזח"ג נשא קל"ו ז' ע"פ וגם נלח ישראל לא יסקר ולא
ינחם כי לא אדם הוא להנחם בשמואל א' סי' ע"ו כ"ע. וז"ל כל ההוא נלח דאחשש
בגופא זמנין דחלי על עלמא למידן וחז ומתחרט ולא עביד דינא חי תייבין מ"ט
משום דקאחי בדוכחא דאתקרי אדם ויכיל לאתחרטא אבל חי באתר דאתקרי ראש
אחזוי ואחגליא האי נלח לאו הוא עידן ואתר לאתחרטא. מ"ט משום דלא הוה
מאתר דאתקרי אדם כו' ובג"כ לא אדם הוא להנחם עכ"ל. ופי' הארז"ל שבחי' אדם
הוא ז"א ששם יש חסד וגבורה ועתיקא קדישא נק' כי לא אדם הוא ובמ"ש מזה בת"א
פ' יתרו צביאור ע"פ זכור את יום השבת זכור ושמור דדבור אחד כו' ע"ש.
וע' עוד מענין וגם נלח רבות אמור פ"ל ד"ר ע"א זח"א בראשית כ"ב ע"ב בשלח
ס"א א' ת"ז ה' ד' תקון י"ג כ"ד סע"ב. עכ"פ מביאר מזה שבשעהמשה נמשכה מבחי'
סוכ"ע אין שייך בה שינויים וזהו הני הוי' לא שניתי. וזהו עלמו מאמר הרבות
בשעה שהקב"ה גזור להביא רעה הוא אמר ולא יעשה. כי הרעה נמשכה ממדה"ד
אשר שרשה רק בז"א הנק' אדם ושם יוכל להשתנות ע"י תשובה שממשיכים למעלה
יותר כו' ועו"ג ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם שמתבטלים הדינים שמבחי' אדם
ע"י גילוי א"ם ב"ה דלאו מכל אינון מדות איהו כלל. וע"ז אמרו ג"כ צירושלמי
שם וברבות פ' מסעי שם צפ"י לא איש אל ויבז וכן אדם וינחם. לא איש עושה
לאל שיבז. לא איש הוא שעשה דבריו של אל כאילו אינו למה יחרה אפך בעמך.
וכן אדם וינחם לא בן עמרם הוא שעשה לאל שינחם שנאמר וינחם ה' על הרעה
אשר דבר לעשות לעמו. דהיינו ע"י שהמשיך משה י"ג מדה"ר מע"ק לז"א וכיון
שנחגלו הרחמים עליונים בהמדות דז"א נמתק הדין וינחם על הרעה כו'. אמנם
הטובה אשר שרשה נמשך מע"ק ע"כ לא תשובה בשום אופן כי הני הוי' לא שניתי.
ומ"ש לעיל שלפעמים יוכל להיות שהחסד ישאר למעלה זהו בהמשכת החסד ששרש.
ג"כ מז"א הנק' חסד דלבר שהוא השפעה חילונית חיי הגוף. וג"ז אינו שינוי גמור
כ"א נשאר למעלה ומקבל אותו ברוחניות מושא"כ הרעה מתבטלת לגמרי מכל וכל.
אכן החסד דלגאו אין בו שום שינוי כלל וכלל. והנה הבעת נחיות הארץ לאברהם
שהוא התורה והמלות והעוה"ב זהו תכלית ההמשכה מחד דלגאו חיי הנשמות.
ובבחי' זו לא שייך שינויים ח"ו כלל. ע"כ לא הי' לו לאברהם לומר כמה אדע. כי
הוא נמשך מבחי' כי לא אדם הוא להנחם. ומה יובן ענין האורים ותומים שארז"ל
ספ"ז דיומא דע"ג ז' אורים שמאירים את דבריהם ותומים שמסלימים את דבריהם
הינו שאין גזרחה חוזרת כי נמשך בהם מבחי' הני הוי' לא שניתי. וז"ש רש"י
בחומש ר"פ וארא ע"פ ושמי הוי' לא נודעתי. לא נכרתי להם במדת אמתות שלי
שהרי הבעתתי ולא קיימת. נשמע שזה שלא יהי' שום שינוי נמשך משם הוי' והיינו
כמ"ש הני הוי' לא שניתי והטעם כנ"ל. וז"ש שלח אורך ואמתך שז"ל אורך וגם אמתך
מדת אמתות שלו ית' כמוצן מד' רש"י הג"ל:

ידוע תדע. ברצות פמ"ג דמ"ז ג' כל יין שצתורה עושה רובס כו' שמסס קרא
 עליו ועבדוס וענו אותס ארבע מאות שנה. פמ"ד דמ"ט ז' ידוע שאני משעבדן
 חדע שאני גואלן וע"ש מענין דן אנכי. פנ"ג נ"ע ז' וכשעה שאמ"ל ועבדוס וענו
 אותס יהוא אמר ולא יעשה. מזה מובן שהעונש נמשך מצחי' ז"א הנק' אדם. אף
 שהוא עבד אומרו צמה אדע שהי' הפנס צצחי' כי לא אדם הוא אלא דכולא חד.
 ויש פפ"ד ל"ח ז' וישלחוו מעמק חברון הלך להשלים אותה העלה העמוקה שנתן
 הקצ"ה צינו וצין חבר הנאה שהי' קבור בחברון ועבדוס וענו אותס ארבע מאות
 שנה. וכן איתא בגמ' פ"ק דטוטה די"א א'. רק שלא נזכר שם דחברון ג"כ לשון חבר
 נאה כו'. וי"ל דאברהם נק' חבר ע"ש שחיבר את צאי העולם להקצ"ה והקריא שמו
 צפי כל. שלכן נק' אחות שאיחה את כל צאי העולם דהיינו ג"כ לשון חיבור וכמ"ש
 ברצות ר"פ לך לך. ועש"ז נק' כנס"י אחותי. ועיקר חיבור זה הוא הנק' יחוד
 קצה"ו וכמ"ש בזהר גבי דוד שלכן מלך תחלה בחברון שבע שנים לחבר מדת מל'
 להאבות כו'. וא"כ פי' מעמק חברון להשלים אותה עלה העמוקה של ענין חיבור
 ויחוד הנ"ל דהיינו להיות דירה בחתומים. וענין עמוקה יובן עפמ"ש צה"צ ס"פ חלוא
 קפ"ז סע"א ע"פ הוא גלי עמוקתא כו' דאי לאו חובבא לא יתגליין עמיקין כו' כך
 ע"י החשך דגלות מלרים נמשך להיות מגלה עמוקות שהוא ענין מהן תורה שנק'
 מאד עמקו מחשבותיך. פ' שמות פ' ג' קכ"א א' ועתה הנה לעקת צנ"י באה אלי.
 עד עתה לא בא לעקתס לפני שלא הגיע הקץ שאמרתיו לאברהם ועבדוס וענו אותס
 ארבע מאות שנה. ס"פ שמות ואס בשביל כו' צמה אדע כו' ידוע חדע כו'. פ'
 משפטים פ"ל קמ"ז ג' נתן קטאריקי לאברהם שאמר ידוע חדע כו'. ושס סוף דף
 הנ"ל ואינו נושא פנים שכן מלינו באברהם שעמד בעשר נסיונות ולא נשא פנים
 שאמר ידוע חדע כו' ע"ש בידי משה שא"ע"פ שעמד בעשר נסיונות לא נשא לו פנים
 על אומרו צמה אדע. והדר אומר המדרש שאפי' הי' הקצ"ה רולה לשאת לו פנים
 אלא הוא עלמו ציקס שישמור המשפט כו'. מכל הנ"ל מובן כה המשפט ששרשו מז"א.
 ויש להעיר ממ"ש צמ"א צביאור ע"פ שחורה אני ונאווה שענין מ"ע נמשכים מרצ
 חסד ושער רישי' כעמר נקא. אכן הל"ת וד"ס נמשכים מז"א קוולותיו תלתלים שחורות
 בעורצ צחי' גבורות. אף באמת עי"ז הגבורות דשחורות בעורצ לדהות ולצרר ג"ק
 שלמטה מנוגה נמשך החגלות אור א"ס למעלה מצחי' הגילוי דשער רישי' כעמר
 נקא. היינו מצחי' שלמעלה מצחי' שערות כ"א גילוי עלמיות כו'. ועד"ז יובן עס
 היות שהי' נושא לו פנים ע"י י"ג מדה"ר דע"ק הי' נמשך הגילוי רק מצחי' ושער
 רישי' כעמר נקא. אבל ע"י המשפט וגבורות דז"א ושרשו מגבורה דע"י נמשך דוקא
 גילוי העלמיות. וזהו ענין מגלה עמוקות מני חשך דוקא. ומכ"ז יובן ג"כ ענין מעמק
 חברון מעמק דוקא. וזהו ג"כ מ"ש ברצות סדר שמיני פי"א קע"ז אימתי נחברר על
 עסקיו כו' צמה אדע כו' ידוע חדע שהוא לשון צירור דהיינו שעי"ז המשפט נעשה
 הצירור להיות מגלה עמוקות מני חשך. וע' עוד ברצות נשא פ"ט רל"ב ג' ע"פ
 אשר בעמק המלך בשמואל ז' סי' י"ח י"ח בעלה עמוקה של מלכו של עולם. רצות

הקח פי"ט רע"ד ג' ע"פ וישלח משה כו' אחת ידעת פ' חקת כ' י"ד כשאמר הקב"ה ידוע הדע כו' משל לפני אחין שילא שטר חוב על זקניהם כו'. ענין שטר י"ל מלשון שטר ומלשון אם חשים משטרו בארץ חיוב סו' ל"ח ל"ג. גזרתו וחקו. כמארז"ל אין לך עשב מלמטה שאין לו מזל מלמעלה המכה בו ואומר לו גדל. ועד"ז הוא ענין שטר חוב הכ"ל. אך שטר הוא תרגום של בספר בירמי' סו' ל"ב יו"ד י"א. ועד"ז יובן למעלה ענין ג' ספרים נפתחים בר"ה. ובזה"כ בשלח כו' ח' ענין ספר מלחמות שהיא המל' וממנה נמשך ג"כ ענין שטר חוב. וכן שטר הוא במל' כמ"ש במ"א ע"פ שופטים ושופטים. כפ' מסעי רפ"ד ג' אמר לו ידוע הדע כו' ארבע מאות שנה כו' ולא עשו אלא מאתים ועשר שנים כו' אבל ברעה ההוא אמר ולא יעשה כו'. וע' כשה"ם רבה בפסוק קול דודי הגה זה בא מדלג שדילג מן ת' למאתים ועשר. ודילוג זה הוא ע"י המשכה שלמעלה מהשחלשות כגודע מענין מדלג:

ויקח לו את כל אלה. לפי הראשון דלעיל דעגלה משולשת קאי על קרבות איתא ברבות כאן ובויקרא רבה פ' ג' דאח כל אלה היינו עשירית האיפה. נאמר כאן אלה ונאמר להלן ויקרא ב' ה' והבאת את המנחה אשר יעשה מאלה לה'. ולפי' הכ' דעגלה משולשת קאי על צל פליגי ריה"ו ור' נחמיו' גפוי' כל אלה ריה"ו אומר שרי עכומ"ז הראה לו ור"כ אומר שרי ישראל הראה לו. והענין דריה"ו יובן ע"ש מ"ש זח"א ויהי רכ"ז ב' בענין מי אלה וצפ' פקודי דרל"ז ב'. וענין אלה לפי' ר"כ יובן עפ"מ"ש זח"א ד"ב ע"א בענין מי ברא אלה:

ויבחר אותם. הגה כתיב עד שיפוח היום כו' על הרי צתר. ופרש"י לשון הלוקה והפלגה. וע' ברבות שם. ובזה"א וילא קג"ח א' איתא וכל הכי אקרין הרי בשמים. מכאן ולתחת אקרין הרי צתר דכתיב ומשם יפרד והי' לארבעה ראשים עורי דפרודא. וכ"ה כפ' בראשית דכ"ט ע"כ כד"א יסקו כל חיתו שדי וגו' ואלין אקרין הרי צתר עורי דפרודא. וצפ' חקת דקפ"א א' לבתר יסקו כל חיתו שדי היינו דכתיב ומשם יפרד והי' לארבעה ראשים. ופי' במק"מ שם כשם הרמ"ו שהם ד' חיות שבילי' שש מט"ע הגק' שדי. ובפרדס בעה"כ ערך הרי בשמים נק' כל שם קלוות עליונות מטעם כי הם מתבשמים כל אחד מחזירו. והשם בתולות אחריה נק' הרי צתר מטעם כי משם ולמטה יפרד והם עורי דפרודא עכ"ל. ובתולות אחריה רעותיה מבואר צפ' פקודי דרל"ח ע"א. שהם ג"כ ד' חיות שחת המל'. וצפ' ויקהל דקל"ז ע"כ וע"ש צבה"ז. ובמה"א אוח ב' סמ"ד כ' שהם ההיכלות שבצריאה או המדורין שבילי'. ועמ"ש מענין ההיכלות שהם מעלימים ומסתירים ונק' עלמין ולכן נק' ג"כ עלמות וא"ש שהם נק' עורי דפרודא. ובאות ה' ס"ז כ' הרי צתר נק' ההיכלות עורי דפרודא כי בצריאה לאו איהו וגרמוהי חד בהון עכ"ל. ואפ"ל שזהו ג"כ ענין צתר וירושלים. כי ירושלים מל' דאלי' וציתר מבחי' היכלות דצריאה שהן כמו צנות ירושלים. וכ"מ ברבות כשה"ם גבי הרי צתר דציתר מלשון צתר. דהגה כתיב עד שיפוח היום וגבו הללים סב דמה לך דודי ללצי או לעופר האילים על הרי צתר כשה"ם סס"י ב' ופירשו ברבות שם עד שאכניס פיתה כו' על הרי צתר בצבות

התנאי שהתניתי עם הצרעה חזיכס בין הצתרים. וע' בילקוט שם שסס התנחומא ושם פי' סב דמה לך דודי שהקצ"ה מסבב מדה"ד למדה"ר וממהר את הגאולה כלפי וכויל. והענין דהנה הרז"ל גלו לאדום שכינה עמהם וכמ"ס ושמתו כסאי בעולם כו' בירמי' סבי' מ"ט. ובירושלמי פ"ק דתענית סוף ה"א אמרו חגי רשבי' בכל מקום שגלו ישראל גלתה השכינה עמהם כו' גלו למדי כו' ושמתו כסאי בעולם כו'. וכ"ה ברבות סדר זא פט"ו בחמלע הפרשה דקל"א ב' ד"א ויאמר ה' אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמר מה הקצ"ה עושה במצרים כו' ע"ס וצפ' נשא ספ"ז רכ"ד ד' ובאיכה ס"פ קראתי למאבזי. וע' עוד ברבות באסחד ס"פ ויהי בימי אחשורוש ובגמ' פ"ק דמגלה ד"י סע"ב מענין ושמתו כסאי בעולם והיינו כמ"ס בשושן הצורה אשר בעולם המדינה. וא"כ הי' בזמן אחשורוש התלצות השכינה בשושן הצורה לפי שכנ"י קבלו השפע ע"י אותו השר של מדי. וזהו ענין שושן מלשון שושן עימק חיומה. שהוא צהי' כשושנה בין החוחים. והנה בשושנה יש תליכה עלין דסחרין לשושנה כמ"ס זוהר ר"פ בראשית ע"פ כשושנה כו' ע"ס וצפ' פינחס דרל"ג ע"ב ע"פ למלח על שושן עדות. תהלים רס"ו סמ"ך. והשושנה אדומה בעלם אך ע"י האש מתלצת וכמ"ס זוהר ס"פ שמות ד"ך ע"ב שהוא רמוז על גלות השכינה והיינו שע"י גלות מדי נחזרו כו' וכמ"ס אש יהיו חזיכס כשנים כשג ילבינו. ונקראת חיומה לשון תיקוף להגן עליהם מן החילונים וכמ"ס זוהר ר"פ תדומה קכ"ו ב' חיומה תקיפה לאגרא על כולא כו' ונטלא הילא מעלמא עילאה. וכך שושנה שזין החוחים מקבלת משושנה עילאה צהי' רעיתי. וע' צפ' כי תשא קפ"ט ב' וצפ' הרמ"ז שם ועמ"ס צד"ה ואני אראה בשוואי. והנה כדי שיומשך ההמשכה וההשפעה מהקצ"ה לכנ"י צהי' שכינה צהייתה בעולם המדינה שהוא צהי' ירידה גדולה ועלומה מאד כמו מאגרא רמה לצירא עמיקתא כי הלא ידוע דה"ס ב"ה למעלה מכל ההשתלשלות דאזי"ע כו' וכולא קמי' כלל כו'. וגם מה שנק' שסס סובב וממלא ג"כ הוא דרך ירידה והמשכה בעלמא כידוע. וא"כ איך ירד האור כ"כ להתלבש בעומק הירידה בתחתית כל ההשתלשלות שהן עולמות נפרדים שנק' טורי דפרודא וכמ"ס ומשם יפרד כו' דהיינו צע' שריס דנונה. אך הענין הוא דבאמת א"א שיהי' ירידה כזאת בדרך השתלשלות מעילה לעלול במדרגה מאהר שאין ערוך כלל וכלל כנ"ל כ"א בדרך דילוג גדול שלא בהדרגה כלל וזהו דמה לך דודי ללבי כו' פי' עד"מ הלבי שמרוצתו במהירות ודילוג גדול שלא בהדרגה כלל כך עד"מ צהי' ירידת אור אלקי להיות בגלות עם ישראל וכמ"ס ושמתו כסאי בעולם או כמ"ס חכמי ארד עמך מלרימה וכוילא. ומכ"ס ההמשכה מבהי' קוצ"ה סוב"ע צהי' דודי מה שנמשך ויורד לצהי' שכינה אף גם צהייתה בין החוחים וכמ"ס זוהר צפ' בחקתי קט"ו ב' ע"פ ואף גם זאת כו' לכלתס כתיב ע"ס הנה הוא זא צהי' מרוצה ודילוג גדול עדמ"ס הנה זה זא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות כו' שלא צהי' ההשתלשלות שלא בהדרגה מטעם הנ"ל לפי שירידת האור הנה הוא זא בטיורי דפרודא שהן תחתית כל ההשתלשלות שאין צהי' ערך כלל שיוכל להיות המשכה גילוי אלקות שם בהדרגה הלא רק מלד צהי' הדילוג הגדול כמו הלבי שמדלג

על ההרים ויכל לדג מהר גבוה לעמק גדול גדליגה א' כו' כך בחי' ירידת אור ח"ם
 להיות נמשך בשכינת עוזו ית' המתלכשת בע' שרים שהוא כערך הדילוג מאיגרא רמה
 לבירא עמיקתא כנ"ל. וזהו על הרי צחר פי' מלשון ויבחר אותם צתוך כו' שהוא
 לשון כריתה והבדלה כידוע. כך בחי' טורי דפרודא הנ"ל נק' הרי צחר שנבדלו
 ונפרדו בבחי' יש ודבר צפ"ע וכמארז"ל שהפרידן מאחדותו כו' וכדי שיהי' התלכשות
 חלקות על הרי צחר אז הוא דומה לנבי לפי שנ"ל בדילוג ומרובה כנ"ל וזהו דמה לך
 דודי לנבי על הרי צחר פי' כשהוא לריך לירד ולהתלכש דוקא צהרי צחר שנק' טורי
 דפרודא (וזהו כענין הגו' צרבות ויהי פנ"ע צענין הרים גבנונים ועמ"ש מזה סד"ה
 טובה ישראל שע"ז נאמר ג"כ ומשם יפרד וחי' לארבעה ראשים וחי' צרבות סדר
 צראשית פ' י"ז אלו ד' מלכיות פישון זו צבל כו'. והגם כי צוח"א פ' וילא קנ"ה פי'
 דארבעה ראשים הם ד' חיות המרכזה כדלעיל היינו שלגבי אל"י דהיו וגרמוהי חד
 נק' עולם הצריחה עולם הפירוד וזהו וכנפיהם פרודות עמ"ש מזה צד"ה וספרתם
 לכם גבי חג השבועות והיינו ששם הוא בחי' יש ובעל. אבל עכ"ז הרי שם ציטול היש
 וכמאמר השבטים כשם שאין בלבך אלא אחד כך אין בלבינו אלא אחד. ועמ"ש מזה
 צד"ה זכור את אשר עשה לך עמלק. אך כמו שנה"ב נמשכה ע"י ריבוי ההשתלשלות
 מבחי' פני שור שצמרכזה כך מבחי' ד' חיות שצצריחה נמשכו ע"י ריבוי השתלשלות
 מבחי' שמרי האופנים בחי' טורי דפרודא ממש. וכענין מ"ש בלוב לשון הפרד ויפרדו
 איש מעל אחיו אחרי הפרד לוב מעמו. וצרבות פ' לך לך פמ"א פירשו לשון כסום
 כפרד. וע"ש דלשון פרד הוא פירוד יותר מלשון הבדלה וכמ"ש לתאוה יבקש ופרד
 במשלי פי' י"ה א' וכן בהפרידו בני אדם ר"פ האיזנו דקאי על דור הפלגה. ועמ"ש
 מענין לארבעה ראשים צח"א פ' וארא צד"ה ויאמר כו' קח את מטך כו'. ועמ"ש
 צד"ה ויקחו אליך פרה מענין זה איך בעיקר בחי' הפירוד הוא למטה מטה. ולכן
 כשליריך להיות נמשך בחי' דודי על הרי צחר לפקוד שכינת עוזו) נק' ודמה לך דודי
 לנבי וע' מענין לבי במאורי אור אות ל' ס"ה וצפ' צראשית דמ"ע ע"א וצפ'
 אחרי דס"ח ע"א. או לעופר האילים הגה עופר האילים הוא איל צחור שמרולתו
 ביותר צמהירות עלומה מהאיל הזקן כנודע. והנה צומן מ"ת בחי' ג"כ וירד ה'
 על הר סיני שהי' אז ג"כ בחי' ירידה בבחי' דילוג גדול בלא בהדרגה לשכון על הר
 סיני גשמי להגלות באש בקולות וצרכים כמ"ש וכל העם רואים את הקולות כו'. אך
 הנה מ"מ אין זו ירידה ודילוג גדול כ"כ כמו בחי' הדילוג הגדול של התלכשות חלקות
 בבחי' גלות השכינה כנ"ל. בשגם כי הרי צחר לפמ"ש"ל שהם טורי דפרודא ממש הנק'
 הרים גבנונים הרי הם למטה הרצה צמדרגה מבחי' ומדרגת הר סיני שלכן לא
 יחנה עליהם החורה כמ"ש על תצור וכרמג למה תרצדון הרים גבנונים ההר חמד
 חלקים לשבתו כו' ועמ"ש ע"פ והר סיני עשן ר"ת עולם שנה נפש שנכללו בבחי'
 ציטול אליו ית' וזהו דוקא מבחי' הר סיני משח"כ בחי' הרים גבנונים שהם בחי'
 לתאוה יבקש ופרד כנ"ל. וע"כ הירידה על הרי צחר הוא ירידה גדולה יותר לאין
 שיעור מענין וירד ה' על הר סיני. ולכן צהר סיני נאמר כי תרכב על סוסך שהסוס

אע"פ שהוא רץ במרוצה גדולה עכ"ז אינו רץ כ"כ במהירות עלומה כמו לבי ועופר האילים. והנה סופים היינו צחי' אוחיות התורה והיינו עד"מ הסוס שאדם רוכב עליו שמוליכו צחי' מרוצה מה שלא הי' כן ביכולת האדם בעלמו כך עד"מ צחי' האוחיות עליונים שנמשלו לסוסים הציאו והמשיכו לצחי' גילוי חלקית שלא בהדרגה למטה אלא צחי' מרוצה ודילוג גדול כמשל מרוצת הסוסים. וז"ש קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים כו' שמדבר בזמן מ"ת כמדע. ועמ"ש מזה צד"ה אני ישנה ולבי ער צענין האוחיות שאלוני וזה"ל פ' בשלח צד"ה ויאמר משה אכלוהו היום וצד"ה לסוסתי ברכבי. וגם לעתיד כתיב ציוס ההוא יהי' על מללות הסוס קדש להוי' וארז"ל כל מה שהסוס רץ ומילל כו'. אך הנה אנו רואים שמרוצת עופר האילים הוא במהירות עלומה ככפלי כפליים ממרוצת הסוס שהרי על הסוס יוכל אדם לרכוב ולישב עליו בשעה שהוא רץ אבל על עופר האילים לא יוכל אדם לרכוב עליו ולישב עליו בשעת מרוצתו לעולם וגודל המהירות בדילוגים עלומים כו'. וכך יובן עד"מ למעלה דצבאן שנאמר דומה דודי ללבי או לעופר האילים הכונה שהוא בא צחי' דילוג גדול ועלום מאד שלא הי' כמוהו בזמן מ"ת. והיינו כי הסוס הוא מרכבה לצחי' אדם העליון הנק' מלכא והמרכבה שלו הוא צחי' בוסך צחי' אוחיות התורה וע' מזה ברע"מ ר"פ כי תלא וצפי' הרמ"ז שם ועמ"ש צה"ש ע"פ לסוסתי. אבל הדילוג לצחי' הרי צחר נמשך מלמעלה יותר מצחי' ז"ל הנק' אדם וכמ"ש צח"א גבי פורים צד"ה כי אברהם לא ידענו צענין כי נפלתי קמתי. וזהו ענין סוב דמה לך דודי. ופי' האלשיך צפמ"ג על שה"ש כי אחה חלקי האלקים ואין סוף לרחמים שלך כי אחת מקור הרחמים וזהו דמה לך שחאה מדמה כפי מהותך שחאה צעל הרחמים עכ"ל. והיינו שכנ"י אומרת כן לז"א שיהי' דמה לך לצחי' מהותו ועלמותו ית' צחי' ע"ק. ומשם יומשך להיות ללבי כו' על הרי צחר כנ"ל. וגם כאמרם מה לבי זה בשעה שהוא יבן עינו אחת פתחה ועינו אחת קמונה כך הפי' בשעה שאין ישראל עושין רלונו של הקב"ה הוא מביט עליהם צעינו אחת עכ"פ כמ"ש עין ה' אל יראוי כו' והיינו להיות נמשך מצחי' עינא בקיחא דלא נחיס להיות מתלבש עכ"פ ההשגחה ע"ד נסוס דאסתר שמתלבש בלבוש שזהו נק' צעינו אחת כו'. וזהו ישראל בשעה צה' דקאי על ישראל דלעילא צחי' ז"א. בשעה מלשון וטח את הבית. לשון דיבוק שיחדק לה' אור א"ס צ"ה עלמו. להיות ודמה לך. וזהו סוב צחי' סוב"ע:

ב ודנה כ"ז הוא צחי' ירדת אור והמשכתו מלמעלה למטה שיורד ומתלבש בסוד גלות השכינה כמו אנכי ארד עמך מארימה כו' שנמשל ללבי או לעופר האילים כו' מטעם הנ"ל. והנה כמ"כ ממש צחי' העלי' שעולה מהתלבשות ההסתר הזה עולה ג"כ צחי' מרוצה גדולה שלא בהדרגה כלל כמו עד"מ הלבי או שיפר האילים שרץ במרוצה גדולה מנמוך לגבוה כמו מגבוה לנמוך כי הדילוג והמרוצה כח א' הוא צין שידלג וירוך בעמק מהר או מעמק להר הכל תלוי במהירות בלבד והיא הקלות אשר ברגלים וכמו בעשהאל שנאמר זו ועשהאל קל ברגליו כאחד הלבי' בשמואל ב' כו' ב'. וכמ"כ יובן עד"מ למעלה צחי' העלי' מן הגלות שצחי' העלאה

זו מלמטה למעלה דומה ממש כמו עד"מ הלבי שרץ מן העמק אל גובה ההר
 בדילוג ומרוצה גדולה כך כתיב ברח דודי ודמה לך ללבי או לעופר האילים על
 הרי צשמים פי' ברה במרוצה גדולה והוא בתי' העללה מן התלבושות הגלות הנ"ל
 וכמ"ס ואנכי אעלך גם עלה בגלות מלרים וכיוצא שהוא בתי' מרוצה ודילוג גדול
 כ"כ שלא בדרך עו"ע בהדרגה מטעם הנ"ל בתי' הירידה. וע' במד"ר צשה"ס ע"פ לא
 ידעתי נפשי וכמ"ס באהר"ז דרפ"ה ע"כ רישא דלאו רישא ולא ידע ולא אחידע מה דהוי
 ברישא דא כו' ועל האי אקרי ברח אל מקומך. ועד"ז נאמר ברח דודי כו' לך לפי
 שהעלי' שלא בהדרגה. וזה ענין שנאמר ביעקב ברה לך אל לבן אחי כי יעקב באל"י
 שם יש לעומת זה ז"א דקליפה עשו. אבל אל לבן הוא לבן העליון בתי' ושער
 רישי' כעמר נקא שם אין לעומת זה. ונק' זה צשם בריחה לפי שצורה מן השתלשלות
 העולמות אשר שם יש טוב ונגד זה רע לתי' שלמעלה מגדר השתלשלות. א"כ
 הוא כמו בורה מן הנהגת השתלשלות החילוניות שהורגלו עד עכשיו לקבל משם היות
 וניקה כו' ועכשיו בורה מהן לתי' שאין להם אחיזה שם. גם י"ל ברה מלשון
 והצריח התיכון כו' מצריח מן הקלה אל הקלה שהוא ענין תפארת עולה עד הכתר. והיינו
 ברה דודי כו' לך. וברכות ברה דודי מעובדי כוכבים והדבק בהן בישראל והיינו ע"ד
 הנ"ל. וזהו שבתחלה אמר בתי' הירידה מלמעלה למטה כוב דמה לך דודי ללבי או
 לעופר על הרי צהר דוקא וזה"כ בתי' ההעללה ממטה למעלה אמר ודמה לך ללבי או
 לעופר כו' על הרי צשמים דוקא פי' על הרי צשמים עד"מ שיש הרים הגבוהים מאד
 ששם גדלים עלי צשמים המשיבים את הנפש כידוע בתי' הריה שהוא המשיב את
 הנפש מפני עולם התענוג שמתענג בו הנפש כו' וכל זה דמיון למעלה בתי' ג"ר
 כח"כ דאל"י שנק' הרי צשמים ע"ס בתי' פנימית עוגג העליון שזא ומחלבש בתי' ריה
 הצשמים. ועמ"ס צביאור ע"פ בתי' לגני צענין אריתי מורי עם צשמי ומ"ס
 צד"ה אלה מסעי צענין ירדן וירחו וצד"ה וישלח יהושע מרגלים כו' ואת ירחו. וזהו
 ענין שנאמר במשיח והריתו ציראת ה' והיינו בתי' ומדרגה דכה"כ שהארת אור ה"ס
 מאיר בגילוי היותר עליון מכל השתלשלות וכידוע וה"ז בתי' עלי' גדולה לכנ"י
 ושכינה עמהם שיהעלו צעילוי דג"ר כמ"ס ברה דודי כו' לך על הרי צשמים וכמו
 שאמר ששה חדשים צשמן המור וששה חדשים צשמים וצחמרוקי הנשים פי' שמן המור
 הוא בתי' התענוג המלוכש בחכמה שנק' שמן משחת קדש כידוע וצשמים שם ריה
 לצד בתי' התלבושות צשמן שהוא חכמה שהשמן ראוי לאכילה ג"כ משא"כ הריח עלמו
 שהנשמה נהנה ממנו ולא הגוף היינו בתי' עלמיות התענוג מה שאינו מלוכש בחכמה
 עדיין ועמ"ס בד"ה זאת חנוכת המזבח מענין שמן וקטרת. וזהו ששה חדשים צשמים
 כו'. וכך יוצן בתי' הרי צשמים למעלה שהוא בתי' פנימית עוגג העליון ולשם העלאת
 השכינה מן הגלות וההסתר כמו מן העמק לגובה ההר היותר נעלה כו' שהוא בדרך
 דילוג שלא ע"פ הדרגה כלל וכענין מ"ס צד"ה כנשר יעיר צפי' ישארו על אברתו
 למעלה מתי' רמ"ה איברין דמלכא שע"י קיום המלות כי ע"י הגלות יוצו לתי'

שבע"ת עומדים בו' לפי שמזכרים מבחי' עומק רע שהם ג"ק שלמטה מטה מנוגה
 ועי' זיחעלו בעומק עוב צחי' כתר עליון מה שלמעלה מהחכמה דאורייתא מחכ' גפקת.
 וזהו ענין סוב בו' על הרי בשמים צחי' ריח. שהוא עי' החשובה כמ"ס בד"ה ראה
 ריח בני בענין ריח בגדיו ריח בוגדיו. ועלי' זו צחי' מקיף עליון גמשך דוקא עי'
 הירידה בתחלה על הרי צחר. וזהו ענין ישארו על אפרתו כנ"ל. וזהו ענין חור וגזול
 הנאמר כאן בצרית בין הגזרים כמ"ס על גזוליו ירחף בו' ישארו על אפרתו. וזהו
 ג"כ ענין המדרש אגדה שהביא רש"י בשופטים רסו' ה' בענין חבור וכרמל נאמר
 צסיני אנכי ובחבור נאמר אנכי צ"פ נאמר צסיני הוי' אלקיך ובכרמל אמר כפול ה'
 הוא האלקים ה' הוא האלקים. כי סיני מורה על לדיקים. וחבור וכרמל הם צחי'
 הרי צחר. אך עי' החשובה יזכו שבמקום שבע"ת עומדים והיינו אנכי צחי' עי'
 וא"א בו' וכמ"ס מזה סד"ה שובה ישראל. וזהו ענין על הרי בשמים שהם עי' וא"א.
 וזהו שרמזו דז"ל ע"פ בעתה אחיטנה ביטעני' ססי' קמ"ך זכו אחיטנה לא זכו בעתה.
 פי' כמ"ס בגמ' סנהדרין ז"ה א' זכו אזי יעלו מן הגלות צחי' מרז"ה ודילוג גדול
 מלמטה למעלה עד רוס המעלות והיינו אחיטנה ל' מהירות גדולה כנודע לפי שרריך
 לזה צחי' מהירות עלומה כמ"ס צרח דודי בו' לך וכנ"ל אז העלי' זאת היא בתכלית
 העילוי כמ"ס אטלך גם עלה וכמ"ס לעתיד בגמר שביד כל הגלות הנה יכיל עבדי
 ירום וגשח וגבה מאד שהוא צחי' פנימי' עי' כנודע וד"ל. אך לא זכו בעתה פי'
 בהדרגה שלא בדילוג עד שיעלו בסדר והדרגה לריך ארובות זמן עמ"ס צת"א סד"ה
 וידבר אלקים בו' וארה. ועמ"ס עוד מענין זכו אחיטנה צת"א גבי פורים בד"ה
 לצסומי צפוריא גבי מהר קה את הלבוש. ולצאר הדברים איך עי' הירידה על הרי צחר
 יומשך אח"כ העלי' על הרי בשמים. יש להקדים מארז"ל ע"פ וזרעתי לי צאריך לא
 גלו ישראל לבין עו"כ אלא כדי להוסיף עליהן בו' והקושיא ידוע כלום אדם זורע קצ
 אלא להוליא כמה כורין בו' ואנו רואים שאינו צמלא גרים בישראל חלק א' מריבוא
 ועוד דאדרבה ארז"ל קשים גרים לישראל כספחת. אך הענין הוא דפי' גרים הללו
 היינו צחי' הנילוות שנפלו מעולם החסו. דהנה כתיב יב גבולות עמים למספר בני'
 שהן ע' שרים לנגד ע' נפש דיעקב וכל שר ושר יש לו שרש עליון עד רוס המעלות
 דהיינו עד צחי' ז"ת דחסו שהן הנק' ז' מלכים קדמאין ולפי שבאו"א כלול מיו"ד לכך
 הן במספר ע' שרים למטה (ועמ"ס בד"ה וכל צניך בענין ע' תלויה דחיבת יברסמנה
 חזיר מיער) וכמ"ס ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מצ"י שהם
 צחי' התיקון כידוע ומבואר צמ"א. והנה כתיב בכאו"א מהו' מלכים וימלך וימת
 ואמרו בזהר מאן דנפיל מדרגי' אקרי מית בו' והיינו ענין וצחי' שבה"כ שנשברו
 ונפלו עמהם רפ"ח נילוי' בעולם הצריאה בו' וכמ"ס צע"ה. וא"כ הרי צע"ס דנוגה
 דצי"ע נחלש צהן מבחי' רפ"ה נילוי' דהו' עי' צחי' השצירה וזהו פי' וימלך
 וימת בו'. וענין תהה"מ היינו צחי' העלאת הנילוות שנפלו למטה צחי' מיתת צע"ס
 ונקראים בשם מתיס והתחי' שלהם היינו עי' ישראל להיוחס צחי' התיקון שמתקן
 ומצבר לצחי' החסו כנודע. אך כיצד יוכלו ישראל להעלותם ולהצילם לשרשם. הנה

זו מלמטה למעלה דומה ממש כמו עד"מ הלבי שרץ מן העמק אל גובה ההר
 דילוג ומרוצה גדולה כך כתיב ברח דודי ודמה לך ללבי או לעופר האילים על
 הרי צמחים פי' ברח צמרוכה גדולה והוא צחי' העלאה מן התלצשות הגלות הנ"ל
 וכמ"ס והלבי אטקך גם עלה בגלות מלרים וכיולא שהוא צחי' מרוצה ודילוג גדול
 כ"כ שלא בדרך עו"ט בהדרגה מטעם הנ"ל צחי' הירידה. וע' צמד"ר צסה"ס ע"פ לא
 ידעתי נפשי. וכמ"ס באהר"ז דרפ"ח ע"ב רישא דלאו רישא ולא ידע ולא אחידעמה דהוי
 ברישא דא כו' ועל האי הקרי ברח אל מקומך. ועד"ו נאמר ברח דודי כו' לך לפי
 שהעלי' שלא בהדרגה. וזהו ענין שנאמר ציעק ברח לך אל לבן אחי כי יעקב צאלי'
 שס יש לעומת זה ז"א דקליפה עשו. אבל אל לבן הוא לבן העליון צחי' ושער
 ריש' כעמר נקא שס אין לעומת זה. ונק' זה צמס צריחה לפי שצורה מן השתלשלות
 העולמות אשר שס יש טוב ונגד זה רע לצחי' שלמעלה מגדר ההשתלשלות. א"כ
 הוא כמו צורה מן הנהגת השתלשלות החילוניות שהורגלו עד עכשיו לקבל ממש היות
 וניקה כו' ועכשיו צורה מהן לצחי' שאין להם אחיזה שס. גם י"ל ברח מלשון
 והצריח החיכוך כו' מצריח מן הקלה אל הקלה שהוא ענין תפארת עולה עד הכתר. והיינו
 ברח דודי כו' לך. וצרכות ברח דודי מעובדי כוכבים והדפק בהן בישראל והיינו ע"ד
 הנ"ל. וזהו שבתחלה אמר צחי' הירידה מלמעלה למטה טוב דמה לך דודי ללבי או
 לעופר על הרי צהר דוקא והנ"כ צחי' ההעלאה ממטה למעלה אמר ודמה לך ללבי או
 לעופר כו' על הרי צמחים דוקא פי' על הרי צמחים עד"מ שיש הרים הגבוהים מאד
 שס גדלים עלי צמחים המשיבים את הנפש כידוע צחי' הריה שהוא המשיב את
 הנפש מפני עולם התענוג שמתענג בו הנפש כו' וכל זה דמיון למעלה צחי' ג"ר
 כה"כ דאלי' שנק' הרי צמחים ע"ס צחי' פנימית עונג העליון שצא ומתלבש צחי' ריה
 הצמחים. ועמ"ס צביאור ע"פ צאחי לגני צענין אריתי מורי עס צממי ומ"ס
 צד"ה אלה מסעי צענין ירדן יריחו וצד"ה וישלח יהושע מרגלים כו' ואת יריחו. וזהו
 ענין שנאמר צמשיה והריחו ציראת ה' והיינו צחי' ומדרגה דכה"כ שהארת אור ה"ס
 מאיר בגלוי היותר עליון מכל ההשתלשלות וכידוע וה"ז צחי' עלי' גדולה לכני'
 ושכינה עמהם שיתעלו צעילוי דג"ר כמ"ס ברח דודי כו' לך על הרי צמחים וכמו
 שאמר ששה חדשים צמון המור וששה חדשים צמחים וצתמרוקי הנשים פי' שמן המור
 הוא צחי' התענוג המלוכש בהכמה שנק' שמן משחת קדש כידוע וצמחים שהם ריה
 לצד צלתי התלצשותו צמון שהוא חכמה שהשמן ראוי לאכילה ג"כ משא"כ הריח עלמו
 שהנשמה נהנה ממנו ולא הנוף היינו צחי' עלמיות התענוג מה שאינו מלוכש בהכמה
 עדיין ועמ"ס כד"ה זאת חנוכת המזבח מענין שמן וקטרת. וזהו ששה חדשים צמחים
 כו'. וכך יובן צחי' הרי צמחים למעלה שהוא צחי' פנימית עונג העליון ולשם העלאת
 השכינה מן הגלות וההסתדר כמו מן העמק לגובה ההר היותר געלה כו' שהוא בדרך
 דילוג שלא ע"פ הדרגה כלל וכענין מ"ס צד"ה כגשר יעיר צפי' ישארו על אצרתו
 למעלה מצחי' רמ"ה איצרין דמלכא שע"י קיום המלות כי ע"י הגלות יזכו לצחי'
 תשובה כמ"ס ושס ה' את שבותך כו' עיין צרכות נשא ספ"ו המזכר לעיל. ובמקום

שבע"ת עומדים בו' לפי שמצדדים מצחי' עומק רע שהם ג"ק שלמטה מטה מנוגה
 ועי' ויחטלו בעומק עוב צחי' כתר עליון מה שלמטה מההכמה דאורייתא מחכ' נפקת.
 וזהו ענין עוב בו' על הרי בשמים צחי' ריח. שהוא ע"י החשיבה כמ"ס גד"ה ראה
 ריח בני בענין ריח בגדיו ריח בגדיו. ועלי' זו צחי' מתקף עליון נמשך דוקא ע"י
 הירידה בתחלה על הרי צחר. וזהו ענין ישארו על הצדחו כנ"ל. וזהו ענין חור וגזול
 הנאמר כאן בצרית בין הגזרים כמ"ס על גזוליו ירחף בו' ישארו על הצדחו. וזהו
 ג"כ ענין המדרש הגדה שהציא רש"י בשופטים רס"י ה' בענין חצור וכרמל נאמר
 צסיני אנכי ובחצור נאמר אנכי צ"פ נאמר צסיני הוי' אלקיך ובכרמל אמור כפול ה'
 הוא האלקים ה' הוא האלקים. כי סיני מורה על לדיקים. וחצור וכרמל הם צחי'
 הרי צחר. אך ע"י החשיבה יזכו שצמקוס שבע"ת עומדים והיינו אנכי צחי' ע"י
 וא"א בו' וכמ"ס מזה סד"ה שובה ישראל. וזהו ענין על הרי בשמים שהם ע"י וא"א.
 וזהו שרמוז דז"ל ע"פ בעתה אחישה ציטע' סס"י סמ"ך זכו אחישה לא זכו בעתה.
 פי' כמ"ס בגמ' סנהדרין ל"ה א' זכו אזו יעלו מן הגלות צחי' מרובה ודילוג גדול
 מלמטה למעלה עד רוס המעלות והיינו אחישה ל' מהירות גדולה כנודע לפי שצריך
 לזה צחי' מהירות עמומה כמ"ס צרה דודי בו' לך ובנ"ל אז העלי' זאת היא בתכלית
 העילוי כמ"ס אטלך גם עלה וכמ"ס לעתיד בגמר שיעזר כל הגלות הנה ישכיל עבדי
 ירוס וגשא וגבה מאד שהוא צחי' פנימי' ע"י כנודע וד"ל. אך לא זכו בעתה פי'
 צהדרגה שלא צדילוג עד שיעלו בסדר והדרגה לריך אריכות זמן עמ"ס צת"א סד"ה
 וידבר אלקים בו' וארא. ועמ"ס עוד מענין זכו אחישה צת"א גבי פורים צד"ה
 לצסומי צפוריא גבי מהר קה את הלבוש. ולצאר הדברים אך ע"י הירידה על הרי צחר
 יומשך אח"כ העלי' על הרי בשמים. יש להקדים מאדז"ל ע"פ וזרעתי לי צאריך לא
 גלו ישראל לבין עו"כ אלא כדי להוסיף עליהן בו' והקושיא ידוע כלום אדם זרע קצ
 אלא להוליא כמה כורין בו' ואנו רואים שאינו צנמלא גרים בישראל חלק א' מרובוא
 ועוד דאדרבה הרז"ל קשים גרים לישראל כספחת. אך הענין הוא דפי' גרים הללו
 היינו צחי' הגילולות שנפלו מעולם התהו. והנה כתיב ילכ גבולות עמים למספר בני'
 שהן ע' שרים לנגד ע' נפש דיעקב וכל שר ושר יש לו שרם עליון עד רוס המעלות
 דהיינו עד צחי' ז"ת דתהו שהן הנק' ז' מלכים קדמאין ולפי שבאו"א כלול מיו"ד לכך
 הן צמספר ע' שרים למטה (ועמ"ס צד"ה וכל בניך בענין ע' תלויה דתיבת יברסמנה
 חזיר מיער) וכמ"ס ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני' שהם
 צחי' התיקון כידוע ומבואר צמ"א. והנה כתיב צבאו"א מהו' מלכים וימלך וימת
 ואמרו בזהר מאן דנפיל מדרגי' אקרי מית בו' והיינו ענין וצחי' שצ"כ שצצרו
 ונפלו עמהם רפ"ה גילוליי' צעולם הצריאה בו' וכמ"ס צע"ה. וא"כ הרי צע"ס דנוגה
 דבי"ע נתלבש בהן מצחי' רפ"ה גילוליי' דתהו ע"י צחי' השצירה וזהו פי' וימלך
 וימת בו'. וענין תהו"מ היינו צחי' העלאת הגילולות שנפלו למטה צחי' מיתה צע"ס
 ונקראים צסס מתיס והתחי' שלהם היינו ע"י ישראל להיותם צחי' התיקון שמתקן
 ומצור לצחי' תהו כנודע. אך כיצד יוכלו ישראל להעלותם ולהציאה לצרפת. הנה

זהו ע"י ישראל משועבדי' תחת הע' שריס. דהנה ידוע שכל שפע דלח"מ שזאותה
 המדינה שתחת ממעלה השר ההוא נשפע הכל ע"י התלכשות זאותו השר כמאמר אין
 לך עשב למטה שאין לו מזל מלמעלה והמזלות מקבלים מן השריס ולכן יש חילוק
 בין מדינה למדינה בלמחים ופירות הגדלים שם והיינו לפי צחי' שרי המדינות שלמעלה
 ולכן יש חילוק בחרגותם למטה בגידול פירות ותצורות שבמדינה זו גדלים גפנים וכו'
 תאזים וכו' חטיס. והנה כאשר איש הישראלי אוכל מזון ומאכל שנשפע ע"י אותו השר
 ומחלש בלבוש שגדל שם וכל לרכי שפע דלח"מ אשר שם ואח"כ הרי הוא ככה מאכל
 זה מתפלל בכונה שמופר נפשו ב'חד כו' והרי עי"ז הוא מעלה לצחי' הנילוץ חלקי
 השורה ככה מאכל ההוא שהי' תחת אותו יניקת השר ההוא כל עובדי גילולים ומעלהו
 ומכניסו תחת כנפי השכינה כמו הגר ממש שנכנס מטומאה לקדושה תחת כנפי השכינה
 כו' וכמ"כ בכל דל"ה פרטי' הנה מעלה לצחי' הנילוץ דהו' שמלוכשים בהם וגמלא
 עושין ישראל צחי' גרים רבים מאד בכל יום ויום שהן תחת הע"ס. וזהו שרמוז
 רז"ל שלא גלו ישראל לבין עו"ג אלא להוסיף עליהם כו' שהוא צחי' ריבוי העלאות
 הנילוץ כנ"ל וכמ"ס במ"א ע"פ והטבך לגוי גדול שם בגלות דוקא ומעט
 הנ"ל. וכ"ז מרומז בשמו"ע בצרכת אהה גבור לעולם אד' מחי' מתים אהה פי' שזהו
 ג"כ ענין תהה"מ שיש צכ"י ע"י ישראל שמעלין נילוי' ה"ז שמחי' אותן מצחי' המיתה
 שלהן כי תחלה כמו שהן היו מלוכשים בגשמי' דל"ה שבגוגה נקראו בשם מתים וכמ"ס
 וימלך וימת כנ"ל והתחי' שלהן היינו ע"י ישראל כשמתפללים ומוסרים נפשם ב'חד
 שאז יוכלו גם הם עמהן ב'חד ויחיו מן צחי' המיתה כו' וזהו פי' מחי' מתים
 אהה. והיינו ע"י אהה גבור לעולם אד'. שכלי להיות צחי' אד' הוא צחי' מלכותו
 ית' אגת אשמודע אדון על כולא הוא ע"י צחי' גבור שהוא צחי' ירידות המדרגות
 שלא בדרך הדרגה מעילה לעילה אלא בצחי' דילוג וקפיצה שירדה השכינה להתלכש
 בשריס של עו"כ ונק' צחי' זו בשם גבורה כי הגבור יכול לרוץ מהר ע"י ריבוי כח
 וגבורה וכמ"ס בגבור לרוץ אורח כו' וכעוצדא דבר דרומא דהוה קפוך מילא פ"ה
 דגיטין דנ"ז ע"א. וכ"ז הדילוג והקפיצה הוא כדי להיות מחי' מתים הם הנילוים
 שנפלו מעולם התהו. ור"ת אהה גבור לעולם אד' אגל"א שהוא ענין משכיל אל
 דל כמ"ס במ"א בדרוש כונת המקוה. וזהו ענין ורצ להושיע פי' אחר שאמר מחי'
 מתים כו' בא ליתן טעם לזה דלכאורה איך אפשר להעלות מאכל גשמי שיוכלל
 ויתאחד ב'חדות ה' ע"י מס"נ אחר שהמאכל מלך עלמו גשמי הוא וכנראה בחוש
 שהאדם יתגשם מן האכילה כי שרש המאכל מעה"ד עו"ר כו' כנודע הנה לזה אמר
 ורצ להושיע. פי' צחי' רצ הוא יכול להושיע ולהעלות גם המאכל וכיוצא. דהנה
 אמרו כל רצ מצבל ורצי מו"י כו'. ולהבין רמוז זה המאמר הנה יש להקדים צפי' רצ
 כי הנה לשון רצ הוא ענין הריבוי בודאי וכמו לגוי גדול עלום ורצ כו' דהיינו כמו
 רוב עם שהן ריבוי החלקים וכמו רוב דברים שהן ריבוי אותיות שכ"ז ענין ההחלקות
 וריבוי כו'. אך הנה מ"מ לשון רצ הוא לשון יחיד שהרי לא אמר רבים שנאמר ג"כ
 על ריבוי הדברים אבל הוא לשון רבים משא"כ ל' רצ שהוא לשון יחיד. והענין הוא

דגם שפי' רב הענין ריבוי החלקים כנ"ל אבל עכ"ז היינו שכל החלקים מתאחדים
 והיו לאחדים לאגודה א' ובענין מ"ש ע"פ והנה אגתנו מאלמים אלומים שטושים
 מהרבה שזולות נפרדים אלומה ואגודה אחת. וזהו שכאמר צעשו לשון רבים נפשות
 עשו וצטבעים נפש דיעקב הע"פ שהן שבעים נפש לשון יחיד ולא אמר נפשות לשון
 רבים לפי שהן מתאחדים כאלו הן נפש א' בלבד כו' להיותם צבתי' היחוד וכמ"כ
 צתי' רב הוא מורה צתי' היחוד גם שהוא ענין הריבוי ג"כ כנ"ל לכך אומר רב לשון יחיד
 (והוא כענין שפי' צוח"א ויהי דרמ"ז ע"א צפי' רבות צמות כו' ורברצין על כולא).
 וזהו מה רבו מעשיך ה' כולם צחכמה עשית כי הנה השתלשלות וריבוי הוא ע"י
 אותיות כי הנה צחכמה כה מ"ה עדיין הוא עלם ההשכלה והין צה צתי' אותיות וע"י
 הקול מתחלקים האותיות והקול הוא עדיין קול פשוט בלתי התחלקות לזירופי אותיות
 רק צה' מולאות הפה מתחלק הקול כמו אהה"ע מהגרונ וגיכ"ק מהחיק כו' ונעשים
 לזירופי אותיות הרבה מאד ושרש ההתחלקות נמשך מה"ג מלפ"ך המפרידות הקול
 צה' מולאות כמ"ש צמ"א באריכות. וכך יופן למעלה שריבוי התהוות הנצחיים הלא
 הוא רק ע"י צתי' לזירופי אותיות הרבים שמתחלקים באותיות הדיבורים ציו"ד מאמרות
 וכל לירוף יש לו כח מיוחד להיות נצרא פרטי עד לזירופי אותיות דשם חלקים
 היותר אחרונים מהוים דברים התחתונים כמו אותיות לחם מהוה הלחם וכיוצא.
 וכ"ז מלד צתי' הריבוי ההתחלקות והוא הנק' צתי' גבורות ולמלומים שמתחלקים האור
 ומלמלמים להיות לזירופי אותיות פרטים כ"כ וזהו מה רבו מעשיך ועמ"ש מזה צת"א
 פ' וארא צד"ה וידבר חלקים כו' וארא. וריבוי רבצות ההתחלקות הוא צתי' ורב
 להושיע היינו צכדי להעלות מצתי' רה"ר טורי דפרודה לצתי' יחוד העליון ועמ"ש
 ע"פ תהלתו צקהל חסידים. ולאחר שנתבררו ועלו מצתי' רה"ר לצתי' הציטול נק'
 ורב לשון יחיד דפי' רב הוא ענין יחוד של הריבוי וע"י יוכל להושיע להעלות כל
 פרטי הגיטולים גם אותן היותר אחרונים בהשתלשלות כמו המאכל הגשמי ששרשו
 לזירופי אותיות לחם גם הוא יתעלה ויכלל באחדות ה' ע"י מס"ג כנ"ל גם שהוא
 גשמי לפי שהוא ורב להושיע להביא הכל אל צתי' היחוד כו' ולולא זה הי' הלחם
 מטמטס ומגשם עד שלא הי' יכול לומר אחד אחרי אכלו ממנו ועתה נהפוך הוא
 כמארז"ל ללא אכילנא צשרא דהורא כו'. וזהו ענין כל רב מצבל ורבי מא"י כו'
 דהנה צתי' הי' עדיין צתי' גילוי חלקות גם לאחר החורבן כמו צימי רבינו הקדוש
 וכיוצא וכמארז"ל ע"פ ותשבט ותותר צימי רבי כו' וע"כ הגם שהי' צתי' התחלקות
 וריבוי גדול צפיזור ופירוד החיות צדל"ח שהיו משועבדים תחת השר כנ"ל בכל
 הצטרכותם כמאכל ולצום וכיוצא ועכ"ז לא הי' צה צתי' פירוד ח"ו כי כולם עלו ונכללו
 באחדות ה' וביחוד האלקי ע"י תורתם ועבודתם לפי שבא"י מקום המוכן לגילוי יחוד
 כמ"ש עיני ה' אלקיך צה כו'. וזהו פי' רבי כלומר רב יו"ד שאע"פ שיש צתי' רבוי
 בהתחלקות לזירופי אותיות רבים צדל"ח כו' אעפ"כ כולן באים בצתי' הציטול והיחוד
 והוא צתי' יו"ד שהוא המורה היחידות כמו אכלתי דברתי שמדבר צעדו בלשון יחיד
 אומר ציו"ד נוספת משא"כ כשאומר בלשון רבים אומר אכלנו וכיוצא וגם כאן פי'

רבי צחי' הרצוי זה לכלל צחי' היחידות והוא צחי' הציטול באחד כנ"ל והיינו פי' רבי (כלומר הרב הוא שלי וכמו מורי ורבי והכל ענין א') משא"כ צבל צהיות ששם אין גלוי חלקות כ"כ כו' אלא אדרבה שם הוא צחי' ההסתר פנים מאד כי צגלות האור חלקי צחי' למלוא והסתלקות צחי' שינה כמ"ס צמ"א ואז מתהווה צחי' הפירוד מרציו ההחלקות. אך אעפ"כ חוזר לצחי' היחוד כנ"ל. וע"כ אמרו כל רב מצבל צלא יו"ד גוספת. אך מ"מ צפי' רב יש צחי' היחוד ג"כ כנ"ל צפי' ורב להושיע. ובמ"א אות ריש ס"ז ורב סוד צינה וכשמאיר זה הכמה י' נק' רבי. ועמ"ס צסידור גבי צהמ"ז צד"ה להבין כו' פתח צמזבח וכיים צשולחן צצירור השולחן הוא ע"י הצינה וצמזבח ע"י ההכמה כו' ועד"ז יוצן ההפרש צין רב לרבי. גם י"ל ענין רב מצבל כמ"ל צחי' ומשם יפרד ההחלחו צראש הצריאה ד' היות וכנפיהם פרודות ונק' ג"כ הרי צחר. אך צחמת זהו קדושה גמורה ולשם העלאת הנילוים מעורי דפרודה דק"כ כנודע מענין ארי' דאביל קרצנין כו' והחיות נוסאות. וזהו ענין ורב להושיע כל רב מצבל ועמ"ס צד"ה וכל צניך צענין פי' ורב שלום. (הג"ה וע' צסידור שער האלול צהציחור ע"פ חתם לצבים מצואר דהכריתת צרית צין הצתרים צשרשו הוא ענין ההחלקות הכתר לצ' חלצין דהיינו עת"י וא"א והס צ' חלצין שהס דבר אחד ממש היינו צחי' כתר עליון. וא"כ לכאורה תמוה מהו ענין להרי צחר שהס עורי דפרודה וצמ"ל. אך י"ל דשייך היטיב כמ"ס צת"א צד"ה ויהי צשלה פרעה צענין ופרעה הקריב שעי"ז ציררו נילויות דתהו ששרשם מאד נעלה כו' וזהו וזרעתי לי צארץ כלום אדם זורע קב כו'. ומהעלאת מ"ן מהצירור דעורי דפרודה ע"ד לחוק עשה לי חלקים. מזה נמשך היחוד עליון דזו"ג עד שמגיע ג"כ חיבור ויחוד הצ' הצחי' צצכתר כו'. ועמ"ס מזה ע"פ ציוס ההוא כרת ה' את הצדס צרית. והוא צפי' המלות הודו לה' קראו צשמו ע"פ אשר כרת את הצרהס כו' עכ"ה). ומכל זה יוצן ג"כ ענין המעשה דמגלת הצחר צימי הצבורש שהוא צחי' הצלצשות וירידת מלכותו ית' להיות ושמתי כהאי צעילס שהוא ע"י דילוג וקפילה כעופר האילים ולא צסדר השתלשלות. וכן היתה צמדרש שחר עוב צהלים סו' כ"צ צענין חתה ה' אל תרחק חילותי לעזרתי חושה וכיון שראה דוד כן צאיזה לשון היא קוראה להקצ"ה חילותי סידר עליה מומור על חילת השחר. ועוד שם אמר דוד למנלח למי שהוא קופץ כחיל ומאיר לעולם צשעת השיבה. וע' צח"ג פ' אחרי ס"ח א'. וזהו ענין חשם לשון מהירות כמו וחס עתידות למו וצמו צעתה אחישה. וכמו חילותי לעזרתי חושה שחמרה הצחר. וע' צגמ' צצ"צ פי"ג קל"ג צ' שפירשו צעתה אחישה צעת שגלרך יחיס וימהר לו הישועה ועד"ז הוא צצחסר. וע' צרצות סדר צא ס"פ י"ח מענין צעתה אחישה ע"ד הנ"ל. ועוד צרצות חולדות פס"ה ע"צ ד' גבי הגה נא לא ידעתי יוב וצאיבה ע"פ עיני נגרה. וסוף שה"ס רצה. וצירושלמי פ"ק דתענית פירשו צעתה מלשון עתה היינו ועתה ישראל מה ה' חלקך שואל מעמך ואין ועתה אלא לשון חשבה ועי"ז אחישה. והיינו כמו החשבה היא צחילא יתיר צחי' דילוג וקפילה כמ"כ יומשך עי"ז צחי' אחישה שהוא הקפילה שנמשך צמהירות מלמעלה

מבדר ההשתלשלות כנ"ל. וזהו ג"כ פי' אחש ורש כי ורש חסר ו' הוא לשון עניות ולרש אין כל ורוש מלא לשון ראש. והוא ענין הירידה והעלי' שיש בצחי' מל'. הירידה על הרי צחר הוא צחי' עניות ורש אלא שהוא אחש ורש שהוא צחי' דילוג וקפילה ונמשך לפש ג"כ צחי' סוב דמה לך דודי כו'. ורוש לשון ראש היינו כשתעלה למעלה מעלה אחר ירידה זו. ותכלית העלי' היא על הרי צשמים כנ"ל. וביאור הדברים היינו כמ"ס הפרדס שער האותיות הוא שער כ"ז פ"ג צענין רי"ש מלשון רוש ועושר אל תתן לי. והנה יש חילוק גדול בין דלי"ת לרי"ש עש היות שרמו שתי האותיות צא אל הדלות והעוני. אך כי הדלי"ת יש בה עוקץ והעוקץ הזה רמז אל היסוד כדפי' בפ"ז. אבל רי"ש אין בה עוקץ כלל לרמוז אל העניות יותר שאפי' היסוד הינו עמה אלא היא לבדה עכ"ל. ואפשר לומר שעד"ז הוא מה שצקרבן עולה ויורד כאמר זו בעשיכות וצדלית וצדלי דלות צפ' ויקרא. כי עולה ויורד הוא צחי' מל' שיש בה עליות וירידות. וצחי' דלות זהו כשהיא צחי' דלי"ת וצחי' דלי דלות זהו כשהיא צחי' אות רי"ש צחי' ולרש אין כל. וע' צוהר פ' חקת דק"פ ע"ב רי"ש ודל"ת חד מלה הוא. והנה מדל"ת נעשה אח"כ ה"א שזה מורה על קבלתה השפע צמילוי ועושר. אבל מצחי' רי"ש ה"א שיהי' ה"א כי ה"א תמונתה דל"ת וי"ד או דל"ת וא"ו. אך אפשר לומר כי הדרבה מצחי' רי"ש יכולים לעשות אות כ"ף כפופה או פשוטה. כי הכ"ף עגולה למעלה כמו רי"ש. כמו שאמרו שלא יעשו מכפי"ן צית"ן כו' והנה הכ"ף הוא צחי' צחר שלמעלה מן הבי"ת שהוא חכמה ומן הדל"ת יכולים לעשות צי"ת ג"כ אבל לא כ"ף. וזהו ענין יוהכ"פ כפורים כי פורים שצמי אחרו צחי' רוש דהיינו רי"ש וכו' לפורים שהוא כענין יוהכ"פ כ"ף פורים כמ"ס צת"א סד"ה לצטומי צפוריא דרוש הראשון שזהו ענין הגורל צוהכ"פ וכן צפורים. וזהו מה טובחלקינו ומה נעים גורלינו. והעשה שהכ"ף נעשה מן הרי"ש כי לפי ערך הירידה למטה יותר כך הוא העלי' אח"כ וכנ"ל שע"י הירידה על הרי צחר שאזי הוא צחי' רי"ש עי"ז דוקא יהי' העלי' להרי צשמים. כי יחרון האור נמשך מן החשך דוקא. מגלה עמוקות מני חשך דוקא. וזהו ג"כ מעלת בעלי תשובה על לדיקים. שחשובה הינו דוקא על עצירות כ"א על הדיחוק שהוא צחי' רי"ש ודלי דלות מן המטות והתורה ואח"כ כשש צחילא יתיר מתעלה צחי' כ"ף כמ"ס כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת שהוא צחי' ריח הרי צשמים וריח היינו חשבה ריח צוגדיו. וגם רי"ש הוא עשר פעמים כ"ף כמ"ס צמ"א צד"ה מה עובו צענין קדש לי כל צבור כו'. ועוד כמ"ס צמ"א ע"פ המאמר ס"פ מקץ דר"ד צענין אחגלגלו אחוון ע"ר שע"י הרי"ש שמורה ג"כ על הרע כשמתברר ע"י תשובה ונהפך לצוב נעשה צחי' טוב מאד. וכמארז"ל טוב זה יל"ט מאד זה יל"ה ר והיינו כשהפך לצוב. וזהו שמצחי' ור"ש נעשה ורו"ש שהוא צחי' ראש. כי החכמה נק' ראשית חכמה לשון נקבה שמקבלת מצחי' ראש הוא הכחר כו' וכמ"ס צת"א פ' יהרו צד"ה זכור את יום השבת. כמלא ילא לנו שצחי' ד' מורה על צחי' ציטונים שצנש"י ונק' דלה לגבי לדיקים שהם צחי' ה' פצ"פ. משא"כ הדל"ת היינו כשהיא אצ"א וזהו מדרגת

הצינונים שהוא אחכפיא. אך מבחי' אחכפיא יבוא לבחי' אחתפכא וזהו בחי' לדיק ואזי מדל"ת נעשה ה"א. ועמ"ס גד"ה זכור דעמלק ובד"ה לא הביע און ציעקב כו'. אכן בחי' הרי"ש זהו ירידתו למטה מבחי' צינוני ע"י עונות שאדם דש צעקציו. אך ע"י התשובה נעשה בחי' ראש. וזהו ענין בשמים ראש מר דרור וכמ"ס צמ"א:

פרשה וירא

וירא אליו ה'. ספ"ק דסוטה דף י"ד ע"א. וא"ר המא צר הנינא מאי דכתיב אחרי ה' אלקיכם תלכו כו' הקב"ה ביקר חולים דכתיב וירא אליו ה' באלוני ממרא אף אתה בקר חולים. צת"א פ' יתרו גד"ה משה ידבר כ' וז"ל מלותי דוקא מלות שהקב"ה עושה בעלמו הקב"ה מבקר חולים שענין החולים בעולמות עליונים הוא כמ"ס (שה"ש ב' ה') סמכוני באשישות וגו' כי חולת אהבה אני. שבחינת חולת אהבה היא מחמת ההסתר וההעלם שכל בחינת ממלא וסכ"ע אינן אלא בחינת זיו ורק הודו על ארך ושמים וגו' (תלים קמ"ה) ואי לזאת חכסך ותכלה הנפש לדבקה בא"ס צ"ה ממש וע"ז נאמר סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים שהם ענין התגלות אור א"ס צ"ה מההסתר וההעלם שגילוי זה הוא רפואה לחולת אהבה זו עכ"ל. והיינו ג"כ ע"ד מ"ס הרמב"ן צפי' החומש ר"פ וירא וז"ל ושמה כוונת עוד בזה לומר שהיה לו במראה השכינה ריפוי למחלת המילה כי כן ראוי להיות כדכתיב (משלי ע"ז ע"ו) באור פני מלך חיים עכ"ל. והיינו כי באור פני מלך הוא גילוי הארת פנים. שזהו התגלות אור ממש וכמ"ס צביאור ע"פ אלה מסעי. ולכן זהו רפואה לבחי' חולת אהבה הג"ל. ועמ"ס גד"ה והיה מדי חדש בחדשו בענין שמש לדקה ומרפא (מלאכי ג' כ') שמש בשבת לדקה לעניים (תענית ה' ב') שבימי החול ככ"י היא בבחינת חולת אהבה מחמת ההסתר כו' ובשבת מאיר בחי' יבוא אבא וזהו ענין שמש בשבת והוא מרפא כו' וזהו ישבעו ויתענגו מטובך. ועיין מענין שמש לדקה ומרפא בגמ' פ"ק דתענית ד"ה ע"ב ופ"ק דגדרים ד"ה ע"ב חרגא דיומא מסי ובגמ' פ"ק דיומא ד"כ ע"ב חרגא דיומא לא שמיא. והיינו דכתיב (דניאל ד' ל"ב) וכל דיירי ארעא כלא השיבין. ור"ל גילוי יח"ע איך שלמעלה היש ולמטה בחי' אין כביטול זיו השמש לגבי השמש ולכן זיו הג"ל לא שמיא כמ"ס רש"י בגדרים שם דחרגא דיומא היינו זיהרא דשמשא. ולכן מכו לבחי' חולת אהבה הנמשך מהסתר דבחי' המגן דשם אלקים המסתיר על זיהרא דשמשא להיות יש ודבר נפרד כו'. וע' זה"א פ' נח דס"ו ע"ב ע"פ וירפא

את מוצה ה' ההרוס (מ"א י"ח ל'):

ב פ"ז דב"מ דפ"ו סע"ב מאי כהוס היום הוליא הקב"ה חמה מנרתקה. והענין כי הנה פ"ק דעכומ"ז דף ד' ע"א לע"ל הקב"ה מוליא חמה מנרתקה כו' לדיקים מתרפאין בה דכתיב וזרחה לכס יראי שמי שמש לדקה כו' וכ"ה צרבות סדר וישלח פע"ה דפ"ז ע"ב ובקבלת ס"פ וזרחה השמש. ובסדר בא פע"ז קל"א מבואר ענין שמש לדקה היינו מה שיהי' ואור החמה שבעתים באור שבעת

הימים והוא ענין אור ג"ר דעתיק ולכן הוא מרפא כי משם מקור החיים. וזהו ענין והעלה ארוכה ורפואה. ארוכה נמשך מאריך אנפין כו'. ועמ"ש בד"ה כי המלוא הזאת אשר אנכי מלך היום בענין גדולה תשובה שמציאה רפואה כו' כמו שהרפואה היא למעלה מהמזון כו'. ברבות סדר משפטים פל"א דקמ"ע ע"א מצוה דשמש לדקה הוא משיח. ומכ"ז יובן ענין והוא יושב פתח האהל כחוס היום שהוא כדי להתרפאות מצחי' שמש לדקה ומרפא וכדפרש"י שבו ציוס הוליא הקצ"ה חמה מנרתקה וא"כ הוא מצחי' שמש לדקה דלע"ל וזה נמשך ע"י המילה עיין בת"א ס"פ לך לך בד"ה בעלם היום הזה נמול אברהם וגם כמ"ס זוהר שמות ד"ג ע"ב ע"פ שמש ומגן הוי' אלקים שמש ומגן דא ברית קדישא מה שמש זרח ואנהיר על עלמא כו' ועמ"ס ע"פ לשמש שם אהל זהס והוא כחהן כו' (תלים י"ט) ולכן ע"י המילה שהמשך גילוי צחי' שמש זהו ענין מוליא חמה מנרתקה כו' ועמ"ס בענין שמש בגבעון דוס שאמר יהושע לאחר שכל העם שנית כו' והעמיד הגלגל והנרתק של השמש. ורצונו צחי' כ' שנמול ציוס הכפורים כי הוא יוס התשובה שהיא רפואה ע"י שמש לדקה ומרפא ועמ"ס בד"ה ושמתי כדכד : (אות ג' הסר כתי"ק) :

ד פ"ד דברכות דכ"ז ע"א כשהוא אומר כחוס היום הרי שם ששית אומר ופרש"י כחוס היום ולא אמר כחוס השמש משמע כל המקומות המין בין חמה בין אל הוא מדבר בשעה ששית עכ"ל נשמע דפי' כחוס היום לפי פשוטו היינו כחלות היום ועיין בזה"ג נשא קב"ט א' ע"פ וארח לדיקוס כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום ופי' האריו"ל עד נכון היום ה"י היום והוא צחי' חד ארחא דצפונותא דשערי עמודא דאמלטיהא דעת העליון הכלול במו"ס כו' :

כי ידעתיו למען אשר יצוה. הנה צפירוס כי ידעתיו יש ג' פירושים התרגום פירש כפשוטו ארי גלי קדנוי. גדיל דיפקד ית צוהי כו'. ור"ל זהו הידיעה שהוא יתברך יודע אשר אברהם ילוא. והקשה רש"י על פירוש זה דא"כ תיבת למען הוא שפת יתר. וע"ז תירך הפנים יפות. דתיבת למען הוא שלא נאמר שהידיעה גורמת הצחירה דהיינו הלווי של אברהם אשר ילוא את צניו. ונהפוך הוא אשר הצחירה דהיינו הלווי אשר ילוא היא גורמת הידיעה וזהו כי ידעתיו למען אשר ילוא. ורש"י פי' כי ידעתיו לשון הבה. כמו מודע לאישה. ברות רסו' ב'. הלא בועז מדעתנו. שם סו' ג' ב'. והדעך בשם. ואמנם עיקר כולם אינם אלא לשון ידיעה שמהבב את האדם כו'. ולכאורה ראוי להביא ממ"ס רק התבס ידעתי מכל משפחות האדמה. בעמוס סו' ג' ב'. ופרש"י אהבתי וכן התרגום פירש התרעיתי. ועיין מזה בפ"ק דע"ג דף ד' ע"א. וסו"ס רש"י ולמה ידעתיו למען אשר ילוא. לפי שהוא מלוא את צניו עלי לשמור דרכי. ועיין בפרש"י צחומש פ' פינחס ע"פ לו את צני ואמרת אליהם את קרצני לחמי. עד באהם מלוי על צני לו את צני עלי כו'. ובעה"כ של הבה"ד ערך לו הביא בשם אותיות ר"ע אות ג' אין לו אלא שכניה שנאמר וילו ה' אלקים (יב)

אלקים. ואפ"ל ע"ד מ"ש צמ"א ע"פ וילוח אל צ"י. וילוח לשון לוותא והתקשרות. וכן פי' ענין מלותי ל' לוותא והתקשרות שט"י קיום המלות מתקשר ומתחבר אור א"ס צ"ה באילנות כו'. ועד"ז הוא ענין אין לו אלא שכינה כי פירוש שכינה היינו מה שהוא ית' מתקשר ומתחבר להאיר להתחונים כמ"ש בלק"ת צשה"ש צד"ה שהורה אני ונאווה דרוש השני בהביאור. וה"כ עד"ז פירוש למטן אשר ילוה הו' ענין התקשרות להמשיך אור שכינהו ית' בהתחונים. ובמד"ר פ' שלח ר"פ י"ז יש פירוש שלישי בענין כי ידעתיו דהיינו להודיעך בעולם כו' ע"ש ובמ"כ:

קיצור כי ידעתיו. הידיעה או לשון הבה. והיינו צשביל אשר ילוה. ויש לפרש ילוה לשון וענין המשכת השראת השכינה:

ב ובמד"ר ס"פ ויגש פי' כי ידעתיו אתה למדת חורה לצנך בעוה"ז אצל לעוה"ב אני צבדודי מלמד להם את התורה שנאמר וכל צנך למודי הוי'. ויתבאר מזה לק' צביאור הפסוק זה. סעיף י"ג. דכתיב ולמדתם אתם את בניכם. שצבדודי מלמד להם את התקשרות והשק יותר להבינו התורה יותר מלימודו עם שאר אדם. והשק זה גורם השפעת מעמיות ההכמה לכן גורם צבנן שיוכל לקבל יותר. ומעורר כן למעלה מדת היסוד שהוא צחינת ההתקשרות וההשק ע' צאג"ה סו' ע"ז ד"ה להבין משל ומלינה גבי וצחי' יסוד כו'. שימשיך שפע מעמיות הכמה עילאה להשפיע לכנס"י דהיינו ההמשכה מדעת עליין כנודע מענין כי אל דעות כו'. והיינו סיהי' וכל צנך למודי הוי'. וזהו כמ"ש צישעיה סו' ל"ה י"ע אב לצנים יודיע אל אמתך ופרש"י האב מודיע ומכוין דעת בנו אל אמתך להאמין כך עכ"ל. וע"פ פשוט כי הבן מקבל מהאב יותר האמונה. כי יודע שמאמנת האב את בנו ודאי מה במלמדו זהו מה שהתאמת אללו צאמת לאמיתו. כמבואר בן צספרי המחקר. וה"כ בלימוד האב לבן זהו לימוד והמשכת צחינת אמת וזהו יודיע אל אמתך. ובמ"כ מעורר עי"ז ההשפעה מג"ר הנקרא אבות לז"ת הנקרא צנים כו'. סיהי' המשכת צחינת ואמת ה' לעולם ועמ"ש מענין ואמת ה' לעולם צד"ה ציוס השמע"ל שמאלו תחת לראשי פ"א ומ"ש מענין תחן אמת ליעקב צביאור אלה מסעי דרוש השלישי גבי תותמו של הקצ"ה אמת. וזהו ג"כ ענין דור לדור ישבה מעשיך. ולמעלה דור ודור הם ת"ת ומל'. כ"כ צבו"ס צפי' לדור ודור נגיד גדלך. והיינו כי ע"י אשר ילוה את בניו מעורר כן למעלה צחי' לוותא והשראת השכינה כו':

קיצור אשר ילוה את בניו. אב לצנים יודיע אל אמתך ולמדתם אותם את בניכם. כי בהשפעת ולימוד האב לבן יש התקשרות יותר בהשפעה. וגמשיך מעמיות השכל יותר. וגם אלל הבן נקלט ונתאמת האמונה יותר. ועי"ז מעורר כן למעלה השפעה מג"ר לז"ת המשכת צחינת ואמת ה' לעולם ומצחי' דור ת"ת לדור מל'. וגמשיך צחי' לו והשראת השכינה למטה:

ציאור

כשלי הגליון. ובמרו דרך כי ישרים דרכי א"כ זהו עסק התורה ומה נומשך לעשות. לדקה כי גדול תלמוד שמביא לידו מעשה ועוד בתורה כתי' ה' קנני ראשית דרכו ע' צחי' ר"פ וארא:

ביאור ענין למען הביא ה' על אברהם את אשר דבר עליו
והוא עפ"ש במ"א בענין מי אל כמוך כו' לשארית נחלתו כו'.

בנבי"ק ברשימה הא' קודם התחלת הדרוש. בצירוף ל' התו"א.

הנה בפ"י למען הביא ה' על אברהם את אשר דבר עליו פ"י בת"א פ' בשלח
בד"ה אשירה להוי' כי גאה גאה. וכך הוא לענין מצות דכתי' ושמרו דרך
זו"י לעשות צדקה ומשפט למען הביא ה' על אברהם את אשר דבר עליו שעי'
המצות שנקראו דרך כלל בשם צדקה ומשפט כמשי"ת נמשך על בחי' אברהם שהוא
מדת האהבה ברצוא הלוך ונסוע. את אשר דבר עליו עליו דייקא הוא בחי' ארון
הנפלאות שהוא למעלה מהשגת הנפש ודבוקותו באלקים חיים שלכן הוא בחי' טוב
כנ"ל. וביאור זה הוא כי הנה דרך הוי' פ"י דרך ומבוא להיות הוי' דהיינו שיהי'
בחי' הוי' המורה על התהוות העולמות מאין ליש ע"י אותיות שם הוי' יו"ד חב' כו'
כי הרי הוא ית' למעלה מן החכמה כו' וכדי להיות הוי' בבחי' גילוי נמשכה מדת
טובו ורחמנותו טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו. המחדש בטובו כו' הטוב כי
לא כלו רחמין כו' הוא בחי' רחמים רבים שלפני האצ"י שהוא למעלה מעלה מסדר
ההשתל' כו'. קיצור. אברהם היינו מדת האהבה בבחי' הלוך ונסוע. וע"י ושמרו
דרך הוי' לעשות צדקה ומשפט ע"י משייכים מבחי' סוכ"ע ארון הנפלאות שמשם
נמשך שיהי' דרך להמשיכת שם הוי' ובחי' זו נקרא את אשר דבר עליו עליו דוקא
שוהו למעלה מבחי' האה' והחסד שבס' ההשתל' ונק' הטוב כי לא כלו רחמין
כו'. וע"י בת"א פ' מקץ בביאור כי אתה נרי בסופו גבי והוי' יגיה חסדי והיינו
ע"י צדקה כו' :

ולא הבין עוד בזה יש להעתיק מה שפ"ב במ"א ושייך לענין זה שמשם יובן ענין
את אשר דבר עליו. וז"ל כ"י מו"ח ז"ל :

א לא הבין שרש ענין לשארית נחלתו מי שמיש ח"ע כשיריים כו'. דהנה לשארית
נחלתו כו' צ"ג תקוין דמי אל כמוך כו' ותיקון דלשארית נחלתו הוא
במקום תיקון הד' רב חסד שצ"ג מדה"ר אל ארך אפים וכידוע די"ג ת"ד דמיכה
מי אל כמוך הס צנחי' דיקנא דא"ח וי"ג ת"ד דמשה ועבור ה' כו' צנחי' ז"ח
כמ"ס צאד"ר דקל"ח א'. ויש להבין איך תיקון דשארית נחלתו גבוה במדרגה כ"כ
ומה שייכות יש לו לצחי' רב חסד וגם הלא צחי' רב חסד הוא צחי' דע"י שמוציא
בגלגלחא כו'. איך הגה כל זה יובן בהקדים ענין הפסוק לך הוי' הגדולה והגבורה
והתפארת כו' ויזוע שג' מדות האלה נק' בלשון המקובלים האחרונים ששם חג"ת או
הד"ר דהיינו חסד גבורה ת"ת או חסד דין רחמים ובלשון המקובלים הראשונים
(שלפני הפרדס והע"ח) נק' ששם גג"ת דהיינו בלשון הכחז גדולה וגבורה ות"ת כו' כי
כינו למדת החסד ששם גדולה והמקובלים האחרונים אינם קוראים לצחי' הגדולה ששם מדה
בלל'. ומ"ס לך ה' הגדולה אינה צחי' החסד דא"כ הל"ל לך ה' החסד הלא הגדולה היא
למעלה מכל המדות ואשר נחשב בכלל מדות הוא מדת החסד ומדת הדין שהוא מדת
הגבורה כו' ויש להבין טעם ענין מהלקותם בזה. ויש להקדים לזה מ"ס בזהר צממה
דוכתי דלית חסד ולית חסד כו' צחי' חסד זוטא חסד דז"ח ונק' חסד דאברהם
ונחי'

ובחי' רב חסד כו' שהוא בחי' חסד דע"י כו' (הג"ה עיין באד"ר דקל"ג ע"ב
 דחנין חית חסד וחית חסד כו'. ועמ"ש ע"ז באג"ה סי' יו"ד ע"פ חסדי ה' כי לא
 חמנו ע"ש היטיב בסופו. ובח"א פ' תלוה בד"ה ועשית נגדי קדש נזכר ג"כ מענין
 ב' בחי' חסד הנ"ל. ושם פי' שהמשכת חסד עילאה ורב חסד נמשך ע"י עסק
 התורה בחי' כשמן הטוב יורד על הראש כו' זקן אהרן כו' ועמ"ש סד"ה בהעלותך
 את הנרות דרוש הראשון פ"ה. ועמ"ש בד"ה האזינו השמים דרוש הראשון
 ספ"ה בענין ולא עם הארץ הכיד מפני שבחי' חסד עילאה שהוא בחי' ורב חסד אינו
 מאיר אלא בבחי' החכמה דוקא שהיא התורה וזהו ע"ד שביאר כאן רבינו ז"ל בענין
 לשארית נחלתו שבבחי' זו דוקא מאיר ורב חסד. ועיין עוד מזה בד"ה הוי' יחסו
 מריביו ספ"א. והטעם י"ל כי בחינת הגדולה העליונה שש הוא דכולא קמיה כלא חשיב
 ממש וכמדוע מענין כי אל דעות ומענין כי לא מחשבותי מחשבותיכם וכיון שכן
 הלבוש שהיה בו גילוי בחינת גדולה זו היינו דוקא החכמה שבחי' חכמה זהו ההצגה
 בחכמה איך שאין עוד ממש ואין זולתו וכולא קמיה כלא חשיב כמ"ש בספ"ב פל"ה
 בהג"ה וע' בד"ה אני הוי' אלקיכם אשר הולאתי אתכם מאמ"ל דרוש השני
 פ"ד גבי אמנס כתיב חסדי ה' כי לא חמנו. קיצור ה' מההגהות. ענין חסד
 ורב חסד ואיך בחי' ורב חסד שיאיר למטה זהו ע"י התלבשותו בבחי' חכמה. כי
 חכמה זהו ההצגה דכולא קמיה כלא חשיב והוא מבחי' גדולתו ית' וא"כ המשכת לך
 הוי' הגדולה זהו ע"י עסק התורה דמחכמה נפקת. ואפ"ל שזהו פירוש וענין תלמוד
 גדול או מעשה גדול דהמבון שפי' חומ"ל ממשיכים מבחי' גדול ה' שזהו מבחי'
 גדולה שלמעלה מהסד. עכ"ה). וידוע שיאיר הענין שבחי' חסד דז"א הוא בחי' החסד
 שלמטה מן החכמה ונק' ענף החכמה שהוא חסד הנולד מלד הטעם והשכל ובחי' ורב
 חסד הוא חסד שלמעלה מן החכמה שהוא בלי גבול כלל כו'. אך א"כ יש להבין למה
 נק' חסד זוטא בחי' חסד דאברהם הלא חסד דאברהם היה בלי גבול ושיעור למטה
 (הג"ה ר"ל לגבי הגבול של חסד האדם נק' חסד דאברהם בלי גבול ע"ד הפירוש
 בענין בכל מאהך המאד שלך וכמ"כ בענין בכל מאהך בכל ממונך. ולכן נק' אברהם
 נדיב כמ"ש בגמרא ספ"ד דכוכה דמ"ט בענין בת נדיב וכמ"ש בספר אורחו' לדיקו'
 שער י"ז היינו שער הגדיבות שיש ג' מיני גדיבות הא' נדיב בממון הב' נדיב בגוף הג'
 נדיב בחכמה כו' וכולם היו באברהם שהתנדב בממון ובגופו כו' לאהבת ה'. ע"כ
 חומר כאן שחסד דאברהם למטה נק' חסד בלי גבול. עיין צפרדס שער הכינויים הוא
 שער כ"ב פרק רביעי בשם ספר הבהיר אמרה מדת החסד כל ימי היות אברהם
 בארץ לא הולכתו אני לעשות מולאתי שהרי אברהם עומד שם במקומי וישמור
 משמתי כו' עכ"ל. קיצור ב' מהג"ה מה שנקרא חסד דאברהם בלי גבול זהו ע"ד
 בכל מאהך מאד שלך שלפי ערך בע"ג נק' זה מאד וכלי גבול וכמו מים שאין להם סוף.
 וזהו שנק' אברהם נדיב. וענין אמרה מדת החסד. עכ"ה) כמ"ש בזוהר פ' ואחחן
 דרס"ז ע"א. דהא לא הם צרחימותא דמאריה על לביה ועל נפשיה ועל ממוניה כו'
 ע"ש. אך הענין הוא דבחי' חסד דאברהם הוא נמשך ממ"ש באברהם ואנכי עפר

ואפר שהיה בעלמו כעפר ואפר ממש והוא ע"ד שארז"ל צפי' לשארית נחלתו שהוא המשיב א"ע כשיריים וכמותרות דהיינו שמפני עולם השפלות בעלמו נחשב בעלמו כמותר וכשיריים שהוא צחי' מותרות ושיריים בעולם מאחר שנפשו כעפר לכל כו'. והנה מבינה זאת יהיה כמו עבד שנפשו להרבות חסד ועוז לכל הצריות וליתן להם מכל אשר לו עד שלא ישאיר לעלמו כלום כמו שעשה אברהם אבינו ע"ה שהיה מטיב עם כל הצריות מכל רכשו בלתי מוגבל ששיעור ומדה כלל עד שלא השאיר לעלמו כלום מפני שהיה בעיניו שכל מאד צחי' מותר ושיריים כעפר ואפר לכל העולם וע"כ לא היה לבו נותן לו שיהא הוא עלמו בטוב יותר מזולתו להיות הוא בטוב ועושר וזולתו בעניות ודחקות כי למה מגיע לו טוב וחסד יותר מזולתו מאחר שהי' בעלמו בשפלות עלומה צחי' מותר ושיריים אדרבה הי' כל לבו נותן שכל הטוב והחסד שיש לו יתן לצריות העולם שהם חשובים הרבה ממנו והוא יתפרנס מהשיריים והמותרות שיאחר אח"כ מאחר שנפשו כעפר ואפר לגבי כל הצריות שבעולם וממש כמו מותר הוא בעולם א"כ למה לריך לכ"כ ריבוי חסד כו' וע"כ היה מפזר מכל רכשו עד שלא היה משאיר לעלמו רק השיריים והמותרות מפני שנחשב בעלמו כשיריים כו' וע"ד שאמרו צפי' לשארית נחלתו שמיים א"ע כשיריים ופי' משיב א"ע היינו רק שמיים א"ע אבל האע"ה היה באמת בעלמו כשיריים. וכמ"ש ואנכי עפר ואפר. וע"כ כל רכשו ועושרו לא היה חושבו לשלו כלל כי א"ל כלל לשפע רב טוב מאחר שהוא עפר ואפר כו'. וכמ"ש באג"ה סי' ז' בד"ה קטנתי מכל החסדים וע"כ היה מרכבה לחסד דאלימות הנק' חסד דמ"ה פי' מ"ה הוא ביטול שהמדות בעלים לאור א"ס ז"ה (הג"ה כמ"ש צמ"י בענין העשר ספירות ולפני כסאוי הם משתחוויים. הרי שייך השתחוואה וביטול המדות לגבי אור א"ס ז"ה. משום דלאו מכל אינן מדות איהו כלל. כמ"ש באג"ה סי' י"ז ד"ה והיה מעשה הנדקה שלום צפי' עושה שלום במרומיו בין חו"ג שהן אש ומים כו'. ועמ"ש בענין בכל קראנו אליו אליו ולא למדותיו. רק הדבק במדותיו. ולכן שייך ביטול החסד דאלימות לגבי אור א"ס ז"ה עד שנקרא חסד דמ"ה. היינו צחי' ביטול. ולכחי' זו היה אברהם מרכבה ע"י ואנכי עפר ואפר. ועיין מזה בלק"ת ס"פ עקב סד"ה ארץ הרים ובקעות. שם נחצאר בדרך קלרה כל מ"ש כאן מו"ח ז"ל באריכות. קיצור-ג' מהג"ה. פי' איך שייך באלימות החסד מלד הביטול. שהביטול של המדות לצחי' דלאו מקל אינן מדות איהו כלל. וה"ע אליו ולא למדותיו. עכ"ה). אך הנה זהו שייך דוקא בחסד דאלימות הנק' חסד דז"ה. אבל צחי' ומדת ורב חסד שהוא ענין ארך אפים וגדל חסד שזהו החסד שלמעלה מאלימות. אין שייך ח"ו לומר שהחסד נמשך ע"ד הכ"ל כ"א החסד הוא מלד הרוממות צחי' ולגדולתו אין חקר. ויוכן זה ע"מ שגם למעלה חמו רואים צחי' רב חסד אבל הוא צא ממדה הפכית לגמרי ממדות השפלות והשיריים הכ"ל אלא אדרבה מחמת מדת הגדולה והוא כאשר האדם נחטלה צחי' הגדולה וההתנשאו' מרוב כל בעושר גדול בכסף וזהב לרוב ורכוש רב צלי שיעור ומדה מוגבלת כלל כו' אזי יהיה במו עבד שנפשו ג"כ להשפיע רב טוב וחסד לכל הצריות כקטן כגדול במדה בלתי מוגבלת

מוגבלת כלל כמו המלך הגדול או שר ועושר מופלג כדיבות לבצט הוא בהרחבה גדולה מאד לפי ערך גדולתם הרב דוקא שהרי לפי ערך גדולתו של המלך כן ירחיב יד שפעו לרוח שפלים כיד המלך. והקטן ממנו בערך גדולה לא ירחיב ידו כ"כ. לפי שהגדולה היא בחי' הרוממות וההתנשאות בעלמו בבחי' יש גדול ולפי ערך הגדולה בעלם דהיינו לפי ערך העושר והרכוש כי רב הוא כך ירבה בחי' התפשטות שלו לחוץ ממנו בהרחבה גדולה מאד מפני העדר תפיסת מקום דכלל חשיבי כל העולם לגבי גדולת עלמותו ע"כ לא ירגיש לדבר "מה מה שמשפיע גם שהוא נחשב ריבוי טוב וחסד גדול לגבי המקבלים וכמו ע"ד דוגמא פיזור השמים גדולים על מרכבות סוסים וכה"ג שנחשב לבחי' מותרות ונובלות לגבי הולאות הלרכיבות ולגבי קטני הערך יחשב להם לחסד ושפע גדול יותר מלרכיבה הרבה וכמו אהורייריה דרבי כו' והוא לפי ערך הגדולה כך כלא חשיב ריבוי השפע כו' (ועיין מזה ג"כ בסידור ע"פ ארך אפים וגדל חסד) וגם לא ידקדק בין ראוי למי שאינו ראוי ושוין קטן וגדול ממש כי מלד הגדולה גדול וקטן שוין לגבי משא"כ כשאנו גדול כ"כ הגדול תופס מקום אללו יותר וישפיע לו לפי ערכו הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו. אבל לגבי רוממות הגדולה דכולא קמי' כלא החסד לעשירים כמו לעניים בשוה ממש. ומזה הטעם לא ידקדק לטובים ורעים בשוה. וכמשל צעת שמחתו של אדם דנשואי בנו וכה"ג שלצבו ברוממות בעלמותו ישפיע לכל בשוה ורולה שיהנו הכל גדול וקטן טוב ורע בשוה ממש כו' (ועמ"ש מזה בסידור דה"ה עבדים היינו לפרעה וחס בענין שממית בידים תתפש כו'). והנמשל מזה יובן למעלה כי באור א"ס ד"ה לא שייך לומר שישיפע חסד רק מהמת כי לגדולתו אין חקר ועצב הטוב להיטיב ולהשפיע חסד אל כל היום הוא חסד אין קץ ותכלית לחסדו הטוב ולהחיות נבראים ובעלי גבול להשפיע טובו לשפלים ולהחיות לב נדבאים. וזהו ענין ורב חסד. ועיין בת"א דה"ה ויהי בשלח פרעה. וזהו הענין שהחסד נק' גדולה. דהיינו בחי' ורב חסד. שהוא הנמשך מבחי' ולגדולתו אין חקר ובכ"ל. משא"כ באלימות נקרא חסד ולא נק' גדולה כו'. ועמ"ש מענין ורב חסד בת"א ד"ה ויהי בשלח פרעה:

קיצור. ההפך בין חסד לגדולה. שבאלימות נק' חסד ולמעלה באלימות נקרא גדולה כי חסד יובן ע"ד חסד דאברהם שנמשך מלד הביטול ואנכי עפר ואפר. ולכן נקרא חסד זוטא היינו שבא מלד שהוא קטן בעיניו ונחשב ללא כלום בעיני עלמו. ומעין זה יובן ענין החסד שבמדות דאלימות נקרא חסד דמ"ה. שהמדות נאללו ע"י מלואם עלום. ולכן הם בביטול. אבל בחי' ורב חסד שלפני המלואם נמשך מלד הגדולה ולגדולתו אין חקר. ויובן ע"ד החסד של המלך כמ"ש רב כיד המלך:

ב (ד"ה דה"ה ול"ע לפמש"כ דפירוש לך ה' הגדולה היינו בחי' ורב חסד ולמעלה מעלה מחסד דז"א וגמשך מבחי' ולגדולתו אין חקר. דזה סותר למ"ש בת"א ובלק"ת בכמה דוכתי בפי' לך ה' הגדולה. דהיינו כי מהיות ולגדולתו אין חקר ולית מחשבה תפיסת ביה כלל לא שייך לומר עליו לשון גדולה. כי אס בחי' גדולה שייך רק בהתפשטות זיו והארה מבחי' מלכותו ית' כו' וזהו אימתו גדול כשהוא בעיר חלקינו

אלקינו. עיר היינו לירופי ארסות הדיבור כו'. אזי שייך בתי' גדול כו' כ"כ בת"א פ' וארא כד"ה וידבר אלקים כו' וארא כו' דל"ג ע"ג וע"ג. ובלק"ת כד"ה בשעה שהקדומו ישראל נעשה. פ"א. ושם כ' וזו לך ה' הגדולה שמתה גדולה זו בעל אלקי ואינה עולה בשם כלל. וכד"ה וישע הנגלך לאסתר דק"ז ע"ג כ' וז"ל ולא שייך ביה לשון גדולה מוכ"ע וכו"ע רק על הארת והמשכת החיות ממנו ית' שייך לומר לשון ממלא וכו"ע. אבל לגדולתו דוקא אין חקר פי' דלא שייך כלל לחקור ולהסתבון בגדולתו אין הוא גדול מאד ומיהולל אלא בשם הוי' כ"ה כו' וכדכתיב גדול ה' ומיהולל מאד כו' וארז"ל אימתו הוא גדול כו'. הרי מ"ז מובן דפירוש לך ה' הגדולה שמתה הגדולה והחסד שבאלילות מוכ"ע וכו"ע בעל אלקי ואינה מערך בתי' ולגדולתו אין חקר. שאינו בגדר עלמין כלל. וזה היפך ממ"ש שתי' גדולה זהו הנמשך מבתי' ולגדולתו אין חקר. ונק' ורצ חסד כו'. ודוחק לומר דא"ע"פ שמתה הגדולה היא מבתי' א"א ורצ חסד עכ"ז אינה ערוך לבתי' ולגדולתו אין חקר. דאף שהאמת כן. מ"מ המכוון שם אינו כן. וגם כאן לכאורה מבואר בהדיא בהיפך הגדולה נמשך מבתי' ולגדולתו אין חקר. אעכ"ל דשם נמשך אחר פשטיות דברי המקובלים דחסד דאלילות נק' גדולה. וכן פי' בפרדס ערך גדולה וז"ל גדולה נקרא החסד. והטעם נת' מן המפרשי' ז"ל נקרא גדולה מפני כי כל הספירות והכחות כולם מתגדלים מזהה הספירה כו' ובתיקונים נראה כי החסד נק' גדול ומלכות מלדו נקראת גדולה וכו' עכ"ל. ועמ"ש בערך יומם שהחסד ג"כ נק' יומם בחוס' מ"ס שוירה שהוא יום גדול ומעובר וממולא מכל הימים עכ"ל. ועמ"ש מזה ע"פ מאמר הזמר ר"פ נח בענין אש לא בריתי יומם ולילה. עכ"פ הפרדס מפרש גדולה ג"כ בחסד דאלילות. וכן פי' ברע"מ ס"פ בא דמו"ב סע"ב בענין והסו לשבעה נחלים וקרא לון גדולה וגבורה תפארת כו' וקרא גרמיה גדול בגדולה כו' דהמכוון בפשטו על ז"ת דאלילות יעו"ש. ועפ"ז פי' בת"א ובלק"ת פי' לך הוי' הגדולה שמתה גדולה זו שהיא החסד דאלילות אינה עולה בשם כלל לגבי עלמותו ואימתו הוא גדול כשהוא בעיר כו' כנ"ל. אמנם כאן שמחלק בין גדולה לחסד. שחסד היינו חסד דאלילות אבל גדולה זהו ורצ חסד שבכתר. א"כ הפירוש שנמשך מבתי' ולגדולתו אין חקר. כי הכתר הוא מבתי' תחתונה שבאור"ם ששייך ע"ז ג"כ בתי' ולגדולתו אין חקר. וכמ"ש ג"כ דהתהוות החכמה דאלילות מהכתר נקרא והחכמה מאין תמלא יש מאין כו'. ועיין בסידור דדרוש ל"ג בעומר כמ"ס והרי יובן שיש ערך קצת גם לעשיה עם בתי' האלילות שהוא בתי' החכמה בכלל כו' משא"כ מן המאליל לנאליל אין ערוך כלל וכלל כו'. ובתי' הכתר הוא הממולע בין המאליל לנאליל ויש בו מבתי' תחוקה שבמאליל. ומלד בתי' זו הוא נבדל ומרומם מכל הנאלילים והיינו בתי' אין ערוך כו'. וכעין זה כ' בת"א פ' וירא כד"ה פתח אליהו גבי זהו וזהו אמת הוא חד כו' וקאי על כתר עליון כו' ע"ש דכ"ג ע"ד ודכ"ד ע"ג גבי הכל בתי' כתר דאלילות שהוא הממולע כו' וא"כ בתי' ורצ חסד שבכתר הנמשך מבתי' עתיק יומין זהו בתי' הגדולה ונמשך מבתי' ולגדולתו אין חקר שהוא ג"כ בתי' עת"י כו'. אך לפ"ז י"ל פי' לך ה' הגדולה

הגדולה אינו ע"ד הפי' דלעיל אלא כמ"ס צמד"ר פ' צמדבר פ' א' דר"י ע"א שכ"ס
 שיש לו תלוי ראש על כל צאי עולם שנאמר לך ה' הגדולה כו'. והיינו מדות דא"א.
 או י"ל לך ה' הגדולה. שממשיכים צו"א ג"כ ממדות דא"א. וכענין שנת' בלק"ת פ'
 נשא צביאור ע"פ נשא פרק ה' בענין בני גרשון נושאי יריעות המשכן. דפי' יד
 הגדולה היינו לחבר המדות דז"א צמדות דא"א וע"כ נק' יד הגדולה. ושם צד"ה
 הוי' יתחו מריביו פ"א בענין התלכשות חסד דא"א בחסד דז"א. ובפ' אמיר בדרוש
 שתי הלהס ע"ג שתי הכבשים פי' תנופת שתי הכבשים להעלות מבחי' כבש לבחי'
 כשב דהיינו עליות חג"ת דז"א והתקשרותן בחג"ת דא"א כו' ע"ס באריכות ספ"ה.
 וא"כ י"ל זהו פי' לך הוי' הגדולה כו'. ועוד יובן זה ע"ד ע' רבבא דשמע פירושו
 שהמדות כמו שהם צבינה נקרא ז"ת ע' רבבא משא"כ כשבאים צו"א מחקטנים
 שלכן נקרא זעיר אנפין. וכנזכר מזה בלק"ת פ' ואתחנן צד"ה ואלהנת את הוי'.
 ושם פ"א די"צ סע"ד. וז"ל דהיינו כשהמדות הם בשכל שאז הם בבחי' גדלות משא"כ
 כשנעשו מדות גמורות כו' הם בבחי' קטנו' כו'. ועיין בלק"ת פ' הכרעה צד"ה ואתה
 מרצבות קדש בענין יחידות עשירות כו'. ועיין מענין ע' רבבא בסדור שער הק"ס
 צד"ה פחה ר"ס ואמר שמע ישראל בתחלתו. א"כ אפילו המדות שצבינה י"ל שנקראים
 בשם גדולה לגבי מדות דז"א. וכ"מ בזהר פ' אמור דל"ב ע"א ע"פ לך הוי' הגדולה
 דקאי כשהמדות דז"א מקבלים האור מהצבינה כו'. ועמ"ס ע"פ מי יתן כח לי יונק
 שדי אחי. שמבחי' שדי אחי צינה נמשך הגדלת המדות דז"א כמו שהחלב מגדיל הולד
 שלא לפי ערך כו'. ואפ"ל שזהו ענין מוחין דגדלות ז"א ויש גדלות ראשון וגדלות
 שני ש"ל גדלות ראשון כשמקבל ממוחין דאז"א וגדלות שני כשמקבל מעת"י שהוא
 בחי' ולגדולתו אין חקר. ועמ"ס מזה בסידור צביאורי' ע"פ ששת ימים תאכל מלות
 ועמ"ס ע"פ והי' ציוס שהוא יתקע בשופר גדול. די"ל כי עכשיו אינתי גדול כשהוא
 בעיר אלקינו. אבל לע"ל שיהיה העיר הוי' שמה היינו ע"י שיחקע בשופר גדול
 מבחי' ולגדולתו אין חקר ויומשך מזה צנין עולם הדבור באתון רבבין והיינו שיהא
 הוי' שמה כו' :

קיצור

מהג"ה. מש"כ צפי' לך הוי' הגדולה. שנמשך מבחי' ולגדולתו אין חקר.
 לכאורה כותר למ"ס צכמה דוכתי צפי' לך ה' הגדולה שבחי' גדולה זו
 אינה עולה בשם כלל לגבי בחי' ולגדולתו אין חקר. אלא אינתי שייך בחי' גדולה גדול
 הוי' כשנשפל ונמשך בבחי' עיר אלקינו. אך כי שם מפרש גדולה צחסד דאלילות כמ"ס
 ברע"מ ס"פ בא דמ"ב סע"ב. אבל כאן מפרשו בבחי' ורצ חסד שציג"מ שהם
 מבחי' עת"י ששם הוא בחי' ולגדולתו אין חקר. ומ"מ לפ"ז ג"כ יש לפרש שממשיכים
 באלילות ג"כ מבחי' ורצ חסד. כמ"ס בענין פי' יד הגדולה ובענין תנופת
 שתי הכבשים ובענין הוי' יתחו מריביו. וגם המדות שצבינה נקרא ע' רבבא לגבי
 מדות ז"א. וכענין אתון רבבין לגבי אתון ציגויס. ובמ"א פירש ההפרש בין
 אתון רבבין דצבינה לגבי אתון ציגויס וזעירין דזו"ג כמו ההפרש בין אכבי לאני
 עד"ז ג"כ ההפרש בין כשמשיכי' צו"א בחי' לך הוי' הגדולה. ובין המדות דז"א מלד

טלמן. ועפ"ז י"ל ענין פי' מוחין גדלות ז"א וענין והיה ציוס ההוא יתקע בשופר גדול. עכ"ה):

ג וְהִנֵּה יֵשׁ עוֹד צַחִי רַב חֶסֶד כֹּזֵה הֵבֵא מִמֶּדוֹת רֹב הַגְּדוּלָה בְּעֵלְמֵס כִּנ"ל אֲבָל
 חִינּוּ בָּא מֵאֵל הַגְּדוּלָה בְּעוֹשֶׁר וּבְצוּד וּכְה"ג אֲלֵא רַק מֵאֵל צַחִי הַגְּבוּת
 וְהַגְּבִיחוֹת בְּלֶבֶד כְּמוֹ שֶׁאֵנוּ רֹאִים בְּחוּשׁ שֵׁשׁ נְדִיב גְּדוֹל שֶׁאֵינוּ נְדִיב לֵב בְּעֵצְמוֹ כֻּלָּל וְגַם
 חִינּוּ עֶשֶׂר גְּדוֹל אֲלֵא רַק מִפְּנֵי גְבוּת רֹחוֹ וְגִבּוֹה לִבּוֹ יִרְחִיב יָדוֹ בְּמַחֵן כִּי בְּסִיבַת
 הַגְּבוּת וְהַגְּבִיחוֹת זֶהוּ הַתְּנַשְׁאוֹתָיו מֵהַ שִׁיבּוֹ הַכֵּל מִשְׁלוֹ כְּדֵי שִׁתְּגַדֵּל שְׁמוֹ בְּלֶבֶד. וְזֶהוּ הַיִּפְךָ
 מִמַּשׁ מִצַּחִי חֶסֶד דְּאֲצֵרֵהֶם הַנ"ל שֶׁהוּא בָּא רַק מֵאֵל הַבְּיָעוּל הַיּוֹתוֹ צַחִי הַמוֹתְרוֹת
 וְהַשִּׁירִיִּים שֶׁהוּא שֶׁפֶל בְּתַכְלִית עֵפֶר וְאֶפֶר כִּנ"ל וְהֵינּוּ שׂוֹרֵשׁ קְלִיפָה דִּישְׁמַעֲלֵא שֶׁהוּא צַחִי
 חֶסֶד דְּקְלִיפָה וְיֵלֵא בְּצַחִי מוֹתְרוֹת וּפְסוּלַת מִצַּחִי חֶסֶד דְּקָדוּשָׁה שֶׁהוּא צַחִי חֶסֶד דְּאֲצֵרֵהֶם
 הַנ"ל וּכְמֵאֲרָז"ל לֹא כִּאֲצֵרֵהֶם שִׁילָא מִמֶּנּוּ יִשְׁמַעֲלֵא כו' וְאִין לִישְׁמַעֲלֵא חִיבּוּד וְשִׁיבוֹת בְּעֵלְמֵס
 הַמֵּדָה הַזֹּאת עִם אֲצֵרֵהֶם אֲדַרְבֵּה הַמָּה ב' הַפְּכִים מִמַּשׁ מִן הַקָּלָה לַקָּלָה שֶׁזֶה מִשְׁפִּיעַ
 רַק מֵאֵל הַשְּׁפֹלֹת וְזֶה רַק מֵאֵל הַגְּבוּת כִּנ"ל. אֲךָ וְרַק בְּנוֹפֵה שֶׁל הַשְּׁפִיעָה בְּמֵה
 שֶׁנִּשְׁפַּע חֶסֶד וְטוֹב יֵלֵא מִמֶּנּוּ יִשְׁמַעֲלֵא דֶרֶךְ תּוֹלְדָה. וְיֵשׁ לְהַבִּין לְבִאֲוֵרָה אִיךָ יוֹלֵא בְּדֶרֶךְ
 תּוֹלְדָה הַהַיְפוּךְ מִטְּבַע כַּח הַמּוֹלִיד כו'. וְיוֹזֵן בְּהַקְדָּם זִיאֹר וְעַם מַחְלוּקַת הַמְּקוֹבְלִים
 בְּמֵדַת הַגְּדוּלָה שֶׁהַמְּקוֹבְלִים הַרְשָׁאוּנִים דַּעַתָּה לֹמַר שֶׁהֵיךְ מֵדַת הַחֶסֶד וְהַמְּקוֹבְלִים
 הַאֲחֵרוֹנִים ס"ל דֶּהַגְּדוּלָה חִינּוּ בְּכֻלָּל מֵדָה כִּנ"ל וּלְבִאֲוֵרָה הַדַּעַת נִיטָן שֶׁהַגְּדוּלָה הִיא
 לְמַעֲלָה מִצַּחִי הַמֵּדוֹת כִּנ"ל בְּאֲרִיכוֹת. אֲךָ הֵנָּה יֵשׁ לְהַקְדִּים תַּחְלָה עִנִּין א' הַיְדוּעַ
 בְּהַפְרָשׁ שֶׁצִּין צַחִי הַתְּהוֹ כִּנ"ל צַחִי הַתִּיקוֹן דְּאִירוֹת דְּתַהוֹ הַמָּה צַחִי אִירוֹת תְּקִיפִים
 בְּהוֹקֶף וְתַגְּבוּרַת הַהוֹת צִיּוֹת וּכְמ"ש וְאֵלֵה הַמְּלָכִים כו' וְיִמְלִיךְ וְכֵל מְלוּכָה הִיא
 בְּצַחִי תוֹקֶף הַגְּדוּלָה אֲנֵא אֲמִלּוֹךְ כו' שֶׁהוּא צַחִי יֵשׁ הַאֲמִיתִי כִידוּעַ וְע"כ אִירוֹת דְּתַהוֹ
 זֶה תַּחַת זֶה כְּמ"ש וְיִמְלִיךְ "תַּחַתּוֹ כו' כְּמ"ש צַחִי א. וְא"כ צַחִי אִיר מֵדַת הַחֶסֶד שְׂבִאוֹרוֹ
 דְּתַהוֹ הוּא מִצַּחִי הַגְּדוּלָה וְהַיְשׁוּת דּוֹקָא וְהֵינּוּ כִנ"ל בְּצַחִי הַחֶסֶד שֶׁבָּא מֵאֵל הַגְּדוּלָה
 וְהַרְוֵמוֹת בְּעֵלְמֵס כו'. אֲבָל צַחִי אִירוֹת דְּתִיקוֹן הַמָּה צְמִיעוּט הַחֹקֶף וְהַיְשׁוּת כִּי ע"י
 שֶׁ מ"ה דְּתִיקוֹן הַמָּה בְּצַחִי הַבְּיָעוּל ע"כ יֵשׁ בְּהֵן צַחִי הַהַתְּכַלְלוֹת זַע"ז עִנִּין עוֹשֶׂה
 שְׁלוֹם בְּמֵרֹמָיו כו' כְּמ"ש צַחִי א. וְא"כ צַחִי הַחֶסֶד שְׂבִאוֹרוֹת דְּתִיקוֹן הוּא מֵאֵל צַחִי
 הַעֲנוּה וְהַבְּיָעוּל שֶׁהוּא צַחִי שִׁירִיִּים ע"ד הַנ"ל בְּחֶסֶד דְּאֲצֵרֵהֶם. וְיְדוּעַ שֶׁאֲצֵרֵהֶם הִיא
 מֵרַכְבָּה לְצַחִי חֶסֶד דו"א שֶׁהוּא צַחִי הַתִּיקוֹן ע"כ הִיא מֵדַת חֶסֶד מֵאֵל צַחִי הַבְּיָעוּל
 בְּשִׁירִיִּים עֵפֶר וְאֶפֶר כו' וְהוּא אֲשֶׁר יִכּוֹל לְהַשְׁתַּלְשֵׁל וּלְבֹא לְמַטָּה בְּצִי"ע אֲבָל צַחִי
 הַחֶסֶד שֶׁמֵּאֵל הַגְּדוּלָה כְּמוֹ צַחִי חֶסֶד שְׂבִאוֹרוֹת הַתְּהוֹ מִפְּנֵי תוֹקֶף הַאִיר כִּי רַב הוּא צִי
 גְּבוּל כִּנ"ל לֹא יִכּוֹל לְהַשְׁתַּלְשֵׁל לְמַטָּה כֻּלָּל כִּי חִינּוּ לְפִי עֵרֶךְ הַמְּקוֹבְלִים כֻּלָּל כִּנ"ל
 בְּאֹרֶךְ. וְאִם נִמְשַׁךְ מֵאֹרֹו הַגְּדוֹל קֶטֶן וְגְדוֹל שׁוֹיֵן כְּהַשִּׁיבָה בְּאִירוֹת כו' כִּנ"ל וְיִכּוֹלִים
 גַּם הַחִיּוֹנִי לְקַבֵּל יִיקָה (וְהוּא שׂוֹרֵשׁ חֶסֶד דְּעו"ג וְעו"נ וְחֶסֶד לְאוּמִים הַטְּאֵת וְאֲרָז"ל
 לְפִי שֶׁאִין עוֹשִׂין אֲלֵא לְהַתִּיבֵר שׁוֹהוּ הַיִּפְךָ חֶסֶד דְּמ"ה. וְאֶפ"ל שְׂבִאוֹ כְּעִנִּין וְהֵיךְ אֲשֶׁר
 יָקָה אֵת אֲחֵתּוֹ כו' חֶסֶד הוּא לְפִי שְׂבִאוֹ אוֹ הִיא ג"כ מֵהַ שְׁנֵפֶל בְּשִׁבְרַת הַכֵּלִים כְּמ"ש
 בְּצִיאֹרֵי הַזֶּהר פ' תְּרוּמָה עַל הַמֵּאֲמֵר הַזֶּהר שֶׁ פ' תְּרוּמָה דְּקַב"ו ע"כ כִּי לְמַעֲלָה

דוקא היחוד בנחונת פתחי לי אחתי כו' וכשנפל צבחה"ב נפל צחי' זו צרע הגמור
 וכענין נפילת האריה להיות חיה עמאה וזהו חסד הוא לשון חרפה וכן החסידה
 שצופות העמאים כו'). אבל מצחי' חסד דתיקון שבא מלד צחי' הביטול אין להילונים
 שהם טורי דפרודא יניקה ממנו כלל וכלל וד"ל. וזהו טעם ענין מחלוקת המקובלים
 להיות ידוע דהמקובלים הראשונים עד הארז"ל לא דיברו רק בצחי' אורות דתהו
 שהמה בלתי מוגבלות כידוע שהן בצחי' נקודות צחי' כתרים בלדד בלתי יש בהן צחי'
 התכללות הספירות שנק' צחי' פרלוקף והארז"ל מדבר בצחי' התיקון שהוא צחי' פרלוקף
 צחי' שם מ"ה דאדם והוא הנק' צבס מדות הסד ודין כי פי' מדה לשון מדידה שגמדה
 צמדה ושיעור ע"פ שם מ"ה דחכמה שהוא צחי' הביטול כו' ע"כ לא נמסך צחי'
 החסד דתיקון רק לסע' דקדושה ולא לסע"א שהן בצחי' הפירוד היפוך הביטול כו'
 וכידוע צרש צחי' התיקון שהוא עפ"י מדה וקלצה. וע"כ ס"ל להמקובלים האחרונים
 שאין הגדולה בכלל מדות כי הגדולה אינה צאה צשיעור ומדה עפ"י שם מ"ה דחכמה
 כי צרשה בצחי' אורות דתהו שהוא צחי' נקודות כו' בלתי מוגבלות כלל לעולם חקפן
 כנ"ל. אבל המקובלי' הראשונים שמדברים בצחי' אורות דתהו ע"כ כינו למדת הגדולה
 דוקא צבס חסד והוא צחי' חסד דתהו שבא מלד הגדולה צחי' יש כנ"ל וד"ל. ועם
 כל זה יוצן ג"כ שרש צחי' חסד דעו"ג צחי' חסד דקליפה כנ"ל. דהנה שורש נשמת
 הצרחה היה מרכזה לצחי' חסד דתיקון כי נשמתו היה מצחי' התיקון וע"כ היה
 חסדו מלד צחי' הביטול (ומה שהיה חסדו בלתי מוגבלת ית' בסמוך) אך קודם שכל
 ח"ע הוליד את ישמעאל ששרשו למעלה בצחי' דתהו ככל נפשות עכומ"ז (רק כו')
 האומות הן משיורי ז' מלכים שלא נבררו ע"כ ליה שלא יחי' כל נשמה כו' והוא
 מז' מלכים שבארץ ארום כו' הגבורות הקשות משא"כ צחי' חסד דישמעאל לא נפל
 למטה כ"כ ויש לו צירור ע"כ אמר לו ישמעאל יחיה לפניך. וכמ"ש במ"א שמה
 שנפל מהחסד נפל רק צק"ג ומה שנפל מהגבורה נפל בג"ק שלמטה מק"ג וכמ"ש
 בזהר צפי' על פני כל אחיו אית פניו רחוקין פניו תחלין כו' וכמ"ש בצחי' הארז"ל)
 ולמעלה בצחי' אורות דתהו הרי צחי' החסד הוא מלד הגדולה האלקי' צחי' יש דקדושה
 אלא חמלוך כו' וכשנפל למטה ילא מזה ישמעאל צחי' חסד דקליפה דהיינו צחי'
 החסד שמלד הגסות והגבורה בלדד כנ"ל ואע"פ שאצרהם עלמו היה מצחי' התיקון
 (כידוע צפי' הצרחה אבר מ"ה דחכמה כו') היינו לאחר שכל ח"ע שנתוסף בו ה'
 באצרה צחי' ה"ח דתיקון משא"כ קודם שכל ח"ע. ועוד דפי' ילא ממנו היינו שנספד
 ממנו. עמ"ש מזה בלק"ת צביאור ע"פ שחורה אני ונאווה דרוש השני. וטעם הדבר
 הוא כי מלד עולם מעלת צחי' אור החסד שמלד הגדולה לא יוכל להחלש בדרך
 השתלשלות כי מדת הגדולה אינו נמסך בצחי' השתלשלות מאחר שאינו נק' מדה כנ"ל.
 וע"כ כשירד למטה ירד בתחתית המדרגה והוא צחי' יש גמור דישמעאל כי צפט'
 דקדושה לא יוכל להחלש רק למטה מטה דוקא ודוגמא לדבר זה הוא ענין הידוע
 (צס' אוה"ה) שהאריה מן החיות העמאות והשור הוא מן הצהמות הטובות ולמעלה
 צשרשן במרכזה העליונה הרי פני ארי' אל הימין מסע' דחסד ופני שיר מהשמאל ואיך

אפשר לומר שלמעלה הוא פני ארץ אל הימין ולמטה הוא חיה עמאה כו'. אך הענין הוא
 דהיא הנוחנת דמשום ששורש הארץ למעלה גבוה מאד ע"כ צירידתו למטה לא
 יוכל להתלבש צסט' דטבור רק צסט' דעמא כי הגה צחי' פני ארץ הוא צחי' אהבה
 רבה צתגבורת גדולה ועלומה ביותר מצחי' הגבורה שצחמד כי הרי אמרו גבור
 כארץ הרי עיקר מהות עבד הארץ צצחי' הגבורות וידוע שפני ארץ אל הימין מצחי'
 החסדים אך הוא צחי' אור החמד שהוא צה צתגבורת גדולה כדמיון חוקק אור חמד
 דתבו שהוא צצחי' חוקק החיות מאד ככ"ל. ולהיות כן לא יוכל אור זה לצוא צסדר
 השתלשלות צצחי' התיקון צסט' דקדושה (שהוא ע"י שס מ"ה צחי' ציטול כו') ע"כ
 כשנפל למטה אינו מתלבש רק צחי' עמאה והוא הארץ הגשמי משא"כ צחי' פני שור
 שהוא צחי' הגבורה שאינו צחוקק כ"כ צירידתו למטה יוכל להתלבש צצחמה טהורה
 והוא השור הגשמי כו'. וכיוצא בזה יופן צשורש צחי' חמד דישמעאל ששרשו צצחי'
 חמד דתבו כי מפני חוקק אורו לא נתלבש צסט' דקדושה רק צצחי' ישמעאל צחי'
 יש גמור. ועמ"ש מזה צציאור שחורה אני הנ"ל וצח"א גצי פורים צד"ה כי אהה
 ה' אצינו כו' דקנ"ו ע"צ. קיצור ענין עוד צחי' חמד ע"ד גדולה רק שהוא מה שנפל
 צצחה"כ כנפילת הארץ מצחי' פני ארץ אל הימין. אברהם שילא ממנו ישמעאל.
 וצבה"כ היינו מעולם התבו שהיה ג"כ צצחי' גדולה כו'. והו ג"כ ענין וחמד

לאומים העלאת וענין ואיש כי יקה אחותו חמד הוא :

ד וירא ענין לשארית נחלתו. צצחי' הגדולה ורצ חמד שזהו ענין מי אל כמחך נושא
 עון כו' נמשך דוקא לשארית נחלתו למי שמיס א"ע כשרי"ש. כמו צצחי'
 ורצ חמד מאיר ע"י חמד דמ"ה דוקא. משא"כ צלי לצוס זה לא יוכל להתלבש צעולמות
 שלא יוכלו לסובלו ולכן נק' הוא ית' כי גאה גאה שהוא גאה על גיווהניא חועבת ה'
 כל גבה לצ. מרוס וקדוש אשכנז ואת דכא ופכל רוח כו'. וההשפעה לגיווהניא
 נמשך רק ע"ד צצחה"כ כמו חמד דישמעאל כו' וזה חשך הוא ולא אור כו'
 והוא חמד לשון חרפה כיון שנמשך מצחי' גבות כו'. אצל להיות המשכת ורצ חמד
 צצחי' גילוי זהו ע"י התלבשותו צחמד דאלילות חמד דמ"ה צחי' ציטול. וע"ד שארז"ל
 צמקוס גדולתו של הקצ"ה שס אהה מולא ענותותו ועיין מזה צד"ה שער העטוה
 פ"א וז"ל ועוד ימלא ענוה אפילו צכחר כי מדת הענוה להיות האדם עובר על מדותיו
 ומרחס שזהו ענין יג"מ של רחמים דא"א. הרי כל מקוס שאהה מולא גדולתו אפילו
 למעלה שהוא מקוס הגאות שס ימלא הענוה עכ"ל. וצח"א צד"ה משה ידבר פי'
 הענוה למעלה זהו ירדת אוא"ס צ"ה והתלבשותו צחכמה וחמד שהוא צחי' ירדה
 ושפלות לגצי אוא"ס צ"ה דאגת הוא חכיס ולא צחכמה ידיעא ולא מכל מדות אלן
 כלל שאין ערוך אליו וכמארז"ל צמקוס שאהה מולא גדולתו של הקצ"ה שס אהה
 מולא ענותותו כו' וזה המשך הצרהס ע"י ואנכי עפד ואפר כו' וכן פי' עוד
 צד"ה אשירה לה' כי גאה גאה צח"א פ' צשלה דק"ה ע"א. וז"ל כי הגה דרך הוי'
 דרך ומצוא להיות הוי' כו' יו"ד חכמה כי הרי הוא ית' למעלה מן החכמה כו' ואגת
 הוא חכיס כו' פי' ע"ד צמקוס שאהה מולא גדולתו שס אהה מולא ענותותו כו'

כי כולם בחכמה עשית עשייה גשמיות. וע"ד שנת' בלק"ת בשה"ש גד"ה לאינה וראינה
 דרום הראשון פ"ד גבי וכך עד"מ למעלה נק' בנחי' כתר ביטול רלון כו' וביטול רלון
 זהו בנחי' ענוה. וא"כ פי' במקום שאתה מולא גדולתו שם אתה מולא ענותותו
 היינו שכדי שיומשך מבנחי' גדולתו להאיר בעולמות זהו דוקא ע"י מדת ענותותו
 להאיר בחכמה וחסד שהן ע"ס הקדושות. ועיין מזה גד"ה ויהי בשלה פרעה. ומכ"ז
 יוצן ענין לשארית נחלתו למי שמיס עלמו כשיריים בבנחי' ענוה ושפלות זהו דוקא
 הכלי לבנחי' ההמשכה מבנחי' מקום גדולתו כו'. וגם כי ע"י ענוה ושפלות שנמשך
 מבנחי' שם מ"ה עי"ז הוא מזכיר את ב"ן שגפל לשם בשבה"כ מבנחי' הגדולה דתהו
 כנ"ל. ועמ"ש מזה ע"פ ושלשת חרד מאה. ושלשת בנחי' סגול שיש בו ג' נקודות והנקודה
 התחתונה זהו ענין שארית יעקב שמיס א"ע כשיריים עי"ז מזכיר בנחי' ב' נקודות
 דאברהם ויחזק שמהם יניקת ישמעאל ועשו כו'. אך הגה כל הנ"ל הוא כאשר בנחי'
 תהו מתזכר ע"י בנחי' התיקון דשם מ"ה הוא המזכיר לבנחי' ב"ן כו' וענין הזיכור הוא
 שמבנחי' יש דתהו נעשה בבנחי' אין וביטול ע"י שם מ"ה כו' וכמ"כ בנחי' זיכור דלור
 חסד דתהו שבא מלד בנחי' הגדולה בנחי' יש כנ"ל מתזכר ע"י בנחי' מ"ה דתיקון והוא
 ענין לשארית נחלתו ההסד שע"י בנחי' שיריים וענוה כו' דהגדולה שלמעלה שורה בבנחי'
 אין דשיריים בבנחי' גילוי גמור כו' וכמ"כ ענין ורצ חסד שמלד בנחי' הטוב שבלתי
 מוגבל לא ישכון רק דוקא בבנחי' השפלות שיכול לקבל עלי יתגאה כו'. אבל הגה
 לעתיד כתיב והיה אור הלבנה כאור החמה כו' שלא יהי' שם ב"ן מתזכר ע"י שם מ"ה
 אלא יהיו שוין כו' ועוד שיתעלה בנחי' ב"ן למעלה משם מ"ה והוא בבנחי' ס"ג דתהו
 ס"ג אותיות ג"ס בנחי' יש דאנא המלך הנ"ל וז"ש אשת חיל שם ב"ן לאחד הזיכור
 עטרת לבעלה שם מ"ה המזכיר כמ"ס במ"א וכמ"ס אז אהפוך אל עמים שפה ברורה
 שיתזכרו כל הז' מלכים דתהו שגפלו בעומ"ז ואז יתעלו הז' מלכים כמו שהמה
 בשרשן קודם השצירה שהיו בנחי' אורות תקיפים ובלתי מוגבלות כלל בבנחי'
 אור וכלי שנק' מדות כנ"ל. ולפ"ז ג"כ בנחי' החסד שמלד הגדולה שעכשיו מתלבש רק
 בבנחי' שיריים וענוה כנ"ל לעתיד יתגלה כמו שהוא למעלה ממש ויהיה כמלא למטה
 כמו למעלה ממש. דהיינו כמו שהוא במקום גדולתו ולמעלה מבנחי' התלבשותו בחסד
 דאלילות כ"א בבנחי' ורצ חסד כמו שנמשך מבנחי' ולגדולתו אין חקר כך יהיה טגילוי
 למטה ממש והיינו גילוי דכוכ"ע הכללי שיהי' גילוי למעלה ולמטה בהשוואה אחת ממש
 כידוע. וז"ש והיה שארית יעקב כו' בעל כו' אשר לא יקוה לאיש כו' פי' לא יקוה לבנחי'
 שם מ"ה כי יתעלה למעלה בבנחי' יש האמיתי למעלה מבנחי' שם מ"ה כו' והיינו דוקא
 בנחי' שארית יעקב בנחי' לשארית נחלתו שיהיה לעתיד בנחי' ראשית כידוע דשארית
 אותיות ראשית כי נעוץ תחלתן בסופן דוקא וע"כ בנחי' המל' בבנחי' א"ח לאחר
 הזיכור נק' כתר מלכות דאיהו כתר עליון ממש. ולזה רמזו באמרם כסא דמלכא
 משיחא כוסי רוייה גי' רכ"א בנחי' ארך אפים. ועמ"ס במ"א בענין עד דוד הגדיל.
 הגדיל היינו שיאיר במל' מבנחי' גדולה העליונה. ואפ"ל שזהו ואעשך לגוי גדול דהיינו
 מ"ס בתפילין דמארי עלמא כי מי גוי גדול כו' ומי גוי גדול. ואתחנן ד' פסוק ז' ח'.

ואפ"ל שזהו ג"כ ענין להגחיל אוהביו יש היינו שיגחילו מבחי' הגדולה עליונה ובחי' יש היינו ג"כ קנה חכמה קנה בינה ז"פ קנה גימ' יש כו':

קיצור ענין לשאריח נחלתו כי במקום גדולתו כתר שם דוקא אתה מולא ענותנותו לירד בחכ' וחסד. שזהו דוקא הכלי. וגם ע"י מ"ה מזרר ז"ן שגפל לשם ששצה"כ מהגדולה דתהו דהיינו מה שעשו נקרא בנו הגדול. וזהו ושלשת תרד מאד בחי' נקודה תחתונה דסגול כו'. ועי"ז לע"ל יחיר הגדולה כמו שהיא בעלמ' אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עב' אלה. וה"ע גילוי שמו הגדול כמ"ס ציוס ההוא יהיה הוי' אהד וביה' נקרא השם כמו שבכתב כו' כמ"ס במ"א:

ה **ומכ"ז** יוצן ענין למטען הביא ה' על אברהם את אשר דבר עליו דהיינו אברהם הוא חסד דמ"ה ואנכי עפר ואפר. ושיביא על אברהם מבחי' ורצ חסד שצלי גבול דהיינו מבחי' במקום גדולתו כו'. וזהו אשר דבר עליו. עליו דוקא ע"ד כי גדול מעל שמים חסדך. זהו ע"י ושמרו דרך הוי' לעשות לדקה ומשפט. שכולל ג' קוין חג"ה הנמשכים דוקא ע"י בחי' אברהם שה"ע לשאריח נחלתו כו':

ועפ"ז אפ"ל המד"ר פ' מקץ פ"ג ע"פ רק הכסא אנדל ממך. והיית רק למעלה יכול כמוני ת"ל רק. גדולתי למעלה מגדולתכס וכו'. דקשה מאי קמ"ל שגדולתי למעלה מגדולתכס. ולפמ"ס דהענין פי' למטען הביא ה' על אברהם את אשר דבר עליו. שיחיר זו מבחי' ורצ חסד שזהו ענין גדולה. שמדת גדולתו של הקב"ה שלמעלה ממדת החסד דה"ליות יחיר כנס"י וזהו ענין גדולתכס. והיינו שיחיר זו"א הנק' ישראל בחי' מוחין דגדלות ויהי' ז"א במדרגת א"א. לכן אמר יכול כמוני ת"ל רק כו'. והענין כמ"ס במ"א צפי' הללוהו כרוב גדלו. דהיינו שיש ריבוי בחי' גדולה. דהיינו גם בבחי' מדת הגדולה שלמעלה מהחסד דה"ליות יש ריבוי מדרגות זו למעלה מזו לחין קץ. כי הגה דרך כלל בחי' חסד דה"ל' זהו מקור בחי' ממכ"ע. ובחי' ורצ חסד דה"א שצלי גבול זהו ענין סוכ"ע שהוא בחי' בלי גבול כמ"ס בסש"ב פמ"ח. ובאג"ה סי' יו"ד הגז"ל סעיף א' שהוא בבחינת מקיף עליון. וע"ס באג"ה סי' ג' צד"ה וילבש לדקה כשריון שזהו ענין מארו"ל כל פרועה מלטרפת לחשבון גדול. לחשבון גדול דייקא הוא ענין גדול ה' ומהולל מאד. והיינו כי חשבון גדול זהו בא"א וכמ"ס מזה בלק"ת ס"פ תקת צביחור ע"פ צואו חשבון. וכמו בענין מאה צרכות שממשיכים מע"ס דה"א ששם הספירות כלולים יו"ד מיו"ד. ובמ"א פי' ששם הם בחי' אלפים ורצבות כו'. נמלא ע"י הלדקה ממשיכים חשבון גדול כו' וזהו שט"י ושמרו דרך הוי' לעשות לדקה נמשך למטען הביא ה' על אברהם מבחי' ורצ חסד בחי' גדולה וכו'. והנה לע"ל יחיר בחי' סוכ"ע בבחי' גילוי ואז ינמשך אור עליון יותר להיות בבחי' סוכ"ע ומקיף. דכאשר המקיף נמשך בבחי' פנימי אזי נמשך ומחיר מקיף עליון יותר וזהו ענין כרוב גדלו כו'. וזהו גדולתי למעלה מגדולתכס. בחי' ולגדולתו אין תקר כו'. ולפמ"ס"ל כי גדולתכס ענין ש"י עולמות להגחיל אוהביו יש הגה יש הוא מהל"ב מתר"ך שהוא כתר והוא הבחי' המתלבש בקנה חכמה קנה בינה אשר ז"פ קנה גימ' יש ככ"ל. וזהו שמלבישי' לחו"ג דה"א. אבל יש העליון שבכתר גביה יותר והיינו חו"ג

דעת"י שהוא צחי' תחתונה שבמחליל שלמעלה מא"א שורש הנחללים והם מלוצשי' ככתר והכמה דא"א וזהו ענין גדולתי אין ר"ל גדולת עלמותו ומהותו ממש כי זהו ולגדולתו אין הקר הלא גדולתי מה שמאיר ע"י אהעדל"ע שלמעלה מאהעדל"ס וזהו חלי העליון דכתר והפ"ל שזהו ענין והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול:

ואפ"ר פי' וענין הכהן הגדול היינו שממשיך מצחי' ורצ חסד וכן מוזן ממ"ס דה"ה ועשית בגדי קדש וצד"ה בהעלותך את הגרות. והנה צמד"ר פ' מקץ פ"ל אמרו עוד קדושים תהיו יכול כמוני ת"ל כי קדוש אני וכו'. ההפרש בין גדולה לקדושה י"ל הגדולה היינו ורצ חסד דא"א והקדושה חכמה דא"א. כי קדש הוא בחכמה כו'. וזהו ענין ואנשי קדש תהיון לי. וענין עהידים לדיקים שיאמרו לפנייהם קדוש כו'. וזהו ענין משה שלמעלה מצחי' אהרן כה"ג כו' שממשיך מצחי' קדושה אשר קדשנו במלותיו כו'. עוי"ל ההפרש בין גדולה ובין קדושה ע"ד מלמעלמ"ע ומלמעלמ"ע כענין שוהם וישפה. וכענין כורע צברוך וזוקף בשם סד"ה אד' שפתי תפתח. בסידור שער ר"ה. עוי"ל ע"ד מ"ס ע"פ הגחמדים מזהב ומפז רב. שצחי' זהב כמעלת הזהב על הכסף. וארז"ל לא הי' כדאי העולם שישתמש בזהב כו'. ועכ"ז התורה היא הנחמדים מזהב כו'. עד"ז ג"כ אפ"ל ההפרש בין גדולה לקדושה. כי כמו הגדולה בגשמיות זהו ע"ד אין כסף נחשב כו' והיינו צחי' זהב כו'. וכך יובן צחי' זו למעלה בענין כסף וזהב העליון לי הכסף לי הזהב כו' וכענין ת' עלמין דכסופין כו'. וצחי' קדושה שלמעלה מצחי' גדולה י"ל ע"ד הנחמדים מזהב כו' וכענין ג"ר שצכתר שגבהו מז"ת והפילו מצחי' ורצ חסד וכמ"ס בלק"ת צד"ה אלה מסעי דרוש השלישי בהזיכור פ"ד בענין אמת שגבוה הפילו מצחי' ורצ חסד כו'. ועד"ז ה"ע משה. משה אמת ותורתו אמת כו'. ועמ"ס בהלים ע"פ הגחמדים מזהב כו'. עוי"ל כי קדושה מה שהוא קדוש ומובדל וגדולה זהו ההשפעה צפנימית וא"כ זהו כעין סוכ"ע וממכ"ע:

ועב"ז יובן מ"ס צת"א צד"ה וקבל היהודים בענין וכוס אשר רכב סוס בגימטריא צ"פ ס"ג דהיינו צחי' כי גאה גאה. ובתרגום שהוא גאה על גיוותניא ור"ל שמשבר הגאים ע"ד ואם זרוע כאל לך עדה נא כל גובה וגאון והיינו לפי שצחי' גדולתו ית' היא דכולא קמי' כלא חשיב ולכן אי אפשר שיאיר צחי' זו רק במקום הביטול והיינו לשארית נחלתו למי שמיים א"ע כשיריים. והנה שורש הגאים זהו לפי שנמשכו מעולם החבו שהוא למעלה מעולם התיקון. וכענין שעשו היה זכור ונק' בנו הגדול. ועיין צת"א פ' וישלח צד"ה ויקח מן הבא בידו מנחה. אך צאמת הם רק מהפסולת מה שגפ"ל בשב"כ. והאורות דתהו נסתלקו למעלה. וגם השבירה לא הי' רק בז"ת דס"ג ולא בג"ר. ועוד זאת פי' כי גאה גאה. שהוא ית' למעלה גם מהתהו והתיקון. וככ"ל צפי' הללוהו כרוב גדלו. ולכן הוא ית' לצד זיכולתו להיות גאה על גוותניא אף ששרשם מעולם החבו. ולהיות עדה נא כל גובה וגאון. ועמ"ס ע"פ כי גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם כו':

כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך הוי'
 דעשות צדקה ומשפט. למען הביא ה' על אברהם את אשר דבר עליו. פי'
 כי ידעתיו י"ל עדמ"ס זגמ' ספ"ד דסנהדרין ר"א רמי כתיב טוב ה' לכל וכתיב טוב
 ה' לקויו הא כילד כו' וא"כ כי ידעתיו זהו ע"ד טוב ה' לקויו ידע לכחך במדבר .
 וידע אלקים . ועמ"ס מזה בהגהות גל"ה אשירה להו' כי גאה גאה . והנה לדקה
 ומשפט היחא זגמ' סוף מכות שזה חזר ישעי' והעמידן על שתיס שנאמר כה אמר ה'
 שמרו משפט ועשו לדקה כי קרובה ישועתי לכה . ונק' ישועתי שיטועתן של ישראל זהו
 ישועתו של הקב"ה . והיינו עי עכשיו אין השם שלם ואין הכסף שלם . ולכן מ"ש ושמרו
 דרך הוי' לעשות לדקה ומשפט זהו ממש ישועתי . וע"כ נק' זה קיים אברהם את כל
 התורה כולה עד שלא ניתנה . ועי"ז כי ידעתיו . והנה מזה נמשך למען הביא על
 אברהם . זהו מ"ת ע"י משה שהוא מצחי' נולד חסד כמ"ס בת"א סד"ה משה ידבר
 ובד"ה מראיהם ומעשיהם ובד"ה אשירה לה' כי גאה גאה . ובפרדס עדך נולד חסד
 שנולד החסד משמטה הראשונה והו' מצוי' משה גימ' ונלר . שהרי מן המים משיחיהו
 משמטה הראשונה . וענין לדקה הוא מצוי' וזרחה לכס יראי שמי שמש לדקה המשכת
 דירה בתחתונים . ועמ"ס ע"פ תפלה לעני . ובענין סיהרא שנק' עני . והוא שורש רמ"ה
 מ"ע . ומשפט זהו שורש מל"ת שלא יהי' עת אשר שלע האדם באדם . ועמ"ס ע"פ
 ועשית חסן משפט כו' . וזהו כי ההרים ימושו חג"ת דאלי' וחסדי מאתך לא ימוש היינו
 חסד שלמעלה מאלי' והוא נמשך ע"י התורה שנק' תורת חסד ונאמר כה לא ימוש
 ספר התורה הזה מפוך כו' וע' מנחות ל"ט ז' אפי' קרא פ"א שהרית ופ"א ערצית
 קיים לא ימוש . וע' מענין לא ימוש בזה"כ יתרו דפ"ג סע"א :

ב יו"א ספ"ג דל"ה ע"כ א"ר אלעזר מצרכתן של לדיקים אתה למד קללה לרשעים
 ומקללתן וכו' אתה למד ברכה וכו' שנאמר כי ידעתיו למען אשר יצוה וגו'
 וכתיב בתריה ויאמר ה' זעקת סדום ועמורה כי רבה . וע' בפרש"י שם זגמ' . וי"ל
 היינו כי מלך שבולס התיקון הוא התכללות המדות הו"ג כו' שהכלים רחבים להיות
 כובל ז' הפכיים כאחד . וזהו עושה שלום במרומיו בין שר של מים כו' ע"כ במקום
 שמצרך את הלדיקים שהוא גילוי החסד שם מקלל את הרשעים כי בחסד גופא יש
 גבורה וכן להיפך במקום כו' . ואפ"ל מזה נמשך מ"ש ושמרו דרך הוי' לעשות לדקה
 ומשפט חסד ודין ע"ד שהקב"ה במקום שמצרך את הלדיקים ומקלל כו' כמ"כ הדבק
 במדותיו ל"ל לדקה ומשפט כו' להיות ובערת הרע באבוד רשעים רנה . ע' בת"א
 פ' וילא בד"ה ושכתי בשלים :

ג פ"ח דיבמות ע"א' שלשה סימנין יש באומה זו רחמים ביישנים גומלי חסדים כו'
 גומלי חסדים דכתיב למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו וכו' . נראה הקך ג'
 מדות כנגד חג"ת . כי צושה מביא מפסוק בעבור תהי' יראתו על פניכס . והנה יראה
 גימט' גבורה . ובגדרים פרק שני ד' ב' ע"א בעבור תהי' יראתו כו' זו הצושה . ופי'
 הר"ן שם כי על פניכס משמע צושת פניס . ושם שמהר סיני ירשו הבושת והיינו ע"י
 מפי

מפי הגבורה שמענוס. וכ' מהרש"א זינמות שם זענין גומלי חסדים שלמדו מפסוק למען אשר ילוח אע"ג שלא הזכיר בפסוק אלא משפט ולדקה הולילו מן הכתוב הזה ג"כ גמ"ח והוא בכלל ושמרו דרך ה'. כי הגמ"ח נק' דרך ה' וכו'. עיין מכ"ז בבלי יקר שמואל ז' כ"א. ובאלשיך פ' עקב. של"ה תשנ"כ ד' ש"ו ע"א. ע"ג פ' חיי:

ד פ"ק דכתובות ד"ח ע"ז אחינו גומלי חסדים בני גומלי חסדים המחזיקים בצדיותו של אברהם אבינו שנאמר כי ידעתיו למען אשר ילוח כו' בעל הגמול ילוח לבס גמולתבס. וכ' מהרש"א וקרא לגמ"ח צדיותו של אברהם אבינו שע"י נעיעת האשל אמר הכתוב ויקרא שם בשם ה' אל עולם. ויש לפרש כי צדיותו הוא היסוד המחבר יומם שהוא החסד עליון עם צחי' לילה מל' כו'. וזהו אך טוב והסד ירדפוני. כי הצדיות הוא המתקת גבורות דנוק' ע"י החסד דדכורא אשה כי חזריע וילדה זכר :

ה פ"ז דסנהדרין ד' ג"ו ע"ז וילו אלו הדינין וכה"א כי ידעתיו למען אשר ילוח כו' ושם ד' ג"ו ע"ז ואשה לא מיפקדה והכתיב למען אשר ילוח את בניו ואת צדיותו כו' הוא מוטיב לה והוא מפרק לה בניו לדין צדיותו ללדקה. וע' בצחיי פ' בראשית ע"פ וילו. מכות פ"ג דכ"ד ע"א בא ישעיהו והעמידן על שם הולך לדקות ודובר מישרים. הולך לדקות זה אברהם דכתיב כי ידעתיו כו' למען כו' לעשות לדקה ומשפט כו'. חזר ישעיהו והעמידן על שמים כה אמר ה' שמרו משפט ועשו לדקה. מצואר לעיל סעיף א' שזהו ענין קיים אברהם אה כל החורה כולה עד שלא נתנה כו' :

ו זח"א פ' חיי ד' קכ"א ע"ז. וישב ד' קפ"ח ע"א. ח"ג צחקתי ד' קי"ג ע"ז :

ז רבות לך ר"פ מ"ד מ"ח א' ע"פ וזרע לדקה שכר אמת במשלי י"א וזרע לדקה זה אברהם שנאמר ושמרו דרך הוי' לעשות לדקה. שכר אמת אל תירא אברם וגו' שכרך הרצה מאד. וירא ר"פ מ"ח כ"ג א' הולך לדקות זה אברהם שנאמר ושמרו דרך ה' לעשות לדקה. ע' לעיל סכ"ו ה'. אך צמד"ש נדרש באופן אחר ממ"ש בגמ'. פמ"ע כ"ד ג' אשר ילוח זה הצדקה או ציקור חולים. לדקה ומשפט. משהיו אוכלים ושוחים אמר להם צרכו. פ"ג כ"ו ז' ע"פ וישפוט שפוט אפילו אותו שכתוב בו ושמרו דרך כו'. פ' חיי פ"פ כ"ח ה"ד רודף לדקה וחסד ימלא חיים לדקה וכבוד רודף לדקה זה אברהם שנאמר ושמרו דרך הוי' לעשות לדקה וחסד כו'. אני אומנתי גומל חסדים חפס' אומנתי בא לבוש לבושי שנאמר ואברהם זקן בא צימים עכ"ל. ופוי' המ"כ לבוש לבושי זה הקב"ה שנאמר ועתיק יומין יתיב. ועו"ש צמד"ר ר"פ כ"ט ע"פ עטרת הפארת שיבה צדקת לדקה תמלא. במשלי ע"ז. ממי אחת למד מאברהם שכתוב בו ושמרו דרך הוי' לעשות לדקה ומשפט זכה לזקנה ואברהם זקן בא צימים. פי' אדמ"ו כ"ע צד"ה צב"ה צבסליו וז"ל שמצחי' לדקה נעשה צחי' עטרת הפארת שיבה הוא צחי' הדרת פנים יאר ה' פניו כו' והיינו מקור י"ג מדה"ר. ונק' כובע ישועה מקור ש"ע נהורין כו' והיינו צחי' כחר שבבחר כו'. ומוה יובן ענין ושמרו דרך הוי' לעשות לדקה. שזהו דרך ומצוא להיות המשכת שם הוי' ועמ"ש מזה צד"ה אשירה לה' כי גאה גאה. ר"פ כ"ט כ"א צחורת ה' הפלו שנאמר כי ידעתיו למען אשר ילוח וגו'.

ד' ק"ז ס"פ ויגש והי' מלמד את בניו שנאמר כי ידעתיו כו' אל הקב"ה אתה למדת בניך תורה צוה"ל אזל לעוה"ב אני בכבודי מלמד לבס את החורה שנאמר וכל בניך למודי ה' עב"ל. ועמ"ש ע"פ ושנחת לבניך מענין הלימוד לבנים כו' ועמ"ש מזה לקמן פתיק י"ג :

ח **משפטים** ספ"ל אל הקב"ה אני מסרתי את הדקה לאברהם שנאמר כי ידעתיו למען אשר ילוח וגו' והתה אומר לרשע והטאך בלדקה פרוק. והנה ממ"ש ע"פ שמרו משפט ועשו לדקה כי קרובה ישועתי לבוא ציטע' ג"ו ואני מקרב עלמי עמכם שנאמר כי קרובה ישועתי לבוא. ועו"ש כי קרובה ישועתכם אינו אומר אלא ישועתי כו' ואני גואל לעלמי כו' ע"ש. ונחבאר מזה אללי צפ' ללצים. מזה יובן ענין ושמרו דרך הוי' לעשות דקה ומשפט. מאחר שהלדקה ומשפט זה גורם להיות קרובה ישועתי כביכול. א"כ לכן נקרא דרך הוי' היינו להיות והתהלכתי בתוככם. והיו הנק' ישועתי כו' ודו"ק :

ט **בחקתי** ס"פ ל"ו ר"ז ד' רבין אמרי אברהם עלמו לא נברא אלא בזכותו של יעקב ה"ד כי ידעתיו למען אשר ילוח את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך הוי' לעשות לדקה ומשפט. ואין לדקה ומשפט אלא ביעקב שנאמר משפט ולדקה ביעקב אתה עשית. הענין י"ל כי לדקה זהו יחוד קב"ה שיחוד זה היינו שהמל' הנק' סיהרא דל"ל מגרמה כלום מקבלת האור מבחי' שמש הוי' וזהו ענין וזרה לבס יראי שמי שמש לדקה ומרפא כו'. וזהו ענין לדקה לדק ה' שמקבלת ה"ה כו'. ומ"מ ל"ל ג"כ משפט ע"ד א"ת בניך שהוא חסד לבד אלא בניך בחכמה יבנה כו' והחכמה יש בה דין. כמ"ש החי"ט. למוע יניקת החינוכים צב"ע כו'. והנה יחוד זה עיקרו ע"י יעקב שהוא הפארת קו האמלעי צריה התיבין המברית מן הקלה אל הקלה. בזה"כ תרומה קט"ה ז'. היינו שממשיך מסוכ"ע בממכ"ע וגם מהצר חו"ג להיות משפט ולדקה. משא"כ אברהם הוא רק וימינו תהבקי הבנה להיחוד וכמ"ש בזח"א חיי קל"ג סע"א. וזהו שאברהם עלמו לא נברא אלא בזכותו של יעקב כו'. וגם י"ל שמש לדקה זהו שהקב"ה מוליא חמה מנרתקה כו'. וזהו ענין שאמר יעקב והי' הוי' לי לאלקים כו' :

י **נשא** פ"ח רכ"ה ד' כמ"ש בגמ' יבמות ע"ט א' שלשה סימנין לעיל פתי' ג' ושם הוצא בחוב' ביאור. שלה פו"ז ד' רס"ח ע"ג בשעה שא"ל הקב"ה לאברהם קח נא כו' אמר אברהם רבש"ע להנס אמרת לי כו' אל לאו להודיעך בעולם שנאמר כי ידעתיו למען כו' ופי' המ"כ ידעתיו בחירק תחת היו"ד והוא פוטל יולא. עד כי כבר ראה האלקים את מעשיך. נמלא מפרש כי ידעתיו להודיעו בעולם. וגם לשון רגון כי כבר ראה. וזה כדפרש"י כאן כי ידעתיו לשון חבה. כמו מודע לאישה*. הלא בועז מודעתנו. ואדערך בשס כו' עב"ל גם כי רק אחכס ידעתי הפי' רליתי. אך יש להבין

נמצא בגמ"ק בדרג מיוחד.

ולנעמי מודע לאישה. נעמי היא אימא היינו בינה כמ"ש במח"א מ' י"ג נעם מלד הבינה הנקרא נעמי. וא"כ אישה היינו יסוד אבא וכמ"ש הון יקר וגו' יקר מלד אבא ונעם מלד בינה. כי יקר גימ' יש ל"א נתיבות חכמה כ"א כלול מויד. והיב הראשון (יג)

להבין הפסוק כי ידעתיו שנאמר גבי מעשה בשורת ילחק הוא קודם הרבה לזמן העקידה. ואין זה קושיא כ"כ. וע' בתרגום מפרש כי ידעתיו למען אשר ילוח כפשוטו ארי גלי קדמי בדיל דיפקד ית צוהי. ורש"י הקשה ע"ז דא"כ תיבת למען הוא יתיר לכן פרש"י כי ידעתיו ל' חיבה וא"כ זהו כמו רק אחכם ידעתי מכל משפחות האדמה. ופי' המד"ר פ' שלח זהו פי' שלישי. נמלא צפי' כי ידעתיו יש שלשה פירושים :

יא עקב דרל"ז ג' ד"א ושמר ה' לך את הברית ואת החדש. א"ר שמעון בן הלפתא למה"ד למלך שכשא למערוגא והכניסה לו שנים אריסין חף המלך זקף לה כנגדן שני אריסין כו' כך הנה מולא אברהם נתן לבניו שני אריסין שנאמר כי ידעתיו למען אשר ילוח וגו' (ופי' המ"כ סיפיה דקרא לעשות לדקה ומשפט) חף הקב"ה זקף להן כנגדן שני אריסין חסד ורחמים. שנאמר ושמר ה' כו' ואת החדש ואומר ונתן לך רחמים ורחמך (לפ"ז מן השלשה סימנים שבישראל רחמים וגומלי חסדים הם מהשני אריסין שזקף להן). וז"ל החדש גדול מהלדקה כמ"ש בגמ' בפ"ד דכוכה דמ"ט ע"ב גדולה גמ"ה יותר מהלדקה שהלדקה נקראת זריעה וגמ"ה קלירה. וידוע כי הזריעה היא העלאת מ"ן. והקלירה הוא מה שגדל מזה והוא ע"י ההמשכה מלמעלה. ועוד אמרו שם לדקה לעניים וגמ"ה בין לעניים בין לעשירים. ועד"ז פי' הרמב"ם בספרו מ"ג ח"ג ענין ג' דברים אלו חסד לדקה ומשפט. שחסד ענינו ההפלה באיזה דבר שמפליגים בו (וב' המפרש ר"ל שמלת חסד חסד על הפלגת הענין בין לטוב בין לרע. לטוב הדבר מבוחר. לרע כאמר איש אשר יקח את אחותו כו' והיא תראה את ערותו חסד הוא. כלומר נמאס ונחשב כחלית ההפלה) ושמשו בו בהפלת גמילת הטוב יותר. וידוע שגמילת הטוב כולל שני ענינים. האחד לגמול טוב למי שאין לו חק עליך כלל. והשני להטיב למי שראוי לעובה יותר ממה שהי' ראוי ורוב שמוש ספרי הגבוהה במלת חסד הוא בהטבה למי שאין לו חק עליך כלל ומפני זה כל טובה שהגיע מאתו יתעלה תקרא חסד חסדי ה' אזכיר (ע' באגה"ק מאחזמו"ר כ"ע ע"פ חסדי ה' כי לא חמנו) ובצבור זה המליחות כולו ר"ל המלאה הש"י את העולם כולו הוא חסד. אמר אמרתי עולם חסד יצנה. ענינו צנין העולם חסד הוא (ובלשון חכמי הקבלה נק' צהי' אהעדל"ע מלך עלמו שלא מלך אהעדל"ת והוא מבחי' כי הפך חסד הוא כמ"ש בסידור צד"ה הקל קול יעקב ע"ש) ואמר יתעלה בספור מדותיו ורצ

חסד

הראשון לא ידעו עיט. ומודע לחישה היינו יסוד ז"א כמ"ש בפע"ח צענין משלוח מנות איש יסוד אבא לרעהו יסוד ז"א וכן פי' במא"ח מ' יו"ד. שהיסוד נק' מודע מלך הדעת. ומודע זה הוא ענין צונו כמ"ש במא"ח ב' מ"ח וז"ל גם צונו נק' יסוד ע"ש שבו עז ותוקף כד עאל צימא עכ"ל. וזהו ע"ד שכתב שם באות ה' סע"ז איתן נק' היסוד כי לא עאל צימא אלא כד איהו בתוקפא ונה"י נק' איתנים עכ"ל. וע' זמ"ח ויחי דרמ"ז ע"א במאמר וחשב באיתן קשתו ועיין בסבא דמשפטיה דק"י ע"א. ועמוד השמאלי נק' צונו. עמ"ש צענין כיח משמאל כי התעוררות האהבה להווג הוא מלך קו השמאל דקדושה כענין ישיש כנצור לרון אורח כו'. וע' פרדה ערך צונו :

חסד. ומלת לדקה היא נגזרה מלדק (וב"מ ברבות פ' עקב דר"ל צ' ג' ע"ס) והוא היושר. והיושר הוא להגיע לכל בעל חוק לחוקו (והיינו כל מי שיפרע חיבו או שכירו וכיוצא בו זהו לדק ויושר) ולתת לכל נמלא מן הנמלאות כפי הראוי לו (ר"ל זהו ענין שני במלת לדקה שאף שאין לו עליו חוק עכ"ל יתן לו. כמו שיצא. והוא בענין לדקה לענין אף שאין העני שכיר אללו עכ"ל לריך ליתן לו די מחסורו. ומ"מ אין זה כמו חסד. כי החסד הוא כשיתן בהפלגה יותר מדי מחסורו. כדפי"ל גבי חסד. והשני להטיב למי שהוא ראוי לעושה יותר ממה שהוא ראוי. וגם ע"ד שאמרו המצוה אל יבזזו יותר כו' ענין המצוה זהו ענין החסד שיותר מהלדקה המחוייבת). ולפי הענין הראשון לא יקראו בספרי הגבוהה החוקים שאתה חייב בהם לזולתך בששלמס לדקה (ר"ל מה שפי' הוא ענין הראשון צפי' לדק ויושר אין זה נק' לדקה בספרי הגבוהה. ומ"מ לפע"ד י"ל שזה נק' לדק. משא"כ הענין השני נקרא לדקה יבמ"ס צוהר שלדק הוא בענין דין ולפי' הפסוק הוא כמו לדקה כמ"ס וארשתיך לי בלדק אלא דר"ל היושר והוא מ"ס הרמז"ס להגיע לכל בעל חוק להוקו כנ"ל) כי כשפרע לשכיר שכרו או שפרע חובך לא יקרא לדקה. אבל החוקים הראויים עליך לזולתם מפני מעלת המדות כרפואות מחץ כל להוץ (שירפא חיזה חולה או שיליל חיזה אדם מן הרע המוכן לו. וזה מפני מעלת מדותיו ושלמותם) יקרא לדק ומפני זה אמר בהשגת המשכון ולך תהי' לדקה. כי כשתלך בדרך מעלת המדות כבר עשית לדק לגפוך. ומפני זה תקרא כל מעלת המדות לדקה. אמר והאמין בה' ויחשבה לו לדקה (לך ע"ו י' וכדפרש"י הקצ"ה חשבה לו לאברהם לזכות וללדקה על האמנה שהאמין בו וכן ת"י) ר"ל מעלת האמונה. וכן אמרו ולדקה תהי' לנו. אבל מלת משפט הוא לדון צמה שראוי על הגדון יהי' חסד או נקמה. כבר התבאר שחסד נופל על גמילת חסד גמור. ולדקה על עושה שתעשה אותה מפני מעלת מדות להשלים בה גפוך. ומשפט פעמים שתהי' תולדתו נקמה ופעמים שיהי' עוז כו'. והנה נכתבו בתורה אלו השלשה שמות (על הש"י) השופט כל הארץ צפ' וירא. לדיק וישר הוא צפ' האזינו. ורצ חסד צפ' חשא עכ"ל. והנה עד"ז יובן מארז"ל ופרישות מציאה לידי קדושה כו' ויראת חשא מציא לידי חסידות. כי קדושה זהו ע"י קיום המלות כנאמר אשר קדשנו במלותיו וזהו ענין ולדקה תהי' לנו כי נשמור כו' וזהו שלימות המדות הנמשך ע"י המלות. אך אין זה מגיע עדיין לצהי' חסיד שהוא ענין חסד ע"ד חיזהו חסיד המתחמד עם קונו ופי' צפ"ס צ"ח ח"א ספ"י צפ"ס התיקונים עם ק"ן דיליה לייחדא קצה"ו צחחחחחח. ולא בשביל לגרמיה כלל ע"ס. ועמ"ס מזה סד"ה בהעלותך. אלא שעכ"ז קדושה מציאה לידי כו' וזהו למען אשר ילום כו' לעשות לדקה כו' צהי' לדיק ועי"ז יבוא אח"כ אהדל"ע למען הביא כו' שיזכה לחסידות. וזהו אשר דבר עליו. עליו דוקא. ע"ד ראיתי בני עליה כו' וכמ"ס צפ"ס שם. וזהו ענין השני אריסין שוקף לו כנגדן שע"י הלדקה יומשך עליו צהי' חסד. והיינו כי דרך כלל נק' ז"א צפ"ס חלקים לגבי ע"ק שנק' צפ"ס הוי' והיינו כי צו"א יש חו"ג ח"כ יש שם דין. משא"כ בע"ק לית שאלא צהי' עתיקא וע"כ צהי' זו דוקא נק' חסד שאין שם דין כלל. ולכן ע"י הלדקה צהי' לדיק זקף לו כנגדו

בח' הסד עילאה הנ"ל והו' אשר דבר עליו וכמ"ס ובחסד עליון כל ימוס . והוא ע"ד
 שכ' הרמז"ס להטיב יותר כו' ממה שהוא ראוי דהיינו בחי' אהעל"ע מבחי' שאין
 אהעל"ס מגעת שם. ומוה יומשך שיבוא לבחי' ומעלת החסידות כו' :

יב צדקה לעניים. ברע"מ ר"פ כי תשא והלל לא ימטיע דא לדיק שנק' דל לפי שיוסף
 שהוא יסוד נק' יהוס מאמו נמלא נחסר לו אור הצינה אשר שם מקום
 העושר כי מלפון זה יחתה. ולכן אין כסף נחשב למאומה כו'. וע' בסידור האריו"ל
 ע"פ והעושר והכבוד מלפניך. וע' במא"א ד' י"ג דל נק' היסוד כו' וכ"ס המל' שנק'
 עני סיהרא ל"ל מגרמה כו' ושמש בשבת יסוד אבא שמש לדקה ומרפא היא לדקה
 לעניים הנ"ל. אך היינו די מחסורו. פי' מה שהי' מארת חסר שנחמטע האור כו'. והו'
 די מבחי' ד' נעשה ה' ע"י היו"ד וכמ"ס בפע"ח גבי די חבלו אבהתא. אבל עמודא
 דאמנטיחא נק' עשיר וא"ל לדקה בחי' די מחסורו שנמשך ע"י יסוד שדי שממנו נמשך
 די מחסורו כו' ועכ"ל לריך לגמילת חסד ההמשכה מא"א ורצ הסד כו' :

יג עמשי"א כהני' ז' כהני המד"ר ס"פ ויגש בענין כי ילוה דהיינו שהי' מלמד את
 בניו והיינו מ"ס ולמדתם אותם את בניכם. והנה בחיוב ומעלת הלימוד
 לבנים יותר מלשאר אדם. אף שהתלמידים ג"כ נקראים בניס כמ"ס החו"ט בהקדמה
 למס' אבות. עכ"ל לא דמי כלל למעלת הלימוד לבנים. והענין י"ל עפמ"ס באג"ה סי'
 ט"ו היינו כד"ה להבין משל ומליצה כו' בענין הספי' כו' וז"ל ואזכ"כ צבוא ההשפעה
 לידי מעשה ממש לריך להתייטך אף להשפיע כו' כגון שרולה להשפיע דבר הכמה
 ללמדה לבנו כו' ובחי' ע"ה ז' נק' נו"ה שהן כליות יועלות כו'. כך לריך האב להקטין
 השכל כו'. ובחי' יסוד הוא עד"מ התקשרות שמקשר האב שכלו בשכל בנו בשעת
 לימודו עמו באהבה וריון שרולה שיבין בנו ובלעדי זה גס אס הי' הפן שומע דבורים
 אלו עלמס מפי אביו לא הי' מצין כ"כ כמו עכשיו שאביו מקשר שכלו אליו ומדבר
 עמו פא"פ באהבה וחשק שחושק מואד שיבין בנו וכל מה שהחשק והתענוג גדול כך
 ההשפעה והלימוד גדול שהפן יוכל לקבל יותר והאב משפיע יותר כי ע"י החשק
 והתענוג מתרצה ומתגדל שכלו בהרחפת הדעת להשפיע וללמוד לבנו. וכמי עד"מ בגשמיות
 ממש רצוי הזרע הוא מרוב החשק והתענוג ועי"ז ממשיך הרבה מהמות ולכן המשילו
 חכמי האמת לזווג גשמי כמשי"ת עכ"ל. וע' מענין חשק במד"ר פ' וישלח פ"פ גבי
 בשלשה לשונות של חיבה חצב הקצ"ה את ישראל בדביקה והשיקה וחפילה כו' ע"ס
 ועמ"ס ע"פ רק באצותיך חשק ה'. והנה בחי' התקשרות וחשק זהו בחי' יסוד. והו'
 דוקא כשמלמד האב את בנו שאז שייך לומר בן שהושק מאד שיבין בנו ולכן מקשר האב
 שכלו בשכל בנו כו'. כי הפן הוא חלק מהאב ממש. ולכן אמר אברהם מה תתן לי
 ואנכי הולך ערירי כו' ולא די לו כלל בתלמידים כו'. ולכן בלימוד לתלמידים אינו כלל ע"ד
 ההתקשרות והחשק שלומד לבנו כו'. כמלא עיקר בחי' מדת יסוד המקשר ומביא עלמני'
 השפע מהחור"ב להמקבל שזה הנק' זווג. בבחי' אור זרוע ממש ללדיק. זהו כשמלמד
 את בנו. משא"כ בלימודו לתלמידים אינו כעין זה ממש. וקרוב לומר שזהו כענין ההפרש
 בין הטפה להדגור שבדבור מלובש רק הארת השכל ובהטפה אע"פ שהיא גשמיות

מלוכס עלם החכמה. כמ"כ קרוצ לזה יש לחלק בהשפעה שע"י הדבור עלמו בין ההשפעה לבנו ובין ההשפעה לשאר אדם. שבהשפעה לבנו מרוצ החשק שהושק שיבין בנו מתרצה ומתגדל שכל האב להשפיע מעלמיות שכלו יותר ויותר ממה שמשפיע לשאר אדם. וא"כ עי"ז מעורר כן גם למעלה ההשפעה מעלמיות חכמה עילאה. וו"ס זוג העליון שנק' לימוד כמ"ס צפע"ה שער הסוכות פ"ג ע"פ מכל מלמדי השכלתי. כי דוד הוא מל' ובחי' כל שהוא יסוד ע"ד כי כל בשמים ובארץ האחד בשמיא וארעא הוא מלמדו של דוד שהוא מל'. ולימוד זה זהו ההמשכה מבחי' דעת ונק' והאדם ידע. כי אל דעות הוי' שיש ב' דעות כמ"ס בד"ה משה ידבר. והלימוד לדוד היינו שיומשך דעת העליון מבחי' סוכ"ע. וזהו כמשך ע"י ולמדתם אותם את בניכם. וזהו שע"י כי ילוי את בניו כו' וזה שע"י לע"ל וכל בניך למודי הוי' ממש ע"ד הג"ל :

קיצור צענין כי ילוי את בניו. וכן ולמדתם אותם את בניכם. יש צוה התקשרות וחשק יותר להבינו החירה יותר מלימודו עם שאר אדם. וחשק זה גורם השפעת עלמיות החכמה. וכן גורם צהבן שיוכל לקבל יותר. ומעורר כן למעלה בחי' היסוד שהוא מדת התקשרות והחשק שימשך שפע מעלמיות חכמה עילאה להשפיע לבנכ"י דהיינו ההמשכה מדעת עליון וכמ"כ עי"ז לע"ל וכל בניך למודי הוי' :

יד באדר"ג ר"פ ל"ג שבצברהם נאמר לעשות לך ומשפט תחלה לך ואל"כ משפט. ובדוד כתיב ויהי דוד עושה משפט ולך תחלה משפט ואל"כ לך לך כו'. וי"ל דגבי יעקב ג"כ נאמר משפט ולך תעקב אתה עשית תלוי כו' ל"ע. וע"ל סעי' ע' בשם המד"ר בחקתי ס"פ ל"ו :

טו יר"ק ח"א פ' וירא דכ"ג סע"ד בד"ה משום אדם אחד אמרו גדולה לך כו' כי ידעתיו כו'. ח"כ במלכים א' רס"ו א' ע"פ והמלך דוד זקן. ביסעי' ס"ו ס"א דכ"ז ע"ד רמז שס"ה ע"פ כי הלבישני בגדי יסע כו' כי ידעתיו למען אשר ילוי כו'. בסוף הושע ע"פ לדיקים ילכו גם כגון אבות העולם ושמרו דרך הוי' לעשות לך. דע"ה ע"א. בתלוי ס"ו ל"ז ע"פ ולא ראיתי לך נעזב זה אברהם כי ידעתיו אשר ילוי. דק"ג ע"ב. שם דק"ב ע"ב רמז תת"ד. בדברי הימים ב' ס"ו י"ט ע"פ ויאמר יהושפט לשופטים. דקס"ב ע"א. בקהלת דקפ"ז ע"ד רמז תתקפ"ט בתחלתו :

וד' המטיר ע"י סדום וכו'. באדר"ר דקל"ז סע"ב מובן דשם הוי' הראשון היינו בא"א ע"ס צענין אני הוי' לא שיתי. שע"י העדר הגלוי מא"א נמשך שהמטיר מאת ז"א מן השמים כו'. וע' דוגמת ענין זה שביאר הזר במד"ר בראשית פ' כ"ב גבי קין והבל משל לשני אחליטין כו'. ויש להקדים ענין חטא סדום. הגה פ"ה דאבות האומר שלי שלי ושך שך זו מדה בינונית וי"א זו מדת סדום. ולת"ק עיקר מדת סדום היינו כמ"ס בגמ' כופין על מדת סדום שזהו כשמונע ממנו מה שזה נהנה וזה לא חסר כו'. אבל הוי"א ס"ל דאפי' כשזה חסר קלת הוי' ג"כ מדת סדום. ול"ל ענין פלוגתא זו וע"ס במדרש שמואל. ויש לומר ע"פ הקדמה המבואר במ"א מה שהמקובלים קראו לשון

לשון אור. אור א"ם. אורות ובלים. והפלוסופים קראו שפע. כי האור מורה בחי' לא
 שניתי כמו שאין שינוי והתפעלות בהשמש ממה שהיוו שלה מאיר בו' משא"כ השפע
 כמו השפעת הרב לתלמיד נעשה שינוי בהרב ע"י ההשפעה. וע"ד שאמרו המחקרים
 כל מיני מתענגע. ולכן בו ית' שנאמר לא שניתי כנ"ל היינו לפי שכל ההמשכה נק'
 רק אור אור א"ם כנ"ל ונק' שמו כמו השם שאינו נוגע להעלמות בו' ועד"ז האורות
 שצבליס הם רק הארה דהארה. באורך גראה אור. וכמ"ס בענין ויאכלל מן וכו'. אך
 עכ"ז זהו בהאורות עלמין אבל צבליס ע"ס שייך ענין התלצות והשתלשלות עו"ע
 שזהו ע"ד בחי' שפע. וע' באגה"ק איהו והיוהי ובדרוש יו"ע של ר"ה. וזה יובן
 ענין לבי ומעטי א"ע ראש לשועלים. ולכן למען יזמרך כבוד בו'. ועד"ז ענין השבת
 וינה ציוס השביעי שזהו מלך הכלים דע"ס שבהן שייך התלצות וירידות ועליות משא"כ
 מלך האור. ועיין בפרדס שער עלמות ובלים שביאר בן שמד האור הוא בחי' לא
 שניתי ולא בן צבליס. ולכן לפעמים נק' המשכת חלקות צס אש ואור ולפעמים
 צס מים וע' ד"ה כי עמך מקו"ח וד"ה אחס נצבים. והנה שרש היות העולמות נמשך
 מאור א"ם ממש ולכן הקצ"ה מוריד גשמים ומלמיה דשאים בשבת בו' אף שאז וינה
 בו' כמבואר בד"ה למגלה על השמינית. אלא שהמשכה זו מבחי' היוליות היוליות א"ק
 ע"ס. וזהו ענין כמשל ההמשכה בחי' זה נהנה וזה לא חסר. שזהו כמו בחי' המשכה
 הנק' אור. משא"כ ההמשכה שבחי' התלצות והשתלשלות עו"ע הרי נעשה שינוי
 בהעילה ע"י השפעה זו א"כ אין שייך לומר וזה לא חסר בו'. ולפעמים מלינו חסרון
 ממש ע"י המשכה זו כמו אדה"ר שנתן ע' שנים לדוד דהיינו המשכה מז"ת דחכמה עילאה
 לבחי' הדבור הנק' מל' ונק' דוד הרי חסרו שנים אלו באדה"ר וכן בהמשכת ע' שנין
 מהאבות ויוסף לדוד וכמ"ס צמ"א באריכות טעם חסרון זה לפי שהוא המשכה מכלים
 דאלי' להיות מאיר לבי"ע ע"כ הולרכו לרדת ממקומם ממש ולכן חסרו למעלה וכו'.
 וגם בכל המשכה שאינה עד"ז עכ"ז כיון שהוא התלצות נעשה שינוי א"כ אין זה
 דוגמת זה נהנה וזה לא חסר. רק בהמשכה מהאור א"ם ממש שהוא רק ע"ד זו
 ואור ולכן נק' קדוש ומוזל הוא דשייך לומר בן. וע' בדרוש צהרת שפי' הקצ"ה
 סוכ"ע וממכ"ע זהו ענין צ' המשכות הנ"ל מה שלמעלה מהשתלשלות בחי' כתר נק'
 קדוש וחכמה מקיר ממכ"ע השתלשלות נק' צרוך. וזהו ששיקר בחי' אני הוי' לא
 שניתי מבואר בזהר באד"ר שם שהוא צחי' כתר עליון שהוא הארת אור א"ם וכו'.
 ומזה מובן עון סדום שמנעו כ"כ ההשפעה מזה לזה אפי' בדבר שזה נהנה וזה לא
 חסר. ע"כ מדה כנגד מדה נמנע מהם גם המשכת היות העולם ששרשו מחילוניות
 א"ק בחי' אור א"ם לא שניתי בו' שלמעלה מהשבת בו' ומבחי' וינה בו' לפי שסם
 לא שניתי רק הארה בעלמא מאיר בו' ויאכלל בו' בחי' לא חסר כלל ולא שניתי.
 נמנע מהם גם השפעה זו כיון שהם מנעו מהעולם אף השפעה זו. אך ביאור דעת
 הי"א דהאומר שלי שלי וכו'. והענין כי הנה עיקר ההפרש בין תהו לתיקון היינו
 שבתהו הי' זת"ז כל א' צפ"ע ענפין מתפרדין וכמ"כ העולמות אלי' צפ"ע בריאה
 צפ"ע בו'. אבל בתיקון בחי' התכללות וכמו בפרצוף אדם שהראש מקבל מהרגל ועמ"ס

מזה צת"א צד"ה השמים כסאי גבי והארץ הדוס רגלי וכד"ה מי שס פה לאדם כו' גמלא אין שלימות לכל א' צלי זולתו והראש ילריך לרגל כו'. לכן כל השפעה מזה לזה אף צענין שהוא חסרון וירידה הגה הוא חסרון מלד וריוח מלד . וכמו צענין הצדקה ארז"ל במדרש רות ע"פ שם האיש אשר עשיתי עמו היום צועז יוחר ממה שצעה"צ עושה עם העני העני עושה עם צעה"צ כו'. ועד"ז צענין ההמשכה מכלים דע"פ דאלי' צצו"ע שהוא צחי' ירידה הגה עי"ז לורך עלי' ציוס השבת כו' כמ"ס צת"א פ' יתרו צד"ה זכור אח יוס . ולכן עיקר החסד הוא אפי' כשזה חסד ממש עי"ז . וזהו ענין הצרחה חסד דמ"ה ציטול משא"כ ישמעאל חסד רק מלד הגאווה וגדולה משפיע רק ממותרות מה שא"ל כו' . וע"כ עון שלי שלי ושלך שלך צחי' פירוד עולם התהו הסיף עולם התיקון . ובתהו ה' שצה"כ כי דוקא במקום ההתכללות שורה אור א"ס ע' בדרוש דור הפלגה . ולכן נמשך לסדוס ג"כ כמו שצה"כ ויהפוך את הערים וכו'. והנה הגם כי מאור א"ס צ"ה נמשך ההשפעה לחיות העולמות תדיר כמ"ס ולא ישצחו זהו צצחי' חילוניות אבל להיות ההמשכה צפנימי' זהו ע"י הכלים דע"ס כו' וזהו דוקא ע"י ההשפעה גם צצחי' שזה נהנה וזה חסד כו'. ואחכ"ז יופן שזהו ענין וה' המעיר וכו' שהוא צחי' א"א לא שניתי אעפ"כ גם מצחי' זו נמשך העונש לסדוס . אף משס נמשך רק העונש צמניעת גילוי האור . ואמנם עי"ז נמשך העונש ממש מו"א שזה יש חו"ג וזהו מאת ה' מן השמים כו'. ועמ"ס ע"פ תפלה לעני שתכלית צריחת עניים ועשירים שיצטרך להיות לדקה זהו כדי שע"ז יהי' למעלה יחוד שמשא וסיהרא שהסיהרא נק' עני דל"ל מג"כ וההשפעה מצחי' שמש הוי' וזהו זרחה לכס יראי שמי שמש לדקה :

ענין שהי' שרה אלל אבימלך ואח"כ נתעברה מאברהם והיו ליצני הדור אומרים כו'. אף כי הענין גלות השכינה . וידוע דעיקר הצירורים והעלאת מ"ן שיהי' עי"ז לידה הוא הגאולה זהו ע"י גלות מלרים כו' שע"ז צירור הנילוזים . אף היינו ע"י כמ"ס ולא תחורו כו' אשר אתם זונים כי יש ח"ו שנמשך אחר תאוות נה"צ והוא כמשל הזוגה צד"ה והי' לכס לליצית . ועמ"ס בדרוש חטא העגל שאמרו רס על כל וכו' וההשפעה ע"י המזלות וכו'. אף שרה מל' וכנ"י צאמת לא טעו צה וזהו שצאמת לא נגע צפנימיותה ח"ו . וע' זח"ג ר"פ תלא גבי וכבודי לאחר וכו'. והנה עי"ז מצררת הנילוזי' ומזה נמשך המ"ן ללידת יצחק לחוק ותענוג שיהי' לע"ל ועמ"ס צד"ה שחורה אני וגאווה :

ויתפלל אברהם אל האלהים וירפא אציקים את אבימלך . רבות במקומו ס"פ כ"צ א"ר חמא צר חנינא מתחלת הספר עד כאן לא נאמר בלשון הזה . כיון שהתפלל אציקו אברהם הוחר הקשר הזה . אפ"ל כי ענין התפלה הוא לצטל מדה"ד . שאע"פ שהדין נותן כן כי אין מיתה בלא חטא ואין יסורים בלא עון עכ"ז יומשך הרלון שיתרפא החולה . והנה התכמה נק' ג"כ דין כמ"ס החייע כי ע"פ התכמה נמשך החיוב שיהי' כן דוקא ולא באופן אחר . וא"כ התפלה היא המשכת רחמים מהבשר

שהוא הרטון עליון שלמעלה מהחכמה להיות מתרלה לזה החוטא ולמחול לו ולרפאות איתו. כמבואר בת"א פ' מקץ בד"ה מוזה מימין בענין מע"ט קושר כתרין לקומו מחפלותיהם של ישראל. ובלק"ת בשה"ש בד"ה מה יפו פעמך בנעלים. וזה ענין הושר הקשר הזה. פי' הקשר והדין שמבחי' חכמה. והיינו ע"י ויתפלל אברהם חסד אל האלקים בינה אשר זה החגלות ע"י כו'. ומתחלת הספר עד כאן לא כתוב ויתפלל כי אברהם הוא הראשון שפתח פתח זה. ועמ"ש בת"א בענין שברכת רפאנו היא שמינית לפי שמילה לריכה רפואה והיא בשמינית. וענין מילה בשמינית כדי שיעבור עליו שבת א' היינו שהיא למעלה מבחי' שבת ולכן שמונה בנדים של כה"ג הם נגד מילה בשמינית. במד"ר תלוי פל"ח פ' אחרי פכ"ח. וכה"ג נכנס לבית קדש"ק. שבחי' שבת נק' קדש בחי' חכמה מוחין דאבא. והכתר נק' קה"ק כמ"ש בלק"ת בד"ה שבת שבתון. וזה ענין מילה בשמינית שהיא למעלה מבחי' שבת שהוא יוס השביעי. וע"כ משם נמשך התשובה שהיא מביאה רפואה. והנה אברהם ע"י המילה נוסף בו ה' עילאה הנק' הוא דא עתיקא כמ"ש בת"א ר"פ לך לך לכן אברהם דוקא יכול ויתפלל אברהם וכו' להמשיך רח"ד דע"ק קדש"ק כו'. או י"ל כי חולה זהו ק"ג שממילע בין הקדושה הנק' חיים ובין הקליפות שקרויים מתים כי הם מומ"ל דתהו שגא' בהם וימת. ועמ"ש ע"פ המדרש פ' שמיני פי"ג משל לרופא שנכנס לבקר שני חולים כו'. וזהו"ע הושר הושר הקשר הזה. שתוכל ק"ג להתברר וליכלל בקדושה שהוא החיים. ול"ע מ"ש בגמ' עד דאתא אלישע לא הוה דחליש ואחפת. שהרי כאן נא' וירפא. ועוד גבי יוסף נא' עבדיו הרופאים. וע' בכלי יקר בת"א סי' י"ג שהקשה עוד ממ"ש בילקוט ח"ב סי' רמ"ג שחזקיהו חדש עמידת החולי כו' שה"ד מכתב לחזקיהו בחלותו ויחי מחליו בישי' סי' ל"ח ע' והוא מהמד"ר פ' תולדות פס"ה דע"ב ג' חזקיהו חידש חוני שיתרפא וראיתי ציפ"ת שם שעמד על קושיא זו חזקיהו חידש כו' והא כתיב וירפא אלקים את אבימלך וג"כ אלל מרים דהתם בחולי מחודש בהשגחה לפי שעה לתוכחת מוסר אלל חזקיהו הוא חולי טבעי כי קרצו ימיו למות. ואין קושיא דכתיב ורפא ירפא וכן גרפא הנגט. ושמא דהגטו במכה בעלמא והכא בחולי כל הגוף עכ"ל. וע' בספר כו"פ על ה' נדה כ' בשם הרמב"ן דמ"ש ורפא ירפא קאי על מכות חילוניים ולא על חולי שבאברים הפנימיים כו' וא"כ א"ש דעד חזקיהו לא הי' חולי מאברים הפנימיים שיתרפא. ועדיין קשה מענין חזקיהו גמ' ספר רפואות וע"ש בפרש"י משמע שהיו רפואות מקודם להרצה חולאים:

וירא והנה איל. ארז"ל פ"ה דאבות שהאיל א' מעשרה דברים שנבראו בע"ש ציהש"מ. ופי' באו"ת כי יוס נק' אהבה ולילה נק' יראה. והמחברם שהוא בין השמכות נק' אין. וזהו האיל דעקדת ילחך יראה באברהם אהבה. ועמ"ש מזה בלק"ת סד"ה וידעת היום שהתכללות זו ע"י והגורא כו'. ושם דאין בחי' כתר. וע' באג"ה סי' י"ב ע"פ והי' מעשה הלדקה שלום. ול"ל ע"י אין שמלמטה ציטול היש מעורר בחי' אין העליון. דוגמא ממ"ש בת"א פ' ויקהל בד"ה קחו מאתכם תרומה בענין מלה

אחכפיה צחי' אין כו' ממשיך גלוי סוכ"ע. ועד"ז העילוי ממדרגה למדרגה ל"ל צחי' אין צינתיים כמו ענין העמוד שבין געה"ת לגעה"ע וכמ"ס גד"ה מראיהם ומעשיהם וכד"ה והאים משחאה . ולכן ציהש"מ זה עיקרו בין יוס ו' לשבת . וז"ס קבלת שבת מוסיף מחול על הקדש ממוצע בין צי"ע ימי המעשה ובין שבת אל"י . והממוצע היכל קדה"ק נק' ציהש"מ. ולכן זו נצרא קבורתי של משה אשר ממוצע בין יש לאין שער החמישים ממוצע בין חכמה הנק' אין וצינה הנק' יש כמ"ס בלק"ת גבי שצעות צביאור מעט ע"פ והפרכת לבס. ואפ"ל צשימ"צ נצרא ע"י דבור ושבת שבת מלדבר רק גילוי מחשבה וציהש"מ צחי' הממוצע בין דבור' למחשבה כמו הרהור. וצו נצראו עשרה דברים הנ"ל שהם ג"כ ממוצעים כו'. ועמ"ס ע"פ כ"א את אשר יאמר הגי' הגיון ממוצע בין מחשבה לדבור. גם ע"ד הוגה מן המשלה. והוא היכל קדה"ק דצריאה הממוצע בין אל"י ובין צריאה כו'. והנה מצמ"א ע"פ הוהר פ' במדבר דק"כ הוא דקדן. קרן היובל ממוצע בין קול אדם לקול הנמשך ע"י צהמה והוא כענין ההמשכה מאל"י אדם לצי"ע צהמה. והממוצע מל' דאל"י. ועד"ז קרן זיוות המחבר ב' כחלים והוא עלמו אין. ג"כ מל' דאל"י עתיק לצי"ע. וכן צחי' מלוכה מחבר המלך עם העם. והמל' צחי' אין רק המלך והעם. ואין המחבר מל'. ושרשו מצחי' והחכמה מאין תמצא וזהו רמה קרני כמ"ס צת"א פ' יתרו צביאור ע"פ זכור ושמור בדבור אחד כי מל' דוד שרשו מעתיקא כו'. וזהו ענין שסופן להגאל בקרניו של חיל בקרניו דוקא שצחי' קרן הוא אין המחבר כו' כנ"ל בענין רמה קרני כו' והחיל ג"כ ציהש"מ צחי' אין. ולכן חוקעין בשופר של חיל להמשיך צחי' מל' המחבר צי"ע עם אל"י . ושופר דלע"ל צחי' עתיקא מל' דא"ס המחבר אל"י עם א"ס כו'. ולכן ארז"ל צפר"א הוצא צצחי' פ' יתרו ע"פ צמסוך צקדן היובל שמשני קרניו של חיל הנ"ל קרן שמאל הוא קול השופר דמ"ת. וקרן של ימין הוא בטחוד לחקוע זו לע"ל ונק' שופר גדול כו'. כמו ע"י קרן נמשך קול אדם צצחי' צהמה. כך מ"ת המשכה מאל"י לצי"ע. ולע"ל הגילוי מא"ס צצחי"ע אשר גם ח"ק נק' אדם דצריאה וצריאה צחי' צהמה. עמ"ס גד"ה ואכלתה אכול. וכמו החיל ציהש"מ בין חול לשבת כנ"ל. וכך לע"ל יוס שכילו שבת. ושבת דעכשיו לגבי שבת הנ"ל כחול לגבי שבת כו' עמ"ס גד"ה החינו השמים. והנה בעקידה ממעל לעלים פי' בלק"ת ממעל לעה"ח ועד"ד כו' להיותו צחי' אין שלמעלה מעה"ח כמ"ס יש זה עך אה אין כמ"ס זח"ג קנ"ח ב' והרמ"ז עס:

ב אדר"ן ספ"א שור שהקריב אדם"ר כו' וחיל שהעלה אברהם תחת צנו כו' כולם קרנותיהם קודמות לפרכותיהם וע' בגמ' חולין פא"ע ד"ס ע"א והרשב"א ע"פ קרן מורה על עלמו של דבר חרגוס של צעלם היום הזה צכרן יומא הדין. ופרסה רמו לשה האחרונה כו' . והכוונה לעשות עיקר מהשנה ראשונה לא מהמסובב שהוא הרגל כו' ע"ש. וי"ל כי קרן רומז לכתר כמו קרני החיות כנגד כולן. ופרסה צחי' רגל מל'. וזהו הקרן קיימת לעוה"ב . ובתחלה עשה מהסוף עיקר . כדי להמשיך השפיעה העוה"ז. וחשובה שלו להקריב פר שקרנותיו קודמין כו' הקרן קיימת לעוה"ב. ואפ"ל זהו צחי' צהמה רבה מל' דח"ק. משא"כ כשפרכותיו קודמין זהו מה שגפל

בשעה"כ כו'. ועמ"ש בלק"ת גבי שנוע"ל ע"פ עוב לחסות צה' מצטות צאדם כו'. וזהו ג"כ ע"ד מעלת הקרן על הפרסה כו'. גם כמ"סן בלק"ת פ' חזריע צענין שלא ע"מ לקבל פרס זיו והארה כ"א לאשתחאצא צגופא דמלכא צצחי' סוכ"ע. והנה פרסותיו ל' פרס . וקרניו העלמיות כנ"ל. לכן צהרו לאשתחאצא צהעלמיות ולא לקבל פרס כו' . עוי"ל ע"ד הקדמת נעשה לנשמע. מפני שהי' ע"פ המשכה מלמעלה הוא היפך מהסדר במלמטה של"ל נשמע קודם. אבל מלמעלמ"ט העשי' לעילא ע' זה"ג צהר ק"ח צ'. וכך חיל הכ"ל כיון שהוא צריאה צידי שמים ח"כ קרנותיו קודמין לפרסותיו כו' וכדפרש"י צחולין סס. וכן צגפס ע"פ אצעדל"ע מלמעלמ"ט נמשך הרלון צנפס להקדים נעשה לנשמע וזהו ג"כ שקרנותיו קודמין לפרסותיו. פרסותיו צצחי' ההילוך אחרי ה' וקרנותיו הרטון וזה"ר בלי גבול עמ"ש ע"פ צקרן צן שמן :

ג ירושלמי פ"צ דתענית ה"ד מצואר מ"ש צרבות פ' וירא פכ"ו ח"ר יודן מהו אחר אחר כל הדורות עתידין צניך ליאחו צעונות ולהסתבך צלרות וסופן ליגאל צקרניו של חיל הזה צנח' וה' חלקים צשופר יתקע כו' עכ"ל. צשל"ה ס"פ וירא דרפ"צ ע"א פי' חיל אחר. שאינו נולד מהצט"ח צנצראו ציוס חמישי כ"א צריאה צפ"ע צע"ס ציהס"מ. רבות ס"ג צ'. ע"ג ג' ק"פ ג' קפ"ט צ' קל"ז ג' קל"ט צ' רי"ו ג' רנ"ג ד' רנ"ה ד' רס"ח ג'. ח"מ ע"צ ג' קכ"ו ח' :

ד רבות במקומו פכ"ו דס"ג ע"צ מהו אחר. אחר כל המעשים. אחר כל הדורות. צחי' אחר הוא ההיפך מצחי' אחד. כי אחר כענין צטרא אחרא. וע' זה"א ס"פ וירא דקי"ט ע"צ ע"פ ויהי אחר הדברים וצמק"מ סס שהקליפה נק' אחר הדברים שהיא אחר המל' שנק' דברים יעו"ש. וכן פי' צפרדס ערך אחר הדברים. ואפ"ל שיש הפרש צין אחר הדברים וצין אחרי הדברים שלכן גבי והאלקים נסה נאמר אחר הדברים שזהו ע"י קצרוג ס"מ. ואח"כ גבי צסורת לידת רצקה נאמר אחרי הדברים. והעטס כי היו"ד שאחר הרי"ש מורה שמצחי' אחר ואחוריים נהפך לעוב ע"ד יוסף ה' לי צן אחר שמצחי' אחר נהפך לבן. וענין היו"ד עפמ"ש כל רצ מצבל וכל רבי מא"י כי היו"ד צחי' צהכמה אצברירו. וע' רבות לך פמ"ד ע"פ אחר הדברים האלה הי' דצר ה' אל הצרס. אחרי סמוך אחר מופלג כו' ח"ש לפי הכ"ל. וענין אחר הדברים הי' כו' ע"ד וארא והנה ענין גדול כו' ומחוכה כו' וכן ענין מחוך הסנה ע' זה"צ ר"פ יתרו דס"ט ע"צ. אך מה שנק' חיל אחר זהו מה שנהפך מצחי' סע"א לצוא לתשובה ע"ד צן אחר הכ"ל. וע"ד המוכר צרבות צראשית פכ"ג ע"פ כי שת לי חלקים זרע אחר דקאי על משיח וכו' יעו"ש הפי' וכענין אס עובין תשובה נגאלין. נאחו. נאחזים צעצירות (ולאחו צסכלות. והיפך אחות ציד ימיני. עוב אשר תאחו צזה קהלת ז' י"ח. ויאחו לדיק דרכו חיוצ י"ז ע'). ענין נאחו ע"ד והאחו צה צפ' וישלח. וכן ויאחו צה ס"פ ויגש. וכענין ואחות מרעהו צפ' חולדות כ"ו כ"ו. ופרש"י אחות לשון קבולה והגודה שנאחזין יחד. כמ"כ הפי' שנאחזים ח"ו צעצירות וכענין עבר וצנה הוצרה לו. ועד"ז י"ל ענין אחז המלך שנק' כן ע"ש שנאחו צרע. ורז"ל פירשו שאחו צחי' כנסיות כו'. גם אחז כענין סרבות הריאה שנסתרך ונחקשר מאל צגוף ונה"צ.

כמ"ע

כמ"ש בלק"ת בדרוסי עשי"ת בד"ה מי אל כמוך ובס פ"ה. עד שאינו יכול ליפרד ממנו
 וא"א ללא ממאסר נה"כ כו' ע"ש. ובמא"א סמ"ך סעיף כ"ד סרכל נק' לילית האחוזה
 בכנפי ריאה שהם כנפי השכינה שלא תעלה אל דודה עכ"ל. וע' בת"ז תקין כ"א דק"ז
 עמוד שני מענין סרכות. ואמנם יש ג"כ אחיזה לטוב עדמ"ש בשה"ש סי' ג' ד' אחזתיו
 ולא ארפנו. ועמ"ש ע"ז בלק"ת ר"פ במדבר סוף דרוש הראשון. וכן כתוב מאחו שני
 כסא באיוב סי' כ"ו י"ע וארו"ל פ"ט דשבת דפ"ח סע"ב שאמר הקב"ה למשה אחו
 בכסא כבודי כו'. ויש לפרש ענין זה על התשובה שארו"ל גדולה תשובה שמגעת עד
 כסה"כ. ה"כ ע"י תשובה האדם אחו כביכול בשה"כ וא"כ אחיזה זו היא האחוזה
 בלמעלה מההשתלשלות ע"ד במקום שבע"ת עומדים כו'. והיינו שמבחי' נאחו בספך
 יבואו לתשובה להיות מאחו פני כסא כו' ואזי וסופן ליגאל בקרניו של איל כנ"ל. גם
 ע"ד שפי' בזה"ג פ' בהר דק"ת סע"ב ע"פ בשנת היוכל הזאת תשובו איש אל אחוזתו.
 כל חד יחזור ביה לדרגא דיליה דנשמתיא אחיזה מתמן כמ"ד והרות תשוב כו' עכ"ל.
 ובפי' והרות תשוב מבואר בלק"ת בד"ה האזינו השמים דרוש הראשון דהיינו לשרשו של
 הנשמה בחי' מזלי' ע"ד עד יעבור עמך הוי' למעלה משם הוי'. והוא ענין ישראל
 עלה במחשבה דהיינו בחי' א"ק. וכמש"ת בלק"ת בשה"ש בד"ה יונתי בחגוי צפי' קומי
 לך. ובד"ה אלה מסעי צנ"י צפי' ואלה מסעיהם למוצאיהם דהיינו למוצא ומקור
 ושורש הנשמות. והוא ענין לאחוזתו. ומ"ש לדרגא דיליה כי יש ששרשו בהנמה ויש
 בחסד ויש בגבורה וכו'. ועד"ז אפ"ל נאחו בספך בקרניו שפי' קרן האיל בחי' שופר
 בחי' תשובה שזהו ענין יוכל קרן היוכל יבואו להיות נאחו באחוזתו בשרשו ומקורו כו'
 כי לא ידח ממנו נדח ממנו ממש לצוא לאשתאבא בגופא דמלכא. וזהו ואני תמיד
 עמך אחוזת ציד ימיני תליס ע"ג כ"ג וע"ש בפרש"י :

ה רבות תולדות פס"ה דע"ג ג' אה לקורצנך המליא לך הקב"ה שנאמר וישא עיני
 וירא והנה איל למאלך עאכו"כ עכ"ל. י"ל כי אברהם הי' כה"ג ואכילתו
 ע"ד אכילת כהנים שהוא ענין אכילת אדם העליון שגבוה מאכילת מזבח ארי' דאביל
 קרצנין צירור ע"י צ"ן בהמה כו' :

ו ר"פ תזריע דק"פ ע"ג ע"פ אשא דעי למרחוק וישא אברהם את עיניו וירא את
 'המקום מרחוק :

ז פ' אחרי ס"פ כ"א דקפ"ט ע"ב ע"פ בואת יצא אהרן כו' ואיל לעולה. זה ילחק
 ע"ש והנה איל אחר נאחו בספך :

ח וכן צפ' אמור פכ"ז קרוז לס"פ דקל"ז ג' ע"פ שור או כשז או עז. כשז בזכות
 ילחק דכתיב וירא והנה איל. ועמ"ש בענין כשז בלק"ת פ' אמור צביאור
 ע"פ והניף הכהן אותם בענין שתי הלהס ע"ג שני כצנים. ומ"ש בשה"ש בלק"ת ע"פ
 שיניך כעדר הרחלים :

ט רבות אמור פכ"ט דקל"ט ז' ע"פ צהדש השביעי צאחד לחודש כו' זכרון תרועה
 זה ילחק שנאמר וירא והנה איל אחר. והנה בזהר פ' אמור דל"ע סע"א
 ודא שופר אילו דילחק אקרי תוקפיה דילחק. תושבתיא דאבהן ולכאורה אינו מוזן הלא
 יעקב

יעקב נק' בחיר שבאבות . אלא י"ל ע"ד שלעתיד יאמרו לילחק כי אתה אבינו . והיינו כמ"ס בלקוטי הש"ס מהאריז"ל במס' שבח שזהו שלע"ל יהי' ההנהגה ע"י הגבורה צמוד א"ה עט"ב ויהי' ההנהגה ע"י שם ס"ג כו' עכ"ל ושם ס"ג הוא צבינה וזהו ענין לא זו מחצבה עד שקראה אחי וצבינה התגלות עתיק שזהו ענין הלחיק דילחק . וכן פי' במק"מ כאן דהכונה תוקפיה דאבהן היינו כה"י דאימא שהם תוקף דילחק . כי הגבורה שרשה צבינה . ולכן הוא תושבתיים דאבהן שהם חג"ת שהרי נה"י דאימא הם מוחין להג"ת כו' . וא"כ לפ"ז אילו דילחק הוא הצבינה וזהו ע"ד כמעלת הזהב על הכסף כו' . והרמ"ז שם ג"כ פי' אילו דילחק אילו לשון אילות והזקק וה"ס הגבורות דצבינה . וקרי ליה תושבתיים דאבהן שהיום גורם שמדתו היא השולעת כו' . וע' במא"א א' כטיף ע' . וצבתיי ג"כ כ' שופר של איל כדי להאיר לאילת השחר :

אשר יאמר היום בחר ה' יראה . וארז"ל רפ"ח דפסחים לא באברהם שקראו הר שנאמר צהר ה' יראה וצפ"ט דברכות ס"ב ז' ע"פ ובהשחית ראה ה' ויגסה צדק"י א' סו' כ"א ע"ו מאי ראה צהמ"ק ראה שנאמר צהר ה' יראה . וברכות פ"ג ס"ג ז' אברהם קרא אותו יראה שם קראו שלם הריני קורא אותו ירושלים יראה שלם כו' . ועמ"ס זיה סד"ה וכל בניך לימודי הוי' גבי ורב שלום . עוד שם ה' יראה המד"א שלם פעמים צבינה יראה כו' . וברכות תולדות פס"ד ע"א ר"ס אמר אפי' שם חדש שעתיד הקב"ה לקרוא לירושלים כו' ושם העיר מיוס הוי' שמה . יחזקאל בפסוק האחרון . ואמרו ע"ז ברבות צאיכה ס"ח ז' ס"פ על אלה אני צובי' טבא למדינתא דשמה כשם מלכה דהיינו שבמשיח כאמר ג"כ וזה שמו אשר יקרא' לו ה' לדקינו צירמי' סו' כ"ג . ושם מלכה צסס אלהיה כו' . וי"ל כי ירושלים מלכות נק' עכשיו עיר אלקינו כמשנ"ת צת"א פ' וארא צד"ה וידצר אלקים וארא אכן לע"ל כתי' והי' אור הלצנה כאור החמה א"כ כתי' במדרגת שם הוי' וכמ"ס את שני המאות"ג ומלכה היינו ז"א שעכשיו הוא כתי' הוי' לע"ל יתעלה יותר כמ"ס ואור החמה יהי' שבעתים כו' . ועכ"ז לגבי עלמות א"א ס כתי' והי' הוי' לי לאלקים וזהו ושם מלכה צסס אלהיה כו' . וע' מזה עמ"ס ע"פ והאבן הזאת . וכמו ז"א וע"י הם הוי' הוי' ופסיק טעמא כו' . ועמ"ס צת"א פ' צשלח צד"ה וירא ישראל . גם צתפארת הכלי שם הוי' והאור שם הוי' . וע' מזה ג"כ צגמרא פ"ה דצ"ב ע"ה ז' . ומענין סביב שמונה עשר אלקי צסנהדרין ל"ז ז' סוכה מ"ה ז' . וע' עוד מענין הר ובית צזה"צ יחרו דס"ט ע"ב ודף ע' ובמק"מ שם ועמ"ס צד"ה ואשה כי חדור כו' :

וידגה מענין יראה את פני הוי' אלקיך מצואר צד"ה מזונור שיר חנוכה הבית צסידור שער החנוכה שעי"ז זכו לקבל כתי' השתחוואה פנימי' צנפש שהוא הביטול צטל רלוקך כביטול הנר צפני האצוקה מי לי צשמים ועמך לא חפלתו והיינו ע"י גילוי אלקות מלמעלה נכללו כביטול הנר צפני האצוקה והגילוי שהי' צציהמ"ק הוא גילוי שכינה הנק' ממכ"ע וגם גילוי סוכ"ע שזהו יחוד קוב"ה ושכינתו וזהו פני הוי'

הו' אלקיך כו' ע"ש. וזהו מה לראות בשתי עיניו של מקום. היינו שתי השגחות דשם הו' ושם חלקים שמחזקרים יחד והוא ג"כ ב' השחי' הנ"ל דממכ"ע וסוכ"ע. וע' בזה"ב קב"ד ח' ב' ונפ' בראשית ד"ב ע"א בפי' אח פני האדון לשון דבר וכ"כ בפרדס עה"כ בערך עין כי עין בעין הם ח"ת ומל'. וזהו עיני ה' אל לדיקים של לדיקים נמשך ההסתכלות בב' עיניו של מקום היינו יחוד סוכ"ע בממכ"ע להיות כי לדיק הוא המחבר ומקשר יחוד העליון הנ"ל וזהו"ע יוסף ל"ע יסוד כו' משא"כ ליראיו כתי' עין ה' אל יראיו שנמשך מבחי' עין אחת ממכ"ע כמ"ש בד"ה כי תשמע כו' לעשות הישר בעיני ה' בנפ' ראה. ועפ"ז יש לפרש מאמר המד"ר פ' לך לך ר"פ מ"ב ע"פ ויבואו אל עין משפט הוא קדש דקאי על הצרהס א"ר אחא לא באו להזדווג אלא לחך גלגל עינו של עולם עין בעשהה מדת הדין בעולם הם מבקשי' לסמוחה. היא קדש א"ר אחא הוא כתי' הוא שקדש שמו של הקב"ה בכבשן האש. ופי' האלשיך עפ"י פרקי דר"א פכ"ד כי בהיות כל העולם צוניס מגדל בדור הפלגה עבר הצרהס ויקללס בשם ה' מיד וירד הו' לראות את העיר כו' ע"ש. וידוע דענין העיר והמגדל הוא ההיפוך לגילוי שכינה ויחוד קוב"ה כ"א הצרבה להגביר כח הצינטי' וזהו ונעשה לנו שם כו'. וע"י הצרהס נמשך עין משפט הוא ההשגחה מבחי' עין ממכ"ע שהוא בחי' משפט לעשות בהם מדה"ד וכן פי' בזה"א פ' ויהי דרמ"ז ח' ע"פ בן פורת יוסף כו' עלי עין צנות לעדה כו' דבהי' עין הוא בחי' מל' ממכ"ע ומאן איבו עין משפט והאי עין לעדה על צנות שהם מרכבות השכינה י"ב מלאכים דצריחה כו'. הרי כי עין משפט הוא בחי' מל'. אך פי' הוא קדש היינו שאצרהס המשיך היחוד סכ"ע בממכ"ע וסוכ"ע נק' קוב"ה קדוש ומוזבל וזהו מאמר המדרש הוא קדש הוא כתי' לשון דבורא היינו המשכת היחוד עליון מבחי' סוכ"ע שנק' דבר בחי' משפיע וזהו שקדש שמו של הקב"ה כי שמו היינו בחי' ממכ"ע וקדש שמו שהמשיך מבחי' אחת קדוש לבחי' ושמן קדוש כמבואר בתו"א פ' ויהי בד"ה אורכי לגפן ועמ"ש מזה ג"כ בד"ה ה' לי בעוזרי גבי וישמחו בך ישראל מקדשי שמך וע' ממאמר הרבות הנ"ל ג"כ בנפ' שמיני פי"א קע"ז ב' וצרות רבה דמ"א ח' בפסוק ושם האיש אלימלך ובמגילת אסתר בנפ' ויהי בימי אהשורוש קי"ז ג' וכו' שם שכל העולם לא נצרה אלא צוכות הצרהס (היינו כי צהצרהס אוחי' באצרהס) והו"ע צהצרהס צה' צרהס. וענין החחילו הכל לוהין וי יוכן ממ"ש בזה"ג פ' אחרי דע"ד כע"ב ודע"ה ח'. וע' עוד מענין עין משפט הוא קדש צרבות חקת דרע"ד ח'. וענין בקשו לסמוחה כי הנה הלצנה אין לה אור מל"ע שמקבלת האור מהשמש כך עד"מ כח השגחה זו מבחי' מל' ממכ"ע נמשך צה ג"כ מלמעלה כמ"ש כי הו' הוא האלקים והמל' מל"ע נק' עולימהא שפירחה דל"ל עינין והס רלו שיסלק הקב"ה שכינתו מהארץ ויתנהג העולם כמנהגו ע"י השפעה הנמשך משם חלקים צגי' העצב לשון עובעו ציס סוף שהאור וההיות מוסתר בלבוש שק המסתור ומעליס עד שיוכל לומר כתי' ועולם ידי ולבן נק' העצב משא"כ ההשגחה מבחי' עין משפט לתת לאיש כדרכיו ולשלב לאיש כמעשהו. רק כשהוא מבחי' יחוד"ת גס המשכה זו מחלצת בלבושי' כמו מפלה המן וגדולת מרדכי שהיו ע"י אסתר וכן פי' הר"ם חלקבן שהוא

רבו של הרמ"ק הוצא פירושו בזרע אברהם. ברבות לך לך ר"פ מ"ס ע"פ הגה עין ה' אל יראיו עין אחת הוא הגם כשנמשך דרך הטבע ובשתי עיניו כשיואל לגמרי מן הטבע כמו קי"ם כו'. והרשעים כמו המרפל וחבריו בקשו הסחלקות ב' בחי' הנסים כ"א רק חיות הטבע שהוא עולם כמנהגו נוהג. זה נק' בקשו לסמוחה שלא יומשך במל' בחי' זו להיות עין ה' אל יראיו כו'. גם י"ל כמ"ס זח"א פ' תולדות קמ"א ב' בענין ותכהין עיניו מראות שהוא מדת לילה בחי' חשך והיינו כי מדת לילה הוא בחי' מל' ית' מלכותך מכ"ע מלשון העלם שמוסתר ומלוכס האור והחיות בבחי' הסתר והעלם כמ"ס בד"ה רני ושמהי ב' מוקץ בענין רגנא ברמשא. אך ארז"ל שצריך להזכיר מדת יום כלילה כמו שאנו אומרים בצרכת מטריב ערבים צורא יום ולילה גולל אור מפני חשך וחשך מפני אור כדאי' בגמ' פ"ק דברכות די"א ע"ב והיינו שעי"ז ממשיכים לה אור מבחי' מדת יום שיהי' הלילה ע"ד מ"ס הוא הלילה הזה לה' ס"פ זח דבחי' הזה היינו כשנמשך זה בחי' אור וגילוי כמ"ס בח"א גבי פורים בד"ה ותוסף אסתר וזהו כי אשב בחשך ה' אור לי והנה להזכיר מדת יום כלילה זהו"ע יהו"ת כענין עין ה' אל יראיו וכנ"ל אכן הם בקשו לסמוחה שיהי' חשך ואפילה לגמרי ולא יאיר כלל מדת יום ויחנהג העולם באפילה וע' ברבות ר"פ מקץ ע"פ קץ שם לחשך זמן נתן לעולם כמה שנים יעשה באפילה כו' ור"פ נח ספ"ל מהלך במצואות האפילי' כו' זח והאיר לפני כו' ובפ' בראשית פ' ב' וחשך ע"פ תהום דור המבול כו' אמר הקב"ה עד מתי יהי' העולם מתנהג באפילה תבוא האורה ויאמר הלקים יהי אור זה אברהם כו' יעו"ס ומבואר עפ"י הכ"ל שאברהם המשיך אפי' בחי' האור ממש גילוי יחו"ע שזהו עין משפט הוא קדש אכן הם בקשו שיתנהג באפילה לגמרי ולא אפי' מדת יום כלילה כו' וזהו ויחלק עליהם לילה כי בחלות לילה מאיר מבחי' הארת היום כלילה :

קיצור ענין טבא למדינתא דשמה כשם מלכה שטכשו נק' עיר חלקינו ולע"ל הוי' שמה אור הלצנה כחמה"ח ושם מלכה כשם אלהיה ז"א ג"כ הוי' כאור זה"י ושם אלהיה עלמות אוח"ם כמו ב' שמות הוי' שלפני י"ג מדה"ר. יראה פני הוי' ממכ"ע וסוכ"ע קוב"ה ושכינתו' בשתי עיניו ע"ד עיני ה' אל לדיקים. וזהו עין משפט היא קדש מקדשי שמך בקשו לסמוחה שיהי' מתנהג רק כפי הטבע ולא עין ה' אל יראיו. גם כי מזכירים מדת יום כלילה והם רלו שיתנהג העולם באפילה :

ב ודהנה ארז"ל רפ"ק דחגיגה יראה יראה כדרך שזח לראות כו' וע' פ"ק דסנהדרין ד"ד כע"ב דהיינו מסורת ומקרא שאנו קוראים יראה שיתראו לפני הקב"ה והבחי' יראה שהם יראו פני הוי' השכינה ודרשינן תרוייהו מה"א הוא רואה אותך בשתי עיניו אף אחת כו'. וענין שתי עיניו של אדם י"ל בכמה אופנים הא' עפמ"ס בד"ה וידעת היום ב' פסוקים אתה הראת וידעת היום דאתה הראית קאי על ממכ"ע ועו"כ ומצברי אחזה. ופסוק וידעת היום קאי על כוכ"ע וזהו"ע שתי עיניו של אדם. הב' מ"ס בד"ה לבצתני בפ' באחד מעיניך באחד כתי' ובאחת קרי. באחד היינו יחו"ע איך שהוא ית' אחד ממש וכולא קמני' כל"ח. באחת היינו יחו"ת בשכמל"ו איך שהוא ית' מלך העולם כו'. ועמ"ס בד"ה כי תשמע בקל שזהו"ע מפתחות החלוניות ומפתחות

הפנימיות. ועמ"ס מזה בד"ה לאינה וראינה בענין שאלו ידיכס קדש. ומבחי' ב' הסתכלות הג"ל מהאחת יומנך צירור נה"ב שהנה"ב מתפעלת דוקא מבחי' בשכמל"ו כנו' בד"ה נכ"ה בכסליו ובד"ה אדם כי יקריב להיות כי ראי' דביטול היס לאין הוא נראה ונחפס יותר בחוש הראי' ומבחי' באחד מעיניך יגיע ההתפעלות לנה"א כו' ולריך להיות לראות בשתי עיניו של אדם דוקא וזהו שמע ישראל פי' שמע שס עי"ן שס היינו ב"ן ורפ"ח שגפלו בשב"כ ולריך להעלותה לשרש לבחי' ע' רבחי. והיינו ענין צירור נה"ב בנמשכה מבחי' ב"ן בגימ' בהמה. והעלאתה זו זהו ע"י שמע להתבונן ולהסתכל ביטול היס לאין והוא ג"כ ע"י באחת מעיניך. וזהו שס ע' שישים עינו ולבו להתבונן איך שהכל נמשך מבחי' שס. והוא מ"ש אה"כ בשכמל"ו. ועי"ז יתהפך רעונו שלא להפוך בהיס ונפרד כ"א במקור החיות כו' ועי"ז נכלל שס בעי"ן הג"ל. וזהו היפוך מדור הפלגה שאמרו ונטשה לנו שס שיהי' ב"ן ורפ"ח נפרדים ממקורן. והנה העלאת שס לבחי' עי"ן זהו"ע שמע והו"ע העלאת נה"ב ע"י באחת מעיניך ואח"כ ישראל לי ראש העלאת נה"א שביטולה בעלמות הוא"ס והוא ע"י באחד מעיניך בחי' עלמות הוא"ס דכולה קמיו' כלא כו'. הג' ע"פ מ"ס בד"ה שיבה ישראל בענין וירא כל העס כו' ויאמרו ה' הוא האלקים ב"פ וזהו"ע ב' עיניו של אדם היינו ב' התבוננות דב' בחי' הוי' הוא האלקים כו' ע"ס היטיב. וזהו בן פורת יוסף עלי עין למעלה מבחי' שס ע' כ"א גט שמע ישראל כו' בחי' בשתי עיניו כו' וכנ"ל. ע' עוד מ"ס בסידור בהציאור ע"פ ששח ימים תאכל מלוח צפי' כי עין בעין יראו כו' :

ג"ח

ג"ב

ג ולתוספת ציאור ענין בשתי עיניו י"ל עפמ"ס
ג ולתוספת ציאור ענין בשתי עיניו י"ל עפמ"ס
 צמ"א בדרוש פ' ראה ענין ראי' ושמיעה
 עד"מ בגשמיות אין דומה שמיעה לראי' שמן הראי' נמשך
 התפעלות יותר כמ"ס בד"ה ואלה המשפטים ומ"מ
 השמיעה דקה יותר שמיג בהשמיעה קול ודבור משא"כ
 בראי'. אך היא הנותנת שלפי שהראי' היא הכ' שלמעלה
 מהצינה ע"כ מתפשטת למטה יותר כו'. והנה הראי'
 לפי שהיא מבחי' עליונה יותר היינו מבחי' חכ' איזהו חכס
 הרואה ע"כ היא השגת המהות ממש משא"כ השמיעה
 מרחוק שאין משיג המהות ולכן גם בענין ההתפעלות
 הנמשך מהשמיעה אינו דומה כלל להתפעלות הנמשך מן
 הראי' וז"ס במשה רב"ע"ה וירא את העגל כו' וישלך את
 הלוחות והרי גם מקודם שראה ידע ג"כ צרור מזה שהרי
 הקב"ה א"ל סרו מהר כו' עשו להס עגל כו' ואעפ"כ
 נאמר ושני לוחות העדות צידו אלא ע"י וירא את כו'
 אז דוקא וישלך כו' אלא מהמת שאין דומה שמיעה
 לראיה. וז"ס צפ' עקב י"א ב' כי לא את בניכס אשר לא

בהתבוננות ענין ביטול
 ע"ה

רחו

ע"ם דאלימות לגבי אין
 סוף ז"ה זה אינו מושג
 כלל כ"א צה"י שמיטה .
 והנה מלינו בחורה שגם
 שמיטה מכונה בשם ראייה
 וירא יעקב כי יש שבר
 במלדים ול"ל שעל השמיטה
 דבר ברור ומפורסם שייך
 לשון ראייה דהרי זה כאלו
 רואה . ועד"ז י"ל בענין
 ההתבוננות הנה הדעת
 מחבר חו"כ שגם בדבר
 הנשמע יהיה כמו צה"י
 ראייה והוא ע"י שרואה
 כנפשו שלגבי זולתו הדבור
 שלו הוא יש אבל מחשבה שלו
 היא נחשבת אללו צה"י אין
 אבל באמת נהפוך הוא .
 וכמ"כ יובן למעלה בענין
 עולמות צי"ע שמקור
 התהוותם מצה"י הדבור
 הם כלא חשיב לגבי איליות
 שהוא צה"י מחשבה. א"כ
 לפ"ז שייך לומר על שמע
 ישראל שהוא ציטול דיהו"ע
 ג"כ צה"י ראייה . והנה צ'
 צה"י אלו דיהו"ת ויהו"ע
 נק' בשתי עיניו של אדם
 א"כ בשתי עיניו הנה יש
 ראייה ושמיטה. ראייה שהיא
 חכמה השגת המהות אך
 היינו ציחו"ת אך יחו"ע
 אין שייך בו ראייה ולכן
 ל"ל צה"י שמיטה שמע
 ישראל ובכחוב נאמר על
 שמיטה ג"כ ראייה והיינו

ראו את מוסר ה' אלקיכם את גדלו כו' ואת מעשיו כו'
 כי עיניכם הרואות כו' הרי הוכיחם שאין דומה שמיטה
 לראי'. אך עכ"ז הרי גם על מה שאין יכולים להגיע ע"י
 הראי' גא' ועתה ישראל שמע אל החוקים כו' אשר תשמעו
 אל מצות כו' . והנה כמ"כ בהתבוננות נאמר שאו מרוס
 עיניכם וראו מי ברא אלה כי ההתפעלות הנמשך מצה"י
 ראי' שיראו איך השמי' והארץ נהוו מאין ליש והמחדש
 צב"י מע"כ הוא עלומה ביותר . אמנם צה"י הראי' לא
 שייך רק על שמים וארץ גשמי' וכן על המלאכים הגם
 שאין נראי' ממש ציניו צבר עכ"ז הרי מהם נשפע כל
 ההשפעות גשמי' שאין לך עשב מלמטה שאין לו מזל כו'
 וגבוה מעל גבוה שומר ע"כ ע"ז שייך ג"כ שאו מרוס
 עיניכם וראו מי ברא אלה כו' . והו ענין כל הסיפור
 בפסוק"ז וצולר אור מעיני ציטול המלאכי'. אמנם ציטול
 ע"ם דאלי' לגבי א"ס צ"ה שהוא ודאי צה"י עליונה יותר
 זה אינו מושג כלל צה"י ראי' כ"א צה"י שמיטה . והו
 שאין הלקה כאש יריחו שלא היו אומרי' בשכמל"ז כי
 בשכמל"ז הוא מורה על ג' עולמות צי"ע שציטול זה
 דיהו"ת שייך בו צה"י ראי' מצה"כ ציחו"ע שבשמע ישראל
 אין שייך צה"י ראי' כ"א שמע צה"י שמיטה כו' והרי צמה
 שאפשר להיות צה"י ראי' אין דומה שמיטה לראי' כלל .
 והנה מלינו בחורה שגם שמיטה מכונה בשם ראי' כמו
 וכל העם רואים את הקולות ורו"ל אמרו רואים את
 הנשמע . אבל לפי פשוטו יש מי שפי' דגם על דבר
 הנשמע כיון ששומע את הדבר לפניו שייך בו לשון
 ראי'. ועד"ז נאמר וירא יעקב כי יש שבר במלדים ואת"כ
 חיבב נאמר הנה שמעתי כי יש שבר כו' אלא ל"ל לפי פשוטו
 שעל שמיטה דבר ברור ומפורסם לכל שייך לשון ראי'
 דה"ז כאלו רואה וע' בהראש"ע שם שהביא מפסוק ראה
 ריה בני וע' בהרלב"ג שם . ועד"ז י"ל ג"כ בענין
 ההתבוננות שבצה"י שמיטה הנה הדעת מהבר חו"כ
 וממשיך להיות הבן בתי' וחכם צביה שגם בדבר הנשמע
 יהי' כמו צה"י ראי' ע"ד וירא יעקב כו' כנ"ל והוא ע"י
 שרואה כנפשו שלגבי זולתו הדיבור שלו הוא יש שזולתו
 משיג דבורו אבל מח' שלו שאין זולתו משיגה היא נחשבת
 אללו צה"י אין . אבל הוא בעלמו באמת נהפוך הוא אללו

שבו' המה' היא אללו יש ודבר השב יוחד מהדבור שלו כי דעת מחבר חו"ב להיות
 שהוא בעל לגבי המה' שהעיקר היא המה' וזה וע"י רואין את הנשמת:
 כל ההגותיו והיא המושלת על כל האברים כו' וע"כ

הזהירו רז"ל מאד על המה' ואמרו הרהורי עבירה קשין מעבירה כו'. והף
 שאלל זולתו המה' של חבירו היא אין אבל באמת הוא זהיפוך מהנראה לזולתו.
 ועד"ז גם במה' לגבי השכל וכמ"כ יובן למעלה בענין עולמות צ"ע שמקור ההבדלים
 נמשך מבחי' דיבור העליון בעשרה מאמרות נב"ע כו' הם כלה השיב לגבי אל"י שהוא
 מבחי' מה' המהווה עלמין סתימין וכמ"ש בע"ח שער סדר חב"ע והמה' היא היא
 והדיבור הוא ה"אין כי מחדו"מ שצאדם הם דוגמת עלמא דאחכסיה ועלמא דאחגליא
 שלמעלה שהאדם נצרא כללם אלקים וכלול מכל העולמות וכל מה שיש למעלה מרומו
 בו ובחי' מחו"ד יש עד רוב המעלות היינו עלמא דאחכסיה ועלמא דאחגליא . ולכן
 המה' לגבי זולתו היא בחי' אין כו'. ובאמת היא העיקר והדיבור כלה השיב אללה .
 וא"כ מזה ישכיל ויבין ענין אך שאין ערוך כלל עלמין דאחגליין הנמשכים מבחי'
 דיבורו ית' לגבי אל"י הנמשך מבחי' מה' כו'. והף שאללנו הוא הים השמים והארץ
 נשמי' והמלאכים אבל אל"י הוא אללנו בבחי' אין. אבל באמת הוא מההיפוך אל
 ההיפוך ממש. וא"כ מבחי' ביטול דיהו"ת שנתהווה ע"י הדיבור יוכל להשיג ולראות ענין
 עולם האל"י שנק' מה' ויש עוד למעלה מהנהו' כו' וכולא קמי' כל"ה . א"כ לפי"ז
 שייך לומר על שמש ישראל שהוא בחי' שמיעה דביטול יחו"ע ג"כ בחי' ראי' שהשמיעה
 כשהוא מקרוב ממש שייך בו ג"כ לשון ראי' כנ"ל . ולכן ב' בחי' אלו דיהו"ת ויהו"ע
 נק' בשתי עיניו של אדם . וזהו באמת מעיניך ובאחד מעיניך דהקרי שהוא הגילוי הוא
 באחת כו' כי ביהו"ת שייך יותר לומר שאז מרום עיניכם וראו כו'. והבחי' שהוא
 ההפסל הוא באחד דהיינו יהו"ע כי ע"י הדעת וההעמקה להיות מבין דבר מתוך דבר
 שייך בזה ג"כ בחי' ראי' כנ"ל :

קיצור ולזה ז"ל ההעלאה להמשיך עיני ה' אל לדיקים ע"י בא לראות ג"כ בשתי
 עיניו . אחת הראת וידעת היום . א"כ באחת מעיניך מפתחות ההיטויות
 שעי"ז צירור נה"ב שם ע' ואה"כ ישראל העלאת נה"א ע"י באחד מעיניך מפתחות
 הפנימי' עלי עין א"כ ב' עיניו ע"ד וירא כל העם כו' ויאמרו ה' הוא האלקים ז"פ .
 א"כ בשתי עיניו הנה יש ראי' ושמיעה ראי' הב' השגת המהות לכן אינו דומה שמיעה
 לראי' ועד"ז נאמר שאז מרום עיניכם וראו מי צרא אלה כו' . אך היינו ביהו"ת אבל
 יחו"ע אין שייך בו ראי' . כמו שגם צראי' גשמיית אין נחפס בבחי' הראי' רק העשי'
 ולא קול ודבור ולכן ז"ל בזה שמיעה שמש ישראל. ומ"מ כמה שאפשר להיות בחי' ראי'
 ז"ל ראי' . וזהו"ע דאין הלכה כאנשי יריחו ז"ל בשכמל"ז יחו"ת ובכחוב נאמר על
 שמיעה ג"כ ראי' וירא יעקב והיינו כשהשמיעה מקרוב וברור וכך נגפס דעת מחבר
 ומזווג חו"ב להיות רואים את הנשמת מבין דבר מתוך דבר וכמו צאדם שאעפ"י
 שהגלמיד מחשב את הדבור מרבו ליש ומחשבתו לאין אבל באמת אלל הרב נהפוך
 הוא וכך יובן ענין יהו"ע ויהו"ת כו' :

ד ויהנה ע"י שהאדם בא לראות בשחי עיניו ע"ד לראות בשחי עיניו (היינו יח"ע ויח"ת כנ"ל סעי"ג) ע"י ממשיך ג"כ מלמעלה שיהי עיני ה' אל לדיקים וזהו יראה כל זכורך. פי' עיני ה' התחברות שחי ההשגחות דהוי' אלקים (עיין לעיל סעי' א') שיהיה ממטה למעלה כמו מלמעלה למטה. והמחבר ב' בחי' אלו זהו עמוד אחד ולדיק שמו אך הגורם בחי' זו זהו ע"י העלאת לדיק תחתין. והנה ענין שלש פעמים בשנה יראה היינו ענין שלשה ימים עינים והוא ענין האשה נקנית בשלש דרכים (ראשה היא כנס"י כ"כ בפרדס ערך אשה שהמל' היא אשה לתפארת וכ"כ במא"ה אות א' סי' קכ"ה) בנסף היינו גמ"ח ולדקה (בפרדס ערך כסף כי כסף לכן מלך הרחמים ובערך לבטון נק' כתר עליון שהרמוז אל הרחמים הפשוטים) וה"ע פסח (במא"ה אות פ' סעיף מ"ע ב' פסח נק' המל') ובצד הוא שזעות מ"ח. אך בחורה יש בחי' אותיות ויש בחי' שלמעלה מאותיות וזהו צביאה המשכה פנימית מן חכמה עלאה כמו הטפה שנמשכה

מעליות

ד ויהנה ע"י שהאדם בא לראות בשחי עיניו ע"ד הנ"ל ע"י ממשיך ג"כ מלמעלה שיהי עיני ה' אל לדיקים ועמך כולם לדיקים ולא יתגהג העולם באפילה בו' ח"ו וזהו יראה כל זכורך ע' מזה בדעות בש"ס י"ח א' בפסיק יונתו בחגוי הסלע שזהו"ע הראני את מרחיק זה"כ בא ל"ח א' משפטים קכ"ד א' תלוה קפ"ג א' ח"ג שלח קס"ה סע"ב קס"ח א'. וז"ל בפ' משפטים שם כל זכורך ממש בגין דנעלין בדכאין ממבועא דנחלא בו'. והענין דכבר נת"ל אות ב' פי' עיני ה' אל לדיקים שהוא ההתחברות שחי ההשגחות דהוי' ואלקים יחד להיות מלמעלה"ע כמו מלמעלה"ע וזהו ישר יחזו פנימו והמחבר ב' בחי' אלו זהו עמוד א' ולדיק שמו בחי' כי כל בשמים ובארץ בו' וזהו"ע כל זכורך דוקא בחי' ברית המקשר ומזווג והוא בחי' ל"ע אך הגורם בחי' זו זהו ע"י העלאת ל"ח בחי' בנימין וזהו מ"ש בזה"א וילא קג"ג ב' שכינתא בין תרין לדיקי' יתבא. וע' בפ' תלוה שם דבורין ולא נשי' בגין דרזא דברית בדכידא אישו ולא צנוק' כי הברית בממשיך מיהו"ע ליהו"ת זהו בחי' דבורא משא"כ נוק' נשים דעתן קלות בחי' יהו"ת לבד ואין בה כח להמשיך התחברות ב' בחי' הנ"ל שנק' אל דעות ב' דעית כנ"ל. גם כי יודע לדיק נפש בהמתו שמשבר כח כה"כ שבו לבין ויודע בם את הגשי טיבות וגם יודע לבין חיבור כמו והאדם ידע בו' דהא ביה תליא שע"י שמשבר נה"כ עי"ז תתחבר לנה"א. והנה זבחי אלקי' רוח נשברה נמלא עי"ז שמשבר נה"כ ממשיך בחי' שם אלקים וגם לדיק באמונתו יחי' שהאמונה צבוכ"ע הוא בו בבחי' דעת עד שיחי' ממש ממנה כמו' בד"ה וידעת היום והשבות אל לבבך ולכן עי"ז ממשיך שם הוי' וזהו"ע יראה כל זכורך בחי' לדיק ועמך כולם לדיקים ועי"ז יראה בו' פני ה' אלקיך. ובפ' שלח שם זכורך ולא זכרך דנעדין לקיימא קדישא ועמ"ש ע"פ הלה תולדות נח גה איש לדיק תמים בו' כי נח יסוד פי' כי הצדיקה יש מאין מבחי' שהוא און זו והארה מסכ"ע אבל יסוד ממשיך יש האמיתי עיקר ולא הארה כמו הטפה נק' יקר גימ' יש וע"כ עבד נייחא לה המשכה החשנוג העליון בו'. וזהו עמוד א' ולדיק שמו שעליו העולם עומד. וזהו יראה כל

זכור

זכורך דוקא. והנה להבין ענין שלש פעמים בשנה יראה היינו ג' יו"ע . והו"ע האשה שהוא כנ"י נקנית בשלש דרכים שהם נגד ג' דברים גמ"ח ועבודה ותורה. בכסף היינו גמ"ח ולדקה והו"ע קדשנו במלותיך וזהו ענין פסה. ובשטר הגה תרגום בספר ירמיו' סי' ל"ב בשפרא והוא ענין התורה שנק' ספר והוא שבושות מ"ת. והנה יש כמה בחי' ספרים כמו ספר וסופר וסיפור ויש בחי' הנק' ספר מלחמות ע' וח"ב בשלח דנ"ו ח' אכן התורה אינו שטר כ"א אדרבה חירות משעבוד כנודע שבלוחות הראשונות בחי' חרות על הלוואות חירות כו' אך בתורה יש אותיות ויש בחי' שלמעלה מהאותיות ושטר זה הוא בחי' אותיות אבל בראה המשכה פנימיות מן הה"ע כמו העפה שמשכה ממוח האב מבחי' עלמיות שלמעלה מאותיות הדיבור שהוא רק הארת ההב' והו"ע סוכות והוא בחי' ויעקב נכע סוכות כי אברהם וילחק חו"ג הם כסף ושטר ויעקר ההמשכה הפנימי' ע"י יעקב ת"ת שעולה עד הכתר וזהו וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי ילחק כי עיקר ההמשכה פנימי' הוא ע"י יעקב וכמ"ש בזה"א פ' ח"ש קל"ג סע"א אברהם מחבק לה ולא יתיר ילחק אחיד בה ושו' דרועוי תחות רישא דבחי' שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקי לבתר אחא יעקב ושמש ערבי' ואינון תריסר שבטין כו' נמלא ההולדה שהוא המשכה פנימי' מאל"י למקור דב"ע הוא דוקא ע"י יעקב להיותו בריח התיכון המבדיר מן הקלה אל הקלה. וזהו ג"כ ענין

מעלמיות מוח האב וזהו ענין סוכות ויעקב נכע סוכות (בפרדס ערך סוכה כתב סוכה גימטריא הוי' חד' והוא חבור התפארת עם המלכות) וזהו שלש פעמים דוקא בשנה יראה של"ל כל ג' בחי' הנ"ל גמ"ח ועבודה ותורה. וזהו ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה היינו שהקב"ה רואה אותנו ע"ד עיני ה' אל לדיקים . אשר יאמר היום בהר ה' יראה היום היינו אהר מ"ת היינו מ"ש יראה כל זכורך שיהי' התגלות השכינה לבחי' העולם צדגלים היינו כמו שאללו ית' למעלה היש ולמטה בחי' אין כמ"כ בראית האדם יהי' ג"כ בחי' זו שגם מלמטה למעלה יהי' כמו מלמעלה למטה:

אברהם שקראו הר בחי' וימינו תחבקי כי הר היינו אה' וחסד. וילחק קראו שדה בחי' עבודה השדה שמאלו תחת לראשי כי מימילא קריתי לשורי שורי אלא לשורי שדי ובחי' שור הוא התרישה ורצ תבואות צבה שור . ויעקב בחי' תורה קראו בית אורי' היכלא עילאה דקוב"ה . לשורי שדי ולאשתי ביתי היינו הולדה צניך צוניך אבנה ממנה. וזהו שלש פעמים בשנה דוקא יראה שלריך להיות כל שלשה דרכים הנ"ל גמ"ח ותורה ועבודה. וזהו ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה אשר יאמר היום בהר ה' יראה כי הנה פי' יראה בחירק היינו שהקב"ה רואה אותנו והוא להיות עיני ה' אל לדיקים ועמך כולם לדיקים אבל פי' יראה צלירי היינו שהאדם יראה פני השכינה וכן פירש"י רפ"ק דהגיגה צפי' יראה יראה כמו שביאר המהרש"א שם וז"ל דלפירש"י צין יראה בחירק שהוא המסורת וצין יראה צלירי שהוא המקרא תרווייהו קאי על הקב"ה דיראה בחירק שהוא המסורת מופרש שהקב"ה בא לראותך ויראה צלירי שהוא המקרא מתפרש שהקב"ה בא לראות מן האדם ואף לפי' ר"ת שם דתרווייהו קאי על האדם

יראה צלירי שהוא המקרא היינו שהאדם צא להתראות לפני המקום יראה צחירק שהוא המסורת היינו שהאדם צא לראות פני השכינה. מ"מ זהו צפסוק דפ' תשא וס"פ ראה דלא נאמר ה' יראה כ"א יראה את פני ה' ע"כ אפשר לפרש יראה על האדם משא"כ הבא בחי' בהדיא ה' יראה א"כ מאחר דיראה צחירק קאי צודחי על הקב"ה כמ"כ י"ל דיראה צלירי קאי ג"כ על הקב"ה ומזה ראי' לפירש"י שס. ועכ"פ לפ"ז הפי' כאן כי הצרהס קראו הר רק ה' יראה צחירק הצל לא יכול לקראתו יראה צלירי היינו האדם יראה את פני השכינה שגילוי זה לא הי' יכול להיות עדיין בעולם ע"י הצרהס כ"א לו לצד הצל לא לצאי עולם כי להיות הגילוי כ"כ זהו דוקא ע"י המשכת פנימי' דבחי' יעקב אשר יאמר היום אחר מ"ת צהר ה' יראה היינו מ"ש יראה כל זכורך שיהי' התגלות השכינה לצאי עולם ברגלים כו' שהוא המשכות בחי' ראי' מלמעלה. וביאור הענין היינו כי מה שה' יראה דהיינו יראה צחירק הרי הצל למעלה הי' ולמטה האין וכמ"כ יהי' יראה צלירי שגם בראיית האדם יהי' כמ"כ בחי' זו היינו שגם מלמטה למעלה יהי' כמו מלמעלה למטה ובחי' ראי' והתגלות זו היו מקבלים במלות ראי' ברגלים כו' :

פרשה חיי שרה

בזוהר פ' חיי שרה דק"ג ע"א ע"פ ויהיו חיי שרה מאה שנה. מאה שנה כללא דכולא. הגה יש להקדים פי' מאמר דפתח אליהו. אגת הוא חד ולא בחושבן כו' אגת הוא דאפיקת עשר תיקונין וקרינין להון עשר ספירין. פי' ספירה הוא מלשון אבן ספיר. שהוא מורה ענין בהירות. וכן ויסדתיך בספירים ציטעי' ג"ד י"א. ור"ל שהכלים של הע"ס דא"י שהן הן הע"ס ממש דאלו האור מלד עלמו הוא פשוט לגמרי וכמ"ש במ"א ע"פ מאמר הזהר פ' בלק דף קל"א שהורה אפי' כו' וכמשי"ת ג"כ לקמן חי' וטיקר קריאה ע"ס קאי על הכלים. וע"כ נקראו ספירות ע"ס בהירות דהיינו לומר שהאורות המלוכשים צחוכן אינם מכוסים ומסתרים על ידן כ"א הם מאירים ומתנואלים על ידם שאין הכלי מסתיר על האור כו'. וכמו עד"מ זכוכית בהירה מאד שאור השמש העובר דרך זה לבית מאיר ומתגלה אורו מאד ואין הזכוכית מסתרת ומחשכת האור לגודל בהירותה (הג"ה וצפרדס שער מהות והנהגה פ"ב כתב צ"ס רש"ט וז"ל צהר מלאחי אמאי הקרי ספירות משום השמים מספרים כבוד אל. והגה הכונה כמו שהדבור והמכתב יבאר בהגבלתו להיות מורגש הדברים הנעלמים בחוץ מחשבת החכם כן השמים מורים על הש"י. שכן הספירות הם מגלות המחשבות הנעלמות כו' עכ"ל. לפ"ז ספירות הוא מלשון סיפור והגדה דכמו הדבור הוא גילוי. המחשבה כמ"ש במ"א צפי' לכבודי בראתיו ילרתיו. יולד אור וצורה חשך שהמחשבה היא בחי' העלם ונק' צורה חשך. והדבור הוא הצורה וגילוי העלם. והרי העלם המחשבה מתגלה ממש ע"י הדבור כן הע"ס דא"י הם מגלים העלם האורות עליונים שבחי' הכלי' האורות מסתלקי' לשרטן בחי' ישת חשך סתרו וע"י הכלי' נמשכי' למטה. ואמנם הכלי' דא"י אינן מסתרי'

מבחינתי על האור רק אדרבה מגלים אותו כמו שהדבור מגלה המחשבה, וזהו השמים שהם ע"ס דו"א דאל"י שנק' שמים הם מספרים ומאירים כבוד אל הוא גילוי אור ח"ס ז"ה כדמציב אל ה' ויאר לנו. ועיין בזהר פ' תרומה דקל"ו ע"ב זפ"י השמים מספרים דפ"י ג"כ מנהרי ומגללי כו'. ועמ"ש במ"א ג"כ מזה ע"פ ובפרתם לכם ממחרת השבת כו'. לפ"ז לדברי ספר הבהיר נק' ספירות לשון סיפור והגדה. כמו וגדולתך אספרנה. ואספר מעשה י"ה. עוד פ"י שם בפרדס זשס י"א שהוא ג"כ לשון מספר מלשון ובפרתם לכם ממחרת השבת כו' שזע שבתות כו' תספרו תמים יום והמספר הוא מצעלי הגבול. ואף שאינם צעלי הגבול בערך שרשם הפשוט צעלי גבול הם. אכן צע"ח שער מ"א הוא שער דרושי אבי"ע רפ"ד כ' וז"ל כי יש בהם גבול ומדה כמ"ס צפרקי היכלות דשעור קומה כל יולר בראשית רל"ו אלפים רבבות פרסאות וקא"י על הכלים דע"ס עכ"ד. ואפשר שבחי' הפרסאות אלו הוא בחי' השיעור והמדה שגממד מהכלי דע"ס להיות כן. וכן התפשטות האור והחיות צצ"ע שהכלים מגבילים המשכת האור למוטה. כן ל"ל לדברי הפרדס. ובמ"ס מזה ע"פ מאמר הזח"ג פינחס דרמ"ע ע"פ ובחודש הראשון. ועמ"ש בביאור ע"פ לבצחני צפ"י שמונה ועשרים באמה משמע ג"כ בדברי הפרדס. ועיין באגה"ק סי' כ' בד"ה איהו וחיוהי שכ' וז"ל הרי הכלים הן בבחי' גבול ותכלית כמ"ס צע"ה עכ"ל הנה חפס בפשיטות בדברי הע"ח שהכלי' עלמין הן בבחי' גבול ותכלית ואין כן דעת הפרדס כנ"ל. נמלא יש ג' פירושים בענין ספירות. האחד לשון כמראה אכן ספיר. הב' לשון סיפור והגדה. הג' לשון מספר וגבול. אך הנה כתיב ולתבונתו אין מספר. הרי כינה שהיא אחת מע"ס אין שייך זה מספר. אך י"ל כמ"ס בלק"ת ע"פ ולתבונתו אין מספר דבחי' מספר והשבון נמשך מבחי' המל' ושרש בחי' זו מהחזה דז"א ולמטה ששם מסתיים יסוד הימא משא"כ מהחזה ולמעלה ששם יסוד דאימא הוא בחי' ולתבונתו אין מספר. וראיה לזה שג"כ שורש הזמן מתחיל מהחזה דז"א ולמטה ששם המל' מקבלת. וזהו ענין מלות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות כמ"ס בלק"ת פ' בראשית. נמלא דרך כלל בבחי' הספירות שנק' עלמא דאתגליא שייך ג"כ לשון מספר ותשבין אכל בעלמא דאתכסיא דהיינו חו"ב נאמר אין מספר. אך הרמ"ז פ' במדבר דף קי"ז ע"ב גבי והיה מספר כו' אשר לא יספר כ' וז"ל ונלע"ד שאין ספק שגם למעלה במקום השיחוס יש בחי' סבוב לאורות אך החילוק הוא שלמעלה הכל ביחוד גמור וע"ד גוף האדכ שכלול מרמ"ח אברים אכל הם מיוחדים לגוף אחד עכ"ל. וענין זה יובן ע"ד מ"ס בלק"ת פ' האזינו בד"ה כנשר יעיר בענין שבמ"ת רואין את הגשמע ושומעין את הגרלה שאין שם פירוד בין ראיה לשמיעה ועד"מ כחות הגפש שבגוף כמו שהן כלולים בעלם הגפש כו'. וזהו ענין אין מספר. ומ"מ שייך שם ספירות לשון צהירות ולשון ספור והגדה כנ"ל. ועמ"ס מזה בלק"ת פ' במדבר בביאור ע"פ והיה מספר באריכות כי בחי' גילוי וסתים שבע"ס שייך עד רוס המעלות עד שאפשר לומר דרך כלל שזכו"ע ע"ס דאל"י נק' ע"ס הגלויות וע"ס הגנוזות הוא ע"ס דעתיק וא"א זהו"ע בתים. ולע"ל יהי' בחי' ע"ס ששייך בהם בחי' מספר בבחי' ומדריגות אשר לא יספר כו'. והנה אפשר עוד י"ל בבחי' ספירות

לשון ספר וסופר. כמו זה ספר תולדות אדם. ספר הזרית. בספר התורה. ספר כריתות. וכענין מ"ש כס"י בשלשה ספרים ברא הקב"ה את עולמו בסופר וספר וספור וכענין מ"ש הארז"ל על מארז"ל שלשה ספרים נפתחים בר"ה. אך הרד"ק כ' כי ספר קרוז לענין ספור והגדה כי כתיבת הספר הוא סיפור הדברים. אך במשנה ב' פ"ב דמגלה עד ששהא כתובה אשורית על הספר מצואר דפי' ספר היינו קלף. וכ"ה במשנה ד' פ"ב דסוטה ובגמ' פ"ב דגיטין דכ"א ע"ב מצואר דפי' ספר היינו ג"כ ספירת דברים. ואפ"ל עפ"מ"ש בביאור ע"פ שימני כחותם בענין הקלף דתפלין והאותיות אשר כל אות שאין גויל מוקף מארבעה רוחותיו פסול. כי הגויל הוא לבן רומז לבחי' חירותא שהוא בחי' גלגלתא שממנו נמשכים השערות שהם האותיות. והנה האותיות הם ע"ס בחי' הכלים והקלף שהוא נושא אותם הוא הנושא וסובל אותם. וא"כ י"ל שהוא אור המקיף דע"ס וגם האור פנימי שהרי האור פנימי מלך עלמו הוא בלי מהות וזהו"ע ע"ס בלי מה. ועמ"ס במ"א שזהו"ע שהתורה ניתנה בלש שחורה ע"ג אש לבנה כו' א"כ אש לבנה זהו"ע ע"ס לשון ספר כמו הקלף הלבן כו' והוא כענין אבן ספיר לשון בהירות. וכשנכתב עליו בלש שחורה זהו"ע הכלי' הוא ג"כ ענין ספירת דברים כו'. ועמ"ס בהגהות לד"ה זאת הקת התורה ויקחו אליך פרה שהדיו הוא אות יו"ד חכמה והקולמוס יסוד וה' אלצטות הוד ה' עילאה ונכתב על הספר שהוא קלף היינו מל' וכמ"ס בזהר פ' יתרו דף ע' צפי' ספר זכרון היא המל' ספר דהוא זכרון יסוד. ואית ספר לעילא בינה כו'. וכענין פי' אבן ספיר פי' הרד"ק כסס גאון שהוא אבן לבן כמו הנק' קרישטאל או דימאנטי. והראב"ע פי' כי היא אבן הדומה יקרה. ואפשר לענין ע"ס דז"א ילדק יותר אבן לבן שהז"א נק' נהורא חירא ולענין ע"ס דנק' ילדק יותר אבן הדומה כי בנין המל' מהגבורות כו' עכ"ה). ויוזן זה ג"כ עפ"מ"ס כמראה אבן ספיר דמות כסא דכמו אבן ספיר הוא אבן עוב המזהיר כך עד"מ דמות כסא שהיא בחי' מל' דאלי' אינה מלכשת ומסתרת האורות דאלי' ומעלמת אותה לגמרי מלהאיר בבי"ע כ"ה האורות מאירין על ידה לבי"ע ומ"מ בחי' מל' נק' מראה ודמות כמ"ס כדמותו וכו' שהוא עד"מ כמו השפיגעל שהיא הנק' מראה. ע' בגמ' פכ"ג דשבת. שמסתכל בה האדם תוארו ודמותו או תואר ודמות שא"ד הרי היא מגלה הדבר בלי שינוי כלל אעפ"כ הוא רק גילוי דמות הדבר אבל לא מהותו ועלמותו ממש. כך עד"מ המל' דאלי' היא הנק' מראה כמ"ס במראה אליו אהודע. וע' בזהר ר"פ וילא. שמתגלין בה ועל ידה אורות דאלי' למטה בבי"ע. ולא כמו הלבוש מסתיר ומעלים את המלבוש כו'. אך אעפ"כ אין מתגלה בבי"ע ע"י המל' עלמות אורות האלי' כ"א רק כמו עד"מ דמות הדבר הנראה במראה וכו'. וזהו ענין כל הנביאים נתנבאו בבה בחי' כדמותו כו'. וכמו כל העשרה מאמרות שבהן נב"ע שהם בחי' ע"ס דמל' שהוא בחי' דבור הטליון. ויאמר אלקים יחי אור הוא חסד שבמל' אין הכונה שנראה כאלו המאמר נמשך מספי' החסד שבמל' עלמו ממש ה"ו כ"ה עלמות אור"ס כ"ה מאיר הארתו ע"י ספי' חסד שבמל' שיהי' אור ואין הכלי דחסד שבמל' מסתרת כלל על אור"ס כ"ה שיהי' נראה ה"ו שהשפעה נמשך מהספי' ממש. ולכן נק' ספירות שאין מסתירים על

אח"כ ב"ה ח"ו ומ"מ נק' המל' כסא כס' א' שהוא ג"כ בחי' כיסוי והיינו שאין גילוי עלמות האור ע"י הכלי רק בחי' דמות כג"ל (ועיין בזה"א נח דע"א ב' ויגש דרי"א א') . ועד"ז יובן ג"כ בענין הע"ס דא"י' עלמן שלמעלה מבחי' מל' סנק' ספירות מהאי עטמא מלך בהירותם שאין מסתירים על האורות רק הם כלים שבהם וע"י מתגלה האור . משא"כ האור בעלמנו בלא המלעות הכלי לא היו יכולים להגילו כלל . ולכן נק' ג"כ עשר תיקונין שהם תיקון שבהם ועל ידם יתחבר גלוי אח"כ ב"ה בהעלמות כו' . ועמ"ס מענין תיקונין בת"א פ' וירא באריכות . משא"כ הלבושים שאמר לקמן לבושין תקינת לון הם מסתירים על האורות והכלים ולכן לא נקראו ספירות . (הג"ה) . והנה לבאורה זהו סתירה למש"ל שהספירות דא"י' מגלות את האור ממש . וכאן אמר שאין הגילוי רק הדמות ולא העלמות ממש . אך י"ל דיש אספקלריא דלא נהרא ואספקלריא דנהרא . וע"י אספקלריא דלא נהרא שהוא המראה רואי' רק דמות הדבר וכו' וזהו בחי' מל' . אבל ז"א דא"י' נק' אספקלריא דנהרא . וזהו"ע מדע"ה שנתפא בזה וכמ"ס בת"א פ' מקץ בר"ה ת"ר נר הנורה בש"א יוס ראשון כו' ע"ס . ועיין בת"א פ' משפטים צפ"ו לבנת הספיר ובעל"ס השמים לבנת הספיר הם אותיות דשם ב"ן ועל"ס השמים הוא אותיות שם מ"ה וא"כ השמים מספרים זהו בחי' אספקלריא דנהרא כו' . ול"ע דבמ"א צביאור דבחקתי כ' דבקשת משה הראני נא את כבודך פי' שיראה א"ס שלא בבחי' כלי והשיבו כי לא יראני כו' ע"ס . ואם ע"י הכלי רואי' על"ס האור א"כ הרי ראה כו' . אמנם באמת הרי בגמ' סוף פ"ד דיצמות איתא דלא יראני היינו באספקלריא המאירה א"כ ל"ל אף שע"י אספקלריא המאירה שהם כלים דאלימות מתגלה האור ממש . אך אין זה רק האורות שבכלים שהן עלמן רק זו והארה לצד וכמו שאין ערוך זו השמש לגבי השמש כך אין ערוך אורות דא"י' גם לגבי הכתר שהוא מקורן כשמש המקור לזיו ומשה בקש התגלות הכתר כדאיתא ברע"מ פ' פינחס דרנ"ה ע"ב . וע"ז נאמר כי לא יראני באה"מ כו' כ"א ע"י אספשא"מ וכדלקמן דבבחי' בריאה יש ג"כ

כתר כו' עכ"ה) :

קיצור כדי להבין ענין חיי שרה מנחה שנה שפירשו בכתר יש להקדים ענין ספירות שפירשו לשון כמראה אבן ספיר שהוא לבון בהירות היינו שאין מסתירים על האור משא"כ הלבושים מסתירים . גם לשון כפור והגדה השמים מספרים . גם לשון מספר והיינו לפי שבהם ועל ידם נמשך מא"ס ההשפעה לבי"ע שהם בעלי גבול שזהו"ע המספר . וענין רל"ו אלפים רצבות פרסאות משמע שיש בכלים גבול ותכלית . אך הנה כתיב ולהפנותו אין מספר והיינו בבחי' עלמא דאתכביא . ועד"ז יש הפרש בין ע"ס הגוונות . גם ספירות ע"ד בשלשה ספרים צרא הקב"ה שולמו . וענין שלשה ספרים נכתבים בר"ה . ול"ע אם יש להעמיס בשלשה ספרים דר"ה כל הע"ס או שהן רק הג"ת . וי"ל שיש להעמיס בן כי הן ג' קוין קו ימין חסד קו השמאל גבורה קו האמלעי רחמים . וענין וכל מטשיך בספר נכתבים . הספר נכתב ע"י דיו זהו יו"ד ביה' אלצעות זהו ה' . בקולמוס ו' על קלף מל' וזהו ש' הוי' . ויש פי' דהקלף גלגלתא והשערות הם האותיות . ענין אבן ספיר י"א לבן וי"א אדום והיינו ע"ס דז"א נק' נהרא הו"ה

וע"ס דמל' י"ל ארום בנין המל' מהגבורות. והנה ע"ס דמל' ג"כ אינן מסתירים ומ"מ הגילוי רק כדמותו ע"ד נחנצאו בכה וע"ס דז"א מגלות המהות משה נחנצא בזה. ומה שזקש הראני נא הכונה על הכתר שגם האורות דע"ס דאלי' הם רק הארה ממנו: ב וזדקן שאמר אלי' אח"כ לבושין תקינת לון. (הג"ה כי יש אורות וכלים ולבושים וע' בע"ה שער מ"א שהוא שער דרושי אבי"ע פדק ד' ה' מענין הלבושים ושיש בהי' אורות וכלים לבושים והיכלות ושם מבואר שעל הלבושים שורים האורות מקיפים והחשמל דאימא מלביש לזו"כ ועיין בת"א פ' חיי שרה בכת"י ארמו"ד ג"ע מענין לבושי דחשמל. ובע"ה שער מ"א פ"ד שדרך כלל י"ל ג"כ דאלי' בחי' נשמה ובריאה גוף וילירה לבוש ועשייה היכל. והנה ד' בחי' אבי"ע הם ג"כ ד' בחי' דלח"מ וזודאי דומם לומח מובדלי' מבחי' חי ומדבר. כך מובדל הלבוש מן הגוף. כי הנה הגוף והנשמה מתאחדים זע"ז. משא"כ הלבוש הוא מסתיר. ועמ"ש מענין זה בד"ה או יסיר משה אגוסטוס יושב ועמ"ש מזה בד"ה מה יפו פעמיך ובה"א פ' יתרו בד"ה זכור ושמור בדבור אחד. וע' בזה"ג אמור דפ"ח בענין שיעור ע"פ מדותיו לשון מדו בד לבושי' דכהנא רבא שהם הלבושים של המדות כו'. ועיין בת"א ע"פ ועשית בגדי קדש ועמ"ש עוד בזה"ג שם בענין וכל מלבושי' אגאלתי עכ"ה). והנה הכלים הם הע"ס שהם בבחי' כסירות ואינן מסתירים על האור. משא"כ הלבושי' אף לבושי' דאלי' הם מלבושי' את הכלי' ומטלמי' ומסתירי' עליהן לפי שאינן בחי' ספירות ובהירות כמו הכלי' ע"כ הם מטלמי' ומסתירים. והיינו כי הכלים הם חלקות. ובגודע מענין איהו והיוהי חד איהו וגרמיהי חד. ובמ"ש הרמב"ם שהוא היודע והוא הדעה עלמה כו'. משא"כ הלבושים אינן מתייחדי' כ"כ עם הע"ס וע"כ הם מסתירים עליהם (הג"ה ובסה"מ גבי לבושין תקינת לון דמנייהו פרחין נשמתין כ' כמה מיני לבושי' תיקן המאליל כדי שיוכלו התחתונים לסבול אור העליון. ה"א ענין התלבשות הע"ס עלמן זה בזה. ה"ב שכל ספי' יש לה ב' בחי' יהגד"ן וגוף ולבוש והיכל כו'. גם אבי"ע מלבושי' זה בזה עכ"ד בקלרה. והנה קודם העל' אדה"ר כתיב ויהי האדם ואשתו שניהם ערומים שלא הי' לריק ללבושי' המסתירים על הגוף כ"א ע"י העל' עה"ד הולך ללבושי' המסתירים כו'. ועיין מזה בזה"א בראשית דכ"ח ע"ב ובזה"ג פ' לו דכ"ח ע"א. ועיין בעמ"מ שער שפי' ס"ב. ועיין במד"ר בראשית ספ"ח וישב ר"פ פ"ה. ועמ"ש מזה בד"ה ואשה כי חדור עכ"ה). והנה בריבוי השחל' הלבושים יש בהן עו"ר ללבושים דילירה ועשייה משא"כ הכלים גם בעשייה הכל קדושה (ובמ"ש מזה בע"ה שער מ"ג הוא שער ליור העולמות ספ"א). והוא עד"מ בחדם שיש שכל ומדות והן בחי' כלים לעלמות הנפש שהוא למעלה גם ממהות שכל ומ"מ מתייחדת עם השכל (רק לא ע"ד יחוד העליון שהוא היודע והוא הדעה כו'. אלא עד"מ כמו התאחדות הגוף עם הנשמה) נושא"כ מהנצח ודבור ומעשה הם בחי' לבושי' שהלבוש אינו מתאחד כלל עם הגוף אע"פ שגלובש זו מ"מ הוא בעלם דבר נפרד כן בחי' האותיות אין להם שייכות והתאחדות ממש עם השכל ומדות (ועמ"ש מזה בת"א פ' בראשית ד"ה ויילך את האדם וכו' וישב בד"ה ככ"ה בכסלו ובלק"ת פ' בהר בניחור ע"פ שבתותי חשמרו.

בענין צורא קדושים ישחבה שמך) ולכן שכל א' המלוכז באותיות אלו יוכל לאמר
 באותיות אחרים מש"כ בשכל ומדות כשהשכל מאיר במדות וגמך ממנו מדות אלו
 לא שייך לומר כן שכן יכול להלביש שכל זה במדות אחרים כו'. כי שכל השייך לאהבה
 הוא אינו שכל הגורם יראה כו'. וגמלא השכל והמדות מתאחדו וע"ז ואין המדות לגבי
 השכל כלבוס ודבר נפרד וכן כללות השכל והמדות לגבי עלם הגופש והן הן בחי"ע"ם
 שגופש כי השכל כולל ג' בחי' הצ"ד והמדות הם חג"ת נה"י. ונה"י הם בחי' תחתונה
 שבהם שמתלבשים בהלבושים דמחדומ"ע כגראה גופש האדם שעלמות המדות א"ה
 להתגלות אפי' במחשבה ודבור (ג"ע דדבור ודאי י"ל כן שאין מתלבש בו רק נה"י
 וכמ"ס במ"ה ע"פ מאמר הזהר פ' קדושים דפ"ו ע"פ אחס עדי כו' ואחרי לא יחי'
 כו'. והראי' כשהאדם בהתפעלות יתירה לא יוכל לדבר כי פנימי המדות א"ה להתגלות
 בדבור וכמ"ס ג"כ בענין קול פשוט דשופר שלכן הוא קול פשוט כו' להיותו עומקא
 דלבה כו'. אך מ"ס שגם במחשבה א"ה שיהלבוש פנימי המדות ל"ל דהיינו במחשבה
 תחלה כו'. ועיין בחינה פ"כ כ"ה) רק חילוניותו כלבד הוא בחי' נה"י שבהן הם
 מתלבשות בהמחשבה לחשוב הדבר שהוא במחשבה לו כו' וכן דומו"ע. ובשעה
 שמתלבשה חילוניות המדה בהמחשבה אוי מסתתרת בתוך אותיות המחשבה. ואותיות
 המחשבה מלבישים אותה ומסתירים עליה ממש ומכ"ס הדבור ומעשה (הג"ה וזהו
 ענין לכבודי ברה"תו וכו' כבוד היינו לבוש וכו' וזהו ענין הפדחות שבין אל"י לבי"ע
 שהם לבוש המסתיר וכו' וכמו המשל המלביש להשכל ואינו כמו בחי' ספירה שהאור
 מהגלה על ידו וכו'. והנה בע"ה שמ"ה פ"ה איתא כי ענין החשמל שהוא לבוש
 החילון של צינה והצינה מלבשת את זו במלבוש זה לומרם מניקת החילונים. והנה
 החשמל הזה מלביש לזו"ג מכל לדיהם אפילו מתחת רגליהם ומה שהוא מלדס נק'
 מלבושי' ומה שהוא מתחת רגליהם נק' מנעלים. והנה נעל הזה הגו' הוא עלמו המסך
 המפסיק בין אל"י לבריאה עכ"ד נמלא מצואר שהמסך שבין אל"י לבריאה זהו ג"כ בחי'
 לבוש וחשמל אלא שהוא לבוש עב יותר מהלבושים שבאלילות עלמו כדרך עובי הנעל לגבי
 לבישי הגוף. והענין כי הנה המסך הוא ע"ד ענין המשל הגשמי שמלביש ומכסה על הנמשל.
 ועיין מזה בחי' א"ה פ' לך לך צד"ה והבדילה לכס. והלבושים עלמם הם כמשל אותיות מהדומ"ע
 עלמן שלא ע"י משל גשמי. והנה המל' דאל"י עלמה נק' ג"כ לבוש כמ"ס ה' מלך גאות לבש
 י"ל שזהו כענין התלבשות הפרליפים שהעליון מלוכז בתחתון כו'. גם נאמר לבושי' כחלג
 חויר שהם י"ג ת"ד שנק' רק לבוש לפי שהם בחי' שערות אשר השערות אינן מערך האברים
 עלמן כו'. אך שהם לבושי' שלמעלה מאל"י וכמ"ס בע"ה שם שמ"ה פ"ד שגם ככתר יש
 בחי' לבוש כו'. אלא שמ"מ השערות הן לבושי' היותר עליוני' שהרי מ"מ הם לומחים
 מהגוף ממש כו'. והנה הנשמות נמשכים מבחי' לבושי' דמנייהו פרחין נשמתין לבני
 נבא פי' בשה"מ דקי"ה א' כי צו"ע מלבושי' לאל"י והנשמות נמשכו מבי"ע ע"ס.
 והירידה בגוף לורך עלי' הוא בחי' לאשתאצא בגופא דמלכא שכלל בבחי' הע"ס.
 והיינו שנטעה בבחי' בהירות כמו הספי' שבהן ועל ידן גילוי אור"ם ממש שלא בבחי'
 העלם כמו ע"י לבושי'. ולכן עלי' זו ע"י ירדתו בגוף לזכך הנה"כ. וכמ"ס במ"ה א'

בענין ספי' העומר זיכר נה"ב. כי העומר שעורי' מאכל בהמה. והו' שנאמר בספד"ע
 וספרתם לכם לזכר מדות נה"ב שלא תהיינה מעלימות ומסתירות על אור ה' וכמו
 נפש האלקית. וע"י זיכר זה מדה כנגד מדה גורם עלי' זיכר נפש האלקית שתעלה
 מבחי' לבושין לבחי' התכללות בהשפירות ממש שהספי' הוא ענין זיכר ובהירות כו'.
 וגם כמ"ס במ"א שזהו ע"י ההמשכה שממשיך ע"י החומ"ל מבחי' אור"ס כ"ה ממש
 שלמעלה מעלה מהע"ס אשר אללו הע"ס והלבושין שיהיו שוין כי כולם בחכמה עשית
 כתי' שהחכמה שהיא ראשית האל'י נחשב אללו ית' כעשי' גופנית ממש לכן ע"י
 המשכה זו תעלה הנשמת' שמבחי' לבושין לאשתאבא בגופא דמלכא ממש. וכמ"ס
 במ"א ע"פ מקושש עלים ובת"א פ' יתרו כד"ה זכור את יום השבת וכתוב שמור
 את יום כו' ע"ס. והו' ג"כ ענין כוונת מאה דרכות שממשיכים מבחי' סוכ"ע
 אנת הוא חד ולא בחושבן בהע"ס ומוה יומשך גם למטה להיות עליית הנשמות לאשתאבא
 בגופא דמלכא. ועוד כי לא כל הלבושים שוין כי כו"ע הם מסתירים אכן יש לבושי'
 גבוהים כמ"ס במ"א ע"פ ה' אלקי גדלת מאד הוד והדר לבשת וארו"ל שלבוש זה לבש
 צדריחת העולם היינו קודם מיטוט הלבוש והע"א עה"ד היו הלבושי' מבחי' הוד והדר
 שאינן מסתירים כלל ובענין שורש בגדי כה"ג הנק' בגדי קדש ולכן ע"י המלות עושים
 לבושי' מבחי' הוד והדר שזהו ענין אשר תנה הודך כו' וכתוב הודו על ארץ
 ובמים כו' :

קיצור ענין הלבושין דע"ס שהם אינן צבחי' צהירות כמו הכלים דע"ס וכמו ג'
 לבושי' הנפש מדומ"ע לגבי השכל והמדות שצנפשו. ויש כמה צחי' לבושי' וכמו
 לבוש הנטל ומוה נמשך ההסתר. וענין לבושין דמנייהו פרחין נשמחין וירידה לירך
 עליה לאשתאבא בגופא דמלכא כי ע"י חומ"ל ממשיכים מאור"ס כ"ה שהוא למעלה
 מהע"ס ומהלבושים שהם כו"ע לכן ע"י יוכל להיות שמבחי' לבושי' יתעלו להיות ככלל
 צע"ס. וענין שו"ל ע"י המלות מומשיכים לבושים עליונים מבחי' הוד והדר לבשת עכ"ה) :
 ג **אך** אנת הוא חד ולא בחושבן. כי הגה עשר ספירות הם ג"כ רק צחי' כלים אלא
 שהם צבחי' צהירות ואינן מסתירים על האור. אבל מ"מ אינן צעדך האור
 שאור ה"ס כ"ה פשוט בתכלית הפשיעית. ולכן נק' הקצ"ה שהוא קדוש ומובדל מגדר
 צחי' מהות מושג מה שיכולי' לומר עליו כי זה הוא שאין שייך לומר עליו ית' מהות
 חכמה כמו שאין שייך לומר עליו עשיה גשמי'. כי גבהו דרכיו גם מבחי' חכמה
 ושכל כמו מבחי' עשי'. והם תאמר א"כ מה הוא החקר אלוה תמלא. וכמו שהאריך בזה
 ג"כ הגאון מהר"ל מפראג בהקדמת ספרו גבורות ה' ודבריו אמיתיים בזה (רק במ"ס
 שהדיעה ג"כ נכרה ממש זה אינו כי הדעת הוא מבחי' עשר ספירות שכן למעלה
 מעלה מבחי' צריאה כו'). והי' לזאת הנה ענין אל'י ע"ס עבר ולא תבע עשר ולא י"א
 היינו רק מפני שכן עלה בדלוגו הפשוט שיהי' נאלץ רק ע"ס לא פחות ולא יותר. והל'י
 זו הוא באמת ע"י למות גדול ועלום מאד (כמדוע מענין האלוהים עד שנשאר מקום פני
 ורשימו לצד כו' וקו נמשך ע"י לצד נתהוו ע"ס כו') כי המאלל א"ס כ"ה הוא כל
 יכול וכשמו כן הוא אין לו סוף ותכלה כלל לכן היה יכול להאיל רציף רבבות ספירות

שונות אין קץ כלל. וכמ"ס ג"כ בת"א צביאור בני שע"פ יציאו לבוש מל' ע"ש. והיינו דכיון שהוא פשוט בתכלית הפשיטות וקדוש ומובדל מגדר מהות הספירות ואין שיך לומר בעלמותו מהות מדות או שכל כי גברו דרכיו למעלה מעלה ממעלת השכל אלא שלמנ"ס ח"ע והאליל מהות ספירות אלו ג"כ כך ציטתו להאליל ריבוא רצבות ספירות כו' וזה לפני אחד מה אחת סופר כי לאו מכל אינון מדות איהו כלל. ולא שיך לומר זו ע"ס וזהו לפני אחד מה אחת סופר ופי' כי הגה אע"פ שלא נאלו רק ע"ס מ"מ הרי הוא ית' כל יכול ח"כ גם עתה יש בו ית' הכח להאליל ריבוא רצבות ספי' וכח זה הוא ג"כ רק הארה בעלמא ובעל בו ית' והוא צחי' אה"ס והוא כח ויכולת להאיר הארה וזו צחי' א"ס וע"ז ארז"ל עד שלא נבה"ע הי' הוא ושמו בלבד כמ"ס בד"ה שה"ס ובשאר דוכתי שצחי' שמו היינו צחי' האור כמו שכליל בעלמותו ובכח האור זה להאליל ספי' אין קץ. וזהו מה אחת סופר שאין שיך לומר בכח זה צחי' מספר לספי' כי הוא א"ס כו' (ועמ"ס מזה צביאור ע"פ מי מנה כו' ומספר כו'). והגה צחי' כח ואור א"ס הוא ג"כ פשוט בתכלית הפשיטות כי האור מעין המאיר ולפיכך יש בכח זה להיות ספי' אין קץ אלא שמ"מ נמשך ונאלל רק ע"ס עשר ולא ע' עשר ולא י"א שהוא לפי שכך עלה ברטנו להאיר ע"י למאוס וקו עד שיומך ע"ס דוקא:

קיצור ציבור ענין אגת הוא חד ולא בחושבן שאו"ס צ"ה פשוט בתכלית ולא שיך לומר זו ענין ע"ס הו"צ ומדות. וזהו לפני אחד מה אחת סופר ולכן הי' יכול להיות אל' ריבוא רצבות ספירות. וזהו אגת הוא חד ולא בחושבן. וכן משמע צביאור ע"פ יציאו לבוש מל' ובה"א פ' וירא בד"ה אגת הוא חד ולא בחושבן. והו"ע הכלים דע"ס. אצל האורות דע"ס הם צלי מה צלי מהות. ולפ"ז ענין אילנות ויאלל המשמע שהן הארת הא"ס ממש מתפרש על האורות דע"ס. וזהו שעת הר"מ מרקאנטי הביאו החיי"ט. אך קשה דהא הכלים דע"ס הם ג"כ אלהות ונקראו אילנות והארה ובחצתי צמ"א לתוך שהם הארה מהדשימו שגשאר אחר הלמאוס ומקום פנוי כו'. ושעת המערכת והע"ק דהע"ס הם עלם האלהות ממש רק שנמשכו מההעלם אל הגילוי. רק שההעלם גבור ובעלה הרבה מהגילוי ומכך מעין זה בלק"ת גבי דרושי שפועות צד"ה וידבר אלקים אגבי ע"ס פ"ב. וזה כעין מ"ש עוד בלק"ת פ' תלא צביאור ולא אבה גבי כי אהבך הוי' ע"ס שבמאליל עלמו כו'. וטיין בעה"ק ח"א פ"ב ופ"ד ופרק חמישי וע"ס פרק ח' שס' כ' שהם שרש כח הגבול שיש בא"ס. כי עס היותו בל"ג לא יחסר ממנו ג"כ הכח שיאיר צחי' גבול. וזהו צחי' עשר ספירות הגלולים זו כו' עכ"ד. ואפ"ל דענין אורות וכלים שיש בע"ס היינו דכלים שרשן מכח הגבול שיש בא"ס צ"ה. והאורות הן התפשטות הארת הא"ס ממש שכלי גבול כו'. קיצור מהג"ה ועוד שעה יש למקובלים הראשונים בהע"ס הם נמשכו רק מההעלם אל הגלוי ויש ע"ס הגיונות והם מה שמסלימות הא"ס שלא יחסר זו גם כח הגבול. ומ"מ לפ"ז ג"כ י"ל שזהו הכלים דע"ס אכן האור הנמשך בהן זהו הארה צלי גבול כו'. וכן משמע צסידור שער הק"ס צד"ה להבין ההפרש שבין ק"ס לחפלה. דמלך האורות הן צלתי מוגבלים ומלך הכלים הם מוגבלים כו' ע"ס :

ד וְהָיָה הַכֹּהֵן דֹּאֲלֵי הוּא מְמוּלָע בֵּין הַמַּהְלִיל לְנֹאֲלִים. וְכַמ־שׁ מִזֶּה נִסְיָדוֹר שֶׁעַר
 הַלֵּ"ג צְעוּמָר גְּבִי עֵינַי צְרָכָה וְהוֹדָאָה וְהוּא מְצוּאָר צַע"ה שֶׁמ־א פ"ג שֶׁהוּא
 כְּלוּל מִשְׁנֵיהֶן דְּהֵינּוּ שְׁפִימֵי הַכֹּהֵן הוּא צְחִי תַחְתּוּנָה שְׁצַמְאֲלִיל וְחִילּוּגֵי הַכֹּהֵן
 הוּא שְׂרָשׁ הַנֹּאֲלִים. וְהֵינּוּ צְחִי עֲתִיק וְצְחִי אַרְיָךְ כְּמו־שׁ צַע"ח. וְהֵ"כ מֵלֵךְ שֵׁשׁ צו
 מִצְחִי תַחְתּוּנָה שְׁצַמְאֲלִיל הָרִי זֶהוּ צְחִי דְלֹא מִכַּל אִיגוֹן מִדוּת אִיבּוֹ כִּלְל וְהוּא צְחִי
 לְפָנֵי אֶחָד מֵהָ אֶחָה סוֹפֵר. הַדּוּ וְלֹא צְחוּשָׁן כִּנ"ל. (וְגַם עֵיקַר פִּי' וְלֹא צְחוּשָׁן הֵינּוּ
 שְׁאִין עֲרוּךְ לָךְ וְע"ד הַנּוֹ' צְחִי ח"ה פִּמ"ה וְגַת' צַמ"א צְבִיאָר ע"פ הַרְע"מ מַחְלִית
 הַשְּׁקֵל) וּמֵלֵךְ שֵׁשׁ צו מִצְחִי שְׂרָשׁ הַנֹּאֲלִים שִׁיךְ צו צְחִי הַשְּׁבֹן דַּע"ס. וְזֶהוּ וַיְהִי חִי
 שְׂרָשׁ מֵאָה שְׁנָה בְּמִסְפַּר הַמֵּאָה נִמְסָךְ בְּמַלְכוּת דֹּאֲלֵי הַנֶּקֶ' שְׂרָשׁ ע"י קְצֵלָה מִצְחִי
 כֹּתֵר וְכַמ־שׁ הַזֶּהר דֹּאֲתַכְלִיל מֵאַחַר עֵילָה סְתִימָא דְכָל סְתִימֵין בְּמֵאָה כו'. וְסְתִימָא
 דְכָל סְתִימֵין הוּא צְחִי כֹתֵר כִּי י"ה שֶׁהוּא אִי"א קָ' ג"כ סְתִימֵין עֲלֵמָא דֹּאֲתַכְסִיא.
 וְכַמ־שׁ בְּמֵאָרֵךְ דְּפַתַּח אִלְיָהוּ וְעַל אֲלֵין תְּרִין כְּתִיב הַנְּסִתְרִית לֵה' אֲלֵקִינוּ וְהַכֹּתֵר נֶקֶ'
 סְתִימָא דְכָל סְתִימֵין וְכַנְּמִשְׁךְ הָאֹר הַזֶּה מִצְחִי כֹתֵר לְמַלְכוּת זֶהוּ ע"י חִי שְׂרָשׁ מֵאָה שְׁבַע
 הוּא צְחִי מֵאָה הֵינּוּ שְׂכִיל ע"ס דֹּאֲלֵי כִנ"ל שֶׁהוּא שְׂרָשׁ הַנֹּאֲלֵי וְכֹלְל אֶחָד בְּשִׁלְמוֹת
 הַיּוֹתֵר מִשׁוֹבַח עַד שְׁנַס כֹּל א' כְּלוּל מֵעֶשֶׂר לְכַן הוּא מִסְפַּר מֵאָה. (הַג"ה. ר"ל שְׂכָל צְחִי
 מַע"ס שְׂכֹלָה כְּגַד כֹּל הַע"ס דֹּאֲלֵי וְזֶהוּ ג"כ ע"ד אֲחֻוּן רַבְרָבֵן לְגַבִּי אֲחֻוּן צִימוּס.
 וְעַמ"ס צִלְק"ת פ' לוֹ בַּד"ה וְהִיא אֹר הַלְבָנָה פ"ג ע"פ הַנְּעַר בֶּן מֵאָה שְׁנָה כו'. וְזֶהוּ
 מ"ס בְּמִדְר"ר פ' צְרָאֲשִׁית פִּי"ב צְפִירוּשׁ וְאֹלָךְ אֲתַכְסִ קוּמִמִּיּוֹת מֵאָה אֶמָה הֵינּוּ ג"כ
 שִׁתְעֵלוּ שִׁאִיר צֶהֱ ע"ס דְּכֹתֵר שֶׁהֵם צְחִי מֵאָה. וְעַפ"ז אֲפ"ל מִשְׁאֲרֵז"ל פ"ה דֹּאֲצוּת
 בֶּן מֵאָה כֹּאֲלוּ מֵת וְעַבֵּר וְצַעַל מִן הָעוֹלָם. שֶׁתַּקְשׁוּ הַמְּפָרְשִׁים מֵהָ צֹא לְהַשְׁמִיעֵנוּ.
 וְנִרְאֶה דֹּאֲרֵז"ל ע"פ כִּי לֹא יִרְאֵנוּ הַאֲדָם וְהִי צְחִיָּהֵן אִינֵן רֹאִים אֲבָל צְמִיתָתָם רֹאִים
 הֵם וְהֵינּוּ ע"י שְׂבִירָר נֶה"ב ע"י יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ צֶהֱ שְׂבַעִים שְׁנָה כו' שְׂעִי"ז זֹכֶה לְצְחִי
 אֹר שְׂבַעִת הַיָּמִים כו'. וְע"ז אָמַר בֶּן מֵאָה שְׁנָה כְּשֶׁתְעֵלָה כ"כ שְׁנִיתָנוּ לוֹ מֵאָה שְׁנָה
 לְעַצוֹד צֶהֱן אֶת הַצּוֹרָא ית' ע"ד הַנְּעַר בֶּן מֵאָה שְׁנָה הָרִי הוּא כֹּאֲלוּ מֵת וְיֻכַּל גַּם צְחִי
 לְהַגִּיעַ לְצְחִי מֵהָ שְׂצִמִּיתָתָם רֹאִים כו'. וְזֶהוּ מֵעֵין מֵאֲרֵז"ל כְּנֹר שֶׁל צֶהֱמ"ק שֶׁל ז'
 נִימִין וְלִימוּס"מ שֶׁל שְׁמוֹנֶה נִימִין וְלַע"ל שֶׁל עֶשְׂרֵה נִימִין וְזֶהוּ עֲלוֹי עֶשׂוֹר. וְצֶהֱתַכְלִלוֹת
 מִיּוֹ"ד הִנֵּה צְחִי ז' זֶהוּ ע'. וְצְחִי ח' זֶהוּ וְהֵם בְּגִזְרוֹת שְׁמוּנִים שְׁנָה. וְצְחִי עֶשׂוֹר
 זֶהוּ ע בֶּן מֵאָה. וְהֵינּוּ שְׂלַע"ל יִאִירוּ כֹל הַע"ס בְּשִׁלְמוֹת שִׁאִיר גַּם צְחִי הַכֹּתֵר. וְשֶׁרָה
 זְבַחָה לְצְחִי ז' וְלָכֵן נֹאֲמַר וַיְהִי חִי שְׂרָשׁ מֵאָה שְׁנָה. וּמִזֶּה יוֹבֵן מַעֲלַת מֵאָה בְּרִכּוֹת.
 קִיצוֹר מֵהַג"ה. מֵאָה הֵינּוּ ע"ד אֲחֻוּן רַבְרָבֵן וְזֶהוּ ע קוּמִמִּיּוֹת מֵאָה אֶמָה. בֶּן מֵאָה
 כֹּאֲלוּ מֵת. שְׂעִי"ז יֻכַּל לִהְיוֹת גִּילּוֹי צְחִי רֹאִים ע"ד צְמִיתָתָן רֹאִין. וְזֶה ע"ד עֲלוֹי
 עֶשׂוֹר. וְזֶהוּ חִי שְׂרָשׁ מֵאָה. עַב"ה). אֲךָ מ"מ זֶהוּ מֵלֵךְ הַצְּחִי הַיּוֹתוּ שְׂרָשׁ הַנֹּאֲלִים
 לְכַךְ הוּא בְּגֵדֵר מִסְפַּר סְפִי' וְנֶקֶ' מֵאָה. אֲבָל מֵלֵךְ הַצְּחִי תַחְתּוּנָה שְׁצַמְאֲלִיל שֶׁהוּא
 פְּנִימִי הַכֹּתֵר אִינּוּ בְּגֵדֵר סְפִי' וְהַשְּׁבֹן כִּלְל. כִּי הוּא הֵאֲרָת אֹר א"ס צ"ה הַפְּשׁוּעַ
 צְהַכְלִית הַפְּשִׁיעוּת וְג"כ יֵשׁ בְּכַח הֵאֲרָה ז' שְׁיוּמִשְׁךְ מִמֶּנָּה סְפִי' אִין קָן וְלֹא חֲשַׁבֵּן ע"ס
 לְבַד. כִּיּוֹן שֶׁהוּא צְעַלֵס לֹא מִמְהוּת הַסְּפִירוֹת א"כ כְּמוֹ שְׁנִמְשָׁךְ מִמֶּנּוּ ע"ס כֶּךָ הוּא כֹּל
 יָבֹל

יכול להאליץ ספי' אין קץ וכנ"ל . ולכן נק' צחי' זו עתיק שנעתק ונבדל ממהות הע"ם דאילנות כמ"ס צמ"א . אך מ"מ מלד ששני צחי' אלו שבבחר היו לאחדים ממש שזהו"ע היינו ממונע שכלול מצ' צחי' יחד לכך מצחי' עתיק יתוך ומחלצב צחי' אריך שהוא שרם ומקור ע"ס דוקא עשר ולא ט' עשר ולא י"א כנ"ל . והיינו שנמשך האו"א"ם להחלצב ששרם הע"ס כו' . וזהו"ע שנאמר היו שרה מזה שנה . כי צחי' מזה זהו מלד קבלתה נוצחי' שרם הנאליץ שבבחר . ואמנם מה שנאמר בהם שנה לשון יחיד היינו מלד קבלתה ג"כ מצחי' החתונה שבמאליץ שבבחר שהוא המחלצב צחי' שרם הנאליץ שבבחר והיו לאחדים ממש עד שהמאה הם צחי' שנה לשון יחיד ממש . ומחלי טעמא שרם הע"ס שבבחר הם בחשבון היחוד גדול היינו מספר מאה . (ועד"ז יוצן מעלת שנה פרקו מאה פעמים ואחד דוקא) . והנה מבואר שמלד צחי' פנימי' הכתה שהוא חד ולא בחושבן הי' כל יכול להאליץ ספי' אין קץ אלא שאעפ"כ לא נמשך ממנו רק ע"ס לפי שכך עלה ברעיו ית' להיות רק ע"ס עשר ולא ט' עשר ולא י"א . מ"מ עכ"פ נמשך מספר העשר באופן היחוד שלם ומשובח היינו שכל א' ג"כ כלול מעשר וזהו מספר מאה . ולכן דוקא מלד היינו שנה ל' יחיד שמקבלים מצחי' חד ולא בחושבן שהוא צחי' עתיק ע"כ הם במספר גדול היינו צחי' מאה . והמאה הם שנה ל' יחיד שמתאחדין ומתכללין צחי' יחוד ממש צחי' לפני אחד מה אחת סופר כנ"ל . (הג"ה . ולפמ"ס לשעת המערכת והע"ק שהע"ס דאלי' יש להן שורם בהמאליץ ממש ונק' ע"ס הגנוזות . והם עד"מ כחות הנפש כשהם כלולים בעלם הנפש וכמ"ס מזה ג"כ צח"א ס"פ נח צד"ה הן ע"ס אחד . א"כ י"ל זהו"ע ע"ס דעתיק שהם צחי' ע"ס הגנוזות ולכן הם נק' שנה ל' יחיד ממש . כמו עלם הנפש שהיא צחינה אחת וזה כלולים כל הכחות יחד משא"כ צח"א הם ע"ס ממש כמו עד"מ כחות הנפש כשהם באברים הנמה מוחא צינה ליבא חסד דרועא ימינא כו' . וב' הצחי' שבבחר יחד זהו ענין מאה שנה כנ"ל עכ"ה) . והנה ענין זה מבואר ג"כ באדר"ז (דף רפ"ה ע"א) וז"ל עתיקא דכל עתיקין כו' אפי' חשע נהורין כו' ואזלין ומחפשטין לכל עיבר כבולינא דאחפשטין מיני' נהורין לכל עיבר כו' . כד יקרצון למינדע לון לא שכיח אלא צולינא בלחודוי . כך הוא ע"ק הוא צולינא עילאה כו' עכ"ל . ועיין בע"ח שער א"א פרק שני מבואר כי ע' נהורין הם הספי' דאריך כח"צ חג"ת נה"י . וע"ס כי המל' דא"א נמשכה ונחהוה מנה"י דע"י המחלצבים צח"א ולפי ששרשה מצחי' שלמעלה מע"ס דא"א נק' עטרת בעלה כו' (הג"ה ואילי יש להעיר לענין ע' צרכות דר"ה שהם כנגד ע"ס דא"א שמהם מקור בנין המל' . ובגמ' ר"פ תפלת השחר אמרו שהם כנגד ע' אזכרות באמרה חנה . ועמ"ס צד"ה לא התי' משכלה בענין ותחפלה חנה על ה' כו' . וגם קול השופר הם ע' מעיקר הדין היינו ג"פ חר"ת וכענין ויהיו חיי שרה מאה שנה שהוא ג"כ ההמשכה מא"א כנ"ל ואפשר נגד צחי' מאה שנה תיקנו מאה קולות בשופר עכ"ה) ואזלין ומחפשטין לכל עיבר שהם מחלצבים בכל האלי' כו' . וכד יקרצון למינדע לון לא שכיח אלא צולינא בלחודוי היינו צחי' עתיק (שהוא צחי' הארת א"א"ם הנמשך ומלוכס צח"א . ע"ד התלצבות האורות בכלים דאלי' שהכלים דאלי' ג"כ אינן מסתירין

כלל על האור ונק' יחו"ע ציטול עד שאין עוד מלבדו. וכ"ס בספי' דאריך שהם צהירי' לאין קן יוחר מספי' דאל' עד צחי' ז"א דאל' קן' לגבי א"א כמו צחי' יחודא תתאה לגבי יחו"ע כמדוע' מפי' הוי' הוא האלקי' דז"א בעלותו לגבי עתיקא כאלקי' יחשב ובמ"ש צמ"א. וא"כ הספי' דאריך יש צהס צהירות יוחר כפלא עד שאין מסחירין כלל וכלל על אור הע"ק ולכן כד יקרצון לגינדע לון לא שביח אלא צוטינא בלחודוי אין עוד מלבדו (ממש) ועכ"פ מלד היות מתגלה צהן צחי' ע"ק שהוא צחי' חד ולא בחושבן ע"כ מה"ע דוקא יש צהס מספר מאה שהוא משופח ונעלה יוחר ממספר ע"ס כי גס כל אחד כלול מעשר כו' ובג"ל דהא צהא תליא. (הג"ה. והנה חז"ל חייבו דין חיוב מאה צרכות מפסוק ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך. מ"ה אלו מאה צרכות כמבואר בגמ' צמנחית פרק התכלת דף מ"ג סע"ב. ועיין במדרש רבה פ' קרח קרוב לסוף הפרשה מענין זה. ובזמ"ג פ' קרח דקע"ט א'. דבא"ת צ"ש מ"ה הוא מאה היינו י"ס ה"ך. וע"ס מענין מאה צרכות. וענין זה מבואר צמ"א צד"ה אלה מסעי. כי פי' מה היינו צחי' ציטול דהיינו לעשות מיש אין דהיינו שלא יהי' נחשב יש ודבר צפני עלמו לומר כך אני רוצה וזה אני רוצה כו' כ"א לעשות מצחי' אני צחי' אין להיות משים עלמו כשיריים כאלו הוא אין. וזהו צחי' מ"ה כדכתיב ונחנו מ"ה. והנה על ידי זה שבושה מצחי' אני שהוא הים של עלמו להיות אין ומ"ה על ידי זה ממשיך כמ"כ הים לאין דהיינו מצחי' יש האמיתי הוא ה"ס צ"ה כי גאה גאה יומשך ממנו הארה צצחי' מדת מל' ית' שנק' אין שהיא הארה בעלמא כו' כמ"ס צד"ה אחרי ה' אלקיכם חלבו ועמ"ס צד"ה ואהי' אללו אמון צענין אני תורתך שעשעתי וע"ז נאמר ארוממך אלקי המלך להמשיך מצחי' סוכ"ע שהוא צחי' הרוממות צצחי' מלכותו ית' וזהו הוקס על. והנה יש פי' ארוממך מלמטה למעלה וזהו שסמכו צזח"ג שס ענין מאה צרכות לענין תרומה כי המל' נק' מה כמ"ס צזח"ב ר"פ תרומה וההעללה דצחי' מל' מלמטה למעלה ע"י ק"ס שמש ישראל צצכמל' נק' חרו מ"ה לשון רוממות והעללה וההמשכה מלמטה למטה הוא ע"י מאה צרכות להמשיך הרוממות למטה ועיין מזה צציאור ע"פ כי אזה נרי. וזהו ארוממך כו' ואצרכה שמך כו'. וזהו ענין ויהיו חיי שרה מאה שנה. ולהיות כי מאה אלו ל"ל צהס המשכה משני הצחי' צצכחד כנ"ל שהם מאה ועכ"ז שנה לשון יחיד. הנה זה עלמו מרומז צענין א"ת מה אלא מאה. כי ההפרש צין מה למאה הוא רק תוספת אות אל"ף וצחי' אל"ף היינו צחי' עתיק כנ"ל צענין חד ולא בחושבן לכן מורה ע"ז א' שהוא ענין חד כו'. וזהו ג"כ ענין אל"ף דאנכי וגם הוא אותיות פלא כו' ובמ"ס צזהר משפטים דקכ"ג ע"א צענין אחת"ע א' גהירו דע"ק כו' לכן ע"י המשכה א' נעשה מאה שנעשה התכללות ע"ס צמספר מאה שהוא צחי' אריך וכ"ז נמשך צז"ג כו'. ואפ"ל ג"כ ענין א"ת מה אלא מאה. אשר ע"י מאה צרכות ממשיכים מע"ס דה"א צצחי' מל' אמס כשהס ג"כ צצחי' מ"ה וציטול או ממשיך ג"כ מצחי' ע"ק. ודוגמת שנה פרקו מאה פעמים ואחד שגבוה הרבה משנה פרקו מאה פעמים. וב' צחי' אלו צצכחד י"ל סוכ"ע ומה שלמעלה מסוכ"ע (והנה צצעל העורים איתא ענין ויהיו הי' עיקר כתיבה של שרה משגולד ילחק דבת השעים היתה כשגולד וכל ימיה

היו קב"ו עב"ל והס"ל ופי' בלק"ת מהארז"ל כי ויהיו עולה ל"ז דהיינו מילוי דשס ס"ג כשמחגלה האור מיסוד אימא המסתיים בחזה דז"א ומצחי' זו עיקר החיות של שרה שהיא מל' עב"ד . ועיין בפע"ח שער , הנדרכות דשס ס"ג עם המילוי ל"ז הם ענין מאה ברכות. ומה שעיקר החיות ל"ז יובן עפמ"ס בביאור הזהר פ' זו דהמילוי ל"ז זהו צחי' הנק' הכל הלב. הכל בגימ' ל"ז וכן הלב. והכל זה הוא מקור ושרש הדבור ונק' כתר דמוק' ועיין מענין הכל בזח"ג תזריע דמ"ז ע"ב ונת' במ"א ובהנהות ע"פ הדרוש תקעו בחדש שופר) :

קיצור והנה הכתר הוא ממוצע. ומלד צחי' שורש הנאללים זהו נק' מאה. ומלד צחי' תחתונה שבמאילי זהו שנה ל' יחוד . וענין מאה ע' בקיצור מההג"ה. וז"ש באדר"ז חפיק ע' נזרין כו' אלא הדא כו' . ענין ח"ת מה אלא מאה . ח' דמאה צחי' ח' דאכבי . וזהו חיי שרה מאה שנה מה שמקבלת המל' מצ' הצחי' שבכתר ע"ד ארוממך חלקי המלך . ויהיו גימ' ל"ז הוא מילוי דס"ג צחי' הכל הלב שהוא מקור הדבור אך מאה זהו ס"ג עם המילוי. וש' ס"ג י"ל שנק' על הוי' שהוא ז"א שס מ"ה. וזהו הוקס על . עכ"ה) :

ה עשרים שנה . הנה או"א הם תדין רעין דלא מתפרשין שזהו"ע המהדש בטובו בכל יום תמיד מע"ב. תמיד דוקא שהתחדשות מאין ליש ל"ל תמיד בכל רגע. וזהו ענין יחוד או"א כי החכמה מאין תמלא וצינה נק' יש כמ"ס להגחיל ארובי יש. וזווגייהו תדיר להחיות העולמות מאין ליש (הג"ה וזהו כמו מהשכל להמדות וממדות להמחשבה ומהמחשבה לדבור זהו דרך השתלשלות יש מיש משח"כ התהוות השכל מעלם הנפש אינו עד"ז כ"א כמו יש מאין. שהרי לא נרגש התכללותו ומליאותו תחלה בעלם הנפש כמו שנגרש התכללות המדה בשכל ע"ב נק' כמו יש מאין. וע' בלק"ת בד"ה ואתחנן אל ה' פ"ב. וזהו"ע והחכמה מאין תמלא ולכן יהוד חו"ב זהו ההמשכה מאין ליש ועמ"ס בד"ה אלה פקודי המשכן בענין משכן העדות עכ"ה). והתחדשות מאין ליש הוא ע"י כח המאילי ח"ס ב"ה הנמשך בחכמה שהוא לבדו שבטחו ויכולתו לחדש יש מאין. ולזאת נקראו חו"ב עשרים שנה ג"כ שנה לשון יחיד פי' עם היות שהם במספר קטן יותר מהכתר שהם ביחד עשרים היינו בחכמה הנק' פרלוקף אבא יש ע"ס וכן צבינה הנק' אימא ע"ס אעפ"כ הם שנה ג"כ לשון יחיד כמו בכתר שנק' מאה שנה כנ"ל. (הג"ה ועוד כי הנה יו"ד דשס שהוא חכמה הוא רומז לחו"ב יחד כי ע"ס היו"ד זהו חכמה ומילואו ו"ד הוא הצבינה כמ"ס הרמ"ז פ' קרח . עוד יש להעיר לענין עשרים ממשארז"ל גבי סוכה ונר הנוכה למעלה מעשרים חמה היא פסולה כי למעלה מאות יו"ד דשס ח"א לעלות. כ"כ בטו"ב ה' חנוכה סי' תרע"א. ושארז"ל למעלה מעשרים חמה לא שלטא בה עינא. וזהו ענין עשרים גרה השקל פי' שקל הקדש מה שקדש העליון נמשך ומאיר זהו צחי' יו"ד דשס שהוא עשרים כנ"ל . ועכ"פ כיון שעשרים זהו היו"ד ומילואו ע"כ נאמר ע"ז שנה לשון יחיד כי הוא צחי' אחת יו"ד של שס. והנה עשרים הוא ג"כ צחי' כ"ף שרומז לכתר וגם עשרים גימט' בחר . היינו כי או"א מלבישים לחו"ג שבכתר ויונקים ממזלות דמו"ס . ועיין זה"ב פ' בשלח

בשלח דס"ג ע"ב כד ע"ק סדכ"ס בזה לזמנא ברכאן לעלמא אשרי כולא ביהאי עמיקא
 עילאה. היינו בחו"צ שהמטכה מהבית ח"א שיצוא כ"א ע"י חו"צ. ועמ"ס מזה ג"כ
 צביאור ע"פ ונקדשתי בחוך בניי. ומ"ס זלק"ת ר"פ במדבר זענין מנן עשרים שנה
 לגלגלתם כו'. קיצור מההג"ה עשרים שנה יו"ד של ע"ס הוי' עם המילוי. למעלה מעשרים
 לא שלטא זה עינא. עשרים גרה שקל הקדש עשרים כ' וגימט' בחר כי או"א מלבישים את
 הבית והמטכה הכתה צללי' הוא ע"י או"א. וזהו ש"ל מאה שנה וגם עשרים שנה. ויש להעיר
 לענין זשגס הוא בשר והיו ימיו מאה ועשרים שנה דקאי על משה. עכ"ה). רוא דיהודא
 דלא חפרש מהשנה ויוצלא לעלמין (הג"ה וזהו ענין ובהר יואל מעדן כי נהר זה יוצל
 שמו יואל תמיד מעדן שהוא חכמה ועמ"ס ע"פ וקדשתי את שנת החמשים שנה שהוא שנת
 היוצל פי' וקדשתי קדש הוא חכמה היינו יחוד חו"צ שמקורו מהבית עכ"ה) שהוא
 יחוד חו"צ אין ויש שיתחדש תמיד מאין ליש והרי התחדשות זו התמיד' הוא זכח
 ה"ה"ם ז"ה שהוא יחיד ומיוחד חד ולא בחושבן אשר ע"כ נק' העשרים דחו"צ עשרים
 שנה לשון יחיד מחמת אור ה"ס ז"ה המלוכש בחכמה. ועיין בחניא פרק ל"ה בהג"ה
 זשגס ה"מ כ"ע. ומ"מ אינו דומה לבחי' הכתה שנק' מאה שנה שזכתה עלמו יש
 הבחי' תחזוקה שבמאליל חד ולא בחושבן יחיד ומיוחד וע"כ גם בבחי' היות הכתה
 שרש הנאללים נהיה זמספר גדול מאה. שכל א' מע"ס שזו כלול מעשר כנ"ל.
 ומעטס כנ"ל דהא ביה תליא. משא"כ בחו"צ שהן הנאללים ממש ואפילו שאו"ס ז"ה
 שורה בחכמה הוא רק דרך השראה לצד. והיינו שיכול להיות שהי' שורה זה בבחי'
 העלם ג"כ וכענין מרע"ה שהי' בחי' יסוד אבא שאמר ונחנו מה ואעפ"כ אמר לו ה"ס
 ז"ה וראית את אחורי ופני לא יראו שלא השיג בחי' פנימי' החכמה בחי' אור ה"ס
 השורה בבלי החכמה שלו כו' (הג"ה נמלא עם היות אור ה"ס שורה בחכמה עכ"ז
 יוכל להיות שלא יהי' מתגלה בחכמה רק בחי' אחורי' ולא בחי' פניס כו' אע"פ
 שגם בחי' הפניס שורה זו כי הפנימי' אבא הוא פנימי' ע"י הרי מ"מ אין מתגלה זו
 רק בחי' אחורי' והי'גויות. וי"ל עד"מ צמות האדם מלוכש הנשמה ושורה שם אעפ"כ
 אין האדם משיג מהות הנשמה איך ומה היא אע"פ שהיא שורה זו ואינו משיג רק
 הארה ממנה היינו בחי' השכל והמהשנה כו'. ועד"ז י"ל בהבדל הבדלות לאין קן שגם
 בחי' החכמה עילאה עלמה עם היות שאור ה"ס מלוכש זה כנ"ל דאפי' פנימי' ע"י
 הוא פנימי' אבא מ"מ אין מתגלה המהות בבחי' חכמה רק בבחי' חיוניות וכגודע
 דאבא יונק ממזלא בחי' שערות דא"א לצד כו' שנק' זשגס אחורי. וכמ"ס זמ"א
 צפי' יערוף כמטר כו'. משא"כ הכתה שהוא ממוצע ממש בין המאליל לנאללי' ה"כ
 יש בו ממש בבחי' תחזוקה שבמאליל ולא בבחי' השראה לצד. ועיין צפי' הספד"ל
 מהאריו"ל פ"ק דקיי"ט ע"א איהא משל זה אפילו על בחי' רדל"א כזיכול כאדם שאינו
 משיג מהות הנשמה שבו כך בחי' רדל"א אינו משיג מהות העלמות אור ה"ס המלוכש
 זו עכ"ד וכמ"ס זמ"א בדרוש ברוך שאמר והיה העולם וזהו ענין בחי' השראה לצד
 האמור כאן. אלא דהתם היינו לגבי עלמות אור ה"ס ממש ובאן ל"ל הענין בבחי'
 הארה לצד מאור ה"ס דהיינו הארת רדל"א שזבחי' ההארה היא בכתה בגילוי יותר

מנחמה כו'. אמנם צנחי' השראה כורה בחכמה מפנימי' ע"י דהיינו פנימי' דל"א
 כו' ודו"ק. ועפ"ז י"ל כמ"כ מעלת עסק התורה שנמשכה מהכמה עילאה שבה שורה
 אור א"ס צ"ה. לכן אע"פ שהתורה מלוכשת בגשמיות מ"מ שורה בה אור א"ס צ"ה
 בצחינה השראה כו'. ועיין צפי' האדר"ז שכתב עפמ"ס בתיקונים ישת חנך סתרו הוא
 כתר המלביש ומחשיך אל הא"ס. ולפ"ז נראה שהכתר לבדו הוא המלביש את האור א"ס
 והוא פרלוק ונק' אל"י ושאר הע"ס מלבישין כתר זה כו'. ואין זה סותר למ"ס צנחיא
 שאור א"ס צ"ה שורה ומלוכשת בה"ע. דהיינו ע"י הכתר ע' בהרמ"ז פ' במדבר קי"ח
 א' ד"ה ישראל. א"כ שורה דוקא צנחי' השראה משא"כ בכתר הוא צגילוי. אמנם מ"מ
 מבואר שם שהכתר אינו מלביש הא"ס כ"א חלק מקלתו המתפשט לקיום העולמות כו'
 והוא רק צחי' הקו מאור א"ס. עכ"ה). ואעפ"כ מלד היות שורה בחכמה א"ס צ"ה
 (וגם מלוכשת בה צנחי' גילוי ממש צחי' הכתר וצחי' ורחיית את אחורי כו') וחז"ל הם
 תרין רעין דלא מתפרשין לבן נק' עשרים שנה לשון יחיד (הג"ה ועיין ש"ל ההמשכה
 מהכתר הנק' מאה שנה וגם מאו"א הנק' עשרים שנה יש לפרש כפשוטו דודאי ל"ל
 בהמלכות ההמשכה מכל הספירות שלמעלה הכתר שבמל' מקבל ממלכות שבכתר כמ"ס
 ע"פ ארומחך חלקי המלך והו' ההמשכה של מאה שנה שמשיכי' מהכתר עליון לכתר
 שבמלכות והו"כ שבמל' מקבלי' ממל' דחו"כ ועד"ז הוא ההמשכה דצחי' עשרים שנה.
 ועמ"ס כה"ג בענין ע' שנה שנתן אדם הראשון שהוא חכמה עילאה לדוד שהוא מל'
 דאל"י זהו ההמשכה מחכמה במל'. וכן האבות שהם המדות עליונות נתנו ע' שנה לדוד
 כמ"ס מזה צמ"א ושאעפ"כ חי רק ע' שנה. ועיין ש"ל ענין ההמשכה מכתר ומחו"כ כי
 הנה נודע שיש צ' יחודים בחכמה וצינה. הא' היחוד התמידי שבזיל להחיות העולמות
 שהתהוות מאין ליש ל"ל תמיד וזהו צחי' ריעים. והב' שבזיל להמשיך מוחין לזו"כ להוליד
 נשמות חדשות. ומבואר בפע"ה שער הק"ס פי"א כי צחי' היחוד התמידי נמשך ממוחי
 חו"כ עלמין כו' אך היחוד להוליא נשמות חדשות לריך שיקבלו או"ח מלמעלה ושומר כלל
 זה בידך עכ"ל. וא"כ צנחי' חיי שרה ל"ל נמשך מצ' הצחי'. ומאה שנה שהוא מהכתר. זהו
 מצחי' המוחין להוליא נשמות חדשות. והצחי' הנק' עשרים שנה זהו היחוד של מאין
 ליש תמיד שבזיל להחיות העולמות. ועיין צביאור הזהר פ' וירא דקו"כ ע"פ וגם
 אמנה אחותי צח אצי היא כו' שאע"פ שהיחוד התמידי הוא רק להחיות העולמות ולא
 אור חדש עכ"ז יש בו ג"כ מעלה מלד אחד שאינו נפסק ונמשך תמיד וזהו"ע
 אחותי כו' ע"ס. ועיין מ"ס בלק"ת בשה"ס צביאור שני ע"פ יוגתי דמ"ס מאו"א עלמן
 ודאי מאור א"ס המלוכשת בחכמה עילאה ע"ד אנת חכים כו'. ובענין מארז"ל
 בפ"ד דמגלה משה מפי עלמו אמרו וכו' התוכפת וצרות הקדש. ועיין מ"ס
 בדרוש למגלה על השמינית מענין זה דלהחיות העולמות שאינו פוסק תמיד
 כו'. מה גם לפמס"ל דצח"ע יש צנחי' השראה עכ"פ גם מפנימי' עתיק שהוא
 אור א"ס ממש א"כ עם היות שההמשכה דלהחיות העולמות הוא רק מהיצויות
 החכמה לבד חבל עכ"ז גם הפנימי' הוא צנחי' מקוף והעלם על ההיצויות כו' מאהר
 בשורה בו. ועכ"ז יובן ענין מעלה צ' ההמשכות דמאה שנה ועשרים שנה שיש בכל

(ש"ה) (ש"ו)

בה' מעלה כו'. אך עוי"ל בענין מאה שנה ועשרים שנה כי גם ההמשכה מא"ח וע"י הנקרא מאה שנה א"ח להיות המשכה זו באל"י כ"א ע"י אר"ח וכמ"ס בוח"ב בשלח דס"ג ע"ב ע"פ ממעמקים קראתיך כד ע"ק סדכ"ס כו' ועמ"ס בלק"ת פ' אמור צביאור ע"פ ונקדשתי שלכן נק' זה יחוד אר"ח ובאמת ההמשכה אור הדש מא"ס ממש. ועמ"ס בד"ה חלה פקודי בענין משכן העדות שהוא יחוד אר"ח ע"י ל"ח וההמשכה מא"ס ממש ועד"ו י"ל כאן בענין מאה שנה ועשרים שנה. ועמ"ס בענין התפלין צביאור ע"פ ועשית לך. וכפשוטו זהו המשכה כח"ב במל'. ואפ"ל שלמעלה זו זהו כשהמל' מקבלת מבח"ב בעלמה היא ע"י ז"א שזהו תכלית עליית המל'. ועד"ו ה' ענין שרה שהרי הצרעה היה עפל לה בנביאות וכמ"ס מזה בלק"ת בש"ס סד"ה קול דודי :

קיצור ציבור ענין עשרים שנה שהם חו"ב הנק' תרין ריעין ונהר יולא מעדן מחשבה ויובלא. והמל' הנק' שרה מקבלת מחו"ב היינו שמקבלת מכל הג"ר כח"ב וזהו מאה שנה ועשרים שנה ע"ד שנת' בעמוד שקודם לזה שיש ב' יחודים בלו"א. האחד להחיות הטולמות וזה נמשך מאר"ח עלמן וזהו ענין עשרים שנה. הב' להוליד נשמות חדשות זה נמשך מבחי' מאה שנה שהוא הכתר. וגם זהו תכלית עליו המל' שמקבלת מבח"ב שלא ע"י ז"א עד שמה"ע היה הצרעה עפל לשרה בנביאות :

ו ישבע שנים. הלין התפרשן ונפקאן מכללא סתימאה דלעילא ואע"ג דכולא יחידא חדא. אבל מתפרשן דנינא ורחמי בכמה סערין ואורחין מה דלא הוה הכי לעילא (פי' ג"ר כח"ב) וצ"ג כתיב שנה רזא דיחודא דלא התפרש לעלמין. (הג"ה מזה יש להעיר למ"ס במ"א ע"פ זה האשה אשר תקיבו לה' כבשים בני שנה שארז"ל הוצא בילקוט פ' פינחס שהן מבצטין עובותיהם של ישראל ועושים אותן כתינוק בן שנה. והלא בן שנה נהי שאין בו חטא עדיין אינו בן מנוה כלל. אלא י"ל המכוון כמס"כ דצכתר וכן בחו"ב נאמר שנה לשון יחיד שאע"פ שהן מאה או עשרים הם יחוד אחד ממש משא"כ צו"ת לכן אמר שהם עושין אותם שיאיר בהם מבחי' היחוד עליון של ג"ר כח"ב עד שנקראים בן שנה ועד"ו נאמר בן שנה שאול במלכו עכ"ה). שבע שנים הלין התפרשן דנינא ורחמי בכמה סערין ואורחין מה דלא הוה הכי לעילא וצ"ג כך באלין שבע שנים כתיב בהו שנים ולא שנה עכ"ל הזהר. והנה בענין אלין התפרשן ונפקאן מכללא סתימאה היינו שאף שהן אל"י ממש עכ"ו ילאו ממעלת ג"ר יופן קאת ממ"ס בד"ה וילוס אל בני ואל פרעה שזה היה ענין מ"ת המשכה מג"ר מבח"ב וארא אל הצרעה כו' היה מבחי' המדות חג"ת. ועיין מזה ג"כ בת"א פ' וארא בד"ה וידבר אלקי' כו' וארא כו' ומ"ס במ"א ע"פ את שבתותי חשמרו שזהו ענין תפלין דמארי עלמא המשכת ג"ר ממוחין דאר"ח לו"א וממ"ס ע"פ הללויה הללי נפשי ומ"ס צסידור שער היו"ע ע"פ הזהר אמור דף ל"ד ע"א תלחא אינון זמינן מקדש ומשס יופן שזהו ההפרש בין שבת ימי המעשה ובין קדושת שבת ויו"ט. ועמ"ס בלק"ת בש"ס בד"ה באתי לגני ומ"ס ע"פ הזהר אחרי דס"ז ע"ב ע"פ באל תערוג ומ"ס ע"פ הזהר דפתח אליהו צפי' עילאה על כל עילאין שאר"ח נק' עילאין וזו"כ נק' תחאין ומ"ס בד"ה חלה פקודי המשכן משכן העדות. וצביאור ע"פ ונקדשתי בענין ג"פ קדוש :

ונשוב לעניינו. כי זו"ת מתהלקים זה מזה עד שהן הפכים ומגדים זל"ז כמו ב' מדות חו"ג הם ענפין מתפרדין משא"כ בחו"ב. (הג"ה. ועמ"ס דדרוש ע"פ ועבר ה' לגנוף את מזרים וארז"ל גנוף ורפוא וצבה"ז פ' אחרי על המאמר שם דע"ט ע"ב הביאו עלי כפרה עכ"ה) אך הקב"ה עושה שלום במרומיו בין חו"ג והיינו ע"י מדת חפזות הממולע המכריע ביניהם כמ"ס צבה"ז ר"פ ויקרא ע"פ ונתחם לי אות אמת דא וא"ו וצ"ה"ה סי' י"ב צד"ה והיה מעשה הלדקה שלום. והיינו ע"י שבחפזות מאיר בחי' אין שעי"ז מהצטלים חו"ג ומתכללים יחד. ועמ"ס מזה ג"כ בלק"ת פ' תוריע צד"ה קא מיפלגי במתיבתא דרקיטא. ובפ' ואתחנן צד"ה וידעת היום דרוש השני בענין והגורא בחוספת וא"ו. ואעפ"כ מלך שימלא בהם הפירוד וההתלקו' אף שנכללים צ"ז גקראו שבע שנים לשון רבים ולא שנה לשון יחיד. שהגם שהם מספר קטן יותר מכולם רק מספר שבע עכ"ז נאמר בהם שנים לשון רבים (הג"ה. ועמ"ס צד"ה והי' מספר בני' בענין שצ"ז א' סייך בחי' מספר משא"כ ציגוה הרי נאמר ולתצונתו אין מספר. ור"ל זהו ע"ד שנה ל' יחוד. ועד"ז פי' הרמ"ז צפ' במדבר דף קי"ז ע"ב :

ובו"הו הקרון חיים ויהיו היי שרה. פי' גם הז"ת הם ממש חיים וכמ"ס צו"ג ר"פ תוריע דמ"ב ע"ב בפירוש כל ימי חיים בזמנא דליגון ימי השמים נהדין עלה שהם המדות דז"א. שהרי ז"א נק' עץ החיים לגבי המל' שנקראת עה"ד. ובפרע כי ע"י ת"ת קו האמלטי נמשך מכל הג"ר צו"א. וכמ"ס צפרדס ערך עץ וז"ל עץ החיים ת"ת חיים דיליה חכמה וצינה כו' ומה גם כי בהגהגות העולמות צי"ע ע"י מוכרח להיות ע"י מדות חו"ג וכמ"ס ע"פ הרע"מ פ' שופט' ע"פ על פי שנים עדים יקום דבר כו' וע"ד מ"ס צמד"ר פ' צראשית ס"פ י"ב פירוש הפסוק ציוס עשות הוי' חלקו' ארך ושמים כו'. וא"כ המדות עליונות שהם הז"ת הם היי המדת מל'. והראו' מנ"ס עוד צוהר ויגש דף ר"י ע"ה צפי' רחל מבכה כו' כי ליגנו דאתרחק וא"ו מינה. שבחמדות חו"ג מאירין בה נמשך ההשפעה בטוב לבערה דקדושה. משא"כ בהעלם המדות צבחי' עיבור נעשה העלם והסתד כמ"ס צת"א צד"ה וא"ה אל הצרהם וצד"ה כי הצרהם לא ידענו. וגם על גילוי המדות בה נאמר שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. משא"כ בחי' השיב אחור ימינו כמ"ס צוהר פ' אחרי דף ע"ד. ולזה לנו מבקשים הושיעה ימין וענני. וזהו הוא החשורו' המולך מהודו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה דאיהא צמא"ה סוף אות א' סעיף קפ"ב וז"ל החשורו' יש צאגדה ויאמר המן זה מדה הדין החשורו' זה הקב"ה שאחרים וראשית שלו עכ"ל. וא"כ לפ"ז פי' המולך מהודו זהו ע"ד ה' חלקי גדלת מאד הוד והדר לצשת. ואיחא צפסיקחא שלבוש זה לבש הקב"ה בשצרה העולם. שאז קודם חטא עה"ד האיר הוד והדר. וכעין משארז"ל ע"פ וכשנים קדמוניות כשני הכל שנאמר וישע ה' אל הכל לפי שלא היה אז עדיין עכומ"ז בעולם וידוע דשנים קדמוניות הם מצחי' כתר כמ"ס צו"ג נשא קל"ד ב'. וזהו ע"ד ה"ל צפי' מאה שנה. וכ"ס קודם חטא עה"ד. ע"כ אז דוקא הוא הוד והדר לצשת. וההפך מזה הוא בחי' כוש שהיא ענין אלצים שמים קדרות. כמ"ס מזה בלק"ת צשה"ס צד"ה יונתי בהגוי. ועיין צוהר פ' אחרי דף ע"ה א' גבי וכדין לבשו שמים קדרות. ועמ"ס

ועמ"ש בלק"ת בשה"ש ע"פ שחורה אני וגאווה בענין כאהלי קדר . ובמא"ח
 אות כ' סעי' כ"ח כוש שב"ה דיניס ע"ה ולכן נק' ס"מ כושי כי הוא יונק משכ"ה
 דיניס עכ"ל. ואעפ"כ הוא ית' המולך מהודו ועד כוש כי מלכותך מלכות כל עולמים
 וממשלתך בכל דור ודור . ועמ"ש מזה ג"כ בלק"ת בשה"ש סד"ה שחורה אני וגאווה
 דרום הראשון :

קיצור . ושצטע שנים ז"ת הם בנחי' החלוקות עד שהם הפכיים אך הקצ"ה עושה
 שלום במרומוי בין מים ואש . ומ"מ נק' שנים לשון רבים . (ה' .) ומזה יובן
 ענין כצשים בני שנה שהן מכבסין . בן שנה שאלו במלכו . ומחן חורה ושמי הוי' המשכה
 מג"ר . וכן ההפרש בין ימי החיל מאירין ז"ת . ובשבת ויו"ט ג"ר . ע') והתחברותם ע"י
 תפארת והגורא . וכולס נק' חיים לבחי' מל' שהרי ז"א נק' עץ החיים לגבי מל' . ולכן
 רחל מצכה כו' כי אינו דאסתלק הוא"ו מינה . כי שמאלו כו' וימינו תחבקני . ענין
 הוא אחרותם המולך מהודו ועד כוש . הודו בחי' הוד והדר לבשת . כוש אלביש
 שמים קדרות וקמי' בחשכה כאורה ומלכותך מל' כל עולמים . ולכן אסתר מלכה על
 קכ"ז מדינה כענין שני חיי שרה :

וירתן לי את מערת וכו' . פ"ה דערובין נ"ג א' בית ועלי . י"ל ה' תחלה וה' עילאה
 היינו מל' ובינה . כי בית נק' מל' כנודע מענין בחכמה יבנה בית לרופי אוחיות
 הדבור . ועליה היינו מחשבה ע"ד עלה במחשבה . מחשבה עילאה . וע' במא"ח ע' סעיף
 ל"ה על הוי' נק' בינה שהיא על ז"א הנק' הוי' כו' . ואפ"ל זהו ענין ראיית בני עליה והם
 מועטים היינו הזוכים לקבל מבחי' עליה ה' עילאה כו' . ומ"ד ז' בהים זה לפנים
 מזה י"ל ז"כ שנק' בחי' בראי וכו' נק' בחי' גואי כמ"ש במא"ח אות בית סכ"ז . ח"כ
 ה' תחלה והמילוי ג"כ ה' זהו ז' בחים . עוד להעיר ממ"ש במא"ח אות קו"ף ס"ג
 קצר נק' יסוד דמוק' וכו' . ויש להעיר מענין פתיחת הקבר בגמ' ס"פ י"ח דשבת דהיינו
 ענין הלידה והגילוי הגמשך מיסוד דמוק' . ולכן תח"ה נק' בפתיחת את קברותיכם כי
 הגאולה נק' לידה וה"ע פתיחת הקבר ומזה יומשך תח"ה כו' . עו"ש במא"ח קברות
 התאווה נק' בינה כי שם קברו העם המתאווים שפע עוה"ב עכ"ל . ועמ"ש ע"פ ויקבור
 אותו בגיא וכו' לעליונים נדמה להם וכו' שקברתו בשער החמשים דבינה . והוא ג"כ
 המקום שנקנס בו יסוד אבא וכו' . והוא ממולע בין אין ויש שהם או"א כו' . ובשמה"מ
 ש"א פ"ד ד"ג ע"ג בשם ספר ברית מנוחה שהחכמה נק' קברות התאווה שכל
 הגבראים מתאווים להשיג עומקו ותבונתו ויפיו וממשלתו כו' ועל בן עזאי וכן זומא
 נאמר שם קברו את העם המתאווים כו' . וי"ל דהיינו כמ"ש בת"א בד"ה וישלה יעקב
 כו' מנחה . שלפי שהי' רק בחי' רלוא בלי שוב ע"כ שם קברו כו' אלא ל"ל רלוא ושוב
 להלביש האור בתומ"ל כו' . ובה"א בראשית דכ"ז סע"ב קברתא דיליה אימי משנה .
 היינו מה שנתלבש ח"ע בעינים גשמיים א"כ לפ"ז שם קברו את העם המתאווים
 היינו בחי' השוב אחר הרלוא והתאווה ילבישו תאוותם בעסק תשבע"פ . יחזקאל ל"ז

י"ג לכן וכו' הנה אני פותח את קברותיכם וכו'. בעמה"מ סוף שער הששי ס"פ ע"ב
 מ"ג ג' שיחגלגלו חחת מחילות ויקבלו גשמית זא"י ועו"ג ונחתי רוחי בכם וחייכם .
 רבות בראשית פי"ג דט"ז א' בענין גשמים ושקולה כחייית הממים. בוו פתיחה וכוו
 פתיחה. בוו פתיחה יפתח ה' לך את אולרו הטוב. וכוו פתיחה הנה אני פותח את
 קברותיכם. במא"א פ' כ"ו פתח מל' כניסה ויליאה כו' פתח נדרים יסוד דבינה כו'.
 וצפרדם שער הנקודות פ"ה הקמץ ככתר והפתח כחכמה שהוא מגלה העלם של הכתר
 כו' ועו"ש כמה פירוטים בענין פתח. וע' זח"א תולדות קמ"ה ע"א ע"פ פיה פתחה
 כחכמה כו' ועמ"ש בת"א פ' בראשית ד"ה ענין הצרכות צפי' פותח צברוך וכד"ה
 ועשית לין בענין ופתחת עליו פתוחי חותם. צפ' וילא פע"ג דפ"ב ע"א ע"פ ויפתח את
 רחמה שלשה מפתחות ביד הקב"ה מפתח של קבורה ומפתח של גשמים ומפתח של
 רחם כו' הנה אני פותח כו' כ"ז הוא פתיחת יסודות. ונדע שלחיות פתיחת הרחם
 לידה זהו ענין קי"ם דעתיקה תליא וכמ"ש מזה בלק"ת פ' לו ד"ה הים ראה וימס
 שצדי שיהי' בחי' לידה ופתיחת הרחם להיות הנשמה יולאה מן העלם אל הגילוי ל"ל
 הארה והמשכה במדת המל' מלמעלה מהשחלשלות כו' ועמ"ש צפ' בלק סד"ה מה טובו
 אהליך בענין פער כל רחם כו' וכמ"ש בת"א פ' לך לך שדי להיות הגילוי מח"ע אב
 רם למטה ל"ל ההמשכה מעתיק וזהו ענין ה' דאברהם כו'. וזוהר ר"פ לך לך פי'
 ענין לך לך על ירידת הגשמה מג"ע בגוף כו' שדי להיות ירידה זו הוא ע"י שהקב"ה
 מצריך לה במאה צרכאן כמנין לך לך. ומאה צרכות שרשם מהכתר כו' וע"ש צפי'
 הרמ"ז. ועד"ז יוצן ג"כ מפתח של קבורה שהוא ג"כ שיהי' הגוף בלי לגילוי הגשמה
 שחרד כו' ושיהי' הגוף צמדרגה עליונה עד שלא יעריך לאכילה ושחיה כו' כ"ז נמשך
 מגילוי מבחי' כתר כמ"ש בת"א פ' יתרו סד"ה ענין האבות הן הן המרכבה. ובענין על
 של תחיה בלק"ת סד"ה ויאכילך את המן ובת"א פ' תולדות צביאור ע"פ מים רבים
 צסופו. לכן דומה למפתח של גשמים. כי כמ"כ זהו ענין על שגובה מהגשם כמ"ש
 סד"ה האזינו השמים. ונחבאר במ"א צביאור האזינו השמים דרוש השני. ויחי ס"פ ל"ו
 הלדיקים שהן קבורים בת"ל כו' הקב"ה עושה להן מחילות בארץ כו' שכן כתיב הנה
 אני פותח את קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם עמי והבאתי אתכם אל אדמת ישראל
 ואח"כ ונחתי רוחי בכם וחייכם כו' ועמ"ש"ל צסס עמה"מ סוף ש"ז. ויש להעיר לענין
 מפתח ממ"ש בלק"ה פ' ראה ד"ה כי תשמע בקול בענין מפתחות החילוגיות
 ומפתחות הפנימיות. ומ"ש זוהר ר"פ שלח בענין מ"ס סתומה דלמרצה המשרה. והיתא
 במק"מ שס כי ביל"מ כפתחה מ"ס דלמרצה המשרה פתח קטן כו' אצל לע"ל יפתח
 הקב"ה מ"ס הנז' באלכסון וחעשה ב' דלתי"ן של בן דוד כו' וב' דלתי"ן אלו היינו מל'
 דח"ס ומל' דלתי"ן וזהו הן עם לצדד ישכון כמ"ש במ"א ע"פ מאמר זוהר ר"פ כד

דנ"ט ע"ב :

ויען עפרון את אברהם. זנועס אלימלך פי' עפרון מלשון עפר והוא העללות והעלכות שנמשך מיסוד העפר שגורס זיטול לעבודת ה'. ועמ"ס בת"א פ' וישלח בד"ה ויאבק איש זענין אבק דאשחאר מן נורא. ועד"ז י"ל ענין עפרון. ועמ"ס בד"ה ויספו עמיס שהענוה עם השמחה הם א' דו"ג וזהו ענין ערב וזקק. ולעומת זה הגסות עם העללות דו"ג דקליפה. ובמא"א לוח ע' סכ"ד עפר נק' הצינה כו' גם עפר נק' המל' כו' עפר נק' הקליפה והוא עפר אשר זקרקע המשכן והוא סיגי הדיניס כו'. ועוז"ג נשא דקכ"ה וזכ"ל לך ד"פ ע"א זכ"ת אית עפר קדישא ואית עפר מסאבא כו'. והיינו עפר קדישא עמו וזיטול. ולכן סדה המכפלה שהוא שם ז"ן ה' תהלה זיד עפרון דוגמת כללות א"י שהיחה זיד כנען כמ"ס. והענין זוח"א פ' נח דע"ג ז' זכ"ל ע"א ע"ב ע"ג ע"ד שהוא ע"ד שיתרון האור נמשך מן ההפך וכענין מי יתן טהור מעמא כמ"כ ארץ ארבע מאות שקל כסף שה"ע עולם התענוג ה' תהלה זרשות עפרון שגפ"ל שם זכ"ה"כ דוגמת תענוגי' גשמיים כדי שיהי' יתרון האור מהחשך. וזרבות נבהל להון רע עין זה עפרון. כי כן עפרון חסר וי"ו גימט' רע עין וע' במא"א לוח ע' סכעי' י"ד דרע עין זהו ס"מ כו'. חסר יציאו שאברהם זירר ממנו שם ז"ן כו'. גם להעיר מענין זחי' לבוש ש"ק שהוא נגד ארבע מאות עלמין דכסופין וזחי' שק זהו ענין עפרון וכמ"ס זמ"א זענין ת' תחיה ת' תמות. כי ת' רשיס רשימו לע"י. ועמ"ס מזה זלק"ת ס"פ זכר זביאור ע"פ אית שזחתי תשמרו. וזכ"ה"מ דעולם התבו שרשו מת' של המלכות והו' ת' תמות וימלך וימת כו'. ועוז"ג חקת ק"פ ע"ב דת' ד' וי' מתהזר כחדא ונו"ן הא אחמר ולא חונו כו' ע"כ. מזה יובן ענין רע עין גימט' ת' ששרשו מסיגי הגבורות הג"ל שמזחי' בא נחש על חוה כו' שזהו ענין אחיזת עפרון זכ"ה המכפלה. ולכן נתן לו אברהם ד' מאות שקל כסף שנתן לו חלקו כמ"ס זמ"א ע"פ ונוגשיך לזקה. וז"ש ויקם שדה עפרון כו' שהי' לו קימה ועלי' גדולה שנתעלה משכ"כ ונתעלה בקדושה עליונה התגלות תענוג העליון. ענין ארץ ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר פי' באד"ר נשא קכ"ח ע"ב מנהירו דהוא חיוורא ירתי לדיקיא לעלמא דאחי ארבע מאות עלמין הה"ד ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר ופי' שם זקול זרמה דע כי בא"א יש ד' מוחין והארתם מתפשט לחוץ דגולגולת שלו זלתי לבוש שאינו מתפשט חוץ השערות ונק' חיורתי ע"ס לזנויות שזין הנימין כו' ומהם נמשך ד' מאה עלמין כו' והיינו לעולם החחי' וז"ש וישקול אברהם לעפרון דהיינו לאותם שזכי עפר גם עלמין ל' העלם שהם ת' אלפין אורות נעלמים. הרי"א עכ"ל. עו"ס פי' שהחכד מעורב עם הג' מוחין ע"כ הם ת' עלמין וז"ש וישקול אברהם שהוא החכד כו'. עו"ס עמ"ס באד"ר זפלגותא דשערי אויל הד ארחא דנהיר למאחן ושזעין עלמין כו' שזהו ענין א' עם ת' עלמין הג"ל כי הגה השערות הם להעליס אור העליון הנמשך מא"א לו"א ע"י השערות דא"א. וזלדיקים נאמר אז תתענג על הוי' למעלה מהז"א הנק' הוי' והיינו שהם מקבלים מהחיורתי הפטוי משערות ועמ"ס מענין חיורתי זביאור ע"פ שימני כחות וזביאור ע"פ שחורה אני ונאווה. וזעס מענין ע"ר עלמין כנגד כ"ז ארתיות החורה ועוד ק"ל מאיריכ דרך חיוורא דריבא שזין שער לבשר. והענין כי אלו

הת' נחלקין לחלת מוחין הב"ד כו' ע"ש . ואפ"ל כי מנין ק"ל כמ"ש קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה. והיינו עלמין דכסופין הנמשכין ע"י יג"מ הרחמים שכל א' כלול מיו"ד הרי ק"ל. ומנין ע"ר נגד ז"ך אותיו' החורה שכל א' ג"כ כלול מיו"ד. ובעמה"מ שער שצטע תיקונים רפ"ח כ' כי באורה זה יש שם ארבע מאות עלמין דכסופין פי' נכספה וגם כלתה נפשי והוא לשון חמדה גנוזה וגאמר נכסוף נכספת לבית אביך וכו' ארבע מאות עלמין כי באריך יש הוי' במילוי יודי"ן וד' יודי"ן אלו כלולים מעשר ועשר מיו"ד הם ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר (ועמ"ש מענין שם הוי' במילוי יודי"ן שהוא שם ע"ב והמילוי הוא מה שמשפיע לתחתונים ויו"ד הוא חכמה והיינו שאפי' המילוי שלו הוא ג"כ בחי' יו"ד ע"ד ומעין מבית ה' ילא. ועמ"ש מענין ד' יודי"ן אלו דשס ע"ב צביאור ע"פ מי מנה בסופו ששס שער היחודים שהם בחי' נר"ג וגשמה לגשמה כו') הוא ה'דיק המהזיר לעלות כו' עם הסחורות שלו כו' המעשים טובים שלו כו' (והיינו כמו אבנים טובות אבן א' ב"ן כו') עכ"ל ועמ"ש מענין סוחר בד"ה וישב יעקב ובלק"ת פ' עקב. ובמ"א ע"פ אכלו ריעים פי' אדם"ו נ"ע שיש בחי' כסף טוב שגבוה מהזהב כו'. וע' בת"א בד"ה וישלח יעקב מענין ד' מאות עלמין דכסופין ת' שקל כסף כ"ז אותיות החורה י"ג מדות שהחורה נדרשת בהן. או ארבעים יוס דמ"ת. ברבות גשה"ש ע"פ אס יתן אים אח כל הון ביתו. וכ"א כלול מיו"ד. או פתחו של אולם גבהו ארבעים אמה וה"ע אהעדל"ע שלמעלה מאעדל"ת שאין לו דלתות והו ענין שראשי נמלא על צביאור ע"פ אמי ישנה. ומספר ע"ל ג"כ ארבעים הסר אחת. ונק' ארבעים ע"ד ע"ל מלקות נק' ארבעים יבנו. כי ע"ל מלוי ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. והנה ארבעים היינו ב' כפי"ן ב' בחי' שבכתר א"א וע"י כי אמי אנכי ההפרש כ"ף ובחי' אנכי היינו ב' כפי"ן מזה נמשך הטל אהעדל"ע שלמעלה מאהעדל"ת וכו' דוקא יחי' המחס וכן באשר ב' בחי' הנ"ל כ"א כלול מיו"ד זהו ענין ת' עלמין דכסופין. ולהעיר ממ"ש סוף שה"ש ומאחיס לנותרים אח פריו. ובזה"א פ' חיי קב"ד ב' במה"ג מאחיס עולמות וכסופין שציל החורה. ומאחיס על שמוסדים ע"מם בכל יום כאלו נהרגו על קדושת שמי כו' נוהל ארבע מאות עולמות לעוה"ב. וע' מזה צסה"מ ע"ה ב'. זה"א עמוד קנ"ו ח"ב עמוד ת"ת. עמה"מ ל"ב ע"ז א' קב"ו ב' קמ"ט ב' קס"ה א'. והיינו ב' בחי' שבכתר הנ"ל שעי' החורה ממשיך מא"א וע"י מס"ג מע"י. בענין מס"ל ב' הארז"ל דפי' וישקול לעפרון לשוכני עפר י"ל ע"ד משארז"ל פ"ק דסוטה ד"ה ע"א צפי' הקילו ורגנו שוכני עפר מי שנעשה שכן לעפר בחייו וכמ"ש אברהם ואנכי עפר ואפר. וע"ד לשארית נחלתו למי שמשים עצמו כשיריים. וכענין חותם בולט שמאיר דוקא בחותם שוקע ציעול. גם לשוכני עפר היינו לעולם החי' דוקא כי בג"ע מאיר רק מבחי' חכמה ע"י שערות כו' אבל הגילוי מחיורתא יאיר דוקא לתחה"מ. ברבות פ' חיי בענין שדה המכפלה שכל מי שקבור בה שברו כפול ומכופל. היינו ג"ע התחתון וג"ע העליון זהו כפל א'. אך ומכופל כי עיקר השבר לזמן תחה"מ שזהו ענין וישקול אברהם כו'. ענין שכן לעפר יש להעיר ממ"ש כי עפר אחת ואל עפר השני וע' מזה זח"ב דרס"ח ע"ב. והבחי' כ' ע"ז ע"ד ואדם על עפר יסוב איוב ל"ד ע"ו וע' מזה צוה"א וישב קפ"ז בע"ב דקאי

על ענין יצוס וכ"ה בזהר ר"פ חקת וצפ' פינחס רע"ז א'. ושם העירו מפסוק וישבו
העפר על הארץ כשהי' והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה ועמ"ש מענין והרוח
תשוב בלק"ת בד"ה האזינו השמים ולפ"ז אפ"ל וישבו העפר זהו ענין תשובה תחלה
והרוח תשוב זהו ענין תשובה עילאה. גם בד"ה מוצח אדמה נתבאר דאדמה נק' כשהעפר
מחוזר בארץ. ועפר נק' גם כשהעפר נפרד. והיינו כי ארץ מל' דאלי' וכשהעפר
נפרד בחי' ומשם יפרד. וא"כ וישבו העפר על הארץ שישבו לשרשו בבחי' ביטול היס.
וזהו ורבים מישיבי אדמת עפר יקילו. אדמת עפר דוקא ע"ד מוצח אדמה וע"ד עפר
מן האדמה. והרמ"ז פ' קרח קע"ז א' פי' ואדם על עפר ישוב שתכנס בו הגפש שהוא מסוד
המל' הנק' עפר כו'. רבות כ"ד א' ג' קע"ו ד' קפ"ז ב' רג"ג א' רס"ז ד' קהלת ל"ט
ג' ק"ה א'. גם כח הצומח של החומר ל' הנק' זריעה הוא בארץ דייקא והיינו מי שנעשה
שכן לעפר ילמח בחי' וארובתך מהרה תלמיח ועמ"ש מענין עפר בלק"ת סד"ה ושאלתם
מים בששון שי"ל עפר העליון מל' דא"ס ארץ חפץ כו' ע"ד ת' רשים רשימו בחי'
אחרונה שבא"ס נק' עפר וזהו הכל הי' מן העפר. ובד"ה מי מנה עפר יעקב פי' דהיינו
תורה ע"ד ונפשי כעפר לכל חסי' פתח לבי בחורתך גם ע"ד הכל הי' מן העפר אפי'
גלגל חמה כי עפר זה היינו צינה. גם אפ"ל לפ"ז ד"ש הקילו ורגנו שוכני עפר כי על
אורות עליך ומה ענין זל"ז אלא כי על אורות היינו על תורה ובתורה כתיב ונפשי
כעפר ואזי פתח לבי. גם כמו על אורות חותם בולט נמשך דוקא במקום הביטול
ובדעת הטל לילה. לילה ענוה וביטול. ובח"ז תקון ס"ט קי"ד א' מן האדמה לא כתיב
אלא עפר מן האדמה ודא שכינתא תחלה דאחמר זה ואדם על עפר ישוב דאיהו גלגולא
דיליה וע' בהרמ"ז תולדות קל"ד בע"א וצ'. ובדעות נשא פי"ג דרנ"א ג' ע"פ ושפל
רוח יתמוך כבוד זה אצרהס שהשפיל רוחו ואמר ואנכי עפר ואפר יתמוך כבוד קרא
הקצ"ה אותו האדם הגדול בענקים שם זה גדול מן אדה"ר כו' גם אין כבוד
אלא תורה:

וישמע אברהם אבי עפרון וישקול אברהם לעפרון כו'. בדעות משפטים ס"פ ל"א
ע"פ אשר כדתי לי שלבר יעקב כל כסף וזהב ועשאו כרי ונחנו לעשו עבור
חלקו במערת המכפלה. והיינו כמ"ש בדעות ר"פ חיי צפוי המכפלה שכל מי שקבור
בה שברו כפול ומכופל. וע"ד טיב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף. ול"ל הלשון כפול
ומכופל. בארצות החיים ב' ארצות. הנה מתחלה י"ל ענין ירידת הנשמה בגוף שהיא
ירידה לורך עליה. והענין כי הנה הנשמות אף שעלו במחשבה עמ"ש בד"ה אח שבתותי
חשמו ובד"ה היס ראה ויטם מ"מ המחשבה היא ג"כ רק לבוש לבד. עמ"ש בת"א פ'
וירא בד"ה פתח אליהו. וירידתה בגוף לורך עליה. למעלה מבחי' מחשבה ולבוש
ועמ"ש בד"ה ושמתי כדכד בענין עהורה היא והעליה בבחי' ואנשי קדש. ועמ"ש
מזה בד"ה שבת שבתון. והיינו לאשתאבא בגופא דמלכא. עמ"ש מזה בד"ה במדבר
כיני באהל מועד. היינו בע"ס דאלילות שהוא בחי' גופא שלמעלה מבחי' לבוש. ובהן

מלובש הקו מאוח"ס ממש ועמ"ס בד"ה מי מנה שזהו ענין את רובע ישראל הנחי' הרביעית שלמעלה מג' נחי' מודומ"ע שהן זי"ע. ח' עלמין חזי"ע שבאלי' ואלילות הוא אללו ממש. ועמ"ס מזה בד"ה מקושש עליש שלא נדפס. ובת"א פ' יתרו בד"ה זכור ושמור בדבור אחד כו'. והיינו ע"י המלות הקב"ו דרמ"ה פקודין איגון רמ"ח אברים דמלכא ממש עמ"ס בד"ה והיה לכם ללילית ובד"ה מגורת זהב צענין כשמן הטיב כו' שנמשך בנר ה' נשמת אדם ישארו על אברתו. אך מתחלה ל"ל ההעלאת בתפלה שיהי' נצחי' לאשתאבא בגופא דמלכא ממש כמו המאכל שהפך לרס הנפש. כך הוא ענין רעייתו פרגסתי כמ"ס בלק"ת בשב"ס בד"ה אני יסנה אוי אח"כ ימשיך ע"י המלות. והיינו מאחר שהנשמות הוא מצחי' לבוש איך יתהפך לנחי' גוף אלא שזהו כמו המאכל מלימת וחי שנהפך להיות גוף האדם ממש וכך הוא ענין הקרבנות ותפלה במקום קרבנות כו'. והנה מה שהמאכל מחיה את האדם ומחבר נשמתו עם גופו זהו לפי ששרשו גבוה יותר מלפני מלך מלך כו'. וכך ענין והחיות נושאות את הכסא ובחי' כמראה אדם שעל הכסא להעלותו לאור א"ס ממש להמשיך בו נחי' נשמתא לגופא עמ"ס בד"ה ענין האבות הן הן המרכבה בת"א פ' יתרו. וכמ"כ וכ"ס ע"י ציור נה"ב בתפלה נצחי' לאשתאבא בגופא ממשיך הוא"ס צע"ס ועי"ז נכללה הנשמה ג"כ בגילוי זה. וז"ס כי עזה כמות ההנה דהיינו כפריסוחא דנפשא מגופא כו'. ואזי ע"י המלות נכללה נשמתו ברמ"ח איברין דמלכא. וז"ס מהלכים בין העומדים ב' נחי' היולך כו' ופענין ארון נושאיו נשא כו'. גם כמ"ס בד"ה לא הביט און ציעקב צענין מלות לריכות כוונה ע"ס דהיינו ע"י התפלה שאינה ממנין רמ"ח אברים אלא שבה ועל ידה נמשך האור בהלכים כו' נחי' דעת והיינו כמו המאכל מחבר הנשמה עם הגוף והוא ימים ילרו ולו אחד בהס. יומין הס המלות ועמ"ס מענין יוס בד"ה ויחלק עליהם לילה כי ויקרא לאור יוס המשכת אה"ס ממש אל ה' ויאר לנו כו' ולו אחד ע"ד יוס אחד הוא יודע לה' ע"ס היינו גילוי אהה אחד כו' והקרי ולו בוא"ז מ"ע והכתיב לא באלף ע"י ל"ת ממשיכים אל"ף פלא כתר כו' וכ"ז נמשך ע"י המלות. והוא אשר תשמעו אל מלותי אשר אנכי מלוה אחכם היום שתהיו מאירים כיום כ"כ בספרי פ' עקב אך היינו ע"י ימים ילרו ויהי ערב ויהי בקר ברישא חשוכא כו' ע"ד רננא ברמשא תיקון נהורא אובמא כו' ציור נה"ב כו'. והוא ואברהם זקן. סקנה חכמה עלאה ע"י בא צימים ימים ילרו כו' וידעת היום כו'. קיצור שברו כפול ומכופל הנשמות מהשנה לבוש עהורה היא והעליה לאשתאבא בגופא קדש. רובע. רמ"ח פקודין אברים. אברתו. כשמן הטיב. בתפלה לאשתאבא בגופא. רעייתו המאכל נהפך לרס כן הלבוש נהפך לגוף. והחיות נושאות מחברי' גוף עם אור א"ס נשמתא. כי עזה. מהלכים. מלות לריכות כוונה. ארון נושאיו נשא. ימים ילרו. מלותי כו' היום. ומתחלה ברישא חשוכא תיקון נהורא אובמא רננא ברמשא. ולו אחד יוס אחד :

ב ודג"ה צ"ע כתיב ויטע ה' חלקים גן צעדן מקדס. שס מלא. וברבות קדושים פ"ה ע"פ וכי תבאו אל הארץ ומטעתם כל עץ מאכל. אחרי ה' חלקיכם תלכו וכי תפטר לב"ו להלוך אחר הקב"ה כו' אלא מתחלת צרייתו של עולם לא נחטטק הקב"ה אלא

אלא במטע תחלה ה"ד ויטע ה' אלקים גן בעדן אף אחס כשנכנסו לארץ לא תתעסקי
אלא במטע תחלה ה"ד וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל. והענין כמ"ס
ע"פ ויטע אשל בצאר שבע שני' ברבות פ' ויגש שהוא בריח התיכון וענין בריח התיכון
המברית מן הקלה אל הקלה היינו תפארת שעולה ע"י הצינה וממשיך הארת הקו ויטע
עד הקלה התחונה בדי' מל' מקור צ"ע דו' עמ"ס מזה בד"ה בן פורת יוסף. וזהו
ענין המשכת אשל בצאר שבע שהוא מל' וה"ע היחוד העליון דו"ג להמשיך ביה' כי
האדם עליון עץ השדה להאיר בארץ העליונה כו'. וזהו ויטע ה' אלקים גן חיצור ב'
שמות הוי' אלקים שם מלא ההמשכה מסוכ"ע בממכ"ע ע"ד וימלא כבוד ה' כו'.
ומשל כמו פירות האלן יש בהם מתיקות ותענוג משא"כ תבואה הארץ רק חיות ומזון
המוכרח כענין בנ"ר וחסרון זה המזון דלא סגי בלא"ה להחיות בן נפש היינו תענוג
לתוספת חיות כו' כך למעלה תבואת ה' זהו חיות וקיום העולמות הנמשך מה' תחלה
בה' בראש. אבל גן עדן מטע פירות האילן עץ החיים כענין להחיות בהם יותר הרבה
מכדי הסרון. וזהו צפסח על התבואה ובעל"מ מ"ת על פירות האילן כחפוח בעלי
היער כו' ופריו מחוק לחבי. מחוק דוקא כמ"ס ומחוקים מדבש. כי דבש תענוג המורגש.
והמלות הן המשכות מצחי' כי עמך מקור חיים מקור התענוגים. ועמ"ס צב"ז פ' אחרי
דע"ז שצחי' השפעת חיות העולמות נמשך מז"ת שבמל' דאלי' אבל ההשפעה שבג"ע
נמשך מצחי' ג"ר שבמל'. והנה כח"ב שבמל' נמשכים ממל' דכח"ב א"כ המשכה זו בג"ע
שרשה מבח"ב וכמ"ס צדדוש ג' ביה' אדם שהמשכה זו שבג"ע שרשה מעתיק וכמ"ס
ונהר יולא מעדן כו' יולא תמיד ועמ"ס בת"א פ' לך בד"ה והבדילה הפרוכת בענין דתרטין
דג"ע אסתימו כלילה לפי שאזי אין נמשך ההמשכה הפנימית. ובד"ה במדבר סיני נת'
שבג"ע מאיר אלילות ממש משא"כ בעולמות צי"ע עלמן האלילות מוכתר ונעלם
ע"ד הכתר והעלם הבורא מהנברא. ועמ"ס בת"א פ' חיי בד"ה ואברהם
זקן בא צימיה. ומ"ס סוף שה"ס בלק"ת בד"ה כי באשר השמים החדשים. וזהו עליות
הנשמות אחר ירידתן אף שמקודם היו ג"כ בג"ע אלא שמקודם היו מקבלים מצחי'
צי"ע עלמן אבל ע"י ירידתן שנהנין מזיו החומ"ל גילוי האלי' ביה' ויטע כו' את האדם
כו' כי האדם עץ השדה כו' וע' במא"א אות ג' סב"א מענין גן עדן שפי' יסוד דנוק'
היינו שבו נמשך ביה' נטיעת האשל המשכת יסוד דדכורא וכנו' בוח"ג דר"מ יע"א צפי'
באחי לגני ור"פ נח דנ"ט ע"ב גבי וגנחא גיחא ציה כו'. ומיחוד זה שהוא המשכת אור
הסוכ"ע בממכ"ע נהניס נשמות הלדיקים כו'. וזהו ג"כ ענין והיתה נפש אדוני לרורה
בלרור החיים דפי' במא"א אות לדי"ק סעיף ב' לרור החיים נק' היסוד דאימא ויסוד דנוק'
שנלרר בה יסוד אל חי. ועמ"ס ע"פ ואולם הי' אני וימלא כבוד ה' כו'. קיצור. ויטע ה'
אלקים שם מלא ביה' ואולם הי' אני וימלא כבוד ה'. במטע תחלה בריח התיכון הממשיך
סוכ"ע בממכ"ע פירות האילן מתיקות תענוג משא"כ תבואה בנ"ר וחסרון. ומחוקים
מדבש. ז"ת וג"ר. צי"ע ואלילות. וזהו העלי' אחר הירידה. ג"ע יסוד דנוק' לרור החיים:
ג ודג"ה כתי' אהלך לפני ה' בארצות החיים וברבות בשלח פכ"ה אמרו ע"ז שהקב"ה
מביא להם פירות מגן עדן ומאכילן מעץ החיים. ע"ד מ"ס במא"א אות

פ' סי"ז פרי עץ נק' מל' פרי יסוד הנק' עץ כו' ועמ"ש ע"פ א"ס בחקתי חלבו כו' ועץ השדה יתן פריו כו' מלבן כן פורת יוסף ל' פירוי וריבוי היינו חוספת ורצוי האור ועמ"ש זד"ה כי חבאו אל הארץ צפ' צהר מענין פירות. גם הגהמות נק' פירות האילן וא"כ מה שמביא להן פירות י"ל גילוי נשמות עליונות. גם מאי פירי מלות. ופי' בארלות ז' ארלות מל' ובינה שהמל' נק' ארץ החיים שמקבלת מיסוד ז"א אל חי. והבינה נק' ארץ החיים שמקבלת מבחי' החכמה חחיה ועמ"ש כה"ג ע"פ וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען ז' בחי' בארץ הס' ז' בחי' הג"ל. והס' בחי' ה' גדולה לאה ה' קטנה רחל. ה' עילאה דשס הוי' בחי' מחשבה אחוון רבצן עלמא דאחכסייא ה' תחאה אחוון זעירין עלמא דאחגלייא דבור. וזהו ענין ג"ע התחתון וג"ע העליון. כמופן ממ"ש במא"א אות ג' סב"א. והיינו כי בינה מקננה בצריאה ומל' בעשיה. והיינו ע"ד יהוד ו"ה ויחוד י"ה כמ"ש זד"ה הלא פקודי המשכן משכן העדות יעו"ש. והיינו יהוד ו"ה נק' ג"כ נהר יסוד ז"א היולא מעדן חכמה להשקות את הגן מל' אכן יהוד י"ה נק' נהר יסוד אבא היולא מעדן עילאה להשקות את ג"ע העליון בינה כו'. ולפ"ז השכר דג"ע התחתון נמשך מקוים מ"ע שהן מבחי' זכרי עם ו"ה רמ"ת. וג"ע העליון נמשך ע"י קוים מל"ת שהם שמי עם י"ה שס"ה. וכן ע"י עסק התורה שהוא ג"כ מבחי' י"ה אלפיס שנה כו'. וזה ולו אחד בהם ולא כתיב שהם מ"ע ומל"ת. וא"כ ז' בחי' ארלות החיים היינו ז' יהודים הג"ל. וכענין חיי גופא וחיי דנשמתא פי' חיי גופא היינו אורות שכלים וחיי דנשמתא עלב האור ע"ד כי על אורות כו'. וע' צהר ר"פ תרומה בענין הפריון ואפרסמון שהם ז' בחי' ג"ע הג"ל. וע' במא"א אות א' סעיף קס"א. וזשרז"ל ברצי אביו כשנסתלק מן העולם ראה תלמיד נהרי דאפרסמון המתוקנים לו כהוצא בלקוט ביטוי' סו' מ"ס ע"פ ואני אמרתי לריק יגעתי כו' והיינו המשכה מי"ג ת"ד דא"א המאירי' צבינה ה' עילאה ומשם האירו לו בחי' אלו צג"ע העליון כו'. ועפ"ז נבוא לענין מערת המכפלה דפי' צהר פ' חיי דקב"ט א' מאן מכפלה ה' דנשמתא קדישא דאיהי מכפלה היינו שבחי' אות ה' נכפל ז' פעמים בשם הוי' ע"כ נק' מכפלה. והיינו צבינה ומל'. שהם אותיו' המחשבה ואותיות הדבור. ועמ"ש מענין ז' בחי' אלו בדרוש קי"ס זד"ה והנוף ידו על הגהר בעיש רוחו ומשם יוצן ענין הבחי' שלמעלה גם מג"ע העליון הנק' מחשבה והוא הגילוי דלע"ל כו' ע"ש. ועיין מזה בת"א פ' חיי זד"ה יגלה לן עעמיה. וזהו שאמרו צרבות ששכרו כפול היינו ג"ע התחתון וג"ע העליון שהם בחי' המכפלה. אך דרך פרט גם כל ה' משני ההי"ן היא כפולה כי בכל ה' יש מלוי ה' דהיינו שס' ז"ן מילוי ההי"ן כו'. ועמ"ש מזה בדרוש המילויים. וצוהר פ' חיי שס' ובמק"מ פי' ענין הכפל שהמל' מקבלת העלאת מ"ן הנכלל בה מצו"ע והמשכת מ"ד הנמשך בה מו"א וה"ע התפלה והחורה כג"ל. וזהו ענין ונחתי לך זהלכיס ז' בחי' היולך מלמעלמ"ט ומלמעלמ"ע. וזהו ענין אהלקך לפני ה'. וא"כ גם בכל בחי' י"ע יש כפל השכר דהיינו הגילוי ז' בחי' הג"ל בחי' ממעלמ"ע זהו ענין ע"ס דא"ח המחבררים מבזה"כ ומלמעלה למטה זהו ענין ע"ס דאו". וזהו ענין משני גנים באר מים זייס כמ"ש בלק"ת פ' הקת צביאור ע"פ אז יסיר ישראל כו' עלי באר כו'. ועמ"ש סד"ה

קול דודי בענין מדלג על ההרים שהם האבות ומקפץ על הגבעות שהם האמהות. וזהו ענין ששקרו כפול ומכופל כו'. היינו כפל ב' בחי' ג"ע. געה"ת וגעה"ע. וגט בכל א' יש בחי' כפל בחי' אההלך מלמעלמ"ע ומלממ"ט הג"ל. קיצור בארלות החיים בינה ומל'. יחוד ו"ה ויחוד ו"ה. געה"ע וגעה"ת. פירות מג"ע נשמות ואורות. חיי גופא וחיי דגשמא. אפריון ואפרסמין. המעפלה ה' מכפלה ששקרו כפול גם מ"ן ומ"ד מהלכים מלמעלמ"ע ומלממ"ט :

ד ורהנה ארו"ל פ"ה דערופן דג"ג ע"א בענין מערת המכפלה ח"א בית ועליה. י"ל כי בית נק' מל' כמ"ס בהכמה יבנה בית היינו לירופי ארתיות הדבור. וע' במא"א ארת בית סעיף י"ד. ועליה היינו מהשנה שהוא למעלה מהדבור. ובענין עלה במהשנה. מהשנה שילאה. והוא ג"ע העליון. ואפ"ל שזהו ענין מארו"ל ראיתי בני עליה והם מועטים. וכמ"ס אז תזענג על ה' וע' במא"א ארת ע' סל"ה על ה' בינה שהיא על ז"א הנק' הוי'. ושם סעיף פ"ו מעל שמים בינה על הו"א הנק' שמים. ועמ"ס במ"א ע"פ הזנה בשמים מעליותיו כו' ושמים נק' ג"ע העליון כו'. וע' צוהר ר"פ לו בענין עולה ובפי' הרמ"ז שם. ובהרמ"ז ס"פ חיי קב"ה חיזהו עליה כו' פי' העליונה שכולס זהו עדין. ומ"ד שני בחים זה לפניס מזה י"ל ע"ד בחי בראי ובחי גוואי שהם ז"ת וג"ר ע' במא"א ארת ב' סג"ז. ולשון מערה כ' הרד"ק במכלול שפי' ר' יונה מלשון כמער אים ולוית. וא"כ י"ל שסג גילוי יהודים עליונים כג"ל שיחוד ו"ה מאיר כג"ע התחתין ויחוד י"ה מאיר כג"ע העליון. וזהו ענין מערת המכפלה שכפולה בזוגות יחודים הג"ל. גם ל' עד יערה עלינו רוח לשון גלוי כי המערה הוא מכוסה ושם בעלמא דאחכסיה מתגלה חביון עיז העלמות כו'. ול"ע מפסוק וצאו במערות לורים מפני פחד כו' ומענין המשים המשים אים במערה כו'. ואף שהמערת המכפלה היא בגשמיות בעוה"ז עכ"ז רומזת לג"ע התחתון והעליון. וזהו שתי גנות זו על גב זו והירק בינתיים הוא העמוד שבין געה"ת לגעה"ע כו'. וכיולא בזה בענין קברות התארה כ' במא"א ארת ק' לסיף ג' שהוא בינה שם קברו העם המתאווים שפע עוה"ז. ובעמ"מ ש"א פ"ד ד"ג ע"א בשם ספר ברית מנוחה שהכמה נק' קברות התארה שכל הנבראים מתאווים להשיג עומקו ותבונתו ויופיו וממשלתו כו'. ועמ"ס ע"פ ויקבור אותו בגיא לעליונים נדמה להם למטה שהוא ענין שער החמשים דבינה כמ"ס בלק"ת בביאור ע"פ וספרתם לכם דגבי חג השבועות. ובזח"א פ' בראשית דכ"ז סע"ז קבורתא דיליה איהי משנה כו' היינו מה שירד מחו"צ ונתלבש במשנה. עד"ז י"ל בענין מערת המכפלה שכלבש שם כה ב' ההי"ן כו' :

קיצור ענין בית ועליה. עלה במהשנה. בני עליה. מעל שמים. עדין בחי בראי ובחי גוואי. מפתחות החילוניות ומפתחות הפנימיות. מערה כמער אים. יערה עלינו רוח. שתי גנות זו על גב זו. קברות התארה. ויקבור אותו בגיא. משנה :

ה ורהנה ענין עפרון היינו כמ"ס במא"א ארת ע' סכ"ד עפר נקרא הבינה כו' גם עפר נק' המל' כו' עפר נק' הקליפה והוא עפר אשר בקרקע המשכן והוא סיגי הדינים כו' ועוה"ג נשא דקד"ה ובפ' לך ד"פ ע"א בש"ת ארת עפר

קדישא ואית עפר מסאבא כו' והיינו עפר קדישא זהו עגוה וזיטול ועפר מסאבא י"ל
עלצות. וכן פי' בנזעס אלימלך עפרון מלשין עפר הוא ענין העללות והעלצות הנמשך
מיסוד העפר שניהם זיטול לעבודת ה' ועמ"ס בת"א בד"ה ויאבק איש כו' ולכן שדה
המכפלה שהוא שם ז"ן היה תהלה זיד עפרון דוגמת כללות ה"י שהיתה זיד כנען
כמ"ס הענין בזה"א פ' נח דע"ג ז' וצפ' לך דע"ט סע"ז והיינו שהוא ע"ד מ"ס מי
יתן עבוד מטמא בי יתרון האור נמשך מן החשך דוקא ועמ"ס מענין מי יתן עבוד
מטמא בלק"ת פ' הקת צביאור ע"פ זאת תקת פרק ששי. והיינו שבדי שיהי' המשכת
ת' עלמין דכסופין מעולם החשכו הנק' עובר לכוהר למעלה גם מבחי' ודר וסיחרת
כו' הוא ע"י הצירור מבחי' עפרון מה שגפל למטה בשב"כ בעפר הגשמי שכל מה
שגפל למטה יותר שרשו גבוה יותר כו' ועיין מ"ס הרמ"ז תולדות קל"ד על מה"ג וינער
אותה מעפרם ירלה שיפריד מעליהם כה קליפת נוגה כו' ועפר הוא בחי' הסיגים
דזמ"ל כו' עד ה"ד החשכרי מעפר ה"ס חזרת ש' ז"ן למקורו. ועד"ז ענין צירור
עפרון. ובמ"ס בלק"ת פ' שלח בד"ה אני ה' אלקיכם פ"א בענין הצירור מהחשכו
שגפל בשב"כ להיות יתרון אור מן החשך כו'. וברצות נזהל להין רע עין זה עפרון
כי עפרן חסר ו' גימ' רע עין ובמא"א ע' י"ד דרע עין זהו ס"מ כו' חסר יציאו
שאברהם הוליא ממנו מה שגפלו בו אורות דב"ן ע' בהרמ"ז שס. ואפ"ל עיד ע"פ מסאבא ל
ת' תחיה ת' תמות זפ"ה דשבת וענין ת' תמות הוא ע"ד מ"ס בעמ"מ דעולם
התהו שרשו מת' דעולם המלבוש ובעולם התהו מתו זמ"ל ונפלו כו' גם כמ"ס בזה"ג
חקת דק"פ ע"ז דת' ד' וגו' מתחבר כהדא וגו' הא אתמר ולא תונו כו' וענין אגלה
זו ע"ד כן אשה מנאפת אכלה ומהתה כו' דהיינו כשהמל' מקבלת מגבורות קשות וזהו
ענין בא נחש על חוה ועד"ז היתה ה"י ברשות כנען וזהו ג"כ אחיזת עפרן גימט' ת'
בשדה המכפלה. ולכן כדי להוליא ממנו שלא יהי' לו אחיזה בה נתן לו אצרהס ד' מאות
שקל כסף שנתן לו חלק להיות ומבלס לשונאיו אל פניו כו' וזהו ענין ונוגשיך לדקה.
ועד"ז יש אחיזה לחילוני' משעיר דר"ח כדי שיחפרש משדה נעבד צוהר ר"פ ח"י.
ו"ס ויקס שדה עפרון שהיתה לה קימה גדולה שנתפרש ממנה הנחש כענין ואס בשדה
מלאה כו' ונחשלה השדה ונחגלו בה ת' עלמין דכסופין ת' תחיה היינו בתח"ה יהי' גלוי
ת' עלמין דכסופין. והוא ענין מ"ס בזה"ג נשא קב"ח ז' תי"ו רשום רשימו לע"י ועמ"ס
מזה בלק"ת פ' בהר צביאור ע"פ אח שבתותי חשמרו פ"א ופ"ה שהוא בחי' אהרונה
שבח"ס כו' ע"ס. והנה מבחי' אהרונה שבח"ס נעשה כתר לא"ק וזהו ענין ת' כי ז' בחי'
שבכתר ע"י וא"א הם שני כפי"ן. כמ"ס בלק"ת בש"ס צביאור ע"פ אני ישנה בענין
פתחו של אולם גבהו הרבעים אמה. וכל א' כלול מיו"ד זהו ענין ת' עלמין דכסופין. ועיין
במא"א אות ז' סעיף ד' בענין בד נק' המוחין דמוק' שהי' בקליפה תהלה בין מלביס
דמיתו ש"ק ונחלצנו. ונעשו בד כי כן בא"ת ז"ס שק בד ותמיד מורה בד על ליבן זה
כי הפשתן סוד הנצורות מלכי אדום עכ"ל ולכן קין הי' קרצנו זרע פשתן כי קין נק'
ג"כ נזהל להון רע עין כמו עפרון. ברצות משפטים ס"פ ל"א. וכמו עפרון בקש ת'
שקל כסף בחי' ש"ק הנ"ל שבקליפה וכן נעשו וארבע מאות איש עמו. וכשתברר

געשה צד קדש שהוא עולם האחדות. ועמ"ס מענין צד קדש בלק"ת פ' אחרי צד"ה
 ציבור הדברים ע"פ כי ציוס הזה יכפר פ"א. ושם פ"ג נת' ענין זה שהוא ענין ת'
 עלמין דכסופין עובר לכוחה למעלה מבחי' סוכ"ע כו' ע"ס :

קיצור עפרון עפר מהאבא ק"כ סיגי זמ"ל עלצות אבא. ושהיה צידו המערה ע"ד
 ארץ כנען להיות מי יתן עהור מעמא התנערי מעפר דק"ג. עפרן רע עין
 נבאל להון גימ' ת' תמות עולם תהו וימלוך וימת. גם ת' ד' ל' הוגאה. כן דרך כו'
 צא נחש. ואברהם הפרישו ע"י ומשלס לשוכאיו וזהו חסר יציאתו ונחגלה בה ת' תחיה
 ת' רשים רשימו לע"י. צ' כפי"ן כ"א כלול מיו"ד. וזה ענין צגדי צד קדש. מב"ק מתצטר
 ומחלבן וגעשה צד. להיות גלוי ונשגב ה' לצדו. וע' צרבות וישלח ע"פ ויותר
 יעקב לצדו :

ויהאריז"ל פי' ע"פ וישקול אברהם לעפרון היינו לשוכני עפר. שהם הלדויקים
 שיטמדו צה"ה. שוקל להם אברהם חסד עליון ת' עלמין דכסופין.
 כהוצא צה"מ כו' קג"ב צה"ס פי' הספד"ל. וכן הוצא צביאור האד"ר. א"כ לפ"ז האי
 עפרון הוא לשבח שהגיעו למדריגת עפר קדישא שהוא ש' צ"ן כשנתצטר ונתעלה צס"ג.
 והיינו כמארז"ל פ"ק דכומה דף ה' ע"א צפי' הקילו ורגנו שוכני עפר מי שנעשה שכן
 לעפר צחיו לאפוקי מי שיש בו גסה"ר אין עפרו ננער כו'. והענין כי עיקר שבה"כ
 הי' צה"ס ש"ג שמזמ"ל נמשך ע"י שבה"כ שרש הגסות. והצירור ע"י שם מ"ה שהוא ציטול
 ונחנו מה וזהו ג"כ ענין עפר שהכל דורסין עליו ולכן אברהם אמר ואנכי עפר ואפר
 ע"י שאברהם פירושו אבר מה שהוא אבר וכלי לבחי' ש' מ"ה לכן צבחי' זו מי שנעשה
 שכן לעפר צחיו לו דוקא יתקלו ת' עלמין דכסופין שהוא מבחי' לך ה' הגדולה ועדמ"ס
 בלקו"ת פ' עקב סד"ה ארץ הרים ובקעות צענין לשארית כחלתו למי שמשים עלמו
 כשיריים הוחס שוקע זהו הכלי לגילוי הוחס צולע אורות עליונים שלמעלה מהכלים
 כו' ע"ס וצביאור ע"פ שימני כחותם. וזהו הקילו ורגנו שוכני עפר כי על אורות עליך.
 ומה ענין זל"ז אלא כי פי' על אורות היינו אורות ממש שלמעלה מהכלים ובענין ולא
 יכף עוד מוריק וגילוי זה נמשך ע"י השקיעה והציטול מה שהי' שכן לעפר צחיו :

רבי צנאה הוה קא מניין מערתא כי מעא למערתא דאברהם אשכחיה לאליעזר
 עבד אברהם דקאי קמיה צנא א"ל מאי קא עבד אברהם א"ל גני צכנפי דשרה
 וקא מעייני לי' צרישי' ע"כ. ולהצין פי' וענין אגדה זו שאין לו הצנה כלל לפי פשוטו
 וע' בתשובת הרשב"א סי' תי"ח מה שהחכם ר' ידעיה הצדדשי הקשה ע"ז ומחמת זה
 פי' צו פי' זר כו'. אך הנה באברהם כתיב לך מארצך כו' אל הארץ אשר ארצך
 ופי' סילא מבחי' ההעלם אל הגילוי. וזהו שנתוסף צו אח"כ ה"א להיות נק' אברהם כי
 אברם בלא ה' מורה על צחי' הרוממות וההעלם אב רס והה"א הוא מורה על צחי'
 הגילוי שיהי' יכול להתגלות כו' (ועמ"ס מזה בת"א צד"ה לך לך ושם ציאר דהה"א היא
 צינה וכאן נראה שמפרש ה' תחאה מל' כמ"ס לקמן אחא קלילא. והנה עיקר הוספת

הה"א להיות הגילוי הוא להיות אב המון גויס וכמ"ס ולא יקרא עוד שמך אברהם וחי' שמך אברהם כי אב המון גויס נתחך כי מתחלה חי' אב רס דהיינו אב לישראל בלבד וכמ"ס בחיוב רסי' ל"ב בענין אליהוא ממספחת רס ופי' רס"י וכן ח"י דהיינו מאברהם שנק' האדם הגדול בענקים אבל אח"כ ע"י חוס' הה"א נק' אב המון גויס שכל גריס שנתגיירו מן האומות אברהם הוא ג"כ אביהם ולכן נק' ע"ס אברהם כמדע והיינו ע"י המילה שהעביר המסך המסתיר דק"ג או ע"י הגילוי יכול להיות התכללות הנילוות שנפלו וכמ"ס מזה בחו"א ע"פ הג"ל. והענין כי בכדי שיהי' הנכרי העובד פוכבים מגייר עלמו להיות תחת כנפי השכינה א"ל שיהי' זה בעלמו כ"א ע"י השפעה שנמשך לו מלמעלה ומאברהם היא באה שהוא האב להם המשפיע זאת להם (וכ"כ עוד בזהר הרקיע מהארז"ל צפ' משפטים וע' סס בזהר דל"ה ע"ב עלבנתא איהי נשמחא ומ"ס שס הרמ"ז וז"ל צפ' בראשית הארכנו בנפשות כו' וע' בוח"א דו"ג ובפ' שלח דף קס"ז סע"ב ודקס"ח ע"א :

קיצור. ענין אב המון גויס שמשפיע הארה והתעוררות לנילוות שנפלו צק"ג שנתעוררו להתקרב לקדושה וזהו ע"י הה"א שנוסף בו. ועמ"ס גד"ה ועשית בגדי קודש לאהרן :

ב והנה עד"מ בגשמיות הנה השכל הוא המשפיע במדות כנראה בעליל שהמדות הן לפי מהות ואופן השכל יש שהוא חסדן בעצמו ויש מי שהוא רגון בעצמו ויש רהמן כו' הכל לפי אופן השכל שלו שכלו מעה ומחויב להיות מדתו ע"ד ואופן זה וכן גם בגשמיות מן הראש נמשכים ויורדים לכל האברים כולם ומתפשטים ליד ורגל כו'. ועי"ז כולם מקבלים שפעס מן המוח היד מקבלת שפעה וחיות תחלה ואח"כ הרגל כו'. והנה גם השערות יולאים ונמשכים מן המוח אמנם ההפרש ביניהם ובין האברים הוא שהאברים הן הנה מחוברים אל הראש שאם יחזכו את היד או הרגל יכאז לו צמות מאד והיינו לפי שהיותם נמשך מהמוח ממש וכמשל השפעת השכל במדות כו' אבל השערות יכולים להפרידם מעל המוח ולא ירגיש וכאז לו כלל וכלל והיינו לפי שנמשכים מבחי' מוחרי מוחין דהיינו פסולת המוח הוא שיואל וגמשך ממנו השערות כו'. ולכן יש בהם גם כנים כי אלל פסולת מתקבץ גם פסולת גמור. והנמשל מזה למעלה יוכן בבחי' אברהם שהוא בחי' חסד עליון דא"י שהוא חסד אלקות ממש מקור כל ההשפעות להחיות העולמות והצדאים כו' כי לבחי' זו חי' אברהם התחתון מרכבה כידוע וזהו"ע בהצדאש ואמרו רז"ל באברהם כי עולם חסד יצנה חסד אל כל היום וע' מזה בזהר פ' לו דל"א ע"א ובפ' שמיני דל"ה ע"א ובפ"ג דמנחות דכ"ע ע"ב אמרו"ל בהצדאש בה' בראש ובעמ"ה שער ב' פמ"ח דכ"ה ג' פי' בה"א בראש בה' פרטופי' של עולם הא"י). והנה ההשפעה הנמשכת ממנו בקדושה למלאכים וכמות כמו מלאך מיכאל שעומד משי"ב באהבה תמיד להוי' וכן נשמות שכמותו שאין להם אהבה זו אלא ע"י שמקבלים מבחי' אהבה וחסד דא"י והשפעה זו שממנו הוא כענין השפעת השכל במדות שכן בחי' החסד דא"י הוא המשפיע לנשמות ומלאכים בבי"ע (כי שלשים כלים דזו"ג דא"י נעשים נשמה לכלים דע"ס דבי"ע וכמ"ס

בלק"ה

בלק"ח צשה"ש צביאור ע"פ ששים המה המחיל הנה ענין מדלג נמלא זהו דרך ההשחל' שמעלם הכלי דלני' נמשך השפע בכלים דבי"ע) אמנם ההשפעה הנמשכת ממנו באומות להיות מהם גרים בכל עובד כוכבים שמגייר עלמו היינו ע"י השפעה כו' אך הוא כמשל השפעת המוח בשערות שהם חעפ"כ נפרדים ממנו לפי שפסולת של המוח לבד הוא שנמשך וכך למעלה מפסולת החסד עליון בלבד הוא שנמשך באומות בששים של עו"ג שר של אדום שר של צבל כו' שהרי מכאו"א מהם נעשים גרים כידוע ואינו בערך ההשפעה הנמשכת ממנו לישראל כי לישראל הוא חב באמת היינו כנ"ל שהמלאכים ונשמות המקבלים שפע ממנו הוא כמשל האברים שמקבלים מהמוח והן מהוברים כו' משח"כ לעו"כ אינו חב אמיתי מל"ע רק שהוא ית' נתנו לאב כו' שהגר שמתגייר אינו זרעו ממש כמו ישראל וההשפעה הנמשכת להם רק בדרך שערות כנ"ל והעוב שגרים מעו"כ גרוע מהפחותים שבישראל*:

קיצור. צ' השפעות. הא' השפעה שנמשכת מעלם המשפיע כמו משכל למדות ומהמוח לאברים. והב' הבאה דרך שערות שהוא רק מוחרי מוחין שאינו נוגע. וכן למעלה מהחסד לאברהם נמשך בקדושה צבי"ע מהעלמיות שלשים כלים כנ"ל חבל ההשפעה הנמשכת לנילוים שבק"נ נמשך רק דרך שערות כי הנה אברהם שהוא מדת החסד עליון דלני' עלמו אין צו שום סיג ח"ו כ"א צההשפעה הנמשכת מצהו' הפסולת שלו הנק' מוחרי מוחין הוא שמתערבים הפסולת הגם (ועמ"ש בלק"ח צשה"ש צביאור ע"פ שחורה אני ונאווה צפי' אברהם שילא ממנו ישמעאל שילא ונפרד ממנו כו') ושרה היא שמפרדת אותן שיהי' השערות כמו שהן כל יתערב בהן פסולת גמור והיינו שיהיו הגרים שהם מקבלים שפע מאברהם כעין צחי' שערות כנ"ל יהיו נקיים מכל סיג ופסולת גמור וע"ד שמלינו שהיו גרי' לדיקים גדולים כמו ר"ע ואווקלום הגר ור' מאיר ושמייה ואצטליון כו' ועוצדיה שהוא צביא כמ"ש חזון עוצדיה הי' ג"כ גר כו' ובודאי קבלו השפעתן מאחע"ה והיינו לפי ששרה הפרידה הפסולת הגמור מן השערות דאחע"ה שיהיו נקיים מכל סיג ולא ימלא להם פסולת הבני' כו' (ועמ"ש צח"א פ' לך לך בד"ה אכבי מגן לך צפי' מגן אברהם שכל מגן וגרתק לשפע הנמשך מאברהם שלא ימשך למקום שא"ל כו'. ועד"ז ג"כ יובן ענין זה דשרה דוקא קא מעייני' לי' צרישי') והעטס דשרה

(* בהעתקה ראשונה נמצא זה

והנה כמו שבשערות יש כנים. והיינו לפי שהן עלמן מפסולת המוחי'. לכן נאסף אללם פסולת הגמור וכך הוא בגרים מעכומ"ז. כי עס היות שמתגייר וכנסם תחת כנפי השכינה מ"מ הרי הציביו ומשפחתו הם עוכמ"ז ויש גם צו כמה מדות רעות ואכזרי בעצמו. כמ"ש צגמ' גבי הנתינים ואינו כמו ישראל זרע יעקב יחק ואברהם שהן רחמיים. והיינו כמשל הכנים שהוא הפסולת הגמור שנמלאי' בשערות לפי שגם השערות עלמן שהוא ההשפעה הנמשכת בגרים היא מפסולת החסד עליון כנ"ל שלכן נאסף אללם גם פסולת גמור ככנים. והוא הרע שיש בגרים כו'. ובגמ' נקראו ספחת דהיינו נעשים כדדרז"ל ע"פ וגספחו קשים גרים לישראל כספחת כו'. וז"ס שארז"ל דשרה קא מעיינא לי' לאברהם צרישא. שמעיינא להוליא הכנים שהם הפסולת הגמור להפרידם מן השערות שהם ההמשכות ממוחרי מוחי' לאברהם:

דשרה דוקא קא מעייני' לי' בריש'. הענין כי שרה היתה בנביאות גדולה יותר מאברהם כמ"ס המדרש והובא ברש"י פ' וירא ע"פ כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה למדנו שהי' אברהם עפל לשרה בנביאות (ועמ"ס מזה בלק"ת בשה"ס בד"ה קול דודי גבי מקפץ על הגזעות) ולכן היא ידעה שילא ישמעאל לתרבות רעה ולוחה לו לגרש את האמה הזאת ואת בנה. ואברהם חרה לו בזה ובדאי שאינו מלד עבעי' שאילולי הי' יודע שילא לתרבות רעה כ"כ לא הי' רוצה כלל להחזיקו אלא הי' סבור שיהי' גם הוא הגון וחשוב רק לא כילחק. אבל שרה היא ידעה בנבואה שילא לתרבות רעה רק שילאו ממנו גרים והיינו לפי שטרש נשמתה הי' למעלה מנשמת אברהם ולכן נבחנו שני חיי שרה ויהיו חיי שרה מאה שנה כו'. פי' חיות של שרה נמשך ממקום גבוה מאד נעלה מבחי' הנק' מאה שנה ומבחי' הנק' עשרים שנה כו'. וכמ"ס בזהר פ' חיי שרה דקכ"ג ע"א (ועמ"ס מזה בשה"ס ובלק"ת פ' הברכה ע"פ ואתא מרצות קודש) ולכן היתה היא מעייני' לי' בריש' להפריד הבנים שהם הפסולת גמור מן השערות כנ"ל ואברהם עלמו לא הי' יכול בזה עד"מ שאין השערות עלמן יבולו' להשליך כנים שבהם אלא שרה דוקא שהיא ממקום גבוה מאד נעלה כי שרה לבן שרה ביה' כתר לבן היא שהשליכה אותם עד"מ כשגר גדול ככנס בבית אזי לא יכול לפצול אם לא יהי' הבית נקי כ"כ והפי' דקות מהדקות שבדברים המאופי' יליה להשליך כי לא יכול לסבול שום פסולת כלל וכלל. משא"כ מי שאינו גדול כ"כ אזי לא יכול לסבול מיאוס גמור כטיטוף וכיוצא אבל מה שאינו מאוס כ"כ לא יקפיד עליו כלל כמ"כ עד"מ ביה' שרה להיוחה ממקום גבוה מאד נעלה ע"כ היא דוקא דמעיינא לי' בריש' להפריד הפסולת כי אינם נשכלי' לה דוקא משא"כ אברהם עלמו כו'. (ועמ"ס בה"ג בענין מילה ופריעה שאברהם לא נלטה על הפריעה ואת"כ נלטהו כי לגבי גילוי יותר גם עור זה הדק חשוב הסתר וקליפה כו'. בד"ה עשה לך חרות לורים בסידור) וכמ"ס וירע לאברהם על אדות בנו שחרה לו על גירוש ישמעאל והיא דוקא שאמרה לו גרש את האמה הזאת ואת בנה ולכן הוא גאמי בנפיש דשרה שראש שלו הוא צידים שלה כי ראשה נעלה יותר מראשו כו'. (ועמ"ס בה"ג בענין שאלו בנאורו משכמו ומעלה גבוה כו'. ור"ל כי אברהם אבר מ"ה ושרה צ"ן שאחר הצירור עולה לס"ג שגבוה הרבה ממ"ה כו'. בציאור ע"פ מהלכי' בין העומדי' יעו"ס):

וְרִיתוֹם ציאור להבין באר היטיב מאמ' אגדת' הנ"ל. ומתחלה ית' ששרה היתה גדולה מאברהם בנביאות וכמ"ס הקצ"ה לאברהם כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה שכן הי' גבי ישמעאל ששרה אמרה לו גרש את האמה הזאת ואת בנה ובאברהם כתיב וירע לאברהם על אדות בנו כו' והיינו מפני שהוא לא ידע שיהי' ישמעאל לא הגון כ"כ אבל שרה היא ידעה לכן אמרה גרש כו'. והנה כתי' ויאמר ה' אל אברהם לך לך מארלך כו'. ואת"כ נק' שמו אברהם בתום ה"א ע"ס כי אז המון גוים נחתיך פי' כי מתחלה הי' בבחי' העלם ונק' אז רס ואמר לו הקצ"ה לך לך מארלך שהוא ביה' ארץ הסחומה ונעלמה מעיני כל חי (ועמ"ס בת"א בד"ה לך לך ובפרדס ערך ארץ שמל' ובינה נק' בן א"כ פי' מארלך היינו מבחי' בינה) להיות בבחי' ילי

גילויו ואז נק' אז המון גויס ועש"ז דוקא נוסף בו ה' כי הגה ה"א הוא בחי' ה"ח ועוד כי ה"א הוא אות קלילא דלית בו' מששא כמ"ס באקדמות ופי' אית קלילא היינו שההבל הוא מועט זה יותר מצבל האותיות כי הגה ה' מולאות הס' אהה"ע מהגרונ זומ"ף מהשפטים גיב"ק מהחיק כו'. ואותיות אהה"ע הם קליס יותר מכל האותיות דהיינו שהבל שבהם הוא זמיטוע יותר מצאותיות זולתם ויכמו גיב"ק מהחיק יש בהם הבל יותר ובפרט אות ה"א הוא שהבל שבו מועט יותר גס מאותיות אהה"ע לכן נק' אות קלילא פי' שקל לדבר ולהולילו במצטא משום דלית בו' מששא שמועט הבל* (ועמ"ס מזה בד"ה האינו השמים דרום השלישי שזה"ע בהצראס בה' צראס לכן בהצראס אותיות באצרהס ועדמ"ס בד"ה ויעש דוד סס שההבל הוא החומר מצאותיות ויש בהם בחי' לורת האותיות. ועמ"ס מענין בה"א צראס בד"ה לזכומי בצוריא דרום הראשון). והנה כמ"כ למעלה יש כ"צ אותיות שעלמותן ומהותן של האותיות שצדיבור העליון הוא בחי' ההבל ובחי' הבל זה הוא המח' את הנצראי' כו' עס היות שהוא רק בחי' הבל בעולם העליון הגה לגבי עולם התחתון הוא מקור החכ' כמו שאנו מולאי' בצריאת האדם הראשון כמ"ס ויפת באפיו נשמת חיים שמצחי' הבל העליון ית' הולא צנפיתחו עד"מ נהווה נשמת אדה"ר המשכלת וככה הוא באמת בכלל שמצחי' דיבור שבעולם העליון נהווה בחי' חכ' בעולם התחתון וכמו שאנו רואי' כעין זה גס למטה שמדיבור של המשפיע נעשה בחי' שכל במקבל אלא שזהו בחילוני' ולמעלה כן הוא צפנימי' (כי למטה אינו אלא לעין הרואה מצחוץ כי אין התהוות עלמיות החכ' בהמקבל מדבור של הרב שהרי הוא חכס צפ"ע אלא שמקבל דבר חכ' על ידי דיבורו של זה לפי שכבר יש בו שכל להבין השכל הגמוז בדבור משא"כ למעלה שפנימיות ועלמיות החכ' שמקבל נמשך ממש דבור העליון וד"ל). והנה בחי' ה"א שבכ"צאותיות עליוני' נק' ג"כ אחא קלילא שהוא קל יותר מכולם לפי שההבל שבו הוא מועט יותר מכולם** (ויש להעיר

מענין

(* בהעתקה ראשונה נמצא זה

*כ"י הגה האותיות יש בהם חומר ולורה ע"י כי כל האותיות מהותם ועלמותם הוא מנשס א'. כמו האותיות שצדיבור מהותן מצחי' הבל הלב. ואותיות המח' אין מהותם בחי' הבל אלא ממהות שכל. ועיקר התחלקות ומה שנמלא כ"צ אותיות בכל אומ' גלשון ולא יותר היינו מלד הלורה של האותיות שהוא תמונת הא' קד והב' קד כו'. ויש כ"צ לורות לכ"צ אותי' אפס זולתם. ופרשן בלמעלה מהשכל אלא שנתלכשו בשכל ובמדות כו'. וכשמחלכשו בשכל אזי נעשי' אותיות המח' שנעשה לורה בגשם מהות המחשבה להיות א' או ב' כו' וכן אח"כ צמדות שההבל שמהם הוא גשם האותיות. ונמשך לורת האל"ף ומחלכש בההבל ועושה בו תמונה זו כו'. ולויר תמונתם הוא ע"ד תמונת אותיות הכתב אלא שענין הטי' הולכת והובאת האותיו' ההס הוא צרוחני' ובכתב נתלכשו צגשמי' להיות נעשה לורה כזאת צדיו שהוא גשם האותיות שכתב ע"ד שההבל הוא חומר וגשם האותיו' שצדיבור כו'. והנה ההבל שצאותיו' שהוא גוף החיות שבהן הוא שמועט בה"א מכל האותיות ולכן נק' אות קלילא כו' שקל במצטא וד"ל:

**ויר"בן הוא שנתוסף באצרהס כי עיקר הוספת אות זה הוא בשביל להיות אז המון גויס כו' דהיינו שנוסף בו בחי' הארה חלקות שתתגלה שעי"ז יקרב גויס חמת כנפי השכינה. ולכן ל"ל הארה מועטת והיינו אות ה"א שהיא אות קלילא כו'.

מענין קדשי' קלים לגבי קודש הקדשים שהיא ע"ד והבדילה הפרוכת לכס צין הקדש בו. ומענין רוכב על כרוז קל שלו. ומענין נשים דעתן קלות. ופי' דלית צהמשה כי ממש היינו יסוד שהוא הגוף דבר שיש בו ממש. ברע"מ פ' משפטים דקט"ז ע"א. ע"י סיומשך מחו"צ להחיל אהבי יש. אבל המל' היא הארה בעלמא ונק' שם דבר שאין בו ממש. וזהו אחא קלילא דלית צי' מששא. ועמ"ש דד"ה אחרי ה' אלקיכם חלכו צפי' שהבריאה נק' יש מאין יעו"ש. ומשם יובן ענין דלית צי' מששא. קיצור ענין ה"א דאברהם אחא קלילא מיטוט מההבל. ומהו ענין הבל וענין קלילא ולית צי' מששא. ועמ"ש עוד מענין ה"א דד"ה המגזיהי לשצת צת"א פ' מקץ ובד"ה עיני כל אליך ישצרו. ובד"ה יחיינו מיומים):

ב ויהנה מצחי' אברהם נמשכים צ' מיני השפעות. א' הנמשכת בעולמות צי"ע צסט' דקדושה למלאכי' וכשמות. וא' היא להיות אב המון גוים לקרב האומות תחת כנפי השכינה כמשי"ת. ואמנם הן הנה רחוקים זמ"ז בערך מאד. ויובן ע"ד שאנו רואים בארס ג"כ צ' מיני השפעות החיות הנמשכי' מן המוח שגות זמ"ז. ה"א הוא התלצשות המוח באברים צידיים וברגלים וכיוצא בעלמות המוח וחיות שבו ממש מתפשט בחוכן כנראה בעליל שרלון העולה צמות לעשות חיזה חנוטה בחיזה אשר אזי יפעול בן תיבך אותו האבר מיד כרגע צלי שום שיהיו כלל והיינו מפני בחיות המוח נמלא ומלוצש שם באותו האבר וכנודע שיש גידי' דקי' הנק' נערווין שבהם נמשך חיות המוח והולכי' וכמשכי' מן המוח בכל האברים ונק' צל' הרמז"ס עלצי' ומותרי' בו. וכן הוא התפשטית השכל שצמות צמדות הנמשלים ג"כ לאברי' חו"ג דרועא ימינא ודרועא שמאלא נו"ה נק' רגלים בו. שהרי אנו רואים שהמדות הן לפי השכל כי לפי שכלו יהולל אים שהקטן ששכלו קטן מתאווה לדברי' קטני' והגדול ששכלו רב תאווה וחפלו הוא בדברי' חשובי' וב"א לפי שכלו כך המה מדותיו. והיינו לפי שצמיות השכל ממש מתפשט בחוך המדות להיות צצחי' חסד וצצחי' דין וגם הנלח הוא ענף החב' בו' והרי המה מחוברים יחד זה לזה האברים עם המוח והמדות עם השכל עם היות כי מלד מהותן ועלמותן אינן ערוך זל"ז שהרי אין ערוך מהות אבר גשמי למהות המה' ורלון שצמות וכן המדות אינן ממהות שכל כלל מ"מ הוא מתפשט בחוכן הן גשמיות הן צרותניות שצגשמיות מתפשט המוח בחוך האברים וצרותניות השכל צמדות ומחברים וע"ז וה"ז כדוגמת הנשמה שמתלצשת צנוף שעת היות שאין ערוך כלל שהנשמה היא טלם רוחני והגוף צצר ודס מ"מ היא מתלצשת ממש צנוף ומתפשטת ממנה חיות להחיות הגוף ומאירה בו וכמו שאנו רואי' השינוי הגדול בארס צין כשהוא ער לכשהוא יסן שמוטל על מטחו צלי הרגשה כלל והיינו משום שצעת השינה מסתלקת הנשמה מהגוף ולאח"כ מאירה בו והרי המה מחוברים יחד זע"ז. והנה צדרך ואופן כזה ממש הוא המשכה החיות מאברהם שלמעלה צצ"ע כי הנה צחי' אברהם הוא חסד דאל"י כי מתחלה כאשר נק' אברם היינו כשהי' עדיין מעלה מעלה צצחי' רוממות והעלם ואח"כ אמר לו לך לך מארץ צו' להיות צצחי' גילוי והוא צחי' ירידה למטה ואח"כ ויסע אברם הלך וכוע שהתחיל לעלות מנטה למעלה ונשאר צצחד דאל"י

שכנגד צחי' זו הי' מרכבה (וע' צפרדס שער הכינויים פ' ד' צסס ספר הצהיר מהו וישמור משמרתו כך אמרה מדת החסד כל ימי היות הצרהס בדרך לא הולרתי אני לעשות מלאכתי שהרי הצרהס עמד סס במקומו וישמור משמרתו כו') וצחי' חסד זה הוא המשפיע היות צבי"ע למלאכי' וכשמות להיות צחי' מיכאל צאהבה כו'. והיינו ע"י שהחסד מתלבש בחסד דצריאה וזה"ל בחסד דילירה ועשי' כי צחי' ע"ס דצ"ע הס צחי' חלקות ממש רק שהפרס הוא שצחי' נפש ורוח שבהס חינו צצחי' חלקות צצח"י חבל הנשמה שבהס (סגס הע"ס יס צהס נר"ג) הוא צחי' חלקות רק שהוא צגצול כו' וצחי' חסד דח"י הוא המחלצס צצחי' חסד שמע"ס חלו ובהתלבשותו צצריאה מקצלי' מחסד דצריאה נשמות ומלאכי' דצריאה כמו מלאך מיכאל וגשמת הצרהס שלמטה צגוף כי כשהוא למטה צגוף הוא מקבל מצריאה רק שהוא צחי' מרכבה לח"י וכן שמאי והלל שהן חו"ג. ועד"ז כל הצדיקי' נשמות שמפימית העולמות ומלאכי' שמחילוני' העולמות כולם מקבלים היות מחסד דח"י שבו מלוצס חו"ס צ"ה דחיהו וחיוכי וגרמוכי חד צהון ע"י שמתלבש בחסד דצריאה וצחסד דילי' עד צחסד דעשי'. והרי מוצן שעלמיות צחי' החסד דח"י הוא המתפשט בחסד דצ"ע דרך כלל. וגמשך צנצח"י שבהס כנ"ל. והרי הס מחיצרים יחד. ועס היות שאין ערוך הצריאה לגצי ח"י מ"מ מתפשט צהן ולא יח"י חלא כנשמה צגוף שחעפ"י שהגוף גשמי מ"מ מתלבש צו הנשמה שהיא עלס רוחני' כנ"ל וכך החסד דצריאה גק' גוף לחסד דח"י כמ"ס כמה גופין תקינת לון כו'. ואתקריאו צתיקונא דא חסד דרועא ימינא כו'. והיינו צחי' חסד דצריאה שהוא כלי לחסד דח"י שנק' צסס נשמה (ומ"מ גס הוא צחי' כלי וגוף לגצי צחי' ח"ס שהוא נשמה לכשמה כו' כמשיח"ל) שמתלבש צו ומחוצרי' יחד כהתפשטות השכל צמדות והמות צאצרים שח"ע"פ שרחוקי' צערך זמ"ז מלד עלמותן מ"מ מתפשט צהן ומחוצרי' יחד כו'. וכן הוא בכל סע' דקדושה שהס הנצח"י צצבי"ע נשמות ומלאכי' המקבלים מהס כנ"ל:

קיצור. מהחסד נמשך צ' השפעות. א' להע' דקדושה צצ"ע זהו דוגמ' התלבשות הנשמה צאצרי הגוף ודוגמ' התלבשות השכל צמדות כך למ"ד כלים דח"י מתלבשי' להיות נשמה לע"ס דצ"ע :

ג **אמונה** ההשפעה השנית הנמשך ממנו לע' שרים של עו"כ שר של צבל שר של אדום כו' כדי שיהי' מהס גרים וכמו עובדי' שהי' גר אדומי סזה ח"א כ"א ע"י השפעה מלמעלה כי להיות העו"כ נהפך לחסות תחת כנפי השכינה ח"ך יולד זה מלד עלמו חין זה כ"א ע"י השפעה מלמעלה והיינו מצחי' הצרהס שנמשך עליו צחי' חסד וימין מקרבת עע"י גילוי החסד וזהב' מקרב חליו הדחיקי' כו' (וכמש"ל צסס הארז"ל צעינן חיע של ח"ע"ה עע"י מחעוררי' ה"ג כו') חך ההשפעה זו חניה כערך השפעה שצבע' דקדושה הנ"ל. חלא עד"מ שחנו רוחיס צאדס צחי' צ' צהשפעה והוא עד"מ המשכת השערות סגדלים ויונקי' ג"כ מן המות כי השערה היא חלולה וצחוק החלל נמשך ומתלבש הכל מן המוח והוא הדוהה אותה ומכה צה שהגדל וצגמ' מס' מיר יס ג"כ מחלוקת חס השערה גידולה מלעיל או מלתחת ע"ס דל"ע והכריעו סס סגידולה

מלמעלה

מלמעלה. ומ"מ הרי השערות הם צחי' נפרדים לעלמן ואינן כמו האזרים המקבלים חיות מהמוח שהם מחוברים עמו שבהחך חיזה אבר יכאב לו ויאלא דם משא"כ השערות שגוזזים אותם ואינן מרגישים כלל והרי הם צחי' דבר נפרד צפ"ע והיינו לפי שהם רק צחי' מותרי מוחין כמ"ס בלק"א שהוא היולא מן המוחי' וגמטך בתוך השערה ואין לו שייכות לעלמי' המוחי' ולכן הם צחי' נפרד צפ"ע ואינן מחוברים ומתאחדים יחד רק נק' לצושים שהלבוש הוא דבר נפרד מן המתלבש בו ואינו כמו חיות המוח שצאצרים ששלמיות זיות המוח מתפשט בהם. ולכן המה מחוברים יחד כו' והנה כמ"כ ממש הוא ההמשכה שצ"ע שרים של עכו"ס להיות כי הקליפות הן צחי' פירוד ממש מאלקוחו ית' דקרו לי' אלקא דאלקיא ואינו שייך אליהם והחיות דקדושה הנמשך בהם ה"ה נפרד מהקדושה. והיינו כמשל השערות היולאי' מן המוח שהם צחי' נפרד כנ"ל ואינו כההמשכה שצפ"ע דקדושה שהוא כחיות המוח שצאצרים שמחוברים יחד כי כל בט' דקדושה הם שצפ"ע לי' ולא דקרו לי' אלקא דאלקיא כו'. והנה נח"ל שטיקד החיות שצערות הוא צחי' ההכל היולא מן המוח ומתלבש בתוך השערה כו'. וכמ"כ יובן למעלה שזהו"ע ה"ה"א שנתוסף באברהם שצביל שיהי' אב המון גויים ומשפיע לאומות כי ההכל שצ"ה"א הוא החיות המוחי' כנ"ל והוא המתלבש אח"כ צחי' שערות וגמטך צע' שרים ולכן הוא ה"ה"א דוקא משום שהיא אוח קלילא. שההכל בו מועט מאד והוא בלעד שיכול להתלבש צחי' שערות ולהיות נמשך צע' שרים כו'. ועד"מ הנ"ל באדם שההכל היולא מן המוח להתלבש שצערות הוא רק צחי' מותרי מוחין וד"ל (והנה כמו שבק"י ה"ה"א שיומשך מהקדושה דאלי' רק ע"י שערות כמ"כ עד"י שיומשך באלי' מפנימי' הכתר ה"ה"א רק ע"י שערות משא"כ מצחי' חו"ג דא"ה שהן עלמן מתלבשי' צחו"כ כו'. וצמ"א נח' דהצחי' שמפנימי' הכתר אף שמהיר ע"י שערות גבוהה מהעלמיות דחו"ג דא"ה ושם אין שייך פסולת ח"ו כיון שהם גבוהים מאלי' כו'). ועתה יובן ענין המאמר הנ"ל דשרה קא מעייני' לי' ברישי' צהיות עד"מ שאנו רואי' בגשמיות שמליאת הכניס הוא שצערות האדם בלעד ולא בדבר זולתה והיינו מחמת שהשערות הם צחי' פסילת לכן נעפל אליהם פסולת הגמור (בענין כל עוף למינו ישכון לא להנש הלך זדור אלל עורב וכן ריש' דעשו צעיטפוי דילחק מה"ע יאף שילחק הוא קדושה עליונה אעפ"כ אמרו ע"י צח"א תולדות קל"ז ב' וכל זינא חזיל צחר זיני') וכן הוא למעלה שצחי' השערות דאברהם שהם התמשכות המלומלמות מצחי' מותרי מוחי' וצחי' פסולת שלו שמה ימלאו גם צחי' פסולת גמור ונק' כניס עד"מ דהיינו שנטפלים עליהם גם צחי' פסולת גמור. וז"ש רז"ל על הגדים שהם קשים כספחת לישראל כו'. והיינו שמדותיהם מגונות ואכזריות הם כדאי' צנת' שלכן גזר דוד על הנתינים אף שהיו גרי לדק צימי יהושע אלא שמ"מ אכזרי' הם כו'. וצחמת גם החוש מעיד ע"י שאיך יהי' הגר שלם בטבעיות צמדות טובות כ"כ אחר שג' שותפים באדם אב ואם כו'. ואבותיו עו"כ האוכלי' כל תועבה. וזהו ששרה מעייני' לי' ברישי' להוליא הכני' ולהיות הגרים מנוקי' מכל סיג כר"ע וכיולא בו ושרה דוקא היא שיכולה לעשות כן ולא אברהם בעלמו וכדאשכחן ששרה היתה גדולה בצניעות

מאברהם להיות כי שרש נשמת שרה הי' למעלה משרש נשמת אברהם וכמ"ס ויהי
 חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. פי' שהיות של שרה הי' מבחי' עליונות
 מאה. מאה שנה היינו בחי' הכתר שכלול מעשר ועשר מעשר הרי מאה. ועשרים שנה
 היינו בחי' אבא ואימא שכל או"א מהם כלול מעשר בלבד הרי עשרים. ושבע שנים הם
 שבע תחתונות שהם בבחי' יחידות בלבד. כי יחידות עשירות מאות הוא בזו"ג ואו"א
 וכתר. ז"ת הם כאו"א בבחי' יחידות ואו"א כ"א מהם בבחי' עשירות והכתר הוא בחי'
 מאה. והנה מכל אלו האורות הוא שהי' חיות שרה ולכן היחה גדולה בנביאות מאברהם
 עם היות שבחי' נקבה היא בחי' גבורה ולמלומים והזכר הוא בחי' הסדי' שהן מעולים
 יותר. וגם נודע דשרה היא בחי' צ"ן ואברהם הוא בחי' מ"ה. אך הענין דכלל בע"ח
 שסחס צ"ן הוא בחי' צ"ן שבס"ג והוא למעלה משם מ"ה ולכן לע"ל נקבה חשובה גבר
 כי עם היות שהיא מבחי' שס צ"ן שלמטה ממ"ה הנה שרשה בצ"ן דס"ג הנ"ל. וזהו
 ג"כ ענין מעלת הזהב על הכסף וכן והכהנים הלויים שלע"ל יתעלו הלויים להיות
 כהנים כי הגבור' עם היות שבמקומן הן למטה מהחסדים אבל בשרשן הן יותר נעלי'
 כי שרש הגבו' הוא מבחי' מלכים דתהו שהיו בבחי' גבורה. וכמ"ס צבולס וימלוך כו'
 שהי' בבחי' מלכיות שהוא בחי' צ"ן שעיקרו גבו' כידוע והן הם למעלה מעולם
 התיקון שבבחי' מ"ה כי בתיקון האורות מועטי' והכלי' מרובי' אבל בתהו האורות
 מרובים אלא שכעת הגבור' לומעה לפי שהם בבחי' נפילה שהמלכי' נפלו וירדו למטה
 אבל לאחר הבידור הם למעלה מהתיקון. אמנם שרה לפי שהטעמן מעין עוה"ב
 לכן היחה נעלה יותר מבחי' אברהם כמו שהי' לע"ל כמ"ס צביאור קול דודי הנ"ל.
 והיינו כי שרה גם כמו שהיחה במקומה היא נעלה יותר מבחי' אברהם כי שרה לבן
 שרה שהיחה מבחי' כתר כו'. ולכן היא דוקא שחובל לברר ולהפריד הכני' מהשערות
 וכדודע גם בבחי' הצירורים שסס צ"ן מברר צצ"ע והיינו לפי שהוא מבחי' כתר כו' :

קיצור. ענין ההשפעה הצ' הנמשך מהחסד דרך שערות והיינו להעלות ק"ג ויש

בהן הכל מהמוח ושרה מעייני' לי' ברישי' כי נקבה חשובה א"ח עע"ב
 הגבו' בשרשן גבוה מהסדי' וכן צ"ן מס"ג למעלה ממ"ה :

ד וזרין מ"ס על אברהם גני בכנפי דשרה. ופרש"ס צרועותי' שראשו הוא בחי'
 חצ"ד שלו נחון בידי' שהוא בחי' הג"ת שלה אבל ראשה וחצ"ד שלה נעלי'
 יותר מראשו וחצ"ד שלו. והנה עיקר הצירור הזה דקא מעייני' לי' ברישי' להוליא
 הכני' הוא צב' ידים דוקא שהם בחי' חו"ג ימין ושמאל ונודע ששמאל דוחה וימין
 מקרבת ולכן להפריד הכני' ולדחות אותן הוא ע"י בחי' הגבור' שבשמאל דוחה ולהשאיר
 השערות הוא ע"י בחי' ימין מקרבת להיות נמשכים ההשפעות לקרב הניולות תחת
 כנפי השכינה אך שיהיו עובדים ומעולים כרע"ק וכיוצא לפי שכבר הוסרו הכנים.
 וזהו ששרה דוקא היא שידעה בישמעאל ואמרה לו גרם האמה הזאת זאת צנה כי
 ישמעאל הי' בחי' פסולת גמור כמו בחי' כני' כו'. ומ"מ אברהם לא ידע בו. שהוא
 בעלמו לא יוכל להפריד הכני' כנ"ל. ומה שאליעזר קאי אצא. הענין הוא כי הוא
 הי' ג"כ גר אלא שהי' גר טוב לפי שכבר הפרידה שרה הכנים כו'. ומ"מ לבן הוא

שחמר לו ברוך ה' כי להיות נהפך מארור לברוך לא הי' זה בכח הצדקה אלא ע"י
 בחי' לובן העליון מקור הרחמים וכענין שהי' הבה"ג לבוש בגדי לבן ציוס הכפורים
 כי משם דוקא עיקר המחילה להפך מרע לטוב כו'. וכמ"ס צמ"א . ובצדמ"ק בחי'
 מארזי הלבנון פי' הארזי' שנתלכנו מבחי' לובן העליון כנ"ל . ואינם ערוך לעלמויות
 בחי' לבן כו' . והנה כ"ז הראו מלמעלה לר' כנאה איך שהוא הילוך השפע מלמעלה
 מבחי' הצדקה ובהוא ע"י שרה המבררת כו' :

קיצור . הצירור ע"י ב' ידיים שמאל דוהה וימין מקרבת . אליעזר דוקא ע"י לבן נהפך
 מארור כנטע להיות ברוך ה' . ועמ"ס צמ"א מענין אליעזר גימט' סיה בחי' סיה
 שרפי קודש כו' . ולכן קאי אצ"א דהצדקה ושרה מ"ה ובין דאל"י כו' דוגמת
 השרפים שבצריחה כו' :

הגיה וביאור הענין הנה ידוע מענין שבקדושה יש ע"ס עשר ולא אחד עשר .
 משא"כ בקליפ' הס"א כחרין וזהו"ע אחד עשר יריעות עזי' עיין זהר
 פקודי דף רע"ג ובצדמ"ז סס ועיין צמ"א א"א א"א יו"ד סל"ז יריעות עזי' כו' וסעיף
 כ"ז . וע' צמ"א פ' תולדות צד"ה ראה ריה בני שבחי' הי"א הוא מקיף עליהם והיינו
 משום שאין הקדש מתערב בחול ולכן א"א כ"א סיה' מקיף עליהם . משא"כ בקדושה
 עלמה האור והחיות מלוכז בחוכם ממש וע"כ גם ההשפעה מהקדושה לק"ג בפנימי'
 א"א להיות כ"א ע"י שערות ולא מהעלמויות כו' . והנה בקדושה ג"כ יש בחי' שלמעלה
 מע"ס שאינו בחשבון ע"ס וזה"ע פנימי' הבהר וזהו חד ולא בחושבן שכמו שאין הקדש
 מתערב בחול כך בחי' עתיק אין יכול להתערב בע"ס שהכלי' דע"ס הן בחי' גבול
 ובחי' עתיק הוא מל' דא"ס . וזהו קדושתו למעלה מקדושתם כי קדושתם לכולל בע"ס
 דאל"י וקדושתו למעלה ע"ד שאינו מתערב כו' . וזהו למעלה . וכענין והבדילה הפרוכת
 לכס צין הקדש ובין קדו"ק . שהקדש לגבי בחי' זו כערך החול לגבי הקדש . כמ"ס
 צד"ה האזינו השמים הראשון וצד"ה שבת שבתון . וזהו שמבחי' עתיק שיומשך לאלי' זהו
 רק ע"י שערות . וזה"ע ובער רישי' כעמר נקא . וכמו שמקדש לחול א"א שיומשך
 רק ע"י שערות כנ"ל כמ"כ מקדו"ק לבחי' קדש כו' . ועל פי זה יובן מש"ל
 בענין ממשפחת רם דהנה מבואר צמ"א דף י"ג פ"א ע"פ הולא הארץ נפש חיה
 למינה בענין הגרים (בזמן שהי' מותר לקבל) . וכולהו עאלין תחת גדפי דשכינת'
 ולא יתיר אכל גשמתיא דישראל כו' . ולפי' הז"ח שס עלי' הגרים רק עד היכולת
 דצריחה ולפי' המק"מ שס יש להם עלי' עד המל' . וגש"י עליית' צמ"ח לאשתאצ"א
 בגופא דמלכא . וצוה"צ ס"פ משפטי' דפ"ז א' איקרי גר לזק ולא יתיר וצוה"פ' משפטים
 דע"ח כע"כ צד"ה מהארזי"ל ענין הגרים הם במל' ומתעורר עליהם חיוב של היכל
 הרצון של הנוק' וחוט זה הוא חוט הצדקה אצטו ע"ה ועל ידו מתעוררין גפסות הגרים
 כנו' צדק התערוותא דעבד אבר' צסט' דחסד עכ"ל . ולכן גר לזק כנ"ל . וע' צמ"א א'
 אות ג' כל"ד שגם המל' נק' לפעמי' גר בהיותה גרה בעולם הצריחה . וע' בלק"ת
 ס"פ בחרזי צפי' הגר אשר בקרבך כו' . והענין י"ל עפמ"ס צמ"א פ' מקן צד"ה רני
 ושמי רננא צרמסא ושמתה צלפרא שהמלאכי' יש להם בחי' רינה והיינו מ"ס ולדקתך

ירגנו כו'. לדקתך הוא מל' הגן' לך אשר עד שש עולה השגתם איך שמלכותך מז"ע
 והוא רק ש' והארה כו'. אבל צחי' רב עובד איך להם השגה רק זכר רב עובד יציעו
 כו'. אבל בישראל מה רב עובד אשר לפנת ורב טוב לבית ישראל ע"ש. וזהו רני ושמחי
 בת ליון דוקא. והנה עלי' זו היא צנ"י לפי שגם מקודם ירדתה נשמה שנתה צי עהורה
 היא עלו במח' צריחה עלמין סתימין כמ"ש בד"ה שנת שצחון ועליית' צחי' קדש כו'
 והיינו בת"ת צריה התיכון וזהו ע"י התור' וכמ"ש בד"ה וגתחי לך מהלכיו בין העומדיו. אבל
 הגר שגלמותו מק"כ הגן' סתר המדריגה העלת והסתר ע"כ תכלית עלייתו עד צחי'
 לך וכנ"ל שערך החול לגבי הקדש כערך האלי' לגבי ע"י כו'. ולכן כיון שהם מק"כ
 הגן' חול תכלית עלייתן עד המל' והיכולות דצריחה. ועד"ז נשמ"י שרשן בלח"ה מע"ס
 דקדושה מהכלי' ע"כ עלייתן לקבל מאח"ס המאיר בת"ת צריה התיכון שעולה עד
 הכתר כו' וזהו"ע אפרס. וע' בהרמ"ז פ' לך לך צדף ע"ע סע"א דע כי הגרים הם
 כיון מק"כ. וזהו בקשת רחב וגתתם לי אות אמת שצקשה שתעלה בעילוי רב על שאר
 כפפות הגרים שמקבלי' מצחי' מל' והיא בקשה אות אמת דא אות וי"ו צוהר פ' ויקרא
 היינו שיומשך לה מצחי' ת"ת כמו שנמשך לכש"י כו'. ודוגמת מה שבמלאכי' עם היות
 צחינתם מלד עלמם הוא ולדקתך ירגנו אך ע"י השפעתם לכש"י מתעליו' ג"כ צחי' אלי'
 ממש וזהו"ע מהלכיו בין העומדיו וכך בקשה רחב כיון שהלילה את שלוחי יהושע ראוי
 שיוחן לה עי"ז אות אמת כו'. ועד"ז יובן מאמר המדרש וילא גבי שאלת עקילם מר"א
 ור' יהושע צפסוק אוהב גר לתת לו לחם ושמלה שהשיב ר' יהושע לחם זו תורה
 ושמלה זו עלית ובפ' יהרו פ' כ"ז ע"פ צחין לא ילין גר דאע"פ שעלם מדרגתו רק
 עד צחי' לך עכ"ז הכל לפי מעשיו ויכל להתעלו' לתת לו לחם ושמלה וכענין וגתתם
 לי אות אמת וכמו עובדיו הנביא שהי' גר אדומי כו'. קיצור. בקדושה עשר ובקליפה י"א כי
 אין קודם מתערב צחול ולכן כדי שיומשך השפע מהקדושה לקליפה רק ע"י שערות. וכן יש
 בקדושה ג"כ צחי' קדושתו למעלה מקדושתם. חד ולא בחושבן ע"ס. ומשם נמשך בקדו' ג"כ
 רק ע"י שערות. ולכן עליות הגרים רק עד לך מחול לקדש היינו לצריחה ומל' ולדקתך
 ירגנו אבל עליות נש"י עהורה היא עלייתן בעלם האלי' אות אמת צריה התיכון ממשך
 מאתי ראשון כו'. וזה הי' בקשת רחב. וזהו לתת לו לחם ושמלה :

והנה כמו שבשערות יש כניס והיינו לפי שהן עלמם מפסולת המוחי' לכן נאסף אללס פסולת
 הגמור וכך הוא צגרי' מעוכמ"ז כי עם היות שמתגיייר וכנס תחת כנפי השכינה
 מ"מ הרי סביבו ומשפתחו הם עו"כ ויש זו כמה מדות רעות ואכזריות בעצמו כמ"ש
 בגמ' גבי הגתיני' ואינן כמו ישראל זרע יעקב יתק ואברהם שהם רחמנים והיינו
 במשל הפני' שהוא פסולת הגמור הנמלא' בשערות לפי שגם השערות עלמן שהוא
 ההשפעה הנמשכ' צגרי' הוא מפסולת החסד עליון כנ"ל. שלכן נאסף אללס גם
 פסולת גמור ככני' והוא הרע שיש צגריס כו' :

הג"ה (**בענין** כניס הנה יש להעיר ממשארז"ל בשבת פו"ד ובפ' לפני אידיון ד"ג סע"ב
 שלישיית הקב"ה יושב וזן מקרני ראמים עד צילי כניס ופי' בספר טור
 ברקת סס' תרג"ב וז"ל מקרני ראמים שהם סוד עשר קרנות שהיו בראשן של ישראל

וגחנו לעוכמ"ז כמ"ש במדר' איכה ע"פ גדת בחרי אף כל קרן ישראל. עד צילי כניס היא הקליפ' עכ"ל. והנה צענין קרני החיות כנגד כולם פי' רבינו ז"ל שהוא בחי' כחד כי הקרן הוא על הראש שלמה מהגלגלת גד"ה יו"ט של ר"ה שחל להיות בשבת ספ"א. ועמ"ש בלק"ט ס"פ שמיני וענין ראש הוא גבוה מאד והרי על הקב"ה נא' שחוטפת ראש לו. וראש י"ל רוח והרוממות הוא בצנייה ועיקרו בכתר. וז"ש הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד. ובמא"א חות קו"ף סל"ה פי' קרני ראמים נ"ה דאימא. וזהו ע"ד בקרן היובל. קרן בן שמן. ועמ"ש במא"א סמ"ב. וז"ש דוד וחרס כראש קרני בלותי בשמן רענן כי הנה מבמ"א רמה קרני דוד שנמשח בקרן הוא בחי' רמה ששרשו נמשך ממל' דא"ס. כי נעוץ בופן כו'. וכמ"ש בציאור כי אחת גרי בפי' הרוממך אלקי המלך בחי' מלך יהוד כו'. וזהו וחרס כראש קרני ולכן בלותי בשמן בחי' בשמן הטוב היורד על הראש כו'. וזה"ע בקרן בן שמן. ובמא"א חות רי"ש סי"ד כ' מט"ע נק' ראש. י"ל זהו לפי שמט"ע קושר כחרים לקונו כו'. ועמ"ש מזה בח"א פ' מקץ גד"ה מזוזה מימין ובלק"ט גסה"ש גד"ה מה יפו פעמך בנעלים א"כ כיון שיוכל להמשיך הכתר לבן נק' ראש וגם מל' נק' מט"ע כידוע שעו"ג הנה ישכיל עבדי ירום ונשא בזה"א ויבב דקפ"א. וא"כ קרני ראמי' שהם עשר קרנות י"ל ע"ס שבכתר כו' שכולס נק' קרן והם גבוהים מאד והוא ית' זן את כל הנמלאי' מקרני ראמים ע"ס דאלי' עד הבחי' היותר שפלי' שהם צילי כניס ע"ס דקליפ'. וארז"ל מינא הוא דאיקררא הכי. כי הנה כפרדם ערך צילה פי' דענין היו"ד נק' בן כמ"ש בזהר פ' פינחס צענין כוית כצילה. ועוד פי' דפל הספירות נק' צילי' וא"כ לפי"ז צילי כניס הם ע"ס דקליפה. ובפע"ח שער הג המלות פי' כניס בגימט' ק"כ לירופי אלקי' ומכת כניס נמשך מהוד שבמל' דאלי' והכה לזו"ג דקליפה שבשערות שלהם נפלו הכניס עכ"ל. ואפ"ל כניס שיך ללשון כינוי וע"פ ואחדתם את שמש אמרז"ל כנה שהכנוי הוא אבוד השם כמו שהביא בחשו' מהרי"ק שרש קס"ב. ועד"ז פי' המגיד כ"ע ענין נגד שמה אבד שמו' שע"י הנמלטמי' בבחי' שמו ית' כדי שיתהוה העולם יש ודבר נפרד להיות נגד שמה עי"ז כביכול אבד שמו' ר"ל שנחלש בכמה וכמה כינויים המעלימים ומסתירים ואין האור בגילוי וכמ"ש במ"א ע"פ ואלה שמות בני' הבאים מלרימה כו' שהשמות מתלכשים בבחי' מלרים וגבולי' ולכן ע"ס דקליפה נק' כניס שאור אלקי המחי' אותם מוסתר בהם בתכלי' ע"ד אבד שמו' והיינו מ"ש צפרע"ח שכניס גימט' ק"ך לירופי' אלקי' שמסס יניקת החילוני' ק"ך לירופי' אלקים אחרים ולכן במלרים הי' מכת הכניס כי מני' ובי' לשדי' צי' נרגא כמ"ש וסבסבתי מלרים במלרים וכו'. ומכ"ז יובן ענין הכניס שבשערות ששרש בחי' זו ה"ע יניקת ע"ס דקליפ' הנק' צילי כניס מה שיונקים מהשערות דבחי' אברהם כו'. עכ"ה). ולכן אמרז"ל פ"ד דיבמות דמ"ז ופי"ג דק"ט ע"כ קאים גרים לישראל כספחת שנאמר ונספחו על בית יעקב בישעי' ר"ס י"ד. וספחת היינו מהנגעים שאת או ספחת. והיינו מטעם הנ"ל לפי שהם מקבלי' מהשערות ובהם דבוקי' ע"ס דקליפה הנק' צילי כניס כו' וע"כ זהו מארז"ל דשרה קא מעייני' לי' ברישי' שמעייני' להוליא הכני' ע"ס דקליפה שלא ינקו מהשערות יעו"ס:

בבחינתה לא זו מחצבה עד שקראה בת. אבל אחרים אומרים ש"י הפירור מבחי' אחר הדברים. שפירור זה הוא ע"י המל'. וזה לבחי' בת ובכל שמה דהיינו לבחי' מל' כמו שחבי' לע"ל אהטע"ב ע"ד רני ובמחי' בת כו' כי הגני' בא ובכחתי' בתוכך דוקא. ולכן בכל שמה. כי בעלה נק' כל. לדיק יסוד עולם. וכיון שהוא עשרת בעלה נק' בכל. שהוא יותר מבחי' כל. וכמ"ס בלק"ת בשה"ס בד"ה לסוכתי' בדכתי' דרוש השני בפיו לעולם ה' דברך נלכ' בשמים. נלכ' לשון שררה כו'. וע' בזה"ב פ' תרומה דק"ה ע"א עטרה על רישיה. וזהו ענין נקבה תסובב גבר. גם ע"ד ומלכותי' בכל משלה. גם י"ל ובכל שמה היינו פרלוקן הפנימי דמל' הנק' כנס"י ע' מזה בלק"ת בשה"ס בד"ה ששים המה כו' אחת היא דרוש הראשון בהבואר מש"ס בשה"ס המ"ח. גם בכל ע"ד מרוב כל יותר מבחי' ריבוי הבחי' כל כמ"ס בת"א בד"ה ואתה תלוי. ובלק"ת בד"ה מטרת זהב כולה. ועמ"ס בד"ה כי ההרים ימושו בענין זכרית שלומי לא חמוט :

בלק"ת מהאריו"ל ר"פ לך וז"ל ראוי להבין אש קודם מ"ת הים הזווג נעשה בימי האבות כו'. וענין הזווג ע' בהקדמת מהר"ס לפע"ח. עכ"פ עיקר הזווג זהו ע"י מ"ת כי ציוס חתונתו זה מ"ת. וע' בלק"ת בשה"ס בד"ה שחורה אני וגאולה. דרוש השני. ועמ"ס בבואר המגיד מראשית אחרית בענין ג' בחינות שארה נסוטה ועוכתה. ושם נת' ג"כ ענין הזווג ז"כ שכדי שיומשך אור"ס בנבראים ל"ל ע"י ב' ממוולטים כענין כרוב אחד מקלה מזה כו'. וי"ל כמו יל"מ ע"י משה ואהרן כו' וכן תש"ב ותשצ"פ. וע' מזה ענין הזווג ג"כ בסידור שער חג המלות בד"ה ששת ימים תאלל מלות דרוש השני. ועיקר זווג זה זהו ענין ציוס חתונתו זה מתן תורה. והנה במד"ר בחקתי פל"ו בענין וזכרתי את בריתי יעקב אברהם לא נייל מכתשן האש אלא בזכות יעקב משל לאחד כו' וראה שעתיד להוליד בת וגשאת למלך כו' כך כו' הרי עיקר בחי' בת שנשאת למלך זהו בחי' יעקב. והיינו כי אברהם ויאלחק זהו רק הכנה לבחי' הזווג ע"ד שמאלו תחת לראשי וימינו תהבקני. ועיקר הזווג ע"י יעקב שהי' מתחו שלימה והוליד י"ב שבטים כמו שע"י יחיד זו"כ גולדי' י"ב בחי' דבריאה שהן המרכבה. וכמ"ס בזהר פ' חיי דקל"ג סע"א ת"ח אברהם כו' הוה מחבק לה ולא יתיר כו' לבחר אתה יעקב ושמש ערסא כו' וכן שם לעיל מיני' בתהלת עמוד הנ"ל אלא לבחר יעקב בעדציה כו' ובג"כ יעקב משמש במרום כו'. וא"כ ממאמר זה נפשט ספיקו של הרח"ו בלק"ת ר"פ לך ענ"ל. וע' זח"ג פ' במדבר דק"ח ע"ב. ומזה יוצן ענין דברי ריב"ז דפיו' וה' ברך את אברהם בכל שהיתה לו בת. ור"ל ע"ד המד"ר דבחקתי בת וגשאת למלך כו' דהיינו ענין הזווג והיחוד עליון שזהו ע"ד ענין ציוס חתונתו זה מ"ת שזהו המשכות תוספת אור חדש לאין שיפור יותר מהחוק הקלוב לחיות העולמות. ופיו"י יהי' הגילוי אור למטה לע"ל כמדוע. ונק' בחי' זו בת. כי כדי לקבל האור ל"ל כלי לזה והוא הנק' יסוד דטוק'. ועז"ל בת אבי היא טעשיית כלי זה נמשך מחכמה עילאה דוקא כי בחכמה יסוד ארץ אבא יסוד ברתא. וע' בת"א פ' משפטים בד"ה לא תהי' משכלה ועקרה בארץך ומ"ס במ"א בד"ה הנותן להכוי' בינה. ובלק"ת

פ' נשא צענין מקדש אל' כוננו ידיך . אך ד' ר"מ ורנ"ח שלא היתה לו צח ס"ל כיון שטיקר היחוד והזווג לא הי' רק עד מ"ת או עכ"פ עד יעקב . א"כ ס"ל דעוב יופר שלא הי' לו צח . דכיון שא"א להיות צחי' היחוד א"כ מצחי' צח שהיא צחי' ה"ג יוכל להיות יניקת החילומים וכנ"ל צענין וכל הצח תהיון בו' וכמו העא עה"ד ע"י חיה כו' . וצוהר פ' בלק דף קפ"ה ע"ב אלא העה צרתא דמתחעא' לגבי אצוה ועבד לה רעותא כו' בשצטוים כולהו לית צהו ה"ע וצוה אית ה"ע וקריין העה . אמר ההוא ינוקא ודאי דהא ה"ע שריא סמוך לה . ור"ל כי המל' סמוך לה הס הקליפות ע"ד כשואנה בין החיחים . ירושלים בין הגוים שמתיה . משא"כ בהשצטוים הנק' שצטו יח וע' מזה בלק"ת פ' ראה צבאוהר ע"פ וכל צניך . וזהו עה"ד העה היתה כו' וע' מענין העה בלק"ת פ' אמור צד"ה והניף את העומר . וה"כ י"ל צחי' זו בהשצט"פ שנאמר צה למיימונים צה סמא דחיי ולמשמאלוי' צה וע' צת"א פ' בראשית צסד"ה ענין הצרכות משא"כ עה"ת היא חשב"כ והמכוון פנימי' התורה וז"ס החותי' אמור להכמה החותי' את ע' צד"ה רני ושמי' צח דרוש הראשון . וע' צוה"ב ויקהל דף ר"ג ע"ב צהאי גוגה מפצה לאחתא לגלגל נהורא כו' . ובמידע ג"כ מענין גשים דעתן קלות (ע' זה"ג רע"ז צ' לאצרהס לגלגל לה כי כוס ש"ב ל"ל צימין דוקא . ע' זה"ג דע"ד ע"ס . וז"ס רב הסדא לדידי עדיפא לי צרתא . כי רב הסדא מצחי' חסד . וז"ס צח נדיב דוקא . ולכן אליעזר עשה סימן וחי' הנערה אשר תאמר שמה . שיש צה מצחי' צח נדיב . גס וחי' אשר יקח אחותו חסד הוא זה"ג ז' צ' ע"ז צ') בלק"ת פ' תזריע צד"ה שיש חשים . וע' צמד"ר צראשית פי"ז מתחלת הספר ועד כאן אין כתיב סמ"ך כו' ושם פרשה כ"ו לורך לחטין יותר מן השעורים כו' יעו"ש . וריה"ו ס"ל דעכ"פ עשה הצרהס הכנה ליחוד א"כ עוב הוא שהיתה לו צח שתיקן בגין המל' כמ"ס צוה"ג פ' תלך דרע"ז צ' שצחי' צח היא כלת משה . ור"ל שעי' משה שהוא עיקר צריח התיכון צחי' דעת המשיך צה היחוד . ואצרהס גדיל לה ותיקן על"ס פרלף המל' ע"י החסד כו' . ולכן אין חשש שיהי' ממנה יניקת כו' כי זהו דוקא כשמקבלת מצחי' גבורות או יש יניקה לק"י . כמ"ס בלק"ת פ' הקח צד"ה ויקחו אליך פרה איתא צמשניות . אבל הצרהס המשיך צה חסד וחיברה צימין . ואחרים אומרים שהיתה שמה בכל ס"ל שאצרהס המשיך ג"כ היחוד עליון שהרי קיים אה"ע"ה כל התורה כולה עד שלא נתנה . א"כ ודאי המשיך היחוד ע"ד ציוס חתוגחו זה מ"ת וכמ"ס צוהר ויקרא דכ"צ צפי' ויעע אבל צבאר שצע . ולכן שמה בכל . שס זה הוא כשמיוחד עם היסוד הנק' כל . וכמ"ס צוהר פ' חיי דקב"ב ע"א צפי' ויתרון ארץ בכל היא כו' . והנה שצח פירשו ש' צח . שהמל' הנק' צח מתחברת עם הג"ת וה"ס היחוד עליון כנ"ל צענין וחברתי את צריתי יעקב כי שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני זהו חו"ג ואז ע"י ת"ת גופא נמשך צה האור מכח"צ כו' . וגם כמ"ס"ל כי בכל מורה על לע"ל שלא חסר שום טובה לפי שכולו הטוב והמטיב . והנה החסרון נמשך מלד פנימו דסיהרא מארת חסר . ולכן צחי' צח עכשו יש צה חסרון לפעמי' מלד פגס שיש לפעמים צלצנה . אבל לע"ל והיה אור הלצנה כאור החמה כו' . א"כ כשנק' הצח בכל זהו ע"ד שיהי' הלצנה לע"ל כו' :

ד ברע"מ פ' חלא דרע"ו ע"ב. האי כלה דליך קודב"ה יהב לה לאברהם לגדלה לה
 לגנך . וב' הרמ"ז וז"ל גלע"ד דהיינו בסוד הפנימית שלה כי החיטויות
 שהוא לחיות העולמות ודאי שלא חסד ממנה כל קומתה. דאלת"ה איך היה נמשך
 השפע לעולם שלריך לבוא דרך בה עכ"ל. ויופן זה ע"ד שנחבא אלגו בענין ר"ה שאז
 הוא בנין המל' כמארז"ל אמרו לפני מלכות כדי שתמליכוני עליכם. והמטבה זו זהו
 ע"י הסופר והתפלות . וא"כ איך זה השפע לעולם כליל ר"ה . אלא הענין שהפנימית
 מסתלק וזה לריך להמשיך בר"ה אצל החיטויות נשאר. וזה פי' שהחיטויות הוא כמו
 עד"מ כח העטיה שהוא חיטויות לגבי המהשבה כו' והוא בחינת נה"ג. ולפמ"ש
 הרמ"ז לקמן דכלת משה היא פנימית המל' בלא"ה. ובנין דהיהו נעיר לה אחקריאח
 ברתיה . הה"ד בת היה לאברהם וכל שמה . וזה קיים כל אידיא כולה ואפילו
 עירובי תבשילין. וב' הרמ"ז מפני שהעד כליל בולבו יומי . ולכן נקרא יומס . וכמו
 שבתרי"ג מלות נחקנים ז"ג בכלל כך אברהם קיים כולם צנחי' הכללות שכללים
 במדה זו כל המדות (ר"ל במדת ההעד נקרא יומס דכלול בולבו יומי) וכיון בזה
 לגדל המל' בכל האופנים עכ"ל. וקודב"ה בריך ליה בגינה וזה"ו וזה"ו אה אברהם
 בכל. ופי' הרמ"ז דר"ל עס אברהם בריך ה' את בכל שעל ידו נחברכה. ולרמוז זה
 חמלא כי בריך ה' גימטריא אברהם. ואברהם עס בריך ה' גימטריא מלכות עכ"ל.
 וא"כ אברהם אברהם ג"כ גימט' מלכות. ועיין מענין אברהם אברהם בזה"ג נשא
 קל"ח ע"א. ובמד"ר פ' וירא פנ"ו דס"ג ע"א אברהם אברהם חגי ר' חיית לשון חיבה
 לשון זירוז רחבי' אומר לו ולדורות כו'. ומ"ש בריך ליה בגינה זכו ע"ד מאמר כי הוא
 מקור הברכה מראש ומקדם נסיכה. דר"ל לפי ששורש המל' הוא מהחכמה והבשר
 דהיינו מראש ומקדם. ועמ"ש מזה בלק"ח סד"ה ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה.
 ובפ' נשא סד"ה כה תברכו וסיף הביאור שט"ג. ועיין בזהר ר"פ ויגש דף ר"ה ע"ב
 ע"פ כי אהה אבינו דקאי על המל' הנקראת אהה והיא הברכה יעו"ש. וזהו ענין וזאת
 הברכה . ומה גם כמ"ש במ"א בענין ההפך בין ברכה להפלה שהברכה היא גילוי
 ההעלם והשורש וזהו איש אשר כפרכתו כו'. וזהו כי הוא מקור הברכה כי שורש המל'
 זהו מאד נעלה. ועמ"ש בד"ה כי בארך תוליד למהה בענין פי' המלך הקדוש. ומ"ש
 בפ' בריך כבוד ה' ממוקומו. בד"ה האזינו השמים דרוש השלישי. ובד"ה כי על כל
 כבוד הופה . וזהו ענין סוף מעשה במחשבה תחלה היינו אף שהמל' היא סופא דכל
 דרגין אצל במחשבה היא היתה ראשונה לכל וע' פירוש שער העצמים בתחלתו בענין
 זרקא ובענין כגולתא. וע' זח"א פ' בראשית דף כ"ד סע"א וע"ב. ובזה"ב תרומה
 דקג"ח ע"א וע"ב. ועיין בסידור בדרוש ברכת הוימון בענין שדוד אומר לי נאה לברך על
 כוס של ברכה דלע"ל. והיינו מטעם הג"ל שדוד הוא מל' והיא מקור הברכה להמשיך
 הברכה מהבשר משום דנעוץ תחלתן בסופן דוקא כו'. וע' בת"א סד"ה רני ושמחי בת
 דרוש הראשון שבה' בת תהעלה לע"ל יותר מצחי' חמי וזהו ע"ד מ"ש בה"ז פ' שלה
 דקע"א בענין והיה ביום ההוא ילאו מ"ה מירושלים שהוא מל' תליס אל הים הקדמוני
 שהיא בינה והיינו ע"י שבה' מל' מבררת כה"ב דתהו כו'. וזהו כי בעצמה שפירא לו

אמו ופי' בלק"ת בשה"ש בד"ה לאינה וראינה דרום השני בהציאור שהעטרה אינה מצחי' אמי ממש כי העטרה היא מצחי' כתר וחכמה רק שעטרה לו אמו עטרה זו. וכן מצואר במק"מ פ' בראשית דכ"ט שאימא היינו בינה עטרה לו מדבר הגבוה מעלמותה. היינו מצחי' כתר עו'. אכן צחי' בת נאמר א"ה עטרת בעלה שהיא עלמה העטרה והיינו ע"י עליות המל' בכתר ממש כבוד של יו"ד גימין. וזהו ענין מעשה גדול לע"ל יותר מהחלמוד שהוא אחותי אחים וריעים. והנה אף בק"ש ס"ל לר"ש בירושלמי דמי שתורתו אומנתו חינו מפסיק לק"ש ומפסיק לעשות סוכה ולולב. א"כ יש במעשה צחי' שלמעלה גם מצחי' אמי והיינו מלד צירור עולם החבו שזהו ע"י מעשה דוקא כו' וק"ש נק' שנין ולא מעשה כו'. ואש"ל ג"כ כי מל' נק' לצנה. ובינה שהיא אמי נק' חמה כמ"ס במק"מ ר"פ תרומה. ולע"ל י"ל שתעלה הלצנה בצחי' שבעתים כאור שבעת הימים א"כ זהו גבוה מצחי' חמה ולכן נאמר ולא יהי' לך עוד השמש לאור יומם והיה לך ה' לאור עולם. וכ"כ במד"ר פ' בא ס"פ ע"ו שהחמה היא של אש והלצנה היא של אור ולכן ע"י שמוינן ללצנה זוכין לצחי' אור זרוע ללדיק יעו"ש. וזהו רני ושמחי בת היא צחי' הלצנה. ויש לקשר צחי' זו דצחי' בת גבוה ציור עס צחי' הענין אפילו במאנין דילי לא השתמש אלא במאנין דילך ועס מ"ס צמד"ר תרומה פל"ג ע"פ כי כל בשמים וארץ ולא עוד אלא שמה שלמטן חביב יותר דהיינו ג"כ ע"ד מעשה גדול וכו'. וזהו ענין נקבה חסובב גבר. חסובב זהו ע"ד עטרת בעלה. צחי' נר ואמי חזוקה. ובודקין את החמץ לאור הנר דוקא. ובהנכוח ג"כ נרות דוקא ולא חזוקה. ע"כ רני ושמחי בת דוקא גילי מאד בת ליוו כו' הכה כו' לדיק ונושע. י"ל נוצלות בינה שכינה לשבת כמו בענין נוצלות חכמה שלמעלה תורה בת"א ר"פ לך לך :

במד"ר ש פרשה חיי שרה פ"ס. א"ר אחא יפה שיחתן כו'. והיינו שכל התורה כולה שורה אור א"ס ב"ה בהעלם ולכן נאמרו ג"כ גופי תורה רק ברמיזה וכן צפ' אליעזר הי' התגלות אור א"ס ב"ה שלכן כתיב ויקוד וישתחוו כו' (ועיין מענין השתחואה צ"ר פ"ג הכל בזכות השתחואה כו') ולכן הוכפלה פרשתו. והטעם לגילוי זה מפני שטעם דבר גדול שלקח את רבקה אשה ליצחק והוא ענין חיבור ש' ב"ן לשם נ"ה ויצחק הוא בעלה מאברהם כמעלת הזהב על הכסף ולע"ל יאמרו ליצחק כי אשה אבינו כו' ובפרט לאחר העקידה ממעל לעלים שהן עה"ה ועה"ד כו' (למעלה מעה"ה הוא צחי' אין צוח"ג שלח קנ"ח ב' ובזח"א ר"פ נח ד"ס ע"א שזהעקידה גמשך בו הנשמה שמעלמא דאחי וע"ש במק"מ והוא צחי' מזלי' נוצלים מן לצגון והחכמה מאין תמלא כו'. ועוד כמ"ס צמד"ר שס פ"ס לא נבעלה אשה ממחול לשמונה תחלה אלא רבקה וענין מחול לשמינה מצואר בדרוש למנחה על השמינית צחי' מלך השמיני הדר יסוד ויא"ק ועיין בלק"ת ר"פ לך לך ראי' להבין כו' ובדאי מובן למשיל שהתעוררות הזוג עליון דוקא ע"י מחול ובפרט מחול לשמונה וא"כ מובן שב"ה הוא צחי' ליצחק). והנה ד' בניס ד' אמהות ד' צחי' ש' ב"ן ורבקה ב"ן דה"י אחרי אמו שרה

כתר

כח דנוק' ורצקה חכמה חכם באחור ישצחנה כו'. והנה רצקה היחה ראש לשועלים כו' ולכן אש יעקב ועשו כי רגליה יורדות ומקבלים החילונים ג"כ (ובמדרש שם וחקם רצקה כו' על הגמלים מה גמל זה יש בו סימן עומאה וסימן עהרה כך העמידה רצקה לדיק ורשע והיינו שמל' דאל' נק' עה"ד עי"ר לפי שממה יש יניקה גם לרע רגלי' יורדות כג"ל ועיין בזה"כ ס"פ משפטים ע"פ לא חבשל גדי בחלב חמו דגדי הוא סע"א והזכיר לו הכחוש שלא יהי' יונק מחלב אמי שהיא הבכיה ע"ש דק"ד סע"ב ודק"ה ע"א ובמק"מ שם והיינו נק' רצקה ג"כ אש עשו וזה בני אמי נחרו כי) ויהי' לדיק אליעזר להגביה ולהעלותה לאלי' לחברה לשם מ"ה (והוא חיבור עולמות צי"ע עם אלי' והדרבה עם צחי' אין שלמעלה מאלי' כג"ל וחיבור עה"ד לבררו ולחברו עם עה"ה ועם צחי' אין שממעל לעלים כו' וחיבור צ"ן למנך השמיני הדר ע"י מהול לשמונה כו') ולכך לקח עשרה גמלים מגמלי אדוניו שהאצות היו מרצבה ולכן גם הגמלים של אדוניו היו ג"כ מרצבה (עיין בזה"א וישב קפ"א סע"ב ובמק"מ שם שהם ע"ש דבריהם) וכל טוב אדוניו צידו הוא כל האורות שבאלי' לקח אמי צדדי שיוכל להעלותה מצי"ע לאלי' (ועיין בכוונת לכה דודי לקראת כלה) כי כל מעשה האצות שטעו לא הי' כלל גסה כ"א הכל ברוחניות למעלה מפני שהאצות הן הן המרצבה והיו תמיד צחי' ציעול בדכחיב אשר התהלכתי לפניו הפי' שהי' מהלך תמיד למעלה צחי' רו"ש וזהו לשון התהלכתי ולכן היו כל מעשיהם צחי' רוחניות ולא גסה כלל (ובמאמר המדרש יפה רחילת רגלי צדדי אצות מתורתן של צנים כי רחילת רגליהם הי' ע"ד מ"ש בשה"ש רחילתי את רגלי כו' דהיינו מצחי' רגליה יורדות כו') :

כ **אך** להבין הרי בשאר המלות יש ג"כ חיבור מ"ה וצ"ן (שהדבר שנעשה בו המלות הוא צירוף ק"נ ועי"ז נמשך מ"ה לברר ועיין בתניא פ"מ בהג"ה השניה ובפרק מ"א בהג"ה ובק"א ד"ה עיין ע"ה בער הנקודות ס"ח פ"ז שאין החרת פב"פ כ"א ע"י מלות מעשיות דוקא כו' הרי שע"י המלות נעשה יחיד העליון). והענין שבכאן הי' התחברות שם צ"ן שהיא מל' דאילנות שהיא הכללי' של חשב"פ כי מל' פה חשב"פ קרינן לה והי' כאן החיבור בדרך כללי' שכללות חשב"פ כולה שהיא שם צ"ן חוצרה לשם מ"ה (עיין בת"א פ' משפטים בד"ה ותחת רגליו כו' לצאת הספיר וכעלם השמים ומשם יובן מ"ש דחשב"פ הוא צ"ן וחשב"כ הוא מ"ה) וכל התורה שהם המלות פרטיים שבה נק' אברים דמלבא שכל מלות נק' אבר ה' פרטי לכך החיבור דמ"ה וצ"ן שעי' המלות הוא דרך פרטי וזהו ענין שנחנו ברמיזה וקילי' שהיא צחי' העלם אבל כאן הי' היחוד דכללות שם צ"ן ממש עם כללות ס' מ"ה (ועת"ש ע"פ אחרו אליו כל תשא עין שהקב"ה נק' כל והוא ענין שכולל את הכל והוא צחי' כתר שכולל כל ד' צחי' חו"ב חו"מ וגם כמארז"ל בענין אשכול איש שהכל צו) פי' כמו ער"מ באדם (יש ג"כ צחי' גילוי כללות החיות ויש צחי' חיות פרטי' שכל אבר וגם קן בהפרטים יש צחי' החכללות מכולם אבל אין לו ערך לצחי' כללות החיות ממש) כללות החיות נמשך ושורה ומתגלה במוח ולב ששם שורה החיות הכללי' והתגלות (כמבואר בתניא פכ"א בענין המוח וכמ"כ בלב ועיין בתשובת ח"ל סי' ע"ד ע"ז) משא"כ בכל אבר הוא רק

חיות פרטי השייך לו אך העפ"י שבכל אבר אין מלוכס רק חיות פרטי מ"מ יש בו ג"כ בחי' החכללות חיות משאר כל האברים פי' למושל ברגל יש בו החיות של הראש ועין ג"כ שהוא כלול מכולם כנראה שאם מקיזין דם הרגל מועיל להסרפאות הראש וגם יכול להיות לו רפואה לעין כשיקיזו דם מן הרגל נמצא יש בהרגל החיות של הראש ועין ג"כ וכן מכל האברים שהוא כלול מכולם. רק החיות של הראש והעין הוא שורה בהרגל רק בקילור מופלג ורק בדרך רמז בלבד ובהעלם מאד משא"כ במוח ולב שורה החכללות החיות של כל האברים בהתגלות ולא בדרך רמז והעלם לבד. וכמו"כ למעלה הוא ההפך בין החיבור בחיבור אליעזר ש' ז"ן לשם מ"ה ששם ז"ן הוא כללות כל החשב"פ וחיבור הכללות החשב"פ לשם מ"ה (ועיין בחו"א זד"ה ואלה שמות צענין ששים המה מלכות ומוסס יוצן ענין חיבור זה דמ"ה וז"ן צעסק המשניות אלא שבאליעזר ה' החיבור בכללות חשב"פ לש' מ"ה) לכך נכפלה פרשה של אליעזר שהוא כללות החשב"פ וה' אוח"ס ז"ה בהתגלות מפני שהוא הכללות ובמשל התגלות החיות הכללי בלב ומוה כו' משא"כ שאר כל התורה שהם המלות הם רק אברים דמלכא אף ששם יש ג"כ חיבור שם ז"ן לשם מ"ה הוא רק ברמיזה וקילור מופלג והעלם מאד כמשל כללות החיות שיש בכל האברים כלול מכולם רק דרך רמיזה והעלם וקילור מופלג כנ"ל (ועיין בפירוש שער הגלגלות פ"ד ששם רב חמאי גאון צענין ג' ראשי ראשים שלמעלה מהבית שמהם שרש י"ג מדה"ר ששם ע"ס דכתר יול"א יג"מ והמשל הג' בחי' הנ"ל ללב וריאה כו' שהם אברים פנימים וכללים כו' ועיין בחו"א פ' גח בדרוש דור הפלגה צענין ג' בחי' עקודים נקודים וצרודים אשר עקודים הוא כללות החיות יחד שבמות ולב שכל בחי' כללות החיות שורה ומתגלה בכלי אחד או המוח או הלב וכך הוא ענין עקודים בכלי אחד אבל בצרודים הם בחי' רמ"ה אברים רק שיש בחי' החכללות זו זו והו דוגמת החכללות שיש בשאר כל האברים זמ"ז א"כ לפי"ז י"ל דיחוד מ"ה וז"ן שעל ידי אליעזר היה שרש ההמשכה מעקודים שהוא יחוד דכללות מ"ה וז"ן משא"כ ע"י פרעות כל מלוא היחוד נמשך מבחי' צרודים עולם התיקון ועמ"ס לקמן בסמוך). וזו יפה שיחתן של עבדי אבות מחורחן של בניס פי' שהרי התורה היא נחמיות ונועשה דאליעזר הוא ג"כ חורחן של בניס שישה בכל המלות כו'. אך היא יפה מחורחן של בניס שהוא החיבור הכללות חשב"פ למ"ה לכך נכפלה שהי' גילוי אוח"ס ז"ה יותר משא"כ בשאר המלות שהם אברים דמלכא הרבה גופי תורה לא נתנו אלא ברמיזה. (הנה"ה). והענין דלכאורה באמת י"ל מדוע גופי תורה נתנו רק ברמיזה ומדוע לא ביארה התורה גופי התורה בפירוש ולא הי' ראוי לקרר לכאורה במקום שהי' ראוי להאריך ולבאר הדבר בפירוש. אך הענין כי אודי"תא מחבמה נפקת והחבמה היא בחי' יו"ד של שם הוי' וידוע שהיו"ד הוא בחי' למנוס ונקודה קטנה כי להיות שהחבמה היא ראשית הגילוי וכדי להיות גילוי מאור א"ס ז"ה לא היו יכולים להכיל כ"א ע"י למנוס עלום וכמ"ס מזה צכמה דוכתי ומהן בחו"א פ' לך לך זד"ה שרי אשתך וזד"ה רני ושמהי בת וזד"ה ולא אבה הוי' אלהיך לשמוע אל בלעט ושאר דוכתי. אך צמ"א נת' שנמנוס זה אינו למנוס והעלם גמור להסתיר האור לגמרי מכל וכל דהא כתיב הוי' הוי' היינו מהותו

ועלמותו עש שס הוי' כולא חד ממש אלא ענין למאוס הוא ע"ד הלמאוס שארז"ל לעולם ישנה אדם לתלמידו דרך קלרה שמלביש כל ההשכלה ומעלימו במלות ותיבות מועטים וזה המועט מחזיק את המרובה באמה רק שהענין צהעלם וכמו ענין המשנה לגבי הגמ' שבאמת כל הדינים העולים מפלפול הרב שבגמ' מרומז הכל במשנה כמאמר אילפא מי איכא מידי צברייתא דלא פשיטנא לה ממתינתין אלא שעב"פ הוא במשנה צהעלם וצרמיוה לצד והלומד המשנה לא יבין כלל זה רק אחר זמן רב כשילמוד ויחכם יוכל להבין זה וזה הענין שילמוד האדם בדרך קלרה. ועד"ז יובן ענין למאוס הוי"ד של שס הוי' וכמשנ"ת מזה צביאור מאמר הזהר פ' אחרי דע"ט הביאו עלי כפרה כו'. וזה ענין שבמ"ב באמרו הרבה גופי תורה רק צרמיוה כי התורה היא ה"ע אשר הוא בחי' יו"ד של שס הוי' שהמשנה מאור א"ס צחכמה הוא באופן זה דוקא. אך למעלה מהחב' הוא הכתר שנק' א"א וצפסוק נק' ארך אפים שסס הוא בחי' שלמעלה מהלמאוס ודרך קלרה וע"ז רמזו רז"ל כסא דמלכא משיחא מחזיק רכ"א לוגין היינו בחי' ארך. וזה ענין למען יאריכון ימך ליום שכולו ארוך כו'. וכמו עד"מ התלמיד שלמד המשנה שלאחר שהגדיל צחכמה יוכל לעמוד על כל הרמיוות שבמשנה להבין ההריכות המרומז צרמיוות אלו וכמו אילפא כנ"ל וזהו ענין גילוי א"א שלמעלה מהחב' וע"ז באמר והרובתך מהרה הלמה. וזהו מארז"ל מקום שאמרו להאריך אין ראוי לקצר מקום שאמרו לקצר אין ראוי להאריך כי יש צדקות מעטע ארוך ומעטע קצר אשר מעטע קצר רומז לבחי' הנק' עולם קצר ונק' ז"א ומעטע ארוך רומז לבחי' א"א. וזהו ג"כ ענין שופר מאריך והלגרות מקלרות פי' שופר מאריך שומשך בחי' אריך וזהו ג"כ ענין המאריך באחד וכמ"ס צמ"א. ועוד יובן ענין הנ"ל שהרבה גופי תורה נתנו צרמיוה דוקא כי החורה נק' מוסר אביך והוא כמו עד"מ טיפת האב שבה נכלל כח הולד כולו אבל הוא בקילור מופלג וצטען האס מחגדל ונעשה ולד כך הוא ענין חשצ"כ ותשצ"פ. אמנס האבות ע"י הציטול שלהס הגיעו שיאיר עליהם אור א"א שלמעלה מהחכמה וע"כ נכפלה פרשה של אליעזר באריכות ולא צרמיוה וקילור כו' כי צה האיר בחי' אריך כו' משא"כ הרבה גופי תורה נתנו רק צרמיוה לפי ששרשן מהחכמה בחי' יו"ד ולמאוס כו' :

ג אך להבין ענין הלשון יפה שיהתן. הנה ארז"ל צפ' חלק דל"ט ע"כ ע"פ אדם לעמל יולד כו' ועדיין איני יודע אס לעמל שיחה אס לעמל תורה כו'. כי הנה בחי' את הוי' האמרת היום והוא ע"ד מ"ס כי אמרתי עולם חסד יבנה כהחבד הוא יבנה ומתהווה תמיד כמאמר המהדש צעוצו בכל יום תמיד והמשכה זו מא"ס צ"ה דלאו מכל אינון מדות חיבו כלל הנה בתחלה צריחת העולמות הי' מפני כי חפץ חסד היא מאליו וממילא ועכשיו באחעדל"ת תליא והוא מ"ס כי אמרתי דקאי על כנס"י והאמירה זו היא בחי' רעו"ד שעי"ז את ה' האמרת כו' כמ"ס צד"ה לסוסי צדכני ועמ"ס צד"ה אני ישנה דפי' האמרת היינו המשכת לירופי אוחיות הדבור ויאמר אלקים יהי אור כנ"ל ועיין בחו"א צד"ה וידבר כו' וארא כו' צפ"י יבנה היינו בחי' ענין ע"ד לירופי אוחיות שתי הצניס צונות שני צתיס והוא המשכת החסד כשגמשך במל' דא"י הנק'

עיר אלקינו שע"ז ארז"ל הימתי גדול הוי' כשהוא בעיר אלקינו כו' ע"ס. וע"ז ארז"ל
 במקום גדולתו שם חסה מולא ענותותו כי הוא השפלה גדולה להחלש בעשרה
 מאמרות כו'. וזהו הנק' עמל שיחה כי לאו אורחא דמלכא לאשחעי במילין דהדיועא
 לומר יהי אור יהי רקיע כמ"ס צסידור דד"ה הקל קול יעקב ע"כ נק' שיחה וכמאמר
 הפייט כי הוא שח ויחי. והנה התפלה נק' ג"כ שיחה כמ"ס וילא ילחק לשוח בצדה
 ובתיב ערב וצקר ולתריס אשיחה ואהמה ובתיב תפלה לעני כו' ולפי ה' ישפוך שיחו
 כי ענין הצקשות שבתפלה ה"י ברכאן דללותא היינו המשכות אור"ס צ"ה צמדת
 מלכותו ית' להיות רופא חולים ומוצרך השמים כו' ועמ"ס מזה ע"פ תצנה ותכונן עיר
 סיחון כו'. וזהו ג"כ ענין כנועס שיח סוד שרפי קודש. וזהו וכל שיח השדה ערס יהי'
 בארץ עיין במדרש וצוהר ע"פ זה. וזהו עמל שיחה. ועכ"ז עמל חורה גבוה יותר
 במארז"ל מניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה. פי' שעה נק' המל' מקור בחי' הזמן
 הוא בחי' מל' מלך מלך וימלוך עבר הוה ועתיד והמשכה לחיי שעה הוא מהמדות
 עליונו' עולם הסד יבנה ומהמוחין המלוכשים בקס. אבל החורה היא חיי עולם. עולם
 היינו ז"א וחיי עולם הוא מחו"ב שהיא החכמה שלמעלה מהמדות אלפים שנה קודם
 שנבט"ע עיין בת"א דד"ה השמים כסאוי כי אין ערוך החכמה שבמדות לגבי עלמיו'
 הח"ע וכמ"ס דד"ה באתי לגני בענין עמקו מחשבותיך דג"ל. וגם כי עשרה מאמרות
 הוא הדבור כשמחלש למטה מהפרסא יהי רקיע כו' אבל הדבור שבחורה הוא
 המשכה מלמעלה מהפרסא כמ"ס ויהי קול מעל לרקיע כמ"ס צמ"א ע"פ זה. וזהו
 מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול תחת השמש פי' כי הוי' נק' שמש ואס' אלקים
 נק' מגן והוא ענין הפרסא. ועמל שיחה היינו תחת השמש שממשיך בחי' שם הוי' כמו
 שהוא מלוכש בש' אלקים. ע"י הפרסא. אבל עמל חורה הוא לעילא מן שמשא שממשיך
 אור"ס צו"א הנק' שמש. וזהו אין כל חדש תחת השמש שלהיות המשכת אור חדש
 זהו מא"ס צ"ה דוקא משא"כ המשכה מבחי' שמש ומגן זהו לחדש הישנות ולכן ע"י
 עסק החורה נמשך אור חדש ולכן ארז"ל על ד"ת בכל יום יהיו בעיניך כחדשים ועמ"ס
 מזה בת"א פ' בראשית דד"ה לאינה וראינה ועיין מענין תחת השמש בת"א פ' וארא
 דד"ה וידבר כו' וארא כו' ובזח"ג חוקת קפ"א ע"כ. וגראה לומר תחת השמש היינו
 אחר בחי' המגן ונרתק שהוא הפרסא ועי"כ אותותינו לא ראינו. אבל עמל חורה ממשיך
 מלמעלה מהפרסא ולכן התנאים ואמוראים היו עושים נסים מופלאים כמו גינאי
 חלוק לי נהרא וזערא דכבו מהיה מתים כמ"ס בדרוש בהרת ועיין בת"א ס"פ ואלה
 שמות ולכן מי שתורתו אומנתו פעור מן החפלה וכמ"ס צסידור שער הק"ס בד"ה
 להצין ההפרש בין ק"ס לתפלה. והרמ"ז פ' חוקת שם פי' תחת השמש היינו כשהמל' קומתה
 מהחזה דו"א ולמטה כו'. ויוצן עפמ"ס דד"ה והי' מדי חודש שיש צ' בחי' הדבור. הא'
 כשמקבל מן המדות. והצ' כשמקבל מהחכמה עלמה והיינו ע"י עסק החורה דמחכמה
 נפקת. וזהו ענין ההפרש בין כשהיא מהחזה ולמטה משכן המדות או כשהם שוין בקומתן
 כו' וזהו ג"כ ההפרש בין עמל שיחה לעמל חורה. והנה לפ"ז חורה למעלה מהתפלה
 ול"ל ענין חסידים הראשונים שהיו שוהין בתפלתן השעה כמות צום ובעלי עסק

התורה זמן רב בכל יום . אך הענין דלפעמים מצואר ישראל מחקשראן באורייתא ואורייתא בקוב"ה ולפעמים משמע נש"י גבוהים מהתורה שהתורה נק' מאורסה וכלה לגש"י . ונח' כי יש ב' צהי' אהבה בכל נפשך ובכל מאהך . והנה בכל נפשך צהי' ממכ"ע איז מחקשראן באורייתא כו' אבל ע"י בכל מאהך עלי גבול רעו"ד שהוא צהי' כחד אזי הוא למעלה מההכמה שהיא התורה . ותפלה צהי' זו גבוה מהתורה כי ממשיך יהי רלון עושים רלונ' ש"מ מה שלמעלה מההכמה כו' וכמ"ס צמ"א צד"ה איזה בית כו' וגבי שימי כהותס כו' וצד"ה יהודה אחת כו' . וזהו יש קוגה עולמו בשעה אחת דהיינו אף שתפלה נק' חיי שעה עכ"ז יש קוגה עולמו חיי עולם ע"י שעה א' כשים לו רעו"ד ומס"ג ממשיך צהי' וישע ה' שט"ה נהודין כו' והוא למעלה מחיי עולם כי ממשיך ימי קדם כג"ל וכמו צהי' אמי גבוה מצהי' אחותי עיין צד"ה רני ושחמי . וע"ז ארז"ל יפה שיחתן של עבדי אבות כי התפלה נק' שיחה כג"ל ור"ל דעם היות עמל תורה הוא למעלה מעמל שיחה אבל שיחתן של עבדי אבות צהי' רעו"ד בכל מאהך השתחווי' וציעול ממש זהו גבוה מאד נעלה מתורתן של בניס פי שיחה וו היא כענין שיחה והזוה בממשיך המשכות מל' דא"ס להיות כחד לאי' שזבו ענין עושין רלונ' של מקום וזהו חבנה ותכונן עיר שיחון כו' והוא למעלה מהמשכה שט"י חורתן של בניס הנק' חיי עולם ולפמש"ל דעמל שיחה נק' כשמשיכים בהדבור העליון מהמדות עליונות עולם חסד יבנה ועמל תורה היינו שמשיכים מה"ע עכ"ז יפה שיחתן כו' כי אית חסד ואית חסד צאד"ר קל"ג ב' וע"י בכל נפשך ממשיך מהחד דו"א ולכן עמל תורה גבוה מזה אבל ע"י מאהך צהי' עבדי אבות ממשיך מצהי' כי הפך חסד הוא חסד דעתיק והוא למעלה מעלה מההכמה וז' תיקונים דגלגלחא כמשיכים מו"ת דעתיק כו' וזהו ענין עשי"ת שנק' ירה האיתנים והיינו מ"ס צוה"ג אמור דק' ב' שביהכ"פ מנהורא עילאה נהיר ולא מנהורא דשמשא כו' צהי' לפני הוי' תהירו ע"כ הוא למעלה מהתורה שנק' שמש הוי' כו' והל"ל מצהי' הנק' תחה השמש כו' . ועו"ל הנה מצואר לעיל דעמל תורה הוא צהי' קול מעל לדקיע מלמעלה מהפרסא משא"כ עמל שיחה שהדבור מהלכש בהפרסא . והנה בין אל' לבי"ע יש פרסא אבל בין המאליל לנאללים אין די צפרסא כ"א למלוא ומקו"פ כמ"ס צה"א פ' וירא וע"י עמל תורה עב היות שממשיך גלוי מלמעלה מהפרסא והיינו מח"ע כי הפרסא שרשה מבינה כו' אבל כ"ז מהקו שאחר הלמלוא אבל על ידי בכל מאהך ממעמקים קראחין ממשיך מאור א"ס צ"ה שלמעלה מהלמלוא . ועוד הוא יפה כי ע"י שיחתן הג"ל ממשיכים יחוד תשב"כ ותשבט"פ שזבו ענין עובדא דהליעזר כג"ל ויהוד זה הוא שיומשך צהי' המשכה פנימי' מתשב"כ לתשבט"פ וזהו דוקא ע"י הרעו"ד צהלה שממשיך צהי' כחד וכמ"ס צד"ה תורה לוח לנו כו' . ועו"ל צענין יפה שיחתן כו' דהנה דוד המלך ע"ה אמר זמירות היו לי חוקיך ונענש ע"ז דוד זמירות קרית לבו והיינו כי זמירות הוא ההכמה שבמדות ואיך לעורר ההתפעלות ע"י הניגון ועד"ז גם מזמורים שצתהלים שהם ההתפעלות מאלקות הוא ג"כ רק מההכמה שבמדות ואין ערוך לד"ת שהן עלמות הבמה ולכן נאמר וארח אל אברהם כו' שהן חג"ת ושמי הוי' עלמויות ח"ע לא נודעתי לה

להם. אך זה שהמדות וחכ"ד שבהן אינן ערוך לחכ"ד זהו באילנות וכן בכל עולם אצל
 חג"ת דעתיק הרי הם גבוהים מחכ"ד באילנות ועד"ז יפה שיחתן של עבדי אבות שהם
 כענין זמירות שלהן יותר מהורחן של בניס בו' והכל עולה לסגנון אחד) ע"כ הגה"ה :
 ד **ומכ"ז** יובן בתוספות ביאור דקדוק לשון שיחתן. י"ל דהנה צביאור ע"פ וגלחה את
 את ראשה מצואר דלפעמים מלינו בשערות קדושה נפלאה כמו י"ג ת"ד
 וכמו בזמירות ולפעמים שער באשה ערוה ונחצאר דהשערות נק' מוחרי מוחין אלא
 שבצחי' עליונה מאד מאד אזי גם השערות ומוחרי המוחין נעלמים מאד וכמו ענין
 שיחתן של ת"ה לריכה לימוד לכן צחי' י"ג ת"ד ששרשן ממקום גבוה מאד מצחי'
 עתיק שהיא צחי' תהורה שבה"ם ע"כ גם הגילוי רק בצחי' שערות שהוא עד"מ צחי'
 שיחתן בו' היא קדושה נפלאה כי באופן אחר לא יוכל להיות הגילוי מצחי' עתיק שהוא
 ה"ם ממש וכמ"ס צמב"ם ש"ג ח"ב פ"ה אמנם המסך הראש השני (שבו גילוי כללות
 רדל"ה) הוא בסוד הדיקנא דעתיק כי אין יכולתו להתלבש באבר העלמי רק בסוד
 שערות לרוב העלמו עכ"ל . וזהו ענין דקדוק לשון שיחתן של עבדי אבות מחורחן
 בו' כי תורתן היינו עלמיות רמ"ה אברים ושיחתן רק עד"מ צחי' שערות ואעפ"כ זהו
 יפה יותר כי האבות שרשן מהג"ה דעתיק שמשם שרש הדיקנא ע"י התלבשותו חו"ג
 בכתר ומו"ם דא"א כנודע וקרומא דאורא בו מלובש ת"ת דעתיק ואורא ש"ג קרומא
 צחי' הדעת בו' ומצחי' זו לא יוכל להיות הגילוי רק בצחי' השערות הנק' שיחתן ויפה
 שיחתן בו'. ועד"ז נת' צמ"א מה שאו"א יונקים ממולות דמו"ם ונולד ונקא הוא גבוה
 ונעלה יותר ממה שמלבישים ממש לחו"ג דא"א . וגם לפי מ"ס הפרדס פ"א משער
 הלחלחות דשרש יג"מ שהן י"ג ת"ד נמשכין משלשה ראשי ראשים שהם כח"ב הגנוזות
 כללות ג' קוין י"ל דשם שרש האבות עמ"ס צד"ה א"ס צחקתי בענין פו' בעצמ' הנהר
 ישבו אבותיכם בו' והיינו כי נהר יולא להשקות את הג'ן סדרים דאורייתא והאבות
 שרשן למעלה מצחי' הכ"ל בצחי' ג' הגנוזות בעלמות המאליל וההמשכה משם רק ע"י
 שערות י"ג ת"ד. וזהו יפה שיחתן בו' ועמ"ס צד"ה ואברהם זקן בא בימים עד אברהם לא
 היו זקנה נמלא שצחמת שרש גילוי י"ג ת"ד נמשך מאברהם וילחק בו' ועיין צד"ר פס"ה
 ע"פ ויהי כי זקן ילחק בו'. וגם כי כללות התורה ג' קוין תורה ועבודה וגמ"ח וזהו
 עלמו ענין האבות. אברהם גמ"ח. בגשמיות ויעב' אשל וברוחניות ויקרא שם צ"ס ה'
 בו'. ועבודה קרבנות זהו ילחק שנעקד ע"ג המזבח. ותורה צחי' יעקב ויקם עדות
 ציעקב ותורה שם צישראל. וגם עכשיו י"ל יש צחי' זו דהנה ענין התשובה ממעמקים
 קראתיך ממשיך הגילוי מע"ם הגנוזות שהם העומקים ועי"ז מתמלא מה שפגם במלות
 נמלא המשכה זו למעלה מהמשכה שע"י מלות. והוא הנמשך ומתגלה ע"י יגמ"ר
 וי"ג ת"ד . ועיקר המשכה זו בשרי צר"ה ויוהכ"פ שנק' ירח האיתנים שבו נולדו
 האבות בו'. וזהו ענין יפה שיחתן של עבדי אבות בו' דוקא כנ"ל דהיינו ע"י ממעמקים
 קראתיך שזהו שרש האבות כמ"ס צמ"א צענין טורי חסוכא בו' ושקל צפלים הרים
 וכו' ונק' ג"כ שיחתן ע"ד אשיתה ואהמה וכמ"ס ג"כ צענין עיר סיחון ללותא הטי' וההטיה
 מה שמל' דא"ס נעשה עתיק לאילנות בו'. גם עבדי אבות כענין רחב"ד כעבד לפני

המלך והמשך מלמעלה מההכמה יהי רלון כו'. אצל ריב"ז כשר לפני המלך מצחי' חכמה כו'. ועמ"ש צמ"א צפ"י קדושתו למעלה מקדושתו דמאי קמ"ל אלא דר"ל כי קדושתו צחי' הקדושה שע"י המלכות מגיע צחי' א"א שרש הגאונים אצל ההמשכה מצחי' עתיק עם שהוא צחי' היותר תחונה שבמאלי נק' קדושתו והוא למעלה מההמשכה שע"י המלכות וגמסך ע"י י"ג מדה"ר. וזהו עלמו ענין יפה שיחתן כו' הטי' ושערות דיג"מ כנ"ל. גם ארז"ל שלשה העשימן מעין עוה"ב הצדקה לחק ויעקב. והנה מצואר צביאור דהשמים החדשים כי ההמשכות דהיום לעשותן גמסך יחיה מ"ה וצ"ן שהם מ"ד ומ"ן היצור הלילות צבי"ע אצל לע"ל השמים החדשים המשכות פנימית עתיק צל"ו והאבות שהעשימן מעין עוה"ב א"כ יפה שיחתן כו' מתורתן כו' כי היא המשכה מצחי' עקודים פנימיות עתיק כו'. והנה לפי מ"ש דצחי' עשי"ת הוא מעין צחי' יפה שיחתן כו' י"ל כי צמ"ע הוא יחוד כללית מ"ה וצ"ן דוגמת יחוד ילחק ורצקה כו' כי היא שמחת התורה יחוד חש"ב וחש"ע"פ וזהו וחדד קדה על שכמה כ"ד בפרין דאורייתא כו' כמ"ש צמ"א צד"ה תורה ליה לנו :

ה ויהנה זה הי' עובדא דאליעזר שהלך ליקח אשה ליחוק והשציעו שלא יקח אשה מצנות כנען כ"א ממשפחתו ומצית אביו דוקא. ופי' מפני שגח היה יסוד אבא ואתחוי בתלת גווי קשת שהמה הנ' בניס שס חס ויפת והי' שס מקו הימין ולכן לא ירד ממנו בהשתלשלות בהגשמה למטה כ"א גשארן בקליפות נוגה לצד וגם היו כמה לדיקיס ממנו שהם פלג ועבר כו' וכן הד' אמהות הם ג"כ מחולדות שס והוא מפני שבקליפות נוגה יש ג"כ טוב כו'. אצל חס הי' קו שמאל לכך ירד בהשתלשלות מאד להטהוות ג' קליפות העמאות לגמרי שאין בהם עיב כו' כי עיקר יניקת החילונים הוא מקו השמאל כמ"ש זאת חיקת התורה כו' ויקחי אליך פרה אדומה כו' ולכך לווה שלא יקח כו' מצנות הכנעני מודע דחס שהם חס ג' קליפות העמאות כו' כ"א ממשפחתי כו' שהם זרע דשס שממשפחתו היה רק קליפות נוגה שיש בה עיב ולכך חזר תרת בשופה וכן לבן ובתואל אמרו מה' ילא הדבר. וזהו ואתמר בת בתואל כו' אשר ילדה לו מלכה שהוא המל' דק"ג שאותה המל' שצטוב נק' מלכה והיא נק' מלכה צהירק להקטין הענין שהיא קטנה ממנו (והוא ע"ד ההפך בין דברים המותרים לדברים האסורים שהיהו הוא ג"כ מקליפות רק שהוא מק"ג שיש בה ג"כ טוב וע"כ יכול להתברר ואחר הצירור הוא מאד נעלה משא"כ האיסור הוא מג"ק שלמטה מנוגה ואינו יכול להתברר ולעלות וע"ז בלו כל הל"ת לדחותו ועמ"ש מזה צד"ה שחורה אנו ונארה כו' ומכאן יובן דשרש ק"ג צשרשה מצחי' חסד קו הימין ושרש ג"ק מצחי' גבורה דתבו כו' ורצקה שנתבררה מק"ג כשופנה בין החוחים נחטלית מאד כמ"ש צמ"א פ' תולדות צד"ה מים רבים) וזה הלך אליעזר לברר משבירת הכלים שבבי"ע והוא לברר הטוב שבנוגה ליקח לאשה ליחוק להעלותה לאילנות להצר צלחק כו' ועשה לו סימן הנה אנכי כלב כו' והיה הנערה אשר אמר אליה הטי לא כדך ואשתה ואמרה שחה וגם לגמליך אשקה כו' אותה הוכחת לעבדך ליחוק כו' פי' שהיה לריך לברר נילוך אלקות מק"ג ועשה לו סימן הזה כו' והוא מפני שההפך בין הקליפות לקובה

לקדושה הוא שמדת אלקות הוא רק להשפיע לזולתו והוא מפני שא"ס ז"ה הוא כל יכול ואינו לריך לבלום והוא רק משפיע לברואיו שא"ל לעלמו כלום שהוא כל יכול כו' ולכך כל זחי' אלקות היא המדה להשפיע לזולתו כו' וטבע הקליפות הוא רק הלטיטני נא זחי' לגרמי' הב הב שהם רולים רק לקבל לגרמי' לעלמם ולא להשפיע כו' ולכך עשה זה הסימן שאם תאמר בזה וגם גמליך אפקה שהוא מדת ההשפעה לזולתו הוא סימן שהיא גילוף אלקות והמהר ותחד בזה כו' והשאל לכל גמליו :

ו ורהאיש משתאה לה מהריש כו' פי' משתאה הוא שיאוי ושממה כמו אם שאו ערים מאין יושב והאדמה תשאה שממה ביטעי' סי' ו' ועמ"ש זד"ה נשא תקס"ג בענין מ"ב מסעות במדבר דוקא להכניע מדבר העמים ע"י העלאת מ"ג שלהם לזחי' המדבר הגדול והנורא שהוא עולם החבו לשון שממה זחי' מדבר שזה הי' מחמת ריבוי האור ומיעוט הכלי ע"כ הי' רק זחי' רלוא וביטול זה נק' מדבר ושממה ועד"ז ית' ענין משתאה ושממה דאליעזר שנתצטל מאד ע"ד מדבר ושממה דעולם החבו ועי"ז העלה דבקה מק"נ ששרש ק"ג הוא מעולם החבו ואין הדינין נמתקין אלא בשרשן. או יאמר ע"ד שנת' זביאור ע"פ לאינה וראינה זפי' במדבר אשר לא ישב אדם שם דמזואר זספד"ל רפ"ב שהוא מה שלמעלה מזחי' אדם העליון והוא זחי' מלחא שאין שם גידול השערות כמדבר שאין שם למיחה שהזריעה והלמיחה הם שינויים מקטנות לגדלות וזה שייך רק זחי' אדם משא"כ זחי' כי לא אדם הוא והוא זחי' רעדכ"ר דכתיב זי' אלו הוי' לא שניתי וזחי' זו דמלחא למטה זהו הרלון והמס"ג שלמעלה מהשכל וע"ז נאמר גם נלח ישראל לא ישקר כו' כי לא אדם הוא נלח ומלח הכל א' וע"כ גם זעובדא דאליעזר שראה זחי' שלמעלה מהשכל והגיע לזחי' זיעול הג"ל שלמעלה מהחכמה שזהו הנק' מדבר . וזהו ענין והאיש משתאה לה זחי' שממה ומדבר הג"ל אשר לא ישב אדם שם כענין אם שאו ערים מאין יושב שזהו למעלה מזחי' ישוב כ"א זחי' מדבר וכמ"ש זמ"א בענין דור המדבר שהם מזחי' מדבר הג"ל וזהו שאין להם חלק לעוה"ז פי' שזוה"כ הוא זחי' תענוג הגל מדבר ורלון הג"ל הוא למעלה מזחי' גילוי התענוג כ"א מקור התענוגים כמו שופר שהוא מטיל חרדה כו' ועד"ז ארז"ל ע"פ והגיעו שנים אשר תאמר אין לי זהם הפך אלו ימות המשיח שאין זהם. לא זכות ולא חובה זשנת פכ"ג דקנ"א ע"כ הרי שזחי' זו היום לעשותם גבוה יותר שיש זהם הפך ורלה"ע ולכן ארז"ל יפה שעה אחת זתשובה ומע"ט זעוה"ז מכל היי העוה"ז . וזהו ענין החפץ לה' זעולות כו' שמוע מוזנה טוב א"כ השמיעה והביטול למעלה מהשכל זהו עיקר החפץ ולכן ימות המשיח נק' אשר אין לו הפך זהם כו' וזהו ענין דור המדבר שלמעלה מזוה"כ . וזהו ענין משתאה שממה זחי' מדבר הג"ל. ופי' מפני שראה שנתקיים הסימן כו' וראה גילוי אור א"ס ז"ה למעלה מן השגחו נחצטל לגמרי ונחצבללו מחשבותיו לגמרי וכשאר מהריש בלא מחשבה שהוא תכלית הציטול כו' והוא כענין שזשעולים הנשמות מג"ע ההחיון לג"ע העליון מדי הדם ושנת כו' שהם עולים דרך עמוד כו' ופי' שזהו עמוד שולין מג"ע ההחיון לגטה"ע כו' ופי' כמשל אדם שמשגי איזה שכל כו' וכאשר משיג אח"כ זו השכלה חדשה ועמוקה מאד למעלה מן השכל אז הוא מתצטל מן

מחשבתו השכל הקטן הראשון שהשב קודם שהוא בא להשגת השכל החדש העמוק וזני
 זני הוא צחי' שיחוי בלא מחשבה כלל שהמח' הראשונה נפלה שראה שכל עמוק וחדש
 ולהשכלה השניה עדיין לא בא שהיא עמוקה מאד וכשאר זני וזני בלא מחשבה כלל
 רק צחי' שיחוי ושמהם שהוא הציטול לגמרי בלא מחשבה כלל וד"ל. וזהו ג"כ למעלה
 העמוד (שעי"ז הציטול הוא משיג אה"כ השכל העמוק וחדש) כי תחלה מחשבת
 ממחשבה ראשונה וכשאר בלא מחשבה כלל צחי' שיחוי וע"י הציטול הוא משיג אה"כ
 השכל החדש וזהו העמוד שעולים בו (וי"ל שהוא ע"ד המבואר בח"א ר"פ מקץ וז"ל וכן
 כשהולך מחיל אל חיל מדי חדש בחדשו ומדי שנת בשנתו יבא כל צד להסתהוות לפני
 כו' לריך עוד עזילה בנהר דינור אחר לשכות גם ההשגה שהשיג בג"ע התחנות ועליון
 כו' וכן נח' צפ' יתרו בד"ה מרחיקים ומעשיהם שזהו כענין שמינו בר' זירא דלס מאה
 תעניות דלשכת תלמוד בבלי כו' הגם שלמד תלמוד בבלי בדהילו ורחימו עד דלא שלע
 בו האור כנודע ממעשה דקטינא חדיך שקיה והיינו כי כל רב מבבל וכל רבי מא"י
 אשר בצבל עורי דפרודא אף כשמתעלים צחי' יחוד נק' רב וצחי' זו נמשך מזינה
 המקוננת בצריחה אצל רבי צחוס' יו"ד הוא חכמה עילאה שמאיר בא"י כמ"ש במח"א
 אות רי"ש סעוף ז' והיינו כי אבא יסד ברחא חוירא דא"י מהביס עיני ה' אלוקך זה
 והוא כמעלת האלילות על הצריחה וע"כ התענה כדי לשכות על צחי' השגה הראשונה
 דצריחה כו' והוא ג"כ כענין שיש קטנות וגדלות ויש אחר גדלות ראשון צחי' קטנות
 שני כדי שעי"ז יבא אה"כ לצחי' גדלות שני. וזהו ענין דלשכת על תלמוד בבלי שתלמוד
 בבלי כמו גדלות ראשון והשכחה צחי' קטנות שני לבוא אה"כ לצחי' גדלות בני כו'. ובעין
 זה פי' בס' פנים יפות מצעל ספר הפלאה ע"פ קטנותי מכל החסדים כו'. ושכחה זו
 י"ל שטנינה צחי' שממה הנ"ל שהוא מה שנשאר בלי מחשבה ונפל משכלו ומחשבתו
 הראשונה ונחצטל מכל ע"י שרואה צחי' שלמעלה ממאות שכלו והשגתו הראשונה רק
 שלא השיג עדיין צחי' התגלות זו וההשכלה שלמעלה מעלה מהשגתו ע"כ הוא צחי'
 שממה כו' ועי"ז אה"כ יבא להשיג צחי' השגה זו שלמעלה מהשגתו ונמלא שממה זו הוא
 הממולע שבין ג"ע התחזון לגעה"ע ובין געה"ע לאלילות כו'. ועד"ז יש
 מדרגות אין קץ. וכן בעליות המל' מצריחה לאלילות נסתר כל פרטיפה ונעשים רק
 נקודה אחת היסוד והוא ענין שממה הנ"ל ועי"ז נבנית אה"כ בצפראף נעלה יותר כי
 א"א להעשות מים יש כ"א ע"י שיהי' צחי' אין צינתיים וכמו בגידול ההצואה א"א
 שילמה הזרע בלתי אה ירקב תהלה ויקי' נעשה צחי' אין אנו דוקא יתלבש בו
 כח הלומה להלמיחו בריבוי עלוס ועמ"ש מזה בח"א פ' ויקהל בד"ה קחי מאתכס
 תרומה. ועד"ז יובן ענין אשר שם שמות בארץ א"ת שמות הלא שמות ומבואר בח"א
 גבי פורים בד"ה וצוואה לפני המלך ענין שמות מלשון שממה הוא ענין וחד חרוב
 דהיינו צחי' העלי' באלף השביעי שנק' ג"כ וחד חרוב צחי' שממה כענין צחי' מדבר
 הנ"ל שלמעלה מצחי' אדם ובממה זו הוא ג"כ צחי' ממולע שבו וע"י יתחדש בשמיטה
 שהחריה הגילוי צחי' עליונה יותר מה שעבשו הוא עדיין למעלה מהשגתו ובענין
 העמוד שבין געה"ע לגעה"ע שהוא עדיין לא השיג רק אה"כ יבא כו' וזהו ע"ד

שנה' סד"ה והי' הוי' לי לאלקוי' צפי' וכל אשר חסן לי עשר אעשרנו לך ע"ש ועיין
 עוד מענין העמוד בד"ה וזוה הנערה בזה ועיין מענין העמוד במ"א א' אות עיי"ן
 סס"ע' ע"ו ול"ע בענין חר"ך עמודי אור דכפר עליון) ובמ"ב כאן שהשיג הבנה חדשה
 ועמוקה מאוד שהי' גילוי אור א"ס ב"ה נתבטל לגמרי מן השנה ראשונה ולזה החדשה
 עדיין לא הגיע וגשאר משתאה בבחי' שיאוי' ושממה בלי מהשנה כלל רק ביטול בתכלית
 וד"ל והוא תכלית הביטול שנשאר בלא מהשנה כלל כי א"ס ב"ה לית מהחב"ב דהו"ק :
 ז' וז"ה ענין נפילת אפיס שנפל מן הראשונה ואינו מגיע לשניה (והענין י"ל עפ"י מ"ש
 במ"א ע"פ כמראה הקשת בו' בן מראה הנוגה בו' ואראה ואפול על פני אשר
 כשהגיע לבחי' גילוי זה דוקא נפל על פניו ומבואר במ"א ע"פ והר' כיני עשן ענין ג'
 גווי' הקשת המתרחי' בענין הוא מה שהמל' מזכרת מק"כ ועולים הצירורים דאו"ת.
 והס' ג' גוויין ע"ד ושלשת חרד מאד שמצירורים דחסו עושין הג' קוין דתיקון. וע"ז
 נאמר הנך יפה רעייתי ולפי שעולם החסו שרשו גבוה מהתיקון ע"כ בכה צירורים
 אלו נעשית המל' אשת חיל ע"כ שהוא בחי' כתר מלמטה למעלה ויסוד הוא חכמה
 בו' וזהו בן מראה הנוגה כי נוגה שבקדושה בחי' גבוה מאד כמ"ס וארח לדיקים כאור
 נוגה הולך ואור עד נכון היום במשלי סו"ו די"ח ואיחא באד"ר נשא קב"ע א' בפלגותא
 דשערי אויל חד ארחא בו' הו"ד ואורח לדיקים בו' שהוא בחי' לצנוניות דגלגלתא
 מה שלמעלה מבחי' שערות וע"ז נאמר אז תהענג על הוי' על דוקא והוא בחי' אור
 נוגה העליון שבפלגותא דשערי כמ"ס ציבור האד"ר סס. ובלק"ת פ' תשא בענין
 מחלית השקל איחא שאורח ה"ל מאיר צו יסוד דעתיק. גם צפרדם צע"כ ערך
 נוגה בו' שהנוגה הוא אש לבן כלמר נקי וידוע מענין שהחורה נחנה באש שחורה שהוא
 ז"א ע"ג אש לבנה בחי' עתיק יומין א"כ בחי' נוגה זהו גבוה מאוד. והנה זה לעומת
 זה בקליפת נוגה יש ג"כ בחי' לבן וזהו ענין לבן הארמי וגם בהרת עזה כשלג ולכן נק'
 ג"כ נוגה. אך שזהו למטה מאד מעורב עו"ר. אך כשמזכרים ק"ג ע"י כמראה הקשת
 בחי' או"ח שהוא התשובה בהילא יתיר ע"ז נאמר גם בן מראה הנוגה שהוא מה
 שגחצרה מק"ג שהוא בחי' כתר שבקליפות ושרשה מכתר דתאו וכשמזכרים הגילולים
 מהס' לבן בכה צירור זה המל' נק' אשת חיל המזכרת איחא נעשית כתר ועט"ב
 שלמעלה מהז"א וע"כ בבחי' גילוי זה שמבחי' כתר כתיב ואפול על פני שהוא בחי'
 שלמעלה מהחכמה והבינה והדעת ונתבטל מהשגתו לגמרי צראות גילוי אור שלמעלה
 מההשגה בו'. וכן פי' בת"ו בהקדמה ד"ו בן מראה הנוגה בו' בא שכינתא תתאה ונוגה
 לו סביב דאחמר בה נקבה תסובב גבר וידוע דפי' תסובב היינו מלך היותה בחי'
 כתר מלמטה למעלה אשר כתר הוא בחי' סובב בענין כתרואת בנימין) וש"ס וכד
 מנא לדמות כתר דאיהו דרגא עשיהא חמי מה כתיב בו' ואראה ואפול על פני דלא
 יכול למסבל כי הכתר גדול מכל מה שתחתיו כדודע מענין קרני החיות כנגד כולם. ואם
 מראות דלתחא הכי היינו שיחזקאל ראה בעולם הילוכה כ"ס וכ"ס מראות עילאין
 דספי' דבריאה כ"ס וכ"ס מראות דאילנות. וע"ד ואפול על פני דגבי יחזקאל יובן
 ג"כ ענין נפילת אפיס שהוא ג"כ הביטול בתכלית עד דלא יכול לסבול לבן נופל על

פניו והיינו ע"י גילוי יחוד העליון מה שנמשך מבחי' סוב"ע להאיר אל שכינת עיון ית' בשים שלום. וכיון שהמסכה זו בזה מבחי' סוב"ע ע"כ לא יוכלו לסבול ומופלים על פניהם. ודרך כלל זהו בחי' יוה"כ"פ שנאמר והבהנים והעם כו' כשהיו שומעים כו' ומופלים על פניהם כו'. ועמ"ש מענין זה דנפ"א ויוה"כ"פ שהוא חד דרגא צביאור ע"פ כי תלא. ומכ"ז יובן ג"כ פי' והאיש משתאה לה. לה דוקא. כי רבקה היא כשוכנת בין החוחים שכינתא תתאה שע"ז נאמר ומוגה לו סביב כנ"ל ובחי' כמראה הקשת כו' כן מראה הטובה כו' שע"ז ואפול על פני לכן נמשך לו ג"כ בחי' משתאה לה שהוא בחי' הביטול הנ"ל מה שלמעלה מההשגה שלא יוכלו כלי השגתו לסבול ולהכיל עד שנשחטם על המראה ע"ד מ"ש צדניאל סבי' ח' ואשחוטם על המראה ופרש"י ואחבהל על החזון וכן ביטעי' סו' ג"ט ע"ז וישחוטם כי אין מפגיג וע"ש בפרש"י ג"כ לשון תימה דהיינו מה שלמעלה מהשגה וכן צירמי' סו"ב שמו שמים על זאת פירש"י ג"כ לשון חמהון. ועפ"ז י"ל ג"כ כמ"ש ימלאהו בארץ מדבר ובתהו ילל ישימון יסובצבנהו יבוננהו פי' בחי' מדבר וישימון לשון שממה מזה נמשך אח"כ שיוצבצבנהו ויבוננהו והוא כנ"ל שע"י שממון וביטול הנ"ל נעשה אח"כ הבגין מחדשוהו א"ת שמת אלא שמת שנבחי' שמת יבא להצנות צבחי' שמת כענין טוב שס משמן טוב. (ועיין מזה ברבות פ' במדבר פ"ב דרי"א ח' מענין ובתהו ילל ישימון. ועיין מענין והאיש משתאה לה ברבות כאן במקומו פ"ס ממלמץ ומביט בה וצוה"ג פינחס דרכ"ה) ולכך הגנינה על מתריס הוא זקף גדול שהוא להראותו שהוא בחי' נעלה וגבוה מאוד (ועמ"ש מענין זקף גדול בד"ה ואשה כי תדור) שהוא תכלית הביטול למעלה כו' שהוא בחי' שתיקה תכלית הביטול (כמ"ש סד"ה את שצחתי חשמרו פי' סייג להצמח שתיקה סייג מקיף וגדר והוא בחי' כתר לי זעיר. ועד"ז נאמר בקריעת ים סוף ואחש תחרישון כו'). והו ענין שמו"ע בלחש שהיו שוהים חסידים הראשונים שעה ח' שהיה רק בחי' שתיקה תכלית הביטול:

קיצורים והוספות להדרוש יפה שיהתן.

א יפה שיחטן. רבקה ליחק חיבור צ"ן למ"ה. וע' מענין יחוד מ"ה וצ"ן בלק"ת בהצבאור ע"פ את קרצני להמי דרוש הראשון וא"כ משם מצואר דבחי' שס מ"ה זהו בחי' סוב"ע כו'. ועיקר היחוד ע"י ילחק שמאלו תחת לראשי. וכענין הנז' צוה"א ויחי דרכ"ט ע"כ צענין תפלת מנחה שאז עיקר היחוד ולכן תפלת ערבית רשות ואליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה מנחה מן ח' ה' בת"א ד"ה ויקה מן הבא צידו מנחה. ואת בריתי אקים את ילחק. גבורות גשמים. נבעלה למהיל לשמונה. הדר. ביום השמע"ל. ד' בניס ד' בחי' שס צ"ן. ילחק גימט' ד"פ צ"ן. רבקה אס יעקב ועשו רגליה יורדות. גדי בחלב אמו. זעזח"כ בשלח ד"ג ע"א ע"פ אופן מרכבותיו. והו שליחות אליעזר להעלות את רבקה. (הג"ה ועמ"ש צענין שליחות המרגלים לתור את ארץ כנען ג"כ צירור צ"ן לייחדו עס מ"ה שאז נק' ארץ ישראל שהוא כענין שמברכים על המלוא עובר לעשייתן בחי' המוסכת מ"ד להיות כח להעלות מ"ן כו'. ועמ"ש ע"פ ואשביעך כו' ע"ד שבע ברבות עכ"ה). עשרה גמלים. רחילת רגלי עבדי אבות היינו

מן האבק כמ"ש צוהר בענין ויאבק:

ב אף ע"י כל מלוא נעשה ג"כ יחוד מ"ה וצ"ן אך כאן הוא כללות היחוד השב"כ
 עם השב"כ פ. ובשאר המלות זהו דרך פרט (הג"ה דוגמת ר"ה כולל חיות כל
 השנה ובכל יום נמשך חיות פרטי מהכלל אל הפרט ועד"ו כל חדש חשוי יש בו צה'
 כללות לכל השנה בר"ה נמשך יראה וציוהכ"פ תשובה. סוכות שמחה של מלוא. שמע"ל
 שמחת תורה כו' ונק' ירח האיתנים. ועמ"ש לקמן ססעי' ד'. עכ"ה) כמו ההפרש בין
 רמ"ה אצרים ובין מוח ולב (וע' הפרש ההתכללות בין עקודים לצרודים) וע"ד בא
 דוד והעמידן על י"א וכן והצבת לרעך כמוך זהו כלל דכל אורייחא וכן אהוי"ר יסוד
 רמ"ה מ"ע ושס"ה ל"ת. והנה מה שדיני התורה לא באו בגילוי זהו שפרשן מחכמה
 יו"ד נקודה אחת. ואינו למלוא גמור רק ע"ד לעולם ישנה אדם לתלמידו בדרך קצרה
 אך למעלה מהחכמה והיו"ד הוא אריך אגפין צה' אצרות שלמעלה מלמלוא היו"ד כו'
 ולכן האצרות זכו לצה' זו וע"כ פרשת אליעזר באה בארובה. וכן נחבאר בלק"ת פ' ויקרא
 בציאור ע"פ ולא תשבית מלה פ"ד שסיפורי מעשיות שבתורה הם מצה' הכתר שלא
 ניתן להתלבש בחכמה. ועמ"ש מטען ארתיות התורה בד"ה מזוזה מימין שפרשם למעלה
 מן החכמה וזהו ענין יפה שיחתן כו'. (הג"ה ואפ"ל באופן אחר כי זה שבתורה באו
 הדינים ברמיזה לפי שהחכמה היא גבוה מאד ונק' שכל הנעלם. ולכן הינה מאירה
 בגילוי וקירוב כמו הצינה אלא מרחוק כמ"ש בד"ה ציוס השמע"ל ות"א כנישין יהי
 לבין. ולכן נאמר אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. וכמו האב אינו מזריע רק עפה
 כו' רק בצטן האב נעשה ולד ברמ"ה אצרים כן הצינה נק' רחובות הנהר כו'. אמנם
 יש לפעמים שגם החכמה יאיר בגלוי רב כמו הצינה ע"י המשכת הכתר כמ"ש בד"ה
 ציוס השמע"ל הג"ל וזהו הענין האצרות שבא פרשתן באצרות גם בשב"כ לפי שלהם
 הי' מאיר החכמה ג"כ בקירוב וגילוי כמו הצינה כו' והיינו ע"י הצינול שבהם אברהם
 אבר מ"ה. ויותר י"ל שהכפילות הוא עדמ"ש ועל השנות ההלום אל פרעה פעמים
 כי נכון הדבר מעט האלקים וממהר האלקים לעשותו וענין וממהר יבין ע"ד מ"ש
 בלק"ת פ' קרח בענין והנה פרח מטה אהרן ויגמול שקדים. והיינו לפי שענין ההלום
 נמשך ממנו יני"מ ומ"ת. גם יש להעיר מענין צעתה אחיטנה. וכן בשבת יום ליום
 יציע אומר. כמ"ש בסידור כי עיסקא דשבחא כפול שירו כפול מזמור שיר קרבנו
 כפול וע' מזה בלק"ת ד"ה ראו כי ה' נהן לבס אח השבת. והנה ענין עיסקא דשבחא
 כפול ר"ל יחוד מ"ה וצ"ן דהיינו ענין זכור ושמור. ועד"ו י"ל שכל פרשתו של אליעזר
 לפי שהוא ענין יחוד מ"ה וצ"ן משא"כ המלות בנין רמ"ה אצרים זהו רק הכנה לצה'
 היחוד. וזהו שפ' והי' אם שמוע לא נק' עושין ראונו של מקום שהרי נאמר ואספת
 דגך זקשה הרי נאמר והי' אם שמוע חשמתו אל מליתי אעכ"ל כי פי' עושין ראונו
 של מקום היינו שבצה' מקום ממכ"ע יומך גילוי רצון עליון הסוכ"ע דהיינו יחוד
 מ"ה וצ"ן זה נמשך ע"י ובכל מאדך דוקא. ועד"ו נכפלה פרשתו של אליעזר כו':

ג ופי' שיחתן. ענין עמל שיחה. אח' ה' האמרת כי אמרתי עילס חמד יצנה בד"ה
 לסוכתי. ופי' יצנה ע"ד שתי אצנים צונות שתי בתי. עיר אלקינו. כי הוא שח

ויהי אך כי לאו אורחיה דמלכא כו'. ול"ל התעלל"ת והיינו ג"כ ע"י החפלה. ע"כ
 ובקר ולהרים השיחה. ונק' החפלה חיי שעה. אך התורה היא חיי עולם (וע' צמד"א
 ח"א פ"ו בענין אהבת עולם דפי' שגובה מאה"ר. והיי עולם ע"ד חיי העוה"ב. שעה"ב
 בינה הנק' עלמא עילאה. והיי שעה"ב הוא מהחכ' והחכ' תחיה צו"ד נצרא העוה"ב).
 אלפים שנה. ויהי קול מעל לרקיע. ועמל שיחה י"ל שנק' עמל שחת השמש. משא"כ
 עמל תורה הוא לעילא מן שמשא כי שמש ומגן. תחת השמש מהחיה ולמטה. משא"כ
 למעלה מהחיה עץ החיים חיי עולם. אך מלינו בהחפלה למעלה מהתורה יש קויה
 עולמו בשעה אחת. אחת היא יונתי למעלה מששים מלכות ששים מסכתות. והיינו ע"י
 רעו"ד כתר. ולכן אמר ריב"ז א"י צאיזה דרך. ודרך חיים. בלרוד החיים. שקראה אמי
 למעלה מבחי' אחותי. ולכן יפה שיחתן. עיר שיחון. לית חסד ולית חסד. ובחי' הארה
 זו י"ל שמאיר בפשי"ת ידה האיחנים. ונק' ראש יחוד כללי גם ע"י התורה קול מעל
 לרקיע אצל ע"י רעו"ד גם למעלה מהקו כו'. גם שיחתן בענין זמירות ולכן דהע"ה
 נענש על אומרו זמירות היו לי חוקך אצל בהאבות יפה שיחתן כו'. (ובענין זה מלינו
 שארז"ל ע"פ כי טוב יום בהלךך מאלף עיב לי יום אחד שאזה יושב ועוסק בתורה
 מאלף עולות שעתיד להעלות שלמה בך כפ"ב דשבת ד"ל סע"א. וב"ה כפ"ב דמכות
 ד"י סע"א. ויש להקטיר ע"ז שהרי פ"ק דמגלה אמרו דת"ת דיתיד קולא מעבודה שהוא
 קרבנות. ואיך טוב יום אחד שאזה יושב דהיינו עכ"פ ת"ת דיתיד. אלא ל"ל לפי שדוד
 גבזה משלמה. כי דוד הי' כללות מל' דאלי'. ובאר המלכים ואפי' שלמה הי' רק הארה
 פרטית מבחי' מל' וע"ד ששים המה מלכות כו' אחת היא יונתי עו' מבחי' ששים הם ו"ק
 דמל' הכלולים מיו"ד א"כ המה בחי' פרעיים משא"כ א' היא היינו כללות המל' דאלי'
 ובחי' ששים הנ"ל זהו כשמאיר בצריאה ילי וכמ"ש צה"ב פ' שמוח דיו"ד ע"ב ובמק"מ
 שס שהס ששה היכלות דצריאה והיינו שכל א' כלול מיו"ד. אצל א' היא יונתי היינו
 מל' דאלי'. ולפיכך אף שפעודה גדולה מת"ת זהו בכל איש ואיש. אצל תורה דוד
 גבזה מעבודה דשלמה. וכדאיתא שדהע"ה הי' מחבר תורה שלמעלה בהקצ"ה. וכן
 מי שחורחו אומנתו אינו מבטל לחפלה ל"ל שטסק התורה שלו גבזה יתד מטסק התורה שלמי
 שאין תורתו אומנתו. וע' ברבות פ' חיי פס"ב ופ' מקץ פל"ב גראה דמפרשים פי' כי טוב יום
 בהלךך מאלף שהוא ענין מארז"ל יפה שעה אחת בתימט"ע בעוה"ז מכל חיי העוה"ב. ואיך
 שיהי' יובן מזה שהבח' המעוטה של עולם העליין גבזה מכל עוה"ת. כמו רגלי החיות
 כנגד כולן כו'. אשר לכן יפה שעה אחת של קורת רוח בעוה"ב מכל חיי העוה"ז.
 והיינו משום שכל העונוי עוה"ז הם רק פסולת ממה שגבל בשעה"ב ולכן אינו ערוך
 אף נגד שעה א' בג"ע התחתון. וכמ"ס מזה בד"ה מנורת זהב. ובד"ה הני ה' אלקיכם
 דפ' לינית דרוש הראשון פ"א בענין וכל קרבו. כי הני הכפר זהו פרסא המפסיק
 בין אברי הנשימה לאברי מוון ובקרבנים מהבשר השפע ומובחר החיות עולה לאברי
 הנשימה כו' עד שהפסולת נדחה כו'. ובד"ה שמש יצאל בענין פי' ובחרת בחיים.
 יהי רקיע ויהי מדיל. ועד"ז יובן ג"כ להיפך ענין יפה שעה א' בחומט"ע בעוה"ז
 מכל חיי העוה"ב. כי העוה"ב אף שהוא למעלה מהפרסא מבחי' יהי רקיע. עכ"ז

הומע"ט מניע עוד למעלה יותר בבחי' סוכ"ע לכן יפה שעה א' וכו' וזהו כי טוב יום
 בחגריך מאלף לפי מהרמ"א היינו אף מבחי' אלפף חכמה כו' כי בחורה נאמר
 ואחא מרצות קדש. ועד"ז הוא ג"כ ענין יפה שיחתן של עבדי צחי אבות מתורתן
 של בניס. כי הם מעולם העליון יותר עד שבחי' התחזונה שבהם גדולה מכל מדרגות
 העליון של בניס ואף מתורתן של בניס וכמו שכל' דילי' נעשית כח"כ לעשי' הרי צחי'
 התחזונה דילי' גבוה מכל העשי' כולו ועד"ז מל' דלילי' עתיק דבריאה וכן מל' דח"ק
 עתיק ללילי' כו' והיינו מל' של עולם העליון נעשה מקור ושורש של ההכמה שבטולם
 התחזון והיינו יפה שיחתן כו' מתורתן כו'. ועוד יובן זה דהנה ארז"ל דבר גדול מעשה
 מרכבה דבר קטן הויות דלבי ורצא. והיינו א"א וז"א. כי ז"א נק' קטן כי נער ישראל.
 וזהו ענין עיטה אור כשלמה שהחורה היא הממולע בין אור א"ס ובין צי"ע והממולע
 יש בו מב' הבחי' היינו צחי' א"ס וצחי' שורש הגבול והיינו סחים וגילא שבחורה א"א
 וז"א. חסד דלגאו שבחי' א"ס וחסד דלבר צחי' חסד עולם כמ"ס בלג"ה דד"ה חסדי
 ה' כי לא חמנו. והנה האבות הן הן המרכבה שהיו כל ימיהן בבחי' רו"ש שמגיע בבחי'
 דבר גדול היינו א"א. ולכן הוא גבוה מתורתן של בניס שהם צחי' ז"ג. ועד"ש כ'
 הארז"ל ש"י תומ"ל ממשיכים יחוד ז"ג אבל יחוד א"א ח"א להמשיך אלא ע"י מס"ג
 היינו רלוא ושוב. ולכן קדמה קבלת עול מלכות שמים לעול מלות שזהו דבר גדול
 מעשה מרכבה ש"י המרכבה שרפים עומדים ממעל לו ממשיכים מבחי' כח"כ צביאור
 ונקדשתי בחוך צ"י. וזהו ממעל לוא"ז ז"א. והיינו ענין והחיות נושאות צחי' אדם
 לבחי' כי לא אדם הוא דד"ה זכור ושמור בדבור אחד. והאבות היו כל ימיהן בבחי'
 מרכבה זו וביטול זה ואדרבה הן מרכבתא עילאה דלילי' ומעלות חו"כ לאור א"ס ממש
 כמ"ס. גם כמ"ס במ"א בענין שהמניד צישרו להב"י שיזכהו לבוא עק"ה הרי זה
 מעלה גדולה יותר אף מהעסק בתומ"ל שעסק הרב"י חמשים שנה כו' אף כי ובחירת
 צחיים שהן התומ"ל. אלא שזהו כמו חיי החיים ע"ד ודרך חיים שלמעלה מנר מלוא
 וחורה אור. וכמו המקור חיים לגבי מים חיים הנמשכים ממנו ע"י גידים דקים כו'.
 והנה האבות היו כל ימיהם בבחי' ציטול ומס"ג הנ"ל וזהו ענין הן הן המרכבה. לכך
 יפה שיחתן של עבדי צחי אבות מתורתן של בניס. וזהו חין קורין אבות אלא לשלשה.
 רק באבותיך חסקה'. ולכן ארז"ל ברצות פ' וירא פנ"ה שאמר לו הקב"ה למשה רבינו
 שדימה א"ע לאברהם ובמקום גדולים אל תעמוד כו'. ונאמר על אברהם האדם הגדול
 בענקים שגבוה מבחי' אדם הראשון שהוא חכמה והיינו ע"ד הנ"ל צפי' דבר גדול
 כו'. והנה זהו בשרש דבר גדול ודבר קטן שהם א"א וז"א ועמ"ס בענין שופר גדול.
 וצפי' תלמוד גדול או מעשה גדול. אך בהתלבשותן למטה צבי"ע יובן זה יותר כי משנה
 צילי' ששס מט"ע הנק' נער ולכן נק' דבר קטן. וע' בלג"ה בסופו האריך אף משנה
 ותלמוד צו"ק דבריאה וילי' כו' והמרכבה היא דבריאה ששס מאיר צינה הנק' פוס
 ממלל רברבן לכן דבר גדול מעשה מרכבה כו' וכש"כ האבות שהן מרכבתא עילאה כנ"ל.
 קיצור מהגה"ה. ענין כי טוב יום. לפי שדוד מל' דלילי' ע"כ עסק החורה שלו גבוה
 מעבודה דשלמה. ויש פ' כי טוב יום ע"ד יפה שעה א' של קורת רוח בעוה"כ מכל

חיי העוה"ז. כי יהי רקיע ויהי מזדול. וכל קרבי כו'. ויש פי' שהוא ע"ד יפה שעה
 א' בתומע"ט בעוה"ז מכל חיי העוה"ז. הנח' התחנה שבטליון היא שורש ומקור
 לעולם התחנות ועד"ז ה"ע יפה שיחתן של עבדי צחי אבות מחורתן של צניס. גם ע"ד
 דבר גדול מעשה מרכבה דבר קטן היות דאז"י ורצא. ארז"א סז"ס וגליא. והרי
 האבות הן הן המרכבה. ר"ש מס"ג ממשיך כה"ג ותומ"ל ו"ה. לכן ציטרו המגיד
 להרצ"י. מקור לגבי גיד הגמך ממנו. אין קורין אבות אלא לשלשה. ובמקום גדולים אלא
 תעמוד. משנה צילי' נער. המרכבה צריאה. שדפ"ס עומדים ממעל לו :

ד ורשון שיחתן זהו ע"ד ועלהו לא יכול. שהם כמו השער שבמקום עליון זהו
 קדושה קדוש יהי גדל פרע. י"ג ת"ד. משא"כ בלויס והעבירו חער.
 וי"ג ת"ד גבוהים אפי' מחו"ג דא"א כש"כ מו"א. ועד"ז יפה שיחתן כו' מחורתן כו'.
 כי שורש האבות מהג"ת דעתיק. ועכשו יש מצה' זו ענין ממעמקים קראתיך כו'
 ושקל בפלס הרים. המלך הקדוש. קדושי למעלה מקדושכס. ועמ"ס בענין שבעה
 רועים ושמונה נסיכו אדם. הילוניות של עולם העליון גבוה מן הפנימית של עולם
 התחתון זהו ג"כ ע"ד יפה שיחתן כו'. וזהו ענין עבדי צחי אבות ע"ד רחב"ד בעבד
 לפני המלך. א"ג עבדי היינו מט"ט שנק' עבדו זקן ציתו צחי' נער הייתי גם זקנתי
 כשעולה באלי' לכן יפה שיחתן של עבדי כו' מחורתן של צניס שהם צריאה וילי' כמ"ס
 במ"א צפי' על תורתך שלמדתנו :

ה שלשה בני נח נה"י שי"ח. גם אליעזר גימט' שי"ח והיינו מ"ס וירק את הניכוי
 וכו' שמונה עשר ובלש מאות כו' פ' לך י"ד י"ד וע' מזה ספ"ג דנדרים
 דל"ב. ובמ"ע סי' ל"ד פי' שיה גימט' ג"פ קו היינו המשכת ג' קוין נה"י הגמטריס
 במל' דהיינו צחי' אליעזר שה"ע ג' צחי' המרכבה שור ארי' נער וזהו ענין המשך
 אליעזר דולה ומסקה כו'. ומצחי' הוד קו השמאל נאהו הקליפות דוח וגמטך בג"ק
 העמאות אבל משם קו הימין נמשך רק בק"ג שיש בו עוב ועונה לו סביב. ויכול להתברר
 צחי' כמראה הקשה כו' כן כו'. נונה לגבי ג"ק כמו כחר לגבי ע"ס וכמו אלי'
 לגבי צי"ע. וידוע כי רק בהשחללות הקליפות למטה נעשו רע יותר. משא"כ
 בשרטן שהרי ארו"ל לש"ס נחזיון כו' ונסקיה לברעיה כו'. ועשה לו סימן ואמרה
 שחה. כי בקדושה מיהב יהבי. וההיפך בקליפה הב הב. לכן עפר מדצר פסול
 לכסוי. ועמ"ס ע"פ ויאבק כו'. ומעלת ארץ נוק' שיש בה כה הלומח על ידי נעוץ
 תחלתן בסופן. צפי' הנה אנכי נלב על עין המים פי' באוה"מ הנה אנכי היינו
 עשרת הדברות שפחה באנכי. נלב ועומד בעובדא של זוג הגולה מעין המים
 שעל ידי זוג זה נולד יעקב ובתיב ויקם עדות ציעקב. ובעה"מ פי' כי עין המים
 היינו שנמשך בהמעין מצחי' עין ה' אל ירחיו למיחלים לחסדו. גם עין ע"ד
 יצרכו כאישון עינו עין יעקב הוא נבואה. גם י"ל אנכי הוא הכתר נלב על
 עין המים שנמשך להאיר בחכמה שזהו ענין התורה. וזהו עלמו ענין אנכי
 הוי' אלקיך כו'. נזם זהב בקע משקלו פי' הצחי' ע"ס בקע לגלגלת צפ' פקודי
 וסיקבלו שני לוחות הברית שבהם עשרת הדברות ויש בכללם קע"ב חיצות

כו' עכ"ל. ועמ"ס מזה ע"פ והי' עקב תשמעון. והנה יעקב שולד מזווג זה הוא יו"ד עקב וגם אותיות יצקע ע"ש אז יצקע כשחר אורך וע' זוהר אמור דק"ד ונסידור שער חג הסוכות מענין בקיעה ו' וגם בקע לגלגלה שהוא מחליט השקל נאמר בו כל העובר על הפקודים ואמרו צירושלמי פ"ק דשקלים כל דעבר על ימא. וביס נאמר ג"כ ל' בקיעה נטה אח' ידך על היס וצקעהו. גם ארז"ל ברבות פ' בשלח פ' ע"ו שצדקותו נצקע היס. וזהו י' עקב דהיינו ג"כ יו"ד בקע שע"י נטה אח' ידך יו"ד נצקע היס וע"כ נחנו בקע לגלגלה בקע לשון בקיעה שיצקע כשחר אורך וארוכהך מהרה תלמח. היינו בקיעת ההסחר. ועמ"ס מזה בלק"ת פ' לו. וזהו ענין קע"ג חיצות שיש בהם הר"ך אותיות צחי' כתר שמשם שורש כח הבקיעה דיעקב אמר יצקע כי יעקב ת"ת צריח התיכון העולה עד הכתר ומצריח מן הקלה אל הקלה היינו עד צחי' עקב וצוקע הפרשא הנפסיק בו' והיינו ענין הקו וחוט ועמ"ס ע"פ וזכרתי אח' צריחי יעקב בו' שנאמר יעקב מלא צו"א וזהו צחי' הקו וחוט הצוקע אח' החשך. והיינו ע"י עקב תשמעון להזהר גם מעונות האדם דש בעקביו עי"ז ממשיך להיות אז יצקע בו' וכ"ז מרומזו בענין בקע משקלו. וצמח"א צי"ח סעיף ל"ב בקע כל בקיעה מסטרא דיסוד הבוקע ועושה לו דרך לעצור (ול"ע דיעקב הוא ת"ת) וצקע גימט' צ"פ חלקים בו' וכל בקיעה הוא מסטרא דחלקים עכ"ל. והי"נ כ' ע' צפי' מאמר הזהר פ' בראשית דט"ו צריש הורמנותא דמלכא בו' בקע ולא בקע בו' ע"ש מה שמפרש ע"ז עכ"ל. ועמ"ס ע"פ ונצקע הר הזיתים בו' :

ו וזרין והאיש משתאה. ע"ד במדבר אשר לא יבא אדם שם. צחי' רלון פשוט במס"ג שלמעלה מהשכל הנק' אדם. מדבר כמותה במדבר הגדול. וזהו משתאה. שצחי' והאיש בא לצחי' לא עבר בה איש. וזהו ענין דור המדבר. והיינו ע"י שראה גילוי מצחי' שלמעלה מההבנה. ע"ד"ז העמוד שבין געה"ת לגעה"ע. ר"ז לס דלשכח תלמוד בבלי. קטנות שני. נקודה תחת היסוד. שמות שמות. ועמ"ס בלק"ת פ' במדבר בענין מדבר. ומ"ש ע"פ ויחדר כל העם צד"ה זכור ושמור בדבור אחד. ובגמ' אשתומם כשעה הוא פ"ק דחולין דכ"א א' וצדפ"ד ע"א פרש"י אשתומם ל' תימה. וכן פרש"י בישעי' סי' נ"ט ע"ז. וזוהר ויגש דר"ו ע"ב ע"פ כי הנה המלכים שהם זו"ג נועדו היינו יהוד וחיבור אזי העולמות המה ראו כן תמהו והיינו כמש"כ שצחי' נפילת אפיס זהו ע"ד והאיש משתאה וא"כ הוא ע"ד כן תמהו וזהו ע"י היחוד שבשים שלום. ועד"ז פי' ברבות ר"פ ויגש כי הנה המלכים נועדו זה יהודה ויוסף שהם מל' ויסוד. המה ראו כן תמהו ויתמהו האנשים איש אל רעהו צפ' מקץ מ"ג ל"ג. והיינו ג"כ לפי שראו דבר הפלא שלמעלה מהשגתם ע"ד והאיש משתאה בו' שהיה מכה בגביע צו' כדפרש"י שם. וכן לפי' המדרש דשייך לענין כי הנה המלכים נועדו כי י"ב שבטים הם צצריאה וכשהשיגו וראו יחוד עליון דאל"י תמהו בו' שזהו למעלה מהשגתם :

ז וזרין ענין נפ"א. ובצחי' פ' קרח ע"פ ויפול על פניו. כי נפ"א יש בו ג' כוונות. האחת למורה השכינה כענין שכתוב במשה ויסחר במשה פניו בו' וכן צחיות

הקדש והחיות רלוא ושוב בו' שאינן רשאין להחשב כאלוהי מרלוא ולהליץ בו'. וא"כ לפירוש נפ"א זהו ענין ושוב בו' : הג' להראות חבירם חושיו וביטול הדגשם בו'. וזהו ג"כ כענין משתאה . כמראה הקשת בו' ואראה ואפול בו'. נוגה בקדושה בחי' גבוה מאל . וכן הצירור שמבחי' ק"ג עי"ז נעש' המל' עט"ז . וכן ציוהכ"פ וטפלים על פניהם . מתרים זקף גדול . שמו"ע בלחש :

שירש חבות הם שורש ג' עמודים תורה ועבודה וגמ"ח כי אברהם חסד ויעקב תורה ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל . ועבודה ילחך יגעקד ע"ג המוצח . והנה קרבות זהו חיבור מ"ה וב"ן בהמה גימט' ב"ן וכללת צביטול שם מ"ה כמ"ס בלק"ת פ' פינחס בד"ה אח קרצני להמי דרום הראשון בהציואר . ורצקה היא שורש בהמה שם ב"ן רצקה של שלש בשר בשר ב"ח א"פ' תולדות בד"ה מים רבים לא יוכלו . וע"כ העלאת רצקה לילחך זהו שורש חיבור ב"ן בהמה בחי' מ"ה זהו שורש עמוד העבודה בו' . וע"כ זה ה' כללות יחוד מ"ה וב"ן . מה שכל מלוא זהו רק פרט . וקרצן גימט' ארך הפיס המשכת א"א שלמעלה מההכמה בחי' יו"ד בו' ע"ל סעיף ז'. והנה כדוגמא זו תרי"ג מלות ניתנו לישראל בא דוד והעמידן על י"א סוף מס' מכות וע"ס צעין יעקב במהרש"א מה שהקש' ע"ז והתירולים דחוקים . וי"ל ע"ד אחת שאלתי וכו' ממך למדתי שאמרת ועתה ישראל מה ה' אלךך שאל ממך כ"א ליראה ואה"כ אמרת מלות רבות . והתירוך שאל כ"א ליראה וע"י היראה ממילא יבוא לשאר המלות כי בקדושה המדרגות כלילי יהו ואין שם קלון ופרוד וכמ"ס בזה בלק"ת ס"פ מסעי . ועד"ז בא דוד והעמידן על י"א לומר כשיהיו אלו י"א המדות צידן חיי ממילא יהי' בנקל לבוא לקיום כל תרי"ג מלות . ועד"ז העמידן יסעי' על שם וצו'. ואלו הבחי' הם כלליים לגבי כל התרי"ג מלות . וזהו דוגמת ענין פ' אליעזר עבד אברהם שזהו כללות היהוד דמ"ה וב"ן לכן זהו למעלה מכל התורה שניתנה ברמזה כמ"כ ענין י"א מדות הללו הם ענינים כלליים וכו' :

פרשה תולדות

ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם דאריד את יצחק . פ"ז דב"מ דפ"ז א' נהפך קלסתר פנים של יצחק ונדמה לאברהם . מיד פתחו כולם ואמרו אברהם הוליד את יצחק . י"ל שהוא בחי' שמאלא התכליל בימיא . וכענין דס נעבר ונעשה הלכ . ובעמה"מ דקל"ג ג' בט"ז פיו"י פי' כי הדעת דז"א נוטל תרין עטרין מואו"א שהן ה"ח וה"ג שמקבל מיסוד הימא ולכן דעת אותיות עדות . שניכר בפניו שהוא בן או"א מאחר שיש בו ה"ה וה"ג שהן מאו"א לופן ואודס בו' ע"ס . וזהו ענין אברהם הוליד את יצחק . שזו איקונין של יצחק דומה לאברהם מטעם הג"ל והוא מהמבואר באדר"ז דרל"א א'. ועמ"ס מענין עדות בד"ה אלה פקודי המשכן גבי משכן העדות . ועמ"ס בד"ה וכל בניך . ועפ"ז י"ל ג"כ מ"ס ברצות כי חשא ס"פ מ"ו אמרו הנביאים להקב"ה אחת אומר שאינן בניך וצפניהם הם נכרים שנאמר כל רואיהם יכירום כי הם זרע בניך ה'. פי' וצפניהם הם ניכרים כי שרשם מו"א שמהירים בפניו התרין

החרין עטרין דירית מאו"א ובאדם למטה ה"ע אהבה רבה שיש באדם וכן יראה כו'. גם כמ"ס גד"ה ראה אנכי נוחן לפניכם. לפניכם צנחי' פנימיות יש בכ"א שם הוי'. אשר צחי' י"ה זהו סהדותא שהוא בן או"א כו' וזהו ובפניהם הם ניכרים כו' ועמ"ס גד"ה ואלה המשפטים אשר תשים לפניכם. ברבות ר"פ תולדות דס"ע ז' ילחק נק' אברהם שנאמר בן אברהם אברהם. הוא ג"כ צסוד התכללות חו"ג ע"י העקידה. ר"פ ואלה שמות קי"ו ז' אחת מולא באברהם שייסר את ילחק בנו ולמדו תורה כו' ואלה תולדות ילחק בן אברהם שהי' דומה לאברהם בכל דבר כו' הוי ואוהבו שחרו מוסר. ר"פ משפטים קמ"ה ג' ואלה תולדות ילחק מוסיף על הראשונים היינו עשו שדומה לישמעאל הכן תולדת החר להוליא יעקב שאינו דומה לישמעאל. ומזה יובן פרש"י על ואלה תולדות יעקב ועשו האמורים בפרשה. הגה ילחק הוא יראה כמ"ס ופחד ילחק הי' לי. וגודע שיש ז' צחי' יראה ש"ז כאמר חם אין חכמה אין יראה חם אין יראה אין חכמה. וב' יראה אלו זהו ז"פ ילחק הגז' בפסוק. הא' ואלה תולדות ילחק יר"ת. הב' אברהם הוליד את ילחק היינו יראה עילאה. ולכן יאמרו לילחק כי אחי אבינו כי יראה עילאה נמשכה מצחי' אבא. וצניתיים ז"פ אברהם היינו אהבה זוטא דז"א ואהבה רבה דצנייה. ועמ"ס בסידור גד"ה אחרי ה' ענין ז"פ שמאל וב"פ ימין. במדרש הנחומא ע"פ אלה תולדות ילחק הביא מענין שלמים; ע"ס. והיינו כי שלום התכללות חו"ג כך הוא ענין אברהם הוליד את ילחק. עו"ס אברהם הוליד את ילחק זש"ה כל כלי יוצר עליך לא יללה כו' ביטעו' סי' נ"ד. לכאורה אינו מובן מה ענין זל"ז. אך י"ל עפמ"ס בזה"ג אמור ק"ג א'. וילחק אמר כל כלי יוצר עליך לא יללה. ונת' בסידור שער הסוכות ושם ברבות ובתנחומא הביא ע"פ ואלה תולדות ילחק מפסוק גיל יגיל כו' היינו כי ילחק לבן לחוק ושמחה וזהו ויולד חכם ישמח בו. בסידור שם דילחק הוא חסד שבגבורה. והיינו אברהם הוליד את ילחק. וכיון שכן יומשך שכל כלי יוצר עליך לא יללה מאחר שנמתקו בגבורות בשרשן:

עו"ר עפמ"ס גד"ה וידעת היום שצענין התכללות אהבה ויראה יש ז' אופנים. הא' שהאהבה צגילוי והיראה בהעלס ובפנימיות. והב' להיפך ע"כ אפ"ל כנגד זה נו' כאן ז' פעמים ילחק וב"פ אברהם כו'. עו"ל צענין היתור בן אברהם ואח"כ אברהם הוליד דלכאורה היינו הך. ופי' בכלי יקר כי בן שייך אף בתלמיד אע"פ שלא ילדו ממש. ואברהם נק' אב המון גוים אע"פ שלא ילדס. אבל מוליד היינו שהולידו ממש. וכדבריו משמע ברבות כי תשא ס"פ מ"ו שהמגדל נקרא אב ולא המוליד כו' ע"ס. ובאמת יש מעלה בזה ומעלה בזה. כי באמת יש מעלה בזווג גופני. שהוא המוליד. מבהשפעה שנמשך ע"י הדבור. שבהדבור מלוכס רק הארת השכל ובהשפעה מלוכס עלמיות ח"ע כמ"ס צביאור מאמר הזהר פ' בראשית דכ"ז ע"ב גבי אעשה לו עזר צענין משנה אחתא דההוא נער כו' שזהו ההפרש בין מלאכים וגשמות וב"כ עוד צביאור המאמר פ' בלק דק"ל ברבו ה' מלאכיו כו' וצביאור ע"פ ששים המה כו'. אחת היא יוגחי כו'. ומ"מ יש ג"כ מעלה גדולה בצחי' ההשפעה שע"י הדבור שהרי ארז"ל צמשה ס"פ אלו מליחות שרבו קודם לאביו

וע' בחי' ט' בהקדמתו לחס' אבות ועמ"ס ע"פ לריו שמנין . וע"כ אמר צ"חק שהי' זו צ' הבחי' מאברהם שהוא בן אברהם בענין שהרצ קרוי אב וגם שאברהם הולידו ממש ומשך זו מעלמות ומהות בחי' אברהם בו' . והגלגל לכ"ז למה שאח"כ הוליד את עשו שאין זה לגרעון בחי' יחק ח"ו ולא מלד בחי' רבקה ח"ו כי אם שדרך ההשתלשלות מבחי' גבורה גמשך יניקת החילונים . והרי הוליד את יעקב שהוא בחיר שבאבות :

וידי' יצחק בן ארבעים שנה בו' . הנה צרבות כלן דריש סיפי' דקרא רבקה בת צהורל הארמי בו' אחות לבן הארמי . שרצקה היתה כששנה בין החוחים . וכ"כ עוד צפ' אחרי ר"פ כ"ג וצפה"ש ע"פ כששנה בין החוחים . והנה לאהר הפסוק כששנה בין החוחים בו' כתיב כחפוח בעלי היער כן דודי . וחפוח הוא ז"א שכלול מג' גוונים חג"ת ויש בו טעם שהטעמים נמשכים לו מחו"כ ויש בו ריח הגמשך זו מבחר כמ"ס בפרדס צורך חפוחים . וכדי שיהי' יחק בבחי' כחפוח מאחר שרצקה היא כששנה הי' לריך להיות בן ארבעים שנה שהוא ההתכללות מכל ד' רוחות העולם שב"א כלול מיו"ד . גם כי ג' בחי' חצ"ד והדעת נחלק לחו"ג . גם להעיר מבין ארבעים לציונה ומענין לא קאים אינש אדעת' דרציה עד ארבעין שנין וכדפרש"י ס"פ כי תצא . ולענין הוראה איתא ספ"ק דעכו"מ ד"ט ע"כ ועד כמה לא הגיע להוראה עד ארבעין שנין והיינו משנולד וכמ"ס צ"ד סי' רמ"ב . והוראה היא תורה הוא בחי' שס מ"ה המצטרר צירורים בו' . הרי בחי' זו מתגלה בהיותו בן ארבעים . וכמ"כ רצקה שס צ"ן ויחק שס מ"ה המצטרר בו' . להעיר עוד מענין ארבעים הלוח דקרבן חודה ומענין ארבעים יוס מר"ח אלול עד יוה"כ"פ ומענין ששה משה צהר סוגי בקבלת התורה ארבעים יוס . וע' בלק"ת פ' כי תלא דרום השני מענין מ"ס דללס בחי' בחצ"ד . גם ממ"ס בהושע סי' י"ד אהי' כעל לישראל יפרח כששנה . ולפי שרצקה הי' בחי' כששנה הי' יחק ל"ל בבחי' אהי' כעל והיינו בן ארבעים . ע"ל שנה ויוס אחד בו' . בלק"ת ר"פ זו כ' ג"כ כי יחק ורצקה היו בחי' יסו"ת ששניהם ציונה ע"כ הי' בן ארבעים כי בן ארבעים לציונה . וא"כ צלדחו בן ששים יש להעיר מענין נו' וסמ"ך ששניהם ציונה בנו' צוח"כ ר"פ חרומה דקב"ז סע"א וע"כ . וצ"ח שער הזווגים דבחי' מ"ס סחומה זהו ענין יסו"ת ובחי' סמ"ך זהו ענין אימא עילאה היינו ששה ראשונות בחצ"ד חו"ג דציונה . ולהיות ההולדה גמשך דוקא מבח היותר עליון . כי להוליד נשמות הדשות גמשך דוקא מיחוד או"א עילאין כמצואר ביחוד דק"ש ע"כ הוליד כשהי' בן סמ"ך :

ויעתר יצחק . ע' סוכה י"ד א' ויבמות ס"ד מה עתר זה מהפך בו' דעתו בו' למדת רחמנות . ובפרדס צפה"כ ערך ויעתר הוא הסתלקות החפלה עד הכתר . ולכן י"ל שמהפך דעתו בו' כי מה שהדעת נחלק לשני מוחין חו"ג זה נמשך ע"י גילוי הכתר כמ"ס צוח"ג ואחתיקן דרס"ב א' וממשיכותא דמוחא עילאה סתימאה דע"ק בו' ונחצאר צסידור שער התפילין . וביון שמשס מקור חו"ג ממילא יכול להפך הגבורות לחסדים . ועד"ז נאמר במשה למתי אעתיר לך פ' וארא ה' ג' וכן נזכר שס כמה

פעמים לשון העתירו והגראה כי כשליך להפך הדבר מהיפך להיפך כמו בענין פרעה שהיה עליו חכלית הרגו להכותו וכשצק להפוך הרלין אליו נק' זה העתירו וגם כאן שרצקה עיקר מטרון לא הי' לה ע"כ לריך להמשיך ענין הדם. ולזה לריך לבוא ההמשכה ממקורא דכולא. ורש"י צפ' וארא ח' ה' פו' שכל לשון עתה הרצות פלל הוא כו' ואז לכולם העתרתם עלי דצריכס יחזקאל ל"ה הרצותם. וכן פו' הרד"ק במכלול סוף ערך עתה שהוא ענין ריבוי התפלה. ואפ"ל כי הנה גם מבחי' כתר דז"א יוכל להיות נמשך פעולת התפלה וכמ"ס צביאור ע"פ כי על כל כבוד חיפה בענין תפלת דאומא שנעשה כתר לז"א אשר הכתר והרלין מהפך הטעם והמדה מחוזה לזכות כו' בענין מ"ס כי ילך כו' רק רע כו' ואחר שנאמר וידח כו' נתהפך טעם זה עלמו מחוזה לזכות והוא מ"ס כי ילך כו' מנעוריו. אך כדי להמשיך הנשכה חדשה ממש ל"ל מא"ס ממש והיינו ע"י הכתר עליון הממולט בין א"ס לנאלים. והו ענין ויעתה שמהפך מהיפך להיפך. והוא ההמשכה מבחי' רעוא דכל רעיון כו' וכן גבי מנוח שופטים י"ג ח' כתי' ויעתה מנוח לפי שביקש דבר גדול מאד שיבא אליו עוד איש האלקים כו'. והנה גבי מנשה כתיב בדה"י ב' סו' ל"ג י"ג ויתפלל אליו ויעתה לו. ובסנהדרין דק"ג א' איהא ויעתה לו כמין מהתרת כו' מפני מדה"ד. וע"ס שהקשו שלא נמלא במקרא כ"א ויעתה. אכן ברצות אמור פ"ל ד"ר ע"ב איתא מהו ויעתה לו אר"א ברבי שמעון בערביא קורין לחתירתא עתירתא ופי' במ"כ חתירתא מהתרת שהקצ"ה עשה לו מהתרת החת כשא כבודו לקבל תפלתו. וע' ברצות נשא ר"פ י"ד מענין ויעתה לו לי מנשה כו'. ובפ' ואתהגן דרפ"ע ד' איתא כדברי המ"כ הג"ל. וכן איתא עוד ברות רבה בפסוק ויאמר לה צועז כו' גשי הלום כו' ועצלת פתך בחומץ. חתה לו חתירה מחתה כשא כבודו זמקום שאין מלאך יכול לשלוע כו'. נמלא שרש המשכה זו נמשך ממקום גבוה מאד. כי כשא כבודו הוא מכיון נגד היכל קדה"ק שבו נכנס כה"ג ציוהכ"פ ועז"ג ג"כ וכל אדם לא יהי' צאהל מועד צבואו כו' היינו אפי' מלאכים כדפי' בירושלמי דיומא פרק הוליאזו לו פהוצא במ"כ פ' אחרי ס"פ כ"א. נמלא היכל קדה"ק הוא שאין מלאך יכול כו'. ויוכן עס מ"ס צד"ה שבת שבתון צפי' קדש הקדשים שהמשכה זו צאה מבחי' שלמעלה מסוכ"ע. והוא למעלה מבחי' אדם העליון שעל הכשא צהי' כי לא אדם הוא. ולכן נמשך מזה שבהי' וכל אדם היינו מלאכים שעב"פ שרשם רק מבחי' אדם לא יהי' צאהל מועד כו' בעת שנמשך הגילוי מבחי' כי לא אדם הוא לבחי' כמראה אדם כו'. והנה במ"א נחצאר שהחתירה הוא על עונות שאין נמשך גליהם חשובה כ"א מבחי' אגת הוא חד ולא בחושבן כו' צחי' ולחצונתו אין מספר כי הנה צחורה כתי' ואתא מרצבות קדש הרצבות צא"א ואלפים צחי' צ אלפך חכמה כו' חורה קדמה אלפים שנה כו' מאות צו"א ועשירות צמל'. או לפע"ד י"ל אלפים צאו"א עילאין שביהם צחי' יו"ד של שס צחי' חכמה. מאות צישסו"ת ששניהם צחי' ה' של שס בינה. עשירות צו"א. יהדות צמל'. והס ה' צחי' נר"ג ח"י אשר כל א' מקבל רק מבחי' העשירית שבהעליון צחי' מל' שבו. והנה צצחי' יהודה מלובש גילון חלקי כמ"ס צע"ח צמ"א. וכמ"כ למעלה צצחי' א"א מלובש צחי' תחחונה שבמאליל

הנק' ע"י זכחי' זו נק' חד ולא בחושבן שאינו בנדר מספר כלל. וכמ"כ יש עונות הפוגמים
 בנפש ויש ברוח כו' והם ג"כ בנחי' חשבון. ויש עונות חמורים שעליהם נאמר כי אין
 חשבון כו' בשאלו. ולכן הסליחה ע"ז א"א שחיי' נמשך גם מבחי' רבבות קדש כ"א
 מבחי' חד ולא בחושבן כנ"ל והוא הנמשך בעשי"ת ע"י החתירה מתחת כסה"כ. והענין
 י"ל עפמ"ס ב'חוקאל סי' י"ב ה' חחר לך בקיר כו' בקיר יחחרו להוליא זו. וה"ע לדקיהו
 שילא דרך מחחרת כי ירא ללאת בפרהסיא מפני הכסדים. והוא ענין בורח שברח מן
 העיר ע"ס בפרש"י. וכך י"ל בענין התשובה בנק' ג"כ בורח וכמ"ס בתניא פרק ל"א
 שזהו ענין יל"מ נאמר זה כי ברח העם כו' מפני שהרע שבנפשות ישראל עדיין
 הו' בתקפו כו' רק מגמתם והפלא היחה ללאת נפש האלקית מהבט"א היא עונות
 מלרים כו' ע"ס וע"כ נאמר חחר לך בקיר כענין קירות לבו ברע"מ ר"פ שופטים.
 וגם כמו שהמתיר ע"י ששור את הכותל כך הוא ענין התשובה לשזור לבו לב
 כשר ונדכה זכחי' אלקים רוח נשברה ועמ"ס בד"ה ואני אראה בשולאי שזהו ההפרש
 בין משגיח מן החלונות שהוא בחי' לדיק ובין מליץ מן התרכים שעושה סדק בכותל
 והוא תשובה כו'. והנה פו' בורח שמתיר א"ע בנחי' הלנע לבת ועי"ז נסתר
 מהמקטרגים. ולכן לוחות אהרונות שהיו ישראל בעלי תשובה ניחשו בחשאי כו'. בחי'
 פנימיות הלכ שלמעלה מעלמא דאחגליא כו'. ועד"ז יש למעלה שז"ן עוליס שהיכל
 או"א להתייחד עם מפני יראת יניקת החלונות. והנה ע"י בריחה הנ"ל בנחי' תשובה
 ממשיך בחי' ברח דודי כו' על הרי בשמים כי התשובה נק' בשמים בחי' ריח בוגדיו
 והרי בשמים הם ג"ר דאזי' כמש"ל. עוי"ל לענין חחר לו חתירה עדמ"ס ביונה סי'
 א' י"ג ויהתרו האנשים להשיב אל היבשה. ופרש"י יגעו ועסקו בחו"ד במחחרת.
 והרד"ק במכלול פי' ויהתרו במחשבותם הקרו והפשו עילות ותחבולות שיוכלו להוליא
 הספינה אל היבשה כו' והו' ג"כ מ"ס רש"י יגעו ועסקו כו'. וכך יובן למעלה עדמ"ס
 מאל עמקו מחשבותיך בחי' עומק המחשבה. כי מחשבה היא חכמה. אך עומק
 המחשבה י"ל חכמה סתימאה. וזה ענין התשובה שנאמר זה ממעמקים קראתיך.
 והיינו ג"כ ע"י ממעמקים עומקא דלבא בחי' ויחחרו כו' הקרו והפשו כו' וכמ"ס
 וכמטמונים חפציה אז חזין יראת ה'. וכמש"ת בתניא פמ"ב שכן לריך לחפור
 ביגיעה עולמה לגלות אור של יראת שמים כו' ע"ס. ועמ"ס ע"פ
 בחר הפרוה שרים. וי"ל עוד שרש חתירה זו המשכה מבחי' נתיב לא
 ידעו עיט כו' כמש"ל על פ' וישב איתם אברהם. והנה כל זה בענין
 מנשה שחחר לו חתירה. ובענין ילחק כי הנה בני לאו בזכותא הנמשך על ידי
 החכמה תליא אלא במזלא כחר תליא. וי"ל עוד בענין כי עקרה היא עפמ"ס בד"ה
 ה' לי בעוזרי מה שכנס"י נק' עקרה שפולטת הטפה כו' ואינו נמשך רק בנחי' מקוף
 בו' והגורם לזה הוא הגוף ונה"כ והו' שרפקה הו' עקרה כי רבקה רבקה של שלש
 שלש בקר בירור שם ב"ן נה"כ וכשלא נתברר בנשי' נה"כ לכן גורם שכני' שם ב"ן
 נק' עקרה שאין נכנס לתוכה בשלימות הביטול דמ"ה. והנה ביום השמט"ל שאז הוא
 הקליטה שנקלט הטפה כו' ע"י הגילוי מלמעלה מבחי' בונה שפה התגלות עתיק ועי"ז

פעמים לשון העתירו והנראה כי בשלדריך להפך הדבר מהיפך להיפך כמו צענין פרעה
 שהיה עליו חכלית הרגזו להכופו וכשצקס להפוך הרצין אליו נק' זה העתירו וגם כאן
 שרצקה עיקר מערון לא ה' לה ע"כ לריך להמשיך ענין חדש. ולזה לריך לבוא
 ההמשכה ממקורא דכולא. ורש"י צפ' וארא ח' ה' פי' שכל לשון עתה הרצות פלל הוא
 בו' ואצ לבולס העתרחס עלי דצריכס יחזקאל ל"ה הרציתס. וכן פי' הרד"ק במכלול
 סוף ערך עתה שהוא ענין ריצוי התפלה. ואפ"ל כי הנה גם מבחי' כתר דז"א יוכל
 להיות נמשך פעולת התפלה וכמ"ס צביאור ע"פ כי על כל כבוד חיפה צענין תפארת
 דאימא שנעשה כתר לז"א אשר הבתר והרצון מהפך הטעם והמדה מחובה לזכות בו'
 כענין מ"ס כי ילר בו' רק רע בו' ואחר שנאמר וירח בו' נחפך טעם זה עלמו
 מחובה לזכות והוא מ"ס כי ילר בו' מנעוריו. אך כדי להמשיך המשכה חדשה ממש ל"ל
 מא"ס ממש והיינו ע"י הבתר עליון הממולט בין א"ס לכאללים. וזהו ענין ויעתר
 שמהפך מהיפך להיפך. והוא ההמשכה מבחי' רעוא דכל רעוין בו' וכן גבי מנוח שופטים
 י"ג ח' כתי' ויעתר מנוח לפי שציקס דבר גדול מאד שיצא אליו עוד איש האלקים בו'.
 והנה גבי מנשה כתיב צדה"י ב' סי' ל"ג י"ג ויתפלל אליו ויעתר לו. וצטנהדרין דק"ג
 א' היהא ויעתר לו כמין מהתרת בו' מפני מדה"ד. וע"ס שהקשו שלא נמלא צמקרא
 כ"א ויעתר. אכן צרבות אמור פ"ל ד"ר ע"צ איתא מהו ויעתר לו אר"א ברבי שמעון
 בערביא קורין להחירתא עתירתא ופי' צמ"כ החירתא מהתרת שהקצ"ה עשה לו
 מהתרת החת כסא כבודו לקבל תפלתו. וע' צרבות נשא ר"פ י"ד מענין ויעתר לו לי
 מנשה בו'. וצפ' ואתחנן דרפ"ט ד' איתא כדברי המ"כ הנ"ל. וכן איתא עוד צרות
 רבה צפסוק ויאמר לה צועז בו' גשי הלוב בו' ועצלת פתך צחומץ. חתר לו חתירה
 מתחת כסא כבודו זמקוס שאין מלאך יכול לשלוט בו'. נמלא שרש המשכה זו נמשך
 ממקוס גבוה מאד. כי כסא כבודו הוא מכון נגד היכל קדה"ק שבו נכנס כה"ג
 ציוהכ"פ ועז"ג"כ וכל אדם לא יהי צאהל מועד צביאו בו' היינו חפי' מלאכים
 כדפי' צירושלמי דיומא פרק הולילו לו פיהוצא צמ"כ פ' אחרי ס"פ כ"א. נמלא היכל
 קדה"ק הוא באין מלאך יכול בו'. ויוזן עס מ"ס צד"ה שבת שצחון צפי' קדש הקדשים
 שהמשכה זו צאה מבחי' שלמעלה מסוכ"ע. והוא למעלה מבחי' אדם העליון שעל
 הכסא צהי' כי לא אדם הוא. ולכן נמשך מזה שבחי' וכל אדם היינו מלאכים שעב"פ
 שרשם רק מבחי' אדם לא יהי צאהל מועד בו' בעת שנמשך הגילוי מבחי' כי לא אדם
 הוא לבחי' במראה אדם בו'. והנה צמ"א נחצאר שהחחירה הוא על עונות שאין נמשך
 יעליהם תשובה כ"א מבחי' אנת הוא חד ולא צחושצן בו' צחי' ולתצונחו אין מספר
 כי הנה צתורה כחי' ואחא מרצבות קדש הרצבות צא"א ואלפים צחו"צ האלקך הכמה
 בו' תורה קדמה אלפים שנה בו' מאות צו"א ועשירות צמל'. או לפע"ד י"ל אלפים
 צאו"א עילאין שצניהם צחי' יו"ד של שס צחי' חכמה. מאות צישס"ת שצניהם צחי' ה'
 של כס צינה. עשירות צו"א. יחידות צמל'. והס ה' צחי' נר"נ ח"י אשר כל א'
 מקבל רק מבחי' העשירית שצהעליון צחי' מל' שבו. והנה צצחי' יחידה מלובש ילוצן
 אלקי כמ"ס צע"ח צמ"א. וכמ"כ למעלה צצחי' א"א מלובש צחי' תחונה שצמאליל

הנק' ע"י זכחי' זו נק' חד ולא בחושבן שאינו בנדר מספר כלל. וכמ"כ יש עונות הפוגמים
בנפש ויש ברוח כו' והם ג"כ בנחי' השבון. ויש עונות תמורים שעליהם נאמר כי אין
השבון כו' בשאלו. ולכן הסליחה ע"ז א"א שחתי' נמשך גם מנחי' רבבות קדם כ"א
מנחי' חד ולא בחושבן ככ"ל והוא הנמשך בעשי"ת ע"י החתירה מתחת כסה"כ. והענין
י"ל עפמ"ש ביחזקאל סי' י"ב ה' חדר לך בקיר כו' בקיר יחתרו להוליא זו. וה"ע לדקויהו
שילא דרך מהחרת כי ירא ללאת בפרהסיא מפני הכשדים. והוא ענין בורח שברח מן
העיר ע"ש צפרש"י. וכך י"ל בענין התשובה בנק' ג"כ בורח וכמ"ש בהגיא פרק ל"א
בזהו ענין יל"מ שנאמר בה כי ברח העם כו' מפני שהרע שבנפשות ישראל עדיין
הי' בחקפו כו' רק מגמתם והפגם היחה ללאת נפשו האלקים מהספ"א היא שומאת
מלדים כו' ע"ש וע"כ נאמר חדר לך בקיר כענין קירות לבו ברע"מ ר"פ אופטיס.
וגם כמו שהמחרת ע"י ששזר את הכותל כך הוא ענין התשובה לשזור לבו לב
בשזר ונדכה זכחי' אלקים רוח נשברה ועמ"ש בד"ה ואני אראה בשונאי שזהו ההפרש
בין משגיח מן החלונות שהוא בחי' לדיק ובין מליץ מן ההרכים שעושה סדק בכותל
והוא תשובה כו'. והנה פי' בורח שמסתיר א"ע בנחי' הלנע לבח ועי"ז נסתר
מהמקטרגים. ולכן לוחית אחרונות שהיו ישראל בעלי תשובה ניתנו בחשאי כו'. בחי'
פנימיות הלב שלמעלה מעלמא דאחגליא כו'. ועד"ז יש למעלה שז"ן עוליס שהיכל
או"א להתייחד שם מפני יראת יניקת החילונים. והנה ע"י בריחה הג"ל בנחי' תשובה
ממשיך בחי' ברח דודי כו' על הרי בשמים כי התשובה נק' בשמים בחי' ריח בוגדיו
יהרי בשמים הם ג"ר דאלי' כמש"ל. עי"ל לענין חדר לו חתירה עדמ"ש ביונה סי'
א' י"ג ויהתרו האנשים להשיב אל היבשה. ופרש"י יגעו ועסקו כחותד במחרת.
והרד"ק במכלול פי' ויהתרו במחשבותם הקרו וחפשו עילות ותחבולות שיוכלו להוליא
הספינה אל היבשה כו' והוא ג"כ מ"ש רש"י יגעו ועסקו כו'. וכך יובן למעלה עדמ"ש
מאד עמקו מחבבותיך בחי' עומק המחשבה. כי מחשבה היא חכמה. אך עומק
המחשבה י"ל חכמה סתימאה. וזה ענין התשובה שנאמר בה ממעמקים קראתיך.
והיינו ג"כ ע"י ממעמקים עומקא דלבא בחי' ויהתרו כו' הקרו וחפשו כו' וכמ"ש
וכמטמונים תחפאנה אז חבין יראת ה'. וכמשנ"ת בהגיא פת"ב שכן לריך לחפור
ביגיעה עלומה לגלות אור של יראת שמים כו' ע"ש. ועמ"ש ע"פ
באר הפרוה שרים. וי"ל עוד שרש חתירה זו המשכה מנחי' נתיב לא
ידעו טיט כו' כמש"ל על פ' וישב איתם אהרס. והנה כל זה בענין
מנחה שחתר לו חתירה. ובענין ילחק כי הנה בני לאו בזכותא הנמשך על- ידי
החכמה תליא אלא במזלח חדר תליא. וי"ל עוד בענין כי עקרה היא עפמ"ש בד"ה
ה' לי בעזרי מה שבנס"י נק' עקרה שפולעת העפה כו' ואינו נמשך רק בנחי' מקוף
כו' והגורס לזה הוא הגוף וגו"כ. וזהו שרצקה הי' עקרה כי רצקה רצקה של שלש
שלם נקר בירור שם צ"ן נה"כ וכשלא נחברר בנס"י נה"כ לכן גורם שבנ"י שם צ"ן
נק' עקרה שאין נכנס לחיכה בשלימות הביטול דמ"ה. והנה ביום השמע"ל שאז הוא
הקליפה שנקלע העפה כו' ע"י הגלוי מלמעלה מנחי' בונה שבה החגלות עתיק ועי"ז

נעשה מל' הבינתא תתאה הנק' עקרה כמו שבינתא עילאה אס הנגיס שמחה. ובענין קי"ס לידה ע"י רוח קדים. וכך זהו ענין ויעתד ילחק. לנכח אשתו כי עקרה היא שיוקלט בה הטפה דמ"ה ציטול אמיתי ולא יהי' מניעה מלד הנק"ב. ולקליטה זו ל"ל המשכה מצחי' כתר וזהו ענין ויעתד כו'. ובמדרש ששפך תפלות צעורה. ענין עשיר הוא עמודא דאמלעיהא צרע"מ ר"פ תשא צריה התיכון המצריה מן הקלה כו' והוא ג"כ ענין חתירה. לצרוח צחוק הקרשים כענין ברה דודי כו'. וזהו ותהר רבקה וליחא בשמות רבה שאהרן נק' בן ע"ש ההריון ואהרן שרשו מצחי' ורצ חסד שמשס נמשך להיות קליטה והריון. וע' עוד מענין יעתד כו' וירצו בזה"א פ' מקץ דקל"ה ע"א. ענין החירחא עחירחא שהח"ת מחלק על עיי"ן יש להעיר ממ"ש במ"א בענין אחד בחלופי אחוון ועד שהח"ת מחלק על עיי"ן. בגמ' פ"ג דמנחות דכ"ט ע"ב שכל בע"ת נכנס ע"י פתח קטן דה"א ע"ש ועמ"ש מענין פתח זה ע"פ מזמור לתורה הריעו כו'. ועכ"ל החתירה הוא צחי' עליונה יותר וכנ"ל:

שני גויים בבטנג. עמ"ש מזה ע"פ ראשית גויס עמלק. ומ"ש ע"פ ישמחו וירננו לאומים במד"ר זה מתגאה בעולמו וזה מתגאה במלכותו. י"ל יעקב מאל"י. ועשו אל"י דקליפה. ולאס מלאס יאמן. רפ"ג דפסחים מ"ב ב'. עמ"ש מזה ע"פ ליון במשפט תפדה ומ"ש ציאר ע"פ ואתה תלוי פ"א בהג"ה בענין שבר מלוי ביהאי עלמא ליכא. ענין גלות דעשו ועמלק ע"ד אס תגביהי כנשר בד"ה ויאבק איש עמו. וע' מד"ר ע"פ שמות בידים תפס. וע' בת"א ד"ה לבסומי צפוריא דרום הראשין פי' כי יד על כס. יד רמה. וזהו זה מתגאה בעולמו צחי' וילאס ביד רמה כו'. עוי"ל פי' מתגאה בעולמו עדמ"ש בקהלת סי' י"ב ה' כי הולך האדם אל בית עולמו וארז"ל שס במד"ר אל בית עולם אין כתיב כאן אלא אל בית עולמו. אר"ל למלך שנגנס במדינה ועמו דוכסין כו' עד כלו"א יש לו עולם בפ"ע. וזהו מתגאה בעולמו דוקא וזהו העו"ב. כי עו"ז ועו"ב שרשס מוצ' שמות הוי' כמ"ש בזה"א וילא קנ"ח ב'. וע' מענין ב' שמות הוי' אלו בת"א פ' בשלה בד"ה וירא ישראל את ה' וסד"ה ועשית לך. וזהו זה מתגאה בעולמו שמקבל משס הוי' דלעילא סוב"ע. וגם עולמו ל' עולמות וגליות שזהו הנמשך מע"ק ע' מד"ר ר"פ קדושים ע"פ ואתה מרום לעולם ה' שמצחי' מרום שהוא כתר נמשך לעולם ההשפעה בלי הפסק. וע' זהר חיי קל"ג א' בענין יעקב משמש במרום. זה"ג בלק קל"א סע"א נו' ענין ולאס מלאס יאמן. ושס פי' ענין יקבוקו לאס ל' אימא. ה"כ עד"ז י"ל ענין ולאס מלאס יאמן. כי אימא תתאה מל' מצרונתא מקור הגשמית ושרשן מאימא עילאה. ויש לעומת זה אימא של הרשעים כמו עמלק נולד מן ותמוט היסה פלגס וכמ"ש צירמי' סי' נו"ן י"ב בוסה אמכס מואד כו' ע' מזה פ"ע דצרכות דג"ה א' ב'. במא"א ג' ססעי' ז' גוי גימט' חוה והיא תואר לנוק'. בקרוסה גוי קדוש. ובקליפה גוי ככל גוי חוטא. וע' בת"א ר"פ בראשית בד"ה השמים כסאי צפי' ולדקה תרומס גוי שס פי' ענין ג' אותיות גימ"ל וא"ו יו"ד כו'. ויש להעיר ממ"ש לקחה לו גוי מקרב גוי כו'. וממ"ש במד"ר פ' לך פל"ט ע"פ ואעשך לגוי גדול. אותה אומה שבהוב כי מי גוי גדול אחי מעמיד ממך ונת' לעיל פ' לך ע"ש

ע"פ זה הוא עשך לגוי גדול. וע"ד וקרבנותו מלכנו לשמך הגדול :
 ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו הוי'. ברבות
 פ' ב' פט"ו דקל"ב ע"ד ב' אברהם והתחיל להאיר שנאמר מי העיר ממזרח כו'.
 ב' יצחק אף הוא האיר שנאמר אור זרוע ללדיק. ב' יעקב והוסף אור שנאמר והי'
 אור ישראל לאש כו' וכ' המ"ב ה"ג אור זרוע ללדיק ובחיב וזרע יצחק במקום ההוא.
 הרי פי' וזרע יצחק מהו הזריעה ה"ע אור זרוע ללדיק כו'. ובחד"א ח"ב פ"א יצחק
 לא נשתבח אלא בלדקה מגין שנאמר ויזרע יצחק בארץ ההוא ואין זריעה אלא לדקה
 שנאמר זרעו לכם לדקה בהושע ס"י. צביאור מאמר הזהר ר"פ חיי פי' אהמ"ו ג"ע
 דהע"ם שבכתר נק' מאה שש כ"א כלול מיו"ד ועמ"ש ע"פ קוממיות מאה אמה. י"ל
 טפמ"ש בשל"ה קס"ע ז' ומ"ש צביאור ע"פ עיני כל. ומ"ש ע"פ לך ה' הגדולה כו'.
 וי"ל שזהו פי' תחת כו' מרוב כל. כי בחי' כל נשמים ובארץ ובחי' לך ה' הגדולה גבוה
 יותר גילוי מדות דא"ל זו"א ע"ד שיעור ע"פ מדותיו כו'. י"ל מאה שערים ע"ד טרע
 בשערים בעלה יהוד חו"ב נש"ב. וכמ"כ יהוד ז"ג ג"כ כי כל נשמים ובארץ נש"ב
 נמשכים ציסוד ומשם נמשכים במל' הנק' כלה וזהו ענין לך ה' הגדולה כו' הם נש"ב.
 ואח"כ כי כל כו' מה שנמשך גילוי זה צנוק' ועמ"ש ע"פ נשמת כל חי תצרך כו'.
 ועמ"ש ע"פ וארצה את זרעו ואתן לו את יצחק. יצחק גימט' ארצה שהריבוי נמשך
 ג"י גבורה ועד"ז וזרע יצחק דוקא בחי' וארצה את זרעו כו' כי שמאלו תחת לראשי
 הוא המעורר תיאובתא דדבורא לגבי נוק'. וזרעתי את בית ישראל ירמי' ל"א כ"ז.
 וזרעתי לי בארץ הושע ז' כ"ה. טעם מזריע זרע בראשית ה' י"א. וזרע לדקה שבר
 אמת משלי י"א י"ח. ונתן זרע לזרע ישי' ג"ה י'. בארץ לא זריעה ירמי' ז' ז'.
 כי הם זרע צרך ה' ישי' ס"א ט'. והיינו וזרע יצחק כו' ויצרכו ה' כי זרע צרכי
 ה' המה ס"ה כ"ג. ויקהל רי"ז ז' שמיני מ"א ז' ואתחנן ר"ם טע"ב ע"ש בהרמ"ז פי'
 שממשיכים צרכה בשם הוי'. מאה שערים י"ל מ"ע ימים דספיה"ע ובחיב וספרתם כו'
 חמשים יום נש"ב. ומ"ע שנים ויובל עוד נש"ב ס"ה מאה שערים. כי חמשים יום
 דספיה"ע רק מבט' דיוכלא א"כ הם צו"ג. ודיוכל הם צבינה. וכ"כ בפרדס שער
 השערים פ"ד. ולכן לע"ל בשופר גדול יובל ממש לא יהי' עוד שיעבוד כו'. הנה בד"ה
 בשלח פרעה פי' ענין הזריעה דכתיב קדם ישראל לה' ראשית תבואתה. וזהו ענין
 הזריעה של בחי' תבואתה הנ"ל. ועד"ז פי' וזרע יצחק כו' והלמיחה הוא להיות צרוך
 הוי' מן העולם ועד העולם כו' וזהו ענין אור זרוע ללדיק כו'. גם זהו ענין זרע
 לדקות מלמיה ישועות פי' גילוי ש"ע נהורין וע"ד וישע ה'. גם זהו וזרע לדקה שבר
 אמת פי' שיהי' גילוי אמת הוי' לעולם. הנה ענין זרע צרך הוי' פי' בלק"ת בד"ה
 ואתחנן שהוא לשון המשכה כמו המצדיק והמרכיב כו' צדדי להיות צרוך הוי' מן העולם
 ועד העולם מעלמא דאתכסיא לעלמא דאתגליא. וע' צוה צוהר וילא קנ"ח ונת' בד"ה
 בשלח פרעה שהוא המשכה משם הוי' דלעילא בחי' ע"ק המאיר בעלמא דאתכסיא
 בינה לשם הוי' דלתתא ז"א המאיר בעלמא דאתגליא. וע"ז תקנו מאה ברכות כי ב"א
 הוא בחי' מאה כנ"ל. וזהו וימלא מאה שערים וע"ש בהציאור בענין צרוך ה' שיש צוה ז'

פירושים הא' שממשיכים ע"י אהעדל"ת צירור רפ"ח ועי"ז ממשיכים מ"ד מלמעלה מהפרכה שבין כתר לחכמה, הב' בענין ברכת המלות עובר לעשויון מבחי' שאין אהעדל"ת מגעת שם כו'. ועמ"ש בד"ה כה חזרו צענין יצרכך כו' ואני אצרכם ברכה בראש שיהי' הלמיתה ואהעדל"ת צריצוי כו' ברכה בסוף כו'. ואפ"ל עד"ז גם כאן בענין ויצרכו ה' וימלא מאה שערים שיש בהצרכה צ' בחי' הג"ל. וכן צפי' צרוך כו' מן העולם יש ג"כ פיו מהעוה"ז עד העוה"צ והוא מלמעלמ"ע. לפ"ז אפ"ל מאה שערים חמשים מלמעלמ"ע העלאת המדות ע"ד נש"צ דספה"ע וחמשים מלמעלמ"ע בענין מ"ת ציוס החמשים כו' וזהו ענין לך הוי' כו' ואח"כ כי כל כו'. וענין כל רואיהם יכירום יוצן עפמ"ש בד"ה וכל צניך ספ"א גבי צינה בן י"ה ומש"ס צ' האדר"ז וע' בד"ה אלה פקודי צפי' עדות לישראל. והנה מ"ש בחד"א דפי' ויזרע ילחק היינו לדקה י"ל דקאי ג"כ על כל המלות כמ"ס ולדקה תהיה לנו כי נשמור לעשות כו' וכן ארז"ל בשוחר טוב אין לך לדקה שמלאת ממיטה אלא הורה ונק' אור זרוע ללדיק דת"י דקאי על אור שנצרא ציוס ראשון דמטמר ללדיקיא. ואיך נלפן היינו ע"י זריעה והיינו כמ"ס וידבר כו' לאמר ר"ת אור מים רקיע וזה נק' זריעה וכמ"ס מזה ע"פ כי ענין מקור חיים פ"ו באריכות. והלמיתה מזה זהו ענין גילוי מה רב עובד כו'. וזהו ג"כ מלמית ישועות ש"ע נהורין בחי' שבעתים באור שבעת הימים עולה שמ"ג. וזהו בשגם הוא בשר. ועס כ"ז אותיות התורה הוא ש"ע או עס ל"ב כ"ח הוא שט"ה נהורין כו'. והנה עכשו ג"כ שייך זריעה זו עדמ"ס הדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע כו' ופי' חדשא הוא אש דת. והוא צבחי" זריעה כמ"ס בלק"ת ר"פ צהר בד"ה כי תביאו אל הארץ שם פ"ב. והוא כמשל גרעין הזרוע כו' והלמיתה מזה הוא גילוי זו השכינה צ"ע. וזהו שם שנים חזרע שדך הם שיתא סדרי משנה כו'. ועמ"ס מענין למיתה זו בד"ה להצין ענין פרה הדומה צפי' ויטע ה' אלקים גן כו' כמו אין לך עשב שאין לו מזל כו' כך מקור החומ"ל הן הן בחי' מזל לעלי הגן כו' הנק' עלי הוי' כו'. עוד שייך בחי' זריעה ע"ד קדש ישראל לה' ראשית תבואתה והיינו לזרוע צנה"צ המשכת שכל ומדות של נה"א. כי נה"צ יש בה כח הלומה ע"י שרשה מבחי' האופנים ברעש גדול כו' מעולם התאו. וזהו אור זרוע ע"ד ואהבת צ"פ אור כו'. ועמ"ס מזה בד"ה האינו השמים דרוש השלישי :

ויגדלן הנערים בו' איש שדה בו' ויבא עישו בו'. צמ"ר פס"ג שער עשו שתי עזירות שבא על נערה המאורסה שנאמר (דברים כ"ב) כי בשדה מלאה כו'. לכאורה תמוה. דהא אמרינן פ"ז דבנהדרין דנ"ז ס"ע"ב לנערה המאורסה דלדידהו ליח להו כו' וא"כ צימי עשו לא משכת כלל נערה המאורסה. שוב ראיתי שהחוס' שם הקשו כן משם על הש"ס פ"ק דצ"ב ד"י דאומר כמ"ס המדרש כאן. אך תירולס דחוק דמשום מכוון הדבר לא שייך כ"כ מ"ס המדרש ומגלה עריות כו' ולא דמו ג"כ לבופך דמים דע"ז נלעוו בני נח. וע' מזה ג"כ בחוס' ספ"ק דצ"ב ד"י ס"ע"ב. אך הענין

הענין יובן ע"פ מ"ש ואם בשדה ימלא כו' ומת האיש לצדו כו' כי בשדה מלאה .
 ואיחא זוח"ג פ' חיי שרה דקכ"ב ע"פ מלך לשדה נעבד. בגין דלית שדה ולית שדה
 כו' עד קדין כתיב כי בשדה מלאה כו'. ולהבין זה לריך להקדים מארז"ל זא מחז על
 חוה והטיל בה זומא כו'. הגה ידוע ענין ק"ך לירופי אלקים שבמל' ע"כ לירופים
 הראשונים הם בקדושה. ומ"ח לירופים האחרונים נק' אדמת בני חס שמהם יניקה
 החינוכים דאלקים אחרים טובדי טובבים כו' וכמ"ס בסידור הארז"ל בחיקון הלית גבי
 אלקים זאו גויס בנחלתך כו' וזהו ענין האומרים ערו ערו עד היסוד בה. וביאר
 הענין דהנה מדת המל' הוא כמ"ס מלך במשפט יעמיד ארץ ועזה"ל ר"פ מקץ. וידוע
 דמשפט איבו רחמי ולבאררה הרי המשפט הוא דין לענוש את הרשעים ואיך נק'
 רחמים. אך מבורר במ"א דיש בהכח הרשע מלקות בחי' חסד וגבורה שהכחה
 עלמה שמיסדין גופו זהו דין אבל מה שע"י ההכחה יהי' חס"כ נקי מחטאו כמארז"ל
 כיון שלקה הרי הוא כאלו נמלא נחשקן עי"ז וזהו בחי' חסד שהי' בהעלם בהגבורה
 והדין כל המלקות שהרי אפי' באב לגבי בנו כחי' חושך שצטו שוא בנו ואיבנו שחרו
 מוסר. וכמ"ס באריות ע"ז במד"ר ר"פ ואלה שמות בני. ללמדך שכל
 המונע את בנו מן המרדות סוף זא לתרבות רעה כו'. כיוצא בו ויאהב ילחק את עשו
 לפיכך ילא לתרבות רעה כו' כיוצא בו דוד שלא יסר לאבשלום בנו כו' וכן לאדוניו
 כו'. ואיבנו שחרו מוסר זה הקצ"ה על שאהב את ישראל כו' מרדה אותן ביסודין כו'
 נמלא זו הגבורה והדין חובה ריף אהבה וחסד וע' בהרמ"ז ר"פ פינחס ע"פ שמע
 בני מוסר אצדך. וכן ע"ז הרחילה שמרחיבין לחינוק קטן מליאתו אע"פ שהוא לועק
 במר נפשו על השטיפה והשפסוף אבל הוא טובחו שירחק מליאתו ויהי' נקי וא"כ זה
 שהאב משפיל עלמו ורוחלו הוא חסד גדול ואהבה רבה אע"פ שהחונניות הוא דין
 לגבי החינוק שהרי לועק ע"ז במר נפש כו'. וע' הגמשל מזה באגה"ק סי' כ"ב ע"ז
 גאמר אם רחץ ה' לואח בני ליון כו' ברות משפט כו' בישעי' סי' ד'. ולכן רחץ גימט'
 רחמים כ"כ בשם הצעש"ט ג"ע. וזהו ענין משפט דליהו רחמי. וזהו ענין ע"כ לירופים
 הראשונים דשם אלקים שהם בחי' ז"ד בלמעלה וכמארז"ל הוא וצות דינו כו' וכמשי"ת.
 וע' זוח"ג פינחס דרל"א. אמנם כל הג"ל הוא בחי' גבורות ממותקות והוא ענין
 שמאל דוחה ואין הדחי' אמיתית אלא בשביל שאל"כ יהי' ימין מקרבת. אבל יש ג"כ
 בחי' גבורות קשות ודין גמור שאין בו חסד. כמו ההפרש בין משפט הייבי מיתות
 לחייבי מלקיות. שבמלקות יש ג"כ בחי' חסד כג"ל בענין ונקלה אחיך כיון שלקה הרי
 הוא כאלו. משא"כ במשפט מות ממש שראו ז"ד שאין תיקון לחטאו ע"י יסורים
 דמלקות וכיוצא עד שימות ממש אז יהי' תיקון לכפשו בחיי העוה"כ וכמארז"ל רפ"ז

דמנהדרין

*ג"כ. שדה איש עלל. שדה בשדה יקריבו פי' שדה דפ"א ליתק משדה דקדושה. יעלוו שדי ע"י גלוי שמו
 המיוחד מוחין גדלות. י"ל בשדה מלאה ב' בחי' שנקול כרמה די"ג. ואין חושב כי סליק לטילא
 ופי' כי זא לשפוט בעמלו לא ע"י ע"כ לרופים. בני חס מהם יניקות בנות גה"כ. דודאים בשדה .
 מאלמים אלומים בשדה :

דסנהדרין היום הזה אחת עכור ואי אחת עכור לעוה"ב. אבל עכ"פ בעוה"ז אין לו
 חיקון מפני גודל החטא נמלא בזה העולם נעשה דין קשה לו. וכן יש למעלה ענין הרהקה
 אחיהית ע"ד מארז"ל אם מאיסה היא לית בה סכר כו' שאין השמאל דוחה בשביל
 ימין מקרבת. וזחי' זו נמשך מסוף גבורות הקשות. סערא דשמאלא ממש. ולא כמו
 שמאלו תחת לראשי כו'. והענין למעלה היינו שזהו ענין ק"ך לירופי חלקים אשר ע"ב
 לירופים הראשונים הנמשכים משלש אותיות הראשונים דשם חלקים שהם שלשה גבורות
 ממותקות כי ע"ב גימט' הסד לפיכך הם זחי' ב"ד העליון ע"ב סנהדרין שבהיכל
 הזכות שעל פיהם הנהגת עולמות דבי"ע נשמות ומלאכים ע"פ דין ומשפט שלהם
 להשפיל ולהרים ומשפט זה איהו רחמי כי הוא רחמים וקיום ותיקון העולמות ועיקר
 סיבת קיום ושפטם מפנימית של מל' דאלילות אבל הגבורות ודין קשה שאין חוכו רלוף
 חסד נמשך מזחי' מ"ח לירופים האחרונים דשם חלקים (גח' ענין ב' זחי' בגבורות הא'
 גבורות ממותקות וזהו ענין ע"ב לירופים הראשונים. הכ' גבורות קשות וזהו
 ענין מ"ה לירופים האחרונים הנק' אדמת בני חס. ועמ"ש במ"א בענין חס בן
 גח שממנו נשלשלו ג"ק הטמאות שלכך אמר אברהם לא תקח אשה לבני מצות
 הכנעני כו') :

ב ויהנה ידוע שמל' דאלי' עיקר בנינה מהגבורות (עמ"ש בד"ה אד' שפתי תפתח
 ובציאור וכל בניך בענין ח"ת בניך אלא בניך) - ומאחר שבהנהגה שמזחי'
 מל' יש ב' מיני גבורות הנ"ל מוכרח שגם בקבלתה מיסוד ז"א יש ג"כ השפעת ב' זחי'
 הנ"ל (כי לדיק הי עלמין נטיל לשמאלא ילחק קן חי. וכמ"ש ואת בריתי חקים את
 ילחק. ובתיב שמאלו תחת לראשי. ועמ"ש ל בענין והנה רבקה יולדת אלא שזהו גבורות
 עליונות מאד וממותקות אך לפעמים נמשך ג"כ גבורות קשות כמשי"ת) ופי' כי זחי'
 מל' נק' דבר מלך שהוא ענין ההתגלות שגוזר ואומר המשפט לעשות לעבד פלוני משפט
 ודין ממוחק ולפלוני דין גמור כו' ולפלוני חסד וטוב כו'. אך מקור חו"ג אלו המתגלים
 בדבר מלך נמשכים מן המדות שבלבו שהי' בלבו זחי' גבורה ובעם על איזו עבדים שיש
 חטא בהם וכמ"ש ויתעלז אל לבו כו' ובתיב נוקם ה' ובעל חימה כו'. והמדות שבלב
 נמשכים מן המוחין והשכל שלא הוכשרה בשכל המלך עצודתם. וא"כ מן המוחין נמשך
 במדות ומהמדות נמשך הגלוי בהדיבור (ועמ"ש במ"א ע"פ מאמר הזח"א בתחלתו מה
 שזכרנו כו' אית בה סומק וחיוור כו' שזחי' הגוויין זהו ענין גלוי המדות כשמחגלים
 בהדיבור וע' בפרדס שער הגוויים). ועד"ז נאמר למעלה שמים לא זכו בעיניו באיזו
 סי' ע"ז ע"ו ות"י ואנגלי מרומא לא זכאין קדמוי. והיינו לומר שאין היראה והביטול
 שלהם כדבעי לפני מלך רם וגשא ית'. וזהו ענין וסביביו נשערה מאד. בתלים סי' כ'.
 וארז"ל שלהי יבמות מלמד שהקב"ה מדקדק עם סביביו כחוש השערה כו'. והוא מפני
 שזאת לגבי גדולתו ית' אין הביטול והיראה כדבעי כלל. אך עכ"ז המשכת גבורות
 אלו נמשך רק מזחי' שם חלקים שהוא מדה"ד והוא הנק' בע"ח מוחין דקטנות כמ"ש
 בע"ה שער כ"א פ"א שמוחין דקטנות הם זחי' דין והם שם חלקים אבל מוחין דגדלות
 הם עיקרם רחמים והם שם הוי'. והיינו כי זה שיהי' מדקדק בעבודת העבד זהו למלוא

שנין הלמלוס הוא שיהי' עבודה הנבראים תופס מקום בעיניו לדקדק עליהן כו'
 משא"כ בעלמותו ית' אין זה תופס מקום כלל כמשל נשיבת הזבוב באדם שאינו תופס
 מקום כלל להתרגז עליו כו' וכמ"ש ב"מ"א בענין בקשת משה ועתה יגדל נא כה אד' דפי' יגדל
 שיהי' המשכת מוחין דגדלות ואזי לא יחפוס מקום כלל החצא שלהם ויסלח להם כו' כ"א
 כשמוחין דגדלות מסתלקים מז"ה רק מוחין דקטנות שהם בחי' אלקים אזי ממוחין אלי כמשך
 הדין במדות שכלב ומהמדות אל הדיבור שהוא בחי' מל' כנ"ל. והנה יש ג"כ יחוד זו"ג מבחי'
 מוחין דקטנות וכמ"ש בפע"ח שער כ"א פ"ה גבי קי"ס שהוא בחי' זווג דקטניות
 שהיכוד המזדווג עמה אין לו רק בחי' קטנות כו' ונק' נחש עילאה כו' הגז' בזה"כ
 בשלח דנ"ב ע"ב וזמין לקבלה חד נחש ונשיך בערייתה דילה כו' ובפ' ויקהל דר"ט
 ע"ב חויה עילאה כו' ובפ' פינתם דרמ"ט ע"ב. ומזכר ג"כ בגמ' ספ"ק דנ"ב דע"ז
 ע"ב ע"פ יהולל אילות כו' אזי מזמן לה דרקון כו'. והנה המשכה זו שמבחי' מוחין
 דקטנות הוא השפעת הגבורות במל' שהוא דבר מלך שלטון. אך עכ"ז יש בזה בני
 בחי'. הא' כשנמשכים מבחי' ע"ב לירופים הראשונים דשם אלקים שהם גבורות ממוחקות
 שהדין הוא רק בשביל תיקון בענין ואהבו שחרו מוסר כנ"ל וע"ז נאמר אשר תיסרטו
 י"ה יסורין של אהבה כו' וכמו הא דשמים לא זכו בעיניו שעכ"ז הרי השמים קיימים
 ולא נחצטלו כו' כ"א פי' לא זכו היינו שנמשך בחי' גבורות ודין כדי לזככס ולתקנס
 בכל יום בעוב יוהר כמ"ש בזה"א פ' ויגש דר"ז ע"פ כוכן שמים בחצונה כו' ע"ש. והב'
 כשנמשך מבחי' מ"ח לירופים האחרונים גבורות קשות ומהם נמשך יסורים שאין של
 אהבה כו'. ואפשר לפרש עפ"ז מ"ש בזה"ג דרמ"ט ע"ב זמנא קדמאה נפיק דמא
 כו' זמנא תניינא נפיק מיא כו' וסימנך כו' ע"ש. פי' זמנא קדמאה היינו מה שנמשך
 גבורות קשות ממ"ח לירופים האחרונים ולכן נק' דם פקולת הגבורות ואה"כ זמנא
 תניינא היינו מה שנמשך גבורות ממוחקות מע"ב לירופים הראשונים כו' כי מים הם
 בחי' ה"ג צמוד גבורות גשמים וכמ"ש בזה"ב תרומה קס"ז סע"א גבי אור מים רקיע
 זבמק"מ שס. אלא שהם גבורות ממוחקות (ולכן ע"פ רוב הגשמים באים ע"י
 רעמים שבתחלה שהם בחי' גבורות כו' רק יש גשם נדבות בלא רעמים וכמש"ל גבי
 והנה רבקה יולדת כו' והם היחוד שמבחי' מוחין דגדלות עליונים) וכ"ה עוד
 בזה"ג דל"ב א' דהא מיא בגבורין נחתן לעלמא וזהו מ"ש דרך נחש עלי ליר כו' ודרך
 גבר בעלמה כך דרך אשה מנאפת כו' כי ליר הוא בחי' מל' כמ"ש בזה"ב בשלח ס"ד
 א' וכשמקבלת גבורות ממוחקות נק' הלור תמים פעלו וזהו ענין דרך גבר בעלמה גבר
 היינו גבורות אך שהוא גבורות ממוחקות אבל כשמקבלת מבחי' גבורות קשות נק' דרך
 נחש עלי ליר כמשאר בזה"ב שס זבמק"מ שס ע"ש. וזהו ג"כ ענין נחש הנחשת שעשה
 משה שהיו מסתכלים כלפי מעלה להמתיק הגבורות בשרשן כו' ע"ד גס זו לטובה כו'.
 והנה מבחי' מ"ח לירופים אחרונים דשם אלקים יונקים החילונים כנ"ל וע"כ כשמקבלת
 המל' מבחי' גבורות הנ"ל שזהו ענין נחש אזי גס החילונים יונקים מבחי' יחוד זה
 וכמ"ש לקמן באריכות בענין ואם בשדה מלאה, ואזי נאמר ע"ז כן דרך אשה מנאפת
 וכמ"ש בזה"ג חקת דק"פ ע"ב וכמש"ש. וזהו שארז"ל בא נחש על חוה והטיל בה

זוהמא. דיש לפרשו ג"כ על נחש דקדושה כי לפי שהוא זווג דקטנות נמשך יניקה לחילונים וזהו ענין העיל בה. זוהמא. זוהמא הוא ז"א דקליפה דא"י ונק' ס"מ שגס הוא יש לו יניקה מיחוד זה. וזהו הגו' בזח"ג דרכ"א סע"ג צענין נעץ קנה צימא רבא לפי' המק"מ שס שהוא דכורא דקליפה הנק' קנה ויונק ממל' דקדושה הנק' ימא רבא כו' ע"ש (נח' שבמ"כ יש צ' צהי' גבורות הנ"ל דק"כ לירופי חלקים גם צו"א והס מוחין דקטנות ויש ג"כ יחוד דקטנות צסוד יחולל חילות כו' נחש מכישה כו' ויש ציהוד זה ג"כ צ' צהי' דרך נחש כו' דרך גבר כו' וכשמקבלת מבחי' נחש נמשך ג"כ יניקה החילונים וזהו והעיל בה זוהמא ונק' חשה מנאפת. נעץ קנה ציס כו') :

ג דהנה כל עבודתינו צמנות מעשיות אינו אלא המשכת מוחין דגדלות וכמו שהי' צפסח שטיקר הגם הי' ע"י גדלות ז"א כמ"ש צפע"ח צאריכות טיש כמה צחי' גדלות המוחין כו' וזהו והעבור עליך ואראך מחצוססח צדמין ופי' שס צפע"ה כשהי' ז"א צצחי' קטנות היו החילונים יונקים מהם מפסולת הגבורות שהם הדמים כו' ע"ש וכמו דס קדה שהיא פסולת הגבורות וכמ"ש צזה"ג מלורע נ"ד ח' ע"פ ואשה כי יזוב זוב דמה כו' ע"ש וצויקרא רבה פי"ע וימים רבים לישראל כו' עד אנו שפירשנו כו' והכל כוונה ח' ונק' קדה נד ה' שאז אין נמלא יחוד העליון. אבל בגלוי מוחין דגדלות ותרצי ותגדלי כו' אזי מתבטל יניקה החילונים וע"י המלות נמשכין מוחין דגדלות כי המנות הם רמ"ח אברין דמלכא שהם הגדלת ז"א עפ"ע פ"א וכל ח' ג' צחי' רת"ס רמ"ג וה"ה המגדלין כמיא דאשקי לאילנא כו' וגם כי הם מצחי' רלון העליון תר"ך עמידי אור כו'. והנה המוחין דגדלות הם נמשכים ע"י איחיות הוי' אשר שס הוי' הוא רחמים אך הקרומות של המוחין הם מצחי' שמות חלקים כמ"ש צע"ח שב"א (ועד"ז י"ל שזהו הקלף שכותצין עליו הד' פרשיות דתפילין שהכתב של ד' פרשיות דתפילין הם ד' מוחין והקלף מבוחר צמ"ח צמס' תקון תפילין צתחלתי שהוא מצחי' שמות חלקים וב"ה צפע"ח שער התפילין ר"פ י"ב. ובחי' התפילין הם חללי דגלגלתא שבהם המוחין והקרומות). והענין הוא להיות כי ע"י גלוי המוחין דגדלות נמשך צחי' ורב חסד לפי שער"מ ע"י הרחצת הדעת אין הדבר תופס מקום אללו לצוא צמשפט וקפידות וכמ"ש וירא און ולא יתצוק כו' וע"כ יוכל להיות ג"כ ההשפעה לחילונים וכמו שאמר אברהם לו ישמעאל כו' מרוב חסדו הגדול. וא"כ יוכל להיות אחיות החילונים ממוחין דגדלות ח"ו כמו שהי' יניקתם ממוחין דקטנות. לזאת הוא ענין שהקרומות של המוחין הם משס חלקים אשר שס חלקים הוא מגן ונרתק לשס הוי' שצמוחין דגדלות לצמלס חסדו ועוצו הגדול ולחת דרך למלס כמו שצריך כו' וע"כ נק' קרוס כמשל קרוס של מוח שהופה עליו שלא יתגלה המוח כ"א שמאיר דרך הקרוס. ועמ"ש צח"א פ' לך לך ע"פ אנכי מגן לך שזהו ענין מגן אברהם שיש צחי' מגן ונרתק לבחי' אברהם העליון כו'. וזהו ענין מ"ע ול"ת שנאמר כל ארחות הוי' חסד ואמת. פי' ע"י המ"ע ממשיכים ארחות הוי' המשכת מוחין דגדלות. וע"י שמירת מלות ל"ת גירמים העדר השפע צמוחין דגדלות שלא יומשך למקום שא"ל וסיינו ע"י הקרומות דשס חלקים כו' וזהו חסד ואמת פי' אמת שלא יומשך החסד למקום שא"ל

כו' והיינו שמ"ע שרשן ה"ה ומל"ת ה"ג. וזהו ענין החזיון ולא חרפנו שזהו ע"ד ונפלינו
 חזי ועמך. והנה יניקת החילונים מהקטנות זהו כענין מיעוט הלצנה שמוה נמשך יניקה
 וכמ"ס זמ"א ע"פ ושעיר עזים אחד להעלה והמשכת מוחין דגדלות היינו חוספת אור
 וכמ"ס זשרה ע"פ ויעש ה' לשרה. זמד"ר שהוסיפה על המאורות כו'. קיצור שהעבודה
 להמשיך מוחין דגדלות. ע"ד ושמה יגדל נא כה. והיינו ע"י שם הוי'. והקרומות משם
 חלקים להיות החזיון ולא חרפנו :

ד ונדחזור לענין הראשון לענין מאמר בא נחש עג הוה. הנה ל"ל ענין הוה כי
 הנה חוה עולה י"ט שהוא מלוי דשם הוי' דמ"ה שהוא בחי' אדם גימט'
 מ"ה וכח"כ זכר ונקבה זרעם כו' ויקרא את שם אדם. נמלא שיהיה יחד הם בחי'
 אדם שם מ"ה כי הזכר שרשו משם הוי' עלמנו וחיה שרשה מהמלוי. וזהו ענין שנפראו
 דו פדלופין. וזהו ענין כללנו כדמוחנו. והנה ענין מלוי הוי' ע"ד ע"מ שבפני עלמנו
 כשחושב אות י' א"ל להמלוי כלל אך כשליך לומר לזולתו בדבור אות י' לא יוכל לומר
 לו כ"א ע"י שיאמר ג"כ המלוי של י' שהוא ו"ד דהיינו שיאמר ו"ד. נמלא המלוי לגבי
 העלם הוא ע"מ כמו שם של האדם לגבי עלם האדם שהוא שבו וע"י יפנה לזולתו
 הקוראו בשמו משא"כ כשהוא לעלמו א"ל להשם כלל זמ"כ עלם אות י' יש לו שם שבו
 יקראוהו היינו מלוי ו"ד. וכן אות א' מלוי ושמנו היא ל"ף כו' וא"כ יש להם שייכות
 לגבי העלם כמו שגם שם האדם יש לו שייכות לעלמותו (וכמ"ס זמ"א בענין ויקרא
 האדם שמוה כו' ולכן גם כשהוא זכ"ע יש בו השם שהעלם. ועד"ז מלוינו למעלה
 שארז"ל עד שלא נברא העולם הי' הוא ושמנו כללנו. וז"ש זמ"ג ר"פ ויקרא כגון א' את
 יחידא מתהבראן עמה בטמירו תרין אחרתין ל"ף כו' וע"ס זכ"ז. ועד"ז יש מדרגות
 רבות בענין המלויים כי יש מלוי ומלוי המלוי כו' דהיינו שהמלוי הראשון עס היוותו דק
 בחי' אחוריים לגבי העלם הנה כש"ל ההמשכה עוד בעולם שלמטה יותר הרי בחי'
 זו נעשה עלמיות ופיגמיו לגבי עולם ההוא ול"ל עוד מלויי שחי' אחוריים והארה מזה
 יומשך בעולם ההוא ובמו ע"ד הארה דהארה כו' ודרך כלל מלוי גימט' חלקים כמו
 שם חלקים לגבי שם הוי' שהוא בחי' מן גדתק שבו ועל ידו נמשך כנ"ל. ועפ"ז יובן
 ג"כ ענין הוה שהוא מלוי דשם הוי' דמ"ה בחי' אחוריים שהוא שבו ועל ידו יומשך
 הגלוי למטה זכ"ע כמ"ס ולילה לילה יהוה דעת פי' מדת לילה הוא מקור דבי"ע
 עלמין דפרודא בחי' חך שאין בהם גלוי השמש בחי' שם הוי' ממש כ"א נמשך מבחי'
 אחוריים ומלוי דשם הוי' שנק' יהוה דעת מבחי' הוה. משא"כ שם הוי' עלמנו הוא קדוש
 ומוזבל הי' הוה ויהי' כח' למעלה מגדר זי"ע בחי' זמן כו'. אך יש במלוי הנ"ל ז'
 בחי'. הא' כשהמלוי כלול בהעלם והיינו ענין שם מ"ה. הב' כשהמלוי נעשה זכ"ע והוא
 אחר הנסירה שנעשית חוה זכ"ע ויחדה להיות ראש לשועלים זכ"ע כי היא היתה את
 כל חי כו' והוא בחי' לילה לילה יחיה כנ"ל. בחי' כח הפועל הנפעל. שחי' כה זה
 נעשה ע"מ דבר נפרד מעלם הפועל ומלוכש בהכלו הנפעל. ועד"ז נאמר למעלה
 על כל שכן מעשה ידיך כמ"ס זמ"א פ' יתרו זכ"ה בהדש השלישי. וכן זה אין לו
 ערוך כלל לעלם הפועל כיון שנעשה נפרד כו'. וזהו ענין הוה כשנפרדה מבחי' עלם

שם הוי' להיות המלוי צפ"ע נוקוד המתלגש צבי"ע צהי' כח הפועל שנפעל שבה זה אין לו ערוך כלל לעלם הפועל ממש . וצבחי' זו נאמר בה נחש על חוה . יטן כללות מלוי צגימט' אלקים ומוזה שרש ק"ך לירופי אלקים שבמל' . וכמ"כ יש צהי' אלו צז"א כנ"ל בענין מוחין דקטנות שהם מצחי' אלקים . וכשמקבלת מצחי' קטנות הנ"ל נק' בה נחש על חוה . ועס היותו עדיין נחש דקדושה אך עכ"ז הוא המשכה גבורות קשות . ומוזה נמשך ג"כ יניקת והשפעת הקליפות ממש שניקתם מגבורו' קשות הנ"ל וזהו ענין והטיל בה זוהמא כו' . והנה צח"א פ' בראשית צד"ה להבין ענין הברכות נו' דענין אדם וחיה הוא תושב"כ ותשבע"פ ולכן ל"ל חותם בצרוך שלא יהי' יניקת החילונים מתושב"ע"פ כשלומד לקטר שלא לשמה כו' שזהו ה"ו ענין בה נחש על חוה . ולכן ארז"ל ע"פ נוהף אשה חסר לב זה הלומד תורה לפרקים דלכאורה אינו מוזן כלל וכי בשביל שאינו לומד בהתמדה נק' נוהף אשה כו' אך דפי' לפרקים כמו מנורה של פרקים לשון רפיון שאינו לומד לשמה כלל וע"כ נק' נוהף אשה כו' וזהו דרך נחש כו' כן דרך כו' כנ"ל . ולכן נאמר לר תעודה תחוש תורה בלמודי שיהי' צחי' וכל צמך למודי הוי' כו' . קיצור ענין חיה גימט' המלוי דשם הוי' . ענין המלוי בשביל שיהי' גלוי כמו שם האדם . ולילה ללילה יחיה דעת . שיהי' ההמשכה צבי"ע . מלוי גימט' אלקים . והנה ג"כ השבע"פ שמתלבשת לצרר עה"ד עו"ר וכשלא זכה גורם בה נחש על חוה כו' :

ה ון דין ואם בשדה ימלא האיש את הנערה המאורסה כו' כי בשדה מלאה כו' ופי' בזה"א פ' חיי שרה דקכ"ב ע"א בפסוק מלך לשדה נעבד בקהלת סי' ה' ח' . אית שדה ואית שדה . אית שדה דכל ברכאן וקדושין ביה שריין כד"א כריח שדה נאשר ברכו ה' . ואית שדה דכל חירוב ומכאבא כו' ביה שריין כו' וכד איבו נעבד להאי שדה כדין כתיב כי בשדה מלאה . ותוכן המאמר הנ"ל שלפיקך שרה זכתה לשדה המכפלה שהיא שרה דקדושה וע"ז נאמר ויקם השדה והמערה כו' וכן איתא במדרש תגומא פ' חיי שרה שעל שרה נאמר אשת חיל כו' זממה שדה ותקחהו זממה ונטלה שדה המכפלה ושם נקברה כו' וע' מענין זממה שדה צוח"ג פ' אחרי ד"ס סע"א . ובמדרש קהלת בפסוק הנ"ל פי מלך זה בעל תלמוד לשדה נעבד זה בעל משנה כו' מלך זה הקב"ה לשדה נעבד זה ליון שנאמר ליון שדה תהרש כו' וע' מזה ג"כ בויקרא רבה פכ"ב . והענין כי שדה דקדושה זהו חקל תפוחין קדישין היינו כשהמל' עולה ומקבלת יחוד פכ"פ גקראת חקל תפוחין וע' מזה בפע"ח בההקדמה לשער השבת השי"ן רומז לנה"י דז"א והד' לצחי' תפארת וכשמתיחדת עמו פכ"פ נעשית ה' . וע' מענין החגלות גה"י ות"ת דז"א במל' בהרמ"ז ר"פ וירא דל"ז ע"ב בפסוק הלניס נראו בארץ וקול החור . ועיין בו ר"פ ויקרא גבי יהודה דבהיותה אחורי זעיר היא ד' וצבואה לפניו היא ה' כמ"ש בזה"ג חקת דק"פ ע"ב וזהו ד' ה' של יהודה עכ"ל . ועד"ז יוזן ענין ד' ה' של שדה וע' צח"א פ' מקץ סד"ה המגביהי לשבת כו' וזהו לכה דודי ללא השדה צבה"ש כו' ז' י"ב ופי' בע"ה שאימא עילאה אומרת כן לז"א . וע' בזה"א וילא דקג"ז ע"ב בס"ת ע"פ ויבא יעקב מן השדה כו' ובמק"מ שם . יבגמ' פ"ב דערוזין דכ"א

ע"כ ללא השדה בא ואראך ח"ה שעוסקים בחורה מתוך הדחק. והיינו כנ"ל במדרש לשדה נעבד זה בעל משנה כו' וזוח"א ר"פ חיי שרה דקכ"א ע"א במה"ז רצנן פתחי בהאי קרא לכה דודי ללא השדה כלנה בכפרים. והרמ"ז כ' קשה מה שייכות יש לפתיחה זו עם הפרשה. ולפע"ד השייכות הוא לענין שדה המכילה ובנ"ל שם התחומא ע"פ זממה שדה. והרמ"ז פי' שהענין שכלים דז"כ יורדים לזי"ע להחיות העולמות ולהעלות הצירורים. וזה שכתוב לכה דודי ללא השדה כי השדה הוא מקום הקליפות והיטיאה שם ציוס לצרר צירורים. ולפ"ז מפרש שדה זו היא שדה דקליפות. וכ"מ במדרש חזית ע"פ ללא השדה כו'. וזהו ג"כ ענין זממה שדה דעפרון שהוא לצררה מהסע"א ולהעלותה בקדושה. וז"ש במד"ר פנ"ח ע"פ ויקם שדה עפרון דהוות נפילה וקמה דהוות דבר אינש זעיר ואתעבידה לצרנש רב. דלכאורה אינו מובן כ"כ מהו ענין דהוות נפילה. אלא דר"ל שנפלה בהקליפות ע"ד שהי' כללות א"י ביד כנען כנו' זוח"א פ' לך לך דע"ט סע"ב וד"פ סע"א והקימה היינו עלייתה מהקליפות. וכשזכר לענין שדה דקדושה שזהו מאמר המדרש מלך זה הקב"ה לשדה נעבד זה ליון. פי' כשהשדה נעבד היינו ע"ד לעבדה ולשמרה דהיינו הקרבנות שנק' עבודה והוא לחמי לחמי ראשי ריח ניחוחי כו' היינו שע"ז נמשך תוספת אור בכלים דז"א כמו הלחם שעליו יחי' האדם. ועמ"ש מזה בד"ה ראשי המעיות. וכמ"ש בזהר ר"פ ויקרא ע"פ באתי לגני כו' אכלתי יערי כו' וכן פי' הזה"א חיי שרה קכ"ב א' מאן מלך דא קב"ה כו' דאתחבר לשדה כד אינו נעבד כו'. והוא ענין יחוד העליון פנ"פ וז"ש ג"כ המדרש אפי' מלך שלט מסיף העולם ועד סופו שאל עבדת ארעא לא עבדת ארעא. פי' שגם הז"א דאלי' הנק' מלך עילאה שאל עבדת ארעא כו' כי העלאת המ"ן דעבדת ארעא מל' דאלי' נק' לחמי ממש שעליו יחי' האדם העליון שעל הנסא. וזהו ג"כ פי' ויתרון ארץ בכל היא פי' בכל הוא בחי' יסוד לדיק עליון המשפיע למל' וממנו מקבלת השפעת מ"ד וכדפי' בזה"א שם. עכ"ז יש ג"כ יתרון לארץ על בחי' זה ג"כ צסוד אשת חיל עטרת בעלה. וארץ קדושה לשמים כו' וכמ"ש במ"א. ולכן גם המלך שהוא בחי' בכל שאל עבדת ארעא כו'. והעלאת מ"ן זה נק' שיה השדה בחי' שיה סוד שרפי קדש. וע' בזה"א בראשית דל"ה ע"א צפי' וכל שיה השדה. וצ"ר ר"פ י"ג על פסוק זה. מתי יחבני בית מקדשא שנק' שדה כנ"ל. והנה ביאור ענין בחי' זו שנק' מל' דאלי' ארץ ושדה יובן ממ"ש בת"א פ' שמונה בד"ה הנאים ישרש יעקב וממ"ש במ"א בד"ה כי בארץ תוליא למהה כו'. קיצור. ענין אית שדה ואית שדה. שדה דקדושה. לשדה נעבד זה ליון לכה דודי ללא השדה. וע' בת"א ע"פ וילא ילחק לשוח בשדה. שיה השדה כנועס שיה סוד שרפי קדש. לשדה נעבד לעבדה ולשמרה. ועמ"ש ע"פ כי בארץ תוליא למהה :

וזהו הנה כמו שהקרבנות נק' לחמי לחמי שלכן נק' בהמ"ק שדה כנ"ל כמ"כ התורה נק' לבו לחמו בלחמי וזהו ענין שהמבנה נק' שדה. וע' בת"א פ' שמונה בד"ה קול דודי דפי' בכל עבודה בשדה דא ברייתא. וכן פי' עוד פ' חיי שרה בד"ה וילא ילחק לשוח בשדה. והנה משנה נק' עיר וברייתא בחי' שדה לשון בר חוך לשרי.

וע' בת"א פ' שמות צד"ה ואלה שמות גבי מלכות ופילגשים שאן משנה וברייתא כו'.
 ואפשר עפ"מ"ס צד"ר ר"פ משפטים דכ"ג ע"ג ג' בחי' בית שדה מדבר. בית נק'
 מושב בני אדם והוא מקום מושב הספירות עלמן אך מאחורי הזעיר אינו נק' בית זולתי
 שדה. כי ילא מכלל מדבר שמש וגלגל ככלל שדה הראויה לזריעה כסוד אסתר קרקע
 עולם היטה כו' (ומזה יובן ענין אס בשדה מלאה ע' רע"מ ר"פ תלא . ול"ע דבשדה
 מלאה היינו שדה דלעומת זה) ולכלל בית לא באה עד היותה פצ"פ אז נק' בית כו'
 (כדפי' צח"א וישלח דקע"ב ע"א ע"פ ויבן לו בית וצפ' נח דע"ד ח' ע"פ והבית
 בהבנתו כו') ובהיותה אצ"א וכבר היא מוכנת ומקושעת ואין חסר בה זולתי החזרה
 פצ"פ נק' שדה עכ"ל והאריך. וב"מ בפע"ח בהקדמה לשער השבת וכ"ה צמ"ח מסכת
 חוספת שבת פ"ד בענין שדה ופ"ע גבי אח"כ יכנס לבית כו'. ולפ"ז י"ל דהיינו ענין
 ההפרש שבין משנה לברייתא כי מחניח מלכתחילה שמתיהדים פצ"פ והדינים שבמשנה
 הם ע"פ צירור דמ"ד דמ"ה בהכמה אחרירורו כו' אבל הברייתות הם ע"פ הצירור
 דמ"ן מהכמה שבמל' ולא נמשך עדיין בהם גלוי ח"ע ממש והיינו בחי' עמידה
 באחריות ועדיין לא נתייחדה פצ"פ כו'. רק מ"מ יש באר בשדה העלאת מ"ן והעיקר
 הוא בית השדה כמ"ס בת"א גבי לויח בשדה כו'. ושם ענין בחי' מדבר יובן עפ"מ"ס
 הרמ"ז פ' תלוי קפ"ד גבי אצל נקודה דחריבו כו' וע' עוד מענין שדה בת"א צביאור
 ע"פ ואלה המשפטים צפי' ונחתי עשב צדק לצבחה כו' עשב ע"ב שי"ן המשכת
 הדעת לבחי' בהמה פני ארז' פני שור כו' וכן בשמות בחי' אדם שבבהמה והוא
 הנמשך ע"י צדק ברייתא כו' אבל הילפא שאמר מי איכא מידי בברייתא דלא פשיטנא
 לה ממתניתא לפי שהי' מבחי' בית פצ"פ כו'. ובצ"ח שמ"א פ"ג כ' שיש ד' בחי'
 בית הלך שדה מדבר . והנה צמ"א כ' רבינו ז"ל וז"ל והנה יש באדם בחי' עיר מושב
 ובחי' שדה ומדבר. מדבר הוא ארץ לא זרועה שהם המעשים והדיבורים והמחשבות
 אשר לא לה' המה . אל"ל אס פגס במחודומ"ע אלא חפי' גס עניני הישר רק
 שהם ענינים שאינם לריבים לעבודת ה' הרי לאו אורחא דמלכא לאשחעי במילין
 דהדיוטא . וזהו הבר לא ישב אדם שס פני אדם הוא כמ"ס ועל דמות הכסא דמות
 כמראה אדם וגו' לא ישב שס כי ועשו לי מקדש ושכנתי בחוכם כתיב עכ"ל. נמלא
 בחי' זו נק' מדבר. ובחי' מחודומ"ע של התורה נק', בית מושב לאדם העליון שהם
 הע"ס שמתלכדים בלותיות התורה הנק' בחים וכן בהושבצ"פ כגודע מענין לבנת
 הספיר כו'. ולק"ז י"ל דבחי' שדה היינו עניני הישר הנריבים לעבודת ה' כמו ואשפת
 דגן כו' עשב צדק כו' והוא צירור ק"ג. ומ"ס לעיל ברייתא נק' שדה זהו בחי'
 עליונה יותר כו' :

ז והנה לפעמים נאמר שדה והפי' מדבר. כ"כ הרד"ק בשרשים ובמכלול. וזהו ענין
 ואם בשדה מלאה כו'. והיינו ע"ד מה שמלינו נאמר ימלאהו בארץ מדבר.
 ופי' הדמו"ר נ"ע צד"ב כנשר יעיר קנו דקאי עמ"ס לעיל כי הלק הוי' עמו שנס"י
 הם הלק אלוה מומעל וההלק ההוא ימלאהו בארץ מדבר כשנמשך אחר הנוף ההוא
 ונפסד הרי שנמלא בארץ מדבר ושוממה. וע"ז נאמר כנשר יעיר קנו במדרגת הנשר

הוא מדת הרחמנות. אלא שהתגלות זו שומלאתו אפי' בארץ מדבר היינו עיקרו בעשי"ת
 במ"ס דרשו הוי' בהמלאו אלו עשי"ת כו'. אבל לפעמים נאמר בסיפך ואם בשדה מלאה.
 שלהיותו בארץ מדבר המכונה ג"כ שדה שם יוכל למולאו היל"ה ר' כו' כי עבירה גוררת
 עבירה. וכמ"ס הוי' מושבי העין בחבלי השוא ובעבות העגלה הטאה. וארז"ל בפ"ג
 דיומא ע"פ ולא חטמאן בהם ונמחש בהם אדם מטמא עלמו מעט מעמאין אותו הרבה
 מלמטה מעמאין אותו מלמעלה כו'. הוצא בר"ח פ"ד משער הקדושה. ועד"ז נאמר
 ואם בשדה מלאה כו' היינו כשנמשך אחר מחירומ"ע שאין בהם לירך כלל לעבודת ה'
 הנק' בשם מדבר ושמה. הוי' נמשך עליו מלמעלה ג"כ מהיכלות העימאה כו'. והנה
 בחיב משפטים כ"ב למ"ד ולגבי קדש תהיון לי ובשר בשדה ערפה לא תאכלו כו'. וע'
 במ"ר שם פל"א וזוה"ב משפטים דקב"א ב' וע"ס במק"מ. ערפה היינו רפ"ה נילויין
 כשהם משיקטים ונשרפי בבחי' ג"ק הטמאות שא"ל להעלותן. וזהו בשדה ערפה כו'
 שבצחי' שדה ומדבר נעשה ע"פ רוב עינין זה. ולכלב חשיליטון נוק' דסע"א היפך
 אוחיות בכל כו'. וגם פי' ובשר זהו היסוד שכולו בשר ע' זהו תרומה קב"ה
 ובאשר בחי' ובפחה כי תירש כו' זהו ובשר בשדה ערפה כו'. וזהו ענין חטא מכירת
 יוסף למלרים. בע"ח שער האוגאה. וז"ס ויהי זהיוה בשדה. ובמ"ר בראשית ר'
 יהושע דסבנין בשם ר' לוי אמר כו' על מה היו מדיינין זה אומר בתחומי בהמ"ק נבנה
 כו' ואין שדה אלא בהמ"ק כו' ר' יהודה בר אמי אמר על חוה הראשונה היו מדיינין.
 היינו כי ר' יהושע מפרש שמחלקות הוי' על שדה דקדושה העליונה משא"כ ר' יהודה
 בר אמי מפרש בע"א כו'. ובפירושו פי' זוה"א בראשית דל"ו. סע"ב וע"ס דכ"ח
 ע"ב. והנה אחר שנבאר שיש ב' בחי' שדה. הא' מל' דקדושה. הב' בחי' נוק' דקליפה.
 הנה מזה יובן ענין ואם בשדה מלאה. והוא מה שפי' זוה"א קב"ב סע"א והאי מלך
 פי' מל' דאלי' זמנין דאיהו נעבד להאי שדה נוק' דקליפה דכתיב תחת שלש רגזו כו'
 ושפחה כי תירש גבירתה כו' וכד איהו נעבד להאי שדה כדן כתיב ואם בשדה מלאה.
 וע' זח"ב י"ז א' ח"ג דרכ"ז סע"א. ובס' עמה"מ דל"ה א' פי' שואו ע"ד מ"ס בלק"ח
 פ' לך לך בענין הערלה שהיא ק"ג חופפת וגאחות ביסוד שלו סביב כו' וזהו
 האומרים ערו ערו עד היסוד זה. ודקב"ג ע"ב בשער ע"ז פ"ו ציאר ענין ושפחה כי
 תירש בע"א כי יש ק"ך לירופי אלקים שהם מ"ן שביסוד דנוק' כי הם ה"ג ה' אוחיות
 אלקים ובאשר רוצה המל' להעלות מ"ן נכללים כל האלקים של הקדושה שם ביסוד
 שבה וכשים פגם ח"ו אז אוחיון אלקים אחרים בשרשם ונכללים עמהם ואע"פ שהם
 אינם נכנסים ח"ו עכ"ז יונקים בסוד הכללות וזהו שאמר הכתוב ושפחה כי תירש
 גבירתה כי לדיק הטליון מזדווג עם השפחה כביכול בסוד הנזכר וע' זח"ג פ' אחרי
 דס"ט. ומזה תבין סוד חטא הבעל ארמית קגאין פוגעין בו כדי להכרית זיוג הלדיק עם
 השפחה כי ע"ז נאמר ושפחה כי תירש גבירתה וזהו שאומר הכתוב ערו ערו על
 היסוד זה כי עד שם מגיע הפגם כביכול וז"ס הכתיב אלקים צאו כו' עמאיו אחתהיכל
 כו' ועד"ז נת' בציאור האד"ר מהאריז"ל ד"ג. וזהו ענין והאי מלך מל' דאלי' זמנין
 דאיהו נעבד להאי שדה כו'. והגורם לזה מה שהגיה"א שבאדם נמשכת אחר תאוות

הגוף וגו' צ שאין צו לורך לש"ש כלל שזהו ענין ארץ מדבר הנק' בשם שדה ומחמת
 התקשרותו בצחי' מדבר ושדה הנ"ל גורם כן ח"ו למעלה להיות מלך לשדה געבד. כי
 יעקב הצל נהלתו. וישראל עלו במחשבה כו'. ועמ"ש בה"ג צביאור ע"פ ואני נחתי
 לך שכס אחד כו'. ואזי נאמר ח"ו ואם בשדה מלאה הדבר דקליפה צחי' תחת עבד כי
 כו'. וכדפי' צביאור האד"ר והוא מהע"ה. שהעונות גורמים עד שהדבר דקליפה עולה
 ויונק משם חלקים שבז"א דא"י וכשגטסה זוג ז"ג באתו זמן ח"ו בא נחש על חוה
 שיש כח לדכורא דקליפה להדבק כו' ועממה מר ממות כו' ע"ש. והשפעה זו היינו כי
 היהוד יוליון נק' השפעת חכמה עילאה ועד"ז ארז"ל ביום חזונתו זו מ"ה. וזלעו"ז
 צחי' כהן מדין נגד יסוד אבא דקדושה כמ"ש הרמ"ז ר"פ יתרו והוא השפעת חכמה
 דקליפה של עו"ב אוך מקטירים לכוכב פלוני כו' וזהו ענין השפעת הדבר דקליפה
 כו'. והגורם לזה הוא ואם בשדה מלאה צחי' שלא ישב אדם שם שהוא צחי' מחודומ"ע
 של החומ"ל כו' כנ"ל. וזהו שנאמר את הנער חסד ה' כי הנה נערה המאורסה זהו
 ע"ד קדשנו במלותיך צחי' ארוסין לצד המשכת המקיף. אבל להיות המשכה צפנימית
 זהו והן חלקנו צחורחך. והנה כד קבילת דבר אקרי נערה בה"א פי' כד קבילת
 שנמשך ההמשכה צפנימית ממש. משא"כ כשלא נמשך צפנימו' רק בצחי' מקיף לצד
 ע"ד צחי' ההפרש בין הודאה לצרכה. שהודאה רק צחי' מקיף והפי' גנבה אפוס
 מחתרתא כו' רחמנא קרי' ואעפ"כ עושה ועובר על רעונו ית' לפי שאין מאיר צו
 צפנימו' וזהו ענין לנער חסד ה' כו' ויש בזה כמה מדרגות. ועמ"ש ע"פ עיני כל
 אליך כו'. וזהו והחזיק בה האיש ושכב עמה. וזהו מ"ש בתוכחה אשה תארש ואיש
 אחר ישכנה כו'. ולעתיד יהי' זה על כ"מ ששם שיארש לחיזו נשמה כו' להמשיך בה
 מקיפיה שלו לא יומשך ההשפעה צפנימית ח"ו. והנה האיש היינו עשו שהוא דבר
 דקליפה כגודע. וע"ז ארז"ל ע"פ ויבא עשו מן השדה שבא על נערה המאורסה פי'
 שבטותיו גרם שהדבר דקליפה ח"ו בא על כו' כענין בא נחש על חוה כנ"ל. וזהו ג"כ
 שהרג את הנפש כמו גבי קין והבל שהרגו צהיחס צשדה דוקא. שהוא צחי' שדה דכל
 חירוב וקטולין וקרצין כו' ציה שריין להיותו צחי' גבורות קשות כנ"ל. כ"ז המשיך עשו
 כו' וע"כ נק' איש שדה שהוא משפיע לצחי' שדה הנ"ל. ובמ"ר ר"פ שמות איתא חמש
 יעבדות עבר עשו הרשע באתו היום והיינו נגד ה"ג קשות שבו כו' ועיין צח"א וישב קפ"ד
 צ' וצפ' חרומה קס"ז א' ויהי עשו כו' וצפ' פקודי דר"ן ע"א גבי חבר הוא לאיש
 משחית כו' וצפ' אמור דפ"ט ע"א ע"פ ולאחותו כו' אשר לא היחה לאיש. וצפי'
 הרמ"ז שם כשהיה בין החילונים נעשית גן נעול שלא יהנו מפנימיות יסודה כו' ובמ"ש
 הרמ"ז ר"פ חלא בדף ער"ה ע"ב גבי ואתחא קרקע איבי כו' שאין כח חלילה לשום
 חילוני אלא בחילונים החלונותה כו' :

ח ודהנה ע"ז נאמר ומת האיש כו' לצדו. ולנער' לא תעשה דבר. פי' עשו זה ימות
 ויכלה בכלות כל צירורי החילונים בזמן הגלות עד עת קץ וכמ"ש ואם עשו
 שנחתי ואשים את הריו שממה כו'. ופי' לצדו כי יתברר ויולאו ממנו כל החילונים
 דקדושה שהיו צו ואזי יתפרדו כל פועלי און עד שיאחר הרע לצד וממילא יפול כמ"ש

בלע המות כו'. אבל ולנער' לא חצעה דבר . פי' דבר היינו עונש כמו לפניו ית' דבר
 בחבוק סי' ג' ו'. ובמו אז ידבר אלינו באפו בתליס סי' ז'. ויש לה קומה מגפילחה
 ומירידתה מבחי' שדה הג"ל בכל ר"ח ושבת ובמ"ש צוח"א קב"ז ז' והאי מלך כו' עד
 דאחדכי כו' ובג"כ שער דר"ח כו' וע' זח"א דע"ה ע"ב ע"פ וציוס ההדס יפתה .
 וס"פ אחרי דע"ט ז'. וכן אפילו בכל יום כידוע שבלילה הוא זמן היקודה בחי' ולילה
 ללילה יחיה כנ"ל ראש לשועלים ומהות לילה מחול העליה עד שצחפת שחרית
 יש לה קומה מעליותא ועמ"ש מזה בד"ה באחי לגני . ובכ"ו יוצן הפסיקים בתליס ל"ו
 יעלוו שדי כו' לפני ה' כי זא כי זא לשפוט הארץ כו'. ומצואר צמ"ר אמור פ"ל ע"פ
 ולקחתה לכס ציוס הראשון כו'. ופי' כי מבחי' המשפט דאלקים דקטנות נמשך גבורות
 קשות שמשס נמשך בחי' שליטת שדה דסע"א כנ"ל בענין ושפחה כי תירש כו'. אבל
 צד"ה ויוהכ"פ הוא בחי' לפני הוי' כי זא לשפוט כו' שהמשפט הוא ע"י שס הוי' דוקא
 שהוא מוחין דגדלות . וגם לפני הוי' י"ל ע"ד לפני הוי' חטארו דהיינו למעלה משס
 הוי' ממש שרש ההמשכה . וזהו כי זא כי זא ב"פ שלחיות ההמשכה משס הנה מתחלה
 מתלבש בחו"צ שהוא י"ה וזח"כ נמשך צו"ה כו' ומ"מ נמשך ג"כ בחי' חותם והוא ע"ד
 שהקרומות הס משס אלקים וזהו שאומרים כי הוי' הוא האלקים ז"פ בנעילה כו'. ומכ"ז
 נמשך להיות יעלוו שדי דוקא. הוא בחי' שדה אשר צרכו הוי'. וכל אשר צו הס הגשמות .
 כענין הנו' צוהר ע"פ לה' הארץ ומלואה דפי' מלואה הס גשמות הלדיקים . אז ירגנו
 כל עלי היער הס המלאכים כו'. שלא יומשך ח"ו בחי' יברסמנה חזיר מיער כו'. ולכן
 בסוכות ולקחתה לכס פרי עץ כו' ושמהתס שזהו ענין יעלוו שדי כו'. וזהו שנאמר
 דרשו הוי' בהמלאו דקאי על עשי"ת והיינו כי זא כי זא כו'. ולכן נאמר ימלאהו
 אפי' בארץ מדבר כו'. משא"כ בכל השנה לפעמים כי בשדה מלאה והזי אע"פ שאח"כ
 לעקה הנערה כו' ועכ"ז ואין מושיע לה כו'. ועי"ל פי' ואין מושיע לה ע"ד והחכמה
 מאין תמלא . אין מול לישראל שמבחי' אין נמשך להיות מושיע לה ע"י שלעקה וילעקו
 צלר להס כו'. ויש מי שפי' שזהו ענין אס יגאלך טוב יגאל והיינו ע"י ועשה טוב של
 מנשה המלות שממשיכים מוחין דגדלות ודוחין המוחין דקטנות . ואס לאו דלא אכסור
 דרי אין עשה טוב ולכן אין מושיע לה. ועכ"ז וגאלתיך אנכי ע"י החשובה אנכי אנכי הוא
 מוחה פשעיך למעני . אנכי הוא למעלה מבחי' אין . כי אין אותיות אני . אבל אנכי בחי'
 עליונה יותר מאני ואין . אנכי מי שאנכי כו'. ולכן אע"פ שאין מושיע לה עכ"ז וגאלתיך
 אנכי כו'. ומג"ז יוצן המאמר פ' אחרי דע"ט בענין הביאו עלי כפרה . כי מבחי'
 ירידתס צבי"ע שזהו ענין מיטוט הירח והוא בחי' א"ה ליכלל במקורה . והא"ח בחי'
 גבורה ובענין ק"ך לירופי אלקים ומבחי' גבו' אלו יש יניקה לגבורות קשות להיות ה"ו
 זא נחש על חוה . וגם מהמת כי בשדה כו' כי רגליה יורדות והיינו ע"י מעשה צנ"ה .
 ומזה נמשך ח"ו ושפחה כי כו'. ואי לזאת ל"ל כפרה ע"ד וכפר על הקדש תשוב ה'
 תחאה והוי"ו נק'. בעל תשובה . והיינו ע"י עלי מבחי' על הוי' . ומכ"ז יוצן דהנה
 אומרים ה"ק במלותיו ואיך שייך מלות תשובה ללא שזהו ענין תשוב ה'. וגם עלי כפרה

תשוב ה' עילאה כו' :

יושב אהלים . ע' זח"ב קע"ה ב' חו"ג גס ע"י וו"א . ורש"י פי' שס ועבר והוא מהמד"ר . פי' שס י"ל תשנ"ב ע"ד כל התורה שמוותיו של הקב"ה וגס ההורה שס הוי' . עבר נגד תשנע"פ (וע' זח"ב ויקהל ד"ר ע"א ספר עילאה זינה תושב"ב ספר תחאה מל' תושנע"פ . וכנגד זה ב' בהמ"ד בית מדרשו של שס זינה בנק' בית ראשון ובית מדרשו של עבר מל' כו') . ע"ד והוא עבר לפניהס . בעצור כבודי . איס אלקי' קדוש עובר עלינו . ופי' בזה"ב תרומה קל"ג עובר היינו ההמשכה למטה . והמשכת וגילוי התורה זהו ע"י תשנע"פ מל' פה כו' . וזהו על תורתך שלמדחנו פי' תורתך כמו שהיא באל' שלמדחנו בפי"ע . וזהו עובר על המנטל . המסך שבין אל' לבי"ע . גס ע"ד מבלות חס"מ תורה . גס י"ל לשון עיבור כמו שורו עבר בהטפה נמשך מחושב"ב לתושנע"פ ונעשה עיבור מחיבה א' נעשה פרק שלס או מס' כו' . אהל מקיף פי' מה שלמעלה מבחי' שס הוי' בחי' אכני כתר . ועד"ז בעבר בחי' בכל מלהך עד יעבור עמך הוי' . וה"ע מ"ש בד"ה כי על כל כבוד הופה כתר דמוק' וכתר דז"א . לעברך בצרית כו' . והנה יעקב ממשך מאהל שס בחי' כתר לאהל תושנע"פ ששה סדרי משנה כ"א כלול מששה זהו גימט' אהל כו' . גס בחי' שס להתזונן כי מקור ההתהוות רק מבחי' שס שמו הגדול כו' ומוה נמשך בחי' עבר עד יעבור עמך כו' . או עבר ל' עברה ע"ד שחורות בעורב בחי' ל"ת להרהיק הרע כו' . ושס בחי' חסד כי שס בן נח קו הימין בחי' מ"ע כו' . ויעקב חיבר ב' הבחי' . או י"ל בחי' עתיק נשמתא דאורייתא כמ"ש בזה"ג קג"ב א' וו"א אורייתא והיינו ענין אורייתא פתיס וגליא וזהו ענין ב' אהלים הנ"ל . ועמ"ש ציבור דפ' ליצית בענין בתורת ה' חפלו ובתורתו יהנה ג"ב ב' בחי' בתורה . וע' מענין יושב אהלים זח"א קס"ז ב' . ענין איס תס יתרו ע"ח ב' . ע"ט א' :

הקל קול יעקב כו' . צרבות בשלח ר"פ כ"א הנחיל ליעקב הקול כו' . הנה קול הוא המשכה פנימיות וידיס הוא חילוניות כמו באדס צדיס הוא כה המעשה וההשפעה גשמיות . משא"כ הקול הוא המשכה פנימיות להשפיע דבר שכל והכמה כו' . וכן למעלה ההשפעה נק' יד כמ"ש ה' תקלר . אף ידי יסדה ארץ כו' . והתהוותן רק מבחי' זה' נברא העוה"ז ונק' מפתחות החילוניות בד"ה כי תשמע בקול . אבל מפתחות הפנימיות הוא ההמשכה מאור א"ס הסוכ"ע זהו ענין הקול . כי הנה הקול נמשך מהקנה והבל הלב שהיא בחי' אברי הנשימה וכמ"ש ברע"מ פ' פינחס דרל"ב ע"א שהקנה הוא מבחי' עוה"ב שאין בו אכילה ובתיה ומשס נמשך הקול משא"כ הוושט כו' ע"ס . וכ"כ הרמ"ז פ' וישלח דקע"א ע"א שהקול הוא פנימיות ז"א כו' היינו כמו שע"י הקול נמשך ומאיר פנימיות האדס . ופנימיות ז"א הוא נמשך מע"ק כמ"ש בזה"ג פ' אחרי דס"ז ע"ב . וזהו הקל קול יעקב ר"ל שהנחיל והמשיך הקול העליון שהוא ההמשכה הפנימיות שמלמעלה שתי' נמשכת ומתלבשת בקולו כל יעקב והיינו ההמשכה מע"ק שתי' מתלבשת בקול ז"א שהוא התורה כו' ע"ד שכינה מדברת

מחוק גרונו של משה כו' ועד"ז ודברי אשר שמתי בפיו כו'. והידים ר"ל שרצה להנחיל הידים העליונים שמהם נמשך השפעות גשמיות ששרש המשכה זו מו"ת עולם הסד יבנה כו' משא"כ הקול נמשך מג"ר חז"ד כו' שצחי' ג"ר נק' ימי קדם וז"ת נק' ימי עולם ועמ"ש מזה גבי ענין ואם ירחיב ה' את גבולך כו'. והמשכה זו החילונית רל"ה להנחיל לעשו. כי עשו לשון עשי' צחי' חילוניות. והי' רוצה ילחק שיעקב ועשו יהיו ע"ד יששכר וזבולון. שזבולון הוא תמכי אורייתא ליששכר כמ"ש ע"פ במחוקק במשטנות כי כלל החכמה כלל הכסף. כך ע"י שטשו יהי' מושל ומוֹלך בעולם שזהו ענין ידים לשון מתשלה. כמו וכי תשיג יד גר ותושב שדרז"ל בסוף מגלת אהרן על המן כו'. יש לאל ידי ס"פ וילא. פשע אדום מתחת יד יהודה מ"ב סי' ה' כ"ה. עי"ז יעקב יהי' יושב כללו ועוסק בתורה להיות הקל קול יעקב כו'. וקרוב לזה מלאחי בפנים יפות פ' תולדות ע"פ ויגדלו הנערים. גם י"ל כי הגה ענין תורה ומלות התורה היא צחי' פנימיות והמלות הם צחי' חילוניות. אלא שהם חילוניות עליון היינו מצחי' גלגלחא שהוא צחי' כתר והתורה היא מצחי' חכמה מוחא כו' כמ"ש כ"ז צביאור ע"פ יציאו לבוש מל'. וזהו ענין יששכר וזבולון. ולהיות שיחך השב שטשו יהי' ע"ד זבולון ע"כ אגור והידים ידי כו' כי אצרים החילונים והידים מתקשרים עם גלגלחא כמ"ש צביאור וידבר חלקים כו' אצבי הוי' חלקך כו'. ודרך כלל הסד דרועא ימינא מקור רמ"ח מ"ע הם ה' חסדים. וגבורה דרועא שמאלא ה' אלצעות יד שמאל ה"ג מקור שס"ה ל"ת. וחשב שטשו יצרר את עלמו ע"י המלות. וליעקב הנחיל את הקול הוא התורה המלוכשת בקו האמצעי תפארת גופא כו'. וזהו הקל קול יעקב צחי' פנימיות. וצח"א ד"ג ע"כ קלא פנימאה היינו יחוד או"א הנמשך ממו"ס. והוא יחוד פנימי דאו"א ע"ד ק"ש. ואחר כך נמשך בקול יעקב שהיא התורה. והי' סבור שטשו יתנהג בטוב עם יעקב כזבולון עם יששכר. ואזי על ידי יעקב יומשך ההשפעה גם צידים ידי עשו מצחי' הפנימיות כי המלות מקבלים מן התורה כמ"ש צד"ה ציוס השמיני עלרת בענין גדול תלמוד שמיא לידי מעשה. וגם קו האמצעי מייחד ומחבר חו"ג ע"י שממשיך בהם מצחי' חין עושה שלום במרומיו כו'. וזהו ע"ס במספר עשר אלצעות וצרות יחיד מכון באמצע במילת לשון כו' דהיינו ע"י התורה ממשיך מצחי' אנת הוא חד ולא בחושבן בע"ס ה"ח וה"ג כו'. גם ע"ד נטילת ידים להיות שאו ידיכם קדם זהו ע"י המיס צחי' חכ' צחי' תורה דאל"כ ידים שניות הם ידים עסקניות והיינו ע"ד מ"ה מזכר צ"ן ועמ"ש צד"ה ומשה נגש מענין נט"י. והכה הזה בילחך להנחיל צחי' אלו דחומ"ל היינו על ידי מס"ג בעקדה ממעל לעלים שהוא למעלה מצ' העלים עץ החיים ועץ הדעת ע"כ יוכל להנחיל עץ החיים שהוא התורה ליעקב. ועס"ד עו"ר לצררו ע"י המלות לעשו כו'. וכ"ז הפסוק לפי הבנת ילחק שנתכוון שטשו הוא המהצרך. אבל באמת עשו אינו כמו זבולון שהוא חילוניות עליון דקדושה ששרשו מגלגלחא שהיא באמת למעלה גם מחכמה. גם צחי' נו"ה הנק' במשטנות תמכין דאורייתא שרשן גבוה מאד. משא"כ עשו הוא חילוניות תחתון כמו קליפה לפרי וכמו שלח המקפת את הולד. אלא החילוניות עליון דצחי' הידים ששרשן מגלגלחא הוא

ג"כ רק ליעקב וכמ"ש ועשית חג שבעות כו' נדבחת ירך כו' וכתיב שאו ידיכס קדש. וכתי' ושמחת לפני ה' אלקיך בכל משלח ירך צפ' ראה י"ב י"ח. וכתיב ומעשה ידיו כוננה עלינו. וזהו מקול מהללים בין משאבים. ופי' צוח"א בראשית דל"ב ע"א מקול מחללים דא יעקב מחללים כד"א איש הבינים ופי' צמק"מ קול יעקב הוא תפארת שמכריע בין חו"ג לבן נק' מהללים מלשון ויחך את העם היינו שמחלק השפע לחו"ג כמש"ש די"ז א' ואסכים לחרין סערין כו' וכענין מחלית השקל כו'. וא"כ מובן דבחי' קול יעקב שיך גם לבחי' הידים כו'. אך איך שיך ידיו שעירות לבחי' יעקב זהו עדמ"ש ונשית יריעות עזים לאהל על המשכן כמ"ש צמ"א סד"ה מה טובו אהלך יעקב. ועמ"ש ע"פ וארבע הידות יהי' לבס בד"ה שחורה אני ונאווה. וכענין נר מלוא דהיינו רמ"ח מ"ע עם חרין דרועין. הרי בחי' הידים שייכים ליעקב. וזהו רוממות אל בגרוגס בחי' קול יעקב ועי"ז והרב פופיות בידס היינו שאזי אין הידים ידי עשו. וענין פי' והידיס ידי עשו לפי האמת שלא כדעת ילחק שדימהו לזבולין. אלא כמ"ש ואת עשו שנאתי. ל"ל הפסוק והידיס כמ"ש ברבות ס"פ ס"ה שהוא עדמ"ש שממית בידיס תחפש כו' וע' מזה בעמ"מ כ"ד ז' פ"ג ז' ק"ד ז'. והיינו מפני שאינה תופסת מקום. ועמ"ש בד"ה בשלה פרעה בענין כמה ארך אפיוס כו' מבחי' ורב חסד. לפ"ז בחי' ידים הנ"ל שמהם יניקת השממית זהו מבחי' ורב חסד דא"א. ויותר י"ל מבחי' חו"ג דאל"י מבחי' לפרניס ע"ד אלבים שמים קדרות כו' כנזכר צוח"ג פ' אחרי דע"ד ז'. ועיין בסידור בד"ה הללויה הללי נפשי כו'. ומבחי' והידיס ידי עשו יומשך ג"כ להיות הקל קול יעקב ע"ד ההתבוננות אם לעוברי רגליו כך כו' כנזכר בד"ה בשלה הנ"ל ובד"ה וישב יעקב. ה"ג ע"ד ופרעה הקריב וכמ"ש יוגתי צחגוי הסלע כו' אזי דוקא השמיעני את קולך כו' כנזכר ברבות בשלה פכ"א. ה"ג ע"י המרירות איך והידיס דיעקב הם ידי עשו שכלובש צרלונות זרות גשמיים וכל מעשיו לגרמי' וכמ"ש כעוטי' על עדרי הבירך שמעוטי' מרלונות זרות הנמשך מע"ש ומזה יומשך המרירות להיות ממעמקים קראתיך קלא פנימאה הקל קול כו'. והנה ע"י הקל קול יעקב אזי אין והידיס כו' כי התורה נק' עוז ומותן כח להיות ה' יחסו מריציו ויחן עוז למלכו. וע' צוח"ב נ"ח סע"א וע"ב ובמ"ש בד"ה ואלה המשפטים ע"פ ועוז מלך משפט אהב כו'. וגם כי ע"י שהתורה דמחו"ב נפקת עי"ז או"א מלבישים לזרועות דא"א אזי אין השממית יונקת מבחי' ידים כנודע מטנין עבדים היינו לפרעה במלריס ויוליחו ה' אלקינו כו'. גם י"ל הקל קול הפלה וחורה. והתפלה קלא פנימאה מלמטה למעלה גורס הלצסת הבינה לגבורה דא"א אני בינה לי גבורה היינו ההתבוננות בגדולת ה' וכענין ר"ה ויוהכ"פ העלוות ע"י בינה. וע"י תורה ממשיך הלצסת אבא לקו הימין דא"א כו'. ואזי אין הידיס כו' כי מתחברים חו"ג דא"א עם חו"ג דז"א ע"י או"א. ואפשר כונת ילחק לצרך את עשו שיהי' הקליפה שומר לפניו כמו שהי' קודם הטא עה"ד כמ"ש השל"ה די"ט ע"ב וג"ז א"א בעשו כו'. וע' באלשיך בתלים ס"ז ע"פ וירננו לאומים כו' :

ויגש וישק לו וירח. רבות פ' תולדות פס"ה א"ר יוחנן אין לך דבר שריחו קשה מן השעף הזה של עזים. ואת אמרת וירח את ריח בגדיו ויברכהו. אלא בשעה שנכנס אביו יעקב אלל אביו נכנסה עמו גן עדן (י"ל ג"ע מל' וכנס עם יעקב ת"ת. א"כ ג"ע ויטע אשל בריח החיכוך. א"כ געה"ע ציגה שהיא אמו דיעקב ת"ת) הדא הוא דא"ל ראה ריח בני כריח שדה. פי' המ"כ הוא שדה של תפוחים עמ"ש ע"פ כתפוח בעלי היער כו' בחדש השלישי ללאה בני כו' ועמ"ש בזהר ר"פ האזינו מענין כתפוח ובהרמ"ז שם ונימ"ש ע"פ רפדוני בתפוחים שהתפוח יש לו ריח וגוויין חג"ת ג' בחי' תורה ועבודה וגמ"ח. גם חרין תפוחין תיקון ואמת יאר ה' פניו אליך ובתיב תחן אמת ליעקב כמ"ש בביאור ע"פ אלה מסעי בלק"ת בענין ויכתוב משה. וזהו ענין שדה של תפוחים שדה מל' וע' ע"פ ויהי זהותם בשדה ובזח"א ר"פ חיי ע"פ מלך לשדה נעבד. וברבות בקהלת ע"פ ויתרון ארץ כו' ובפ' אחרי פכ"ב דשדה זהו משנה או תלמוד. ועמ"ש בתו"א פ' היי ע"פ וילא ילחק לשוח בשדה. וכן ליון נק' שדה. וכשהקב"ה משרה שכינתו בליון נק' שדה של תפוחים היינו כמ"ש בתפוח כו' כן דודי כו' והיינו ענין יאר ה' פניו אליך כג"ל. וזהו ענין ריח שדה. עמ"ש בד"ה אלה מסעי בענין ירדן יריחו ובפ' שלה בד"ה וישלח יהושע כו' בענין יריחו ל' ריח יעו"ש. ועמ"ש ע"פ באתי לגני אריתי מורי כו' מור הוא דם חיה ידוע שנקרא כו' כמ"ש בד"ה יביאו לבוש מלכות בענין שמן המור. ובענין מרדכי מירא דביא. ועד"ז העזים שריחו קשה שמהם יניקת החי'ונים מהשערות. אך ע"י אחכפיא ואחכפכא נעשו יריעות עזים לאהל על המשכן שהוא יעקב כמ"ש מה עובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל וכמ"ש מזה בלק"ת בד"ה מה עובו הג"ל בפ' בלק. וע' בפרדס ערך שדה שהמל' נק' שדה נעבד זהותה מתוקנת להחייחד. ונק' שדה של תפוחים היינו שהאבות נשפטים אליה א"כ בחי' זו הוא לאחר היחוד. כי סתם שדה זהו שדה לבן שיש בה תבואה תבואת ה'. אבל שדה האילן בחי' תפארת מאיר בה. עוד פי' שדה תפוחים הוא ת"ת לפי שיש בו פנים של חסד ופנים של גבורה וזהו ב' תפוחים זה מלד זה וזה מלד זה. וזהו ענין דודי לח ואדום. ונק' ארץ אפיים. וזהו אשר ברכו הוי' שמאיר בו א"א. כי בעלמו נק' זעיר אנפין א"כ עד"מ חרין תפוחין שלו הם בצחן זעיר שיש שם דין אבל ע"י שמאיר בו ארץ אנפין א"כ מטלת חרין תפוחין שלו מתעלים ויש בהם ריח וטעם וזהו כריח שדה אשר ברכו הוי'. קיצור ענין נכנס עמו ג"ע שדה של תפוחים. כי שדה נעבד מל' כשמתוקנת ליחוד ע"ד ליל שמורים בפסח על התבואה תבואת ה"א שדה הלבן. בעלרת מ"ת על פירות האילן כתפוח בעלי. וזהו ענין המשנה ר"פ שני דשביעית בשדה הלבן עד הפסח ובשדה האילן עד העלרת. חרין תפוחין ב' פנים דז"א. לח ואדום. וכשמאיר בו ארץ אפיים נקרא שדה תפוחים אשר ברכו ה' יאר ה' פניו אליך. ונק' ריח ע"ד והריחו ותהלתו אהעם לך רדל"א וההועם בין שני

הפנים שהם חרין תפוחין :

ב עי' נ"ג ובשעה שנכנס עשו אלל אביו נכנס עמו גיהנם שנאמר בא זדון ויבא קלון משלי י"א ועמ"ש מענין ובסילים מרים קלון בלק"ת פ' אחרי בד"ה כי ביום

הזה יכפר (הראשון) שזהו נגד חכמים כבוד ינחלו בחי' ולכבודי בראשית דתומ"ל ולעומת זה בחי' קלון כו' ע"ש. ד"א וירח את ריח בגדיו ויצרכהו כגון יוסי משיחא ויקוס איש לרורות כו'. והיינו בעלי תשובה שקבלו עליהם יסורים מופלגים בשביל הקצ"ה. ודריש בגדיו כמו בגדיו. ועמ"ש מזה בת"א סד"ה ראה ריח בני צפ' תולדות. ביר"ק לצוש סי' ע"ז בשם מ"ע קי"ז לחם לאכול וצנד ללבוש. בגד בראשית"ש שקר ויעקב אחת בקש לצוש לצנד לתקן עם הלחם תורת אמת את הצנד עכ"ל. ולפעד"נ יותר דצנד בראשית"ש הוא שרקוזהו כמ"ש ע"פ ולשרקה בני אחונו בת"א פ' ויחי צד"ה אורחי לגפן. והנה לדברי המג"ע ח"כ צנד בוגדים היינו שקר וע"י התשובה נעשה מצחי' שקר קשר להיות מקושר להקצ"ה בחילא יתיר. וע' בזהר ר"פ בראשית ד"ג ע"ז בני עאלת אוח שי"ן הואיל ואתיון דזיופא שהם ק"ר נעלין לך כו' וצו"ה מהארז"ל האריך צוה. היינו ק' בקליפה נגד ה' בקדושה כקוף צפני אדם קוף רגל ארוכה רגליה יורדות כו'. והרי"ש נגד ד' כי ד' אחד וע"י הרי"ש אחר. והשי"ן מה שנוטלים הארה מהקדושה דלית סע' דמבאצא דלית צה נהירו דקיק מסע' דקדושה. כי שקר הוא סוד נחש המפתה לנוקבא ע"י נוגה הקדושה לקדושה. ואח"כ נעלין צה בגוויהו ממש לקבל ממנה ונקשר עמה ונכנסו בעומקי הקליפות והו' קשר עכ"ד. ומבואר בפע"ח צענין קבלת שבת לכה דודי נלא השדה. כי המל' נפרדת מק"ר ואזי נעשית משקר בחי' שדה כו' ע"ש. וזהו ענין ריח בגדיו. כריח שדה. שמצדד בחי' צנד בוגדיו בחי' שקר. ונעשה מזה ריח שדה. תפוח תיקון ואמת. והיינו כמ"ש בראשית פ' ח' אמת אמר אל יברא שכולו מלא שקרים. מה עשה הקצ"ה נעל אמת והשליכו לארץ. כלומר איך השוב לפני לעכב עלי עולמי. כ"כ בידי משה. וענין כולו מלא שקרים ע"ד כל האדם כוונ. ומ"מ יתברר העולם ע"י תורה שהיא אמת ועבודה וגמ"ח. ומ"מ מותר לשטות מפני דרכי השלום. גם ע"ד צא אהיך במרמה כו' ויעקבני זה פעמים כו' אהיו אנכי ברמאות כו'. וזהו ענין ריח בגדיו. גם כמ"ש בחרגוס יונתן פ' בראשית ע"פ ויעש כו' כתנות עור לבושין דיקר מן משך הויא דאשתלה מיניה והרי הנחש נק' שפת שקר שאמר לה"ר על בוראו ונק' איש הפוכות כו' וע' בזה"א תולדות ע"פ הלילה נפשי משפת שקר. ואח"כ כשנעשה מזה לבושין דיקר זהו שמן השקר נחצר להיות יתרון האור מהחשך וכמו והאופנים צרעש גדול שהרעש נמשך מחמת ההסתר שהוא שקר כו' שגראה העולם יש ודבר נפרד. ומזה נמשך הרעש. מחמת שמשיגים איך שהוא שקר וצאמת קמי' כלא השיב כו' נמלא זהו יתרון האור הנמשך מהשקר והחשך כו'. גם ע"ד מארז"ל פ"ב דכתובות ד"ז גבי כילד מרקדין לפני הכלה וצו"ה כלה נאה ותסודה ח"ל צ"ש ואפי' הגרת כו' והלא נא' מדבר שקר תרחק. ופוי' הגרת כי האמונה צה' נק' רגלים כמ"ש בראשית ע"פ חגרה בעוז מתניה. וכשיש לו קצת הפיקות ח"ו נק' הגרת. או אם אין סומע"ט בשלימות. וזהו נמשך מלד הנחש שהטיל זומא בחוה והנחש אין לו רגלים. וכמ"ש מזה במ"א ע"פ ויזרח לו השמש כו' והוא לילע כו' ולכן ס"ל לב"ש שא"א להיות כלה נאה בכלות הנפש עד שיתקן מעשיו תהלה כי ובס דרך כו' וזהו מדבר שקר בחי' נחש תרחק. וב"ה בהלו

גרו ש"ל שהאור דוחה החשך וכמ"ס בלק"ת סוף שה"ש בד"ה כילד מרקדין וכו"כ
 וארשתיך לי בפי' במדבר ע"ש וא"כ זהו זיהור השקר לשאע"פ שהוא בנחי' חגרת עכ"ז
 יוכל לבא לבחי' כלות הנפש עד שיהי' נק' בלה נאה וחסודה כו'. גם אפ"ל עפמ"ש
 זמא"א אות שי"ן סע"ה שקר נק' יסוד דקליפה ושקר גימט' ת"ר ו"ק דקליפה דמא"ל
 (הג"ה וע' זוח"כ בשלח דמ"ו סע"ב ע"פ ויקח שש מאות רכב בחור כו' וזמק"מ שס)
 וסימן שקר הסוס לתשועה (הג"ה ע"ש בזהר בענין לסוסתי ברכבי פרעה וברכות
 ע"פ לסוסתי עכ"ה) והוא מקביל לו"ק דקדושה עכ"ל. וכש סעיף פ"ד שרק מלד
 הוד דין כו' (הג"ה נ"ב ע' בת"א פ' ויחי בד"ה אסרי לגפן בענין ולשרקה בני אחונו
 עכ"ה) ושורק מלד יסוד כו' שורק זוי"ו עכ"ל והי"ג הביא מהת"ז ד"ז ע"ב ותיקון
 י"ח דכ"ח ע"ב ואיהו שורק קשורה דתרווייהו כו' ע"ש ותיקון ע' דקב"ח ע"א עכ"ל.
 וזמא"א אות קו"ף סעיף ה' קשר של תפילין תמיד בסוד הדעת שכולל בו כל ו' סטרין
 גימט' ת"ר כו' עכ"ל ושם סעיף ל"ט קרש נק' הת"ת ושם הוי' גימט' קשר וגם נו"ה
 נק' קרשים עומדים כו' נכנסים באדנים דמל' עכ"ל וזהו עלמו ענין קשר. ומבואר
 בזה"א ד"ג ע"ב איך בקליפה ג"כ מבחי' שקר נעשה קשר וכמ"ל כשהמל' דעשי'
 מתפשטת בהם ממעט ונעשה קשר כו' ע"ד קשר רשעים. וע"כ ע"י הצירור דאחכפאי
 ואחכפכא שיתבעל הקשר והתקשרות שיש לאדם בתאוות עוה"ז ויהפוך מרירו למיתקא
 וחשיכא לנהורא היינו שיהי' גלוי אמת ה' לעולם כו' אזי נעשה מזה בחי' שרק כמ"ס
 ולשרקה בני אחונו כו' שמבחי' אחון יתהפך להיות בחי' בני וארז"ל סוף בחובות
 עתידין חילני סרק שיוליאו פירות שנאמר ולשרקה כו' וזמא"א אות א' סעיף פ"ח
 שהיסוד נק' חילן גימט' הוי' אד' ובהיותו צולע צעת הזווג נק' חילנא רבדבא עכ"ל.
 וא"כ לפ"ז חילן סרק שאינו עושה פירות היינו יסוד דקליפה אל אחר אסתרים ולא
 עמיד פירין וברכות פ' נח הזכות יש לה פירות כו' אצל ההיפך חין לו פירות כו' וא"כ
 כשעתידין חילני סרק שיטשו פירות זהו ע"י שיחהפך חשיכא לנהורא כמ"ס אז אהפוך
 כו' ומבחי' שקר יתהפך לקדושה כו' וזהו ולשרקה בני כו' וע' מזה זמק"מ ר"פ האזינו.
 קיצור נגד באחצ"ש שקר או שרק י"ל ע"י תשובה שמבחי' שקר אוחיות קשר בחי'
 קשר מתהפך לבחי' שורק ולשרקה בני אחונו. ודוגמת מ"ש בפע"ה בענין קבלת שבת
 לכה דודי נלא השדה שמבחי' שקר נעשה שדה יעו"ש. וזהו ריה בגדיו כריה שדה.
 דקסבר שעשו אינו שוא כמ"ס במד"ר כ"א שמהפך השקר לחזור לאמת וזהו עבודתו
 בבחי' שדה כנ"ל בשם הפע"ה. וגם בגד היינו המקיף שלו לבונה שעי"ז יבדר וכו'.
 והנה ותשלך אמת ארלה ועולם חסד יבנה ע"כ ע"י החסד יחוקק השקרים לחזור
 לבחי' אמת הוי' אני ראשון ואני אחרון כמ"ס אז אהפוך כו'. או זהו ע"י נגד עושה
 אור כשלמה חורה. גם ממשכא דחויא שהוא שפת שקר נעשו לבושין דיקר לאדה"ר
 וחיה. וגם כמו מהמת ההסתר גמשך והאופנים ברעש גדול. וע"פ הקבלה שקר יסוד
 דקליפה הפך יסוד דקדושה ענינו להמשיך גלוי אמת ה' לעולם ומבחי' שקר נעשה
 קשר רשעים ע"י התקשרות האדם בתאוות אשר אחס זונים וע"י התשובה יוכל להתהפך
 קשר זה מחשיכא לנהורא להתקשר לה' כמ"ס בר"ח שער האהבה וע' בלק"ת

בהביאור ע"פ זאת חקת התורה כפ"ג. וזהו ענין ריח בגדיו. ע"כ הקילור. ועמ"ש עוד מענין שקר בענין כשהגיעו אלל אצני שיש טהור אל תאמרו מים מים משום שנאמר דובר שקרים לא יכון לנגד עיני וע' מזה צפרדס סוף ערך מים כי יש מים עליונים ומים תחתונים ויש רקיע המפסיק ביניהם והוא ענין ב' יודי"ן דאות א' והוא"ו מייחדם ומחברם. והאומר ב"פ מים כאלו המים תחתונים הם נפרדים זהו שקר. וזהו שאמר האמת כי העולם כולו מלא שקרים שאומרים שהמ"ת הם נפרדים. ומ"מ השליך אמת ארלה. דמ"מ הרי אנו אומרים מודים אנהנו לך בצחי' הודאה דכולא קמי' בלא השיב. ואמת ה' לעולם. ואפ"ל פי' השליך אמת ארלה כדי שגם למטה יתגלה האמת איך דכולא קמי' בלא כו'. ועוד העיקר כי עולם חסד יבנה ואית חסד ואית חסד בזמ"ג נשא קל"ג והסד דלגאו נק' חסד דקשוע חסד של אמת. והסד דלצר דז"א הוא הכלי להסד דלגאו עיין בלקו"ת פ' נשא בד"ה ה' יחזו מריביו נמלא ע"י החסד שהעולם כולו חסדים יוכלו לבא לבחי' אמת דהיינו לבחי' חסד של אמת:

ג עין יי ברבות ס"פ ס"ה מלמד שהראהו בהמ"ק בני ראה ריח בני ה"ד ריח ניהוחי תשמרו כו'. חרב שנאמר כריח שדה כמ"ד ליון שדה תחרש. בני שנאמר אשר ברכו ה'. במא"ה אות רי"ש סעיף כ"ה. ריח סוד המ"ן דינים ר' אלקים כו' עכ"ל. ואיתא שם דריח נמשך משם אלקים והוא עדמ"ש לחוק עשה לי אלקים היינו שהלחיק שהוא הענוג העליון וזהו ענין ילחק הוא נמשך דוקא ע"י שם אלקים דהיינו ע"י בירור החשך הגמשך משם אלקים וזהו ענין הריח כו'. ובי"ג הביא מת"ז תיקון ס"ט דקי"ז ע"א וז"ל ריח ניהוח דא לדיק כו' וע' בפע"ח בסוד ברכת הריח עכ"ל. וענין ריח הוא דינים היינו כמ"ש בלק"ת בשה"ש בביאור ע"פ באתי לגני פ"ב גבי אריחי מורי וז"ל וזהו וירח את ריח בגדיו לבושים שהוא מקיף היינו כמ"ש שהריח גבוה מהטעם בטנת"א טעמים הוא או"פ וריח הוא מקיף כו' וגם בגדיו לשון בוגדיו כמ"ש במדרש שהוא מן ההיפך כמשל דברים התריפים כשממתיקים אותם נעשים מוטעמים ביותר כך ע"י המתקת הגבורות נעשה הריח כי הגבורות שרשן גבוה משבה"כ עקודים כו' והיינו ע"י התיקון שם מ"ה ועד"ז נאמר על ילחק לע"ל כי אתה אצני שכעת הוא מדה"ד ואה"כ נמתק כו' עכ"ל. ומזה יובן שילחק דוקא הזכיר מעלת הריח כי ענין הריח הוא ממש בחי' ילחק גבורות שנמתקים. וענין כי אתה אצני גילוי פנימית אבא לע"ל. ולכן ילחק ה' עולה ע"ג המזבח שהוא מקור בחי' ריח ניהוחי ככ"ל. ולפ"ז ענין ריח ניהוחי דקרבות היינו ג"כ מיתוק. הגבורות כי נה"ב שרשה מפני שור. וכשמתבררת ונכללת בחי' דאביל קרבנין נעשה ריח. וז"ל בלק"ת פ' פינחס בד"ה ביהור ע"פ את קרבני לחמי פ"ג ריח ניהוחי ריח מלמטה למעלה מעורר מוחין דאבא שבגלות הוא בחי' שינה והסתלקות וריח הוא המעורר כו' (וזהו שיאמרו לילחק בחי' ריח כי אתה אצני המשכת פנימית מוחין דאבא) ניהוחי הוא לשון הורדה (עמ"ש בד"ה ארדה נא ואראה בענין כשמן הטיב כו' יורד כו') ולשון מנוחה המשכת הביטול כו' היינו המשכת קול דממה דקה שלמעלה אפילו מבחי' אשי אש יו"ד כו' עכ"ל. ואפ"ל כי אש יו"ד זהו גבורות דאבא כמ"ש מזה בד"ה והי' לבס ללילית פרק שני. אצל קול

דממה דקה זהו כענין רוח שלמעלה מאש כמ"ש סד"ה ויהי מספר צג"י וכמארז"ל ע"פ ריח ניחוח נחת רוח לפני הרי פירשו ריח לשון רוח. ועמ"ש בד"ה צהעלותך את הגרות ופרש"י כו' ספ"ד צענין אהרן ומשה זהו כענין ההפרש בין אש יו"ד בין קול דממה דקה יעו"ש. כריח שדה לכאורה בזמן שבהמ"ק חרב אין ריח דקרצנות. אלא שהוא כמ"ש וילא ילחק לשוח צדה וארז"ל אין שיחה אלא תפלה והיינו כמ"ש צביאור ע"פ ואהי' אללו חמון. שצחי' מיתוק הגבורות נעשה ע"י מיתוק הגבורות צאדס שהוא צחי' אחכפיה ואחכפיה כי נה"א שצאדס שרשו מחסדים והילה"ר שרשו מצחי' גבורות ולכן צחי' לאחכפיה לטע"א ולאחכפיה מהשיבא לנהורא הוא ענין מיתוק הגבורות ויעקב חבל נחלתו כו' שצמ"כ מעורר למעלה שיתמתקו הגבורות כו' עכ"ל. וזהו ליון שדה חחרש שצהיות ליון שהיא כנס"י צחי' שדה אזי חחרש שלריך חרישה צנה"צ להיות ציעול היס והגסות כו'. גם חפ"ל ריח שדה קאי על צהכ"ג שנק' מקדש מעט וא"כ לגבי צהמ"ק ממש נק' רק שדה ולא בית ועמ"ש מענין שדה ובית צד"ה אני לדודי הראשון צלק"ת פ' שופטים וע"י חרישה זו שהיא זריעה שזורעים הריח יהי' הלמיחה לע"ל כמ"ש והריחו ציראת ה' ביתר שאת מצתהלה. (הג"ה אחר זמן רב וצמד"ר פ' בראשית פי"ג ע"פ וכל שיח השדה ופכ"צ ע"פ ויהי צהיותה צדה מצואר דצהמ"ק נקרא שדה וכ"כ צזהר ויקהל דרי"ח א' ע"פ עיניך צדה אשר יקראון כדלקמן וע' צמד"ר וילא ע"פ והנה צאר צדה זה ליון ומש"ש עכ"ה) והענין דהנה ארז"ל ע"פ כי רבים צני שוממה מצני צעולה. שרבים צע"ת ולדיקים העמידה לי צהורצנה יותר מצשליותה כמ"ש מזה ע"פ וחאת ההרומה זהו צו צבל שנאמר אנת הוא רישה די דהצא וכמ"ש צד"ה לדקת פרוצו צישראל לדקה עשה הקצ"ה עם ישראל שפוצן לצין האומות שעי"ז יגרמו צחי' והנלח כו' ע"י אחכפיה כו' ויהי' גילוי אולר של יראת שמים סדכ"ס כו' ומזה יומצך פרוצו פרוצת חשב ירושלים כו' וזהו אשר צרכו הוי' צגוי לע"ל שיהי' צצחי' אהל צל ילען כו' שיהיו צו"כ צמדרגת הו"צ צחי' ציוס ההוא יהיה כו' כמו חו"צ חרין ריעין כו' והיינו אשר צרכו הוי' כו'. גם פי' ראה ריח צני צמן צהמ"ק שאז ריח ניחוח צצחי' ראוי ממש שהיו רואים ירידת אריות אוחיות רחיה דאביל קרצנין וזהו ע"י צהמ"ק דוקא כמ"ש העטס צלק"ת פינחס סד"ה את קרצני לחמי (הראשון). כריח שדה י"ל כי עכשו מקיימים קרצנות ע"י מחשבה ודבור. מח' זו תפלה שכנגד קרצנות. דבור לימוד הל' קרצנות סכל העוסק צחורת עולה כו'. וזהו כריח שדה היינו צרייתא צנק' שדה כמ"ש ע"פ וילא ילחק לשוח צדה. גם משנה ותלמוד נק' שדה כמשארז"ל ע"פ מלך לצדה נעצד זו צעל משנה כו'. ועמ"ש מענין אריות אוחיות רחיה צביאור מאמר הזהר ר"פ חבא צענין מחלית השקל. גם ריח פירשו לשון רוח כמשארז"ל צפי' ריח ניחוח נחת רוח. וי"ל כי יש-צ' צחי' רוח מלמעלמ"ע ומלמעלמ"ע וכן יש-צ' צחי' ריח כי המ"ן הוא ריח שמלמעלמ"ע אכן ענין ותהלתי אהטס לך זהו ריח שמלמעלמ"ע וזהו ענין נחת רוח כו'. וענין שייכות ריח ושדה אשר צרכו לריח צגדיו. י"ל דהנה צגדיו הס לצושים דאדה"ר שנאמר ויעש ה' חלקים לאדס ולאשתו כתנות צור וילבישם ות"י לצושין דיקר מן מושך חויא דאבלח מיניה. והקשה השל"ה פ' תוריע

איך נק' לזבין דיקר כיון שהם ממשכא דחויא. וברצות בראשית ספ"כ ע"פ ד'
 המפרשים שם שבחורתי של ר"מ הי' כחוצ כחנות אור זאל"ף ופי' זאל"ת מהמגיד
 נ"ע פ' בראשית לפי שר' מאיר הי' מאיר עיני חכמים בהלכה כו' והוא הי' תחלת
 החכמה לכך כ' בחורתי אור זאל"ף כי אף החכמות שהוא הלבוש שלו הי' ג"כ מאיר
 עכ"ד. ועמ"ש במ"א מענין ר' מאיר שהי' אומר על עמא טהור ומראה לו פנים ר"ל
 ע"י שממשיך מעלם החכמה שהיא בחי' יאר הי' פניו שלמעלה מבחי' שערות שהוא
 מוחרי מוחין ע"כ יוכל לומר גם על עמא טהור כו' ע"ד ע"י וירח כו' נתהפך הטעם
 דכי יאר לז האדם רע מחובה לזכות והיינו ע"י שבהמקיף אין התחלקות עדיין ויכול
 להפך המדות כרנונו כו'. וזהו שניתנה החורה במ"ע פנים עמא ומ"ע פנים טהור כו'
 במדרש תליס סו' י"ב ע"פ מזוקק שבעתים. וע"כ הי' ר"מ יכול להפך מכתנות עור
 לכתנות אור. והענין במ"ש בזח"צ פקודי דרב"ט ע"כ בקדמיתא הו' כחנות אור דההוא
 נהורא עילאה דשמס זיה בג"ע כו' כיון דאחתריך מתמן כו' ויעש כו' כחנות עור וכ"ה
 בזח"ג קדושים פ"ג ז' וזפ' ואחתקן דרס"א סע"א וע' מזה זכה"מ סו' קי"ג ובמק"מ
 פ' ויהי דרב"ד. ובמא"א אות ע' ס"י עור הוא ק"כ רע ונילון קען שבו ו' הרי עור
 עכ"ל וזאות ה' סו"ב כ' חשמל כו' העור של נה"י של הבינה כו' מלבוש כו'
 כחנות אור זאל"ף כו' וע"ג כחנות אור יש כחנות עור משכא דחויא נק' נוגה כו' כי
 החויא עלמה ג' קליפות אחרות רעות כו' עכ"ל. וענין החשמל נחבאר בת"א פ' לך
 זד"ה והבדילה הפרוכת שזהו כענין הפרוכת המבדיל בין קדש לקדה"ק כו' ועמ"ש
 מזה בביאור ע"פ כי ביום הזה יכפר וזד"ה שבת שבחון הוא לכס פ"ד שהוא כענין
 פסיק טעמא שבין בני הויית כו' יהי רקיע ויהי מבדיל כו'. ועד"ז יובן ענין כחנות
 אור זאל"ף שם היות כחנות ולבוש הוא אור וכענין לזושי הנשמה בג"ע שזהם ועל
 ידם משגת השגת החכמה עילאה ועמ"ש מזה בת"א פ' מקץ זד"ה ת"ר נר חנוכה זש"א
 יוס ראשין כו' שנק' אספקלריא דנהרא וכענין המשל ש"י משיגים הנמשל ור"מ הי' יכול
 לומר משליש. משא"כ כחנות עור דק"ל לבוש המסחיר ומעלים וממנו יניקת ג"ק במ"ש
 בלק"ת פ' פינחס זד"ה את קרבני לחמי שיניקת החילונים מהשערות כרחל לפני
 גוזזיה והשערות לומחות ע"י העור דוקא כו' ע"ש ומ"מ לא נחבטל כחנות אור לגמרי אלא
 שמחטלס ומחלצש בכחנות עור ע"ד כבלע אתו הקדש. והיינו ענין התלצשות הנשמה
 בגוף וע"ד במחשכים הושיבני זה תלמוד בבלי והרי פנימיותו חורה אור כו'. והנה
 יתרון האור נמשך מן החשך במ"ש מי יתן טהור מטמא כ"כ השל"ה בהקדמה דע"ז
 ע"כ ודי"ע ע"א ודק"ע ע"כ ודר"ת ע"א וזפ' ויש דרל"ז ע"כ. וביאור הענין במ"ש
 אדמ"ו נ"א בת"א פ' בראשית זד"ה אעשה לו עזר כנגדו שהעזר נמשך מבחי' כנגדו
 כו' שהוא ענין כחנות עור שהעבודה היא עד"מ עבוד העור וזהו ענין עובד אלקים
 כו' ע"י שוכה פרקו מלה פסמים ואחד לשנות טבעו כו' ועמ"ש מזה בלק"ת זשה"ש
 זד"ה מה יפו פעמין זנטלים. ועמ"ש ע"פ ואני אראה זשונאי וכענין כח הראי'
 מלבוש דוקא זשחור זענין כו'. נמלא זרית זגדיו הריח ג' בחי' ריח הנ"ל. הא' ריח
 זני זשבהמ"ק זנוי זהו ע"ד זגדיו דאדה"ר כמו שהיו כחנות אור זאל"ף. הב' זרית

שדה כשזהמ"ק חרב זהו כענין כחנות עור בע'. אך העור נמשך מכנגדו לכן מזה יומשך אשר זרכו הוי' זהמ"ק דלע"ל וערצה לה' מנחת יהודה כו' והריוו ציראת ה' ובענין יחרון האור דלע"ל שיומשך דוקא מהמשך דכחנות עור ובענין עוב מאל זה כו'. ולכן נק' לצושין לצושין דיקר ע"ד יקר מחכמה וכבוד סבלות מעט וע' רבות ויקרא פ"ג והיינו שיש יחרון להכמה מן הסבלות ר"ל ע"י צירור הסבלות נמשך יחרון לחכמה כו'. קיצור ראה ריח בני בזמן שזהמ"ק בני ריה ניהווי תשמרו כו' הריח כ' המקובלים שנמשך משם חלקים וזהו ע"ד לחוק עשה לי חלקים שהלחוק ותעניג עליון נמשך משם חלקים ע"י כי שרית עם חלקים בלק"ת פ' שלה גד"ה חני דפ' לילית דרום השני פ"ג וזהו ענין הקרצנות שאלע"פ שלא נו' בהם שם חלקים רק שם הוי' אבל זהו ע"ד כי שרית עם חלקים ביטול היש הנמשך משם חלקים והיין דנסכים משמה חלקים. והריח דקרצנות שגורם והחיות נושאות וזרעם גדול כו'. כריח שדה בזמן ליון שדה חחרם וזהו ריח החפלה שהוא במקום קרצנות וגדולה מן הקרצנות נגמ' פ"ה דזרכות וע"ד כי רצים בני שוממה כי שמאלו תחת לראשי בת"א פ' תלא ובבב"ז פ' קרת דקע"ח ע"ג בענין ועבד הלוי הוא חלמלא דינא כו'. גם כריח שדה ברייתא ע' ת"א פ' חיי ע"פ וילא ילחק לשוח בדה וע"ד עובד חלקים שונה פרקי מזה פעמים ואחד. אשר זרכו הוי' לע"ל שיהי' חבל כל ילען כמ"ס בלק"ת סד"ה שובה ישראל עד. דרום השני. וענין שייכות ריח בגדיו לריח שדה וג' בחי' שבו י"ל כי בגדיו לצושים דאדה"ר לצושין דיקר. בחורחו של ר"מ כחנות אור. ע"ד אומר על טמא טהור ומראה לו פנים. בקדמיתא הוה כחנות אור. לצוש החשמל שהוא ע"ד והגדילה הפרוכת בין כו'. בין מים למים לצושי הנשמה בג"ע אספה"מ אח"כ נעשה כהניח עור ממנו לומחים שערות. כרחל לפני גוזזיה כבלע את הקדש. במחשכים הוסיבני זה תלמוד בבלי. אך בחי' ג' הוא יחרון האור שנמשך מהמשך. טהור מעמא. העור מכנגדו. אראה בשוכאי. עבד העור עובד חלקים. לכן נק' לצושין דיקר. יקר מחכמה ומכבוד סבלות מעט שיש יחרון לחכמה מן הסבלות. לכן כריח בגדיו הכור והריח ג' בחי' ריח הג"ל אור ועור ויחרון האור והוא ענין ריח בני בזמן שזהמ"ק בני שיהי' והגדילה הפרוכת. כריח שדה בזמן שאין זהמ"ק קיים ריח חפלה וברייתא. ובחי' אשר זרכו ה' לע"ל. ר"ל כמו שזרית שדה יש ג' בחי' כמ"כ כריח בגדיו יש ג' בחי':

ד רבנות שה"ס סד"ה נופת תעופנה דכ"ז ע"ג צפי' וריח שלמוחך כריח לצמן סנהדרין פ"ד דל"ז ח'. פ"ד דתענית כ"ט ב'. זח"א עמוד קי"א שי"ז שי"ח חע"ד חפ"ד ח"ג ס"ט ע' רכ"ה ויקהל דר"ח ע"ה רי"ה ח'. זח"ג אחרי ד"ע ע"א קדושים פ"ד ח' אמור ד"ק ע"א. בחיי ל"ח ד' קמ"ט ג' של"ה קי"ז ח' יר"ק ח"ב ח' זרבה י"א ע"ז לצוש י' י"א י"ד ר"ה ד' רי"ה ב' שד"ה ח' עמה"מ כ"ד ד' קמ"ד ד'. זח"א זראשית דל"ז ח' ההוא חילגא סליק ריחין כד"א כריח שדה אשר זרכו ה' ובנין ההוא ריחא דהוה סליק חנונת ליה למיכל מיני'. ח"ב פי' ריח שדה זהו ריח עה"ד ג"כ כי עיקר הריח החזק נמשך ממיהוק הגבורות שהוא צירור עה"ד. זח"א ויהי דרב"ד ע"ג רי"ז אומר כתיב וירח את ריח בגדיו ויזכרו. בגדיו בגדי עשו מיבשי ליה כו' חלא

אלא הכי אוקימנא וירח כלומר אסתכל להלאה וארח ריחא דלבושי דההוא עלמא (הג"ה ע' זוח"ג ר"פ בלק דקפ"ו ע"א בענין הינוקא שאמר בריחא דלבושייכו ידענא דלא קרו ק"ש. כי ק"ש למס"ג באחד זהו כמו ריח. שבמו שהריח הוא מקיף. כך זה המס"ג גמשך מבחי' שלמעלה מהשכל וההשגה שהוא בחי' מזלי' חזי שהוא מקיף על השכל המושג שבגפס. וזהו ענין יחוד או"א שמשך אין נמשך בפנימית כמו מיחוד זו"ל שהוא יחוד גופני הנמשך בפנימית. אבל מאו"א נמשך רק הארה ונק' נשיקין היינו כמו השפעת השכל מכה המשכיל שהוא רק הארה כמ"ס במ"א וע"כ נק' ריח כו'. וזהו וישק לו וירח שבחי' נשיקין הוא בענין ריח כו'. ובחי' ההארה מאו"א יש בה בחי' גבוה יותר מההשפעה הפנימית והעלמיות דזו"ג וכמ"ס בד"ה אלה פקודי בענין משכן העדות. וכמו ל"ח שגבוהים ממ"ע. ועמ"ס מזה בלק"ת פ' ויקרא בביאור ע"פ ולא תשבית מלח פ"ה. ומזה נשכיל ענין הלבושים למעלה הם הארה מהמקיף עליון דחוטמא. והנה כתיב והריחו בירתה ה' שנין אס אין חכמה אין יראה היינו יראה עילאה שהחכמה נק' אללה תרעא לדתתא שהיא גבורה דע"י ונמשכה מבחי' מזלי' כמ"ס בחברי דניאל אבל חרדה גדולה נפלה עליהם משום דמזליהו חזי כמ"ס בלק"ת בד"ה וידבר דעשה"ד ע"כ נק' והריחו דוקא שהוא ענין הארה מהמקיף ככ"ל. וע' במק"מ פ' בלק שס מענין איך הבין בריחא דלבושייכו שלא קרו ק"ש. והרמ"ז כ' שהטעם משום שמוצא ריח פינחס דרל"ג ע"כ אשר ה' תיבות של פסוק שמע הם ה' עלין דשושנה שהוא העלאת הריח כו'. לריח שמניך לריח גימט' רמ"ח היינו רמ"ח מ"ע גס רמ"ח תיבין דק"ש כו' עכ"ה). וע"ד כתיב ראה ריח בני כריח שדה. דא הוא חקל דתפוחין קדישין (עמש"ל מזה) אמר הואיל וזכית בליגון לבושין יקר. ויתן לך האלקים מטל השמים. מאי משמע בגין דבההוא חקל תפוחין קדישין נטיף טלא כל יומא מההוא אתר דאקרי שמים עכ"ל. ע' במא"א אות עי"ת סעיף י"ד ג' מיני טל הם יו"ד ה"א וא"ו גימט' טל כו' וע"כ ה"ג מ"ה ז"ן טל אחוון כו'. והנראה לומר כי הטל זהו המשכה הפנימית הנמשך ביחוד זו"ל והיינו טל השמים שנמשך לארץ ושרש הטפה נמשך מטלח דבדולחא מו"ס כו' וז"ש שראשי נמלא טל כו' וע"פ גשם מדבות תניף ת"י טלא דרעוין כו'. וגשם זהו המשכת הטפה כו'. גס כמארז"ל טל תורה מחייהו. ותורה הוא ח"ע בחי' או"פ. ובפרדס ערך טל שהוא השפעה הבאה מכתר דרך הספירות שהם יו"ד ה"א וא"ו גימט' טל וכמשך אל ה"א תתאה שהיא המל' כו' ע"ס. וזהו בענין כשמן הטוב כו' וכמ"ס בזה"א לך פ"ח איהו שמן ואיהו טל כו' וע"כ כיון שהריח ריח בגדיו שהם כריח שדה הנ"ל שהוא ענין הארת המקיף שנמשך במל' מכ"ע כי נעוץ תחלתך בסופן ונק' כשושנה כו' לכן בירך לו שיומשך ג"כ שפע האו"פ שהוא ענין מטל השמים ומשמני הארץ. והיינו ככ"ל שהריח ה"ע יחוד או"א שהוא בחי' נשיקין הארה כו' ואח"כ מטל השמים ומשמני הארץ ה"ע יחיד זו"ל שהוא יחוד גופני ואו"פ וממנו עיקר הולדת הנשמות. ולכן יומשך מזה דוקא ורוב דגן אלו הבחורים ותירוש אלו הבחולות כמ"ס במדרש רבה מפסוק ותירוש יטובצ בחולות כו'. בלק"ת פ' מסעי סד"ה אלה מסעי הראשון פי' ג"כ וז"ל ולכן כתיב וירח את ריח בגדיו ויתן לך שמבחי' ריח נמשך

בחי' זרכה מטל השמים שהוא חש"כ ומשמני הארץ חשנע"פ שמקורם ושרשם הוא מבחי' ריח בגדיו המקיפים כו' שהוא למעלה מהחו"כ שהם חש"כ וחשנע"פ עכ"ל. והיינו כמ"ש זד"ה באתי לגני אריתי מורי בהביאור רפ"ב אך כילד יזכה לזה להיות ע"י עסקו בחורה המשכת עלמיות ח"ע הנה לזה לרין להמשך מבחי' יותר גבוה מהחכמה כו' וכמו עד"מ הרב כו' וזהו אריתי מורי עם בשמי כי הנה הריח הוא מהותם כו' חוטמא דעתיק שלמעלה מהחכמה שהוא בחי' פעמים טנת"א כו' ע"ש ולכן ע"י וירח את ריח בגדיו נמשך ויתן לך מטל השמים חש"כ שהוא עלמיות ח"ע ומשמני הארץ חשנע"פ כו'. עוי"ל באופן אחר הנה הריח דבר שהנשמה נהנה ממנו ולא הנוף. והיינו כי השכל שדבור הנמשך ע"י הפה זהו רק הארה מבח השכל ולא עלמותו ולכן האותיות נקראים ג"כ שערות כמ"ש בה"א זד"ה ועשית בגדי קדש. ועד"ז למעלה נק' נובלות חב' שלמעלה חורה כמ"ש זד"ה תורה לזה. אך ויתן לך מטל השמים היינו עלמיות ח"ע ולא הארה לבד וזהו כענין המשכת העפה וכך ארו"ל ביום התוכחו זה מ"ת. אך בהעפה אף שכלובש העלמיות אינו כ"א עלמיות חב' דו"א שהוא חב' שזו"ת ולא עלמיות ח"ע ממש. אבל מטל השמים היינו עלמיות ח"ע ואפי' עלמיות ח"ס. ומ"מ ויתן לך האלקים שגם המשכה זו עובר בהכרח דרך השערות כמ"ש כשמן הטוב כו' על הזקן כו'. והנה כדי שיומשך מעלמיות ח"ס ל"ל העלאתה לשם והיינו ע"י הריח שהנשמה נהנה ממנו ר"ל עלמיות הנשמה המלוכשת צמות שלמעלה מהארת השכל שדבור. ולכן הריח מפקח בת השכל עד שגם ההארה יאור בתוקף ויאמר שכל טוב כו'. ולמעלה הריח ק"ש בלהיות מס"ג באתה זה נמשך ע"י מזליה חוי כנ"ל והארת המזל שהמקיף מאיר לחוף הפנימי נק' ריח. ולכן העלאתה זו מגיע לעלמיות האור בחי' ח"ס כיון שזה הריח מטלם הנשמה כו' ולכן ע"י וירח כו' נמשך הזרחה מטל השמים כו'. עוי"ל בגדיו לבושים הנעשים ממ"ע ריח בגדיו זהו קיום מלות ל"ת דאחכפיה סע"א והוא ריח כו'. א"כ במ"ע שייך ג"כ ריח ע"ד סיגיה פרקו מאה פעמים ואחד כו'. זה"כ בא ל"ע א' ב' דקדק מ"ש תחלה ריח בגדיו ואח"כ כתיב ריח בני. וי"ל שלבך דריש במדרש ציגדיו. והזהר מפרש דריח בגדיו ולבושי' נמשך ממנו בעלמו. כי ע"ד שכלבושי אדה"ר נאמר שם מלא מה שלא נאמר בצריאת העולם. כמ"כ עכשיו תיקון הלבושים שיהיו בבחי' הוד והדר לבשת נמשך ע"י עבודת התפלה כמ"ש בלק"ת בשה"ש ע"פ יונתי בהגוי בענין קומי לך רעיתי ועי"ז תהי' יפתי שעושה לבושים נאים להקצ"ה ע"ד הוד והדר לבשת כו' וזהו ענין ריח בגדיו הנמשך מריח בני. וע"ש במק"מ פ' בא פי' הוד והדר נו"ה דאימא לבוש השמל. ועמ"ש בלק"ת פ' אחרי ציבור ע"פ כי ביום הזה יכפר שיש השמל שלמעלה מא"י ועי"ז י"ל הוד והדר לבשת. וענין ריח בני יש לפרש ע"ד זהו' הבן הזכור לשנואה שזהו ענין הזכורה שלקח מעשו כו'. זח"ג ויקהל ר"ת ע"כ בענין הריח בהבדלה י"ל לפי שאת"כ אומרים ויתן לך האלקים מטל השמים ומשמני הארץ וכדי להיות המשכה זו לרין להקדים העלאת הריח כמ"כ ראה ריח בני ועי"ז אח"כ ויתן לך כו' :

ויקרא רי"ח א' ע"פ עיניך בשדה אשר יקלרון. עיניך אליו מלבין ושלטיין (ע"ד עיני

אלא הכי אוקימנא וירח כלומר אסתכל להלאה וארח ריחא דלבושי דהוא עלמא (הנ"ה)
 ע' בזה"ג ר"פ בלק דקפ"ו ע"א בענין הינוקא שאמר בריחא דלבושייכו ידענא דלא
 קרו ק"ש. כי ק"ש למס"ג באחד זהו כמו ריח. שכמו שהריח הוא מקיף. כך זה המס"ג
 נמשך מבחי' שלמעלה מהשכל וההשגה שהוא בחי' מזלי' חוי שהוא מקיף על השכל
 המושג שבגפשו. וזהו ענין יהוד או"א שמשם אין נמשך בפנימיות כמו מיחוד זו"ג שהוא
 יחוד גופני הנמשך בפנימיות. אבל מאו"א נמשך רק הארה ונק' נשיקין היינו כמו
 השפעת השכל מכה המשכיל שהוא רק הארה כמ"ס במ"א וע"כ נק' ריח כו'. וזהו
 זישק לו וירח שבחי' נשיקין הוא בענין ריח כו'. ובחי' ההארה מאו"א יש בה בחי' גבוה
 יותר מההשפעה הפנימית והעלמיות דזו"ג וכמ"ס בד"ה אלה פקודי בענין משכן העדות.
 וכמו ל"ה שגבוהים ממ"ע. ועמ"ס מזה בלק"ת פ' ויקרא צביאור ע"פ ולא תשבית מלח
 פ"ה. ומזה נשכיל ענין הלבושים למעלה הם הארה מהמקיף עליון דחוטמא. והנה כתיב
 והריחו ביראת ה' שבעין אש אין הבמה אין יראה היינו יראה עילאה שהחכמה נק'
 אללה תרעא לדרתא שהיא גבורה דע"י וגמטבה מבחי' מזלי' כמ"ס בחברי דניאל אבל
 חרדה גדולה נפלה עליהם משום דמזלייהו חוי כמ"ס בלק"ת בד"ה וידבר דעשה"ד ע"כ
 נק' והריחו דוקא שהוא ענין הארה מהמקיף כג"ל. וע' במק"מ פ' בלק שם מענין איך
 הבין בריחא דלבושייכו שלא קרו ק"ש. והרמ"ז כ' שהטעם משום שמצואר צוהר פינחס
 דרל"ג ע"כ אשר ה' תיבות של פסוק שמע הם ה' עלין דשושנה שהוא העלאת הריח
 כו'. לריח שמניך לריח גימט' רמ"ה היינו רמ"ח מ"ע גס רמ"ה תיבין דק"ש כו' עכ"ה).
 וע"ד כתיב ראה ריח בני כריח שדה. דא הוא חקל דתפוחין קדישין (עמס"ל מזה) אמר
 הואיל וזבית צאינן לבושין יקר. ויתן לך האלקים מטל השמים. מאי משמע בגין
 דזההוא חקל תפוחין קדישין נעיף עלא כל יומא מההוא אחר דחקרי שמים עכ"ל. ע'
 במא"א אות עי"ת סעיף י"ד ג' מיני טל הם יו"ד ה"א וא"ו גימט' טל כו' וע"כ ה"ג
 מ"ה צ"ן טל אהוון כו'. והנראה לומר כי הטל זהו המשכה הפנימית הנמשך ביחוד זו"ג
 והיינו טל השמים שנמשך לארץ ושרש הטפה נמשך מטלל דצדולחא מו"ס כו' וז"ש
 שראשי נמלא טל כו' וע"פ גשם נדבות חניף ת"י טלא דרעוין כו'. וגשם זהו
 המשכת הטפה כו'. גם במארו"ל טל תורה מהייהו. ותורה הוא ח"ע בחי' או"פ.
 ובפרדס ערך טל שהוא השפעה הבאה מבחר דרך הספירות שהם יו"ד ה"א וא"ו
 גימט' טל ונמשך אל ה"א תתאה שהיא המל' כו' ע"ש. וזהו בענין כשמן הטוב
 כו' וכמ"ס בזה"א לך פ"ת איהו שמן ואיהו טל כו' וע"כ כיון שהריח ריח בגדיו שהם
 כריח שדה הנ"ל שהוא ענין הארת המקיף שנמשך במל' מכ"ע כי נעוץ תחלתן צבוסין
 ונק' כשושנה כו' לכן בדרך לו שיומשך ג"כ שפע האו"פ שהוא ענין מטל השמים
 ומשמני הארץ. והיינו כנ"ל שהריח ה"ע יהוד או"א שהוא בחי' נשיקין הארה כו' ואח"כ
 מטל השמים ומשמני הארץ ה"ע יחוד זו"ג שהוא יחוד גופני ואו"פ וממנו עיקר הולדת
 הגשמים. ולכן יומשך מזה דוקא ורוב דגן אלו הצחורים ותירוש אלו הבתולות כמ"ס
 במדרש רבה מפסוק ותירוש ינוצב בתולות כו'. בלק"ת פ' מסעי סד"ה אלה מסעי
 הראשון פי' ג"כ וז"ל ולכן כתיב וירח את ריח בגדיו ויתן לך שמנהי' ריח נמשך

בח' זרחה מעל השמים שהוא חש"כ ומשמני הארץ חש"כ"פ שמקורם ושרשם הוא
 מצחי' ריח בגדיו המקיפים כו' שהוא למעלה מהחו"כ שהם חש"כ וחש"כ"פ עכ"ל. והיינו
 כמ"ס זד"ה בחתי לגני גבי אריתי מורי בהציחור רפ"ג אך כילד יזכה לזה להיות ע"י
 עסקו בחורה המשכת עלמיות ה"ע הגה לזה לריך להמשיך מצחי' יותר גבוה
 מהחכמה כו' וכמו עד"מ הרב כו' וזהו אריתי מורי עם צמני כי הגה הריח הוא מהועט
 כו' חוטמא דעתיק שלמעלה מהחכמה שהוא בחי' עעמים ענת"א כו' ע"ש ולכן ע"י
 וירה את ריח בגדיו נמשך ויתן לך מעל השמים חש"כ שהוא עלמיות ח"ע ומשמני
 הארץ חש"כ"פ כו'. עוי"ל באופן אחר הגה הריח דבר שהגשמה נהגה ממנו ולא הגוף.
 והיינו כי השכל שבדבור הנמשך ע"י הפה זהו רק הארה מכה השכל ולא עלמותו
 ולכן האותיות נקראים ג"כ שערות כמ"ס בת"א זד"ה ועשית בגדי קדש. ועד"ז למעלה
 נק' נוצלות הכ' שלמעלה חורה כמ"ס זד"ה חורה לזה. אך ויתן לך מעל השמים
 היינו עלמיות ח"ע ולא הארה לבד וזהו בענין המשכת העפה וכך ארו"ל ביום
 חתונתו זה מ"ת. אך בהעפה הף שמלוכש העלמיות אינו כ"א עלמיות חכ' דז"א
 שהוא חכ' שבז"ת ולא עלמיות ח"ע ממש. אבל מעל השמים היינו עלמיות ח"ע ואפי'
 עלמיות ח"ס. ומ"מ ויתן לך האלקים שגם המשכה זו עובר בהכרה דרך השערות
 כמ"ס בשמן הטוב כו' על הזקן כו'. והנה כדי שיומשך מעלמיות ח"ס ל"ל העלאה
 לשם והיינו ע"י הריח שהגשמה נהגה נומנו ר"ל עלמיות הגשמה המלוכשת בנות
 שלמעלה מהארת השכל שבדיבור. ולכן הריח מפרק כח השכל עד שגם ההארה יאיר
 בתוקף ויאמר שכל טוב כו'. ולמעלה הריח ק"ש שלהיות מס"ג באחד זה נמשך ע"י
 מזליה חזי כנ"ל והארת המזל שהמקיף מאיר לתוך הפנימי נק' ריח. ולפן העלאה זו
 מגיע לעלמיות האור בחי' ח"ס כיון שזה הריח מעלם הגשמה כו' ולכן ע"י וירה כו'
 נמשך הזרחה מעל השמים כו'. עוי"ל בגדיו לבושים הנעשים ממ"ע ריח בגדיו זהו
 קיום מלות ל"ת דלחכפויא סע"א והוא ריח כו'. א"כ במ"ע שייך ג"כ ריח ע"ד סינה
 פרקו מאה פעמים ואחד כו'. זה"כ בא ל"ע א' ב' דקדק מ"ש תהלה ריח בגדיו ואח"כ
 כתיב ריח בני. וי"ל שלכך דריש צמדרש בגדיו. והזהר מפרש דריח בגדיו ולבושי'
 נמשך ממנו בעלמו. כי ע"ד שכלבושי אדה"ר נאמר שם מלא מה שלא נאמר בצריאת
 העולם. כמ"כ עכשיו תיקון הלבושים שיהיו צבחי' הוד והדר לבשת נמשך ע"י טבוחת
 התפלה כמ"ס בלק"ת צשה"ש ע"פ יונתי בהגוי צענין קומי לך רעיתי ועי"ז תחי' יפתי
 שעושה לבושים נאים להקב"ה ע"ד הוד והדר לבשת כו' וזהו ענין ריח בגדיו הנמשך
 מריח בני. וע"ש צמק"מ פ' בא פי' הוד והדר נו"ה דאימא לבוש החשמל. ועמ"ס
 בלק"ת פ' אחרי צביחור ע"פ כי ביום הזה יכפר שיש חשמל שלמעלה מאלי' ועי"ז י"ל
 הוד והדר לבשת. וענין ריח בני יש לפרש ע"ד זהו' הפן הנכור לשגואה שזהו ענין
 הנכורה שלקח מטשו כו'. זה"ג ויקהל ר"ח ע"כ צענין הריח בהבדלה י"ל לפי שאח"כ
 אומרים ויתן לך האלקים מעל השמים ומשמני הארץ וכדי להיות המשכה זו לריך
 להקדים העלאת הריח כמס"כ ראה ריח בני ועי"ז אח"כ ויתן לך כו' :

ויקדח רי"ח א' ע"פ עיניך צדה אשר יקלרון. עיניך אלין מלכין ושלטיין (ע"ד

עיני העדה ע' בד"ה לבצחני וברכות תלוה פל"ח עין יעקב נבואה). בשדה
 דא ליון כו' כריח שדה כו'. אשר יקלורון דכתיב כי מליין תלא תורה. פ' אחרי ד"ע א'
 מטל השמים ומשמני הארץ שע"י התחברות צ' בחי' אלו אחטבר הזוהמא דק"ג ע"ד כי
 הנה המלכים נועדו כו' המה ראו כן תמהו שמתבטלין הדיגין וזהו עברו יחדיו ועובר
 על פשע בזהר ר"פ ויגש דר"ו ע"ב צופי' הרמ"ז שהאריך. פ' קדושים פ"ד א' כריח שדה
 דעאל עמיה ג"ע כו' וכי איך יכול ג"ע לאטלאה עמיה כו' אלא גנתא אחרת עלאה קדישא
 אית לוי לקב"ה כו' ע"ש והיינו ענין בחתי לגני שהוא מל'. בזה"ג דר"מ ע"ב ג"ע
 רזא דכנ"י ועמ"ש מענין כנ"י בד"ה אחת היא יוגתי. ובהר שמות דר"י ע"ב וההיא
 נקודה תתאה איהי גנתא לגבי עדן עילאה כו'. וע"ש דר"ד ע"ב גבי האוי רוחא איהו
 אחפשוטחא דהאי נקודה. פ' אמור ד"ק ע"א הקל קול יעקב ביהוה שופר דקא סליק
 כו' כדן וירח את ריה בגדיו ולוחין ובעותין (כי בגדיו לבושים מחודומ"ע. בכל עת
 יהיו בגדיך לבנים ע' ס"פ כ"ג דשבת) ויברכהו נה רוגז' והדי לביה כו'. בחיי פ'
 יתרו ז"ח ד' ע"פ וכל העם רואים ראה זו ענין השגה וכן ראה ריח בני כי אין הקול
 והריח נראים עכ"ל. ורז"ל אמרו שם רואים את הגשמע. פ' אחרי קמ"ע ג' ע"פ
 השוכן אתה עומאתם אע"פ שהם עמאים שכינה ציניהם כו' וכן דרשו רז"ל
 וירח את ריה בגדיו חפ"י ריה בגדיו כו' עכ"ל. ובאמת ריה בגדיו היינו בע"ת א"כ
 עד"ז השוכן אתה עומאתם כדי שעי"ז יהי' מי יתן עהור מעמא כו'. בשל"ה
 במסכת חולין קי"ז א' בד"ה סוד לוייה כו' עשו איש שדה כו' לכך בא מלוח לוייה כו'
 ומעוררים בזה החיבור שלמעלה כו' והשדה מתהפך להשדה אשר ילא ילחק לשוח בשדה
 והוא ריח שדה אשר ברכו הוי' עכ"ל. ועמ"ש מענין לוייה ע"פ ויטע אשל בבאר שבע
 ושה נחצאר שממשיכים בחי' כי ה' אלקיך מתהלך בקרב מחניך להליך וארז"ל במד"ר
 קדושים פכ"ד להיות לל על ראשך :

ל' התו"א עפ"ז ולמטה הגהות אדמו"ר ג"ע.

ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה'. להבין דהא יצחק הבין שהוא עשו ואיך
 הוי' חשוב בעיניו כ"כ, גם באמת אינו מוכן איך הוי' עשו בעיני יצחק כי
 פעם אמר הכתוב כי ציד בפיו שהי' מרמהו בשאלות איך מעשרין את התבן כו' ופעם
 אומר הכתוב הקל קול יעקב, והיינו לפי שאמר כי הקרה ה' אלקיך כו' וידע שעשו
 אין שם שמים שגור בפיו. אך הענין כי הנה עשו סוספיתא דדהבא פסילת הגבורה
 דיצחק שהוא בחי' מעלת הוהב על הכסף ומפסולת שלו יצא עשו ורישי' דעשו בעטפוי
 דיצחק. ולהבין ענין רישא מהו. כי הנה יש י"א סממני הקטורת הצרי והצפורן כו'
 והם כנגד יו"ד כתרין דמסאכותא שהוא החיות שבקדושה המחי' את זלעז"ו כמו שיש
 בקדושה י"ס כך יש סמ"ש בקליפה הארה מי"ס דקדושה. אך בקדושה עשר ולא
 תשע ולא אחד עשר ובקליפה הוא י"א סממני הקטורת. והענין כי ע"י החיות שנמשך
 בקדושה הנה כתיב וצבא השמים לך משתחווים שהם בטלים מחמת שמשינים החיות
 שנמשך אליהם קדושתו ית'. משא"כ הקליפות הם מנביהים א"ע כנשר כו' בחוצפא.
 והיינו לפי שהחיות הנמשך אליהם הוא אצלם בסוד גלות, ולפיכך הנם שנמשך אליהם
 מחיות דקדושה אינם בטלים, אדרבה מנביהים א"ע כנשר כו' והחיות שנמשך להם

הוא נבלע בתוכם. אך כיצד הם חיים וקיימים מקדושה מאחר שהחיות נבלע בתוכם. הנה זהו ענין לבונה. שבי"א סממני הקטורת שהוא אור המקיף עליהם מלמעלה ואינו נבלע בתוכם (א) ולפי שהוא אור המקיף מלמעלה מן הדעת שלהם ואינם הרגישים בו והחיות שנמשך להם בפנימיות נבלע כנ"ל ולפיכך הם מתנאים ומנביהים

(א) עיי'ן מזה בפע"ח שער עולם העשי' פ"ד וז"ל ופ"א שמעתי ממורי ע"ה זל"ה כי אלו י"א סממני הקטורת הם עשר גילולי הקדושה של אור פנימי המח' את הקליפות ויש גילוף אחד שהוא אור המקיף. ונדע כי אור מקיף כיון שמקיף מצחו אינו נחלק לעשר ונקרא אחד. ונמלא כי זה המקיף עם יו"ד דאו"פ הם י"א סממני הקטורת כו'. ולכונה זכה הוא אור המקיף כי הפנימי הוא בהכרח מוגבל תוך קליפה ואינו זך אמנם המקיף הוא זך כו' עכ"ל. ובשער הקדשים פ"ד כ' וז"ל יתגדל ויתקדש הם י"א אותיות כי החיות שבחך הקליפה מסתלק מתוכה ויעלה למעלה תוך הקדושה וזהו ג"כ ויתקדש שיכנס בקדושה עכ"ל. ועיין עוד במה"ב שער הקדשים הגדפס קודם שער הקדשים וז"ל אמנם הכנעת החילונים תחלה נרמו ב' חיצות יתגדל ויתקדש שמי' רבא כו'. ר"ל שם י"ה רבא כו' י"א סממני הקטורת שהם ב' אותיות ו"ה שיעלו אל י"ה כו' הכנעת הקליפות והעלאת העולמות כי זה גורם לזה עכ"ל. וענין כי זה גורם לזה י"ל ע"פ משנ"ח ב"ה אלה פקודי המשכן בענין מל"ת שהם בחי' י"ה שזהו דוקא שעי' אחכפייא סע"א אשתלק יקרא דקוב"ה לעילא כו' שהוא ענין גילוי סוכ"ע ממש ביחוד או"א ולמעלה מההמשכה שעי' מ"ע יחוד ו"ה המשכת סוכב בממלא כו'. עוד נחבאר ענין זה בהדיא ס"פ ויקהל דרי"ט סע"א ת"ח מה בין ללוחא לעובדא דקטרת ללוחא אחיניו לה באתר דקרביין דהו עבדי ישראל. וכל אינין קורביין דהו עבדין ישראל לאו אינין חשיבין בקטורת ותו כו' קטרת עבדי יחיר מתקין וקשר קשרין כו' דאעבר זוהמא ואידיכי משכנא כו' ד' אהעבדי ה' כו' וכולא סליק רעותא לאין סוף כו' עכ"ל. ובהר הרקיע שם האריך בזה. ותוך הענין כי המל' דעשי' היא בעמקי הקליפות כו' ומחי' אותה כו' ואין הבחי' זו יכולה ללאת מבין הקליפות עד שיבא זמן הכתוב בלע המות לנלח כו'. והנה כל זמן שאין בחי' זו עולה למעלה נראה פירוד בקדושה ח"ו וע"י הקטורת עולה כו' משא"כ בתפלה לעשות להעביר הזוהמא מבחי' זאת כו'. ולכן אחר מעשה הקטורת אנו אומרים הודו כו' הודיעו בעמים כו' ע"ש. ובפי' קשר קשרין נלע"ד כי קשר הוא יסוד והוא ענין היהוד עליון וההתחברות עד אין סוף כמו מיסוד א"ק נמשך במל' דא"ק שהוא מל' דא"ס להיות מתחברת באל"י שנעשית עתיק לאלי'. ועד"ז ביהוד ז"כ דאלי' ומל' דאלי' נעשית עתיק לצריאה ובמ"ש במ"א ע"פ הזהר ויש דקפ"א סע"ב בגין לקשרא קשרין ולאגהרא נהורין כו'. ועיין בפרדס ערך קשר. נמלא מזה אורך ע"י הכנעת החילונים ואחכפייא סע"א עי"ז דוקא אשתלק יקרא כו'. ומזה יבין ענין הנזכר בפ' חיי שרה דקב"ב סע"א ד"א מלך דא אשה יראה ה' כו' עד דאחדכי ואחכבר לעילא כו'. זהו ענין קטרת שהוא לשון קשר כי כל קשר שבפסוק מחורגס בלשון קשר כמו וקשרתם לאות על ידיך ותקטרינון יתהון לאת. ותקשור שני עלידו וקטרת על ידי' כו'. ועם היות כי בלשון תורה פי' קטורת

קטורת היינו עשן כמ"ש עלה קטור הארץ כקטור הכבשן וחרגוס חננא דארעא כחננא דכבשונא כו' י"ל דהא דהא תליא כי עשן הקטורת זהו ענין קשר והתחברות שעולה אחדל"ה והוא העשן להתחבר ולהמשיך אחדל"ט וכמו העשן העולה מהגר שכבה כשיקריבו אותו סמוך לגר הדולק יגרום ירידות האש מהגר הדולק להדליק הגר שכבה ועיין בפ' גח ד"ע ע"א. גבי דהא לית חננא בלא אשא כמ"ד והר סיני עשן כולו מפני אשר ירד עליו ה' באש כו' וע"ש בצה"ז ובת"א ס"פ יתרו סד"ה וכל העש רואים גבי זאת ההר עשן וטבע העשן כו'. וזהו שנק' ג"כ קטרת לשון קשר. והנה צמעת הקטרת על הקרבנות לכאורה ה' עולה ע"ד משכ"ת בת"א בסופו דה"ה לצומו כפוריא צמנין מור שהוא דם ח' ידוע כו'. שהרע נהפך לעוב. ח"כ הוא בירור מצחי' הרע שצמגה ממש. משא"כ הקרבנות שצאים מהבהמות עהורים שצמגה אין הצירור מצחינה של הרע ממש כו'. וזהו ע"ד שהבט"ת גדול מהלדיק מהאי עממא וכמו מעלת מלות ל"ה על מ"ע מהאי עממא כמ"ש בציאור דשהורה חני וגאיה. אבל צמ"ח לא משמע כן דא"א לומר שהקטורת הוא בירור מג"ק הטמאות. ובהדיא מצואר סוף שער יו"ד פי"א וז"ל ענין י"א סממני הקטורת וענין י"א יריעות עזים וי"א ארורים שבפ' תבא הם עשר קליפות דיוגה ויש בהן חיות דקדושה להחיותן. והנה צמ"ס של הקדושה אזי נבלע בתוכן חיות של הקדושה ונחשפין לעשרה נבלע. אבל בקליפות אין החיות נבלע בתוכם כי אין הקודש מהערב בחול. אך עומד על ראשם ומשם מאיר להם ואזי הם נחשבים לאחד עשר וכל המוסף גורע כו' עכ"ל. ועם היות דלכאורה יש להבין בדבריו צמ"ס שאין קדש מתערב בחול כו' דא"כ איך הנפש הלקיט מתלצשת בגוף גשמי ממשכא דהוי' ואינה עומדת על ראשו כצחי' מקיף לצד כ"א מלובשת בו צצחי' אור פנימי ממש ואעפ"כ אינה נבלעת בו ממש ח"ו כ"א אדרבה יש צכחה למשול עליו ולהכניעו תחת ממסלה ולמה למעלה צק"ג הנילווי קדושה שנהלצשו צמ"ס דקדושה צצחי' פנימי' נבלעו בחובה. ול"ל ע"ד שזכר דה"ה לו את צנ"י כו' קרבני לחמי כו' שזה מובדל עוה"ז הגשמי מהעולמות העליונים שצבוה"ז דוקא מתחבר הטו"ר באחד משא"כ למעלה הוא עולם ברור ואין קדש מתערב בחול כו' ונת' שם משל ע"ז מהטפה והולד כו' ע"ש. עכ"פ למדנו מדברי הע"ח הנ"ל שאחד עשר סממני הקטורת הם צמגה ולא למטה מק"כ ח"ו. ובשער מ"ע שער ק"ג פ"ג כ' והטוב של זה המגה הוא י"א סממני הקטורת וההלצנה נוק' דז"א דיוגה לכן ריחה רע ממה שנתדבק ברע שלה כו'. ח"כ מצואר שי"א סממני הקטורת הוא צחי' טוב שצמגה ח"כ הדרא קושי' לדוכחא מדוע יש מעלה יחירה בהעלא' הקטורת מקרבנות. וי"ל עפ"מ"ש הרמ"ז ס"פ זא צדק מ"ס ע"ז גבי לצער החמץ שעי' הקטורת עולה ומתברר חיות הקליפה גם מה שנקלצ לה קודם העל אדה"ר כו'. אך עיקר העשם דהקטורת הוא צחי' ריח והקרבנות הם צצחי' מזון לחמי והמזון הוא דבר שהגוף נהנה ממנו. והריח הוא דבר שהנשמה נהנית ממנו כו'. והוא צחי' מקיף כמ"ש ע"פ אריחי מורי עם צממי. והיינו מפני שצקטרת יש י"א סממנים צצחי' הי"א שהיא לצמגה הוא אור מקיף של ק"ג ע"כ ההעלאה מזה הוא צחי' ריח ואור מקיף דקדושה:

א"ע בחוצפא כנ"ל (ב) ובחי' לבונה הוא המחבר ע"ס דקדושה להאיר לע"ס דסמכותא והוא רישא דעשו (ג) דהיינו בחי' המקיף מלמעלה הוא נכלל בעטפוי ריזחק סמ"ש בקדושה ולכן מצד בחי' המקיף עשו שואל איך מעשרין את התבן ומצד הפנימית אין ש"ש שגור בפיו . ודנהך טדע כי החיות בעשר בתרין דסמכותא הוא מפני כי

חיל

ב וי"הו ג"כ ענין דור הפלגה שזנו העיר והמגדל עיר היינו מבחנים הרבה שהם לירופי אריות עליונים שיאירו עליהם בבחי' מקיף כמו הבית שהוא בחי' מקיף מרחוק . ולכן היות זה לא ינוע מהם מליך בשדירות לבס הרע . ועמ"ל ס"פ נח ד"ה הן עס אחד כו' . ונחצאר ג"כ במ"א בניאור ע"פ וארא אל אברהם . ועיין בפע"ח שער כ"א רפ"א :

ג ודנהך ענין המחבר הוא ודחי בחי' ממולט . וכמו בקדושה יש ג"כ בחי' ממולט המחבר בין עולם לעולם . והוא ענין הכתר שכלול מב' פרלופין עתיק ואריך היינו בחי' תחונה שבטליון ובחי' שרש וראש של התחון כו' . אך בקדושה הן ע"ס . והבחי' כתר שהוא הממולט הנה בחי' אריך הוא ממנין הע"ס . אבל בקליפה נוגה שהן י"א בתרין א"כ בחי' הכתר שבה אינו מבחי' הממולט כ"א הוא בכלל כל העשר בתרין . ובמ"ש בפע"ח דהלרי שבקטורת הוא כתר והממולט הוא לבונה . וע"כ לכאורה י"ל דבחי' הלרי זהו דוגמת א"א ועס היות בקדושה הוא בכלל בחי' הממולט לא כן בקליפה הוא בכלל שאר ע"ס שלה והממולט הוא מה שהוא בקליפה דוגמת בחי' עתיק . והוא ענין הלבונה . ובקדושה בחי' עתיק אינו כלל בחשבון הע"ס משא"כ בק"ג שיש י"א בתרין . וא"כ הוא נחשב בכללה ממש . ול"ל שבו ג"כ יש ב' בחי' . הא' שהוא של סוף בחי' הע"ס דקדושה דעשי' שהיא המתלבשת בבחי' עתיק דק"ג שהוא ענין לבונה זכה ובחי' זו של סוף בחי' הע"ס דקדושה היינו מלכות דעשי' ובמ"ש לעיל שסם הזר הדקיע כי המל' דעשי' היא בעמקי הקליפות כו' ומחי' אותם כו' . וכן הוא בלקוטי הש"ס מהאר"ל דו"ו ע"ד סד"ה לבי ומעטי א"ע כו' כי מל' דל"י אינה יורדת למטה לעולם וכל מה שאנו אומרים כו' נאמר על הבחי' זו . והוא פרלופי הנעשה מבחי' א' שיוצאת למטה מאחורי העקב דנוק' דו"א ואפילו פרלופי זה אינו יורד כולו כו' עד ואמנם בחי' האחרונה של זו הפרלופי שהוא בסוד הנוק' מקננת בעשי' ובחי' זו היא שיוצאת בקליפה וסוף סוף הוא מעלמות הנוק' דל"י . אמנם הוא כמו הלפורן כו' עכ"ל . ואפשר מהאי טעמא יש לפורן ב"א סממני הקטורת ע"ס כי מקור יניקתם רק מבחי' לפורן דנוק' דל"י כו' . וכן מלאחי בספר שערי גן עדן שער ד"א פתח ע' דרך ג' בסופו וז"ל . והנה לקיים סוד הכתוב ומלכותו בכל משלה הוכרה להיות סוף אורותיה של מל' דעשי' להתלבש בקליפה ונעשה להם בסוד עתיק כו' עכ"ד . וביאר שם שזהו הבחי' האחד עשר שבי"א סממני הקטורת . ולפמ"כ שבחי' האחד עשר שהוא לבונה זכה הוא המחבר ע"ס דקדושה להאיר כו' . א"כ ל"ל שבו עלמנו יש ב' בחי' . שבחי' עתיק דקליפה אינו המל' דעשי' עלמה אלא שהמל' דעשי' מתלבשת בו ולכן בחי' העתיק הוא ממנין הבתדין דנוגה שנק' י"א בתרין כו' . משא"כ בקדושה בחי' עתיק אינו בחשבון כלל . וכן משמע ממ"ש כאן שזהו ענין רישא

דעשו זעטפוי די'לחק. א"כ זחי' המקיף הנ"ל שהוא הגזונה נקרא רישא דעשו ממס. ומה שהוא נק' רישא יובן ממ"ש בזהר המור דל"ו ע"ג גבי רישא ונגלגלחא ומוחא דמזואר שס זמק"מ רישא הוא המקיף שלמעלה מנגלגלחא כו'. ועטפוי די'לחק היינו סוף זחי' הקדושה זחי' אחורי העקב והוא המל' דעשי' וילחק קץ ח"י היינו זחי' יסוד ח"י עלמין וקץ היא המל' שנק' קץ הימין כו'. וזהו ענין עטפוי די'לחק כו'. בשגס ש"ל כי הקו"ף דקץ מורה ע"ז כמ"ס זלקוטי הש"ס שס. ולכן ע"י זירור זחי' זו נמשך זחי' הלחוק והתענוג עליון זזהו זחי' ילחק וכמס"ל בד"ה מים רבים זענין ילחק ורזקה כו'. ועיין בפרדס שער אצ"ע פרק שביעי זענין ומלכותו בכל משלה זענין ההתלבשות הנ"ל דמל' דעשי' זזהו יש זו ג"כ זחי' זו כדי להבניעס כו'. וכ"כ זשער היכלות ס"פ י"א. ועיין זשער היכלות התמורות ספ"ז ואז הנחש כרוך כו' ואטיל זזה וזהמא. ומסס יובן מעלת הקטרת שהוא להעביר הזוהמא הנ"ל. וענין לזונה מלשון לזנונית היינו זחי' לזן דקליפה שהוא דוגמת זחי' שזקדושה לזבן העליון. ושער ריש' כעמר נקא. וזהו ענין שזנגעים זהרת עזה כשנג כו' ואעפ"כ כולו הפך לזן עהור הוא כי זחי' לזונה זזה עם היותו רישא דעשו אעפ"כ הוא זחי' נילוך קדושה כנ"ל. ועיין זע"ח שמ"ח ספ"ג גבי וכנגד זה לחוסף זו זחי' עתיק אשר זזה ע"ס. ועמ"ס בסידור בד"ה עד הגל הזה זענין שיש ז' זחי' לזן כו'. ועפ"ז יובן מ"ס גבי קטרת זד זבד יהי' כי זד הוא פשחן שהוא גוון לזן ויש זחי' זו זסמ"א זחי' לזן דקליפה ולזונה זזה והוא מחלקו של קין עיין בזהר ס"פ קדושים תהיו דפ"ז ע"א וע"י הקטורת עולה ומתזרר זחי' זו מהקליפות להיות נכלל זבד דקדושה לזבן העליון זגדי לזן דכה"ג זיוהכ"פ כו'. ומזכר מזה זפע"ח שער עולם העשי' פ"ד. ומכ"ז יובן שהקטרת הוא זירור העליון מאד להעלות מזחי' עתיק שזנוגה כו'. והוא כענין זכל מאדך ז' זחי' מאד שהס זלי גבול היינו זחי' יחידה שזנה"ז יהי' נכלל ביחידה דנה"א כו'. ועיין זהרמ"ז ר"פ זלק דקפ"ה פ"י הגוגה הוא שיש זזה עו"ר אל"י הקליפה ושלשה הקליפות העמאות הס כנגד זריאה ילירה עשיה א"כ המקיף דק"כ זחי' לזונה הוא המקיף אלילות שזקליפה כו'. וא"כ הוא זירור עליון מאד עפמ"ס זביאור הזהר פ' שלח דקע"א שמכל זחי' שמתזרר עולה לשרשו זעתיק דאל"י דקדושה כו'. וזהו ענין זד זבד יהי' כו'. וגם י"ל שזהו ענין התי"ו שזחיבת קטרת כי התי"ו הוא זחי' אחרונה והוא המל' שזמל' המתלבשת זקליפת נוגה וכמ"ס זפ' חקת דק"פ ע"ג אצל תי"ו הוא ד' ז' מתזרר כהדא כו' מחי כהייה כו'. גם כי הנו"ן מורה על נפילה כו'. וכ"כ בזהר הרקיע ר"פ זראשית זמאמר האותיות גבי עאלת אות תי"ו שהוא קרוב לק"כ ולפיכך תי"ו הייס תי"ו תמות כו'. אך זהו זחי' תי"ו שזעשי' כו'. אך כמ"כ יש זחי' תי"ו זנגהי מרומים שזה שורש אלילות העולמות שהיא הזחי' התחתונה שזמאל"ל כמ"ס האריו"ל הובא זביאור האדרא זדף קב"ח סע"ג זמס"ס תי"ו רשים רשימו לע"י דלית דכוותיה כו' ולכן ע"י זירור והעלאת הקטרת שמעליס התי"ו דעשי' ומתקשרת זז"א דעשי' כו' עי"ז עוליס עד"ז כל העולמות עד שזגיע עד"ז גם זחי' תי"ו רשים רשימו כו'. וכמס"ל

חיל בלע ויקיאנו ועת אשר שלט האדם באדם לרע לו (ו) והוא מפני הניצוצות שנפלו בהם בתחלת בריאת העולם כשבה"ב וימלוך וימת כו'. גם מחמת חטא עה"ד כמ"ס בספר הגלגולים ולפיכך נמשך להם החיות כמ שהיא בסוד גלות במארו"ל לא גלו ישראל אלא בדי להוסיף עליהם, וכן בעשו היו ניצוצות כמו ר"מ ואונקלוס ושמע"י ואבטליון ועובדיה ומהם ה"י ציר בפיו (ה) וה"י רוצה יצחק להוציא ממנו בעצמו שלא ע"י יעקב כי הרי גם עכשיו חיל בלע ויקיאנו רק שהוא ע"י יעקב שהוא בחי' ז"א שבל האורות שלמעלה בכללים בו והוא מתלבש ביצירה ביומן החיל בחי' עבדו וקן ביהו להעלות משם ולברר כנ"ל. אך יצחק רצה שיהי' זה שלא ע"י ז"א רק שיהי' התגלית האורות העליונים בעשו עצמו (ו) והוא ענין תוספת וריבוי האור כי הרי לברר הטוב מן הרע צריך להאיר שם אור רב כדי שע"י יקלוט וילקט כל הניצוצין הנשפעים שמה וזהו ויתן לך האלקים מטל השמים הוא טלא דעתיקא דנטיף לז"א בחי' שמים ומשמני הארץ שמן הוא חכמה ואבא יסוד ברתא הנק' ארץ ורצה להמשיך בחי' הטל והשמן רלעילא שע"י יהי' העלאת הניצוצים במי שאנו רואים ער"ם כשהשמש זורח על הארץ בחום היום שואב לחלוחית הארץ ואד יעלה מן הארץ. וכן כנר לפני האבוקה הגדולה שואבת אור הנרות כך ע"י הארה עליונה הבאה בתום וריבוי שלמעלה שואב ולוקט

כל

עפמ"ס צפ' ויקהל דר"ע סליק רעותא לאין-סוף כו' כנ"ל. ועמ"ל צד"ה ויילך משל כשמגביהים איזה בית ע"י שמגביהים הקורה התחונה אזי ממילא עולים ונגביהים כל הקורות גם היותר עליונים עולים ונגביהים ע"י הגבהת הקורה התחונה. וצפ' וזאת הצרכה כתיב ישימו קטורה באפיך קטורה צה' ראיתי צהנהות צפ' נח ד"ע שזהו ע"ד שמהתי"ו נעשה ה' כו'. והיינו כי התי"ו ד' כ' והה"א ד' ו' או ד' יו"ד כו'. ועיין צפרדס שער האותיות אות תי"ו וצפ"כ צעדך קטרת וצטער מהות והנהגה פי"ב צביאור המאמר דפ' נח ד"ע הנ"ל. ואפשר ער"ו י"ל כמ"ס באצרהס ויוסף אצרהס ויקח אשה ושמה קטורה. ופירש"י שקטרה פתחה וכן ת"י דקטירא לי' כו'. והענין כי שרה היא מל' דאז"י ממש ושפתת שרה היא מל' דעש"י. כי מל' מקננא צעש"י. ואפ"ל שמל' נעשה מקור ושורש להחיות הקליפות. אעפ"כ צעלס היא צמי' קדושה ממש וקטרה פתחה כו'. וזהו ענין הקטרת שהיא עולה ומתקשרת באצרהס וזהו ענין קטורה כו' :

ד עיין צפרדס שער אצ"ע פ"ז מענין אשר שלט כו' ובספ"א דמשפטים דל"ה ע"ב לרע לו להבוא איש זר כו' וסימנא לרא ארונא קדישא כו'. ובספר הגלגולים פ"א. ומענין חיל בלע ויקיאנו צעמ"מ שער שנים עשר ספ"ד ושער ס"ז פי"ח ושער י"ז פי"א :

ה דיינו הניצוצי' הנ"ל שנפלו בצפ"כ מטולם התהו. ועמ"ס צמ"א ע"פ המאמר פ' פינחס דרנ"ד א' וישראל ידעין למילד לידא כו' :

ו וילהבין זה קלת ע"פ הפסוק ויהי עשו איש יודע ליד איש שדה. ויעקב איש חס יושב אהלים. והנה בנש"י יש ג"כ ב' מדרגות בדרך כלל. הא' יושבי אהלים שחורחם אומותם. והב' צעלי עסקים. ועמ"ס מזה צד"ה מי יתקן כאלו לי כו'. אמלאך בחוץ כו'. שצ' בחי' הנ"ל זהו ענין תורה ומלות מעשיות ועיקר צירור שם צ"ן זהו ע"י מלות מעשיות. ועמ"ל צד"ה מיס רביס צפ' נח. ומ"ס מזה

צביאור

בזיכור ע"פ אני לדודי בענין אם תלמוד גדול אם מעשה גדול כו' כי תלמוד צה"י
 חכמה כח מ"ה המזכר כו' ומעשה הוא כח ב"ן המזכר ולחזק הזיכור הוא מחטלה
 כס"ג שלמעלה ממ"ה כו'. ועיין מזה בקלרה לקמן כפ' מקץ כד"ה הנה בח הוא צה"י
 המזכר כו' ולע"ל יתעלה צה"י בח כי יהי' גדול כח המזכר כו'. ועמ"ס בזיכור
 ע"פ מחר חדש שזה ענין עד דוד הגדיל כו'. ובדרוש ברכת הזימון שלכן דוד דייקא
 יצרך על הכוס בהמ"ז דיין המזכר כו' כי עיקר הברכה ע"י זיכור שם ב"ן שמחטלה
 כס"ג כו'. ועמ"ס מזה לקמן כד"ה ויגש אליו יהודה שזה ענין שלע"ל יתעלה יהודה
 למעלה מבחי' יוסף. ועמ"ס מענין כח המעשה כד"ה יציאו לבוש מל' שהחכמה היא
 מבחי' הקו וממכ"ע. אבל ע"י מעשה המלות ממשיכים מבחי' סוכ"ע כו'. והנה בצחי'
 זו מלינו שזבולון קודם ליששכר. והנה כמו שבבב"י יש ב' מדריגות הג"ל כך הי' ספור
 ילחק שזה ג"כ ענין יעקב ועשו. כי ודאי ידע ילחק שיעקב יושב אהלים ועוסק בתורה
 וחורחו אימתו וכמ"ס ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל והוא חפארת. ועשו הוא
 איש שדה. אך קסבר הי' שעשו יהי' ענינו ע"ד צה"י מלות מעשיות דזבולון שקודם
 ליששכר עם היות שיששכר עוסק בתורה. כי הנה עשו לשון עשיה. וזיכור העשי'
 שהוא ע"י מלות מעשיות ממשיך מבחי' סוכ"ע שלמעלה מהחב' שהוא התורה וכנ"ל
 בענין מעשה גדול ולכך נק' עשו בנו הגדול. וכענין מ"ס בלדקה כל פרועה ופרועה
 מלטרפת לחשבון גדול שממשיך מבחי' ולגדולתו אין חקר צה"י סוכ"ע. ולכן ראה ילחק
 לברכו דיקא בענין הברכה הוא ההללחה בענין ההעללחה וזיכור הגיטולות דב"ן כמ"ס
 ע"פ יצרך הוי' וישמרך כו' ושמהם נמשך הברכה. והראי' מזכרת הזימון דלע"ל
 שדוד דיקא יצרך מה"ע. וע"כ ברבו הוה גביר לאחיק. כמו עד"מ שיהודה יתעלה
 למעלה מיוסף כמ"ס ועבדי דוד נשיא עליהם לעולם. עם היות יוסף יסוד ז"א צה"י
 חורה וכמ"ס לקמן כד"ה ויהי מקץ אעפ"כ דוד צה"י מל' מלות מעשיות זיכור העשי'
 צה"י א"ח עט"כ עד דוד הגדיל. וכך ראה ילחק שיהי' צה"י או מעשו שיזכר א"ח
 עד"ז עד שיהי' למעלה מבחי' יעקב ששרשו מח"ע. וע"י זיכור העשי' ממשיך החגלות
 הכתר כו'. ובדוד נאמר ג"כ אדמוני רק שהוא עם יפה עינים כו' כמ"ס צמ"א. ועיין
 בזהר ס"פ מלודע. גם י"ל שכוונת ילחק הי' שעשו יהי' ע"ד צה"י בע"ת ובמקום
 שבע"ת עומדים כו'. ולכן א"ל הוה גביר לאחיק והיינו שיעלה מ"ן צה"י או"מ בחילא
 יתיר שזהו ענין הריח שהוא למעלה מהעללחה מ"ן מבחי' או"פ שזהו"ע יעקב כו'.
 ובנדע דהתשובה אינו דיקא על עבירות כ"א על הריחוק כו'. אכן באמת טעה ילחק
 בזה כי עם היות שבאמת נמשך צה"י זו במלות מעשיות מלד זיכור העשי' שזהו צה"י
 עשו. אך עכ"ז כח זיכור זה אינו דיקא אלא ע"י החכמה דבחכמה אחרת. והוא
 צה"י יעקב יו"ד עקב שיש בכ"א מישראל כח מ"ה וביטול. והנה לבן אפי' בגש"י עלמן
 אמרו ולא ע"ה חסיד וגדול תלמוד שמיא לדי מעשה שלחיות זיכור המעשה זהו ע"י
 חכמה. אך באמת גם ההדיוט יש בו מבחי' חכמה כח מ"ה למסו"נ באחד. ועמ"ס
 ע"פ הרע"מ פ' תשא בענין אצנא למסקל בה דא יו"ד כו' והדל לא ימעיט כו'. משא"כ
 פשו הוא עשי' הגשמיות דק"ג הלריכה זיכור. וא"א לו לברר א"ע וכמ"ס כד"ה יציאו

בל הניצוצין שנפלו למטה (ו). אך הארה זו צריך להיות בתוס' וריבוי דוקא בחי' ברכה שהוא למעלה מסדר ההשתלשלות שלפי סדר ההשתלשלות לא היו עשו כראי לו ויהי ואברכה לפני ה' לפני הוי' דוקא (ח) והרצון שהי' ליצחק להמשיך לעשו עצמו שלא עי' יעקב הוא מפני שראה אותו מלמעלה למטה עי' בחי' לבונה שהיא בחי' המקיף ע"כ רצה להמשיך בו בחי' גילוי המקיף בתוס' וריבוי אור . אך מ"מ טעה בזה שאין עשו כראי בבחי' זו כ"א עי' יעקב שלפי שאם הי' החיות נמשך אל עשו יבלע חיו במקדם . או שלא יהי' מבחי' עשו כלום אבל שיהא לאהפכא חשובא לנהירא ומריה למיתקא

לבוש מל' כו' גבי משא"כ שאר כל המעשים אשר לא לה' המה כו' יש שם לבוש והפסוק פנים כו' ע"ש ושיהי' מבחי' עשו מתברר לקדושת ה' ח"א כ"א ע"י יעקב דוקא ולכן נא' ותקח את בגדי עשו כו' ותלבש את יעקב דוקא וכמ"ס לקמן ד"ה בשלח פרעה . ולא דמי כלל לבחי' זבולון ושאר אנשי מעשה שאפי' הצעל עסק שמבחי' עשיה הוא עשי' דקדושה פים זו בחי' חכמה וציעול ויכול לברר ק"ג. והיינו מפני שבע"ס דקדושה מאיר האור בגילוי ולכן הס עשר ולא י"א ע"כ הם בבחי' ציעול ולכן יכול להיות מברר כו' משא"כ בקליפה שהאור אינו מאיר עליהם רק בבחי' מקיף ולכן נק' זקן זכסיל ועיין בהרמ"ז ר"פ וישב צפי' אשר לא ידע להזהר שאין לו בחי' דעת ולא יוכל להביא הארה לעלמו כו'. והיינו כי הדעת הוא המשכה בבחי' פנימית וכמ"ס לקמן ד"ה וחלה המשפטים. ומחמת שאללס האור רק בבחי' מקיף ואין בהם המשכה בבחי' פנימית ח"כ אין בהם דעת כו' ועמ"ס מטעין שאין להם הדעת ד"ה ויקחו אליך פדה כו' ועיין בפ' תרומה דקס"ז ח' בענין איש יודע ליד דעשו כו' :

ז וגם י"ל כי הטל זהו אהעל"ע להיות אהדל"ת וזירור הנילוות כמ"ס ע"פ שראשי כמלא על כו' ולקמן ד"ה ויאמר משה אללוהו היום ועיין בפ' תולדות דקמ"ג ע"א ובפ' ויחי דרכ"ד ע"ב . ובפ' יתרו דפ"ג ח' שמבחי' הטל הנ"ל יומשך תחיית המתים. ח"כ כמ"כ עי"ז יוכל להיות ג"כ זירור הנילוות שהם מבחי' זמ"ל דמיתו כו' וזירור שלהם זהו ג"כ ענין תהה"מ. עוד יוצן ענין זה עפ"מ"ס בפ' אחרי ד"ע ע"א שכדי להעביר יניקת החילונים שמבחי' השערות ויהי' ידיו ששירות זה דוקא ע"י מעל השמים ומשמני הארץ וע' במק"מ שס. ועיין בפ' תזריע דמ"ח ע"ב ע"פ ואיש כי ימרע ראשו כו'. גם כמ"ס בפ' אחרי שעי' התחברות על השמים ושמי הארץ אהעבר ההוא זוהמא דארעא . וענין הזוהמא נח' לעיל בשם הזהר הרקיע בפ' ויקהל דרי"ט שבמ"כ ענין הקצרת הוא להעביר הזוהמא הנ"ל כו'. ועיין עוד בענין מעל השמים באדר"ז דרפ"ח סע"א ודרל"ב ע"ב. הנה דרך כלל יש כאן עשרה צרכות מלבד ראה ריח בני כו'. והיינו כנגד זירור י"א כתרין דמסאבותא שבחי' ריח הוא האור מקיף שלהן שיחברר ומוזה הוא עיקר הריח ולכן עיקר הקצרת הוא לבונה והעשרה צרכות להיות זירור ע"ס פנימים דמונה כו' :

ח ופ"י לפני מותי היינו שיומשך מבחי' שלמעלה משרש המיתה דהיינו למעלה משכה"כ שהם זמ"ל דתהו שמתו משס יומשך הברכה כו' עיין בפ' לך לך דפ"ח סע"א :

למיתקא א"א כ"א ע"י יעקב ז"א דקדושה שע"י יתברר מעשו ויוכלל בקדושה (ס) * ולכן הסכים יצחק ג"כ לברכת יעקב אח"כ ולעשו אמר הנה משמני הארץ כו' משמני מקצת שמני (וליעקב אמר ומשמני בתום ו') דהיינו מתמצית (י) הנשאר משמן שנמשך אל הארץ שם יהי מושבך בחי' פנימית ומטל השמים של יעקב יומשך לך ג"כ. אבל אינו אלא מעל דהיינו בחי' מקיף בלבד (משא"כ ביעקב ויתן לך) ובתנאי ואת אחיך תעבוד שתהי' בטל אל בחי' יעקב שע"י יהי' עלי' דוקא כנ"ל. ועתה יבואר הכתוב ראה ריח בני כו' כי הנה יצחק רצה להמשיך בחי' מקיף ולבונה כנ"ל וכל המשכה הוא ע"י העלאת מ"ן כנודע. והנה להמשכת מ"ד של פנימי' די בהעלאת מ"ן בבחי' פנימית. אבל להמשכת מ"ד של המקיף צ"ל העלאת מ"ן ג"כ בבחי' מקיף. והנה ריח הוא העלאת מ"ן שהוא בהי' או"ח והוא מהנכורות כמו שרואים שתפוח מתיק אין בו ריח רק החמוץ וכל הדברים החריפים יש בהם ריח חזק. והוא לפי שהעלאת מ"ן הוא בירורים מניצוצים שנפלו בשב"כ. ולכן בכל המצות לא נאמר ריח ניחוח כמו בקרבנות שהוא ע"י שמעלין נפש הבהמה ומתהפך ועולה ונכלל באש שלמעלה. והנה הריח משיב את הנפש דהיינו מה שהי' בתחלה בבחי' הסתלקות המוחין חוזר ומאיר באדם שהוא נרדם וע"י הריח הוא חוזר ומקיף. דהיינו ע"י השינה הי' השכל בהעלם. ואח"כ כשניעור משנתו הנה השכל מאיר בו בגילוי. והכל נעשה ע"י הריח שהוא אור החוזר ממטה למעלה. והי' ענין נח"ד לפני שאמרתי ונעשה רצוני. והנה עשו לא הי' בו בחי' גילוי פנימי' כי הפנימי' שלו נבלע כנ"ל רק שהוא בחי' המקיף ולבונה. והי' וירח את ריח בגדיו הוא בחי' המקיפים שיהי' מזה ריח הוא העלאת מ"ן להמשיך המקיף מטל השמים (יא) :

ט וְעֵינַי לְעֵיל צַדִּיק הִנֵּה אֲצַרֵם הוּא שְׂכַל הַנְּעֻלִים גְּבִי וְיֵהי עֲרֵב וְיֵהי צָקֵר יוֹס אֶחָד כו' והבין :

י עֵינַי צַפ' חולדות דקמ"ג ע"ז ולעשו צארעא דהכא כו'. ויוצן זה עם מ"ש כה"ג צפ' ויחי דרל"ז רע"א ושמשא דטובמ"ז תחות האי סיהרא כו' :

יא **בענין** העלאת מ"ן בבחי' מקיף עיין לקמן צד"ה ויקח מן הצב צידו מנחה גבי והנה כפי ההמשכה מלמעלה כך ל"ל המ"ג שלמטה כו'. והנה כאן פי' דריח הוא העלאת מ"ן סתם. והיינו גם דאו"פ שהרי בקרבנות נאמר ריח ניחוח והס העלאת מ"ן דאו"פ שהרי נק' לחמי. אלא כאן שנאמר ריח בגדיו היינו העלאת מ"ן דאו"מ. ובמ"א כתבאר שכל ריח היינו מקיף כמ"ש גבי אריתי מורי עם צשמי. מיהו צד"ה זאת תנוכת נת' דהקטורת זהו ריח ואו"מ. אך שמן המשחה שיש בו ריח והוא ג"כ שמן זהו תערובות או"מ דאו"פ. ועד"ז י"ל בענין ריח נחוסי דגבי קרבנות, אמנם ריח דקטרת זהו ודאי העלאת מן לאו"מ. והנה צפ' לו דל"ו ע"כ משמע דקטרת זהו ענין התקשרות הספירות כולם. והיינו ע"י הבינה שהוא נק' מזבח הפנימי. משא"כ הקרבנות הם במזבח החיטין שהוא מל' כו'. וצפ' בהעלותך דק"א ע"א. וצפ' הרמ"ז שס. ודק"א ע"כ. ובמק"מ שס דהקטרת תיקון נוגה ונקרב ע"ג מזבח הפנימי שהוא בינה צעת הטבת הגרות שהיא חכמה בחי' שמן שהוא ענין יחוד או"א. לפ"ז י"ל שהקטרת הוא העלאת מ"ן ליחוד או"א. שלכן נקרב במזבח הפנימי דוקא שהוא בינה והקרבנות הם העלאת מ"ן ליחוד זו"ג. והנה הארז"ל פי' דיהוד זו"ג הוא ע"י תומ"צ אבל יחוד או"א זהו ע"י מס"כ דוקא. והוא שמבאר כאן העלאת מ"ן דאו"פ והעלאת

מ"ן דאו"מ שיחוד זו"ג ש"י תורה ומלות זהו כענין העלאת מ"ן דאו"פ שלכן עי"ז נמשך המ"ד ג"כ מו"א שהוא או"פ . אבל העלאת מ"ן דבינה הוא בחי' או"מ . כי בינה היא מקור המקיפים והיא שכינתא עילאה שהוא ענין למסו"ג באלה כמ"ס במ"א בד"ה שיר השירים כו' . ועי"ז נמשך המ"ד ג"כ מבחי' המקיפים וכבודע דיחוד או"א אין ההמשכה מתחלת מלכה לבד כ"א מ"א ועתיק עד או"א ש ממש שנמשך אור הדם ממש כו' . וז"ש כאן והמשיך המקיף מעל השמים היינו עלא דנטיף מטתיקא כו' שזהו הנק' המשכה המקיף . ועמ"ס בפ' לו דכ"ו סע"ג וכד נקודה עילאה ועלמא דחסי אסתלקו לא ידעין בר ריחא . והוא ג"כ בפ' פקודי דף רל"ט סע"א . ועיין במק"מ שם ושם :

בת"א בד"ה ראה ריח בני . אינו מובן דהא יצחק הבין שהוא עשו ואיך היה חשוב בעיניו כ"כ . ועיין במהרמ"א שהקשה מאד ע"ז שר"ה לברכו . עשו סוספיתא דדהבא . עיין מענין סוספיתא דדהבא בזה"כ פקודי דרכ"ד ע"ג ובפ' תולדות דקל"ז ע"ג והוא כענין נהר דיטור יולא מויעתן של חיות וע' מזה בלק"ת פ' שלה בד"ה כי תבואו אל ארץ מושבותיכם פ"ג דמ"א א' . וע' בת"א פ' בראשית דף י"א ע"ג . וע' בפרדס שער הגנוזים פ"ג . וזהו רישא דעשו בעטפוי דיצחק . כי יש י"א סממני הקמורת . כי בקדושה עשר ולא אחד עשר . ע"י שהם בעלום משיגים החיות שנמשך בהם מקדושתו ית' ובסע"א החיות מאיר עליהם רק בבחי' מקיף מלמעלה . והוא למעלה מהדעת שלהם . (וזהו גם בלא דעת נפש לא עוב ע' בלק"ת פ' חקת בד"ה ויקחו אליך פרה) . והמקיף זהו לבונה זכה המחבר י"ס דקדושה להאיר לסע"א והיא הנקרא רישא דעשו :

ב ויהנה נודע כי המושבת החיות בהם זהו כדי להיות חיל בלע ויקיאנו . עיין מזה בלק"ת בד"ה כגשר יעיר ספ"ג . וזהו לא גרו ארא כדי להוסיף עליהם . כמ"ס בד"ה ויהי בשלח פרעה בענין וזרעתי לי בדרך . ואולי ר"ל להוסיף עליהם ש"י העלאת הנילוזים יומשך חוספת אור והוא הנק' בשם זוג ויהוד השמות הוי' אלקים . שיחוד זה נמשך דוקא ע"י העלאת מ"ן מזירור הגיולות ועיין בלק"ת בד"ה אלה מסעי דרום השלישי פ"ג בענין אך עדיין ל"ל למה היתה זאת לברוא את הקליפות ושינערכו אח"כ להכניעם והחירון שם שזהו ענין לוייתן זה ילרת לשחק בו כו' שזהו ענין היחוד וכדלקמן סעיף ג' וכמ"ס במ"א א' אות ל' ס"ג . ובפרדס סוף ערך לוייתן פי' דלוייתן מורה על שני יהודים יחוד חו"ב ע"י הדעת ויחוד חו"מ ע"י היסוד ולוייתן לשון חיבור ומלמעלה ע"ז ע"ע ביטול היס לאין והיינו צירור הגיולות . שמוה נמשך השחוק והסתגוג . שחוק גימ' אור אין סוף וגימטריא מקור חיים . שיהי' מאיר ומתגלה למטה וז"ס יחוד השמות כו' וע' בד"ה מים רבים בפ' נח . ובן בעשו כי ציד בפיו . והצירור הוא ע"י יעקב ז"א שכל האורות שלמעלה נכללים בו עיין בזה"ז פ' חיי על המאמר שם דקב"ג ע"א קודצ"ה דאחכליל מאתר עילאה סדכ"ס . והוא בזה"ז דכ"א ע"ה והוא

והוא מתלבש בילירה ציומין דחול לברר. עיין בד"ה והיה מדי חדש בחדשו. ושם פ"א
 בענין ששת ימי המעשה. ועיין בזה"ג פ' אמור דל"ד ע"כ גבי חי הכי אמאי אקרין
 ששת ימי חול ומ"ש ע"ז בסידור שער המועדים: (דפוס ברדילוב דס"ה ע"ג). ועיין
 בסידור ע"פ לעשות בהם משפט כחוב. ועיין עוד מענין שהצירור הוא ע"י יעקב
 בלק"ת פ' בלק בהביאור ע"פ לא הביע און ביעקב. אך ילחק ר"ה שיהי' זה ע"י עשו
 עלמו שלא ע"י יעקב. וכמ"ש מזה ג"כ בלק"ת פ' בחקתי בד"ה אלה העדות והחוקים
 דמ"ע ע"א יעו"ש. והיינו ע"י שימשיך בו אור רב מטל השמים זה מקרא ומשמני
 הארץ זה משנה יתכללו הגיטולות (וזה כעין שארז"ל בתהלת מדרש איכה המאור שבה הי'
 מחזירן למוטב) ולכן ר"ה דוקא לברך את עשו ולא את יעקב. כי יעקב איש תם א"ל
 לזה ובלאו הכי יהי' רחוק מן הרע. אבל עשו לריך לזה כי הוא עלול ליפול ברע ולריך
 עור וסיוע כמ' בלק"ת פ' בחקתי שם שזה הי' דעתו של ילחק וא"כ זהו כעין שהמל'
 לפי שהיא כשושנה בין החוחים לריכה י"ג עלין דנערין לה כמבואר בזהר ר"פ ברא"ית
 ובזה"ז שם שלכן הארת הכתר היא במל' יותר מבז"א. כמ"כ קסבר ילחק ביעקב ועשו
 דס"ל שהן חו"ג והגבורות עלולים יותר ליניקת החילונים ע"כ לריך לברכה יותר כו' :
 ג דג"ר ועוד אפ"ל באופן אחר בטעם שר"ה לברך את עשו דוקא דאיתא
 במדרש שה"ש ע"פ כי עזה כמות אהבה אהבה שאהב ילחק את עשו .
 ובזהר תולדות קל"ז ע"כ משום דכל זינא . איזל בחר זינא . כי ילחק הי' מגבורות
 עליונות דקדושה בחי' שמאלו תחת לראשי. ע"כ אהב את עשו שהוא ג"כ מקו השמאל.
 וחסד שהוא עדיין בקו השמאל דקדושה . והנה לע"ל יאמרו לילחק כי אתה אבינו .
 משום שלע"ל יהיו הגבורות גבוהים יותר מהחסדים כמ"ש בפע"ח שער הג המלות
 פ"ה בענין ולא בכסף תגאלו. דלא להוי פורקנא דלהון מסערא דכסף דהוי חסד אלא
 מסערא דדהבא דהיינו אימא עילאה כו' כנור דשמונה נימין כו' כי אברהם בחינת
 כסף לא ידענו. אלא כי אתה אבינו גבורה עילאה דילחק דאתאחדא באימא עילאה כו'
 ע"ש. והיינו כי הגבורות בשרשן בבינה אינן דינים כ"א ע"ד תגבורת החיות וזהו ואם
 בגבורות דוקא שמונים שנה כמ"ש בזהר פ' ויחי דף רכ"ד ע"כ דהוא מהבינה כתר
 תמיכה משא"כ מהחסד הוא ימי שנותינו בהם שבעים שנה ועמ"ש ע"פ מי ימלא
 גבורות ה' ועמ"ש במלכים א' סי' י"א כ' ע"פ אין כסף נחשב בימי שלמה דפי' בזהר
 ויחי דר"ג דימינו תחבקי אבל עלם היחוד דשמשא וסיהרא זהו ע"י הגבורה ע"ד כחוס
 היום דפי' בזהר ר"פ וירא דל"ח סע"א בשעתא דאתקריב דרגא לדרגא הרי שהקירוב
 והיחוד ע"י החוס דוקא ומחוס השמש בעפר הארץ נתהוו עפרות זהב וע' זהר ויחי
 דרכ"ט ע"כ משמע במנחה עיקר היחוד וזהו ענין ג' שעות האחרונות שביום משחק
 עם לויטן וזהו שר"ה ילחק לברך את עשו דקסבר שהוא ע"ד בחי' זהב ור"ה לברכו
 שעל ידו יהי' יחוד העליון דשמשא וסיהרא וכענין מ"ש מלפון זהב יאחה על אלוה נורא
 הוד ר"ל מלפון שהוא גבורה זהב יאחה המשכת הבינה על אלוה על דוקא ור"ל שזה
 למעלה מבחי' החסד שבו שם אלוה וכמ"ש בזהר פ' ויחי דרמ"ע סע"ב שזה היה
 טעות שלמה בענין אין כסף נחשב בימי שלמה. ואז לע"ל יהיו החסדים עפלים להגבורות

ועיין מזה בהרמ"ז פ' עקב צדק רע"א סע"א. והנה ילחק קסבר שיעקב זעשו בן חו"ג וע"כ רלה לברך את עשו לתקן את הגבורות שיהיו עתה ע"ד שיהיו לע"ל כשיאמרו לילחק כי אחי אבינו ויעקב שהוא מבחי' הסד יהי' טפל לו כמעלת הוהב על הכסף. זיהי' עתה בחי' כבוד של שמונה ימין. ולכן ילחק גימטריא ח"פ הוי' ויעקב גימ' ז"פ הוי' כי יעקב ע"ד כבוד של ז' ימין וילחק ע"ד של ח' ימין ועיין מ"ש מענין כבוד של שמונה ימין בלק"ת פ' חזריע סד"ה למגלה על השמיטות. אך יש להקשות ע"ז דא"כ הוא ה"ז ה"ו בענין עשות של קרה שחלק על כהונת אהרן מה"ט כמ"ש בלק"ת צד"ה ויקח קרה ספ"ד. וח"ו לומר על ילחק בטעם כזה. מיהו יש לחלק דמחלוקת קרה שהיה אחר מתן תורה. שכבר אחר הקב"ה בתורה שהבהן הוא הקדוש והלויים טפלים לו. א"כ כשקרה חלק ע"ז הרי חולק על הקב"ה. משא"כ בילחק שהי' קודם מתן תורה. אשר עדיין לא ניתן דת זו שהחסדים הם העיקר. והרי העבודה הי' אז בצבורות שהם ג"כ כבוד לאם. ולא מבחי' כהן הנמשך אחר יחוס האב. והאם הוא מקו השמאל. א"כ אין זה ענין כלל למחלוקת קרה ח"ו. כ"א רק טעם בזה כמו שטעם שלמה בענין זה ג"כ בענין אין כסף נחשב כו' אף לאחר מתן תורה. וטעמו בזה י"ל בכמה אופנים. הא' כנ"ל שטעמו ל"ל החסדים עיקר והגבורות ל"ל טפלים לחסדים. הב' שטעם הוא סיגי הוהב כנ"ל היינו שכולת הגבורות. הג' שיעקב אינו חסד לצד כ"א קו האמלעי תפארת שכולל חו"ג וגבורה משניהם שהרי עושה שלום בין מים ואש. ועוד שהרי נאמר עליו ליעקב אשר פדה את אברהם ונק' בחיר שבאבות כו' לכן מלך זה הוא הנחמדים מוהב ומפז שהם חו"ג כי ח"ת עולה עד הכתר שמשם תרי"ג מלות דאורי' ע"ז מלות דרבנן וע' מד"ר פ' בהקתי ע"פ אל בית יעקב אשר פדה את אברהם שבאבות יעקב ניגול אברהם. ולמה לא אמרו בשביל ילחק. אלא ענין מש"ש לבת שנשאת למלך בחי' יהוד העליון מלך לזרה נעבד זהו דוקא ע"י יעקב קו האמלעי ולא ע"י ילחק שהוא רק שמאלו תהא לראשי אבל עלם המשכה ע"י יעקב כמו עד"מ דרך הגוף וחי"ה"ש נמשך העפה מהמות. וע' בזהר פ' חיי דקל"ג ע"א בענין תפלת ערבית רשות. ולכן נק' היחוד ע"ש הדעת והאדם ידע. וחוס הגבורה רק גורם להמשכת הדעת וצאצאג וחס לאדוני המלך ומ"מ והמלך לא ידעה. ודעת ת"ת יסוד היא קו האמלעי :

ד ודורצון שהי' ליצחק להמשיך לעשו עצמו שלא ע"י יעקב הוא מפני שראה אורו בבחי' לבונה זכה שבו שהוא המקור כו' אך מ"מ טעה בזה. שא"א להיות הצירור ע"י עשו עלמו. כי אם יומשך בו הטל והשמן שלא ע"י יעקב יוכל להיות שלא יהי' כובחי' עישו בלום. דוגמת הושיע הקב"ה אלעזר הקטנה ביניהם ושרפס. ולכן כתר אותיות כרת. שט"י גלוי זה וכל אויבך יכרתון. משא"כ כשנמשך ע"י יעקב שהוא ז"א ויש בו חו"ג נמשך באופן שלא יצטלו ממליאות כ"א שיהי' יש וצטל שיהי' הים בטל ע' בת"א צד"ה לך לך. וזהו ענין בהכמה אחזקירו

בהכמה

* ג"כ וע' בה"ז אחרי ח"ט בענין החסדים על ה'.

בחכמה דוקא שעי"ז נמשך הגלוי במדה ומשקל כו'. וגם י"ל להיפך שאם הי' נמשך הטל והשמן בירידת המדרגה כ"כ עד שיומשך לעשו היה נבלע בו ח"ו במקודש שנפל בשנה"כ כו'. הג"ה וטענת המאור שזה הי' מחזירן למוטב זהו דוקא בישראל והוא משום תלת קשרין מתקשראן דא דלא ישראל באורייתא ואורייתא בקודצ"ה בוח"ג פ' אחרי דף ע"ג . והיינו כי ישראל מושרשין בז"א . וז"א מתקשר בחו"צ הנקראים אורייתא . ואורייתא חו"צ בקודצ"ה א"ס המלוכש בחכמה כו' וגם חו"צ מלבישים את חו"ג דבחר כו' ובמ"א פי' דגשמות ישראל מבחי' היחוד דליהו וגרמוהי חד . ומתקשראן באורייתא שהיא בחי' איהו והיוהי חד עיין בת"א פ' יתרו בד"ה זכור ושומר בדבור אחד גאמרו . ולכן הם נקראים גר ה' נשמת אדם שהיא בחי' נר וכלי לקבל השמן והאור והפחילה בחי' תומ"ל כמ"ס בד"ה ראיתי והנה מנורת זהב כולה . ע"כ ע"ז דוקא אמרו המאור שזה הי' מחזירן למוטב שנותן כח בנה"א ומחשבת כח נה"צ כמ"ס בת"א פ' יתרו בד"ה בחדש השלישי . משא"כ בעשו ועמלק שהרי ודאי לא עדיפי מבחי' לא זכה שארז"ל ביומא פרק בא לו ע"פ ושמתם לא זכה נעשית לו סס כו" * וע' בוח"ג פ' אמור דל"א ע"צ בענין וכל בניך למודי הוי' . ובפ' אחרי דע"ג . וגם ע"ד שארז"ל במד"ר ר"פ ויקרא בענין ויקר אל בלעם לשון גנאי ולשון טומאה כמו מקרה לילה הרי השפעת התורה לבחי' בלעם נקרא קרי וכו' . וישראל נק' אחותי בת אבי היא יסוד דנוק' דקדושה כלי לקבל ע' בסידור בביאור ע"פ אחרי הוי' אלקיבס תלכו בענין וכו' מדבקון וע' בת"א סד"ה יביאו לבוש מל' דק"צ ע"ג דבחי' המן אפילו לאחר הצירור לא יוכל רק ליקח הלבוש והסוס בחי' ס"ג משא"כ בחי' כתר מל' זהו בעטרה שבעטרה לו אמו דוקא וא"ח דוקא עט"צ כי עטרה זו נמשך ע"י ציטול רלון שהקדימו נעשה לנשמע כו' ועיין מענין פי' אשת חיל בד"ה ושמתו כד כד :

ה **ובמד"ר** תולדות פס"ה רבות עשית אתה ה' אלקי נפלאותיך ומחשבותיך אלינו . למה ותכהין עיני ילחק מראות כדי שיבוא יעקב ויעול את הברכות . וענין נפלאותיך ומחשבותיך פי' בת"א בד"ה ויהי מקץ דרוש השני שהיא בחי' כתר והכמה . ועז"כ ואהי' שעבועים יוס יוס כו' ע"ס . והוא ענין התורה שנאמר זה ויקם עדות ציעקב ותורה שם בישראל . לפי שיעקב הוא בריח התיכון ת"ת המזריח מן הקלה בחי' כתר עליון אל הקלה מל' . ע"כ נפלאותיך ומחשבותיך אלינו דוקא . ולכן משם נמשך שיבא יעקב ויעול את הברכות שהן מעל השמים זו מקרא על תורה ומשמני הארץ זו משנה כו' שזהו גבוה גם מבחי' ילחק שהוא בחי' כמעלת הזהב כנ"ל בעי' ג'. כי כמעלת הזהב זהו כבוד של שמונה נימין שיהי' לימוה"מ . אך בתורה ע"י עשרת הדברות שעי"ז עלי עשור יהי' לתח"ה הכבוד של יו"ד נימין שזהו התגלות עלמיות הכתר שלמעלה מעלה מבחי' המשכתו בצנייה . ועז"ל הנחמדים מזהב ומפז רב . זהב זהו הבחי' שלימוה"מ והוא מה שיאמרו לילחק כי אתה אבינו . אבל בתהה"מ

סיהי'

* נ"ב ולכן ולרשע אמר מה לך לפשר חוקי . וע' לקו"ת פ' אחרי בענין הכבוד הפחילה שהוא ציטול

רלון אז דוקא נאהו כה האור :

שיהי' גילוי על תורה זהו בחי' גבוה יותר הרבה וה"ע עלי עשור כו'. ולכן משם נמשך כפלאותיך ומחשבותיך אלינו שיבא יעקב ויעול את הכרמים מבחי' שלמעלה מדעת ירחק כו'. ומשם נמשך ענין מ"ש להבחי' אהבתי אהבתי אהר ה' כו' הלא את עבו ליעקב בבחי' דקמיה כחשבה כאורה. ואוהב את יעקב כו' ועמ"ש במ"א בענין דז"א הנק' ישראל בעתיקא אחיד וחליא*. ומשם שורש רעו"ד שבגשמה באהבת הבן אל האב. בבחיור האזינו השמים דרוש השני שלק"ת על פסוק האזינו. ועמ"ש מענין אהבתי אהבתי בבחיור ע"פ ולא אבה כו' ויהפוך ה' אלקיך לך את הקללה לברכה כו'. ולכן משם נמשך ג"כ ענין שיבא יעקב ויעול את הברכות. וע' זח"ב ר"פ תרומה בענין כי יעקב בחר לו יה. ומ"ש ע"ז בחדט"ו :

ויעיין זח"א תולדות דקמ"ג ע"ב דעל דיעקב הוא עלא דנטיף מעתיקא לז"א. משא"כ על דעשו הוא על דעשי' כן פי' זח"מ שם. וע' בממ"ח שם משמע ע"ד שחילק בזהר פ' האזינו בין האזינו השמים וחשמע הארץ דאמר משה וצין שמעו שמים והאזינו ארץ דקאמר ישעיה. דהשמים דקאמר משה היינו ז"א דאלילות וחשמע הארץ מל' דאלילות. וכמ"ש השמים שמים עילאין שמה דקודצ"ה. וחשמע הארץ ארץ עילאה הוה דאשתמודע ואיקרי ארץ החיים. ציבשי' כתיב שמעו שמים כו' ואינון שמים וארץ תחלין ופי' הרמ"ז דהיינו כליס דזו"ג דבריאה. מיהו משמעות הזהר הוא כמ"ש הזח"מ דארץ ושמים דגבי עשו היינו דעשיה יעו"ש. ואפ"ל בעו"ל כי שמים כענין נמלחו כו'. משא"כ בהשמים והארץ עילאין כתיב ישמחו השמים וחגל הארץ ר"ת שם הוי'. וע' מענין על צפרדס ערך על ובמ"א א"א אות עי"ת סי"ד ובמ"ש אות רי"ש בענין שראשי נמלא על דקאי על בחינה הנק' ראש לדיק וזהו ברכות לראש לדיק זח"א פ' וילא דקס"ב. וא"כ בחי' זו נמשך בפנימית. וזהו ע"ד מ"ש בממ"ח כחן דבחי' מעל השמים זהו הוי' אחד גימ' על*. ופי' אחד היינו ההמשכה מהאל"ף כתר עד ח' ספירין מהח' עד יסוד והוא נק' ראש לדיק. וכשבחינה זו נמלא על נמשך השפע בד' רבתי והוא המשכה בבחי' פנימיות ממש. וזהו ויתן לך מעל השמים כי את ה' האמרת היום. אחת עשיתוני חגיבה אחת בעולם. באמר' שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. ואני אעשה אהבתי חגיבה אחת כו'. והיינו ויתן לך מעל כו' ובמשארז"ל ספ"ג דפסחים ע"פ ציוס ההוא יהי' הוי' אחד כולו הטוב והמטיב והיינו על ידי המשכת בחי' על ב'ו'. ואפ"ל זהו פי' ויתן. יתן ויהזור ויתן. ב' בחי' על. הא' אשתדל"ע לעורר אשתדל"ת וזהו המאיר בבחי' מקיף עדיין. והב' שלאחר אשתדל"ת ואשתדל"ע נמשך עוד אשתדל"ע מבחי' שאין אשתדל"ת מגעת בה. וזהו ענין חג הסוכות שאחר יוהכ"פ כמ"ש שלק"ת סד"ה האזינו השמים דרוש הראשון ומבחי' זו מאיר ג"כ בבחי' פנימיות וזהו ענין שמע"ל כו'. וה"ע שראשי נמלא על. וע' זח"ג פ' אחרי ד"ע ע"א משמע מעל השמים ומשמני הארץ זהו ענין יחוד זו"ג ע"ד ספירס זח"א פ' ויגש דר"ו ע"ב ע"פ כי הנה המלכים טעדו. וע"ד שפי' בזהר יתרו דפ"ה ע"ב ע"פ אני אענה את השמים והם יענו את הארץ. וזהו ג"כ

* נ"ב והחטא על ירחק שאהב שונאו : * מהשכתן ש"י קדמה לכ"ד ועי' בד"ה יונתי : * גם נ"פ יג"מ :

ג"כ פי' שראשי נמלא טל ע"ד זרכות לראש לדיק המבואר בזה"א פ' וילא דקס"ב
 ע"א. משא"כ בעשו נאמר ומטל השמים מטל שגס הטל דעשי' המאיר בו. שמקבל ג"כ
 מבחי' הדגה אשר נאכל במלריס הגס. חגס בלא מלוח בו'. שזהו ע"ד טל בו'
 בלי אהעדל"ת בו'. הוא מטל שנמשך בו בבחי' מקיף. וכנ"ל בענין לבונה זכה בו'. ואת
 אהוך העבוד שעי"ז לע"ל אז אהפוך אל עמיס שפה זרורה דהיינו ע"י שיהי'
 עובד ליעקב. ודוגמת אליעזר עבד אברהם שילא מבחי' ארור כנען לבחי' בוא זרוך ה'
 ע"י שהיה עבד אברהם בו'. ובמו שלמעלה מט"ט נק' עבדו זקן ביתו לו"א דאלילות
 בו'. נמלא לא יכול אליעזר להתעלות בעלמו כ"א ע"י אברהם דוקא. וכמ"ס בגמרא
 סוף כתובות בענין טל חורה דגס מי שאינו בעל חורה ע"י דביקתו לת"ח וזכה
 שטל חורה מחייו. וע' כה"ג בס"ס"ב ח"א פ"ב שזהו כמשל שהרגל מקבל החיות ע"י
 הראש דוקא. וזהו כזכר לעיל בעיף ב' וס"ד שזירור דעשו א"א להיות כ"א ע"י
 יעקב דוקא. ועד"ז ישראל מקריצים ע' פריס בסוכות נגד ע' אומות עוכומ"ז לקרצם
 אל הקדושה. הרי קירוצם זה הוא ע"י ישראל. ועמ"ס ע"פ הללו אח' ה' כל גויס שבחיהו
 כל האומים כי גבר עלינו חסדו. וגם כאן בצרכת ילחק ליעקב זכר גויס ולאומים :
 ו **ועתה** יבואר הברוב ראה ריח בני. יבאר כי כדי להמשיך מ"ד של פנימית
 די בהעלאת מ"ן של פנימית אלל להמשכת מ"ד של מקיף ל"ל העלאת מ"ג
 ג"כ בבחי' מקיף (הג"ה וזה דוגמת מ"ס האריו"ל שבדי להמשיך יחוד ז"ל די ע"י
 חומ"ל. וזהו המשכת מ"ד של פנימית היינו מ"ד דז"א. והיינו ע"י קיוס חומ"ל ג"כ
 העלאת מ"ן של פנימית שהמקיימס נק' לדיק. וזהו שכינתא בין חרי לדיקים יחבא
 בזה"א וילא קב"ג ע"ב. אלל כדי להמשיך יחוד או"א זהו ע"י מס"כ דוקא. שזהו
 המשכת מ"ד מבחי' מקיף. כי או"א נק' עלמא דאחכסיוא כמ"ס בת"א פ' בשלה בד"ה
 וה' הולך לפניהם יומס דף ק"ח סע"א. ועוד כי המשכה זו דיחוד או"א היא אור
 חדש מהמאליל א"ס ז"ה כמ"ס צביאור ע"פ ונקדשתי בתוך בניי. ע"כ ל"ל ע"י מס"כ
 שזהו ענין הרטון שלמעלה מהשכל. והוא בחינת מקיף. וכמ"ס בלק"ת בש"ה"ש סד"ה
 אני ישנה ולבי ער דף ל"ה ע"א. וע' בד"ה במדבר סיני באהל מועד. דרוס הראשון.
 ושם בד"ה ציאור הדברים אלל איה רטון לעילא בשורש הגשמה בו' עומדת בבחינת
 מקיף בו'. וע' בת"א פ' תשא סד"ה שמאלו תחת לראשי. וזהו ענין קבלת עול מלכות
 שמים וקבלת עול מלות. וזהו ג"כ ענין אליו ולא למדותיו וענין הדבק במדותיו. ועמ"ס
 צביאור ע"פ קחו מאחכס חרומה שיש ב' מיני העלאות מ"ן. הא' העלאת מ"ן לבחי'
 התבו דהיינו לבחי' או"מ. הב' העלאת מ"ן לבחי' החיקון שהוא או"פ יעו"ס בענין
 מלה וספירת העומר. ועד"ז ענין ריח זהו העלאת מ"ן להאור מקיף וכענין ריח
 הקטורת בו' וכמ"ס במ"א שלכן אחד עשר סממנין היו בה נגד ע"ס ונגד אליו ולא
 למדותיו בו'. ועמ"ס בלק"ת בש"ה"ש בד"ה ציאור הדברים ע"פ שחורה אני ונאווה פ"ה.
 כי קבלת עומ"ס צפ' שמוע זהו המשכת אור א"ס להיות יחוד הו"ב. ועיין מזה בסידור
 שער הק"ס בד"ה להבין ההפרס בין ק"ס לחפלה פי' מלכות שמים היינו מלכות דא"ס
 שממנה נמשך הקו וחוט בו' בסידור (ד' ברדיליב דפ"ח ע"ד ודפ"ט ע"ג) פי' הטעם

למה נק' המשכה זו ע"ש יהוד או"א היינו לפי שאין אור א"ס שורה אלא צפה' החכמה
 שהוא הצפול ונק' אין והחכמה מאין תנאל ומהחכמה מאיר צביה הנק' יש להגחיל
 ארובי יש כו'. וא"כ המשכה זו היא מבחי' מקיף דהיינו ענין מלכות שמים. וע' בלק"ת
 פ' גלגים בד"ה כי המלוא הזאת צפי' לא בשמים היא כו'. ובח"א ס"פ לך בד"ה
 בעלם היום הזה נמול בענין מי יעלה לנו השמימה כו'. ומ"ש בחורה לא בשמים היא.
 וע"כ משס יובן כנ"ל שקבלת עומ"ש זהו המשכה מבחי' המקיף עליון והיינו ע"י
 העלאת מ"ג מבחי' מקיף ללאח מהכלי ובענין בעטרה שעררה לו אמו. וקומ"ל זהו
 העלאת מ"ן מבחי' או"פ ממשיך מ"ד מבחי' או"פ. וכעין זה הוא ההפרש בין לדיקוס
 לבין בעלי חשבה ועיין בזה ויקרא דף י"ו ע"ב מזה. ועמ"ש עוד מענין ב' בחי' העלאת
 מ"ן מבחי' או"פ ובבחי' או"מ בד"ה גשא את ראש בני גרשון דרוש השני פ"ד. ובח"א
 פ' ויקהל בד"ה קחו מאתכם חרומה. עכ"ה). והנה ריח הוא העלאת מ"ן. וכל דברים
 החריפים יש בהם ריח חזק (ועמ"ש צפי' ולו יקחת עמים. יקחת ל' קיוהא) ולכן בכל
 המלות לא נאמר ריח ניחוח כמו בקרנות. והריח מעורר מהשתלקות המוחין לזוא
 לידי גילוי. וזהו ריח בגדיו היינו העלאת מ"ן צבהינת מקיף. ע' מענין ריח בלק"ת
 ס"פ שלח בד"ה וישלה יחושע ובד"ה אלה מסעי השני ובד"ה באתי לגני' ומ"ש בד"ה
 בכ"ה בכסלו. והפטר שזהו פי' ראה ריח בני כי צפי' הראיני את מראיך ביאר הראיני
 המשכת הכתר צחכמה שצחכמה הוא ראיני וזהו הראיני והיינו ע"י ריח שממשיך המוחין
 כאדם המקיף מן השינה לבן עי"ז נמשך בחי' ראיני. וזהו ראה ריח. ועמ"ש עוד מענין
 ראה ריח בני בצוך בראשית ב' פ' תולדות דף קל"ד א' וס"ג ג"כ דף קל"ט א' מענין מ"ש
 בגמרא ספ"ד דפסחים מלכא אמר גדיא יאי ומלכתא אמר אימרי יאי. ובצוך בראשית
 א' דף של"ט באריכות ע"פ ויגש וישק כו' וירח את ריח בגדיו:

כריח שדה. חפוחים. מה חפוח עליו קודם לגילו כן הקדימו געשה לגשמע זהו ריח טוב ועי"ז
 קשרו להם ב' חפוחים. גט שהרי הקצ"ה נק' בחפוח. וא"כ הנשמות נק' חפוחין וזהו
 ע"ד מ"ש שמו ומה שם בנו. כמיס יאחס. נה מעלת חפוח שהוא מאכל ומריח ויש בו ב'
 המעלות דא"פ וא"מ. אשר ברכו היינו צליל ש"ק מהצרכה חק"ת ויברך את יוס השביעי.
 וזהו וע"ק ו"א אחיין לסעדה צהדה וסעודה זהו ע"ד כ"א הלחם אשר הוא אוכל.
 חפוחין קמישין חב"ד מאיר בהם ציטיל. וספר ילחק שגט עשו יש לו ריח כזה.
 והקינו בראשית. בעמ"מ סוף שער ב' ד"ב ע"ב שזהו ע"י שיומשך בו מחושמא דע"ק
 וחסלתו אחשך לך. שאין בו טוב דין. וב"כ דק"ז ע"ב. ובח"ז תקון ס"ט דק"ו ע"א
 ריח דא לדיק ניחוח גיחא. וע' בד"ה אלה מסעי השני בענין ניחוח ל' ריח והיא עיר
 החמרים מבחי' לדיק בחמה יפרח. י"ל מאכל כמו רוב"ז אשר לפני המלך תורה ג' אמו
 בלחמי. ריח חב"ד כעבד לפני המלך לבעל החוטם חני מחפלל זח"ג ק"ל. ותפוח
 שיש בו ב' קבחי' מאכל וריח זהו ע"ד משע' עבדי שהי' בו ב' הבחי'. מלכה של חורה.
 ועבד ה' ג' א"כ מועט וריח לחב"א לדיקויח בחיובתא. וביעקב ריח בגדיו וריח שלמויך
 כריח הלבטון. ולבטון הייט שמלבין עומותיהם של ישראל זהו ריח בגדיו. ושלמויך
 היינו לילוח ללדמשוס שצלינות יש ב' בחי' סוכ"ע וממכ"ע העליות והחושין סד"ה חני

דפ' לילית דרוש הראשון. ובענין שיעקב שהוא ז"א לריך זרכה שיומשך בו מלמעלה מהשחלשלות זהו בענין שאו ידיכס קדש וזרכו את הוי'. ובמ"א פי' כי המשכת המוחין זהו מלמעלה מסדר ההשחלשלות דהיינו מרדל"א וממו"ס. וגם במ"ש במ"א בענין גדלות שני שהוא המשכה מבחי' ולגדולתו אין חקר בו' וזהו ע"י ילחק קו המדה במ"ש בציאור ועסה יגדל נא. ריח שדה אשר זרכו זהו קבלת שבת לכה דודי לקראת כלה :

וְכִי יִשְׂרָאֵל יֵצֵא מִצֵּיטָרָה ר"ח. אך להבין כ"ז והלא יעקב בו' אך הברכה בו'. עמ"ש זד"ה להבין ענין זרכת חתנים. שכדי להיות עליות בחי' כלה ל"ל זרכה. וע' סד"ה וישכס לבן גבי אך הנה גם לבחי' אהעדל"ע שיהיו תלוי באהעדל"ת זו ל"ל המשכה מלמעלה וע"ש זפי' ויצרך אההס. וע' סד"ה ועשיז בגדי קדש גבי והנה זזה יובן ענין זרכת המלות שהוא בענין זרכת חתנים וגשו"חין בו' וע' זלק"ת זשה"ש זד"ה לסוסחי זרכזי דרוש השני בענין והוא כחתן יולא מחופתו. וע' עוד מענין יעקב זלק"ת פ' לו זד"ה להבין ענין משמת חתן וכלה. ושס פ"ז אך הגורס להיות בחי' יעקב ויצקע בו' הוא ע"י עוז ומדוה במקומו בו'. וע' זסידור שער הסוכות זתחלתו גבי יעקב אומר אז יצקע כשחר אורך בו' שזקיטה זו זאה מחמת רזוי תוספת האור. וזהו ענין הזרכה. והנה זרכת יעקב נק' ג"כ נחלה זלי מלרים וע' פרדס ערך נחלה זלי מלרים. וע' זה"ז פ' וישכ על המואמר שס דקפ"א בענין וגזה מאד מסערא דיעקב:

וַיִּתֵּן יְהוָה אֶת הָאֲרָקִים מִמֶּלֶךְ הַשָּׁמַיִם בּוֹ. רבות ס"פ ס"ו העירו מפסוק שרשי פתוח אלי מים ועל ילון זקלירי. נ' עדמ"ס סד"ה האזינו השמים בענין והקב"ה השיבה כהוגן אהי' כעל. דלשס נחזאד שזחי' גשס הוא אהעדל"ע הנמשך ע"י אהעדל"ת. ועל הוא אהעדל"ע מבחי' שאין אהעדל"ת מגעת שס. ומזואר סד"ה אהי ישנה גבי פתחי לי בו' שאחר שממשיך האהעדל"ע שעי' אהעדל"ת אזי דוקא נמשך ומתגלה האהעדל"ע שלמעלה מאהעדל"ת. וזה אמר יעקב ע"י שהייתי עוסק בחורה שנמשלה כמים היא זחי' יערוף כמטר לקחי האהעדל"ע שעי' אהעדל"ת וזהו שרשי פתוח אלי מים עי"ז זכיתי להזכרך כעל הוא האהעדל"ע היותר עליונה שלמעלה מאהעדל"ת. עו"ש העירו מפסוק שזבי שזבי השולמית. וכ"ה זרכות זשה"ש זפסוק הנ"ל אומה שכל טובות שזעולס אינן זאין אלא זזכותה ולכאורה מהו ענין. על לשולמית. אך כי השלוס הוא המחזר המשפיע ומקבל שהס שמים וארץ בענין כי כל זשמים וזארץ דאחיד זשמיא וארעא. והתחזרות זו זהו ענין מטל השמים שנמשך משמים לארץ וכן הגשס בו'. ובמ"ש זרכות ר"פ קדושים על זרכה וחיים מזיון שנאמר כעל חרמון שיורד על הררי ליון בו' וליון היינו יסוד שהוא בחי' שלום שזו ועל ידו נמשך העל. ולכן כנס"י המקבלת מבחי' זו נקראת השולמית. עי"ש ויתן לך. יתן לך ויחזור ויתן לך. וב' המ"כ וי"ו יחידה קדריש וכ"כ הכלי יקר. הענין כי העל רומז לכמה בחי'. הא' על מ"ת ובמ"ש זרכות כאן מטל השמים זה מקרא. וגם כמארז"ל ע"פ גשס נזכות תניף תליס ס"ה

יו"ד ות"י עלא דתהיותא כו'. והנה הטעם שנק' מקרא מעל השמים. כי הנה נחשב
 עיקר הקפידא על האותיות וע' מזה צנה"ז פ' בראשית ובת"א דד"ה לכן אמור לצנ"י.
 והנה התחלקות האותיות לכ"ז לורות זהו כענין העל שגם הוא מחלקק לפירודים דקים
 ושרש התחלקות זו ע"י ה"ג דע"י והתחלקות זו רוחניות יותר מהתחלקות עפות של
 גשמים כו' וכמ"ש מזה בת"א באריכות צביאור ענין המילויים ע"כ ס"ג כו' וע'
 באגה"ק דד"ה ויעש דוד שס שמקור ושרש לורת כ"ז אותיות נמשך מקדמות השכל
 כו' והוא מו"ס שבו מלוצם גבורה דע"י וזהו ענין עלא דדולחא. והנה בשעת מ"ת
 כתיב חרות על הלוחות חירות על הלוחות חירות ממ"ה. וזהו ויתן לך האלקים
 וכדפי' ברבות שיתן לך אלהותו היינו להיות צחי' אני אמרתי אלקים אחס ולא כמ"ש
 אכן כאדם תמותון כו' ובדלקמן חו"ה. והיינו ע"י חרות אותיות החקיקה גליף גליפו
 צעה"ע כעלם השמים לעובר ע' בת"א פ' משפטים. וזהו מעל השמים. ואח"כ במעשה
 העגל כו' ואח"כ לוחות שניות צויהב"פ ע"ד מים עהורים וטהרתם הנק' שירי עלא
 דדולחא צוח"ג תזריע מ"ה פי' שירי עלא מה שנמשך דרך המזלות ונולד ונקה כו'.
 וכן המן נמשך מצחי' על כו'. גם בכל שעת נמשך עלא דנטיף כו'. אכן עיקר ועלמיות
 העל יומשך לע"ל שיחיו צו המטיס וזהו כי על לורות עליך כו'. וזהו ענין ויתן יתן
 ויחזור ויתן כו'. ועוד דאמרו ברבות בראשית פ' י"ד ע"פ ויפת באפיו אצל לע"ל
 בנתינה שנאמר ונחתי רוחי בכס וחייסס. וזהו ויתן דוקא. היינו ע"ד נותן בעין יפה
 נותן. עו"ל כי יש צ' צחי'. הא' התעדל"ע לעורר התעדל"ת והוא צחי' על. גם יש
 עוד התעדל"ע שלאחר התעדל"ע שפי' התעדל"ת כדלעיל והוא צחי' על. וזהו יתן
 ויחזור ויתן. גם רומז לגלוי פנימי' עתיק לע"ל וזהו ויחזור ויתן כו'. והנה פי' ויתן לך
 האלקים פי' ברבות רבי אחא אמר יתן לך ויתן לך אלהותו. הנה בע"ח שמת"א פ"ג
 פי' הפסוק אני אמרתי אלקים אחס בחליס סי' פ"ב שהוא נילון אלקות המתלבש
 בנשמה לנשמה הנק' יהודה. וכמ"כ למעלה הוא צחי' תחתונה שבמחליל המתלבש בשרש
 הגאללים הנק' ח"א. ונק' צחי' זו אלקים לפי שהוא ממל' דא"ס והוא גבוה משס הוי'
 דאל"י וכמ"ש צביאור ע"פ כי כארץ תוליא למחה בענין הוי' בניקוד אלקים. והנה אח"כ
 ע"י חטא העגל נאמר אכן כאדם תמותון כו' לכן לע"ל שיתוקן העולם ולדיקים שיקומו
 בתחיה אינן חוזרין לעפרן. עז"כ ויתן לך אותי צחי' האלקים היינו מ"ש אלקים אחס.
 גם עדמ"ש יעקב והי' הוי' לי לאלקי' עז"כ ויתן לך אותי צחי' אלהותו. ועד"ז הפי'
 ויתן לנו ה' אלקינו שנחן לנו אח כבודו ועלמו כביכול וכמ"ש ברבות ע"פ ויקחו לי
 תרומה כביכול אותי הם לוקחים. וכן ארז"ל פ"ה דכ"ז דע"ה צ' עתידים לדיקים שיקראו
 על שמו של הקב"ה שנאמר כל הנקרא בשמי ופרס"י שיהי' שמש הוי'. עו"ל ע"ד
 מבארז"ל ע"פ ותחסרהו מעט מאלקים שהוא ענין שער החמיש' שלא נמסר למרבע"ה
 ולע"ל יהי' גלוי צחי' זו כמ"ש הרמ"ז פ' תלא סוף דרע"ו והוא ע"י גלוי פנימיות
 דעתיק. וזהו ההפרש בין ויפת שהוא צחי' הכל בעלמא לצחי' ויתן לך שהוא פנימיות.
 וזהו ויתן לך אלהותו ופי' צמ"כ לשון כח ועוז היינו פנימיות כו'. גם פי' ויתן לך
 האלקים כי לחוק עשה לי אלקים בגילוי חטונג העליון הנק' לחוק וה"ע ילחק נמשך

דוקא ע"י שם חלקים כמ"ש צמ"א. עמ"ש ברבות מענין שמשון דכתיב ויאמר ה' חלקים זכרתי לא וחזקתי לא שופטים ס' ע"ו. מהו השייכות לברכת ויתן לך האלקים מטל השמים. אך הענין עפמ"ש שראשי נמלא על קולותיו תלתלים שהוא ענין טלא דכסיף מעתיקא לז"א שלהיות המשכת הטלא דדולחא ל"ל נמשך ע"י למלומים דכתיב שערות כמ"ש סד"ה אני ישנה. וכת"א פ' בשלח סד"ה ויאמר משה אכלוהו היום. והנה הנזיר ממשיך מצחי' שערות דא"א כמ"ש בלק"ת וצוהר פ' נשא. וזהו ענין טללה ותרוממך הנאמר על עסק החורה. ולכן נק' החורה עון שנות' כח לנה"א כמ"ש דד"ה בחדש השלישי. וזהו ויתן לך האלקים מטל השמים דהיינו ע"י עסק החורה נמשך לך אלהותו הכח ועון הנ"ל מצחי' שראשי נמלא על קולותיו תלתלים הלי חלים של הלכות. וזהו ג"כ ענין שמשון כו' כי שמשון ע"ש שמש ומגן כו' יה"ע עמלא דאורייתא שאינו תחת השמש כו' :

ובשמני הארץ זה הבאר כו' כמ"ש דד"ה אז ישיר כו' עלי באר כו' שהוא ענין העלאת מ"ן מזרורים דתהו ועמ"ש דד"ה המגביהי לשבת שטנין השמן הוא בירור חז"ד דנוגה וה"ע העלאת גילולים מהצ"ד דתהו כו' וע"ז נאמר והי' ביום ההוא ילאו מים חיים מירושלים הלים אל הים הקדמוני כמ"ש צצה"ז פ' שלח דקע"א על פסוק זה. עוי"ל עדמ"ש כי בארץ תוליא למחה כו' שהארץ עליונה יש בה כח הלומה להלמיח אור זרוע ללדיק ממעשה המלות כמ"ש דד"ה הבאים ישרם. והיינו לפי שנטון סופן בתחלתן כו' ועמ"ש דד"ה וישב יעקב בארץ כו' ועמ"ש דד"ה האזינו השמים שהבט הזה בארץ נמשך ע"י שמזררת מצחי' בירור ק"כ ע"ד והאופנים ברעש גדול כו'. עוי"ל כי ח"י נק' ומשמני הארץ כי שמן צחי' הכמה וחכמה היא ח"י בכלל ובדלי שכתו ח"י לגבי צי"ע כן ח"י לגבי ח"ל. גם הנצואה חין שורה כ"א בא"י והוא המשכת חכמה עילאה. וגם כתיב עיני ה' חלקיך בה כו'. גם משמני הארץ הוא עוה"ב כמ"ש ועמך כולם לדיקים לעולם ייהשו ארץ. גם כמ"ש צפ' שלח י"ג כ' ומה הארץ השמנה היא חס רזה הים בה עץ חס חין וברבות שס חס פירותיה קלים או שמנים כו' חס של לוגמא הם שמנים ופי' צמ"כ קשים חזקים ומדובקים. ועמ"ש צפד"ה מי טיהר גבי חול הים שהים שואב הלהלוחית לבן הוא מפירר כו' ולכן הארץ המדובקת בחלקיה היינו שיש בה לחלוחית. ח"י כי יש בית השלחין וכמ"ש ואתה עיף ויגע ומתרגמין משלהי ולא כו' ומבאר צמ"א שאין בו רק צחי' אהכפוא צצחי' אחרונים משא"כ ארץ זבת חלב ודבש צחי' אהכפוא אהבה בתענוגים. וזהו ענין השמינה היא וכמ"ש והרוה את הארץ והולידה בו. והרמ"ז פ' שלח דקנ"ע ע"א כ' כי חין שפט ח"י כשל חו"ל הבא מבומ"ז שיש להן קלבה ומדה אבל של ח"י חין לו קץ אלא הכל לפי הזכות. ורוב דגן אלו צחורים ע"ד קדש ישראל לה' ראשית הצואה צביאור ע"פ יונתי צחגוי. גם דגן צחי' דעת שאין הטינוק יודע לקרות אבא עד שיטעום טעם דגן כו'. והמכוון שיהי' ומלאה הארץ דעה שיהי' המשכות נשמות גבוהות מצחי' ח"י. כי יש נשמות הנק' זרע בהמה נשמות דבי"ע וע"ז נאמר ונחתי עשב כו'. אבל זרע אדם דעת נשמות דח"י. ותירוש ינובב לחולות וכמשה ספ"ע דגדה נשים צחוליהם כגפנים וכמארו"ל צצת

ח"י

ח"ח משל לענבי הגפן-כו' והיינו כמ"ש בת"א בד"ה אסרי לגפן שכ"י נק' גפן. גפן ממלרים חסיע כו'. וי"ל גפן יין המשמח בחי' העלאה מחטה למעלה ע"ד ועבד הלא שהיו אומרים שירה על היין כו'. ודגן מלמעלה למטה לכו לחמו בלחמי כו'. וע' ע"פ ובגפן שלשה שריגים כו'. גם י"ל ותירוש זהו ענין יין המשומר בענביו משימ"ב. גם עדמ"ש סד"ה קול דודי גבי ומקפץ על הנצטות שלט"ל חזי' א"ח עט"ב שמלמטה למעלה יהי' גבוה יותר. וזהו ענין ורוב דגן ותירוש שהיין יקר יותר כו'. עוי"ל על השמים שמים בחי' מקיף סוכ"ע כמ"ש בת"א ע"פ לא בשמים היא כו'. וא"כ על השמים זהו המשכה מבחי' סוכ"ע. ומשמני הארץ ארץ בחי' ממלא כל עלמין ובחכמה יסד ארץ אבא יסד ברחא אך ומשמני הארץ היינו פנימיות בחי' ממלא כל עלמין וזהו ענין אורייתא דמחכמה נפקת הנק' מזון לנפש. וכן בג"ע מאיר חז"ד שבמל' משא"כ ההארה הגמטך להיות העולמות נמשך מזו"ת דמל' כמבואר בכה"פ אחריו ע"פ המאמר שם אחא חסד ופריש גועין דע"ז ע"ב. ולכן על נק' על תהיה שאז יהי' גילוי סוכ"ע והוא מלמעלה מהגלוי שבג"ע שהוא מבחי' ממכ"ע וכמ"ש בת"א פ' יתרו בביאור דזכור ושמור. ובד"ה אני דפ' לילית בענין שער בימין זה השער וכער בשמאל ושער רישיה כו'. מטל השמים מקרא ומשמני הארץ משנה. כי יש מעלה בששצ"פ שהחכמה נמשכה בבחי' השגת המהות ושרשה משמני הארץ חכמה עילאה ויש מעלה בששצ"כ שהאותיות שרשן מבחר וזהו ענין מטל השמים כו'.

בסנהדרין פ"ח ד"ע א' רב כהנא רמי כתיב תירוש וקרינן תירוש. זכה נעשה ראש לא זכה נעשה רש. היינו כדפרש"י לקמן כלומר אם זכה וידע להזהר בעלמו מלשחות יותר מדאי משמחו שמפקח את הלב עכ"ל. אך ענין שנעשה ראש י"ל ידוע כי השמחה היא החגלות הפנימית וע"כ נאמר תחת אשר לא עבדת כו' בשמחה כו'. והבינה נק' אם הבנים שמחה וממנה נמשכים המוחין לז"א וזהו ענין שנעשה ראש וכמ"ש מזה בד"ה לאינה וראינה צפי' בעטרה בעטרה לו אמו ציוס כו' שמחת לבו. וכן יו"ע נק' מועדים לשמחה ובהם נמשכים מוחין עליונים כו'. אמנם לא זכה כשחותה יותר מדאי ממשיך רצוי הגילוי עד שאין הכלי יכול לקבל ומופל בשינה כענין שבה"ב מהמת שלא הי' הכלי יכול לקבל ועי"ז נעשה רש כו' ואין עני' אלא מן הדעת שנסחלק הדעת כו'. גם אפ"ל פי' שנעשה ראש ע"ד ישראל לי ראש וזהו הנמשך ע"י יינה של תורה כו' ועמ"ש ע"פ הכללי עינים מין וע"פ אסרי לגפן עירה. וא"כ ענין הפרכה ותירוש. היינו שומשך זו יינה של תורה. עד שיהי' בחי' ראש ישראל לי ראש כו'. וע' בזהר וילא דקס"ג א' ע"פ חסידה ברושים ביה שפי' ג"כ ברושים לשון ראשית כו' וחסידה היא הבינה כו'. ולפ"ז פי' לא זכה היינו כשנמשך אחד שמחה של הוללות הנק' השכלות מרורות כו'. אבל זכה היינו כשנמשך אחד שמחה של הוללות צפי' הצרבה ורוב כו' ותירוש דקאי ג"כ על לע"ל כמו ויתן לך מטל השמים שפי' ג"כ על טל של תחיות המחיס כי לע"ל יהי' היין כולו טוב כמ"ש בברכות פ' שמיני ס"פ ו"ב אבל לע"ל והי' ציוס ההוא יטפו ההרים עמים כו' והיינו מפני שלט"ל יהי' השמחה בלי גבול מחמת החגלות אור א"ס כו'. גם י"ל ותירוש רומז לבחי' שארז"ל

ספ"ה דברכות ע"פ עין לא ראתה זה יין המשומר בענבו כו'. של"ה פ"ח ז' רפ"ע ז' ר"ל א' רל"ה א'. בחיי ל"ח ג' ד' ל"ט א' מ"ו ד' קע"ג ז'. מגיד משרים ט"ו ז' ג'. ז"ל השל"ה שער האותיות באת קו"ף דפ"ח ע"ז כי ידוע ששני מיני שמים וארץ הם כמבואר בזהר. ובפרדס השמים והארץ הרוחניות עליהם אומר ישמחו השמים (י"ה) וחגל הארץ (ו"ה) ושמים וארץ הנשמייים שהם מלד הקליפות עליהם נאמר שמים כעסן נמלחו והארץ כבגד תבלה כו'. וז"ש בצרכת יעקב מטל השמים ומשמני הארץ הם שמים וארץ העליונים שיש להם קנין עדי עד וזהו קונה שמים וארץ. בפ' תולדות דרפ"ט סע"ז כי להברכות יש ז' פירושים הפי' הא' הוא כפשוטו כו' עוד יש פי' אחר הרומז על צרכת התורה כו' מטל השמים זה מקרא כו' עכ"ל. ויש להוסיף גם פי' ג' כי רומז ג"כ להשכר דלע"ל מטל השמים טל תורה שבו עתיד להיות תח"מ. ומשמני הארץ ע"ד והי' ביום ההוא ילאו מ"ח כו' וכן יהי פסת בר בארץ עתידה א"י שתוליא גלוסקאות כו'. וע' ברבות וירא פמ"ח בארץ מנין שנאמר ארץ חטה ושעורה כו' לע"ל מנין שנאמר יהי פסת בר כו' וזהו ורוב דגן. גם כמ"ש ברבות תולדות פס"ו ורוב דגן אלו הבחורים כו'. ותירוש זהו ענין עין לא ראתה. יין המשומר בענבו משימ"ז. בפ"י ומשמני הארץ י"ל ז' בחי' שמן. הא' כשמן הטוב על הראש כו' זקן אהרן שמן המשחה. והב' שמן למאור. ופי' הרמ"ז אומר פ"ח ז' ששמן המשחה הוא ממו"ס ושמן למאור מכתרא עילאה. וי"ל מלות תורה כי שמן על ראשך אל יחסר ארז"ל אלו תפילין. גם משנה שמן מוחין דאבא שמן. ביום השמע"ל בחי' שמן. גם שמן למאור ארז"ל זה משיח. וכ"ז נק' ומשמני הארץ. כי בחכמה יסד ארץ. וזהו שמן חורק שמך כו'. גם יש שמן המהצבר מק"ג כמ"ש בת"א זר"ה המגביהי לשבת כו' ועמ"ש ע"פ ושנים זיתים עליה שהם ז' מולות וגולר ונקה גם שני בני הילחר ועמ"ש ע"פ ויקח קרח מענין שטען אבא שכולו ילחר כו'. בממ"י ע"ו ג' נו' והבסן הגדול דאיהו רמזו צחמד עליון שהוא כתר. הגדול מאחיו דאיון שאר ספירן. אשר יולק על ראשו שמן המשחה דאיהו משחא דנגיד ונפיק מלעיל כו'. הרי מוצן שהשמן שרשו הגבה מאד נעלה מבחי' חכמה שלמעלה מהכתר והיינו חכמה שבמל' דא"ס כו'. וזהו ג"כ ענין ומשמני הארץ. מטל השמים ביאור דלסופתי. ותירוש אשר צרא ששון דחקס"ד לפני ר"ה :

(מכ"ק אדמו"ר האמצעי נ"ע ונמצא בתו"ח באריכות).

וירתן דך האלקים מטל השמים כו'. להבין למה כתיב בצרכות אלו שם אלקים שהוא הלמלוך ככ"מ כידוע וגם להבין ענין שלא נחצרך יעקב כ"א כאשר היו ידיו שעירות כדי עשו דוקא אז ויצרכהו כו'. הגה כתיב מה יפית ומה נעמת אהבה צתענוגים. יש להבין איך יתכן למעלה לשון תענוגים רבים כי אף שהענוג הנשמי מתחלק לרצבות אופניים כמו במתיקות חפוח או בחמילות וקול ערב וצליל נאה וכדומה הלא הוא בחי' גבול וקלטה שכבר הוא נפרד ממקורו בחי' א"י אצל כמו שהענוג הוא בחי' א"י שהוא בחי' אלקות ממש איך יתכן ריבוי ההתחלקות שהרי

גם הוא אחדות פשוט כו'. אך הענין הוא דהנה יש צתענוג צ' אופניס . הא' מצחי' או"פ דהיינו שיכול הצענוג להחייב צכלי מוחו ולבצו כמו הריח והמתקנות והעיול וכדומה שיתענג בהם צמוחו ולבצו שציכולת המוח והלב להכיל הצענוג אף שיהי' רב מאד כמו שיבשרוהו מצשורה עיבה כו'. אמנם אם הצשורה הטובה היא מאד נפלאה בעיניו או כשימלא אולר גדול כו' אז הצענוג הוא צתנצורת גדול וצפתע פתאום צמוחו ולבצו עד שלא יכילו המוח והלב מפני שצפתעל מאד עד שיהי' הצענוג חופף עליו צצחי' מקיף צלבד והו"ע הרו"ש שצצענוג כמ"ש צמ"א צענין ש"עשועיס כו' שהצחלקות הצענוג זה מן המוח והלב הוא להיות צצחי' מקיף מפני שהמוח ולב קטנים הם מהכיל הצענוג הנפלא הזה ולכך ישאר צצחי' מקיף והוא צחי' גצורה שצצענוג שהוא כמשל השלהצת שעולה ויורדת כן הצענוג הנפלא מאד הוא עולה ויורד תמיד צמוח ולב כו' אזל הצענוג שצצחי' א"פ הוא כמשך כמים שיורדים כו' וגייהי' צכלי' כן הוא מחייב ונח צמוחה צמוח ולב כו' וד"ל . והנה ידוע שהצענוג הוא למעלה מן השכל ואנו רואים שגם צמדות שנולדים מן השכל יש דוגמ' צ' אופניס אלו כידוע שההחלצות שצלב צרשפי אש הוא צצחי' עולה ויורד שאינו נח כלל כו' והא"ה היא צצחי' המשכה כמים כו' זנק' צ' מדות אלו צצס זהב וכסף ומעלת הזהב על הכסף כנודע . אך ל"ל הרי אנו רואים שיש גם צאה' הנמשכ' כמים צחי' הצמאין והצשוקה כשצתנצרת הא"ה כו' כמ"ש למאה לך נפשי כו' ומהו ההפרש צין רשפי אש הצשוקה של אה' זו לרשפי אש ההחלצות כו' . אזל הענין הוא דהלא ידוע שהשכל נולד מן הצענוג והשכל מוליד המדה צלב וע"כ יש גם צאהצוה שצלב קלח הארת הצענוג שהרי אינו איהב איזה דצר אה"כ יש לו צענוג שצתענג צאותו הדצר כו' לכך הצשוקה והצמאין שצאה' צשעת הצנצורת הוא אל אוחו הצענוג שצתענג צאותו הדצר שהוא הוליד את השכל כו'. ולהיות שצענוג זה הי' מצחי' א"פ שיכול כלי המוח לכובלו ע"כ הוליד השכל ג"כ כדוגמתו אהבה שצמשכה כמים וצשוקה זו אינה מצחי' גצורה אלא מצחי' חסדים שצצענוג שהם צייחיס כנ"ל אזל רשפי אש ההחלצות שצלב שגולד מן השכל הוא מצחי' גצו' שצצענוג שהוליד השכל כו' שהוא עולה ויורד כנ"ל וההחלצות דהיינו הצחלקות שצלב היא אל צצחי' הצחלקות העונג שלמעלה מהשכל שרש שרשו כו' וד"ל . ועפ"ז יוכן ענין מדריגת אצרהס ילחק ויעקב צשרש שרשס צצחי' אל' שהיו מרכבה למדות דאל' חו"ג כידוע ושרש דשרש המדות מעונג העליון הרי צצחי' החלצות דילחק הוא מצחי' גצורה דעת"י ואה' וחסד דאצרהס (דאל'י") מצחי' פנימי' חסד דעת"י וידוע שעיקר ההמשכה והחיות הוא מצחי' גצו' דעת"י צמו"ס דאריך שרש כל הנאללים כו' וזהו כל השומע ילחק לי ע"כ קרא אוחו ילחק פי' כל השומע הוא צחי' צינה שצמו"ס שצקבלת מצחי' גצורה של המאליל שהוא צצחי' הצענוג שצצחי' מקיף ש"א לכלי הח"ס לקבלו כו' ע"כ קרא אוחו ילחק פירוש צמדת גצורה דאל'י שהוא צצחי' ההחלצות כידוע וד"ל . וזהו שאמר ילחק הנה נא זקנתי לא ידעתי יום מותי פי' כי ידוע ש"א נק' יום שכולו ארוך ואין צו ראש וסוף ע"כ אין אחוזה ליום מיתה שס שיהא קן וכליון . שאין עיקר אחיותן אלא צמקוס שיש הצחלה שהוא ההכמה (כידוע ע"פ ורות אלקיס מרחפת

שהוא הגבו' שבמו"ם הנק' חלקים עילאה בזהר וממוחרי הגבו' האלו נמשכים צדיקנה
 וזהו מרחפת רפ"ח מ"ה פי' שרש דשרש השצירה של המלכין קדמאין כו') :
ועתה ז"ל ענין שלא קבל יעקב הזכות כ"א בשערות כו'. ולריך להקדים המבואר
 במ"א על ענין הקניגי' שיעשה הקצ"ה לע"ל עם לויתן ושור הזר והיינו
 עד"מ מן השחוק שיעשו השרים להעמיד ארי עם נמר שיכו זה את זה וילחמו כו'
 וילח הא' את חבירו אז יתענגו השרים מאד. והנה הארי והנמר אינן משיגים ענין
 המלחמה שאינה אמיתי' כ"א לתענוג השרים שהעמידו הם אוחס למלחמה כו' אלא
 נלחמי' באמת. והארי כשינלח את הנמר הוא מפעולות ותחבולות השרים שהעמידו
 אותו באופן שהוא ינלח וכן בהיפך נלחון הנמר כו' והארי והנמר אינם משיגים זאת
 אלא נדמה להם שהם הגבורים ומנלחם מלך כהם וכי המלחמה אמיתי' מל"ע
 להכות לזולתו ולהרגו. ועד"ז יוצן ג"כ למעלה בענין הצירורים מן עה"ד עו"ר
 שטושים הצדיקים להפוך השוכח להורא ומרירו למתיקו כו' עד שגם שרש
 דשרש השצירה של מלכין קדמאין ממוחרי הגבו' דמו"ם כו' נתקנו ונתבררו
 להיות נכללים באח"פ הנק' זהב סגור סגור מכולא. וכ"ז הוא מצחי' לחוק
 העליון שהוא צחי' גבור' דעת"י שעשה השצירה להמית מלכין קדמאין ושיבוררו
 על ידי טבוחת הצדיקים ולהזור לעמים שפה צרורה. והצדיקים סוצרים
 שהמלחמה אמיתי' מל"ע להפוך החשך לאור להיות כי תופס מקום צעיניהם
 כו' וגם הכה שבהם להפוך כו' נדמה להם שזהו כהם וגבורתם כו' אבל באמת קמי'
 המאכיל עמנו כחשיכה כאורה ממש והוא לופה ומביע עד סוף כל הצירורים כו' ואין
 זאת אלא כמשל הלחוק שטושי' השרים שיעמידו הארי עם נמר כו' כן האליל אור וחשך
 ושיברר האור את החשך כו' וד"ל. וזהו לחוק עשה לי חלקים פי' חלקים עילאה שבמל'
 שנמשכו מוחרי' מוהין כדי להיות שרש דשרש החשך למטה כו' לא נמשך רק מצחי'
 לחוק העליון שהיא צחי' גבו' דעת"י פי' השפלת התענוג צצחי' רלו"ם מטי' ולא מטי'
 אך עכ"ז לא נחצטל מפני זה ענין השכר ופונש צמדת מל' לענוש המהפך פונש לרע
 ח"ו וליחן שכר למהפך רע לטוב כו' מאחר שכבר נשתלשל לחוק זה העליון צמדות
 דלגי' עד שנעשה צמדת מל' כה הפועל נכפועל כמ"ם יולר אור וצורא רע כו' וא"פ
 לפי מדת מלכותו ית' יומשך העונש להכרית נפש הרשע משרשו ולהיעיב ולהמשיך יזו
 השכינה ללדיק כו' שהרי כבר נחהוה הצחירה צמדת מל'. והרי פגם אור האיר צא
 שהיא אהת ממדותיו דאיהו וגרמוהי חד כידוע וד"ל. והנה לע"ל יאמר הצדיקים ליצחק
 כי אהה אצינו כו'. הענין הוא כנ"ל שביום השביעי יום שכולו ארוך מתגלה צחי' לחוק
 העליון מצחי' גבורה דעת"י ויעשה ללדיקים קניגו' וכמ"ם צמ"א וע"כ יאמר
 לו כי אהה אצינו פי' אהה המקור האמיתי לעבודה שלנו צמו"מ וע"כ להפך
 חשוכא לנהורא ולא פועל ידיו הוא זאת כנ"ל וד"ל. כי אברהם לא ידענו פי' אברהם
 אבר"מה הוא כלי החכ' כידוע שצקו הימין חכ' חסד לו. וטולר חסד הוא חסד עילאה
 דצ"י אחיד אצו וחלי' והסדי' פנימים דע"י הנק' ורצ חסד הוא אמיתי' המקור למדרי'
 אברהם כנ"ל שהוא התענוג שיכול הכלי לכוזלו לכך לא ידעו את אברהם כי העיקר

הוא להפוך את החשך לאור כו' שאינו אלא ע"י התלוצצות שהוא בחי' ילחק וד"ל. וזהו שכשראה יעקב לקבל הזכרות מילחקה נחלש בצגדי עשו השעירות דוקא להיות כי יעקב הוא למטה ממדרגת הזכרה שהוא בחי' תפארת. ואמנם מלך שהוא מקו האמלעי שהוא מזרית מן הקלה אל הקלה הרי שרש שרשו למעלה מהזכרה וילחקה דהיינו למעלה מן בחי' חו"ג שנתענוג. ולכן קרא א"ע איש חלק פי' מן עלמיות השפע זל"ג שיומשך מותרות ע"י שערות כו' וד"ל. ולכך כשראה להמשיך השפע צמדות דאל"י מבחי' גבו' דילחקה כו' שא"א להיות כ"א דרך בחי' השערות הדיקנא כמשי"ת הולך להתלשש בצגדי עשו ולהיות ידיו שערות דוקא. אך מלך שצמדות הו' מרכזה למדת ח"ת לכך כשעלה כ"כ להתלשש צמדות שערות דדיקנא כו' דהיינו לקבל השפע מגבורה דע"ת הו' צמדריגת ביטול גדול מאד עד שפרחה נשמתו כו' פי' שעלה בעילוי גדול להיות עולה עד הכתר וד"ל. וזהו שהגזיה א"ע כ"כ ואמר אנכי עשו צבור פי' צבור ח"ס שמשש יולא"י המותרות צמדות שערות כי קליפה קדמה לפרי כמ"ס לפני מלך מלך לבני כמו משל שפופרת הנכנס ראשון כו' כמ"כ יעקב נכנס ראשון צמח' סתימו דכל סתימין צמחי' עלמות המאליל בלי מותרות וזהו שהי' איש חלק כו' כי בני צבורי ישראל שעצמ"ח כו' אבל צבורך הוא בחי' מותרות ח"ס שזהו שרש דשרש הו' מלכים שמתו עד שנסתלשל צב"ע להיות בחי' עשו ממש שהוא כמשל הכעס שבה מסיבת מדת האש שבהתלהבותו ומי שהוא קר צמחי' אהבה כמים לא יהי' זו הכעס כו' וד"ל. ואמ"ל ילחקה אנכי זקנתי פי' המשכת מותרות השפע מבחי' ילחקה והוא בחי' הדיקנא כו' לא ידעתי יום מותי שהוא יום שכולו ארוך כנ"ל. אך מה שחלה בזקנה זו עיקר סיבת הזכרה להשפיע לו מעל השמים ומשמני הארץ לריך להבין דהלא הוא מבחי' מותרות המוחין. אך הענין דל"ל חלה ענין השערות איך יתכן לימר צמחי' כ"ע ענין שערות וגם מה שלא חיה' השפע והזכרה ממש כ"א דרך שערות דוקא כנ"ל. יובן ע"פ מה שאנו רואים בחדש התחנות שהוא בחי' מדבר והוא כלול מדל"ח ג"כ שהרי השכל שבאדם אע"פ"י שהוא רוחני מאד הרי יש בו ג"כ ממהות חיות הגוף והבהמה שהרי הוא חי באיזה חיות שאל"כ לא הי' במליחות כלל וחיות זה שאנו אומרים שהשכל חי בזדתי אינו כמו החיות הגשמי של בשר הוד אלא הוא חיות דק מאד אבל עכ"ז הוא בחי' חיות ממש. וכן יש בהשכל בחי' הלומח כלמיתת העשבים והאילנות הגשמי' מאחר שגוף האדם לומח וגדל הרי גם השכל לומח עמו. אך ענין למיתת השכל אינו כמו למיתת הגוף וכן יש אפי' בחי' דומם ג"כ בהשכל אלא שכולם בו צמחי' העלם שיעקר הגלוי בו הוא השכל עלמו כו' ובהיפך צמחי' עיקר הגלוי בו הוא מהות החיות והשכל בו בהעלם כמו הבהמה כו' עד שאפי' בדומם יש שכל ולומח וחי וכולם בהעלם וכמ"ס צמ"א בארובה. ועיקר ענין זה שיש בחי' חי בשכל היינו חיות האזורים ממש שהם חיים מן השכל שהוא מקורם כידוע ולכך יש ביכולת השכל להפוך תנועת הוד ורגל בעשי' לחיזה אופן שיראה ואע"פ שבה המעשה גשמי מאד וכבר נשתלשל הריבוי הלמלומי' מן כח השכל שצמח עכ"ז מאחר שהוא מבחי' החי ששכל הוא קרוב אליו צורך לכך מיד שיפול במח' לעשות ציד ורגל מיד יתענועו מעלמם מפני שיש להם שייכות אל השכל כו'. אבל

השערות אף שיש בחלל שלהם קלח יניקה ממותרי מוחין כידוע שמחמתו יכאז לאדם בהמשיך אופן. לא יתענגו כלל מחמת המח' שיחשוב עליהם שיעשו דבר וכדומה מפני שהם מהות נפרד לעצמם ואין להם שייכות כלל עם השכל והמחשבה. והוא מפני שזניקת ההיות שבחלל הוא רק מבחי' הלוואה שבשכל שהוא למטה ממדרגת החי רק כשינענע את ראשו בעלמו יניעו גם הם מפני אחיזתם זניק' שבחלל. ועיקר הטעם ירידת מדרגת הלוואה שבחלל השערה מן החי שהוא כח ההילוך שצרגל אינו אלא מפני שניקת השערות מן בחי' המותרות שבמוח לצד שהוא כלי השכל וכח ההילוך מן בחי' החי שבשכל שהוא ג"כ חי בחיים כנ"ל. ועד"ז יובן שיש ג"כ בחי' דלח"מ בלמעלה מן השכל ומן בחי' החי שבו לא יוכל עדיין להיות יניקת החכ' כמ"ס בזהר דאבא יונק ממזל הח' וזי' אחיד ותליא כו' והיינו ונולד כו'. פי' המזלות נק' כשכבר שופעים בחלל השערה דדיקנא וכו' אחיד אבא שהוא השערה עצמה שהיא מהות נפרד לגמרי לפי שמהות השכל והסצרה לגבי למעלה מן השכל הוא כמהות השערה בעלמה לגבי השכל שבמוח כו' ואמנם קודם שיושפעו המזלות בחללי השערות הם עדיין בבחי' חי שלמעלה מן כח הלוואה והו המדות שהן בבחי' * כידוע והיינו רחוס וחנן נק' מדה"ר פי' בחי' המדות שלמעלה מן השכל ולכך נק' רחוס ולא רחמן כי רחמן הוא פי' כמו באדם התחנן כשמתפעל ברחמנות שבמצבו על השפל להחיותו באיזה נדבה כו' הרי יש מי שמרחם עליו והיינו שחופם המהרחם איזה מקום בעיניו עד שיירע לצבו בזלזולו ופחיתותו לכך ירחמנו להעלותו בנדבחו. וגם הרי נחפעל בצלצו ברחמנות זו שבמצבו מן עלם מדת הרהמנות שבמצבו בעצמו שאותה מדה"ר שבכח בצלצו אינו נק' לשון רחמן שהוא עדיין אינו בגילוי פעולת הרחמנות על זולתו אלא תקרא לשון רחוס כמו חכס שע"ש פעולת התפשטות כח חכמתו בשכליות גלויים נק' הכח שבו לזה בהעלם בשם חכס כידוע לפי שעדיין אינו בפעולה כו' ועד"ז נקראו המזלות בשודם בלמעלה מן השכל קודם שיהיו בבחי' לוואה בשערות בשם העלם דהיינו כמו רחוס להיות ידוע שהחכמה היא ראשית להיות מהות דבר מה וקודם שתומשך עדיין אין על מי לרחס שיקרא רחמן ע"ש הפעולה וגם לא תחפוס עדיין מקום ויש שחיי' התפעלות הרחמנות בזלזולו. ועד"מ זה יובן בע"ס הנאללי' מן בחי' התחתונה שבמאליל שמחפשט צמו"ס דאריך ולהיות מותר מוחין שפע המזלות כידוע שקודם שיומשך המותרות בבחי' חלל השערה כו' יקראו מדה"ר בשם העלם ולא הפעולה מפני שעדיין אין מליחות הי"ס תיפס מקום כלל. ועד"ז גם מזל הח' ומזל הי"ג שהם ונולד ונקא שמהם יומשך יניקת חרין מוחין חו"צ המה העלם מבחי' המדות כי כולם נק' יגמה"ר כידוע והיניקה מלומלמת שבו אחיד אבא הם הנק' מזלות ות"ד. ויובן זה ציותר ע"פ משל הידוע מן המשל הגשמי לגבי השכל שעכ"ז יובן ממנו השכל הרי המשל הוא מהות חכ' ומה שיובן בשכל ה"ז קלח הארה שלמעלה מן השכל כמו החלל שבשערה כו' וד"ל :

ביאור הדברים הנ"ל. לריך להקדים שרש התהוות השערות ממותרי מו"ס דאריך

כו' שאינם צאים אלא מסבת או"ח דוקא כי האור המסתלק כשיחזור לא

יחזור ממנו אלא המותרות. להיות כי יש צ' מיני מקיפים דאו"ח ואו"ח. פי' צ' מיני

תענוג . הא' שלא יוכל להשפיל עצמו כלל להיות בכלי הנוף . כמו כשימצא אורג גדול או שיצטרוהו צשורה נפלאה הרי התענוג נכנס קצת אלא שאינו מחייב כלל אלא יולא ומסתלק למקור התענוג שבצחי' יחידה זה נק' או"ח למקורו . אבל מקור התענוג עצמו הוא שורה בצחי' מקיף ממש על האדם ואינו נכנס כלל בכלי ועכ"ז מחי' הוא את כל הנפש שבאדם בכללות יחד . אבל לא נרגש ונראה כלל התפשטות חיות זה בכחות הנפש . ולכך נק' או"י אעפ"י שהוא אור מחי' אבל הוא צהשוואה מכל לך מכללות הנפש . והוא מקיף האמיתי בתמידות . אבל או"מ החוזר נעשה רק ע"י הסתלקותו מן הכלי שאז ישאר בצחי' מקיף כו' ומיד יחזור ויהי בצחי' או"פ . וע"כ הוא שרש להתהוות הכלים . אבל או"י הוא למעלה משרש התהוות הכלים והיינו צחי' און שלמעלה מעולם העקודים שמשם שורש התהוות הכלים . וזהו כל השומע ילחק שמיטה היא מרחוק והיינו צחי' גבו' דעתיק יומין שמתלבש במוחא סתימאה דא"א שהוא צחי' ילחק מצחי' או"י . וזהו שאמר ילחק הגה נא זקנתי לא ידעתי יום מותי פי' לא ידעתי מן שרש התהוות כלים דמאליל (ט"ס) שהם נק' יום מותי . פי' כידוע שאין אור הנאלל אלא בשביל הכלי כמו אור הנר . וע"כ הם עיקר המגבילי' אור המאליל להיות שרש דשרש הגבלה צבי"ע שהיא הגבלה ממש להקרות מות כו' אבל צחי' או"י דעתיק שהוא עדיין מצחי' תחתינה שבמאליל אינו יודע משרש התהוות הכלים לכך אמר לא ידעתי יום מותי כי צחי' יומי' דילי' הוא צחי' יום שכולו ארוך . (ולכך עתיק יומין שנעתיק מיומין שהם צחי' כלים כו') וזהו כל השומע מקור כל השמיטה שהוא צחי' און שלמעלה מצחי' חוטם פה כו' ילחק לי כי לחוק עשה לי אלקים . פי' כי מצואר למעלה צענין הלחיק העליון שיהי' לע"ל מסוף הצירורי' ה"ע הידיעה שלמעלה מן הצחירה שהצחירה שבאדם לצחור בטוב וליכך לג"ע או לצחור צרע ולהמשיך נח הגיהגס הוא מלך הכלי' המגבילים אור אלקות וכבר נמשך כח הפועל בצפעל ע"כ יש צכחו להמשיך טוב ולהמשיך רע . אבל מלך האור שלמעלה מצחי' הכלים ה"ה לופה ומציע ויודע צידיעת עצמו מה שעתיד להיות המשכת האדם עו"ר וכידוע הקושי' שמוכרח האדם מפני זה לעשות טוב או רע כו' . ועשייתו הטוב א"ז מלך עצמו וכחו כלל רק מה שיטעה רע הוא מלך כח האדם עצמו כי לא יגורך רע ואינו יורד כלל מלמעלה כי שרש התהוות הרע רק מעה"ד עו"ר שמחיל מהחזה ולמטה שהוא צחי' הכלים מחסדים המגולים . וגם הצחירה נחהוה מצחי' אל'י שבכלים מהחזה דז"א ולמטה . ועד"ז גם בכלי' דאורות או"א חרין ריעין כו' יש צחי' ידיעה וצחירה זלך האו"כ . אך ההפרש הוא דהכלים דאו"א הם צביטול גדול לגבי האור כידוע שהצנינה שהיא כלי החכמה הנק' יש מאין היא צחי' ציטול לגבי החכ' שאינה תופסת מקום כלל עד שלפעמים תהי' במדרגת אין כמו החכ' כמ"ס במ"א וזהו זוג חו"צ דזוגייהו חדיר פי' שאין הכלים נפרדים לעולם להיות צפ"ע דצר מה עד שחיי' צחי' הצחירה דשם כאלו הוא האותו דצר כמו צבי"ע למטה מהחזה כו' וד"ל וזה הי' צומן משה ע"ה שהי' זוג חו"צ ח"ר כו' ע"כ עשה אותות ומופחים להפוך מים ליבשה . כי הצירופים שנשלשלי' להיות ים ויבשה הכל מצחי' הכלים דאל'י כידוע והם אינם צצחי'

ביטול כ"כ לגבי האור שלהם. אבל בזמן מ"ת בעשה"ד שכל העם היו רואים את הקולות פי' רואים את הנשמע שגם השמיעה שהיא זיכה הי' צנחי' ראי' ע"כ לא הסתירו כלל לירופי האותיות של הגבראים וכמ"כ בקל להפוך יס ליבשה וכל האותות שעשה משה צמלרים כי אז הי' יחוד או"א משא"כ עכשיו בזמן הגלות הוא הפכו ממש אותותינו לא ראינו כי מוסחר באותיות הטבע אפי' האורות דכלי' שמהחזה ולמטה. ואמנם צחי' אופן שהוא כל השומע כנ"ל אין שם עדיין אפי' שרש התהוות הכלים ע"כ אין שם הבחירה כלל רק הידיעה של עלמות המאליל כו' לכך הוא מקור הלחוק שיטעה חלקים קניגי' עם לויחן ושור הבר כו' להפך מרע לטוב שה"ע הצירורי' שנעשים מעה"ד. וזוה יוצן המדרש נורא עלילה על צנ"א שטושה עלילה שהרי צרא עה"ד עו"ר ואס לא הי' עה"ד לא היחה החורה משתלשלת כ"כ להיות ל"ת ועשה כמו לא תרלח כו' דלכך לא נחנה למלאכי השרת דכלום קנאה יש צכס. וא"כ היה מההכרח לצריחת הטו"ר דעה"ד כדי שיוכל להיות התגלות החורה ומדוע יענש העושה רע. אלא שמוצא עלילה פי' שכל עיקר העונש והשכר אינם עניגי' אמיתי' מלך עלמן כ"א שנשחלשלו להיות כך ולכך דומה לעלילה והיינו שנשחלשל מענין הלחוק עליון כנ"ל (שמלך האורות שלמעלה מהבחירה כנ"ל וד"ל)* :

ועתה ל"ל ענין מה שאמר יעקב אביו עשו עבורך להיות שילחק שהוא צחי' גבורות דאו"י כנ"ל א"א לו להמשיך צחי' מותרי השפע שהוא מצחי' שערות מאחר שהוא למעלה משרש התהוות הכלי' כנ"ל שהרי הוא צחי' גבו' דע"י שלא נמנה במנין י"ס הנאללים אלא הוא צחי' תחוכה של עלמות המאליל והוא מסוף עולמות הא"ס ולא יחכן זו אפי' ענין עליות של נ' אלפים יוצלות המצואר צמ"א. והיינו כמשל מקור התענוג שאינו נכנס בכלי כלל כנ"ל. אבל לאחר שנתלבש צח"ס דא"א ששם הצירורי' כבר נתבררו מלך החכמה והס גורמי' צחי' עונג של או"ח אז נמשכו ממנו צחי' מותרי השפע שהוא השערות. ולהבין זה הגה מצואר צמ"א ענין צע"ת שגדולי' מל"ג הטעם הוא לפי שצע"ת משכין לי' בחילת יחיר כו' פי' כי ל"ג אע"פ שמתענוג על ה' צתענוג נפלא הגה התענוג מתיישב בדעתו ומדותיו ולא כלתה נפשו ממש זהו הוראה שהוא צחי' תענוג של או"י שאינו נכנס כלל בכלי שנשפט ממנו הארה צל"ג והוא מתיישב בהם כמו שנהנין מזיו עונג העליון צג"ע ומתקיימים כו' לפי שצחי' או"י יכול להיות המשכתו אפי' בהגבלת כלי כי הוא כמים יורדין (וזוה מדרגת יעקב איש חלק) אבל הצע"ת מפני שנשתקע מאד בהיפוך שהוא החשך והרע בהתענוג על ה' להיות חפץ נשמתו לדבקה צה' אחד אזי הוא צנחי' או"ח למקורו שאותו התענוג לא יתיישב בנפשו וכחותיה אלא חפץ להיות בכליון הנפש ממש וימאס צח"י הגשמי' וסיבת זה מפני שנשתקע בהיפוך ע"כ יגעל צח"י הגשמי' וע"כ גם בתשוקתו לה' יהי' צנחי' או"ח למקורו והרי מה שנשתקע צרע היא גרמה סיבת התענוג של או"ח ואותו הרע כבר נתהפך לטוב בהתענוג על ה' ורואה לכלות נפשו וכמלא שאותו הרע כשנתהפך לענג האלקי הוא ביתרון מעלה מענג אלקי שצל"ג שהרי צצע"ת אין תענוג זה מתיישב אלא כלתה נפשו ממש וזכא לצחי' עונג העליון דאל"י

בבחי' או"ח למקורו שהוא הגבה למעלה מן עונג העליון המתיישב בהלדיק לפי אופן
 נשמתו המוגבלת. וכמ"כ עד רוס המעלות גרמה כלום" של בע"ח בחי' או"ח של
 עונג העליון שרש ההמשכה בבחי' מו"ם דח"א (כידוע שמבחי' מול"מ נעשה התבונה
 הכלי') ומחמת האו"ח למקור התענוג בחי' און הנ"ל שה"ע ההסתלקות אל עלמית
 המאיליל אח"כ בירידתו להיות שרש הנאללי' במו"ם יכול להיות בחי' מותרות לבד שה"ע
 מותרי מו"ם ונוצר ונקא כנ"ל מאחר שמתלק כ"כ הגבה למעלה בבחי' העלמות אין
 ירידתו אלא בצלמאס גדול וכנ"ל וד"ל. וזהו דמשכין לי' בחילא יתיר פי' בתגבורת
 הכח ללאח מנרתק הכלי ע"כ גדולים הם מלדיקים גם בירידת ההמשכה מלמעלה
 למטה שגורמי' סיבת ענין השערות שהם ממותרי מוחי' כנ"ל. וזהו שהי' עשו איש
 שטיר פי' כי הי' ליד בפיו אוחן נשמות הגבוהו' מאד כמו רע"ק ושמעי' ואצטעלון
 שנפלו מרפ"ח ניולוי' ותחלה היו לפני מלך מלך לבני' והיינו קודם שנתצרוו במו"ם
 הי' האור חוזר למקורו ונשחצרו הכלים עד שנפלו למטה כידוע שזה שרש עשו למטה
 כו'. ואח"כ נעשה התיקון שמתלבש בחי' גבו' דעת"י לברר בירורי' בבחי' או"ח שנפלו
 ולתקנס כו' והיינו ע"י ההכ' שבמו"ם כי בחכ' אחרירו. וילחק שהוא אור ישר
 דעתיק יומין ראה אוחן הנשמות כמו שהן לאחר הצירור של חכמה שתימאה שהם
 בבחי' או"ח במקורו כנ"ל בענין הצע"ח. לכך רצה לברך את עשו דוקא שהוא איש
 שטיר פי' שרש המסכ' השערות ממותרי שפע הא"ח כנ"ל. ולהבין זאת ההתלבשות של
 ילחק שהוא המצבר את שרש עשו במו"ם שהוא כבר לאחר הצירור דוקא מה לורך
 עוד לברכו כו'. יובן ע"פ משל אדם לדיק הלומד תורה לשמה שצעת דברו דבר
 ההלכה שהיא מהות חכמהו ית' לש"ש הרי דבר ההלכה כמו שהיא בעלמויות חכמתו
 ית' מתגלי' בהבל פיו של לדיק זה וכשהוא לומד שכל אינשי של חכמת חכונה וכדומה
 שהיא מחכמי' הגוי' בחי' נפרד לגמרי מהקדושה ללורך הבנת הלכה כהל' קידוש החדש
 וכדומה ה"ה מצבר קליפת חכ' החכונה והיתה לאחדים ממש עם שכל והבנת ההלכה
 דק"ה כי לא הבינה רק ע"י חכמי' החכונה וכדומה וכוללם יחד בלמודו לש"ש. ונמלא
 לאחר הצירור נעשה שכל המצבר עם שכל הלדיק המצבר לאחדים ממש. אבל קודם
 שלמד זו החכ' דנוגה הי' הלדיק המצבר מהות דבר בפ"ע שהוא מהות החכ' דקדושה
 כמו שהוא למעלה בבחי' אלוי' כשלמד התורה לש"ש כו' אלא שאח"כ השפיל א"ע
 להתחבר עם השכל דנוגה ולהיות לאחדים ולהקרות מצבר כו'. ועד"ז יובן למעלה
 שבחי' גבו' דעת"י שהוא בחי' ילחק כנ"ל אינו נק' מצבר חכ' שמתלבש במו"ם שהרי
 שם הצירורי' דעשו כבר נתצרוו להיות בבחי' או"ח כנ"ל בענין בע"ח אלא נק' ששם
 התלבשות לבד כמשל חכ' דנוגה לאחר הצירור שלה כשנכללת בדבר הלכה שאומ'
 הלדיק כהל' ק"ה כנ"ל שאין שם בחי' צירור אלא השפלת מהות חכמתו ית' להיות
 מלוכש בחכ' דנוגה שכבר נתצרה. והלכשה זו שמן המצבר להלכוש את המצבר
 זה הי' ענין בגדי עשו החמודות שהריה ילחק וצירך אותו מבחי' מקור התענוג כנ"ל.
 ולהיות כי יעקב הי' מבחי' או"י כנ"ל ע"כ הולרך להתלבש בבגדי עשו שהם הצירורי'
 שכבר נתצרוו במו"ם ולקבל הצרכות מילחק להיות מותרי השפע שהם השערות.

וז"ע התשובה עלמה שהוריש יעקב לבניו שלפי מדריגתו לא הי' במליאות ענין התשובה לגרום או"ח מלד ההיפוך צניי יעקב שהם חלק ה' ממש ולא יגור בחלקם ענין ההיפוך מרע לטוב כלל. ואמנם בהתלצות זו שא' אנכי עשו בכורך המשיך החשו' לישראל כדי שגם הם יקבלו הזכרות דילחק מטל השמים וד"ל. וזה"ע מטל השמיים שהוא בחי' ע"ל דנטיף מעתיקא כו' ואנער להוא רישא דלבר שהוא מוחין דז"א שהוא בחי' יעקב כו'. ופי' מטל הוא השפלת עונג דבחי' או"י מקור התענוג שהוא בחי' גבו' דע"י כנ"ל אך הוא עם בחי' התלצות שלו צמו"ס דא"א בהצירוי' שצבר נחצררי כנ"ל והוא מחובר ומלורף מבין אמלעות שניהם בחי' המזרר והמתזרר כו'. ולהבין ענינו יוצן ע"פ משל הנ"ל בענין הלומד לש"ס שכל דמוגה וכן מי שלומד לקתור והוא ג"כ צנוגה כו' והלומד לש"ס לומד את השכל שחידש אותו שלמדו לקתור ומפלפל עמו וי"ל מן הפלפול שפלפל עמו איזה חידוש דין לחייב או לזכות כו' מה שלא היה הדין כן כשלא הי' לומד עמו ושומע סברתו ההפכי' כו' נמלא ש"ס צפסק הדין שנתהוה ע"י פלפול לקתור מבין אמלעות שניהם המזרר והמתזרר כו'. ועפ"ז יוצן מה שנוטף הטל של עונג העליון על ידי התלצות צמו"ס כשצא להיות בבחי' מקיף על מוחי' דז"א כמשי"ה צ"ה הוא מבין אמלעות שניהם והוא מלומד מלמד מלמד מאד וזהו דנטיף טיפין דקין כמו משל השכל והטעם של פסק הדין חדש שי"ל על ידי הפלפול שאין לו ערוך לשכל העמוק של הפלפול כו' וד"ל (ובזה יוצן ענין הפלפול דחדי קוב"ה פי' התענוג צו בבחי' או"י וא"ה לאחר הצירור שזה הי' ההכאה להאצן שהכה משה וי"ל מים כו' וכמ"ס צמ"א. והיינו כמו מה שמקשי' צגמ' על שחיטה מן הזואר ואימא מוצבו כו' שקושיא זו היפך התורה ומסתרת אור חכמה אלקי של"ל שחיטה מן הזואר דוקא. אך לאחר שמתפרקת הקושיא ומתזררת הרי י"ל מבין שניהם פס"ד חדש צפרעי דין השחיטה וכדומה וד"ל). וזהו ויחן לך האלקי' שהן בחי' תרין מזלות ונולד וגקה מטל השמים כו'. ומה שרצקה יעלה ליעקב הלצות גדיי העזים על ידי וחלקת לואריו וכל עיקר הלצות בגדי עשו החמודות לכל גופו להיות כי בכל פרצוף יש בחי' דו"ג כידוע וגם צמ"י יש בחי' מ"ה וצ"ן כמ"ס צמ"ח ומאחר שילחק הוא בחי' גבו' דעת"י כנ"ל רצקה אשתו היא בחי' נוק' דעת"י והיינו בחי' התגלות של ההתלצות גבו' דע"י צמו"ס וכמו שידוע שיעקר ענין השערות הוא צמל' דא"י להיות שהיא מסתתרת צני"ע באותיות ולירופי' הרי יש בחי' נקבי הזיעה שבין לירוף ללירוף שמשם יניקת השערות כמ"ס צמ"א ועד"ז יוצן למשכיל למעלה בענין בחי' דכר דעת"י אין צו בחי' השערות שהוא בחי' מוחרי השפעת מן הא"ח צירידתו כו' אלא מבחי' נוק' ושם צ"ן שצו שהוא בחי' ההתגלות בהתלצות שלו צמו"ס ולהקרות מזרר כי שם צ"ן הוא המזרר כו' וזה הי' בחי' רצקה שהלבישה השערות של בגדי עשו על יעקב צנה הקטן איש חלק כו' וד"ל. וענין העלה על ידיו ועל חלקת לואריו בהתלצות גדיי העזי' דוקא ידוע ששרש עשו הוא השעיר והגדי כמ"ס ושעירי' ירקדו שם ולכך כתי' ושעיר עזים א' לחטאת וכך דקליפה נק' איש שעיר והלצות עורות גדיי העזים על ידיו נק' שערות בחי' נוק' דקליפה (ובזה יוצן ענין מ"ע עיזי מסגן צרישא כצרייתו ש"ע צרישא חשיכא).

וזה שהיו ידיו שעירורה כודי עשו לכך ויצרכו וד"ל :

ועתה לריך להבין ענין טלא דנטיף ומליא על רישא כו' צנחי' מקיף דוקא כי להיות מצואר צמ"א צענין קולי דשערי דמכה צרישא כו' פי' עד"מ אדם שלומד חיזה שכל עמוק מאד וא"א להשיגו על צוריו צמות הצונחו אצל הפס הארה מעט מזעיר מצין ממנו רק שאין אותה ההצנה צנלוי צהשנה צמוחו רק שהוא צהסחר והעלם גדול וכאלו כל אותה ההצנה מכה ומרחפת על מוחו ודוחק את מוחו מצחוץ מלמעלמ"ט מן כח המשכיל וכמ"ש צמ"א בארובה שזהו כמשל הקטן שהולך ע"י דחיפת הגדול עליו מאחוריו כו' וכמ"כ אלו רואים שיש מדת האהבה צתגצירת גדול יותר מן אצ ואם המולידות אותו שהן חו"צ ותחלתה נמשך מן השכל שהולידה ולצסוק מתגצרת צהתלהבות גדול עד שהוא למעלה מכמו שהשכל משיג הטעם והדעת למה יאהב. וא"כ הרי צשעת הנולהבות השכל והטעם מלומלם לפ"ע תגצורת האה' ומצואר צמ"א שסיבת זאת ההתגצרות הוא למעלה מן השכל והיינו המדות שצנלון שהוא אה"ר כו' וא"כ ל"ל איך יהי' צ' הפכי' כא' שהרי מלד השכל לא תומשך אה"ר כזו ומלד למעלה מן השכל תומשך ואם תומשך מלמעלה מן השכל לאהבה שכלב שנולדה מן השכל דרך השכל צנחי' או"פ צהשכל תחלה להיות מלומלם צהשכל כו' שא"כ לא היחה האהבה שכלב צתגצורת כו' אלא הענין שצצרה אותה האהבה שצנלון על השכל המוליד צדרך או"מ וכענין קולא דשערי המכה צחוץ על המוח מלמעלמ"ט. ולכך לא הוליד השכל כ"א אהבה מלומלמת ואותה האה"ר דחקה ועצרה על השכל שהולידה ונחגלית צאה' המלומלמת כו' וד"ל. ועד"ז יופן למעלה צענין טלא דנטיף ומליא צרישא פי' מכה צהארה מצחוץ על המוחין דו"א כנ"ל והסיבה לזה ה"ע אה"ר שלמעלה מן הדעת שיש צצנע"ת שיתמרמר מאד מן ההיפך עד שלא יהי' כלל לפי ערך דעתו והשגתו כו' וגורם ענין האו"ח והאו"י יחד שמהם יומשך הטל הזה כמ"ש כי על אורות כו' ולכך יהי' ציכולת על זה להחיות המתים דצצירת רפ"ח ניולוי' כו' וד"ל והמ"י :

במדבר צ"ר פ' פ"ג מה ראה יעקב כו' העבודה צצכורות כו'. דהק' העקידה מאחר שעבודה זו לסוף נעלה מהצבורו' א"כ לא הי' לו ליחן נפשו עליה ואם משום צימיו ממש הרי לא מלינו שהקריב ילחק שום קרבן ע"י כו'. גם ל"ל צענין הצרכות מהו ויקח את צרכתך וכי משום צצירך א' מצניו לא יוכל לצרך השני והלא היו צני יעקב י"צ ולכולם צרך איש צצרכתו וכן צצרכם משה לכל צצנע. והענין כי פי' נעשה אדם צללמנו כו' שכולל ממש כל ההשתל' וזה נעשה ל' רבים שנומשך צו מצחי' האור כללי ששרשו מא"ק כמ"ש צד"ה כי המלוא. ע"כ כמו שלמעלה יש צחי' צבור שהוא צחי' ראשי' ההשתל' שהוא צחי' כתר כו' וגם הדעת נק' צרא ציכרא לאו"א שמעלתו גבוה משאר הצנים שהם הו"ק כו' לכך גם באדם הי' ל"ל קן ולכן הי' העבודה צצכורות כו'. אך לאחר הטא אדה"ר צעיה"ד וכחי' ויגרם כו' והגחש הטיל זוהמא צחיה לא הי' יכול להיות צחי' זו צו שיהיו תולדותיו דוגמא לשלמעלה ומה גם שטיקר ענין הצבור פער רחם לאמו וכיון דהטיל זוהמא כו' וע"כ מלינו צדורות שלפני האבות לא הי' חשיבות כלל צענין הצבור רק מי שהי' לדיק וישר זכה למעלה וכמו שח כו'. אך

האבות

האבות תקנו חטא עה"ר וכמ"ש בזהר ששרה תקנה מה שפגמה חוה בו' אז חזר
הענין לקדמותו:

להבין מאמר הזהר ר"פ תולדות. פתח ר"ח ואמר מי ימלא גבורות ה' בו'. ת"ח
כד בעא קוב"ה וסליק ברעותא קמי' למצרי עלמא הוה מסתכל באורייתא
וצרא לי' בו' ולית לך כל שייפא ושייפא בצ"ג דלא הוה לקבלי' צרי' בעלמא בו' וכולא
כנוגא לאורייתא בו' כיון דאסתכל דוד בעובדא דא פתח ואמר מה רבו מעשיך ה'
כולס בחכמה עשית בו' באורי' חינוך כל רזין עילאין בו' כל מלין דעלמא דין וכל
מלין דעלמא דאחי בו'. יעו"ש כל דצרי המאמר. והנה הזכיר כאן ג' דצרי' תורה
ואדם וארץ וכולא דא כנוגא דא ואיך שטיקד קיום העולם הוא על התורה שאדם
עוסק בו'. והענין כי ארץ היא מל' דאלי' שהיא מקור של עולמו' צי"ע (ובסה"מ סי'
קנ"ב ל' דמפרש עולם דמיירי הזהר כאן על ההיכלות דאלי' שבחוכן שורה האדה"ע
הוא הז"א דאלי' ושני הפי' חמת כי הכל קיים על התורה כמשי"ת חי"ה). ואדם הוא
הז"א דאלי'. ואורייתא היא צחי' המוחי' הנמשכי' מאו"א לו"א. ובהיות כי העיקר
הקיום של העולמות הוא ע"י המשכת מוחי' לכן אמר שעי' שאדם עוסק בתורה דהיינו
המשכת מוחין לו"א מתקיים עלמא שמו"א נמשך אח"כ מוחי' לנוק' (ולפירוש ה"מ
נמשך אח"כ היות להיכליות דאלי' שכולס מקבלי' אור וחיות ממוחי' חלו שהוא צחי'
גילוי אה"ס צ"ה המאיר ומלוכזש צח"כ כדלקמן חי"ה). וכן למטה שבדי שיומשך אה"ס
צ"ה לעולמות צי"ע הוא ע"י ישראל שעוסקי' בתורה. כי גשמות ישראל שרשס מז"א
הנק' אדם שהוא צחי' דבר וממנו שרש גשמת הזכרי'. והנקבות שרשס מהמל' הנק'
נוק' כנ"ל ולכן הגשים פעורו' ממ"ע שהזמ"ג וכן הם פעורו' מת"ת שהיא המשכת
מוחי' כי הז"א ממשך המוחי' לו וממנו להנוק' ואין חיוז המשכה זו על הגשי' אלא
האגשי' מוליאות אוחן. והתורה היא צחי' חכ' עילאה. כי הנה צחי' מ"ע ול"ת ובשר
ופסול עמא ועהור בו' נמשכי' מצחי' חו"ג כידוע כי מצחי' החסד נמשך להקל להחיר
ולהכשיר ולטהר ולזכות בדין ומצחי' הגבורה נמשך להחמיר ולאסור ולחייב בו' והעטמי'
של הלכות ופסקי' אלו נמשכים ממוחי' דז"א שהוא צחי' הטעם והשכל למדת החסד
או להגבו'. והנה בחוך מוחי' דז"א מתלכזס יסוד אבא וזהו לאורייתא מחכ' נפקת.
ובחכמ' שורה אור אה"ס צ"ה כמ"ש בע"ח שהתלכזסות אה"ס הוא צח"כ דוקא. לכן ע"י
עסק התורה שהאדם עוסק למטה הוא ממשך אה"ס לצי"ע. וז"ש הזהר. אמר קצ"ה
לעלמא. עלמא עלמא אנת ונימוסק לא קיימין אלא על אורי'. פי' צין צחי' עולם
העליון דאלי' וצחי' הנוק' דז"א וצין עולמו' צי"ע כולם קיומס ע"י התורה דוקא שבה
ועל ידה נמשך אה"ס בהעולמו'. וזהו וצ"כ צרתי לי' לאדם נך. צגין דיתעסק
בה. שעי' עסק התורה ממשך האדם גלוי אה"ס והוא הנק' המשכת מוחי' לו"א וממנו
לנוק' ומשס נמשך לצי"ע. ואמר עוד ת"ח כל מאן דאשתדל באורייתא איהו קיים עלמא
בו' ולית לך כל שייפא בו' בצ"ג דלא הוה לקבלי' צרי' בעלמא. דהא כמה דצ"ג איהו

מתפלג שיפין ה"ג עלמא כו' ועולא כגוונא דאורייתא. דהא אורי' כולא שיפין
 ופרקין עכ"ל. והענין כי מאחר שהאדם הוא הממשיך ומהצר את האירייתא לעלמא.
 צין באדם העליון הנק' ז"א שממשיך לחוכו המוחי הנק' אורייתא וממנו להעולם דאלי'
 כנ"ל וצין באדם התחתון ע"י עסקו בחורה הוא ממשיך בחי' חכמה עילאה הנק'
 חורה שבתוכה א"ס ב"ה להיות כמשך בהעולמות צי"ע וצנשמחו כו'. וכיון שכן עכ"ל
 ששלשחן דהיינו האדם ואורייתא ועלמא הם צנחי' וסדר אחד. כדי שיהיו יכולים
 להתלבש זה בזה (כמו האדם המתלבש בלבושים שעכ"ל הלבוש כפי חוהר הנוף)
 שאל"כ שלא היו שוין צנחי' וסדר אחד לא היו יכולין להתלבש זה בזה. כמו שא"א
 להלביש כלי גדול כלי קטן ממנו. וא"א להלביש כלי גדול א"כ כלי שהוא לפי
 חכונתו שזה צנחי' וסדר א'. כמ"כ למעלה מאחר שהחורה היא בחי' המוחין הם
 נעלים מאד איך תלבש בהאדם שאינו מערבה. וכן מהאדם איך יגיע להעולם אם
 אינו מסוגו וערכו. לכך מפרש ששלשחן הם צנחי' וסדר א'. דהיינו שכולם הם צנחי'
 שיפין ופרקין כמו שיש באדם. וכמ"כ יש בחורה שיפין ופרקין ובכללותן הם תורה
 א' כמו שכללות האברים שבאדם הם אדם א' (ו"ש וזאת החורה אדם שהחורה נק'
 אדם כמ"ס צמ"א ע"פ מי יתקך כחה לי). וכן בעולם הוא ג"כ צחי' שיפין ופרקין.
 שצרי' אחת היא צחי' אבר א' עד"מ (נ"ל דהיינו מין צרי' א' כמו מין בהמות)
 ובכללותן יחד הם איש א'. לכן יכולים להתלבש הארת המוחי בהאדם והעולם. ויוצן
 עוד עד"מ הנה נפש האדם לפעמי' הוא בגלגול צהמה מחמת איזו חטא והתלבשות
 זו הוא צחי' גלות שאינה צנחי' גילוי כלל מחמת שאין לה כלי כלל צמה להתגלות
 משא"כ בהיותה בגוף האדם שהוא צנחי' רמ"ח אברים מוחין כו' מעין הנפש שיש בה
 ג"כ רמ"ח אברי' רוחניים כמ"ס צשע"ק להרח"ו לכן כחו הנפש מתגלים בגוף האדם
 לפי שליוור גוף האדם הוא בגשמיו' כעין מהות הנפש צרוחני' הרי מוצן שכדי שיהי'
 כח וצחי' עליון כמשך ומתלבש בתחתון צנחי' גילוי הוא ע"י שהתחתון הוא כלי
 ודמות לכה העליון המתלבש בו וכך יוצן ג"כ צענין אורי' ואדם כנ"ל. ולהבין איך
 החורה היא ג"כ צחי' אדם הוא כמ"ס צע"א הוצא צס"מ סו' הנ"ל על מאמר זה
 שהמוחי' הם ג"כ צנחי' פרטוף צליוור אדם ממש והם מתלבשים ומתחלקין בכל אברי'
 האדם כו' איך ציד ורגל מתלבש יותר ע"ש. והענין הוא כמו עד"מ באדם התחתון
 שיש בו ג' איברי' כללי' לכל הרמ"ח איברי' והם מוח ולב וכבד. הדם שנכבד וצו
 הוא הנפש כידוע וממנו מתפשט כל אבר ואבר בחיות גשמי' ממש. והלב צו רוח
 החיים והוא פליג לכל שיפין וא"כ יש בו צנח מכל פרטי האברים מאחר שכולל כולם.
 והמוח הוא המקור האמתי שממנו נובע חיות רוחני' מאד ללב ולכל האברי'. והיינו ע"י
 גידלי המוח שהם נמשכים ומתפשטים בכל האברי' כידוע וכו' ג"כ צע"ה. וא"כ נמלא
 מוצן שצמו שצאברי' הגשמי' יש רמ"ח אברי' כמ"כ ממש צפרטוף המוחי' שבראש יש ג"כ
 צחי' רמ"ח אברין והם מתלבשי' אה"כ צרמ"ח אברי' הגשמי' דהיינו גיד המוח שציד הו"ע
 היד שצפרטוף המוחין כו' ושרשו צמוח הוא צחי' יד רוחני'. והנה תועלת התלבשות רמ"ח
 אברי' המוח צרמ"ח אברי' הגשמי' הוא שבהם זעלידס הוא הנהגת חנועת רמ"ח

אברי'

אצרי' הגשמי' וכמו שאנו רואי' שכאשר יחשוב האדם צמוחו לפסוע ידו יפסוע. ויותר
 אנו רואי' מרמיזת האדם צאלצטו שמאליה נעשית ע"פ המחשבה שצמות. ואין זה כ"א
 מלך גידי המוח (הנק' נערווי"ן) שנתפשטו ציד. ומה שנלרך גוף היד להס. לא צשציל
 חיות היד שהרי הנפש צדס הוא המח' אוחו ומניעו גם צלעדי גידי המוח. אלא דע"י
 גידי המוח שבאצרי' הנה עי"ז המוח הוא השליט עליהם להניעם כרצונו ואע"פ שגוף
 התנועה ע"י הדס צצגידי הדס שבאצריס הוא אצל מ"מ לא יתנועעו צלתי ע"י
 הרצון שצמוח על פיו יטעו ועל פיו יחנו והמשכה זו מן המוח עליהם הוא ע"י גידי
 המוח המחפשטי' צהס כנ"ל. ונמלא צצחי' המוחין שצאדס מתלצטי' צכל האצרי' וא"כ
 הנה הס צליור צרצוף רוחני כמו צרצוף גוף האדס עד"מ. כמ"כ יובן הנמשל למעלה
 צצחי' המוחי' דז"א שהס צחי' צצ"ד אינס צחי' מוחי' לצד אלא הס ג"כ צצחי' צרצוף
 כליור אדס ממש צידס ורגלי' וכל רמ"ח אצרי' עד"מ וכנ"ל צמשל שגידי המוח שציד
 הוא ענין היד שצצרצוף המוחי' וכן גידי המוח שצרגל הוא ענין רגל שצצמוח כו'. ואף
 שלמעלה אינו גוף ולא דמות הגוף ח"ו מ"מ דצרה תורה כלשון צנ"א. ולכן הנה צרצוף
 המוחי' מתלצט צצרצוף גוף הז"א הנק' ג"כ אדס שהוא ג"כ קומה שלימה לפי שהס
 על סדר ותמונה אחת. ע"כ יכולי' להתלצט זה צזה. ואמנס אעפ"כ עיקר גילוי המוחי'
 צצרצוף הגוף הוא ציד ורגל יותר משאר אצרי'. והוא כמשל צאדס. שאף שהחיות
 מחפשט מן הראש לכל האצרי'. מ"מ מחפשט צהידי' ורגלי' יותר שהמה מתפעלי' מן
 המוח יותר משאר אצרי'. כמו אס רולה לכחוצ או לעשות שום מלאכה ציד הרי סיכף
 צעלו' המח' צמוח מיד היד מקיימת המח' וכן הרגלי' כו'. משא"כ שאר האצרי' אינס
 מתפעלי' כ"כ מן המחשבה. עד שיש צאצריס הפנימיים כמו הריאי' והצבד שלא
 יתנועעו כלל מהמת המחשבה ואף שיחשוב לגענע אונה א' מהריאה או כל הריאי'
 עכ"ז לא תתנועע אלא כשינועע כל גופו כו'. והוא מפני שהמחשבה מתפשטת יותר
 צידס ורגלי' מצשאר האצרי'. ולכן אנו רואי' שהידיס ורגלי' מתפעלי' מהמחשבה
 שצמוח אף גם צלי לווי המחשבה. כמו שצעת שמתחו יספוק צכפיו וירקד צרגליו
 מתילא ומאליו אף גם צלי כוונה לזה כו' והוא מלך קרצתן להמוחי'. ועד"ז יובן
 למעלה ג"כ שהמוחי' עליוני' מחגלי' צצחי' דרוטי' וסוקין יותר מצשאר אצרי' דז"א.
 ועכ"פ מפני שהמוחי' הס צצחי' צרצוף ג"כ לכן מתלצטי' צרמ"ח אצרי' הז"א הנק'
 אדס. וכן ממנו אח"כ לכללו' העולם שהוא ג"כ צצחי'. רמ"ח אצריס. וז"ש הזהר
 דכולהו שייפין ופרקין דא כגיונא דדא. ולכן ע"י אורי"י מתקיים עלמא כי עי"ז כמשך
 התלצטות המוחי' שצחוכס א"ס צ"ה צהעולמות. ויכולת המשכת והתלצטו' המוחין
 צאדס וצעלמא היינו לפי שהס דא כגוונא דדא. (ואל יפלא דא"כ כיון שא"א להיות
 התלצטות צחי' כח עליון צצחזון א"א"כ הס על סדר ותמונה א'. א"כ האיך
 יכול להיות התלצטות א"א"ס צתוך המוחי'. הלא סס לא יתכן לומר שהס על סדר
 א' ח"ו. דהא הוא ית' לאו מכל אינון מדות איהו כלל אלא פשוט צתכלי' הפשוטי'
 למעלה מעלה מגדר חכמ' עד שהחכמ' עס העטי' גשמיות שויס אצלו ית' כידוע
 ע"פ מאמר צחכמ' עשית. ולכן נק' אדס דאל"י צסס אדס דעטי' וכמ"ס צמ"א.

וא"כ האריך יכול להיות התלבשות אור אין סוף בתוך המוחי. ועוד למה יתלבש בתוך המוחי ולא בשאר בחי'. מאחר ששניהם אין ערוך קמי'. והתשובה בזה. דהכלל הכל שלא יוכל להתלבש שום בחי' בחברתה א"כ יהי' על סדר א'. לא אמרן אלא בגלגלים עלמין. שהם בחי' מוגבלים לגבי א"ס ב"ה. ולכן לא יוכל להתלבש בחי' בבחי' אש אינו בסדר א'. משא"כ א"ס ב"ה שהוא הכל יכול לגלות אורו גם לנאלגי אע"פ שאינו מערבין. וכמ"ש במ"א ע"פ מכון לשבחתך פעלם ה' שהש"י פעל בתחלה הכלי דאלילות באופן שיהיו מכון לשבתו שיוכלו לקבל התגלו' אור עלמיו המאילי אף שהכלי הם כלי' דמדות דאלגי' אך מחמת שמתחלה נאלל כך שיכולין לקבל גם אור שהוא היפך כלי' שלהן לכן הם מכון לשבת שם אור הוי' בעלמו. ועכ"ז יש למלומי רבי' בסוד כל הלמלומי' ללמלם האור שיתלבש בבחי' כלי' די"ם כמ"ס צלק"א ח"ב פ"ע בהג"ה. ועכ"ז אין התלבשות א"ס אלא בבחי' דוקא וראשיתן הוא התבונה. והיינו משום שא"ס ב"ה הוא אחד האמת שהוא לבדו הוא ואין זולתו וזו היא מדרגת התבונה. שהוא כלי' השגת הציטול אך דכולא קמי' כלה השיב. וע"י אמלעות התבונה מתלבש א"ס ב"ה בכל האלגי'. דהיינו שהתבונה מתלבשת באלגי' ובה שורה הא"ס. וזהו ענין המשכת מוחי' הג"ל שע"י עסק התורה ושע"י מתקיים עלמא כו'):

ב אף ז"ל מה שהמשכת א"ס להעולמות הוא דוקא ע"י שהאדם למטה עוסק בתורה ולמה לא יהי' המשכה זו מאליה ומעלמה שיאיר א"ס המלוכש בבחי' בתוך הז"א וממנו להעולמו' כו' גם מצלי שיעסוק האדם למטה בתורה. ולמה אמר ובג"כ בראתי לאדם בגין דיעסק כך וא"ל אחזיר עלמא לחסו ובהו כמבואר במאמר זה. אך הענין מפני שא"ס ב"ה הוא מרומם ונשגב למעלה מעלה מכל העולמות. ולפיה ומצוי בסקירה א' ומחשבה אהת עד סוף כל הדורות. וכל הנמלאי' שבכל העולמו' אצ"ע והעולמות עלמין כולם נאללו רק בסקירה ומחשבה א' שלו ית'. ולכן כל הנמלאי' אין ערוך אללו ית' וכלא ממש השיבי קמי'. וכיון שכן הוא למלוק גדול לגבי א"ס ב"ה שיתלבש במחשבה א' זו. אך בתחלת בריאתן הי' המשכה זו ע"י בחי' חסד עליון כלי' התעדל"ת כי חפץ חסד הוא וז"ש כי אמרתי עולם חסד יבנה כו'. ועתה לריכוי' אנו להמשיך ע"י העלאת מ"ן שיעורר לעילא וימשיך מ"ד שירלה ויחפון להשפיל א"ע בעולמו' שאינן ערוך וההמשכת מ"ד הג"ל הוא ע"י התעדל"ת של עבודת האדם בעוה"ז וז"ש ויניחהו בג"ע לעבדה כו' זו רמ"ח מ"ע. ובהו יוכן אף הוא ירדת הגשמה בעוה"ז לורך עלי' וכמארז"ל יפה שעה א'. בתשומע"ט בעוה"ז מכל חיי העוה"ב. דהנה חיי העוה"ב הוא בחי' זו השכינה וידוע דהזיו אינו אלא הארה בעלמא ואינו ערוך לעלמיות המאור ובעל במליחות ממש לגבי עלם המאור. ונמלא כל בחי' השגת הגשמו' בג"ע הוא רק בחי' זו והארה בעלמא מא"ס ב"ה. והנה המשכת הזו וההארה הג"ל בג"ע מן המאור הקדוש ב"ה הוא ע"י קיום המלות בעוה"ז וכמארז"ל שבר מלוא מלוא. פי' המלוא עלמה היא השכר. כי הזיו ממנה נמשך בג"ע להיות נהגים מזיו השכינה. וכיון שכן הרי ע"כ המלוא ממש צמחותה ועלמותה היא למעלה מכל חיי העוה"ב שהרי חיי עוה"ב הוא בחי' זו והארה לבד. וכיון שבמלוא יש יכולת להמשיך הזיו וההארה

מן עלם המאור. א"כ המלוא למעלה הרבה מן הזיו שהרי היא מקור האור והזיו. והוא כמשל המדליק נר בבית ומאיר בבית. הנה האור שבבית הוא זיו מאור הנר. וא"כ זה המדליק הוא גורם להמשיך הזיו ממקורו והוא הנק' מאיר פי' שממשיך האור מן המקור שלו. כך ע"י קיום שהאדם מקיים המלות בעוה"ז הוא גורם המשכת זיו השכינה ממקורה ולכן יפה שעה א' בחשוכה ומע"ט בעוה"ז מכל חיי העוה"ז דכיון שיש כח ע"י קיום המלוא להמשיך הזיו מן המאור א"כ מוכרח ששרש המלות מגיעו' בזהו' המאור שלמעלה מעלה מן הזיו שבג"ע וכלא חשיבא הזיו קמי' כנ"ל. וכמ"כ יוצן בענין ההמשכה הכללי' מא"ס ב"ה להעולמות שבה מדבר במאמר הזה בזהר באמרו ובג"כ בראת לאדם בגין דיעסוק בך כו' וא"ל אחזיר עלמא לתהו כו'. דהנה אנו אומרי' המאיר לארץ ולדרי' עליה. פי' ארץ היא המל' ולדרי' עלי' הם כל ההיכלו' והנשמו' ומלאכי' המקבלי' ממנה. וענין המאיר לארץ הוא המשכת אור אבא במל' והו"ע המשכת מוחין הנו' לעיל אות א' וגמטך ע"י החורה. ופי' מאיר הוא ל' מפעיל כמו מאכיל ומסקה כו' וכמו שהמאכיל איגנו המאכל עלמו כמ"כ המאיר אינו האור אלא שהאור הוא הזיו והארה בעלמא נמשכת מן המאיר שהוא עלם המאור מקור הזיו. והיינו כמשנ"ת כי אין ערוך כלל בין א"ס ב"ה לאורות הגאלי' ממנו כמו אור החב' ובדומה מפני שאור א"ס הוא למעלה מבחי' אור ושפט והאור שהוא מאיר לגאלי' אינו אלא הארה בעלמא. והארה זו נק' אור. והוא ית' נק' מאיר. פי' לא שהמאיר הוא פועל ההארה בגילוי דהיינו שהוא עלמו הוא האורה. אלא שהוא הממשיך ממנו הזיו וההארה. ולפי שהוא ית' הוא הממשיך ממנו זיו והארה לגאלי' ממדרגה למדרגה לכן נק' מאיר לארץ ולדרי' עליה. ואמר עוד ובעובו מחדש בכ"י תמיד מע"ט פי' להיות כי אין המשכת ההארה בריבוייה או במיעוטה בכל פרטי המדרגות תלויה כי אם בהמאיר ולא בהאור כמוצן ממשל הנ"ל במדליק הנר כו' לכך מחדש בכל יום ההארה וזיו בגאלי' והן האורות דאבא ואימא שנק' מע"ט שמקבלי' מוחי' חדשי' בכ"י מאור אין סוף ברוך הוא כמ"ס בע"ח ובמה הוא מחדשם בעובו הוא בחי' יסוד דעתיק יומין כו'. ואמר עוד מה רצו מעשיך ה' כולם בחב' עשית. פי' שכל המשכת אור אין סוף בהעולמו' הוא על ידי החלבשותו בחכמה תחלה וזהו ענין המשכת מוחי' הנו'. בע"ח כנ"ל אות א' . וכמשי"ת לקמן חי"ה אות ד' . וזהו מלאה הארץ קנייך קנה חכמ' קנה בינה היינו המשכת מוחי' דאבא ואימא הגמטך בארץ העליונה להאיר לארץ ולדרי' עלי' כו'. והנה כיון שהמשכה זו מהאין סוף ברוך הוא היא רק הארה בעלמא כנ"ל. לכן ל"ל אהעדל"ת שיאיר וימשיך ממנו הארה זו שאינה ערוך כלל אללו ית' ובמשל מחשבה אחת כו' כנ"ל. ולכן אמר עלמא עלמא אנת ונימוכך לא קיימא אלא על אורייתא ובג"כ בראתי לי' לאדם בך בגין דיתעסק באורי' כו'. שע"י העסק בחורה גורם האדם המשכת הזיו מא"ס ב"ה בחכמ' עילאה ומשם נמשך למל'. וזהו המאיר לארץ ולדרי' עלי'. כי החו' היא חכמתו ית' ממש שבה שורה האור כנ"ל לכך ע"י עסק החורה גורם המשכת א"ס. פי' שממשיכי' ההארה מן המאור להאיר לארץ כו'. וע"כ יפה שעה א' בתומע"ט בעוה"ז כנ"ל דכיון שיש יב ולנו בתומ"ל להמשיך האור הרי מוכרח

ששרשן למעלה מהאור כו'. ולכן אמר וא"ל אגא אהדר לך לחבו וכו'. דכשלא יהי' המשכת האור בהעולמו' הרי יתצטלו ממליחותם והיו כלא היו. וע"י המשכה זו הוא התמודת מליחותם :

ג ועתה יתבארו קצת פרטי המאמר הנ"ל. אמר באורי' חינון כל רזין עילאי' חתימין דלא יכלין לאהדבקה. פי' דהנה נו' בע"ח ע"פ ענין ולמקלה השמים ועד קלה השמי' אתה שואל. שער כה"י דא"ק חובל לשאול. ולמעלה ח"א לשאול וע"ז נאמר במופלא ממך אל חדרוש כו'. פי' כי ח"ק הוא למעל' מעלה מהאלי'. וכל פרדופי האלי' חשי' כתר דאלי' הנק' ע"י וא"א חינון מלבושי' לא"ק רק מנה"י ולמטה ולכן עד שם אפשר לשאול כיון שמתלבש באלי'. אבל מה שלמעלה מזה כיון שאינו מתלבש באלי' כלל ח"א לשאול שם כלל. וזה ע"רזין עילאין דלא יכלין לאהדבקה כו' שהוא הסודות דעניני בחי' ח"ק שלמעלה מנה"י שאינו מתלבש גם בע"י וא"א. וגם אותן רזין באורי' חינון. שהם מלבושים וגוונים באותיות התורה בהסתר והעלם מאד (שהתורה מדברת בספורי' מעשיות ובהם גוונ' רזין עילאין הנ"ל שלמעלה מעלה מהאלי'). באורי' כל מלין עילאין דאתגליין ולא אתגליין. היינו פרדופי עולם האלי' שנק' אתגליין ולא אתגליין הוא למעלה מהאלי' כנ"ל (גם י"ל דבאלי' עלמו ים ג"כמה בחי' עלמא דאתבסי' שהוא בחי' ח"א ועלמא דאתגלייא בחי' זו"ג וזהו ענין אתגליין ולא אתגליין. או אפשר אתגליין ולא אתגליין מתפרש על בחי' אלי' בבחי' ח' שבו שים בו לד גילוי ולד העלם דקיימא לשאלא ולא לאתבא כמבואר בזהר ומק"מ בהקדמה דבראשי' ע"ש). ובג"כ מי ימלל גבורות ה'. פי' שמאחר שכל רזין עילאין דלמעלה מהאלי' שאין מתלבשי' חשי' באלי' וגם אותן דאלי' כולם מלבושי' וגוונ' באורי' ח"כ זהו גבורות ה' שיוכל להלביש רזין עילאין הנ"ל בעניני' וסיפורי' דמעשיות גשמיות ויכולת הלמלומו' האלו הוא מבחי' גבו' ה' שהן הן גבורותיו להלביש רזין הנ"ל בעניני' גשמי' שבחורה :

ד מעתה יש לבאר מפני מה ולמה כל המשכו' חא"ס בהעולמו' הוא ע"י עסק התורה דוקא (והנה לעיל אות ח' נו' שהתורה היא בחי' המוחי' והם בחי' פרלוק' ג"כ ומשמע שבמוחין אלו הוא התלבשות חא"ס ועל ידם נמשך בהעולמו' וי"ל אמאי על ידם דייקא. וגם להבין משנז"ל אות ג' דבאורי' יש כל רזין עילאין דלא יכלין לאהדבקה דהיינו מה שלמע' מאלי'). והענין נו' לעיל אות ב' בקלרה והוא שכל המשכו' חא"ס הוא ע"י החכמ' דוקא וידוע דאורי' מחכמ' נפקת. וביאור הדברי' יובן בהקדי' מ"ש בע"ח ופע"ח איך שכל עיקר ענין עליו' העולמות הוא שהאורות מקיפי' הם נעשו אורות פנימי' ואזי נמשכו מקיפי' חדשי' יותר עליוני' מהראשונים. וכשיש עוד עליה שנית אזי גם המקיפים הללו נעשו פנימיים ונמשכו מקיפי' יותר עליוני' וכן על דרך זה עד רוס המעלות. ולהבין זה יש להקדים ענין מקיף ופנימי. דהנה המקיף הוא מה שהוא בחי' העלם על הכלי והפנימי הוא בחי' גילוי. והמשל בזה נעשה האדם הוא מהמתעבה שהיא מחפשעת בכל הגוף כנ"ל אות ח'. ואעפ"כ יש הפרש בהחפשעות שיש כלים ואברים שמחפשעת בהם בגלוי ונק' אור פנימי ויש כלים ואברים שאין מחפשעת בהם בגלוי רק הוא שם בהעלם ונק' מקיף.

כמו שצידים ורגלים המחשבה שולטת וגם צאצרי' הפנימי' יש מהן שהמחשבה שולטת
 בהן כמו בכת הדוחה וכת המחזיק שבחלחולת. דהנה ב' כחות אלו הם מנחי' נפש
 הטבעי' והם כחית נפשויות. שאין בהן עלמן דעת כלל. והנהגתם הוא ע"י המחשבה
 שהמחשבה תשלוט בהם להעליר כח הדוחה ע"י כח המחזיק או להיפוך כו' כנ' צהוש .
 וכמלא שב' כחית הנ"ל שבחלחולת הן הם ג"כ כלי' של המחשבה שבהם היא פועלת
 ושולטת והם מתפעלי' מפעולתה. כי אם נתקלקל כח א' כמו אם נתקלקל הכח
 המחזיק או אינה יכולה המחשבה לפעול להחזיק שאף גם אם יחשוב להחזיק לא יועיל
 ולא כלום לפי שעלם ההחזקה הוא ע"י כח הנ"ל אלא שמתפעל ע"י המחשבה וצביון
 זה הכח לא יועיל המח' להחזיק כו'. והנה כשהמחשבה נמשכת עד ב' כחות הנ"ל
 שבחלחולת הרי עוברת דרך איברי' הפנימי' הקודמי' לחלחולת כמו ריאה ולב כבד
 ובני מעיים כקיבה והמסס וכה"ג ושם אנו רואים שאין שליטה להמחשבה צאצרי' הנ"ל
 שלא יתכן לומר שבשיחשוב שיעכל אפי' יעכל כח המעכל שבקיבה ואם יחשוב שלא יעכל
 אפי' לא יעכל וכן לענין נשיבת הריאה על הלב לא יועיל במחשבתו מאימה. ולא משום
 שהמחשבה אינה שם כלל שכיון שמגיעת עד החלחולת שלמטה מהם א"כ ישנה שם ג"כ
 שהרי היא עוברת מהמוח עד לחלחולת דרך עורקי' וגידי' והעורקי' והגידי' האלו עוצרי'
 דרך אצרי' הפנימי' הנ"ל א"כ ישנה שם ג"כ. אלא שאינה פועלת שם שיהיו הם
 מרגישים ומתפעלי' בהנהגתם ממנה דהיינו שאינה שם צחי' גילוי והתלבשות אלא
 בהעלם לבד משא"כ כשמגיעת עד ב' כחות הנ"ל שבחלחולת שם היא מתגלי' ופועלת
 בהם כראונה. והעטם לזה הוא מפני שאצרי' הפנימי' אינן מסוגלי' לשיהי' בהם המחשבה
 צחי' גילוי והתלבשות משא"כ ב' כחות הנ"ל הם ראוי' לשיהי' בהם התלבשות המחשבה
 בגילוי. (ואמנם מ"מ צחי' התכלית יכולי' להיות מתכללים בחיך המח' ולכן ע"י
 חגבורת עמקות המח' מתכלל כח המעכל בהמחשבה ואינו מעכל כראוי משא"כ בשינה
 השיכול עוב יותר מה"ע לפי שהמחשבה אינה מאירה אין כח המעכל מתכלל בו כו'
 אבל מ"מ אין המח' מתלבשת בו לפי שהוא קטן מהיות בו התלבשות המחשבה אע"פ
 שיכול להיות נכלל בה. וזה נת' במ"א בדרוש המילויים שכמ"כ למעלה יש צחי' שאין
 הח"ע מתלבשת בהן ומ"מ הן יכולי' להתכלל בחוך הח"ע צחי' מילוי ע"ש).
 והנה התלבשותה צב' כחות הנ"ל הדוחה והמחזיק נק' גילוי ואור פנימי שהיא מתלבשת
 ומתגלי' בחוך הכלי' ממש שהם הדוחה והמחזיק משא"כ השראתה על הכחית
 שבאצרי' הפנימי' הוא צחי' העלם אע"פ שישינה שם כו'. ועתה יוצן הנמשל מזה
 באלף אלפי אלפים ורצבות הדלות. ענין א"פ וא"מ למעלה. שהמקיף ישנו ממש
 בהכלי אלא שאינו מתלבש ומתגלה שם לסיבת קוטן הכלי בערכו אשר אינה מוכנת
 לשיהי' בו גילוי אורו לכן נשאר שם צחי' העלם. והפנימי הוא כשהכלי מוכנת ומסוגלת
 לשיוכל להיות בה גילוי האור ואז האור מאיר ומתלבש שם. והנה א"ס צ"ה הוא
 המקיף לכל ארבע עולמות בשוה. שמקיף מראש עד רגל בהשוואה וסקירה א'.
 כמשל העיגול הגדול המקיף קו שצחוכו. ואינו יכול להחייש צבוס כלי צחי' א"ס
 ואף שהוא מלא את השמים ואת הארץ ולית אחר פנוי מיני'. אך אינו צחי' גילוי

והתלבשות

והתלצות כו'. אך בספי' החכמ' שורה ומתלצת אה"ם בדכתיב הוי' בחכ'. לפי שהחכ' היא הכלי שבה יוכל להיות גילוי האל'ם מזה שהיא צנחי' ציטול כח מ"ה לכך בה שורה ומתלצת ומחגלה צנחי' א"פ שהוא גילוי ממש. משא"כ צפאר הספי' הוא צנחי' העלם כג"ל צמשל אף שיטנו שס ג"כ. והנה ע"י החכ' מתלצת אה"כ בכל הספי' ואה"כ בכל העולמו' וההיכלות. פי' התלצות זו הוא שהחכמ' מחגלית בחיך אותה ספי' ובחוך החכמה מחגלה הא"ם וזהו צחי' גילוי והתלצות. משא"כ מה שהא"ם שורה עלי' בלא"ה הוא צנחי' העלם כו'. וזהו יוכן מ"ש הוהר דעל אורייתא דוקא מתקיים עלמא. כי ע"י התורה דוקא שהיא צחי' חכמה יוכלו להמשיך אה"ם צ"ה צנחי' גילוי בחוך העולמו' משא"כ צלי חכ' התורה אין דרך להמשיכו כלל כי אינו מחגלה בכלי אחר אס לא צחכמ' דוקא. ולכך ע"י עסק התורה שאנו עוסקים אנו ממשיכי' גלוי אה"ם כי התורה ירדה ונתלצתה צעשי' בדברי' גשמי' ואנו משיגים אותם והרי אנו תופסי' ומשיגי' מהות החכמה שצחורה ממש שהתלצתה צענוני' גשמי' המושגי' לנו. ובחכמ' זו שורה ומחגלה אה"ם ממש כו'. והנה פנימי שצטליון נעשה מקיף לתחתון. כמו צחי' השכל הוא בגילוי צמדדד וצנחי' העלם על חי. והחות צגילוי צחי ובהעלם מלומח כו'. ועיקר עליות העולמות הוא להמשיך שהמקיף יהי' נעשה צנחי' פנימי ואז נמשך מקיפי' יותר נעלי' ואה"כ גם הם נעשי' פנימי'. כי אה"ם כשמו כן הוא שאין לו חכלית. א"כ מה שהמשכנו חחלה צנחי' גלוי וא"פ צח"ע. עתה אנו ממשיכי' המשכה וגלוי יותר נעלה מה שהי' חחלה צנחי' מקיף והעלם. לכן בכל יום נמשך מוחי' חדשי' שלא היו חחלה ממש והיא המשכה חדשה מא"ם צ"ה ולכן ג"כ אפילו רזין חחימין כו' שלמעלה מהאלי' ג"כ נמשכי' ומלוצשים צהחורה כג"ל אות ג'. שהכל ע"י עסק התורה דייקא מטעם הג"ל שהחכמ' היא הכלי שבה ועל ידה יוכל להיות גלוי אה"ם צ"ה :

(מ"ש) צזהר הג"ל צאורייתא אינון כל מלין דעלמא דין. כלע"ד הטעם משום דהש"י צידיעת עלמו יודע את כל הנבראים. וזהו לפי שכל הנבראים נמשכין מן הי"ם ומושרשין בהס א"כ צידיעת עלמו יודע אותן. והנה ידיעת עלמו היא התורה שהיא חכמתו ית' א"כ בה ממש יש כל מלין דעלמא דין ג"כ. וזהו מובן מ"ש הנצט"ע ז"ל לגיסו ר"ג מקיטעב שבמסנה זו שלמד מצואר צ' מעשיות שאירעו אה"כ כו'. ועמ"ש צמ"א צחרומה קס"א צענין קצ"ה אסתכל צאורייתא וצרא עלמא) :

הפרק הא' יצאר ענין מוחין ואדכ ועלמא שהס דא כנונא דדא שהמוחי' הס ג"כ פרטוף אדס לפיכך יכולים להתלצת צ"ז :

פ"ב יצאר למה לריך להיות המשכת המוחי' ע"י האדס ויצאר ענין לעצדה ולשמרה וענין המחיר. לארך כו' :

פ"ג יצאר פרטי' ל' מאמר זה :

פ"ד יצאר איך ולמה המשכת אה"ם הוא ע"י התורה דוקא וענין מוחין חדשים :

להבין מאמר הזה פ' תולדות דקל"ו ע"א . פתח ה' לחק ואמר וזרח השמש ב' דא שמשא דנחיר לסיהרא . דבר אחזי בהדה כדין נהרא ואחנהיר . וזרח מאחר עילאה דקיימא עלי' מתמן זרח חדיר . וזא השמש לאודוגא בהדה דסיהרא . הולך אל דרום דאיהו ימינא ושוי חוקפיה ציה . ובגין דחוקפיה צי' כל חילא דגופא צימינא הוא וציה חלוא . וסוצא אל לפון נחיר לסטרא דא ונחיר לסטרא דא . סוצא סוצא הולך הרוח . בקדמיתא כתיב שמש והשתא רוח . אלא כולא חד ורוזא חדא . וכל דא בגין דסיהרא אחנהרא מיני' ויתחברון תרוויהו עכ"ל המאמר :

דנה בפסוק זה הזכיר ב' עיני' . הא' עיני' השמש בצריחתו וביאתו . והב' עיני' הרוח . ופ' כי שמש הוא הארת יסוד אבא שבז"א . ורוח נק' הארת יסוד אי' שבז"א כי צינה נק' רוח כנו' צס"י כל"ב נתיבות כו' ואח"כ רוח חלקים לבאות . והטעם שנקראת בן הוא לפי שהיא מקור הקול והדיבור משא"כ החמה היא למעלה עדיין מצחי' אחיות לגמרי אבל הצינה שהיא השגת והצנת השכל שייך זה צחי' אחיות לבן היא מקור הקול והדיבור וע"כ נק' חורה שבז"פ פי' שהיא מקור הדיבור שבפה וע"כ נק' ג"כ רוח שיקר הקול ודיבור הוא מצחי' רוח והכל הלכ' כידוע . והנה צ"א למשכיס ב' ההארות דהיינו מוחין דאבא ומוחין דאי' . והוא עיני' שמש ורוח שהו"א נק' צחי' שמות אלו ע"ש המוחין דאו"א שבו . והנה בעיני' השמש עלמו כאמר ג"כ בפסוק זה ב' דברים . הא' וזרח השמש . הב' וזא השמש . והעיני' דהנה גו' צע"ח שיש ב' המשכות צוק' . הא' מתחלה נמשכיס אליה מוחין לנורך צינה שחיי' נציית צחי' פרלוק כדי שחיי' ראויה לזוג אח"כ . והב' הוא עיני' הזוג עלמו . ושני הארות אלו פי' הזהר במאמר זה איך שזה מצואר בפסוק זה בעיני' וזרח השמש וזא השמש כו' . וביאור הדבר יש להקדים תחלה עיני' צנין הנוק' מהו . דהנה הנוק' שהיא מל' דאלי' כשנשפלת להחיות צי"ע אזי היא נעשית צחי' נקודה א' כלכד שאינה צחי' י"ס מפני שלריכה להיות מקור לכבראים בעלי גבול . לכך נעשי' נקודה א' כלכד . (כי כל צחי' החיות שבצי"ע הוא כנקודה א' לצד לגבי האלי' . ועמ"ש צמ"א ע"פ היטוקא דצלק בפסוק שחורה אני כו' דשם נת' העיני' היטיב דאדרבה כשהיא נשפלת צי"ע יש לה י"ס שהרי להנהגת העולמות לריכיס לכל הי"ס ע"י ההסד להיטיב ללדיקים וע"י הגבו' להפרע מן הרשעים וע"י משפט דאיהו רחמי יעמיד ארץ ול"ל חצ"ד באיכות הנהגת המדות כו' אלא שכשהיא עולה מצ"ע לאלי' אז מכל צנין זה שלה נעשה רק נקודה א' כי צחי' י"ס אלו כיון שנתלמלמו להיות מהם השפעה מוגבלת צי"ע הם כלא חשיצי' לגבי הי"ס דאלי' עלמן לכך נעשה מהם רק נקודה א' לצד) . ולכן כשלריכה לעלות לאלי' לקבל השפעת מ"ד מלמעלה . לריכה תחלה להתחקן ולהצמות צחי' פרלוק שיהי' זה י"ס ככדי שיהי' לה כלים צמה לקבל ההשפעה העליונה מא"ס צ"ה שהוא הנק' מ"ד משא"כ כשהיא רק צחי' נקודה חדא הרי אין לה כלים לקבל השפעה זו . וזהו משנ"ו צע"ח שמתחלה לריכה להצמות כדי שחיי' ראויה לזוג . שהזוג הוא ההמשכ' וההשפעה עליונה ולכן ל"ל לה כלי מתחלה לקבל . ועיני' צנין זה הקודם הוא דמנה"י דז"א נעשו מוחין לנוק' כי בלעדי מוחין א"א להיות הזוג כו' . והעיני' כי חצ"ד שלה שהם הנק' מוחין הם הכלים

שנהם דוקא היא יכולה לקבל ההמשכה והשפעה עליונה הנ"ל ומש"ה לריכה להצנות
 תחלה צנחי' פרלוף שיומשכו נה"י דז"א להיות לה מוחי' כדי שנהם ועל ידם חוכל
 לקבל המשכת מ"ד. והוא כמו עד"מ הרב כשרולה להשפיע לתלמידו דבר חכמה
 זהתלמיד אינו יודע כלל הלשון של אותה חכמה (דהיינו שמדברי' חכמה זו בלשון זה
 דוקא כגון חכמ' הקבלה בלה"ק. שבלשון אחר קשה מאד ונמנע לדבר פרטי השמות
 שבלשון הקבלה שבלה"ק. ובה"ג) הגה ודאי שא"א להתלמיד להתחיל השגת החכמה
 בלעדי שילמוד תחלה מלאכת הלשון ההוא היטיב שהלשון ההוא הוא כלי לשבו ועל ידו
 ישיגו ויתפסו את החכמה ההיא. ולכך כשאנו מכיר הלשון אין לו כלי צמה לקבל
 השפעת החכמה. ואחר שיכיר הלשון ויהי' לו כלי יוכל לקבל השפעת דבר חכמה מהרב
 כו'. וכמ"כ יופן הנמשל למעלה צענין המל'. כיון שצטעותה צאלי' נעשי' נקודה חדא
 הרי אינה ראויה ליחוד פי' שא"א שיהי' בה המשכת הא"ס צ"ה מחמת חסרון הכלי'
 שנהם יתלכש ויתגלה הא"ס (והעיקר הם המוחי' שנהם מתגלה הא"ס כנו"ל במאמר
 הקדום שהחכמה דוקא היא הכלי לגילוי הא"ס) ומש"ה לריכה להצנות תחלה צנחי'
 פרלוף ע"י שנה"י דז"א נמשכי' בה להיות לה מוחי' כו' ואז אח"כ יכול להיות היחוד
 והזווג שהוא גילוי והמשכת שפע העיקרית כידוע כי יהי' לה כלי' צמה לקבל. והוא
 כוונת הזהר צפי' פסוק וזרה השמש כו' דא שמשא דנהיר לסיהרא דכד אחתוי צהדה
 כדין נהרא ואחנהיר. פי' כי הזריחה היא שהשמש עלמה היא מרחוק עדיין אלף שאורה
 זורח מרחוק אבל אח"כ וצא השמש היינו כשנוף השמש ממש צא אל המקום ההוא.
 וכך למעלה ענין זרח השמש הוא הארה לצד שמתקד ממוהי' דאצא שצו"א לצורך צנין
 הנוק' לעשותה צנחי' פרלוף והוא דנהיר לסיהרא ר"ל שבתחלה היא צנחי' נקודה א'
 לצד וע"י הארה זו אף גם שהיא מרחוק עדיין שאין השמש ממש צאה אלי' רק זריח'
 הארה לצד. וז"ש דכד אחתוי צהדה. עם כל זה נהרא ואחנהיר שנעשי' על ידי זה
 הסיהרא צנחי' פרלוף ממש וראוי' ליחוד. (וזרח מאתר עילאה דקיימא עלי' מתמן זרח
 תדיר פי' שהצו"א ממשיך לו המוחי' מאו"א והוא ענין אתר עילאה דקיימא עלי' ומתמן זרח
 להנוק' וע' צהר ר"פ וילא וצבראשית ד"ע א'). ואח"כ וצא השמש לאזדוגא צהדה
 דסיהרא. הוא ענין השפע הצ' דהיינו היחוד וזווג דזו"ג כזהו השפע העיקרי'. והיינו
 וצא השמש שהשמש צא ממש אליה. וה"ע המשכת מ"ד כו'. והוא כמשל השמש שמתחלה
 לאחר חלי היום היא זורחת מרחוק למערב. שעם היות שנוף כדור השמש רחוק עדיין
 ממערב ל' מעלות עכ"ז אורה מגיע לשם. ואח"כ כסוף היום הוא ציאת גוף השמש למערב.
 והוא משל ודוגמא לשני המשכו' הנ"ל מו"א צנוק' דשכינה במערב. הא' זרח השמש
 מרחוק לצורך צנינה. והצ' וצא השמש לאזדוגא צהדה כנ"ל:

דוּלְךָ אל דרום. דאיהו ימינא כו' עד ונהיר לסערא דא. פי' כי צמוחי' דאצא שצו"א
 יש חו"ג כידוע (שים צהמוחי' ה"ח וה"ג) והוא הולך אל דרום הוא המשכת הסדים
 דאצא לחסד דז"א שהוא הקו ימין חת"ן כו' ואח"כ סובב אל לפון שהוא ג"כ המשכה
 מאצא אף הקו שמאל שהוא מגבו' דאצא לגבו' דז"א. ודלא כהמק"מ שפי' שדרוס
 ולפון הם צ' חסדי' הראשוני' מן הה"ח הנמשכי' מאימא לו"א. דלדבריו כיון ששניהם
 הם

הם המשכת חסדי' לא א"ש מ"ש אה"כ ת"ח כיון דאהא אברהם חזיק לה לסיבא וקריב לה כיון דאהא ילחק אחיד בה. דמשמע אהו ביאור ענין דרום ולפון וידוע שילחק הוא בחי' הגבו' ולפי' המק"מ הרי הלפון ג"כ חסד. א"ו כדפרישית שדרום הוא המשכת קו ימין דאבא ולפון קו שמאל והוא בחי' אברהם וילחק. (וגלע"ד דעיקר הדקדוק הוא מדפי' דילחק אחיד בה וה"ע שנאלו תחת לראשי וזהו מבחי' הגבו' ממש לא מבחי' החסד מן הס"ח שבגבו'). והנה מ"ש הולך אל דרום דאיהו ימינא ושוי תוקפיה ביה. הענין דלפי שבחסד דז"א נמוך מהסדי' דאבא לכך יש בו תוקף יותר מבגבו' דז"א שסג גבו' דאבא כי אבא בולו חסדי' ואף גס גבורות דאבא הוא חסדי' לגבי א"י כנודע. אמנם מ"מ בחי' החסדי' דאבא הם נעלים יותר לכך הימין חזק יותר בז"א מהשמאל שאין בו רק גבו' דאבא ולכן נק' השמאל יד כהה שהיא חלושה לגבי הימין. ועוד שהחסדי' עשעס להתגלו' יותר מן הגבורות שבע גבו' ללמנא האור ע"כ ממילא מהסדי' דאבא מאיר יותר בגילוי ממה שמאיר מגבו' דאבא שמתה גבו' הוא ללמנא כו' ולכן אמר ושוי תוקפיה ביה שבימין דז"א הנק' דרום יש בה וחיות יותר נעלה מצשמאלו. וביאור הענין הנה ידוע דחסד הוא דרועה ימינא וגבו' דרועה שמאלא. וידוע דשמאל דוחה וימין מקרבת. וזה צין בהמשכת ההשפעה מלמעלה למטה מהמשיע להמקבל צין בהעלא' המקבל לגבי המשיע. בכל אה"א מב' האופנים האלה הכל ימין מקרבת דייקא (כמו בגמיו' שנהינת אדם דבר להצירו הוא ע"י ימינו תמיד וכן למעלה) כי ההשפעה וההמשכה מא"ס צ"ה למטה צי"ע הוא ע"י מדת חסדו דייקא וזהו ימין מקרבת. ומ"מ צ"ל ג"כ ממת גבורתו כדי ללמנא האור והחיות ולא להורידו למטה יותר מדאי וזהו שמאל דוחה. וגמלא שהשפעה היא ע"י צ' דרועי' ומ"מ העיקר ע"י דרועה ימינא. וכמ"כ כשצריך להעלות ולהגביה עולמו צי"ע לאצי' צ"ל ג"כ ע"י צ' דרועי' אלו, כמו האדם שמגביה משא צידיו. אך כמו שבאדם לא יוכל להגביה בשמאלו אלא משא קלה אבל משא הכבדה מעט תכבד על יד השמאל ולא תעזור בה להגביה מפני שהיא כהה וחלושה אבל הימין כחה תגביה גס המשא הכבדה. כמ"כ להיות כי צי"ע אינן ערוך כלל לאצילות כי אין ערוך צין גבא לצורה. לכן לא יוכל להיות עליות צאצי' ע"י מדת גבו' דאצי' כי ע"פ מדה"ד אינן ראו' כלל לעלי' זו שהיא צריחוק ממהותם ומעלתם. והרי נמלא המה כמו משא כבדה שאין כח בשמאל האדם להגביה אותו. אבל מדת חסד דאצי' דרועה ימינא דקוב"ה. כחה רב להעלותן אע"פ שאינן ערוך מחמת רוב חסדו ית'. וז"ש ימין ה' נאדרי כחה שהימין העליון מקבל מבחי' חכמ' הנק' ב"ח (כי כה ר"ת כתר חכמה) כה ועו. ולכן יוכל לעלות משא כבד הם צי"ע לאצילות. וכן נשמות ישראל שבגופי' אף כי עונותיהם מצדילי' ולכן יבדילו על יד שמאל מלהעלותן אבל הימין תוכל להעלותן. והכל מבחי' חסדי' דאבא הנמשכי' בחסד דז"א וזהו ושוי תוקפי' צי'. וזהו וירא ישראל את ה' הגדולה אשר עשה ה' במצרים. שכדי להעלותן מתכלי' השפלות ממלרו' ה' צ"ל ע"י חסד עליון הנק' יד הגדולה. וזהו ג"כ ענין ימין מקבל שביה שהחסד יכול להיות משפיל א"ע למטה יותר להגביה דבר שפל אף שנמוך מאד וגדול עונו מנשוא לגבי יד שמאל מ"מ

הימין מגזיהו. והראי' שהרי אברהם שהי' מדת החסד אמר לו ישמעאל יחי' אף שהי' חופא. א"כ כ"ש שכשעושה תשובה יוגבה ע"י מדת החסד כו'. סובב סובב הולך הרוח. בקדמיתא שמש והשתחא רוח אלא כולא חד. כבר נת' בתחלת המחמר שהחכמ' נק' שמש וזינה רוח. ולזה פו' תחלה ענין המשכת חו"ג ממוחי' דאזא בז"א ואח"כ מפרש ענין המשכת מוחי' דאי' בז"א וזהו ענין סובב סובב הולך הרוח כו' שהוא המשכת חו"ג דאי' בז"א וזהו ז"פ סובב. וכל דא בגין דסיהרא אחנהרא מיני' שע"י המשכת מוחי' אלו מאו"כ בז"א נמשך אח"כ מוחי' לנוק' ואח"כ נעשה היחוד כדלעיל פרק א' בענין וזרח וזא כו'.

ברשה ויצא

ויצא יעקב מבאר שבע. כ' מ"ע ספורנו פ' תולדות ע"פ ע"כ שם העיר נחר שבע בסגול מורה על השבועה ועל מספר השבועה. אבל זימו אברהם הי' שם העיר נחר שבע בקמץ נוג שם השבועה בלעד עכ"ל. ור"ל מספר השבועה היינו שהיתה נחר השביעית ע"ש. וקלת ראי' לדבריו ממ"ש בצ"ר תולדות פס"ד ויקרא שמה שבעה כנגד ספר וידבר שהוא משלים שבעה ספרי תורה כו' ע"ש וע' זוהר ס"פ בחקתי דקט"ו א' וזפי' הרמ"ז שם. ושזר ראיתי בפרקי ר"א פל"ה ועל שמלאו אותה שבעה פעמים קראו אותה שבעה נאמר ויקרא אותה שבעה וע"ש הנחר נקראת העיר נחר שבע עד היום הזה. והשבון שבעה היינו כמ"ש מ"ע ספורנו ג' בחרות דאברהם וג' דילחק לבד. זו הרביעית דילחק ע"ש. וזכה"ז ע"פ וילא יעקב פו' נחר שבע דאברהם הוא זינה ונחר שבע דילחק היא מל' וע"ש העטס והענין ע"ש ד"ה רש"א נפיק. ואפ"ל עוד דהעטס עפמ"ש במ"א זפי' תתן אמת ליעקב חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם. יעקב הוא היו"ד שנמשך בבחי' עקביים (ע' בת"א ר"פ וילא בד"ה ושכתי בשלוש) ואעפ"כ נמשך לשם גילוי בחי' אמת ה'. ומה נמשך חסד לאברהם להיות באחעדל"ת חלוי אחעדל"ע כו' (וע' מענין אמת וחסד בצ"ר ברהבית פ' ח' וצ"ר שמות פ' ה' בענין חסד ואמת נפגשו כו') והכח הזה שהי' באחעדל"ת אחעדל"ע הוא ע"י אשר נשבעת לאבותינו. השבועה הוא מה שנמשך מלמעלה מהחכמה והרלון המלוכש בחכמה רי' וזהו אשר נשבעת אשר עונג העליון כו' ע"ש בד"ה ציוס השמע"ל. וזהו ענין נחר שבע דגבי אברהם שהיא הבינה שהיא עמיקא עילאה שבה החגלות והמשכת ז"ח דע"י שזהו ענין אשר נשבעת כו'. וע' זוהר פ' בשלח ס"ג ב'. וע"כ נחר שבע בקמץ תחת השי"ן אשר הקמץ הוא בבחר בחי' סתימו דכל סתימין. וזהו ענין השבועה דאזימלך לפמ"ש במ"א מלך היינו מל' דאלי' ואזי מלך היינו שרש ומקור המל' המקיפ' א"כ י"ל בחי' מל' דא"ס כו'. אכן שם נחר שבע דילחק ע"ש הנחרות הנה נחר מ"ח הנובעות ממטה למעלה הוא מל' דאלי' ונק' נחר שבע בסגול שהיא מקבלת מו"ח דאלי'. משא"כ נחר שבע דאברהם שהוא זינה היא מקבלת מו"ח דעתיק. והנה גבי יעקב דכתיב וילא יעקב נחר שבע כתיב ג"כ בקמץ א"כ משמע

שילא מצחי' בחר שבע דבחי' אברהם . וזה אינו מוזן לכאורה דחי' ראוי יותר להיות מצחי' בחר שבע דינחק אביו שמש ילא. אך הענין שהרי בפסוק חתן אמת כו' אשר נשבעת כו' נזכרו יעקב ואברהם. ואדרבה יעקב נזכר קודם . ועו"כ אשר נשבעת כו' מימי קדם . ח"כ על בחי' יעקב נמשך השבועה מימי קדם שהם ז"ת דעתיק . לכך נאמר מבחר שבע בקמץ. וכן איחא בצ"ר וילא פס"ה מבחרה של שבועה כו'. והיינו לפי שהלך חרנה שהוא למקום ק"כ לברר צירורים בעלמא דפרודא והוא תכלית העקביים ע"כ להיות חתן אמת ליעקב כו' ז"ל נמשך מצחי' אשר נשבעת מימי קדם דוקא. שמשם נמשך הכח שיהי' באחעדל"ת צדצרים גשמיים נמשך אחעדל"ע ככ"ל :

ב ו'ע' בזהר ר"פ וילא יש ב' פירושים אס וילא יעקב מבחר שבע הוא מצניה וילך חרנה בבחי' מל'. אס פי' וילא יעקב מבחר שבע היינו מצחי' מל' וילך חרנה שהלך לברר ק"כ שהוא ענין לבן כמ"ס בסידור גבי ל"ג בעומר ע"פ עד הגל . וע' בת"א ר"פ תולדות צד"ה אלה תולדות ינחק מבואר הבחרות שחפר ינחק הס במעלה עליונה יותר מהבחרות שחפר אברהם ע"ס בענין שמות כשמת הראשון מלא וכו'. ואות וכו' וק' אות אמת כמ"ס בזהר ר"פ ויקרא ע"פ ונתת לי אות אמת . ח"כ לפ"ז אפ"ל בחר שבע דגבי אברהם זהו מל'. ובחר שבע דגבי ינחק זהו מל' כשהיא במדרגת צינה . וע"ד ח"ח עט"ב ח"כ היא טערת תפארת . ולכן נק' בחר המשפיע לשבע מדות כו' . ועמ"ס סד"ה בהעלותך את הגרות דרוש הראשון צפירוש פני המורה יאירו שבעת הגרות . ומשם יובן דבחי' בחר שבע זהו כענין פני המורה :

ג באוה"ח פי' מבחר שבע ע"ד משביעין אותו תהי' לדיק כו' וע' בזהר וישב קפ"א ע"פ ואשביעך בחלקי השמים כו' :

ויפגע במקום וידן שם זח"א פ' בראשית דמ"ט סע"א דנטל רשו בקדמיתא כו' למפגע זה ולבסמא לה במלין כו' ופי' הרמ"ז הוצא בפה"מ סי' קל"ז שבית הלשון וברית המעור מכוונים באמלע (ר"ל כמ"ס צס"י שבית הלשון באמלע עשר אלבעות ידים . וברית המעור באמלע עשר אלבעות הרגלים) וע"פ מ"ס צפ"ק דכתובות ראוה מדברת פי' בגמ' מזדווגת כו'. וכ"ז ה"ס ביסוס הגבורות צפנימית רוחא ברוחא . פיוס אותיות יוסף וכו' עכ"ד . וע' בגמ' פ"ז דגיטין חיישינן שמא פייס כו' . ועכ"פ לפ"ז פי' ויפגע במקום זהו היחוד ע"י ברית הלשון ואח"כ וילן שה זהו ההמשכה ע"י ברית המעור :

כי בא השמש . לאחזאה דאסיר ליה לבר נש לשמשא ערסיה ציממא . ומוה יש להבין המדר' בקהלת דל"ב סד"ה ידעתי כי כל אשר יעשה האלקים הוא יהי' לעולם . עמד יעקב אביו ועשה היום לילה שנאמר ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש . כיבה השמש . רבין אמרי השקיע הקצ"ה גלגל חמה בלא עונתו ודבר עמו בלנעא משל לאוהבו של מלך כו' יעו"ס . כי המשכה זו נק' סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם. ולכן הוא בלנעא דוקא :

ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו. הכא אוליפנא דאפי' יהון למלכא ערסי
 דדהבא ולבושי יקר למיבת צהו. ומטרוניתא חחקין ליה ערסא מחחקנא באבנין.
 ישבוק דיליה ויבית במה דאיהי חחקין דכתיב וישבב במקום ההוא עכ"ל. ופי' במק"מ
 ענין ערסי דדהבא המשל יופן צמ"ש הרב שזעיר מדורו צהיכל הצינה והוא יורד להיכל
 המל' להזדווג עמה. וערסי דדהבא הם הארות שצהיכל הצינה ששם מדורו דזעיר
 (עמ"ש מענין זה צח"א צד"ה כי עמך מק"מ. וצד"ה את שרביט הזהב וחייה. וע'
 צהרמ"ז ר"פ קרה ע"פ הנחמדים מזהב. שזהב הוא צח' גבוה ואלעפ"כ התורה גבוה
 יותר. וי"ל אשר ע"כ יורד להיכל המל' להזדווג עמה שהוא ענין ע"ד ציוס חתונתו זו
 מתן תורה. ועמ"ש צח"א פ' יתרו צד"ה זכור את יוס השבת דרום הראשון צפי' חכמות
 צחון תרונה ומ"ש צד"ה וכל בניך למודי בענין פי' ע"כ יעוזב איש כו') והוא מניח
 אותה הארות ויורד להיכל המל' שרוכבת על י"צ בקר שהם י"צ אבנים כמ"ש הזהר
 ע"פ ויקח מאבני המקום עכ"ל וע' צהר פ' תלא דרע"ז שזהו ענין נקי יהי' לביתו שנה
 אחת י"צ חדשים י"צ אבני המקום כו'. וע' זח"ג בחקתי קט"ו צ'. זח"א ס"פ וירא
 דק"כ. וירא את המקום דא יעקב דכתיב ויקח מאבני המקום כו'. זהר במקומו ר"פ
 וילא דקמ"ז ע"צ ויפגע במקום כו' ע"ש באריכות. ויחי דרל"א ע"צ ע"פ והאבנים
 ההיינה על שמות בני' שתיים עשרה. כד"א ויקח מאבני המקום. ח"כ פ' פקודי דרש"ע
 סע"ב ויקח מאבני המקום אליו תריסר אבנין קדישין וכולהו אהטעידו חד אבנא
 דכתיב והאבן הזאת כו' אחבלילו באבנא חד. זח"ג פ' פינחס דרש"ד ע"א ודרש"ה ע"ב
 ודרמ"ב א' פ' תלא דרע"ז סע"ב כי יקח כו' נקי יהי' לביתו שנה אחת וליגון י"ב
 ירחין כו' עומד על שנים עשר בקר כו'. וע"ד יעקב כתיב ציה ויקח מאבני המקום
 י"ב הוו כו'. והרמ"ז שם פי' השביבנו הוא היכל קה"ק דבריאה וה"ש המטה והוא
 עומד על י"ב היכלות דבריאה כו' וזהו ענין י"ב בקר י"ב אבנים כו'. ת"ז ד"ל ע"א דק"ה
 ג' ט"ז א' קל"א ח'. במד"ר פ' וישלח ר"פ ע"ט ע"פ כי עס אבני השדה בריחך
 באיוב סי' ה' כ"ג שזהו ענין ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו. והנה ת"י עס אבני
 השדה לוחות אבנין. ובפרש"י שם שזהו מין ארס וחית השדה הוא. ובלשון משנה נק'
 ארני השדה ע' במשנה ספ"ז דכלאים ארני השדה חיה כו'. וע' צשה"ש רבה ע"ז א'
 ר"פ השבעתי אתכם בלצאות או באליות השדה פירשו שזהו ענין כי עס אבני השדה
 בריחך וחית השדה השלמה לך. וע' יר"ק גשים ז'. ילקיט ח"א מ"א ג'. רע"ג ג'. בחיי
 פ' שופטים ע"פ לא יהי' כך לוב וידעוני. ידעוני הוא אבני השדה. ואפ"ל עפמ"ש
 במא"א אות א' סע"י ד' דהמל' דאל"י נק' אבן טיבה ובגדה אבן נגף יוק' דס"מ כו'
 ונק' ג"כ אבן אפל כו' א"כ כמו שחחת המל' דאל"י יש י"ב אבנין יקירין כ"ל כמ"כ חחת
 אבן נגף הכ"ל יש ענין אבני השדה ידעוני כו'. וזהו שביעקב נאמר ויקח מאבני המקום
 ופרש"י עשאן כמין מרזב סביב לראשו שירא מפני חיות רעות. והקשה הע"ז
 בדרשותיו מה מושיל המרזב סביב לראשו הלא יוכלו חיות רעות לשלוט בשאר גופו.
 ולפמ"ש דחיות רעות ר"ל אבן אפל הכ"ל שממנה נמשכים הקליפות הנק' אבני השדה.
 והעלה לזה שלקח מאבני המקום שהם י"ב מלאכים אבנין יקירין דאבן טיבה כו' ועי"ז
 לא

לא יוכלו ליקרצ אליו אבני השדה. והו שמיציא ע"ז המד"ר כי עס אבני השדה
צריחך כו':

ויפגע במקום. צרכות וילא פס"ה ע"ז ג' מפני מה מכנין שמו של הקב"ה מקום כו'
הנה מקום אחי כו' מעוהה חלקי קדם כו'. ד"א במקום צהמ"ק כו' יעקב
חק, חפלת ערצית כו'. ובחולין פג"ה דל"א ע"צ צפרש"י ויפגע במקום דהיינו בית
אל עו' ירושלים כו' והוא הר המוריה כו'. הנה מבואר רפ"ו דצרכות דפ' והא"ש לא
נק' עדיין עושים רלונו של מקום והיינו מפני שלא נאמר ובכל מאדך. כי מקום הוא
מל' שהיא ממכ"ע. ורש"מ שיומשך גילוי סוכ"ע צממכ"ע צנחי' פנימיות עמ"ש מזה
ע"פ והתהלכתי בתוככם. והמשכה זו בא ע"י לדיק יסוד עולם שממשך מצחי' מו"ס.
ועמ"ש סד"ה אלה חולדות נח צענין פי' יסוד. והו ענין ונהר יולא מעדן להסקות
אח הגן. ועמ"ש מזה צוהר פ' וירא דקט"ו א' ע"פ ויעש ה' לשרה צענין עשי' איהו
לעילא וצבה"ז סס. ומזה יוצן פי' עושים רלונו וע' צוהר צלק דקל"א א' ע"פ גבורי
כח עושי דצרו וצבה"ז סס. משא"כ כשאין לדיק יסוד עולם מאיר צה נק' אין עושין
רש"מ. ואפ"ל סזהו לדיק גמור ולדיק שאינו גמור. וע' צוח"צ פ' תרומה קס"ו סע"צ
וע' צהרמ"ז פ' צראשית חתלת ד"ו מ"ש עמ"ש צפרקי ר"א צזמן שישראל עושים
רש"מ כו'. ויעקב צבדאי עשה רש"מ צנחי' היותר נעלה ע"ז נאמר ויפגע במקום.
והנה ארז"ל אין פגיעה אלא חפלה שנאמר ואתה אג חתפלל צעד העס כו' ואל
חפגע צי. צירמי' סי' ז' ע"ז. כי חפלה היא ל' חיבור דהיינו עליות המל' שהיא צחי' סס
צעלמות אוא"ס כענין מקדשי שמך ולכן נק' החפלה סולם וכמ"כ פגיעה הוא ענין
חיבור כו'. וכן יש להציא ראי' דפגיעה היא חפלה ממ"ש צאיוצ סי' כ"א ע"ז מה שדי
כי נעבדנו ומה נועיל כי נפגע בו וכן נאמר עוד ואם נביאים הם כו' יפגעו נא צה'
לצאות. ירמי' כ"ז י"ח. והיינו יתפללו כמ"ש צתי' סס (וכן ממ"ש צפ' חיי שרה כ"ג
ח' צמעוני ופגעו לי צעפרון כו' מבואר דפגיעה היא צקצה וכן פרש"י סס. וכמ"ש
צרות א' ע"ז ותחמר רות אל חפגעי צי) וכן הפגיעו צמלך צירמי' סי' ל"ו כ"ה.
וצישעי' סי' נ"ע ע"ז כי אין מפגיע. וצאיוצ סי' ל"ו ל"ב וילו עליו צמפגיע וארז"ל
ע"ז פ"ק דתענית ד"ז סע"צ שהוא חפלה. ועמ"ש מזה צד"ה ויהי מקץ. וע' צחילין
די"ח ע"צ שיש פגע ונגע ויש פגע ולא נגע כו'. וע' צס"פ אלו מליאות גבי כי חפגע
כו'. וכמ"כ צענין פגיעה שהיא חפלה כשהחפלה עולה למעלה ממש זהו פגע ונגע.
וע' צרכות ר"פ ואתהקן צעשר לשונות נק' החפלה כו' רנה פגיעה כו'. עו"ל כי פי'
מפגיע שמקרב ומחבר צחי' סוכ"ע וממכ"ע ע"ד חסד ואתח נפגשו לדיק וסלום נשקו

כו'. ונק' צחי' זו ערש"מ וזהו ויפגע במקום :

ב ירלן שם. צמגלה ד"ג סע"א חמרי' וילן יהושע שלן צעומקה של הלכה. להעיר
ממ"ש צשה"ש א' י"ג דודי לי צין שדי ילין. צבדי הארון היו נראים כמו
שני דדי אשה. והוא כי כמו שדס נעכר ונעשה חלב כך ענין צדי הארז צחי' עשה

תורתך קצט ועמ"ס לא יסורו הכדים ממנו והיינו להתגבר על ילדו צחי' החכפיה נעשה מזה חלב . והיינו גלוי פנימיות התורה וכמ"ס במ"א ע"פ וסדי כמגדלות כו' . ולכן ארץ ישראל שהיא תשבע"פ נק' ארץ זבת חלב ודבש . וע"כ בין שדי ילין . וענין ילין דוקא . היינו כמ"ס ובלילה שירה עמי צחי' שירה היינו טעמי תורה כו' ועמ"ס בד"ה ויהי מקץ ובד"ה שה"ס מענין ובלילה שירה עמי . ועמ"ס בד"ה מורה מומין בענין כ"ח משמאל להאיר את החשך כו' ומ"ס בד"ה כי אהה נדי בענין והוי' גייה חשבי . ומ"ס בד"ה וידעת היום בענין שהיום הוא עם הלילה בריבא חסוכא כו' וע"י שמהפך חסוכא לכהורא בעסק התורה ממסוך מצחי' ישת חשך סתרו כו' . גם יש להעיר ממה שהעל יורד בלילה דוקא אשר העל הוא צחי' גביה שלמעלה מאחתעל"ת הוא המאיר בלילה דוקא וכמ"ס באיוב סי' כ"ט י"ט ועל ילין בקידי והיינו אהרבה להעיר מחוך הסונה שיתעוררו באחתעל"ת . ועד"ו ה"ע ובלילה שירה עמי . ועמ"ס ע"פ חגי ישנה כו' שראשי נמלא על :

ג ועוד יוצן זה עפמ"ס במ"א ע"פ ליהודים היתה אורה כו' ויקר . דמנה כתיב ואדם ביקר כל ילין תלים מ"ט י"ג וברצות בראשית ר"פ י"א אמר רבי חמי אה"ר לא לן כבודו עמו שנאמר ואדם ביקר כל ילין . משמע שם שקאי על אור שנברא ביום ראשון וש"ס אחיה כרצון כו' וכן אחיה שם פ' י"ב די"ד ע"ג . וע' עוד מענין ואדם ביקר כפ' אמור ר"פ ל"ב דר"ב ע"ב וסוף קהלת רבה ע"פ גם במדעך מלך דקי"ב א' . ור"פ וזאת הצרכה דש"א ע"ב שמשה רבינו נתעלה יותר על אה"ר שבאדה"ר נאמר ואדם ביקר כו' אבל במשה כו' . וזאת"ב תרומה קט"ט א' כתיב אדם ביקר כל ילין ביקרא דמלכא כל ילין בלא רוחא ופי' ביקרא דמלכא היינו מ"ס כפ' תרומה קל"ד א' לאינה וראינה כו' במלך שלמה כו' . וע' זה"ג נשא קמו"ג ע"א מענין אדם ביקר . בלק דר"ז כע"ב פינתם רל"ה א' . והענין כי הנה יקר הוא מדרגה גבוה מאד שהוא צחי' עונג ושעשועים כמו שיבאעשע האדם בדבר היקר מאד נעלה אללו . וכמ"ס הפן יקיר לי אפרים אה ילד שעשועים . ועמ"ס ע"פ ובדעת חדרים ימלאו כל הון יקר וכפשוטו חדרים כבוד הוא יקר ויש כבוד תחיה וכבוד עילאה ומשה ביקר הראיני גא את כבודך כו' וז"ס המד"ר לא לן כבודו עמו . ועמ"ס ע"פ כי על כל כבוד חופה . וברצות פ' ויקרא ר"פ ב' עברה נקראו יקרים ואלו הן התורה והנבואה כו' . ולמעלה ענין יקר הוא גלוי אור ה"ס ב"ה כבמאיר בחכמה עילאה נק' יקר והוא צחי' השעשוע של הנשמות בג"ע . והענין כי יקר בנימט' ש"י והוא ענין להנחיל אהבה יש ש"י עולמות פי' כי כתר הוא הר"ך אורות ויש בו ב' הליין אשר ההני עליון אינו מאיר בחו"ב אמנם חני התחתון מאיר בחו"ב והוא ענין ש"י עולמות קנה חכמה קנה בינה ב"פ קנה גימט' ש"י . וזהו ענין יקר . שהרי הוא התגלות הכתר מה שמאיר בחו"ב להיות מושג לנשמות . אשר הכתר הוא למעלה מכל הט"ס . ולכן צחי' לאינה וראינה כו' בעברה שעררה לו אמו שהוא הכתר נק' לאסתכלא ביקרא דמלכא כנ"ל . וזוה א"ס ג"כ מה דמשמע ברצות דהוא אור שנברא ביום ראשון . כי אור שבעת הימים הוא ז"ת דשתיק אשר ז"ת הוא צחי' ההני היוצתין דכתר ואור זה גמו

עד לע"ל. כי עכשיו ההתגלות בג"ע רק מבחי' ונהר יולא כו' אבל בחי' הנ"ל הוא למעלה מזה. כי גם החכמה נק' עדן שלמעלה מבחי' ונהר כו'. ועו"ל כי בחכמה יש ב' בחי'. הא' והחכמה מאין תמלא שהיא נחווה מבחי' שהוא אין היינו רק מבחי' שערות שאינו נוגע להעלמות הגה מבחי' זו הוא שרש החטות היש. וכמ"ש צד"ה אחרי ה' אלקיכם תלכו. ומבחי' זו ג"כ שרש ההתגלות בג"ע. אבל מה שהחכמה מקבלת מעלמות הכתר זהו נק' יש היינו מחלה תר"ך אורות דכתר שהוא יש ממש ולא אין והארה בעלמא וזהו הנמשך ע"י עסק התורה שנאמר בה יקרה היא מפנינים. וזהו קנה חכמה קנה בינה היינו ע"י עסק התורה ממשך צ"פ קנה גימט' יש. ובגמ' ספ"ק דמגלה דע"ז ע"כ ויקר אלו תפילין שנאמר ויראו כל עמי הארץ כי שם הוי' נקרא עליך ויראו ממך. י"ל כי התפילין הם ד' מוחין חו"ב ודעת הגחלק לשני מוחין חו"ג וכבר נת' דחו"ב נק' יקר דהיינו קנה חכמה קנה בינה צ"פ קנה גימט' יקר כנ"ל וכן הדעת נק' יקר במ"ש ובדעת חדרים ימלאו כל הון יקר כו'. ועו"ל הטעם שנק' יקר כי חיות כל העולמות מזו"ת עולם חסד יבנה אבל ג"ר גבהו ונפלאה דרכיהן מחיות העולמות ונק' יקר כו' :

ד וְהַגִּידָה עו"כ וְהָאֵלֶּם בִּיקָר בַּל יִלִּין שְׁלֵחַ הִי' יְכוּל לְקַבֵּל גְּלוּי בְּחִי' יִקָּר הַכֹּל וְהֵינּוּ מַחֲמָה חַטָּא עַה"ד שְׁאִילוֹ הִי' מֵאִיר בּוֹ בְּחִי' יִקָּר הַכֹּל הִי' מַחֲצֵל מֵמִלְחָמוֹתוֹ וְכַעֲנוּן מ"ש רז"ל על בן עזאי הליץ ומת ועליו הכתוב אומר יקר בעיני ה' המוטה לחסידיו צפ"ב דחגיגה די"ד סע"ב ופרש"י משום שנאמר כי לא יראני האדם וחי. ופי' כי לא יראני היינו הארת בחי' ופני לא יראו. וזהו ענין בחי' יקר שהוא התגלות הכתר המאיר בחכמה כו'. וברבות ויקרא פ"ב עשרה נק' יקרים וא' מהן מיחתן של חסידים שנאמר יקר בעיני ה' המוטה לחסידיו. ורש"י בחגיגה שם ובתלים סי' קט"ז ע"י פי' קשה וכבד הוא בעיניו להמית את חסידיו (א"כ יקר ג"כ ענין כבד וכן וידי משה כבדים יקירין ועמ"ש מענין כבד צפ"ב בא). אך לפי הנ"ל י"ל בזה עוד פי' כי להיות בחייהם אינן רואים אבל במיתחם רואים א"כ במיתחן מחגלה להם בחי' יקר הנ"ל בחי' להגחיל אוהבי יש. וזהו לחסידיו כי אוהבי הוא בחי' חסידיו. ויש לומר בזה עוד עפ"מ"ש בזה"ג נשא קמ"ד תחלת עמוד ב' דברעו סגי ותקוף אחד בקו נפשחון בפעחא דאחנסיו. אשר מזה מבואר שמה שפרחה נשמתן למעלה נק' צשס נשואין והוא כענין הלולא דרש"י שם. והוא כי יש קדושין ונשואין. קדושין קדשנו במלותיך אבל נשואין התגלות הפנימיות ממש. כמו קבלת העפה הגמשכת מעלמיות מוח האב. כך עד"מ גלוי עלמיות ח"ע זהו הנק' נשואין כו'. והנה העפה הנמשכה מחכמה עילאה נק' יקר. במ"ש במא"א ערך יקר בלות י' סכ"ה וז"ל יקר בחכמה גימט' ש"י כמנין י"פ אל שהוא באבא בסוד ל"ב נחיצות בהסרת נחיצ הראשון עכ"ל. וכ"כ במק"מ פ' מלורע דנ"ד סע"ב כי הנחיצ הראשון נק' נחיצ לא ידעו עיט והוא נעלם (וי"ל שזהו ענין פנימיות אבא פנימיות עתיק והיינו בחי' יש העליון שבתר"ך אורות דכתר) כשאר ש"י גימט' יקר והיינו שכל נחיצ כלול מע"ס. ובמא"א אות קו"ף סמ"ו כ' קרי גימט' ש"י כי העפה נמשכה מחכמה י"פ אל בכל ספירה גימט' יש וכשהלכה לנוק'

דלוגה נעשה במקום יקר קרי עכ"ל. הרי העפה נמשכה מבחי' יקר. והוא ג"כ בחי' להנחיל ארבעי ים. כי זה המשכת עלמיות חכמה עילאה ולא הארה בעלמא הנק' חין. ולכן זהסחלקות החסידים שמקבלים גלוי עלמיות ח"ט נק'. דאחזיבו בחי' כשואין וזהו ענין הלולא דרשב"י. משא"כ בחייהן חין דואין. ועמ"ש מזה צביאור ע"פ א"ס צחקיה. וזהו אדם ציקר כל ילון. אך צימי אסתר ע"י המס"ג שהי' להם כל השנה שכן העלאה זו עלה וכלל בעלמות א"ס. ע"ה שלמעלה מההכמה שמש דוקא בח המס"ג למעלה מהשכל. וע"פ יכלו לקבל היקר גם בחייהם. מה שגדולי הצדיקים מקבלים צמיחתן. כי המס"ג שהי' צפועל ממש עלה במקום צמיחתן רוחים. וזהו וקבל היחודים א"ס אשר החלו בו צמח"ת הי' רק ארוסין וצימי אסתר ע"י המס"ג וכו' לגלוי בחי' יקר שהוא בחי' כשואין:

ה אמנם עיקר הגשואין לע"ל כמ"ש ברבות בא ס"פ ע"ו. כי הגה עכשיו העפה נמשכה רק מהילוגיות עתיק. אבל לע"ל יומרך העפה מפנימיות עתיק וזהו הנק' יקירא דיקירותא שהוא יקר למעלה מיקר. ובפי' הספד"ל לתלמיד הארז"ל פ"א עמ"ש תליסר תליין בתליסר יקירו דיקירותא ב' וז"ל ר"ל הי"ג ח"ד מקבלים שפע משצעה תיקונים דרישא גלגלחא עלא דצדולתא כו' והי"ג ח"ד נק' יקירותא והשצעה תיקונים נק' יקירו דיקירותא עכ"ל. וע' באדר"ז דרפ"ע סע"א. ויותר ל' לומר כי יקר הוא ש"י התחתון שצטרך אורות דבחר. ויקירו דיקירותא הוא ש"י העליונים שעולה ג"כ יקר. וזהו ענין נתיב לא ידעו עיט פנימי' ע"י כנ"ל. וזהו שארז"ל צפסחים ספ"ג ד"כ ע"א ע"פ והי' ציוס ההוא לא יהי' אור יקרות וקפאין מאי יקרות וקפאון זה אור שיקר בעוה"ז וקפוי לעוה"ב. ר' יוהנן אומר אלו נגעים ואהלות כו'. והענין כי צחורה נאמר יקרה היא מפנימים ולכן נגעים ואהלות נק' יקר והיינו שבהם מלובש עלמיות חכמה עילאה ממש וירדה ונתלצשה צבחי' נוצלות ובמשג"ת ע"פ מאמר הזח"א בראשית דכ"ז אעשה לו עזר כו'. אך עכ"ז פנימיות התורה הוא למעלה מזה ותתגלה לע"ל והוא ענין גלוי נתיב לא ידעו עיט ושער החמשים שבהם גלוי פנימיות עתיק. וזהו שחיתא דפנימיות אר"א הוא כמו פנימיות עתיק ר"ל נתיב הראשון דחכמה הנק' נתיב לא ידעו עיט ושער החמשים דבינה. וע"כ כשיחגלה בחי' זו לע"ל אזי הגלוי בחי' יקר דעכשיו שמחילוגיות עתיק יהי' קפוי לגבי בחי' פנימיות ההוא כו'. ולכן בחי' כשואין הוא לע"ל כנ"ל. ועז"כ ולא יבנה עוד כו':

ו ודהגה מכ"ז יוצן ענין וילן שס. כי הגה ל"ל לשון ואדם ציקר כל ילון מהו לשון ילון. אלא כי לפי שבחי' יקר העליון נמשל לבחי' העפה הנמשכת מהמות. אשר המשכה זו באה בהלנע לכת וע"כ נמשך צלילה דוקא. וכמ"ש לקמן בענין כי בא השמש. וזהו ענין חפלת ערצית כמ"ש במ"א בענין חפלת ערצית רשות כו' וזהו נפשו בטוב חלין טוב בחי' יסוף בחי' יקר. וזהו כלל שדי יתלונן. גם דוגמא ממה שיחוד העליון דק"ש הוא בהיותו בצריאה דוקא ולא באל"י כמ"ש בפע"ה שער הק"ש וידוע דצריאה לגבי אל"י כמו מדה לילה לגבי יוס ועמ"ש מזה צביאור ע"פ לאינה

וראינה כו' לאינה מאלי' לבריאה והיינו וראינה צעורה שהיא צחי' יקרא דמלכא צחי' יקר כג"ל. והוא כמשל החותם שעל השערה דוקא ניכרים היעב האותיות משא"כ כשהקוקים על האצן טוב אינן ניכרים כ"כ כמ"כ א"א להשיג האורות העליונים והאותיות חותמו של הקב"ה אלא דוקא כשגמטכו למטה צהיכלות הצריאה כו'. וזהו ביקר כל ילון כו'. אך יעקב תיקן העא אדה"ר וכמ"ש פד"ה ראה רוח בני. גם ארז"ל יעקב אבינו לא מת. א"כ מה שלדיקים במיתחן רואין זכה יעקב גם צחייו כיון שלא מת כלל. וא"כ ע"כ שתיקן העא עה"ד פגרים המיתה. וע"כ נאמר וילן שש. פי' מה שנאמר ואדם ביקר כל ילון. אבל יעקב וילן שש שהמשיך צחי' יקר גלוי אור א"ש בצחמה עילאה המביכו לשכינת עוזו ית' הנק' מדת לילה. וזהו ענין חפלת ערבית : **כ"י** בא השמש. צרצית צמקומו. רצן אמרי כיבה השמש כו' לדבר עם יעקב אבינו צלנעא. עמ"ש ע"פ המכסה אני מאברהם ענין צחי' לדיק יסוד עולם הוא צחי' סוד. וטד"ז סודות התורה. כי הסוד היינו גלוי הפנימיות מה שלמעלה מחיות העולמות. וזהו פי' סוד הוי' ליראיו היינו גלוי שם הוי' שלמעלה משם אלקים כמ"ש פד"ה שה"ש. ולכן האבד ל"ל מוסתר וו"ס גלוי הערוה. וזהו ענין לדבר עמו צלנעא. כי הדבור נק' יהוד כמו ראה מדברת עם איש פלוגי ואמרו מאי מדברת בצלנעא. והמשכה זו ל"ל נמכך ע"י היסודות דו"ל שהם נק' סוד ולנעא. וא"א שיומכך בגלוי כשהר השפעה חילוניות וכמודע שיש עלמא דאחגליא ויש עלמא דאחכביא ושם ביקר גלוי הפנימיות. וכמו קול דמונה דקה הנן קאתי מלכא. וזהו ענין והלנע לבת. ובתיב ואת לנועים חבמה. וזהו ג"כ ענין מה רב עיבך אשר לפנת צחי' אור הגנוז. היינו סוכ"ע שהוא שורש עלמא דאחכביא. ולכן נק' הגנוז שאינו צערך עלמא דאחגליא ממכ"ע. ובמא"א אוח ל' סו' כ' לפנת גימט' כתר. וע"כ המשכה תשס ל"ל בא צלנעא. וז"ס יוסף שהוא יסוד שנק' לפנת פטגה גצרא דמעמדן גליין ליה שהיסוד ממשיך מצחי' לפנת שהוא כתר צימט'. אבל המשכה זו צאה צלנעא דוקא ולכן כיבה השמש לדבר כו' צלנעא. ואזי מאיר מצחי' אור הגנוז שלמעלה מהשמש ולכן מאיר צלנעא ולא בגילוי כמו השמש. כי הגה אין כל חדש תחת השמש כ"א לחדש הישנות. וזהו הזווג דחילוניות. אבל הזווג דפנימיות שהוא אור חדש אינו נמשך כ"א צלנעא שאז גילוי הרז. וזהו ישראל קדושים הם ואין משמשין מטותיהם ביום. וכמו ענין הטפה שלהיות זה מלובש עלמיות ח"ע ע"כ הוא דוקא ע"י שהוא טפה גשמיות כן עיקר המשכה זו כלילה צחי' חשך והגשמה. וזהו ענין לאינה כו' לצי"ע ואזי וראינה צעורה כו' יקרא דמלכא. והנה מצו"ל דצחי' וילן שש זהו צחי' יקר והוא אור שנצרה ביום ראשון שלמעלה מצחי' שמש ולכן כיבה השמש שיהי' נמשך צחי' אור זרוע ללדיק צחי' יקר רק שנמשך בצחי' זרוע. ומכ"ז יוצן הטעם מ"ש צמ"א שדוקא חפלת ערבית הוא עיקר היחוד העליון. דהיינו מטעמים הג"ל שהוא ענין לדבר כו' צלנעא. ומטעם הנ"ל דמשל הטפה. עו"ש צפי' כי בא השמש אחא שמשא אחא שמשא. והוא צע"א שיעקב שהוא ז"א נק' שמש. ול"ל יחוד שמשא וסיהרא כו' דהיינו סוכ"ע עם ממכ"ע. וזהו וצא השמש ואל מקומו שואף היינו לצחי' ויפגז במקום שהוא צחי' נמכ"ע כמס"ל. ומכ"ז

יש להעיר לענין הדלקת נר הטובה שזמנה מתשקט החמה. ויש לפרשו לפי צ' הפירושים שצטעין כי צא השמש. כי נר הטובה פתילה ושמן ואור ונר מורה ליחוד העליון:

ויקח מאבני המקום. צרבות במקומו רבי יהודה ורבי נחמיה ורזנן. ריה"ו אמר שנים עשר אבנים נטל בו' אש מתאחות הן בו'. הגה ענין י"ב אבנים מצוה"א ויהי רל"א צ' ע"פ והאבנים תהיינה על שמות צ"י שחיס עשדה. הל"ן אבנין יקירין עילאין דאתקרין אבני המקום כד"א ויקח מאבני המקום. ובמק"מ שס פי' י"ב צקר. ובתיב שסס עלו שצטיס בו'. ומה שנק' אבנין יקירין י"ל שיוצן ע"ס מש"ל צענין וילן שס מענין יקר שה"ס העפה. והגה כמ"כ עפ"ה מ"ן שהוא מה שנתצבר משס צ"ן הנק' אבן ועולה לשרשו ס"ג נק' ג"כ יקר. שהרי שרשן גבוה מאד מעולם התהו שלפני התיקון. ועמ"ש ע"פ יקר מחכמה ומכבוד סבלות מעט צהגות לד"ה וישב יעקב. וגם הוא גימט' יש כי שס מ"ה הוא רק הארה לצד שממלאה אצל שס ס"ג הוא מטלמיות א"ק ולא הארה צעלמא וכמ"ס הרמ"ו ר"פ וישב דקע"ט ע"ב ד"ה חכמת המסכן. ועוד כי אבני שיש שמהם נמשך צ"פ מים מ"ן ומ"ד נק' שיש צ"פ יש הרי המ"ן נק' ג"כ יש. והוא ג"כ ענין ציטול היס לאין שעי"ז דוקא ממשיכים גילוי אור א"ס ולכן ארו"ל גדולים מעשה לדיקים ממעשה שמים וארץ ועמ"ש ע"פ הרע"מ אבנה למשקל ר"פ כי תשא. ועמ"ש מענין והאבנים תהיינה על שמות צ"י צביאור ע"פ ושמתו כדכד. העלאת נה"צ ששרשה משס צ"ן על ידי האל"ף דמ"ה. והעלאת זו הוא לפני הוי' למעלה משס הוי'. ע"ד והחיות נושאות את הכסא בו' כמשנ"ת צת"א פ' יתרו צד"ה זכור ושומר בדבור אחד. אמנם עוד נתצאר שס שהאבנים גדולים מכובדים. וכובדים צרקיע תמינאה משא"כ חמה ולבנה. ומה שהכובץ קטן ע"ד מיטעו הכלי וע"ד הוי"ד שקטן מה' מ"מ צחינתו גבוה יותר וע' צד"ה קטנותי. ועפ"ז אפ"ל האבנים אותיות הממשיכים ציטול דמ"ה כזכור צד"ה ותחת רגליו. וע' צביאור שס אחד ש"צ שצטיס הס צהיכל קה"ק והס ממוצעים צין אל"י לצריאה דהיינו שממשיכים הציטול העליון דאל"י צצריאה. וע' צוהר ר"פ צרהבית שהן נק' ג"כ תליסר עלין דסתרין לשוברה. ששרש המשנה זו צאה מא"א. וזהו ששרשן מהכובדים שרקיעא תמינאה צינה שבה התגלות הכתר. וגם שער החמשים דצינה מחבר חו"צ שהס אין ויש וה"ע התצטרות אל"י צצריאה. וזהו ויקח מאבני המקום שהס נק' אבני המקום שהס משפיעים החיות לצחי' מקום שהוא צי"ע. וישס מראשותיו הגה לפמ"ל שהאבנים הוא העלאת נה"צ ע"י י"ב צקר א"כ העלאת זו הוא כענין יולר אור שמשפריס מענין ציטול המלאכים שעי"ז תתפעל נה"צ. וזהו וישס מראשותיו. שהוא תחת הראש דהיינו שעי"ז ההצבונות מתהפכים המדות וצטליס להשכל. וכענין שמע שס ע' עליית צ"ן ורפ"ה לז"ת דאימא. גם לפמ"ש דאבנים הס אותיות הממשיכים ציטול דמ"ה כמ"כ ש"ל כן צוהו פי' וישס מראשותיו. צחי' ישראל לי ראש. עוי"ל ע"ד שמאלו תחת לראשי. גם ענין וישס מראשותיו ע"ד שסס עלו שצטיס שצטי י"ה. זכ"ו לדברי ריה"ו שאומר י"ב אבנים הן. ור' נחמיה אמר נטל שלשה אבנים שהס ג' צחי'

בחי' אברהם יצחק ויעקב. והנה יש מרכבה אחת שהם י"ג שבטים דבריאה. ויש
 מרכבה עילאה היינו האבות הן הן המרכבה שהן חג"ת דאל"י. וכמ"ש ענין זה בח"א
 פ' יתרו ד"ה ענין האבות הן הן המרכבה. והנה יש ג"כ ג' משמרות כלילה שהן
 סיר של המלאכים שחלק לשלשה משמרות. ופי' הרמ"ז ר"פ ויקהל וז"ל מלאחי דברי
 האר"ז ל שלשה משמרות אלו הם כנגד שלשה תפלות של יום שהתקינו שלשה אבות
 שפידם הם בחי' הפנימיות אבל של המלאכים הם בחי' החיצוניות להחיות העולמות
 וזה עושים כלילה וכמזכר בכללי הרמ"ז ז"ל. ומעשה ג' ספרין הם ימין שמאל ואמצע
 שהם כנגד ג' אבות אבל של המלאכים הוא בחי' ג"י שהם החיצוניות עכ"ל בדף קל"ה
 ע"ג. והנה בזה"א ויחי דל"ה ע"ג דלעיל אומר ש"ב שעות היום הם כנגד שבטין
 עילאין וי"ג שעות הלילה הם כנגד י"ג שבטים דבריאה. ומאחר שחלקים לשלשה
 משמרות היינו שהם כוללים כל י"ג בקר דבריאה. ועמ"ש ד"ה ואלה המשפטים
 דתקם"ג ונין על כל משמר ומשמר הקב"ה יושב ושואב כאר"י כי לשון משמר הוא לשון
 בית האסורים היינו ירידת המל' צ"ע. וג' משמרות ג' מיני מלומים זא"י לג'
 עולמות ב"ע כענין ג' האשפות דג"פ קדוש ד"ה רני ושמוי בת. וכלע"ד דמשמר
 לשון בית האסורים זהו הלעומת דשיח המלאכים בחי' חמור נוער כו' ע"ש בהרמ"ז.
 אבל ג' משמרות דמלאכים י"ל בהפך לשון שמירה כמו שהיו שומרים בבהמ"ק כלילה.
 וכענין אמר שומר שהוא מט"ע. וע"ד ליל שמורים שבחי' לילה לריכה שמירה. וענין
 על כל משמר כו' ושואב כאר"י זהו ענין שומר ה' לכל המופלים שנמשך כח ואחעדל"ע
 לאחעדל"ת וכענין העל שורד כלילה. ומה יוצן ג"כ ענין שהכוכבים משפיעים הכח
 בהאזנים. רבן אמרי מיעוט אבנים שנים כו' הם מ"ה וצ"ן דכבר כתבתי שלפי
 פשוטו חזן הוא מל' א' צ"ן ועמ"ש מזה ע"פ החוספחא דפ' בשלח ד"ג סע"א וצ"ה
 וחתת רגליו גת' דאזן הוא אותיות דש"מ ועמ"שן ע"פ ששה משמותם על האזן
 האחת שהם שית חיצין דשמע ישראל ואלה שמות הששה הנותרים על האזן השנית הם שית
 חיצין דבשכמל"ו יחו"ת עד ד"ל צענין מאבני המקום מיעוט אבנים שנים. ואח"כ נעשו
 אבן אחת היינו שיהי' יחו"ת ג"כ כמו יחו"ע. גם כמ"ש ברא"א אות א' רס"י ד' מ"ן ומ"ד
 נק' אבני שיש עהור. גש כמ"ש ד"ה ושמחי כדכד שדרך כלל האבנים הם בחי'
 מלמעלה למטה ומלמטה למעלה הם שהם וישפה. והנה לכל השלשה דעות הפימן אם
 מחאחות האבנים זו לזו כו' דהיינו כנודע צענין שבטים נפש דיעקב ששם היותן שבטים
 נק' נפש לשון יחיד היינו ע"י הביטול שבהן משא"כ בעשו כתיב נפשות עשו. והנה ע"י
 התכלות זו דחו"ת נמשך גלוי יחו"ע למהוי אחד באחד ועמ"ש סר"ה והי' מספר
 בנ"י צענין ונקבלו בני יהודה וכו' יחדיו וצ"ה ויגש אליו יהודה. ועמ"ש בדרוש א"ס
 בהרת קדמה שכל סיבת יניקת החילונים מהמת בחי' היש שזהו מקור הפירוד כו'
 וכו' וכו' ע"ה עורי דפרודא והעיקר להמשיך בהם בחי' הביטול כו'. וכו' וכו'

קיצור מבה"ז ויצא דקמ"ח ויפגע במקום
בו קומה ה' למנוחתך. (תל"ס קל"ג ח')

א ענין קומה הוי' ויפוצו אויביך. פי' אויביך עמ"ש בת"א זד"ה ויאזק ומ"ש
מענין שם הוי' בלקו"ת זד"ה ראה אנכי נותן זבד"ה ולא אבה זבד"ה מסעי
הב' בענין המהפכות במדבר. ומנוחה זו בהמ"ק. ולכן זדה"א סי' כ"ז ע' נאמר לדוד
על בנו שלמה הוא יהי' איש מנוחה והינחותי לו בו' כי שלמה יהי' שמו ושלום והשקט
אחן על ישראל בימיו. וע' מזה זוח"א רמ"ז א' ומשם ית' כי המנוחה והשלום נמשך ע"י
יחוד הע"ס דל"י והיינו ע"י תוס' אור הנמשך מאח"ס ונק' וגהר יולא מעדן להשקות
בו'. וע' זוח"א נ"ט ז' שז"ע נייחא והיינו ענין שלום בפמשמ"ע ע"ד עושה שלום
במרומו בין מיכאל וגבריאל בו' שז"ע תוס' האור מתייחדי' חו"ג כמ"ש בלג"ה סי' י"ז
ד"ה והי' מעה"ל שלום. ובחו"א סד"ה וכל העס. וע"י יחוד זה נמשך ג"כ השלום
בפמשמ"ע בההיכלות דז"ע. וגם ק"ג ונה"ז מחבטל לנבי הקדושה והגילולים מאלהין
עולים וכללים בקדושה כהתכללות אור הגר בהצוקה וא"ל מלחמה לירד ולבצר ע"ד
וחתן ערף בו'. וזשארז"ל במד"ר לך פמ"ה שלשה הן שנק' בשמש לפני הקב"ה עד
שלא נולדו ילחק ושלמה ויאשיהו בו' והיינו כי מקור בחי' שלום הנ"ל נמשך מבחי' מלך
שהשלום שלו שהוא בינה ששם הוא עיקר השלום כי חו"ב הם חרין ריעין בו' ומבחי' זו
נמשך שרש שם של שלמה. וגם בינה נק' מנוחה זוח"ג רנ"ז א'. וזהו"ע מזה הי' העולם
חמר צש"ז מנוחה בא שבת בא מנוחה ועמ"ש בלקו"ת זד"ה לא הביע בענין ולא
ראה עמל בישראל ומשם יובן איך שבת נק' מנוחה. ועפ"ז י"ל הקושי' הרי צורר
אסור בשבת וא"כ איך מתבררים הגילולים ולפמש"כ י"ל שאין הצירור ע"ד וחתן ערף
שבו עבודה כ"א שמתכללי' מאלהין כהתכללות הגר בהצוקה כנ"ל. גם במשכן שילה
נא' זא"ה מתהלך באהל ובמשכן בו'. וע' במד"ר נשא פי"ז רמ"ע ג' ע"פ מה שזכו
אהליך יעקב זה אה"מ שבמדבר וששילה וצבנוב וצבעון בו' עכ"ל. מנוחא משמע דזה נק'
אוהל ומשכנותך י"ל קאי על בהמ"ק שנק' מנוחה כנ"ל. ועמ"ש בלקו"ת סד"ה מה שזכו :

ב ארך החגלות הצוקה ר"ל תוס' גילוי אח"ס הי' על מוצה"ת והפנימי (ענין
הצוקה הוא ש"ע נהורין כמ"ש בפע"ח סוף שער השבת וכמ"ש במ"א דגר
הוא מל' וצוקה היא בינה שבה מאיר א"א וז"ע ש"ע נהורין בחי' וישע ה' בו')
היינו ע"י עבודה הקרבנות (קרבן גימט' א"א וגם כי אח"ס מאיר בקירוב ככתר
והק' משא"כ בצנינה אינו מאיר רק ע"י ריחוק מקום. ועל"ק דגם מנצרות דאבא
למשך שמאל דוחה וריחוק. והקרבן י"ל ממשך קירוב שיהי' קירוב ה' לכל קוראיו בו')
והיינו ע"י ג' בחי' אלו דכהנים בעבודתם ולוים בשירס וזמרים וישראל במעמדם
(עמ"ש בלקו"ת סד"ה כי הסריס ימושו צפי' ואגודתו על ארץ יסדה דהאגודה ז"ע
כהנים לויס וישראלים ועי"ז הצונה בשמי' מעליותיו כמ"ש במ"א ועמ"ש ע"פ ונפסן ג'
שהיגים דפי' זוח"א קל"ז א' שהם כהנים לויס וישראלים וע' בהרמ"ז ר"פ לו) כהנים
הם מקו ימין חו"ג ולוים מקו שמאל בג"ה (ולכן נאמר כהנים לקדשו וכלים לעהרס
ועמ"ש

ועמ"ש ע"פ ויקח קרח ומש"ע מענין הלויס בהביאור ע"פ נשא וסד"ה שאז את רחל
 הא' ועבודת הכהנים בעבודת ורעו"ד (עזח"ג דט"ל ודקט"ו ז'. ומש"ש דכהני בלחישו
 זהו ע"ד שנו' צבה"ז וירח קי"ב ח' ע"פ אחותי צ"ח כו' שז"ע הכהן שמקו ימין מבחי'
 אבא כו') והעובדא זהו כהנים בעבודתם שהקרבות מזהמה כו' הוא צירור ממה
 שנפל בצבה"כ מעולם התהו ששרטן למעלה מבחי' אדם (וזהו ע"י הכהן ע"ד ימין
 מקרבח צד"ה לבבחי' והקרצן בחי' קירוב כנ"ל ע"כ עיקרו ע"י הכהן ימין מקרבח.
 ועוד כי שרש מחב' ובחכ' אחזרינו וכן יש"א ארוך וגשפל אף בעשי' לברר כו')
 זשי"ז ממשיך יהוד הע"ם וז"ע אהת אהת ואהת כו'. וכן ענין ד' מחנות על ד' קרנות
 ושתי מחנות שהן ד' מזרחית לפוכית ומערבית דרומית (עזח"ג ק"ב ע"ח). אך ל"ל
 כוונה ורעו"ד כי רוח אייתי רוח ואמשיך רוח והיא בחי' אה' מבחי' מים נמשך
 אהריך כמים וכן בחי' כסף (ועמ"ש בלקו"ת צד"ה בהעלותך הא' מענין אה"ר דאהרן
 שהיא בחי' מלמעלה למטה שיורד ע"פ מדותיו) :

ג ויעי' הלויס שהם מקו השמאל האה' בבחי' כמעלת הזהב על הכסף היינו
 ע"י ההצונג' בעלמו' אה"ם יהי' ההתפעלו' ג"כ בל"ג (עמ"ש צד"ה ראה
 רוח בני וצד"ה אז יסיר משה מענין הלויס ומ"ש צד"ה אלה תולדות יחזק וצד"ה שמאלו
 צח"א. ועד"ז י"ל ענין העליות צר"ה ויוה"כ ע"י אימא בבחי' שמאלו תחת לראשי. ולכן
 אי' בזה תרומה וזהב דא הוא יומא דר"ה שהוא בחי' האה' כמעלת הזהב כו' ועמ"ש
 ע"פ מנורת זהב). אך ח"כ הוא עליות והסתלקות האור למעלה ולכן נשאר ההמשכה
 למטה בלמלום מאד ומחמת זה נמשך יניקת החילוני' (עמ"ש צד"ה זאת חוקת בענין
 דקבילת משמאלא) ולכן ועבד הלוי הוא בבחי' שירה על היין שנכנס יין ילא סוד גילוי
 ההעלם ולכן הוא משמח אלקי'. וההמשכה מבחי' ולגדולתו אין חקר לבחי' ולתצונתו
 אין מספר (ר"ל ההמשכה מבחי' כתר בבחי' בינה וזהו ועבד הלוי הוא כי כתר
 ובינה שניהם נק' הוא) נמלא היין עש היוחו מקו השמאל עכ"ז הוא אדרבה גורם
 המשכה וגילוי ולא הסתלקות וה"ע אש הבנים שמחה היינו כשאימא שורה על בנין
 ע"ד מי ברא אלה. וע' צביאור רני ושמחי השני דשמהה הוא חסדי' דאי'. וע' צד"ה
 לכן אמור ענין אש הבנים שמחה. גם עיקר ענין השופר להמשיך אור הבינה בחג"ת
 (וכמ"ש צמ"א שיש צ' מיני גבורה ח' בעצב האש שמסתלק. צ' כמו כי הדם הוא
 הנפש וכן גבורה גשמים וכן אתערותא דרחימו דדכורא לגבי נוק' הוא מהגבורו' וה"ע
 השפע להוליד בדומה לו וארצה את זרעו כו' ועד"ז ענין הדבש שמקיים הדבר שלא
 יפסיד ולא יתפרדו היסודות ועד"ז ענין יין המשמח אלקי'). להעיר לענין כהנים לויס
 ישראלים מענין ג"פ ובכן שהם נגד ג"פ ויסע ויבא ויט שט"י קי"ם שהוא גילוי עלמא
 דאתכסי' ועזח"ב כ"ח זח"ג ק"כ :

ד ובר"י להמשיך השראת השכינה בצבה"ק שהוא מאזנים שהם דומים. משא"כ המשכן
 מארזים לומח ויריעות מנווכין ארגמן ותכלת כו'. כי דלח"מ הם נגד חבי"ע
 שבעשי' וא"כ הדומם עשי' שבעשי'. לכן אמר והסידך ירננו שיזמתקו הגבו' ע"י
 הכהנים שהם מחסדי' דאי' הנלקחי' מגבו' דאבא משא"כ הלויס הם גבורות דאי'
 ולכן

(ולכן כהני' קפדני יניחו כי שרשם מגזרות דאזח) ועי"ז יומשך הגילוי האזוקה ממקום עליון וזוי יוכל ליספל ולהמשך גם צבהמ"ק צבחי' עשי' בו' ע"ד המגזבויה לשבח עי"ז המשפילי לראות וכבודע מענין ועברתי צחמ"ל אני ולא מלאך בו' (ה') ועמ"ש מענין השרחת השכינה למטה מפסוק כי האמנס ישב אלקי' על הארץ הגה השמים ושמי השמי' לא יכלכלוך צמ"א סי' ח' כ"ז ומפי' הרד"ק ודעמי' הובא צבי"ק גראה שמפרשי' פי' ישב אלקי' היינו השגחתו ורלונו וכבודו וכן בעיקרי' מ"צ ר"פ י"ז העלה שח"ל על הש"י שהוא צמקום וזהו פי' השמי' ושמי השמי' לא יכלכלוך שאיך לריך אל המקום ומ"ש ושכנתי בחוך צג"י צפ' תלוה וכן והי' המקום אשר יצחר ה' אלקיכם לשכן שמו שם צפ' ראה י"צ י"א לא שיהי' לריך אל המקום שיסכן צו אכל צעבור כי הראות הכבוד יהי' צחמלעות גשם הגראה לחוש כמו אש או עמוד ענין בו' לכך יחס הכתוב אל שכינה הכבוד צמקום מיוחד לא שילעך הכבוד אל מקום עכ"ל. וכעין זה דעת רס"ג צס' האמונות והדעות מ"צ פ"ח צד"ה ואומר צמקומות בו' עד ועי"ז הראה צו אורו הגצרה צכח הנק' שכינה או כבוד עכ"ל. וצמ"ג פי' צד"ה והשטי משכן האור הוא הנק' שכינה בו' שיראש הגזוזה מן המשכן שהוא כמ"ש על המשכן ונועדתי שמה בו' וכן ישוב המקום לשמוע חפלת האומה עכ"ל. וכעין זה דעת הרמז"ס כפי שציאר דבריו חכס ה' הובא צעס"ק ה"ג פי"ה הענין אינו שהש"י יהי' מלוכש ממש צבחי' מקום אלא שהוא מאיר ומתגלה שם צמקום שהוא דוקא עד"מ שאין הגזוזה שורה אלא צח"י והגזוזה היא הגנה צבחי' רחי' רוחני' שאין הדבר הגראה צגדר מקום שהרי אמר וארא' את ה' והוא ית' אינו צגדר מקום אעפ"כ אין רחי' זו מתגלה להציא אלא צח"י לצד. ואפ"ל משל ע"ז כמו לכתוב השכל אינו אלא על ידי אלצעות היד ולא על ידי הרגל הרי על ידי היד דוקא מאיר גילוי השכל ואעפ"כ אין היד משגת השכל כלל כמו הרגל ממש ומ"מ הוא דוקא מוכשר שבה ועי"י יתגלה השכל בן א"י מוכשרת לגילוי הגזוזה ולא הו"ל וכערך היד לגבי הרגל. ועד"ז צבהמ"ק וקה"ק מקודש הרבה יותר ששם מאיר ומתגלה תמיד האור אלקי אע"פ שאינו צגדר מקום כלל מ"מ התגלותו למי שהוא צמקום הוא דוקא צקדה"ק ועמ"ש בזה הרמז"ס צמ"ג ח"א פכ"ה וע' צכוזרי מ"צ סי' ח' וסי' יו"ד וכו' י"ד בענין מה נורא המקום הזה בו'. וז"ש אכן יש הוי' צמקום הזה דקשה והלא את השמים ואת הארץ אני מלא אע"כ פי' יש הוי' צמקום הזה היינו ששם מאיר צבחי' גילוי בו'. ושם צכוזרי סי' כ"ז וכן נסדר החיות אלקי כמו שאמר יהושע צזאת חדעון כי אל חי צקרצבש ע"ש שדימה זה למשל התלצוזה הגשמה צלב ומוח בו'. והגראה לפי דעות אלו של החכמים האלו הרס"ג והרמז"ס והרד"ק ובעל העקרי' הוא שמשם דוקא מאיר אלקותו צבחי' גילוי לציחי' וכן משם נשלב השפע לצקשת המתפלל לפני הקב"ה וכמ"ש רס"ג מ"ג פי' ושם וז"ל ויגמלם ע"ז שיראש הגזוזה מן המשכן שהוא כמ"ש על המשכן ונועדתי שמה לצג"י ונקדש צכוזרי צפ' תלוה כ"ט מ"ג וכן ישוב המקום לשמוע חפלת האומה וכל לרה שחמלעס כאשר סיפר שלמה צצנותו הציח משערי שמיעת החפלה ואמ"ל הצורא שמתתי את חפלתך ואת חתנתך אשר התחננת לפני מ"א סי' ט' ע"ז עכ"ל

עב"ל. אבל לא שהם מלובש עם ממש כי אינו נגדר מקום. אמנם הרמב"ן חלק על הרמב"ם ופי' שצבהמ"ק יש ממש השראת השכינה שעם היות שחינו נגדר מקום כלל הרי כל יכול להיות למשך ומאיר וסורה נבחי מקום וכמאמר'ל צמד"ר בראש"י פי"ט עיקר שכינה בתחזונו' היתה ופ"ו החומש פ"פ פקודי כ' וכבוד ה' מלא את המשכן כי חופו מלא הכבוד כי הכבוד שוכן בתוך הענן סוף המשכן כענין שנאמר בזה סיני אל הערפל אשר שם האלקים עשיל ופואור דבריו זהו ע"ד מ"ם צס"ז ח"ב פ"ו צפ"ו יחיה ושלום הוי' באל' שעם היותו למעלה מנגדר מקום וזמן עכ"ז נמשך ומתלבש במקום וזמן א"פ צ"ל פ"ו ופ"ו אלקים ששם צבהמ"ק מאיר זו שכינתו וכענין וירד ה' על ה"ם ומשין זה הוא משאראל ע"פ דרשו ה' בהמלאו והיכן הוא מניו צבג"ם וצבמ"ד כו'. ועפ"ז יבא כפשוטו ענין אכן יש הוי' במקום הזה וכן מ"ם ויאמר אלי ה' השער הזה סגור ואי' לא יפתח ואיש לא יבא בו כי ה' אלקי ישראל בא בו ביהוקאל סי' מ"ד וצמשה פ"ד דמדות מ"ב. ועמ"ש בזה צעה"ק ח"ג ספג"צ בערך בא' ומה שפי' העקרים שאע"פ שהם א"ל אל מקום ח"ו כי אדרבה הוא מקומו ש"ע ואין העולם מקומו אעפ"כ כלי' שיתראה לבג"א הוא ע"י אמלעות גשם כמו חש או עמוד הענן מ"מ י"ל שזו והארה אלקית מתלבשת בעמוד הענן א"פ ער"ז ממש מאיר במקום קדש"ק כמ"ם כי צען אראה על הכפורת כו' וכן אר"ל למלש שכינתו בין שני גדי הארון כו'. וע' צעה"ק ח"ג פ"ה ופמ"ט. ג"ב. והנה לעיל נת' שלדברי הרמב"ם וסיעתו י"ל שהשדחה זו צבהמ"ק הוא ער"מ כמו שהשכל עובר דרך היד כשכותב בו שכל. ועתה קאמר שלדברי הרמב"ן אינו כן היינו שאין המשל כמו ע"י היד כותב השכל שאע"פ שגדלה צוה מעלת היד על הרגל מ"מ היד עלמו אינה משגת השכל כלל כמו הרגל אבל קאמר שהוא כמו התלבשות השכל במוח ולב אע"פ שהן ג"כ גשמי' כמו היד והרגל מ"מ בהם מלובש ממש כח השכל בבחי' אור וגילוי שהם כלי' ממש להשכל והמח' ולא כמו היד או עכ"פ במוח ולב מלובשים השכל והמח' בדרך התלבשות והשראה ממש לא כן באלצעות היד אע"פ שכותב בהם השכל אין השכל מלובש בהאלצעות כ"א שעבר בהם דרך מעביר ויש הפרש בין דרך מעביר לדרך התלבשות. וכמו אור השמש העובר דרך זכוכית דק. ואעפ"כ נק' פרק היד חצ"ד שבחסד כמו המח' אף שהוא הארת והתפשטות הנפש כח רוחני אעפ"כ השראה במוח שבראש דוקא בדרך השראה והתלבשות ממש. וכבר הזכרתי לעיל שגם צס' הכוזרי דימה השראת השכינה בבית המקדש לענין התלבשות הנשמה במוח ולב כו' :

וביאור הענין כי הנה ידוע למעלה השראת האורות מאז"ם צ"ה נמשכים ומתלבשים בכלים דע"ם שהן הנק' צס' בחי' אדם כמ"ם ועל דמית הכסא דמות כמראה אדם כמ"ם מזה צד"ה ענין האבות הן הן המרכבה וצאג"ה סי' ג' ד"ה וילבש לדקה וצס' ו' צד"ה מה עוז חלקנו וצת"א צד"ה ותחת רגליו. וז"ם שיעור קומה. ע' צאג"ה סי' כ' ד"ה איהו וחיוהי וצלק"ח צד"ה לאינה וראינה הראשון פ"ג. והנה אח"כ הכלים דע"ם מתלבשים בכלים דבי"ע שהם נבראים אף שהם רוחניים מ"מ

הם מלאכים נבראים ואעפ"כ מתלבשים בהם כלי' דע"ס דאלי' ובמ"ס צביאור ע"פ
ששים המה מלכות דרוש השני צד"ה הנה ענין מדלג ע"כ. כן אפשר שיאירו כלים ואורות
דע"ס דבריאה בהיכל קד"ק שצבהמ"ק. וע' בסש"צ ח"א פנ"ג. וע' צביאור ע"פ שם
איש שם ציאר ענין השראת אלקות למעה. ואעפ"כ כתב שזהו ע"ד העלם וגילוי וכמו
ענין גילוי כח הראוי' בעין ובשסוחם העין הרי הכח צנחי' העלם כו'. וז"ל הרמב"ן
בשער הגמול בענין געה"ת גם המקום ההוא נכבד מדל שאר מקומות העולם השפל
כו'. וע"כ יראו זו מראות אלקי' משאר מקומות הארץ כאשר אמתו מאמינים שא"י
וירושלים מקומות נכבדים מיוחדים לנבואה בעלמה כפי מולקם וכ"ש בהמ"ק כסא ה'
ובענין שנאמר מה נורא המקום הזה אין זה כ"א בית אלקי' וזה שער השמים חלה
בנאותו הבאה אליו כו' מן המקום ההוא כו' כלימוד משה בסני כענין שבחוב אשר
לנוה מראה צהר עכ"ל. היולא מזה שלדברי הרמב"ן וסיעשו אע"פ שהוא ית' אינו
בגדר מקום כלל מ"מ מאיר ג"כ צנחי' מקום כי כמו שאין הנשמות ערוך אליו כך גם
הרוחני' אין ערוך אליו שהרי המלאכים אומרים איה מקום כבודו והוא קדוש ומיבדל
מהם כמו שמובדל מהנשמות וכמ"ס המגביהי לשנת כו' ולכן המשפילי כו' בשמים
ובארץ בהשוואה אחת צד"ה ששים המה מלכות דרוש השני. ולכן יוכל להיות נמשך
הארה אלקי' ממש גם צנחי' המקום וז"ע למלך שכינתו בין שני צדי ארון ושם
המשכה זו נמשך ע"י הלמלוס שמאיר ומחלבש צנחי' כמראה אדם שהם ע"ס וע"ז
מורים ענין הכרובים הגפי' זוטרי וכמ"ס מזה צד"ה מי יתקך. ועמ"ס צפי' ערש"מ
דצחי' מקום נק' ממכ"ע צח"א צד"ה צכ"ה צכסליו וצד"ה בשברי לבס מטה לחס
בלקו"ת וז"ע ברוך המקום והיינו לפי שמאיר בעולמות כסדר ההשכל' והתלבשות כמ"ס
צד"ה ונקדשתי וזהו כענין פי' המשכת אחד מצחי' יחיד. ובעה"ק ח"ג פרק מ' פי'
מ"ס צמד"ר וילא שהמקום טפל לו היינו שצנחי' ממכ"ע הוא עפל ובעל לגבי צחי'
סוכ"ע וזהו כמ"ס צפי' כי עמך מקו"ת שהצחי' מקו"ת של העולמות הוא עפל ובעל
לגבי מהו"ע כו' ועכ"פ ע"י שרש צחי' ברוך המקום נמשך ומשהלל ההשראה במקום
גשמי. וז"ס אכן יש הוי' במקום הזה. ומהרמ"א ר"פ תרומה האריך בזה ופי' שיש
למעלה מקדש רוחני וכן יש משכן רוחני ונק' משכן הנער מט"ע ויש שם כל הצחי'
שצמשכן. יריעות צחי' נוטה שמים ע"ס דו"א כיריעה. וכן מ"ח קרשים הם י"צ לירופי
הוי' שכלל לירוף ד' אותיות. וכן מלה אדניס הם ע"ד מלה צדכות שמשוכים מש' הוי'
באד' והם הכל עניני' שיש בע"ס העליונים צאלי' או צבריאה ובהן שורה אורו ית' ונק'
שב"ע או שכ"ת. וצחי' היריעות והכלי' שצמשכן שלמעה הם מצווגי' ממש נגד צחי'
הג"ל שצרוחני' ולכן שורה ונמשך בהן ממש הצחי' שצמקדש הרוחני. עד כי הכה צהמ"ק
שלמטה זולת היותו מכיון כנגד צהמ"ק שלמעלה כי זה שער השמים עוד לו כי הוא
גם באלו איכות העליון מחובר בו והיושבים בו כיצבתם צב' העולמות כאחד כו'
עכת"ד. אמנם עדיין אינו מוכן איך צהמ"ק הרוחני' וכל עניניו יהיו מתלבשים צהמ"ק
הגשמי אשר ע"כ ל"ל כמ"ס צמד"ר בראשי' פ"ד אפשר היותו שבחוב לו. ירמי' כ"ג.
הלל את השמים ואת הארץ הוי' מדבר עם משה מבין שני צדי הארון אמ"ל

הבא לי מראות גדולות כו' יעו"ש. דהמכוון שיש ב' צחי' א"א וז"א. צחי' א"א זהו מה שהוא ית' מאיר צחי' א"ס בלתי גבול. וצחי' ז"א זהו מה שהוא ית' מתלמס להאיר צחי' גבול כי הוא כל יכול ולכן נק' זעיר ונק' כי קטן יעקב כמ"ס סד"ה צב"ה בכסליו. וז"ע שיעור קומה של יולר בראשית רל"ו כו' וכמ"ס באג"ה סו' כ' צד"ה איהו וחיוהי ועמ"ס מזה סד"ה ואכלת ושבעת ולכן הכרוצים הם כרציא הנפי זוטרי מה שהוא ית' מתלמס להאיר בגבול. ואמנם עכ"פ זה הגבול איננו דבר נפרד ח"ו כי הוא עלמו צחי' הא"ס רק שהוא כל יכול ומלמס א"ע דוגמת האצ המלמס א"ע לשחוק עם בנו קטן כו' ועד"ז נאמר וארא כו' באל שדי היינו מה שאמר לעולמו די על ידי שמאיר צחי' גבול. ועל זה בא המשל במד"ר מהמראות קטנות. שאף על פי ששם הצבואה קטנה עכ"ז הוא כמו צבואה גדולה שהכל צבואה של אדם אחד יע"ש. ולכן הגה כמו שהוא ית' כל יכול לשנות וללמס אורו הצבוע להאיר צחי' גבול שאין לך למלס גדול מזה כמ"כ או כש"כ שיכול ללמס זה האור המאיר צחי' גבול שיהי' שורה ומאיר ממש בצבמ"ק שלמטה. ויוצן עוד ד' מהרמ"א הנ"ל ע"ד בתפילין גשמי' צד' פרשיות אלו מאיר ענין תפילין דמארי עלמא שהם חצ"ד כו' ולכן נאמר וראו כו' כי שם הוי' נק' עליך דהיינו חש"ר כמ"כ ע"ד הו' ההשראה בצבמ"ק אלא ששם הוי' בגילוי יותר כו' ועמ"ס בענין הקרבנות כמו שהמאכל מחי' את האדם כן הקרבנות הם לחם להמשיך מאח"ס צ"ה צחי' כמראה אדם שזו הצחי' היא דיבורו והתקשרותו עם האדם שלמטה. וזהו עלמו ג"כ ענין פי' השראת השכינה בצבמ"ק כמ"ס ונועדתי לך וע' בלקו"ת צד"ה במדבר סיני דרוש השני בענין מאין באת שהוא געה"ע ולאן אתה הולך שהוא געה"ת שהוא בגדר מקום לבן נק' אן כמו אנה פניך מועדות ושם פי' שיכול להיות בגעה"ת גילוי שלמעלה מגעה"ע דהיינו גילוי האלילות כשמאיר בעשי' זהו גבול מועלם הצריאה אף שגעה"ת הוא בגדר מקום כמ"כ י"ל הגילוי שבצבמ"ק גשמי הוי' צחי' שלמעלה מהגילוי בעולמות עליונים וכמ"ס במד"ר צפי' הודו על ארץ ושמים שבחי' הודו וזיוו מאיר על ארץ יותר מבחי' שמים. עמ"ס ע"פ כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו שיש פי' כסא בינה כבוד חכמה מרום כתר מראשון חין סוף הכל מאיר במקום מקדשנו הרי גם צחי' מקום גשמי יוכל להאיר ולהתגלות צחי' עליונות מאד אף שהן בעלם למעלה מעלה מגדר מקום:

ע"כ הוא שהעתק טוב וטפאן ואילך הוא מנוף כ"כ .

עי' בבה"ז שלי נת' הקיצור ד' סעיפים מבת"י מו"ח ז"ל ע"ז המאמר עד וכדרי
דהמשיך בבהמ"ק מאבנים כו' אמר וחסידך ירננו שהם הבהנים כו' שהם
מחסדים דאיכא שגלקחו מגבו' דאבא . ועתה נציג הקיצור מסעי' ה' ואילך :

ה **בח"י** גבורות דא' הוא שרש הלויס אה' צחי' כמעלת הזהב. והחסדים דא' זהו
ע"ד אס רץ לכך שוב לאחד (ול"ע דלעיל נת' דסיר הלויס להמשיך חסדים
דא' צחי' אס הצנים שמחה. והנה מש"כ שמחסידי' דא' נמשך שוב זהו ע"ד שהצרכה
נמשך מבינה וכמ"ס במא"א צ' סל"ה צרכה מלד א' עילאה צריכה העליונה וע'
צח"צ

זח"ג כ"ג: ז' ג' לזמנא ברכתן כו' נמשך מט"ק ע"י שהוא עמיקו עילאה שהיא
 בינה. וצ"פ תרומה דקס"ג איהו ברוך ואיהו ברכה בינה כו'. וע' בלק"ת סוף הביאור
 טע"פ לאינה וראינה דרוש הראשון ג' כמו שהאם מזכרת את זנה כו'. ובענין
 והחמישית לפרעה כו'. גם כמ"ס צח"א בד"ה ענין לך לך בענין ה' דאזכרה כו'. וע' זח"א
 ויל"א קנ"ח ז' בענין ברוך ה' מן העולם ועד העולם דהיינו מהבינה כו'. גם בינה נק'
 שכ"ע שמשכנת ג"ר על ז"ת זהו בחי' מי ברא אלה כ"ז הוא מבחי' חסדי' דא"י כו'. וע'
 בלקו"ת פ' שלח בד"ה מקושש עליש דמ"ב ע"ד בחי' יובל במלופס שהוא יח' מתהג
 ומתמשך למשה ע"י החומ"ל וזהו ג"כ מבחי' חסדי' דא"י הנק' יובלא. ועמ"ש ע"פ ושם
 אחיו יובל הוא הי' אצי כל חופש כבוד כו' צח"א ס"פ בראשית. א"כ י"ל שזהו בענין
 שיר הלויים לפמש"ל דשיר הלויים הוא להמשיך חסדי' דא"י. אך לפמש"ל דזהו בחי'
 כהנים לפ"ז י"ל דבחי' ושם אחיו יובל זהו ע"ד וחסידיך ירננו לפי' הזהר דקאי על
 הכהנים כו'. קיצור מהג"ה חסדי' דא"י שוב. ברכה והחמישית לפרעה. ה' דאזכרה
 ברוך מן העולם ועד העולם יובל במלופס ושם אחיו יובל עכ"ה). וענין שחסידי' דא"י
 נמשכו מגבו' דאז"ה זי חב' ביטול קול דממה דקה משום דחמן קאחי' מלכא וזהו
 מרע"ה כהד פה כו' (ע' בסדור בד"ה ת"ר מגין לבהמ"ז כו' בענין בזכותו של משה
 ירד מן וצח"א ס"פ בשלח בענין הדרוש דלחם משנה) אך מהמת הביטול גורם ריחוק
 ושפלות (ע"ד ותחלב אחותו מרחוק אחותו זהו בחי' אמור להב' אחותי את מזה נמשך
 בחי' מרחוק. מרחוק ה' נראה לי) וז"ע גבורות דאז"ה בחי' שמאל דוחה (וע' בסדור
 שער התפלה בד"ה אחרי ה' חלקיכם תלכו בענין ואיתו תיראו שהוא ע"ד וירא העם
 וינטו ויעמדו מרחוק כו' שמאל של המשפיע דוחה כו' וע' בלק"ת פ' שלח בד"ה
 ענין החכלת ושם רפ"ב והכלת הוא גבורו' דאז"ה כו') אהכמה והיא רחוקה ממני יר"ע
 יראה גימט' גבורה (והרמ"ז ר"פ וישב פי' דיר"ע שרשה מגבו' דעת"י שצח"ס וכ"כ
 עוד צפ' קדושים ד"פ) ולכן מבחי' ריחוק זה נמשך בחי' שוב לאחד בעסק החומ"ל
 וזהו הלך' חסדי' דא"י. וז"ע וחסידיך כהנים שהם מחסדים דא"י שנמשכו מגבו' דאז"ה
 ירננו להמתיק הגבו' בשרשן בחי' גבו' דאז"ה (ואפ"ל מיתוק זה ע"י העונג שלמעלה
 מבחי' שמחה כמו ששבת כאמר זו וקראה לשבת טונג שזהו למעלה מהשמחה שביו"ט
 מועדים לשמחה. גם י"ל מיתוק זה נמשך מגבו' דעת"י שיהי' ע"ד הנותן שלג
 כלמר כו') :

ו אף בחי' הרגנה של הכהנים אינו כשיר הלויים שהיו אומרים שירות ותשבחות צפה
 אצל מה שחסידיך כהנים ירננו זהו במח' והרהור ורעו"ד. והיינו כמו
 שמחשב ומלייר במחשבתו הקולות מהזמר כו' כי הכהנים עבודתם בלחישו כמ"ס
 בזח"ג פ' שמיני דל"ט (וע' בד"ה צהעלותך דרוש השני בענין שלך גדול משלהם.
 ובד"ה מזמור שיר תנוכת הבית דרוש הראשון ההפרש בין שיר המלאכים לשיר הנשמות
 עד"ז ג"כ י"ל ההפרש בין שיר הלויים לבחי' וחסידיך ירננו כו' ובענין ההפרש
 בין מרכבתא תחאה ובין מרכבתא עילאה כו'. גם להעיר מענין רינה של חו' שהם
 נגינות וטעמים עמ"ש מזה בד"ה שיר השירים ובד"ה ויהי מקץ דרוש השני ועמ"ש
 בד"ה

בד"ה תו' לזה צפי' ויהי ציטורון מלך ישורון ג"כ לשון שיר ומ"ש בד"ה ושם אחיו יובל
 בענין שיר פשוט ושיר כפול כו'. והנה י"ל כי כמו לויס ע"י שיר על היין ה"ע יין
 המשמח ש' חלקי' לפי שממשיך גילוי ההעלם כך ע"י וחסידיך ירננו משמח צחי' הוי'
 כשהוא צחי' חלקי' דהיינו ענין והי' הוי' לו לחלקי' ז"א לגבי ע"ק כאלקי' חשוב וכמו
 ענין יין המשומר דלע"ל ומצחי' מו"ס דשקיע ושכיך כחמר טוב כו' ועמ"ש בת"א פ'
 בשלח סד"ה אשירה לה' שהשירה זאת היא להמשיך ושמחה והגילוי בשם ה' א"כ זהו
 ע"ד וחסידיך ירננו. וזהו אז ישיר משה וצנ"י משה מקור צחי' וחסידיך כי חסיד צחב'
 כו' ולכן הוא אשירה לה' כו'. וציאור הענין כי הנה ד"פ צו"א יש חו"ג ג' קוין.
 חסידיך בהגים קו הימין. אבל ד"כ נק' א"א ימין כמ"ש ע"פ וארשתיך לי לעולם משום
 דלית שמאלא צהאי עתיקא לכן הכל ימין. וז"א נק' לגבי ע"ק קו השמאלי כיון ביש צו
 גבורה ודין. ועמ"ש ע"פ ציוס ההוא יהי' ה' אחד בענין מארז"ל אבל לע"ל כולו העוז
 והמטיב כו' ולכך ע"י וחסידיך ירננו ממשיכים גילוי ע"ק כו' צחי' ורב חסד צחי'
 ולגדולתו אין חקר כמ"ש צמ"א ההפרש בין גדולה לחסד כו' וכמ"ש צמ"א בענין
 הושיעה ימיך וענין שלהיות הושיעה ימיך היינו ע"י ההמשכה מצחי' דלית שמאלא
 כלל א"כ כמ"כ ע"י וחסידיך ירננו ממשיכים להיות הושיעה ימיך כו' :

וב"ז לפי' הזהר וחסידיך ירננו. קאי על הבהגים וע' מזה ג"כ צו"ג פ' פינחס דרמ"ב
 ע"א ודרמ"ד ע"א. אבל הת"י פי' וחסידיך הם לויס. ואפ"ל שזהו כמ"ש וללוי
 אמר תומיך ואוריך לאיש חסידיך הרי כפשוטו קאי זה על לוי וממנו ילאו לויס וכהגיה.
 ולפי' הפסוק וללוי אמר תומיך ואוריך לאיש חסידיך :

(א) **במד"ר** פ' שמות פ"ה דקב"ג ג' ע"פ חסד ואמת נפגשו חסד זה אהרן שנאמר
 וללוי אמר תומיך ואוריך לאיש חסידיך ואמת זה משה שנאמר לא כן
 עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא הוי חסד ואמת נפגשו כמ"ד וילך ויפגשוהו בהר האלקי'
 כו' עכ"ל. וע' מענין חסד דאהרן בד"ה ועשית צנדי קדש לאהרן. ומזה יובן ענין
 כהניך ילצשו לך הם צנדי קדש דאהרן. וע"ש צמד"ר בענין לך ושלוס נשקו דמפרשו
 ג"כ על משה ואהרן לך זה משה שנאמר לך קדש ה' עשה ושלוס זה אהרן שנאמר
 בשלוס ובמישור הלך אחי נשקו שנאמר וישק לו. וענין ואמת מבואר צביאור דאלה
 מסעי דרום הג' פ"ד בענין חותמו של הקב"ה אמת. וצמד"ר וישלח פפ"א אמת ע"ש
 אני ראשון ואני אחרון ומבלטדי כו' ע"ש. ואפ"ל שזהו ג"כ פי' תומיך ואוריך לאיש
 חסידיך שזהו ג"כ אור מצחי' אמת שיאיר צחי' חסד ע"ד חסד ואמת נפגשו כו'
 ועזח"ב פקודי דר"ל ע"צ מענין אורים ותומים פי' שהם זו"כ. ועמ"ש צביאור אלה מסעי
 הכ"ל בענין חתן אמת ליעקב. ואפ"ל ג"כ כי אהרן שודמ"ע ומשה שושדמ"ל והתחברותם
 יחד זהו חסד ואמת נפגשו. ועמ"ש צפי' ואמת ה' לעולם בד"ה ציוס השמע"ל שמאלו
 חתן לראשי ומשם יובן פי' חסד ואמת נפגשו גילוי האמת בהסד. ועד"ז י"ל פי' תומיך
 ואוריך לאיש חסידיך כו'. ועמ"ש בד"ה כי אחי גרי בענין כי גבר עלינו חסדו ואמת
 ה' לעולם. ול"ע דצמד"ר בראשית פ"ח אמרו חסד אמר יצרא ואמת אמר אל יצרא
 כו'. ואפ"ל שזהו הרבותא דע"י משה ואהרן חסד ואמת נפגשו :

(ב) **מד"ר** בא פע"ו דקל"א א' ד"א החדש הזה לכם ה"ד ואשגח לפניך את משה אהרן ומרים במיכה סי' ו'. וז"ש הבחוב שלח אורחך ואמתך המה יגחוני . תליס מ"ג. זה משה ואהרן שנאמר וללוי אמר תומיך ואוריך וגו' וכן כתי' תורת אמת היטה צפיהו. ל' כאן מפרש אמתך זה אהרן אורחך זה משה וא"כ תומיך לשון אמתת כמו תורת אמת כו'. ואפשר גם כאן מפרש אורחך זה אהרן משום שנאמר באורחך נראה אור נראה אונתיות אהרן ואמתך זה משה וא"כ אמת גבוה מבחי' אור ע"ד מאור מקור האור כו' וע"ד בלאת השמש בגבורתו מוליח חמה מגררקה שזה למעלה מבחי' האור המאיר ע"י הגררקה שמש ומגן כו' :

(ג) **מד"ר** ס"פ בא פי"ט דקל"ו ע"כ כולס בעלו המילה במלרים חוץ משצטו של לוי שנאמר וללוי אמר תומיך ואוריך כו' למה כי שמרו אמתך ובדיתך יגלורו (בחי' ר"ח ב' רל"ו ז) :

(ד) **זח"ג** ויקרא די"ח סט"ב. ס"פ נשא דקמ"ה סט"ב. וכיון דשרת צהו שכינתא שרי' צהו חסד ואקרונ חסידים וצטיין לברכא עמא ה"ד וחסידיך יצרכובה זכתי' תומיך ואוריך לאיש חסידיך ומשום דכהנא אקרי חסיד בעא לברכא כו' עכ"ל . וע' מענין וחסידיך יצרכובה בסדור באשרי יושבי צפטיק יודוך כו' דענין כה חצרכו שהם ממשיכים מ"א למל' דאלי' ושיומשך בקדושה דוקא ולא להיטה"ר וזהו כה חצרכי . וז"ע איזוהו חסיד המתחבד עם קונו קן דילי' כו' :

(ה) **מד"ר** תרומה פל"ה דקנ"ג ג' מהו חסידה ברושים ביתה חסידה זה כה"ג שנא' תומיך ואוריך לאיש חסידיך וע' בזה"א ס"פ וילא דקס"ג ע"א כפי' חסידה ברושים ביתה באינון שית צנין עילאין היינו ו"ק דאלי' שית בערין דעלמא כמה דאחמרי . וע' בחו"א כד"ה וארא אל אברהם גבי פי' ה' אחד שתמליכוו למעלה ולמטה ולד' רוחות שהם המשכה צו"ק כו'. אמאי אקרי חסידה אלא האי עלמא עילאה. ר"ל בינה . אע"ג דוק' אייהי קריין לה דכר וזהו יוכל דכרא הוא דכד אהתפשטת כל עיבו וכל גהירו מיני' נפקין ובג"כ דליהי חסידה נפיק מינה חסד דליהו נהורא קדמאה דכתי' ויאמר אלקי' יהי אור ועל דא ברושי' ביתה ברושים א"ת ברושים אלא בראשים . ופי' צוח"מ כלומר כי להיות אש הבנים היא יושבת עמהט ומשכנה וביתה צהס . ונקראו ראשים לפי דעלמא אחרא בחסאין ביתה דהיינו המל' היושבת ושוכנת בהיכלות עכ"ל . וע' צוח"ג פ' פינחס דרנ"ג ע"פ שאו שערס שהס נה"י ראשיכס חג"ת כו' ע"ס צבה"ז . וז"ע בראשים ביתה . וע"ע מענין חסידה ברושי' ביתה בזה"ג פ' פינחס דרי"ז ע"כ חסידה ברושי' דאברהם אבינו דאקרי חסיד ועבד חסד עם כל בני עלמא בג"כ אקרי חסידה ברושים ביתה צין דרושי עלמא יחבא . מפרש חסידה על המל' . וזהו עלייתה להיות צין דרושי עלמא יחבא בחי' שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקיני . וא"כ המד"ר דמפרש חסידה על כה"ג היינו כי כה"ג זהו אור קדמאה שמקבל מהבינה וממשיך בחי' זו במל' שחתי' ג"כ בבחי' חסידה כאמה צהס כו' וע' זה"ג ד"ז ע"כ ע"פ ואיש אשר יקח אקומו כו' חסד הוא כו' ופי' אחרי דף ע"ז . וע"כ נק' איש חסידיך המהחסד עם קונו קן דילי' וע"כ זוכה לבחי' תומיך ואוריך :

(ו) **מד"ר** ר"פ ויקרא פ"א קס"ה ג' ע"פ או דברת בחזון לחסידך. תליס פ"ט. או דברת בחזון זה משה שנדבר עמו בדבור ובחזון שנאמר פ"א חזר בו לחסידך שהי' משצטו של לוי שנאמר תומיך ואוריך לאיש חסידך. ומזה ראי' לפי' הת"י ע"פ וחסידך ירננו דקאי על הלויס שהרי שצטו של לוי נק' חסידך כנ"ל וכמש"ל ב' המד"ר פ' בא פי"ט. וכ"כ עוד במד"ר נשא רפי"ב דרמ"ו ב' ע"פ כי ידבר שלום אל עמו ואל חסידיו. תלי' סי' פ"ה. אל עמו אלו ישראל על שטשו את המשכן ואל חסידיו זה שצט לוי שכתוב בו תומיך ואוריך לאיש חסידך. והטעם י"ל כי מצו' לעיל שהציגה נק' חסידה וכמו שאומרים צעשי"ת מתנהג בהסידות לפי שטשי"ת הם צבינה כ"כ הפרד"ס והרי הלויס שרשב מהצינה שז"ע ועבד הלוי הוא. ועוד כי צוח"ב שמות די"א סע"ב צפי' מצית לוי פי' אתר דח"ע וההוא נהר מתחברין כחדא ולא אחפרשון לעלמין וה"ע צחי' ונהר יולא מעדן וכמו שאמרו יוצל שמו דהיינו ג"כ צינה. א"כ שרש צחי' לוי ה"ע וחיבור ויחוד חו"ב צחי' לוי"תן זה ילרת לשחק. בו יעו"ש לכן נק' איש חסידך. דאי' במה"א ח"ה פ"ה חסיד נק' חכמה כו' חסידה נק' הצינה כו' וע' זח"ג פ' פינחס דרכ"ב ב'. רק אפ"ל כי בלויס יש ג' צחי' קהת גרשון ומררי. וכך שרש הלויס שצבינה י"ל זה"ע מעלה קהת נושאי הארון. וגרשון ומררי י"ל גבורה והוד כו'. וא"כ פי' וחסידך ירננו י"ל זהו הלויס כשמהעלי' צשרשן צצחי' צית לוי. ואפ"ל שזה"ע חנופת הלוי' שהי' אהרן מניף אוחס. וע' בהרמ"ז ס"פ קרה מענין קהת גרשון ומררי פי' דקהת הם שרש הגבורות כמו שהם כלולים בדעת כו'. עוי"ל מה שנק' הלויס חסידים ע"ד פ' שמע בו שם מ"ב שהוא גבורה בכל מאדך ופ' שמע נק' חסד אלא שהוא ע"ד אורו הגבו' בכלי החסד כמ"ש בלק"ת פ' ואחחנן צד"ה ואהבת את :

במד"ר פ' חוקת דרע"ד ב' אהרן מה חטא (ע"ש שלא הקפיד ע"ד והלל לא יקפיד) לפיכך הכחוצ מקלסו תומיך ואוריך לאיש חסידך כו' :

(ז) **בבחי** פ' עקב ע"פ ובאהרן התאקף מענין לאיש חסידך וקראו חסיד שלא חטא כו'. ובפ' הצרכה במקומו ע"פ לאיש חסידך כל כה"ג שצצטע לוי יקראנו חסיד בעצבו שהוא מושך כח ממדת החסד שהיא מדתו של כהן. ועפכ"ז יבואר ב' הפי' צענין וחסידך ירננו לפי' הזהר דקאי על הכהנים היינו כמ"ש כאן צכמה מדרשי' צפי' לאיש חסידך דקאי על אהרן הכהן כו' שטס היוחס צצחי' חסד להמשיך מלמעלה למטה ירננו צצחי' העללה ועמ"ש צענין אחותי צח אבי היא כו' וצחי' זו נמשך צה ע"י הכהנים כו'. ולפי' הת"י וחסידך קאי על הלויס היינו ע"ד פ' שמע שהכלי היא חסד או ע"ד שרשם מצית לוי לוי"תן כו' שמשם כל עיבו וכל נהירו ע"כ נקראים ג"כ וחסידך כו'. והנה ע"י וחסידך ירננו יומשך צחי' חסד ואמת נפגשו שיהי' צחי' כי גבר עלינו חסדו ואמת ה' לעולם. עמ"ש צד"ה ציוס השמע"ל שמאלו תחת לראשי צפי' ואמת ה' לעולם גילוי ד"ע וה"ס היחוד כו' ומענין כי גבר עלינו חסדו צד"ה כי אתה נרי. ועכ"פ אמת ההמשכה מעתיקא וכמו צקי"ס מה תלעק אלי ר"ת אמת משום דצעתיקא חלוא. והגם שי"ל כפשוטו חסד ואמת נפגשו זהו חיבור החסד עם

קו האמלטי ת"ת שהוא מיוחד חו"ג ומטה כלפי הסד היינו ג"כ לפי שהת"ת ממשיך מהבחר כמ"ש באג"ה סי' י"ב בד"ה והי' מעשה האדקה שלום כו'. ועמ"ש ע"פ ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך ומ"ש ע"ז בזה"כ ר"פ ואתה תלום דקע"ע ז' ודקפ"ל ע"א את לאכללא דרועא בגופא ור"פ וילך דרפ"ג ע"ב ת"ת אהרן דרועא ימינא דגופא הוה כו' :

ו גרזון לקיבור סעי' ז' מביאור מאמר הזהר וילא הנ"ל. אמ"ל קוב"ה דוד חיך אפי' במאנין דיילי לא השתמש אלא במאנין דילך כו' ולא עוד אלא דאפי' חית לי' ערסא דדהבא כו' ואיהי מתקנת ערסי' באבנין כו' ישבוק דידי' ויבית בהו למיהב לה נייחא כו' מה כתיב ויקח מאבני המקוס כו' וב"כ בזה"ג ע' פינחס דרמ"ב ע"א כך כתיב ויקח מאבני המקוס הואיל ואתא חתן לגבי כלה אע"ג דלאו אורחי' למשכב אלא בכרים וכסחות ואיהי יהבא לי' אבנין למשכב כולא יקבל ברעותא כו' ובזה"מ פ' וילא שס פי' וז"ל. למלכא ת"ת דאזיל לבי מערונא מל' כו'. ערסא דדהבא. דהבא סוד בינה כמ"ש מלפון זהב יאתה. וז"א כשהוא בהיכל או"א הרי חית לי' ערסא דדהבא. ואיהי מתקנת ערסי' באבנין הם י"ב בקר שנק' אבני' כמש"ל. ובקסעירא דתבנא היינו אפי' בסוד הגלות ששם הקלי' הנק' מוץ ותבן עכ"ז ישבוק דידי'. וזהו ג"כ מש"ש בזהר שז"ע הפסוק ע"כ יעזב איש שהוא ז"א את אביו ואת אמו או"א אע"ג ששם ערסי' דדהבא ודבק באשתו שהיא מל' כנס"י. והטעם י"ל כי ירידה זו זה"ע חתן חות דרגא וביום חתונתו זה מ"ת ובתו' גאמר הנהמדים מזהב ומפז רב כו'. לכן עי"ז יהי' בחי' גבוה יותר מבחי' ערסי' דדהבא כו' והיינו כי זהב הוא בינה ותרי"ג מלות דאורייתא עם זמדר"ר הם תר"ך עמודי אור הנמשכים מבחי' כתר כו'. ויש להעיר לענין מעלת הזהב ממ"ש בתו"א בד"ה ויושע המלך לאסתר את שרביע הזהב ושם דקנ"ז ע"ב כ' כי שרביע הזהב הוא המשכת אה"ס ז"ה והוא הוא חיות כל העולמות וע' מק"מ ויחי דרכ"ח ע"ב פי' שה"ס סמיכת גאולה לתפלה ועי' עוד מענין זהב בתו"א פ' מקץ בד"ה כי עמך מקו"ח דנ"ח ע"א בענין מנורת זהב כולה כו' מלפון זהב יאתה כו'. ומ"ש בד"ה נאוו לחיך בתורים בענין תורי זהב ובענין בת מי זהב. אך ענין מלפון זהב יאתה זהו בענין השולחן שהי' בלפון וא"כ הוא שפע חיות העולמות מזווג תדירי דאו"א כמ"ש הרמ"ז תרומה קנ"ג. אבל ע"י התומ"ל שממשיכים זווג ז"ג שהוא נמשך מיוחד פנימי דאו"א שהוא או"ח ממש שלמעלה מעלה מזווג חיות העולמות ע' בה"ז וירא ע"פ אחותי בת אבי היא כו' וע' בת"א יתרו בהציאור ע"פ זכור ושמור בד"א גאמרו מענין זווג תדירי זווג הפנימי דאו"א ובציאור השני ע"פ יונתי בחגוי גבי הראני את מראיך. ולכן אמרו הרולה להעשיר ילפין הרולה להחכים ידרים הרי שהחכ' שהיא החו' היא נעלה יותר מבחי' מלפון זהב יאתה כו' ומבחי' שולחן בלפון. וריב"ל אומר לעולם ידרים שגאמר אורך ימים בימינה וכס"ב עושר ובכבוד כו' בב"ב דכ"ה ע"ב וזהו הנהמדים מזהב כו' (ל"ע לחבר הרולה שיחכים ידרים עם הרולה שיחכים יעסוק צדיני ממונות) ועמ"ש ע"פ הנהמדים מזהב ומ"ש מזה בד"ה ראה ריח בני. וע' בסדור דברושי החתונה בד"ה שמת חשמת ריעים

האזנים

האזנים מענין ע"כ יעוזב ע"י השמחה ויכל להיות ז' הבחי' יחד שיהי' בחי' ודבק
 באשתי וגם יאיר זו אור או"א כו' ואפ"ל ע"ד ציוס ההוא יהיה צ"פ י"ה כו' או כי
 גם עכשיו נשבת יש בחי' זו כו' :

ח ודגדג צענין פי' מאנין דילי ומאנין דילך כ' הזהח"מ מאנין דילי היינו ידותון
 הימן ואסף שהם ראשי כחות מלאכים המשוררים במרום בנו' צוח"ג פ'
 אחרי דס"ד ע"כ . אכן כ' כי מאנין הם כלים כי חרגום כלי מאנא והנה יש
 כלים דאלי' הם הנק' מאנין דילי כי ענין כלים דאלי' הם חלקות ממש (ודלא
 כהפרד"ם שער עלמות וכלים פ"ג ופ"ד צפי' ענין כלים . ובשער הלחלחות משמע
 ממנו ג"כ שהכלים הם חלקות ממש שהרי כ' דע"ס הגנוזות במאלילין הם שרשי הכלים
 כי האור ה"ל לעלם ושרש כו') רק שהם המודדי' שיבא השפע בבחי' גבול (ע"ד שאמר
 לעולמו די כחבו' צביאור ע"פ וילום אל בג"י ובת"א בד"ה וידבר חלקים כו' וארא
 צענין עולם הסד יבנה) ולא יומשך בל"ג (וע' בסדור שער הק"ם בחלחתו בד"ה להנין
 ההפרש בין ק"ם לחפלה צענין הכלים שיש בהם כח ושורש מאח"ם ב"ה עלמו להגביל
 וללמלס כו' ע"כ אמרו בזהר דחיהו וחיהו וגרמיהו חד בהון . אך מ"מ ז' הפכים יש
 כאן דמלך שרש האורות הם כלתי מוגבלים כנ"ל ומלך שורש הכלים הם מוגבלים
 וכאשר האור מאיר בכלי הרי מתחברים ז' הפכים מוגבל עם כלתי מוגבל כו' ע"כ
 גם בנבראים יש בהם ז' כחות הללו כו' ועי' עוד בלק"ת צביאור מי מיה עפר יעקב
 ושם פ"א צענין כי שמש ומגן ה' חלקי' דהיינו ג"כ ענין או"כ) והכלים הם ג"כ בחי'
 ח"ם כח שלהן רק שהם מודדי' שיבא השפע בבחי' גבול (וע' באגה"ק ד"ה חיהו
 וחיהו כ' שהכלים הם בחי' הגבול והיינו בחי' כח הגבול שיש בח"ם כמש"כ) והם בחי'
 כח הגבול שיש בח"ם דהיינו הכח ללמלס האור והשפע מאח"ם שיאיר רק בבחי' גבול כי
 הוא כל יכול (ובמ"ם צעה"ק ח"א רפ"ח וא"ת שיש לו כח בל"ג ואין לו כח בגבול
 אחת מחסר שלימותו כו'. והגבול הנמלא ממנו חלה הם הספי' כו' ועמ"ם בלקו"ת
 פ' עקב סד"ה ואכלת ושבעת וזרכת פ"ו וע' בסדור ע"פ גדול חדונינו ורצ כח) .
 אך הכלים דבריאה אינן חלקות כ"א נבראים וגם האורות נפש רוח . רק אורות נשמה
 דבי"ע הם חלקות והיינו למ"ד כלים דזו"כ דאלי' שנמשכי' להיות אורות ונשמה לע"ס
 דבי"ע כמבואר בסדור שער הק"ם שם ובלק"ת צעה"ס צביאור ע"פ ששים המה
 מלכות דרוש השני ד"ה הנה ענין מדלג ושם פ"א . וע' במק"מ בשלח דג"ח ח' גבי
 המלאך סנדל כ' נ"ב אריך דעשי' נק' כן וכן נק' נשמה דנוק' דז"א דיורה . עכ"ל .
 לבאורה הי' נראה מ"ם אריך דעשי' היינו הכלי דאלו הנשמה היא חלקות והמלאך
 הוא נברא וע' בת"א פ' תשא בד"ה שמאלו חתת לראשי מענין המלאכים . והנה הכלים
 דבי"ע וגם האורות נפש רוח נק' מאנין דילך של דוד שהיא מל' דאלי' שהכלי' שלה הם
 כלים דע"ס דבי"ע וע' בוח"א ויחי דרמ"ו סע"ב ע"פ צנות לעדה דצענין צנות
 לחיקונא ולא צנים ופי' במא"א שהם הז' היכולות וצפרדס ערך צנות ירושלים פי' שהם
 י"ב בקר עכ"פ הם נבראים פן הן כליות דמל' שבהם ועל ידם משפעת לבי"ע ע' בלק"ת
 צעה"ס דג"ה מה יכו פעמיך בנעלים ובד"ה באחי לגני צענין אכלתי יערי ועמ"ם

נד"ה

צד"ה שש חשים צענון ובגלה חסדה כלים וצוח"ג בלק קל"ט דכליה הם נשמות
 הליקוס וזהו שאמר הקב"ה לדוד שבחמ"ק יראה לבכ"י חיבתו שאפי' במחנין דילי
 ששם כלים דל"י שצ"ע לא אשתמש אלא במחנין דילך של המל' שהם כלים דע"ס
 דצ"י"ע כמו שמלנו ענין אריות דאכיל קורבנין שהוא מבחי' פני אר"י שבמרכבה וכן
 פני גשר ה"י יורד לקבל הקרבנין דחורין וצני יונה והם נבראים והיינו שב"ב חביבה
 עליו כנ"י עד שהכלים שלה בע"ג חביבים עליו כמו כלים דע"ס דל"י דל"ה וגרמוהו
 ח"י פ"י והנה פונת הזהר בדרוש זה כאן בפ' וילא הוא כדי לפרש ענין ויקח מאבני
 המקוס וישם מראשותיו כי אבני המקוס הם ו"צ בקר דבריאה והם הכלים של המל'
 ויעקב הוא ז"ל שהוא תמיד צדיק הצינה בל"י שבע ששם הוא בחי' זהו כמ"ל וכ"ה
 במק"מ. וכתבא להתייחד עם המל' חביב' עליו כלים עד כי ויקח מאבני המקוס
 וישם מראשותיו פ"י. וזה"ע אפי' במחנין דילי לא אשתמש כ"א במחנין דילך כו' :
פ' ויענין צ"י אפי' אפי' במחנין דילי לא אשתמש אלא במחנין דילך עפ"מ"ש צמד"ר חרומה
ד"פ ל"ג ע"פ בי כל בשמים ובארץ כל מה שברא הקב"ה למעטן ברא
למטן כו' למעלה שרפים עומדים ממעל לו למטה עליו שמים עומדים וכ"פ צוח"צ פ'
חרומה דק"ע ע"א ע"פ ועבית את הקדש' למשכן עליו שמים עומדים כולא בנונא עילאה
שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים וכו' עובדא דמשכן באינון קרשים בעונא דאינון
שרפים עכ"ל. ועו"ס צמד"ר למעטן כרובים שאמר יושב הכרובים למטן ויהיו הכרובים
כו'. למעטן כוטה שמים כיריעה ולמטן עשר יריעות כו'. ולא עוד אלא שחביבין כל מה
שלמטן משל מעלן תדע לך שהיית מה שלמעטן וירד בשלמטן שאמר ועשו לי מקדש ושכנתי
בתוכם עכ"ל המד"ר. וא"כ זהו הפי' אפי' במחנין דילי לא אשתמש דהיינו ענין הבהמ"ק
שלמעטן ששם במקוס עליו שמים עומדים הם שרפים עומדים וכן בענין הכרובים הם מע"ע
וסנדל. וע' במק"מ פ' וילא דקנ"ו. וגם יש כרובים צבחי' גבוה יותר ואפי' חביבין
כל מה שלמטן צבחה"ק שלמטן כי נחלום הקב"ה להיות לו דירה בתחתוני' שיהי'
הגילוי למטה דוקא. ועמ"ש סד"ה כי ההרים ימושו שלא יהי' בחי' קימה ועליו למעשה
למעלה אלא כדכתי' כי צועליך עושיך כו' אלקי כל הארץ יקרא שבכל הארץ הללו
הנשתי' יהי' גילוי אלקות כו' והיינו שצחי' זו נמשך מבחי' שלמעלה מסדר ההשכל' ושם
מטומ"ע ביון ע"כ משם נמשך שיהי' הגילוי למטה דוקא. ועמ"ש כה"ג בלקו"ת פ'
שלת סד"ה הני ה' אלקיכם דרום הראשון שלכן תהה"מ שיהי' הגילוי בהנוף הגשמי
למטה גבוה מבחי' גטה"ע כו' תענוג הנשמות בלי גופי'. וע' מזה באג"ה סי' י"ז ד"ה
נודע דבאחטול"ת שצחי' ג"ע שרשו וממכ"ע וזה הגילוי שלע"ל בתהה"מ צנוף גשמי
נמשך מבחי' סוכ"ע כ"ע וע' מזה בתו"א פ' יתרו סד"ה להבין ענין האבות הן הן
המרכבה וזהו מ"ש צמד"ר הנ"ל ולא עוד אלא שחביבין כל מה שלמעלה משל מעלן כי
ההמשכה בשלמעטן זהו מבחי' ממכ"ע כמו ענין הגילוי אור שבג"ע כו' אבל צבחי' מה
שלמטן מחיר מבחי' סוכ"ע דוקא. והענין במצואר עוד בלק"ת פ' פינחס צד"ה לו את
צב"י כו' את קרבני' לחמנו דרום הראשון שבעולמות העליונים האור הוא מבחי' ממכ"ע
משל"ב הקב"ה אורב"ה"ס שבעוה"ז הוא מבחי' סוכ"ע כו' ע"ס פ"א. והיינו מאוס

שלמטה מעורב טו"ר וע"י דאחכפייח סט"ח וסחליק יקרא דקוב"ה ככולא עלמין שלכן
 לח ניתנה תורה למלאכים משום כלום ילה"ר יש ביניכם כמ"ש בת"א פ' בשלח דד"ה
 אכלוהו היום. ועוד כי ע"י העבודה למטה מזרר ממה שנפל בשצנה"כ מעולם החתו
 עמ"ש דד"ה אז ישיר ישראל כו' עלי צאר ענו לה בהציחור שס. ומ"ש דד"ה שחורה
 אני ונאהו דרוש השני שדוקא ע"י הירידה למטה נעשי' בהו' כלה ונמשך יחוד העליון
 כו' ועמ"ש מזה דד"ה וישב יעקב ודד"ה חסירה לה' כי גאה גאה ודד"ה מי מנה עפר
 יעקב ועמ"ש צצה"ז פ' שלח על המאמר דקע"א והי' ציוס ההוא ילאו מ"ח מירושלים
 ועמ"ש עוד מענין שהמשכה סוכ"ע הוא בעוה"ז דוקא דד"ה ליון במשפט תפדה ודד"ה
 אני לדודי ודודי לי דרוש השני ולכן נאמר אכלתי יערי יולר אור עם דבשי ק"ש זח"ג
 פ' פינחס דרכ"ו ע"א הרי העלאת מ"כ דמלאכים לגבי העלאת מ"כ דנש"י זהו כמו
 יערי לגבי דבשי. וזהו ג"כ ענין כחפוח הס נש"י בגמ' פ"ע דשבת למה נמשלו ישראל
 לחפוח כו' בעלי היער היינו מלאכים עליו שטים עומדים וזה"ע יערי כו'. נמלא קילור
 הטעם שהניח הקב"ה מה שלמעלן וירד בשל מען כי למעלה בצחי' שרפים עומדים
 גמשך האור מבחי' ממכ"ע וז"ע עומדים במדרגה א' עמ"ש דד"ה ועתה יגדל נא מענין
 עומדים ומהלכים. אבל ע"י הירידה למען בצחי' עליו שטים עומדים נמשך האור מבחי'
 סוכ"ע ע"י העלאת מ"כ בקיום החומ"ל וכמ"ש ע"ז ונתתי לך מהלכים בין העומדים
 ועמ"ש ע"פ והתהלכתי בחוככם. והעללה והמשכה זו ז"ס היחוד עליון שהוא ההמשכה
 מבחי' סוכ"ע להאיר בשכינת עוון ע"ד יחוד הי העולמים מלך כו'. ועמ"ש במ"א עבודת
 הקרבנות להמשיך חיות בצחי' כמראה אדם והיינו ריח ניחוח לה' שיהי' בחי' ש' הוי'
 שהוא האור וחיות דז"א. והנה יש צ' שמות הוי' כמבואר דד"ה וירא ישראל וסד"ה
 ועשית לין וע' מענין צ' שמות דד"ה זאת חוקת החורה ולכן י"ל ע"י עבודת צהמ"ק
 שלמעלה ממשיכים האור משם הוי' דלחחא. אבל ע"י צהמ"ק שלמעלה ממשיכים בצחי'
 אדם מבחי' הוי' דלעילא וע' זה"ב קב"ב א' צענין כמראה אדם בכ"ף הדמיון וגם עי"ז
 גילוי ועת"י יתיב וזהו וציוס שמחת לבו זה צנין צהמ"ק. וזהו הטעם כי ויקח מאבני
 המקום דוקא. ובת"א פי' אבנים הם אותיות כו' וישם מראשותיו שהגביה והעלה אותם
 למעלה מעלה מהשחל' כו'. וענין העלאת האותיות י"ל ע"י ההפלה כמ"ש דד"ה מזוזה
 מימין צענין מע"ע קושר כחרים לקונו מחפלותיהן של ישראל כו'. ודד"ה כה תצרכו
 את צנ"י ושם פ"א צפי' וברכת את כו' את דייקא והן האותיות שמא' ועד ת' כו' ודד"ה
 נאוו לחייך צחורים פ"ג פי' וזהו ויקח מאבני המקום כי הוא ית' מקומו ש"ע כמאמר
 ברוך המקום בחי' ממכ"ע ואבנים הם בחי' אותיות שנפלו בשצנה"כ ויעקב הוא
 המציאן ומעלה אותן למעלה כו' וע"ש שמה גמשך בחי' לוארך צחרווי' כו'. ואפ"ל ג"כ
 שעי' העללה זו של אבני המקום נמשך בחי' ערש"מ וע' מענין ערש"מ בגמ' ר"פ
 בילד מצרכין וע' מזה בתו"א דד"ה בכ"ה בכסליו ועמ"ש מזה דד"ה ראו כי ה' נתן לכם
 את השבת ושם ספ"ד. וע' במא"א אות ר' סל"ב רלון נק' היסוד כו' וזה"ע ונתתי שלום
 בארץ ע' צח"ג בחקתי דקי"ג סע"צ פי' דאתי קוב"ה לאתחברא בצנסי' שיהי' גילוי הדעת
 למטה כמ"ש דד"ה והי' מדי הדש צפי' בקש שלום והיינו ערש"מ שצחי' מקום ממכ"ע

יחיד ויתגלה קוב"ה בחי' סוכ"ע והיינו ע"י ההעלמה ויקח מאצני המקום כו'. ומכ"ז יוצן ענין אפי' במאנין דילי לא אשהמש אלא במאנין דילך כי ע"י מאנין דילך דוקא בחי' ויקח מאצני המקום כו' ע"י העלמה זו דוקא נמשך בחי' ערש"מ כו'. ואפשר שעד"ז יש לפרש המד"ר בשה"ש ע"פ ראשך עליך ככרמל אמר הקב"ה הרשים שבכס הציצי' עלי כאליהו כו' הדלי' והרשי' שבישראל הציצי' עלי כדוד כו' והיינו משום דעכ"פ הוא מצחי' מאנין דילך כו' ואדרבה מה שהוא דל ורש זהו נמשך מפנימו דסיהרא כמ"ס בזה"א וישב דקפ"א ע"א ואלין אינון דאתרשי בהו קיב"ה לבתר שהרי הם דוקא ממאנין דילך שסבלו עמה כו' וענין ככרמל היינו שסס נאמר ב"פ ה' הוא האלקים וכמ"ס הענין בד"ה טובה ישראל דרוש הראשון:

והנה בעה"ק חלק התכלית פמ"ג כ' לפרש ל' קומה וז"ל כל לשון קומה המזכרת כלפי מעלה ענין ההתקוממות והעילוי להאציל מלמעלה בדין או ברחמים כפי המצטרך להנהיגת הגבראים כפי קיבולת וכפי משפעת. קומה ה' ויפולו אויביך. והענין כי למעלה אמר ויהי בגסוע הארון שהוא רמו לה' אחרונה (ע' זח"א דל"ג סע"ג ור"פ נח דכ"ע סע"ג) כי לה' המלחמה באויביו ה' (ע' זח"ב פ' בשלח דנ"ו ע"א) לטקור דיוורין להכניע את כנען ולהוסיב דיוורין (ילקוט ח"ב ד"ג ע"ג רמו י"ד ע"פ הגה ארון הצרות ארון כל הארץ בשם פסיקתא). ולזה אמר קומה בה' ולא קום לרמו לה' אחרונה שחקים בהתקוממות ועילוי לקבל מפחד ה' והדר גאונו (י"ל כוונתו פחד ה' מדת הגבו' והדר גאונו כינה) ובה יפולו אויביו ויטו מנאליו ויעשה בהם נקמה ודוד פי' ואמר תליס רסי' ס"ח יקום אלקים שהוא מדתו יפולו אויביו ומסה סיתף עמה מדה"ר ואמר קומה ה' כדי שיהי' כלילה ברחמים לישראל. וז"ס אמרו טובה ה' רצנות אלפי ישראל מלשון בשובה ונחת חושעין עכ"ל. וביאור הענין כי הגה יש לדקדק דכאן בפסוק קומה ה' ויפולו אויביך מבוואך שהם הגבראים אויבי ס' הוי' וכן אמר בפסוק כי הגה אויביך ה' כי הגה אויביך יאבדו וכאן א' יקום אלקים יפולו אויביו מביאר שנק' אויבי של ס' אלקים. והענין כמבואר בד"ה טובה ישראל דרוש הראשון פ"ג צפי' ה' הוא האלקים כי ה' הוא גילוי אה"ס כו' הוא הוא עלמו האלקים והלמלוס כו' ובהביאור שם פ"א שזה"ע שילוב הוי' באד'. שם אד' הוא הדבור כו' וע' בד"ה שה"ס פ"א בענין ומבלעדי אין אלקים ובד"ה ראשי המעות פ"א. וענין אויבי ה' אלקים זהו מאמר המין מפלגך לעילא דהורמין מפלגך ולתתא דאהורמין בד"ה ששים המה מלכות דרוש הא' פ"א ובד"ה ששים המה מלכות דרוש השני ספ"ג וגבי וע"ד זה נסמי' עינו של בלעם הרשע כו' באמרו עמוד עינים מראות ברע כו' ורק בבחי' רס על כל כו' ולכן נק' אויבי אלקים כי הם קרו ל' אלקא דאלקי' ועוז את הארץ בידי המזלות ועוסי' אותם ליש ודבר נפרד כמ"ס בד"ה טובה ישראל הנ"ל פ"ג. ועיקר האזהרה כי ה' עלמו הוא האלקים ממש וזהו שנק' ג"ב אויבי ה' וע' בבחי' ס"פ נח בדרוש דור המצול ודור הפלגה ועז"א קומה ה' ויפולו אויביך פי' קומה ה' אחרונה להתחבר בשם ה' וזהו ע"ד ותקם את דברך כי לדיק אתה פי' כמ"ס בביאור אלה מסעי דרוש השני ד"ה לבאר ענין המסעות פ"א דפ"ע ע"ג וז"ל

והנה פי' קומה ה' כי הנה יניקת החילוני' הוא מבחי' שערות דמו' וזהו כרחל לפי גווייה נאלמה כו' כשהדבור בגילוי' והיינו בעולמות דקדושה כו' משא"כ כשנמשך הדבור להוות העשי' כו' הרי הדבור בבחי' גלות כו' והיינו מל' דעשי' שמלוכשת בקלי' כמ"ס גד"ה ראה ריה בני כו'. והנה כנסוע הארון כו' ה"ז עליו המל' כו' וז"ע קומה ה' אחרונה שלא תהי' כרחל כו' נאלמה פ"א וחקם את דברך כו' ועל ידה יש ג"כ קימה ועלי' לז"א כו' ע"ס ולכן בעילוי' הדבור ממילא יופולו אויבך כו' כי יניקתם רק כשהדבור בבחי' אלם כנ"ל משא"כ בגילוי' הדבור. והנה קומה ה"א אחרונה. הוי' זהו ע"ד שילוב אד' זהו' כו' וע"ס ציבור שובה הנ"ל דבחי' שילוב אד' זהו' זהו' כו' גבוה יותר כו'. ועו"ס בעה"ק שם וז"ל ומה שאמר קומה ה' למנוחתך אהי' וארון עורך הוא הטנין בעלמו זה למנוחה ורחמים להתייחד תשכ"כ סוד החתן עם תושבע"פ סוד הכלה כו' זמין למלכא ולמטרונכא בזהר ר"פ וילא עכ"ד. א"כ לפי' קומה כו' יופולו זהו בעלי' הדבור לקבל מקו השמאל בשיתוף מדה"ר קומה ה' למנוחתך זהו עלי' המל' בקו האמצעי מדה"ר ואח"כ יבאו להתייחד תשכ"כ עם תושבע"פ :

קצורים מדרוש הג"ל עד סעי' ז'.

(א) ענין קומה ה' ויפולו אויבך וענין קומה ה' למנוחתך כי ענין אויבך ע"ד ויאבק איש עמו. מלחמה לה' בעמלק. אך ציהמ"ק נק' אל המנוחה שע"י יהוד הע"ס הם בעלי' ממילא וא"ל מלחמה. וזהו קומה ה' למנוחתך ועמ"ס ע"פ הזה"ג פ' פינחס דר"ג בענין שאלו שערס ראשיכם כו' ויצא מלך הכבוד למיעל אורייהא בארונא ומ"ס כפ' ויצא מלך הכבוד. וזה"ע שלום בפשמ"ע ושלום בפשמ"ע. ועמ"ס כמ"א בענין שלע"ל יהי' ריבוי השלום וגר זאב עם כבש כו'. וזה"ע שלמה וענין מלך שהשלום שלו כו'. ואפ"ל קומה ה' ויפולו זהו ה' דז"א וקומה ע"ד עמדת להם בעת לרתם הגבהת המוחי' וגדלות ז"א והתהפכותו צביה שס' מקום החירות מיניקת כו' וענין קומה ה' למנוחתך י"ל הוי' דע"ק כו' וה"ע מלך שהשלום שלו כו' :

(ב) ארץ החגלות האבודה הוי' על מזה"ה והפנימי ע"י ג' בחי' כהנים לוי' וישראלים שהן ג' קוין כי הצוגה בשמים מעליותיו הוא ע"י ואגודתו על ארץ כו' וז"ע כהנים בעבודתם קו ימין ימין מקרבת ה"ס הקרבן :

(ג) והלויים ועבד הלוי הוא שירה על היין המשמח חלקי' והיינו ע"י האה' כמעלת הזהב כו' והשמחה בחי' אס' הצנים שמחה (ואפ"ל מזה נמשך שמחה משמחה ריעים האהובים כו' כל המשמח את החתן כו' גם מזה נמשך בעטרה שטערה לו אמו כו'. וא"כ לוי' וכהנים ע"ד ויין ישמח כו' להבדיל פנים משמן גד"ה לאינה וראינה דרוש השני טעמ"ס :

(ד) וכדרי להמשיך השראת השכינה צביהמ"ק מאבנים אמר דוד וחשיך ירגנו כו' (ע"כ צבה"ז שלי') וחשיך הם כהנים שהם מחשדים דאי' שנעשו מגבו' דאבא. וענין הפדיש דאי' ברבה חירות דרור. והחמושיית לפרעה. וזה"ע שוב הנמשך מבחי' ותחלב לחותו מרחוק. וענין ירגנו ע"ד ושם אהיו יובל הוא הוי' אבי כל תופש כמור כו' :

(ה) **יִרְנְנוּ** דכהניס צמה' ורעו"ד. וכמו מרכבחה עילאה לגבי מרכבחה תתאה. ואפ"ל ע"י וחסידך ירננו ממשיך מבחי' מקור החסד דלית שמאלא ע"ד הוסיפה ימינך וענני וא"כ כמו שהיין משמה ש' אלקי' כך עי"ז משמח ש' הוי' כשהוא בבחי' אלקי'. וזוהו קומה ה' למנוחתך כו'. והת"י פי' והסודך הם הלויס וזוהו ע"ד פ' שמע אור הנצורה בכלי החסד. וע"י וחסידך ירננו נמשך חסד ואמת נפגשו וללוי אמר תומיך ואוריך לאיש חסידך כו'. גם הטעם שנק' הלויס חסידים כי בית לוי בינה הנק' חסידה. ובחי' חסד ואמת נפגשו להיות ואמת ה' לעולם כו' :

(ו) **אָפִי** צמאנין דילי כו' ערסא דדהבא כאשר ז"א צהיכל הצניח אך ע"כ יעו"ב כו' ודבק בו' ואזי ויקח מאצני המקום והם הציצים עליו יותר מערסא דדהבא כי ציוס חתונתו זה מ"ת שנאמר צה הנחמדים מזהב :

(ז) **מֵאֲנִין** דילי כלים דאלימות ומאנין דילך כלים דצ"ע כי צהס ועל ידס ההעלאת מ"ג של הכלה להיות היחוד כו'. גם ע"ד כי כל בשמים ובארץ כו' שהינח מה שלמען וירד בשלמען כי למען האור מבחי' סדר ההשתל' ממכ"ע שרפים עומדים אבל למען ע"י אההפכא השוכח לנהורא ממשיך מלמעלה מסדר ההשתל' מבחי' סוכ"ע וה"ע היחוד ונחתי לך מהלכים בין העומדים וזוהו ויקח מאצני המקום העלאה מבחי' מאנין דילך. ועד"ז עלי שטים נעשו עומדים שנחפך מבחי' נהל השטים כו' ולכן עי"ז דוקא ערש"מ ונחתי שלום בארץ מבחי' מלך שהשלום שלו כו' :

על שולי הגליון כבי"ק. שיר הלויס עליות האורות וכתיב ירננו האשכה ועליות הכלים כמו שיר שבת :

עוד לדרוש הנ"ל.

א **בַּמִּדְבָּר** ר"פ תרומה ר' צרכיה פתח כי כל בשמים ובארץ. כל מה שיש למען יש למען כו' ולא עוד אלא שחביב כל מה שלמען כו' תדע לך כו'. וע' כה"ג צוח"ג פ' פינחס דרמ"ב ע"א צפי' ויקח מאצני המקום כו' וע' צמד"ר פ' וילא צפי' ויפגע במקום דהיינו בחי' מקומו של עולם ועד"ז ענין ויקח מאצני המקום כו' וכמש"ש אכן יש ה' במקום הזה כו' :

ב **וַהֲגִדָּה** עיקר ענין צהמ"ק והמשכן הוא ע"י הקרצנות שנק' לתמי'. רעיית מפרנסתי ישראל מפרנסין לאציהם שבשמים. וע' מזה צסידור שער חג המלות. ולכאורה זה תמוה. אך יש להקדים ענין השראת אלקות צצהמ"ק כמ"ס ובצוד ה' מלא את המשכן כו' וכתיב כי האמנש ישב אלקים על הארץ כו'. והיינו כי שס גלוי אלהות כמו הנצואה וקצול תפלות משא"כ בבחי' את השמים ואת הארץ אני מלא הוא בבחי' העלם. וע' ציאר שוש אשים פ"ב וכמו צמוח גלוי המחשבה משא"כ צרגל. אך אך שייך צאלהות התקשרות וגלוי צמקום גשמי. יש להקדים ענין צרוך המקום. וענין עושים ראונו של מקום. וע' מד"ר וילא פס"ח שהוא מקומו של עולם. וצמד"ר כי חשא ס"פ מ"ה ע"פ הנה מקום אחי. אחרי עפלה לי. וע' צעה"ק ח"ג פרק מ' המקום הוא המל' והיא עפלה לו כו' ע"ד את העפל כו'. והענין כי מקום הוא ממכ"ע בחי' לך

לך ה' הגדולה והגבורה כו' כי כל כו' ו"ק שהן שרש מעלה ומטה מזרח ומערב לפון ודרום. זד"ה וארא אל הצרהם. משא"כ מהו"ע ית'. וזד"ה והתהלכתי בחוככם וזד"ה אכלוהו היום וזד"ה כי הצרהם לא ידענו וזד"ה בהעלותך. וזחי' מקום הג"ל בטל אללו ע"ד כי עמך מק"ח טפל לך. ופי' ערש"מ סד"ה בכ"ה בכסלו ע"י המלות ממשיך סוכ"ע בממכ"ע תר"ך עמודי אור. וזד"ה מקושש עליה ע"י בכל מאדך. והיינו שבחי' מל' מקומו של עולם יאיר אוא"ם ז"ה הסוכ"ע וזהו ענין זיוס ההוא יהיה כו' ושמו אחד שיהי' נקרא כמו שנכתב היפך מההעלם דעכשיו ע' זד"ה היינו כחולמים. ומוזה יובן איך במקום גשמי בזהמ"ק יוכל להיות הגלוי דהיינו ע"י צרוך המקום נמשך שרש המקום להאיר ולהתגלות שם ולכן מקום ארון חינו מן המדה. וגם שם השם נקרא כמו שנכתב מעין הבחי' שנאמר זיוס ההוא יהי' כו' וזהו כסא כבוד מדרום מראשון מקום מקדשנו כו' ועמ"ש זד"ה והתהלכתי בחוככם :

ועשו לי מקדש. בסעיף ע' דף ס' סע"ב. יש לבאר תחלה ענין הקרצנות. ומתחלה יש לבאר ענין בהמ"ק שנק' מנוחה ונחלה. בדף ס"ג ע"ב. והקילור מזה דס"ז ע"א. ועוד קילור דס"ח ע"א. ולריך לבאר זה ע"ד הטעודה כמ"ש זאג"ה סס"י י"ב. איך המשכת האבוקה ע"י ג' בחי' כהנים לויס כו'. בצוך דס"ח ע"ב עד דס"ע סע"ב ובנייר ד' דפין. ואח"כ נשוב לענין שלמטה חציצין בסעיף ע' הג"ל :

ג וזדרו ובמקום הזה אתן שלום בחי' במלך שלמה שהשלוס שלו. ע' זבה"ז קומה סעיף א' ז' וזאג"ה ס"י י"ב. דהיינו ע"י המשכת תוספת האור שיהי' ע"ד זיעול הנר בפני האבוקה וה"ע ערש"מ שאוי ועמדו זריס ורעו כו' והיינו ע"י ג' בחי' כהנים לויס וישראלים. ואגודתו על ארץ כו' הנך יפה כו' ועי"ז הבונה כו' וההמשכה ג' קוין בחי' כמראה אדם כו' כמ"ש זד"ה קילור איך התגלות האבוקה כו' עד ימין מקרצת. כי אדם ממכ"ע. וכמו מקומו של עולם. פנים ואחור ימין ושמאל הס מזרח מערב לפון ודרום. ראש מעלה רגל מטה. וערש"מ לקשר בחי' כמראה אדם בעלמות אור א"ס. וזהו כאלו עשאוי :

ד והלויים ועמד הלוי הוא. ועכשיו בטעודה. לויס פסוד"ז ע"ז שבחים דישהבח ע"כ ואפו עשר נשים. בחי' ולא תחורו. אשה יראה ה'. אשת יפ"ת. עזרת ישראל שמע ישראל. עזרת כהנים גבוה מעז"י שחי אמות חו"ב ומחלה הכתר. והיינו עזרת אבותינו ז' ברכות ומחלה משמע ישראל :

ה ובר מה שלמטה חציב בסעיף ע' דס"א א' ז'. וי"ל ג"כ למעלה ההמשכה רק מבחי' אדם ושכ"ת. והיינו מיכאל כה"ג ממשיך מהמל' אית מלך לתתא. אצל למטה דוקא ערש"מ להמשיך מסוכ"ע בהמקום. לעיל סעיף ז'. והיינו אהרן כה"ג ממשיך מבחי' אית מלך לעילא ברזא לקדה"ק. שכינתא עילאה. זח"ב יתרו ס"ז ז'. וזהו כי היום ה' נראה אליכם נראה אותיות אהרן אליכם מיכאל כו'. ומלאכים אומרים איה מקום כבודו. שאינו מושג. אצל למטה וכבוד ה' מלא את המשכן. וכו' ד"ה מי יתןך שבשה"ש :

בוך פערטליך עמוד בזהר ויצא. שמה עב"ל הזהר. ועיין
 מזה ג"כ בזה"ג פ' פינחס דרמ"ב ע"א ודף רפ"ד ע"א
 ועיין בספר עה"ק ח"ג פרק מ"ג טענין קומה:

זביאור הענין דהנה כתיב צפ' ראה י"צ ע' כי לא באהם עד עתה אל המנוחה
 ואל הנחלה. ופרש"י אל המנוחה זו שילה. נחלה זו ירושלים. וכ"ה במשנה
 פצ"ח דזבחים דקי"ג ע"ג באו לשילה כו' והיא היטה מנוחה כו' באו לירושלים והיא
 היטה נחלה. ובגמרא שם דקי"ט ע"א פליגי בזה ריה"ו ור' שמעון. ריה"ו ס"ל כג"ל
 במתניתן. ור' שמעון ס"ל מנוחה זו ירושלים נחלה זו שילה. ומציא רחיה מפסוק זאת
 מנוחתי עדי עד פה אשב כי הויתיה. תליס ס"ו קל"ג י"ד. ואומר כי בחר ה' צליון אוה
 למושב לו. שם ס"ו י"ג. והזהר כאן דמפרש קומה ה' למנוחתך דהיינו דוד זמין ליה
 שהוא צבטין בהמ"ק דירושלים. לכאורה זהו כשעת רשב"י שם דירושלים נקרא מנוחה.
 אך אפ"ל דאחיה ככולי עלמא. כי י"ל בכלל נחלה הוא ג"כ מנוחה כמו בכלל מאחס
 מנה. שהרי מפורש בפסוק דירושלים זהו מנוחה כמ"ש בדה"צ ס"ו ו' פסוק מ"א ועתה
 קומה ה' אלקים לנוחך אתה וארון עוונך כהניך ה' אלקים ילצשו תשועה כו'. הרי
 מפורש שהבהמ"ק נקרא נוהך דהיינו מנוחה. וצילקוש ה"ג דף למ"ד ע"ג רמז רע"ג
 ודף ק"ל ע"ד רמז קמ"ט פ"י דהיינו למנוחתך. וכ"כ בשל"ה ר"פ תרומה דף שג"ד
 א' ב' ודף שכ"ה א' ב'. והוא מהשערי אורה. ועיין במד"ר נשא פ"ד דרמ"ז א' ו"ל
 אמר שלמה כ"ד רננות מן פסוק כי האמנש ישב אלקים עד פסוק ועתה קומה ה'
 אלקים למנוחתך אתה וארון עוונך עכ"ל. הרי משמע דלכ"ע נקרא ירושלים מנוחה
 ג"כ. וכמ"ש בש"צ ס"ו ז' ואחיה מתהלך בזהל ובמשכן כו' ושמתי מקום לעמי כו'
 הוא יבנה בית לשמי כו'. והיינו שכל משך הזמן שנבטו ישראל במדבר ארבעים שנה
 לא היה עדיין צחי' מנוחה ושלמות. כ"א היה אז עיקר זמן המלחמה בצווי' ה' המה
 החילוניהם והקליפות שמהם נמשך למטה היל"ד ועמלק והמינים הכופרים בה' להכניעם
 ולכך הסב הקצ"ה אוחס דרך המדבר ובמ"ש בזהר פ' תליה דף קפ"ג סע"ב ו"ל
 פתח ההוא סבא ובמדבר אשר ראית אשר נשאך ה' אלקיך כאשר ישא איש את בנו
 זגו'. האי קרא הכי מבטי ובמדבר אשר נשאך מהו ראית. אלא קודצ"ה דבר לון
 לישראל במדברא מדברא תקיפא כמ"ד נחש שרף ועקרצ וגו' ומדברא דאיהו תקיף
 משאר מדברין דעלמא. מ"ט צגין דההוא שעתא דנפקו ישראל ממלרים ואשתלימו לשחין
 רצבן. פ"י נגד ו"ק. וא"כ היינו צחי' וא"ו של שם הוי'. היינו ששה מאות אלק. וגם
 הוא"ו כלול מיו"ד ה' פעמים לא ותשוב וא"כ זה מורה אשר ה' עילאה מאירה בהוא"ו.
 ובענין פסוקי תורת ה' חמימה משיבת נפש עדות ה' נאמנה מחכימת פתי כו' עד

(חחת הגליון כתי"ק). ואיוו מקום מנוחתי ישי' ס"ו א'. אם יבואון אל מנוחתי תליס ל"ה י"א. וירא
 מנוחה כי טוב ויחי מ"ט ס"ו. ושרי' שר מנוחה ירמי' נ"א נ"ט. א"כ ע"י עסק התורה דיטשכר יומשך בתי'
 מנוחה ובענין ורכ שלום בוניך שמבחי' ורכ יהי' שלום כו' :

משפטי ה' אמת לדקו יחדיו הם ו' פעמים ה' תיבות נגד ששה סדרי משנה המקבילים
 מהמשה חומשי תורה כמ"ס צמד"ר פ' נשא פרשה י"ג אות ט"ז. כמ"כ במספר כנ"י
 כאשר הוא"ו כלול מיו"ד ה' פעמים י"ל שמורה שהוא"ו מקבל מאו"א שהם י"ה. לכן
 הוא"ו כלול מיו"ד מלד אבא. והמשה פעמים כן נגד הה' אימא עילאה רחיבות הגהר.
 וע' זוהר פ' וירא דקו"ז ח' מעגין הוא"ו וצ"פ מקץ דקל"ג ע"כ. וזהו ואשתלימו לשחין
 רצון. וע' עוד מעגין רצנות צד"ה ואתחא מרצנות קדש. אתתקף מלכותא קדישא
 ואסתלק על כולא וסיהרא אתנהירת. כי סיהרא היינו מל' ה"א תתאה וע"י שישראל בשלמו
 צבחי' הוא"ו הרי יכולים להמשיך מצחי' שמשא בסיהרא דהיינו מצחי' הוא"ו ובפרט כמ"ס
 שהוא"ו כלול ג"כ מאו"א שהם י"ה ואז נק' בן חורין בן שמן זוהר ס"פ לך לך. ולכן
 אתתקף מלכותא קדישא שהיא ה' אחרונה. וכדין אתכפייא סע"א. ואפיק לון קודצ"ה
 למיהך צמדצרא תקיפא דאיהו אתר וטולטנו דס"מ חייבא. וכמ"ס בלק"ת צד"ה
 הני לדודי דרוש הראשון פ"ב צעגין עיר מדבר שדה. מדבר הוא צחינת אשר לא ישב
 אדם שם. היינו צחי' אדם העליון אשר על הכסא כו'. ולכן עפר מדבר פסול
 לכסוי. צד"ה אלה מסעי דרוש השלישי. בגין לחצרה חוקפיו וחיליו ולבסתחא רישי' בגין דלא
 ישלוע. ועמ"ס מזה בלק"ת פ' נשא צד"ה נשא את ראש וצד"ה אלה מסעי דרוש השני
 והשלישי. דלשם מצואר שע"ו הוא פעולה לדורות שיוכל כל אחד להכניע גופו צבחי'
 אתכפיא או אתהפכא. וגם זהו הכנה לע"ל שיהי' ונגלקי כבוד ה'. וזהו ע"ד שאמרו
 צמד"ר פ' לך ס"פ מ' אמר הקב"ה לאברהם לא וכבש את הדרך לפני בניך כו'.
 והיינו ע"י מ"ב מסעות שנסעו צמדצר. כנגד שם מ"ב. ועיין מעגין שם זה צפרדס שער
 פרטי השמות פי"ב י"ג. ועיין מזה בסידור שער הק"ש צד"ה להבין ההפרש בין ק"ש.
 ובלק"ת צד"ה ואהבת את. וצביאור אלה מסעי גבי לא יחפין כסיל בתבונה כו'. וז"ש
 קומה ה' ויפולו אויביו. משה פקיד ליה לאגחא קרבא צשאוי. והגם שלגבי המאליל
 א"ס צ"ה כולא קמי' כלא חשיב וכאין ואפס נחשבו. בלי תפיסת מקום כלל. ואיך שיך
 מלחמה לה' בעמלק. ומי יעמוד כנגדו. אך הכוונה הוא שבשחין ישראל עושין רצונו
 של מקום עי"ז נותנים כח צהחילונים והילנה"ר שינקו מלד הקדושה יותר מכדי לרכס.
 ועיין מזה צפרדס שער התמורות ספ"ג ופרק ו'. ויוצן יותר ע"פ מ"ס צת"א פ'
 וישלח צד"ה ויאבק איש. שהעגין שמגזיהים א"ע לינק מצחי' דכחשכה כאורה ונגד
 הקדושה דע"ס דאלילות שהם המשכה שע"י הביטול כו'. ועמ"ס מזה ג"כ בסידור צד"ה
 עצדים היינו לפרעה צמלכים ויוליאנו ה' אלקינו או"א שהלבישו לזרועות דא"א, או"א
 הם חיבור אין ויש תרין ריעין. וכשנמשך ע"י צחי' זו לא נמשך רק במקום הביטול
 הם לאין כו' שיהיו צבחי' תרין ריעין כו'. וזהו דצחינת עזי מסגן צרישא הוא מצחי'
 צרישא חסוכא. אז קליפה קדמה. משא"כ צבחי' והדר נארא. וכמו כשנגמר גידול
 התבואה צעת האסוף החטים הם העיקר וזורקים הקש והתבן וכמ"ס צמד"ר ס"פ
 וישלח פרשה פ"ג. וזהו ענין והדר אומר ו' האמינך היום צחינת יאר ה' פניו אלך.
 וזהו ענין פז"פ. והוא המכונה בשם זוג היינו תוספת אור חדש מרובה על העיקר.
 ממילא אז א"א להילנה"ר לינק מצחי' דכחשכה כאורה מאחר שמשך נמשך ושמר

דרך הוי'. הדרך שמאיר מאור א"ס ע"י ש' הוי' שזהו צע"ס דאלילות. ובמ"ס חגי הוי' כולא חד. אך ציליחא מלרים נמשך לכהך אחרי במדבר שהיו עדיין בצחינה אחריים במ"ס צח"א פ' תלוה בד"ה זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בו' הגחשלים אחרין. אחרין דוקא ולא היה מאיר האור בצחי' פנים בפנים. ומצחי' אחריים דו"כ יש יניקה לצחי' המדבר הנ"ל כמ"ס צמ"א מ' ס"ג. ובזח"צ תלוה קפ"ד. וע"כ היו יכולים להגזיה א"ע לינק בו' כנ"ל וע"כ נאמר קומה ה' ויפולו אויבך :

קיצור כי לא צאתם עד עתה אל המנוחה. זאת מנוחתי. רשצ"י ס"ל ירושלים נק' מנוחה. ושילה נחלה. וכתם מחניתן פצ"ת דזנחים כריס"ו דשילה נק' מנוחה וירושלים נק' נחלה. אעפ"כ מוכרח דירושלים היא מנוחה ג"כ אלא שהיא ג"כ נחלה. משא"כ מתחלה ואחיה מתהלך בו'. ובמדבר מלחמה עם עמלק ויפולו אויבך. מ"כ מסעות במדבר להבניע חוקף של הי"ה"ר ומקורו. והיינו אחר שנשלמו לששים רבוא שהוא"ו כלול מיו"ד ה"א. אזי יוכלו להמשיך השפע לה"א תחלה. והבניעו ע"ד לא ובזש את הדרך בו' והיינו ע"י ש' מ"כ. וע' זהו ס"פ תלוה צענין מזרך מ"כ רך בו' אפ"ל ע"י הכניע הקליפות ע"י ש' מ"כ נמשך צחי' מזרך יהי שס ה' מזרך בו'. וענין אויבך זהו שצ"ס דקדושה נמשך שיהי' ציעול. והי"ה"ר רוצה לקבל מצחי' דכחשה כאורה. ויוליאו ה' אלקינו יהוד אין ויש תרין רישין והיינו שיהי' ציעול היס לאין. וכשנמשך ושמרו דרך הוי' ממילא אין להם יניקה. וזהו ענין לעשות לדיקה ומשפט. וה' האמירך יאר ה' פניו. אך במדבר צחי' לכהך אחרי. ללחם עמלק צחי' הגחשלים אחרין. ועז"כ קומה ויפולו בו'. קומה קיס ה' תחלה לצחי' ש' הוי' ע"ד ארוממך אלקי המלך וש' הוי' מתעלה בעלמות או"ס וא"כ נמשך צחי' ושמרו דרך הוי' בו' :

ב וזכרו כי לא צאתם עד עתה אל המנוחה. אלא צננין צהמ"ק צימי שלמה שצמי שלמה קיימא סיהרא צאלמותא לפי שהיה דור ע"ו מאצדהס כמ"ס צמד"ר פ' בא פט"ו. ואז היה עיקר המנוחה כאשר נעשה מכון לשצחו ית' ובמ"ס האתה תבנה בית לשמי בו' הנה צן נולד לך הוא יבנה בית לשמי כנ"ל סעיף א' ובתיב על שלמה צדה"א סי' כ"צ ח' הנה צן נולד לך הוא יהיה איש מנוחה והניחותיו לו מכל אויביו מסביב כי שלמה יהיה שמו ושלוש ושקט אתן על ישראל צימיו הוא יבנה בית לשמי בו' וזכר מזה צוהר פ' פקודי דרמ"צ ע"א. (בתפלה שבמקום קדונות מנוחה ע"ד כל הקובע מקום לחפלתו ושמתו מקום. ובהגיס לויס וישראלים ג' ראשונות דשמו"ע שכוו שהלויס ממתיקים קו השמאל בן צרכת אגל"א בו' גצורו' גשמים וגם לגמליך אשכז אוסרי לגפן עירה זהו מנוחה בו') ובאמת עיקר המנוחה יהי' לע"ל (ובמשארז"ל יוס שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים סוף מסכת תמיד ובפ"ד דר"ה דל"צ א') לימיה"מ שיקיים צלע המות לנלח ואת רוח העומאה העציר מן הארץ. וז"ל הרמ"ז פ' עקב דרע"א ע"כ עמ"ס צרע"מ שס מלך צחר דגחן חו לא זקיף ואמנכ מישיע הירח גרס מישיע לכל צחי' מל' שצכל העולמות וגם כי צימי שלמה דקיימא סיהרא צאלמותא מ"מ לא הייתה צשלימות אלא שכתעלתה עד הצ"ד דזעיר ולא זכתה למעלת שני מלכים צצחר אחד כי לעולם היא נצחית ע"י זעיר וטפלה אליו ולכן היא מתפללת אליו תמיד עכ"ל. ויובן ע"פ מ"מ

מ"ש בלק"ה בשה"ש בסופו בציאור ע"פ כי על כבוד חיפה בסופו וע' בסידור בציאור זה ושם סד"ה מהרה ישמע בערי יהודה כו'. אך לגבי המשכן שהי' במדבר ואפילו בשילה נק' בהמ"ק בחי' מנוחה ושלמות יותר ממשכן שילה כו'. והענין שבחי' המנוחה והשלוש הוא כשנתייחדו העשר ספירות דאילות על ידי המשכת תוספת גילוי אור מאור א"ס ב"ה עד שנחצטלו ונכללו באחד אז ממילא נכנעו כל החיולוים והיול"ר וא"ל כלל למלחמה עמהם ע"ד הנ"ל סעיף א' אלא שע"י תוספות האור והגלוי מאור"ס ב"ה הם מתחבטלים ממילא כביטול הנר בפני האבוקה. וזהו ענין ושלום ושקט אהן על ישראל. כי ע"י תוספת אור הנ"ל נעשה שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה. ובמשאר"ל במד"ר ע"פ לאינה וראינה צנות לין במלך שלמה. במלך שעושה שלום בין בריותיו מיכאל שר של שלג (י"ל שרשו מבחי' לבושיה כחלג חיור) וגבריאל שר של אש. ולא זה מכבה את זה. והיינו שמיכאל נמשך ממדת החסד דא"י וזהו ענין שר של מים כמו שהמים יורדים מגבוה לנמוך כך ענין החסד להיטיב ולהשפיע השפע למקום נמוך גומל דלים. (ומ"ש במד"ר שר של שלג" כי גוון לבן זהו ג"כ מדת החסד וע' בהרמ"ז פ' שלח ע"פ בלגת שלג ביום קטור. ובמד"ר פ' בראשית ס"פ י"ב מוכח דהמטילו חוס למדה"ד ולוין למדה"ר ע"ש ע"פ ביום עשות הוי' אלקים) וגבריאל הוא בחי' אש שנמשך ממדת הגבורה דאילות (ועמ"ש בלק"ה דה"ה ושמי' כדכד בענין שוהם וישפה שהם בחי' מיכאל וגבריאל יוסף וצנימין) שהוא בחינת רלוא והסתלקות ממטה למעלה והקב"ה עושה שלום ביניהם מזד התגלות אור א"ס ב"ה בתוספות ורצוי מאד מעלמותו ית' דלאו ביה מכל חיטון מדות כלל עד שמתחבטלים שניהם שני מדות חו"ג שלג ואש הפכיים ונכללים כאחד לכך אין מכבה זה את זה וכמ"ש באג"ה פי' י"ב דה"ה והיה מעשה הנדקה שלום. ושם פי' שהתגלות זו זהו ע"י תפארת. וע' בלק"ה פ' תזריע בדרוש קמיפלגי במתיבתא דרקיב מענין התגלות שבתפארת. וזהו במלך שלמה שהוא בחי' תפארת כמ"ש בזח"א פ' בראשית דכ"ע ע"א וצפ' תרומה דקב"ז ע"ב ובפרדס ערך מלך. וזהו ענין המנוחה והשקט שהיה בימי שלמה כשהוכן ענין בהמ"ק שאז נמשך תוספת גילוי אור מעלמות אור א"ס ב"ה ע"י בחי' במלך שלמה מלך שהשלוש שלו עד שנתייחדו כל ע"ס דאילות כאחד בהתכללות אחת ועי"ז נעשה ג"כ השלוש בפמליא של מטה שנחצטלו כל החיולוים ונכנעו תחת סערה דקדושה (ע"ד ורב שלום שבחי' ורב נעשה שלום בלק"ה דה"ה וכל צניך) בלי מלחמה אלא ע"ד כביטול הנר בפני האבוקה כנ"ל:

דג"ה וציאור הענין כי הנה צפי' הוא יהיה אש מנוחה מבואר בזהר פקודי דרמ"ב ע"א שהמשכן שפשה משה הוא מדרגיה דהיינו מבחי' ת"ת והארת הת"ת במל' זהו ע"ד קורבא דהציבותא ולא דנייהא. ושלמה צננין בהמ"ק המשך זו בחי' חביבו דנייהא דהיינו מבחי' ונהר יולא מעדן שהוא יסוד. והוא ענין אלה תולדות יעקב יוסף שעס היות שיעקב הוא בריח החיכוך בחי' ת"ת המבטח מן הקלה אל הקלה עכ"ז שיחי' בחי' תולדות הנשמות מבחי' יעקב ת"ת זהו ע"י יוסף דוקא בחי' יסוד וכמ"ש בזהר בראשית דכ"א ע"ב וצפ' וישב דקפ"ב ע"ב. וענין קורבא דהציבותא

י"ל ע"ד אחד בקת רוחא ברוחא המבואר בזה פקודי דרכ"ח ע"כ . וקורבא דנייחא זהו זוג גופני בזהו הנייחא מבחי' ואל אישך תשוקתך . גם אפ"ל ענין ג' לשונות של חיבה שחבב הקב"ה את ישראל בדביקה וחשיקה וחפילה י"ל קורבא דחביבותא זהו ענין חשיקה וחפילה. וקורבא דנייחא זהו ענין וכו' תדבקון ע"ד ודבק באשמו והיו לבשר אחד וכמ"ש בסידור שער התפלה ד"ה אחרי הוי' אלקיכם תלכו בהבואר בענין וכו' תדבקון יעו"ש . ועמ"ש מזה ע"פ הגה בן נולד לך הוא יחי' איש מנוחה . בדה"א סי' כ"ב ח'. ומזה יוצן נועם דברי רבינו ז"ל בענין הלשון כביטול הנר בפני הצוקה. והוא עפמ"ש בעו"כ סי' תל"ג בענין בודקין את החמץ לאור הנר ולא לאור הצוקה כי הצוקה הוא כינוי אל השכינה בזמן שמקבלת האור מכל מדות הוצר תפארת ישראל כו'. ולכן אין לעשות ביטוי ע"י אור הצוקה חיישין שישרוף את הקליפה לגמרי מפני שאין הרעון בביטוי חמץ לבטל את הקליפה לגמרי א"כ נר נק' מל' כשנמשך בה אור שלא ע"ד נייחא וכמו יחוד דק"ש לפ"ד הפרדס ש"ח פי"ג. אך לפמ"ש בד"ה כי אחת נרי משמע נר ג"כ יחוד לפ"ז י"ל העשיר והדל זה"כ קפ"ז סע"כ שמות ד"ט ע"כ בענין בית ראשון ובית שני במק"מ שם בחי אחותי אחי . גם יש המשכה במל' מחו"ג דרך השתלשלות ויש המשכה מלמעלה מהשתלשלות זהו הצוקה. או הצוקה ע"ד יחי' תרין רעין כו'. ועצ"י סי' רל"ו בשם הגדה. והצוקה נמשך מבחי' ויאבק ע"י שהעלו חבק מזה יומשך הצוקה כו'. ואפ"ל בק"ש אחד ד' רצתי זהו המל' כשהיא בחי' הצוקה שמקבלת מבחי' א"ח א' כתר ומחכמה עד יסוד ח' ספי' וכשנמשך במל' הנק' ד' הוא דל"ת רצתי מלשון דלו עיני למרום :

ב קיצור (ב') מנוחה בימי שלמה דור ע"ו ושלוס אחן בימיו כי שלום זהו ע"י תוספת האור מכתר בקו האמלעי ת"ת הנק' מלך שהשלוס שלו . ועי"ז נעשה ג"כ שלום למטה. כמ"ש באג"ה סה"י י"ב. הג"ה ובמשכן רק ע"ד ת"ת עם מל' וצבהמ"ק נמשך השפט מת"ת ע"י יוסף וזהו עיקר המנוחה. מי מנוחות :

אך הנה התגלות והשראת הצוקה הוא האור הגדול דא"ס ד"ה היה על מוצח החלון והפנימי דמקדש (שהם מל' ובינה כמ"ש בד"ה ושאנחם מים דרום הראשון והם הילוניות הלב ופנימיות הלב. והבינה נק' הצוקה וע"י הצוקה זו לא יחי' בחי' ויאבק איש עמו) דהיינו ש"י עבודת הקדושות היו ממשיכים גלוי הצוקה הזה (כי הצוקה שצבינה י"ל ש"ע גהורין והוא ענין וישע ה' אל הצל שנמשך ע"י הקרבן כו') לגרום יחוד גדול בהע"ם דאלילות . וזהו ע"י ג' בחינות ומדרגות אלו כהנים לויס וישראלים בהתהדרס יחד. שהם ג' קוין דאלילות. כהנים נמשכים מקו ימין חכמה חסד נלח. כה"ג הוא מבחי' חכמה דאלילות. וכהן סתם או הסגן מבחי' חסד . וכהן הדיוט מבחי' נלח. ולויס נמשכים מקו השמאל צג"ה . וישראל מקו האמלעי דת"י (ואפ"ל לכן כלום ג"כ ג' בחי' קהת גרשון ומררי נגד צג"ה וע' בהרמ"ז ס"פ קרת. ועמ"ש ע"פ נשא את ראש בני גרשון. וכן בישראל ג' בחי' ישורון ישראל יעקב כמלא הם שלם שלם שלם והנשים הם צחי' מל') ש"ע"י ג' בחי' אלו נעשה היחוד העליון. (וכמ"ש בד"ה כי ההרים ימושו ושם רפ"ג ש"ע"י שהיו בג' בחי' הנ"ל האזורים והגודים יחד זהו ענין והגודותו על ארץ

יסדה. ועי' דוקא הזונה בשמים מעליותיו. ועמ"ש בזה ע"פ ולקחתם אגודת ארזים כו' עי' והגעתם אל המשקף להיות השקיפה ממען קדשך מן השמים. כי ההתבללות יחד זהו ענין עולם ההיקון שהוא דוקא כלי לגלוי אור א"ס וכמ"ס מזה בד"ה להבין ביאר ענין האבות הן הן המרכבה בת"א פ' יתרו. וכמ"ס בענין הכך יפה רעיתי היופי זהו בשכלול מג' גוונין. וענין היופי הוא תפארת. ותפארת וכתר הוא ענין אחד שמבחי' תפארת שבעליון נעשה כתר לתחתון ועמ"ס מזה בביאר השני דיוקני גבי ומרחך נאווה. עוד נתבאר זה בדרוש ברכת הוימון בענין ששלשה דוקא אומרים נכרך כי שלשה הם רבים ואז יש בכח להמשיך מהבריכה שהיא בינה כו' ועמ"ס ע"פ ואלה המשפטים בענין שהמשפט הוא בשלשה כו'. וזהו ג"כ ענין ג' תפלות ימינא ושמאלא שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקי. וביניהם כלה ע' זה"א פ' חיי קל"ג ע"א. ואף כי טובים השנים ברזל ברזל יחד שהם זו"כ מ"מ והחוט המשולש כו' י"ל זהו ג"כ הבחי' הגבוה משניהם. והיינו ג' בחי' נר"כ זו"כ הם נפש ורוח ובחי' אימא עילאה זהו המקיף לשניהם כי על כל כבוד חופה והיא נשמה. וכן כהנים לויס וישראלים הם נר"כ כו'. וגם ממכ"ע וסוכ"ע ומה שלמעלה מסיכ"ע נק' נר"כ ומה נמשך השלום כמ"ס בד"ה ביום השמיני עזרת. אוריין תליתאי. ביום השלישי יקימו. וגם בענין ג' בחי' הג"ת מה שהמל' מקבלת ע"י חו"ג זהו כסדר ההשתלשלות וע"י ת"ת קו האמצעי מקבלת מה שלמעלה מסדר ההשתלשלות. וזהו ענין הג' בחי' שארה כמותה ועונתה כו'. שארה מבחי' הגבוהה שולחן זלפון. כמותה מבחי' החסד ע"ד וימינו תחבקי בחי' מקיף. וזהו עדיין סדר ההשתלשלות. אך עונתה זהו הבחי' שלמעלה מסדר ההשתלשלות שנעשה התהוות חדשה להוליד נשמות חדשות ומוליד בדומה לו ע"ד חין כאל יסורון וארז"ל חין כאל ומי כאל יסורון. ועתידים לדיקים שיאמרו לפניכם קדוש כו'. ובחי' זו מקבלת המל' ע"י ת"ת. וע' זלק"ת פ' קדושים דכ"ט סע"ד ועמ"ס מענין ג"פ ובכן שהם נגד ג' פסוקים ויסע ויבא ויט עט"י ג' אלו יחד נעשה קי"ס שהוא המשכה מבחי' כי גאה גאה כו' וע' זוהר וירא דל"ח ע"ב ע"פ והנה שלשה אנשים נלבים עליו. וזהו ג"כ ענין שלשה רגלים. ומכ"ז יובן איך המשכ' האבוקה שהוא תוספת ורביי האור בבהמ"ק זה היה ע"י ג' בחי' כהנים לויס וישראלים שנתאחדו יחד בענין הקרבנות כו'. וזהו ג"כ ענין על שלשה דברים העולם עומד על הסורה ועל העבודה ועל גמ"ח. ועמ"ס מזה סד"ה ה' אלקיכם דפ' לילית דרוש השני ועמ"ס ע"פ ושלשת תרד מאד וע"פ נאוו לחייך בתורים. ויש להעיר ג"כ מענין ג' סעודות דשבת. וזהו ע"ד הג"ל בענין נר"כ ועמ"ס בהגהות לד"ה בחדש השלישי ללאה בני מאמ"ל כו' :

והנה עבודת הכהן ברעותא דלכא ובכוונה ובצדקה (עיין זח"ג פ' שמיני דל"ט ע"א וצפ' קרח דקע"ז ע"ב וצפ' וירא דף ק' א') כמ"ס זוהר פי' עובדא הוא מעשה הקרבנות שנק' עבודה שהוא אחד משלשה עמודים שהעולם עומד עליו עבודה כו' ע"י הקרבנות נמשך תוספת אור וגילוי מעלמות אור א"ס שלמעלה מאילנות לעולם האילנות. (כמ"ס במ"א צפי' ריח ניהוח להוי' בד"ה לבצחני אחותי כלה רפ"א ניהוח לשון חות דרגא להיות המשכת שם הוי' כו' ובד"ה והקרבנתם אשה עולה ובד"ה

אני הוי' אלקיכם דרוש הראשון ספ"ב זענין והם הביאו קרבנם לפני הוי' וע' בזהר ר"פ לו . ולכן קרבן גימ' ארך אפים) והיינו כי שרש הבהמות הוא מבחינת עולם התאו שהיא בחינת עולם הנקודים שלמעלה מעולם הצדודים שהוא עולם האלילות רק שנפלו הנילוזים דתאו דרך שצירה דזי"ע להתלבש בנוגה דזי"ע (עמ"ס מעין שצירח הכלים צהגהות לד"ה והנה אכחנו מאלמים אלומים . שהכלים הם אוחיות ובקדושה צחי' עיר אלקימו שם צחי' ביטול צחי' גדול ה' צעיר כו' עיר היינו עולם הדבור כו' אבל כשהאוחיות נמשכין להחיות הים ודבר נפרד לגמרי זהו שצירח האוחיות כו') והם כל הבהמות המותרות ודומיהן ולכך כיון שמתפררים ע"י מעשה הקרבנות שנעשה מהן צחי' העלאת מ"ן לשרשן צחי' והחיות נוסאות את הכסא כו' לצחי' עולם התאו שלמעלה מאלילות להמשיך משם מ"ד מעולם האלילות לייחד הספירות דאלילות. (ותאו זהו כתר צע"ח שמ"א פ"ג) ועיין בספרי המחקר בטורי מאמר ב' פ' זענין הקרבנות שדחק מאד צפי' לחמי לאבי . והעלה כמו המאכל גורם השראת הנשמה צנוף אך שהנשמה מלד עלמה אין לריך למאכל מ"מ חיבורה צנוף תלוי ע"י המאכל . כמ"ב השראת השכינה צצהמ"ק הוא ע"י הקרבנות כו' היינו ע"י הקרבנות מתחזקים הבחינות שצצהמ"ק שיהיו ראויים לקבל גילוי האור כמו שע"י המאכל נתחזקו הגוף שיהיו ראוי להשראת הנשמה . זת"ד . ולפי האמת זה שהאדם מקבל חיות מהמאכל הוא ג"כ לפי ששרשו גבוה מהאדם כו' . והנה ענין צחי' כמראה אדם למעלה שהוא ז"א היינו כי המשכת אור"ם להאיר צנש"י זהו ע"י שמלמלס א"ע להיות צצחי' כמראה אדם . כמ"ס צד"ה משכני אחריו גדולה ועיין באג"ה סי' ז' ד"ה אשרנו מה טוב חלקנו . משא"כ אור א"ס צ"ה מלד עלמו הוא צצחי' כי לא אדם הוא . ועמ"ס מזה ג"כ צד"ה וחתת רגליו כמעטפה לצנת . לכן עיקר העבודה להמשיכו מבחי' כי לא אדם הוא צצחינת כמראה אדם כדי שיוכל להיות הגילוי למעשה . ובמו שאומרים בק"ס הוי' אחד . להמשיך מבחי' יחוד צצחינת אחד . משא"כ צחי' וכד אמת חסדלק מנייבו הוא דסליק לעילא לעילא לגבי צחי' מהותו ועלמותו צחי' יהוד ומיוחד שאינו צגדר עלמין כלל ואינו שורה ומתגלה יחודו ואהדותו צתחזוים . ולכן השבח שנאמר לע"ל היינו ג"כ ציוס ההוא יהיה הוי' אחד וכמ"ס כ"ז צד"ה וארא אל אברהם דל"ב ע"א . ועיין שם סד"ה וידבר אלקיס וארא כו' גבי אבל קודם מ"ת כו' . ובד"ה כי עמך מק"ח . גבי וזהו הצט כו' כי הנה בחיב רס כו' ואין להם יחוס ושייכות אליו כו' ומה נמשך כו' ע"ס . והנה צחי' הוי' אחד וצחי' כמראה אדם הכל צחי' א' . ולכן זהו ענין הקרבן להמשיך אור א"ס צ"ה צצחי' כמראה אדם . ובביטול הקרבנות מסתלק האיר מבחי' זו . וזהו ענין רעייתו מפרנסתי ע"י שני תמידין . כמו עד"מ שהמאכל צגשמיות מחיה האדם מפני ששרש הלימה וחי מעולם התאו וכו' כן חיות ואור צכלים ואצרים דז"א נמשך ע"י העלאת מ"ן מהקרבנות שע"ז דוקא והחיות נוסאות כו' . כמלא לרקו דצרי הצודי צענין הקרבנות שנתן ע"ז משל מענין חיבור הנשמה צצנוף האדם ע"י מאכל כו' רק שהענין צאיפן נאית ואמתי יותר דהיינו להמשיך מאיר א"ס צ"ה שאיר צצחי' כמראה אדם כו' וצחי' כמראה אדם מקבל חיות ע"י העלאת מ"ן מהקרבנות . ולכן נק'

מפרנס י .

מפרנסהי ממש ולא כמו שדחק הכוזרי שהוא רק לחמי לאשי וכו' יעו"ש. ועיין באג"ה סי' כ"ח ד"ה למה נסמכה מובן כמ"ש שהקרבות להמשיך האור בבחי' אדם העליון. והנה אדם ג"כ א' דס. עיין ביאור בשעה שהקדימו. ונש"י אחס קרואים אדם ואין עו"ג קרואים אדם ועיין בענין בקוף בפני אדם בזח"צ קמ"ח רק מקבלים דרך שנה"כ. ולכן בהמ"ק נקרא הדוס רגליו שבו נמשך מבחי' אדם. ופי' רגליו עיין סד"ה קול דודי גבי מדלג ומקפץ ומ"ש ע"פ ועמדו רגליו ציוס שהוא שהס בחי' אוחיות והמשכות בו'. גם ע"ד משארז"ל במדרש איכה ע"פ ולא זכר הדס רגליו. שארז"ל דס מילה שבין רגליו של אהע"ה. ועד"ז י"ל מה שנק' בהמ"ק הדס רגליו היינו שע"י זריקת דס הקרבות ממשיכי' בחי' מדלג בו' ע"ד ועמדו רגליו בו' :

והנה עכשיו תפלה במקום קרבות (כמ"ש בד"ה וארא הג"ל. ובד"ה אני ישנה. ובד"ה לבבתי) וזהו ענין הזאת הדס של הקרבות על המזבח וזכר ושעיר של יום הכפורים גם לפני ולפנים ועל הפרוכת ועל מזבח הזהב. שע"י הזאת הדס של הבהמות ששרשן מעולם התהו שלפני האלילות נמשך מ"ד משרשם ללורך יחוד הספירות. וכמארז"ל בענין ההזאות דיוהכ"פ אחת למעלה ושבע למטה בו' להמשיך בע"ס דאלי' יעו"ש וכך הוא ג"כ בענין ההזאות על קרנות מזבח החילון בו' (היינו פי' שחיס שהס ארבע ר"ל ההזאה על קרן מזרחית לפנות ממשיך יחוד י"ה שהס בחי' מזרח ולפון ע"ד מה רב עוצר אשר לפנת ליראך בו' וההזאה על קרן מערבית דרומית זהו ענין יחוד ו"ה וכמוזן מומ"ש בזהר במדבר דק"כ ע"א. וע' בזהר אמור דל"ה ע"כ בענין ארבע גאולות שהס ע"ד הג"ל. וזהו ג"כ ענין ד' בחיס דתש"ר). וזהו העבודה של הכהן שע"ז אמרו בזהר בעובדא וברעותא דלבא וכוונה. פי' העובדא הוא העבודה במעשה הקרבות ששרש הבהמה הוא מהתהו שלפני האלילות ולכך יגיע ההעלאת מ"ן לשרשם הנעלה להמשיך עלמות אור א"ס דתהו לחיקון דאליילות להיות יהוד הע"ס דאלי'. (ועמ"ש מענין המשכה מעולם התהו בסידור שער הק"ס בד"ה להבין ההפרש בין ק"ס לחפלה שזהו ענין קבלת עול מלכות שמים בו' וע' בד"ה קחו מאתכם תרומה) רק שזאת העובדא מלערך להיות ככוונה ורעותא דלבא כי רוח אמשיך רוח ואייתי רוח בזח"צ תרומה קס"ב וכמ"ש אס ישים אליו לבו. רוחו וגשמחו אליו יאסוף ועמ"ש מזה בד"ה מוזה מימין. ובחי' הרעו"ד של הכהן היינו ע"ד האהבה להיות נמשך אחריו כמים כמ"ש בענין הצרהס זכור אז נמשך אחריו כמים ונאמר בו אחת כהן לעולם. ועי"ז מעורר ג"כ למעלה המשכה בחי' אהבה זו כמים הפגים לפניהם. וזהו ג"כ בחי' האהבה שנמשלה לכסף אשר כסף ל' כוסף וחסוקה. שהוא גוון לבן וגם בקרירות ונחת והוא בענין נמשך אחריו כמים וזהו האהבה דבחי' כהן שהוא מקו הימין. ולכן הבהמ"ק נק' ג"כ נביעת מים חיים ונק' הוא ית' מקור מים חיים בו' (וע' מענין כהן בד"ה לבבתי ע"ד ימין מקרבת וביאור הזכר פ' וירא דקי"צ ע"פ אחותי בת אבי היא זהו ע"ד דברי חכמים בנחת נשמעים. וזהו ענין מש"כ בענין האהבה בנחת בענין נמשך אחריו כמים. וע"ש שאז דוקא ותהי לי לאשה יחוד העליון שזהו ע"י הכהן שודמ"ט. וזוה יש לפרש משארז"ל פרק מפנין שעיון תפלה הוא בכלל גמילת חסדים

גומל נפשו איש חסד . דכמו שהקרצן ע"י הכהן איש החסד ימין מקרצת כמ"כ עכשיו
 החפלה שהיא במקום קרצנות הוא נמשך מבחי' גמ"ח איש חסד . והיינו שהחסד עיקרו
 להמשיך האור למטה וכך ענין הכהן להמשיך היחיד היינו שיהי' הגלוי למטה וכמ"ס
 בד"ה ועשית בגדי קדש גבי ואתרן הוא אותיות נראה כו' שיהא שם שמים מתאחד
 כו' ע"ש . והנה המשכה זו דבחי' אדם זהו ג"כ ענין עושים רצונו של מקום . כי מקום
 ממכ"ע וכן בחי' אדם זהו מחודו"מ . ה' מחשבה האלפק . דס דבור מעשה כו' ע' ביאור
 אדם כי יקריב . וערש"מ המשכת סוכ"ע בממכ"ע עד"ו והיותו נושאית לקשר בחי'
 כמראה אדם בעלמות הוא"ס כו' וזהו ענין הקרצנות כו' :

קיצור אך התגלות האצוקה היה על מזה"ח והפנימי (חילוניות ופנימיות הלצ) ע"י
 חיבור ג' בחי' כהנים לויס וישראלים שהם ג' קוין כי להיות הצונה בשמים
 מעליותיו זהו ע"י ואגודתו על ארץ כו' (והם שלש שלש שלש) וע"ד הקד יפה
 רעיית . ושלשה אומרים נכרך . וזהו ענין שלשה רגלים וכן על שלשה דברים העולם
 עומד . ג' אבות . ג"פ קדוש . ועמ"ש ע"פ ושלחת חרד מאד . והכהנים קו ימין כהנים
 בעבודתם ימין מקרצת ה"ס הקרצן . ריה נוחה להוי' שע"י רוח והעלאת מ"ן צירור
 הבהמה צ"ן לעולם החרו ממשיכים תוספת האור . וכמו שהמאכל מחיה את האדם .
 כך למעלה להמשיך הוא"ס צ"ה צבחי' כמראה אדם . שאז מאיר בנש"י אחת קדושים
 אדם . משא"כ וכד אמת חסתלק מנייהו לבחי' יהוד אין לו שייכות לעלמין . ולכן
 בק"ש אומרים הוי' אחד וכן לע"ל ציוס ההוא יהיה הוי' אחד ולכן בהמ"ק נק' הדוס
 רגליו . וזהו ענין הוהת הדס אחת . אחת ואתה כו' . וכן שמים שהן ארבע וזהו כהנים
 בעבודתם עובדא ורעו"ד רוח אמשך רוח כו' . אהבה הנמשכת כמים כו' . ועכשיו
 חפלה במקום קרצנות ע' בד"ה וארא אל אברהם וצד"ה אזי ישנה ולבי ער ושם ענין
 כאלו עשאוני וצד"ה לאינה וראינה המשכת שיפור קומה . ועיון חפלה בכלל גמילות
 הדיים כמו שהקרצן ע"י כהן ימין מקרצת :

והנה עבודת הלויס שנמשכים מקו שמאל צנ"ה דאלילות הוא לשורר ולומר צבלי שיר
 על הקרצן שהם נק' צהר בדיחי מלבא . והיינו שבחי' האהבה של בחי' הלויס
 הוא מבחי' הנצורות דאלילות שהוא בהתלצנות צנצורות רשפי אש בלהבת יה (שהוא
 האהבה כמעלת הוהב על הכסף שנו' צס"צ פ"ג ע"ש) והיינו דכאשר יחצוץ המשכיל
 בגדולתו ית' אשר אין לה חקר ותכלית כלל שכשמו כן הוא . אין לו תחלה ואין לו תכלה
 כלל . אזי תחפעל לבבו ג"כ באהבה צנצורות רשפי ושלבהת עזה שאין לה תכלה וגבול
 כלל שמאחר שנולדה מן ההתצונות דעלמות הוא"ס צ"ה אזי יהי' האהבה ג"כ צלי
 גבול ותכלית כלל (ועמ"ש מזה בד"ה ראה ריה בני וצד"ה ויקח מן הפא בידו מנחה
 וצד"ה אחס ללבים וצד"ה ושבתה הארץ בענין אהבה שבבחי' אש . וצד"ה שמאלו תחת
 לראשי מענין כמעלת הוהב . וע' עוד מענין לויס צד"ה אזי ישיר משה וצנ"י . וזהו ענין
 שרשם מקו השמאל צנ"ה היינו צינה ההתצונות בא"ס צ"ה איך כי לגדולתו אין חקר
 ומה נמשך גבורה האהבה ברשפי אש ובענין שם מ"צ דאגא צנח) וזהו בחי' הלוי
 שנמשך מגבורות עליונות שלמעלה כו' בחי' אהבה רבה ברלוא והסתלקות שאין לה גבול
 והנה

ותכלה כלל. אך מאחר שטבע הנצורות שלמעלה הוא צחי' רליא והסתלקות שאין קץ
 וגבול להעליות וההסתלקות דנצורות עליונות כדכתיב חלקים אל דמי לך אל תהרש
 ואל תשקוט אל. וכתיב למען יומרך כבוד ולא ידום כו' כנודע. ולזאת ח"א להיות
 נמשך מהם זולת צחי' החתונה שבהם צלמנום גדול ועלום מאד. שמלך צחי' ההסתלקות
 שלהם למעלה נתמעט השפע ונחלמלם צלמנום גדול ועלום מאד עד שאין יורד מהם
 רק צחי' החתונה שבהם שנק' צחי' חלקים מלך הצלמנום וההסתר כנודע. (וזהו ענין
 וחד קליר בת"א פ' וירא בד"ה פתח אליהו וצלק"ת בד"ה כילד מרקדין בענין ב"ש
 אומרים כלה כמות שהיא) עד שנסתעף למטה מצחי' חלקים שהוא מדת הצלמנום
 שהוא צחי' החתונה דנצורות עליונות צחי' גבורות קשות ממש ולכך מלטרף להמטיק
 הגבורות ואין הגבורות נמתקין אלא בשרשן. והיינו השיר של הלויס דהנה ארז"ל אין
 אומרים שירה אלא על היין דהיינו צחי' יין המשמח חלקים ואנשים כו' שהיין הוא שרש
 הלויס (שהוא צנינה דאלילות) דכאשר נכנס יין ילא סוד שהוא המגלה הנעלם שיחגלה
 בצחי' גילוי שהוא משמח את צחי' שם חלקים המסתיר ומלמלם השפע עליונה שלא
 יסתיר וילמלם כ"א יחגלה השפע עליונה למטה כי שמחה היא צחי' החגלות כמשל
 במלך ב"ו שיושב במסתרים צהיכלי מלך חדר בחדר להחציא ובשעת השמחה הוא מחגלה
 לעיני עבדיו במשחה היין כו' כך עד"מ למעלה ע"י נסוך היין והשיר של הלויס
 ממשכיב צחי' גילוי אוא"ס ב"ה למטה לשמח את צחי' חלקים שלא יסתיר וילמלם עוד
 השפע עליונה (שהשיר של הלויס ונסוך היין הכל אחד) והיינו כמ"ש ולגדולתו אין
 חקר וכתיב לתבונתו אין מספר הא כילד כשהשפע נעלמה במקורה ושרשה בצחי'
 סדכ"ס אזי נק' צחי' לגדולתו אין חקר החקר אלוה תמלא דלמחצ"כ. וכשנמשכת
 ומחגלה למטה על השיר של הלויס ונסוך היין המשמח חלקי' ואנשים אזי ולתבונתו אין
 מספר דהיינו שנתהווה ממנה רצוא רצבות מלאכים ונשמות אשר אין להם מספר כלל
 כדכתיב הים מספר לגדודיו כו' אצל יש לה חקר שהיא בצחי' גילוי רק שמתפשט'
 בצחי' אין סוף שאין מספר משא"כ בעודה נעלמה במקורה אזי אין לה חקר כלל כנ"ל.
 וזהו עבודת הלויס להמשיך מצחי' לגדולתו אין חקר בצחי' לתבונתו אין מספר וכדכתי'
 ועבד הלוי הוא פי' הוא צחי' עלמא דאחכסיא צחי' צנינה דאלילות שבעבודת הלויס
 להמשיך צחי' הוא שהוא צחי' עלמא דאחכסיא מההעלם אל הגילוי והיינו ע"י השיר
 של הלויס ואין שירה אלא על היין המשמח חלקים כו' ולכך נקראו צחי' בדיחי דמלכא
 דכמו הצדקן של המלך ב"ו משמח אותו שמחגלה לעיני כל עבדיו כך עד"מ הלוי
 עבודתו לנלח בכל כלי שיר שיחגלה השפע עליונה הנעלמה דאוא"ס ב"ה מהעלם
 לגילוי כו' וזהו צחי' המתקנת הגבורות עליונות בצחי' חלקים מדת הצלמנום וההסתר
 שנמתקין בשרשן ע"י עבודת הלויס לשורר על היין המשמח כו' (ועמ"ש בד"ה
 הכלילי עינים מיין בענין נכנס יין ילא סוד ומה שכחוב בד"ה אורדי לגפן
 בענין כנס ציין לבשו) והנה ח"ע"פ שהלויס ממשכיבם ההעלם לגילוי ע"ד יין המשמח
 עכ"ז י"ל שהכתיב ממשכיבם צנינה יותר גבוה כי ענין ותירשך וילתרך יין הוא צנינה
 וילתרך שמן. ושמן לף ע"ג יין. והיינו כי יש רזא צחי' סוד וכנס יין ילא סוד ויש צחי'

רזא דרזין וזהו גבוה יותר והוא צחי' שמן ועמ"ש בלק"ס בשה"ש כד"ה לאינה וראינה
 דרוש השני בענין ויין ישמח בו' כשביל להגהיל פנים מבמן בו' ושמן זהו מדריגות
 הכהנים שנמשחו בשמן המשחה וגם כי בהקרבתם במנחת נסכים היה שמן. ועמ"ש
 מענין מארז"ל כל הקורא ק"ש בלא תפלין באלו מקריב עולה בלא מנחה ונח בלא
 נסכים בהגהות לד"ה כי תבואו אל הרץ מושבותיכם:

קיצור והלויים ועבד הלוי הוא שירה על היין המשמה אלקים מקו השמאל אהבה
 כמעלת הזהב בו' להסתלק למעלה. ומה נמכך למטה וחד קלר. ע"כ לר"ך
 לשמח ש' אלקים צחי' אש הבנים שמחה בו'. ההמשכה מצחי' ולגדולתו אין חקר צחי'
 ולתבונתו אין מספר. הג"ה נכנס יין ילא סוד רזא סוד ה' ליראו לכן משמח ש' אלקים.
 אך כהנים משוחי' בשמן קף ע"ג יין רזא דרזין. ויין ישמח בו' כדי להגהיל פנים משמן
 לכן הלויים היו עפלים לכהנים כמ"ש וילוו עליך וישרהוך ועמ"ש מענין שמחה בענין
 שמח שמחה רעים האהובים בו' כל המשמה את ההין בו' ואח"כ היחוד גופא צחי'
 שמן ששון כי דוקא אחותי בת אבי היא אז ותבי לי בו'. וזהו ענין ק"ש ותפלין בו' כמו
 עולה ומנחה בו'. ועמ"ש ע"פ ועבד הלוי הוא בענין שהבינה נק' הוא אף שהחמה
 שגבוה מהבינה נק' אחת אלא לפי שהבינה היא בחר דז"א בכל מארך בו' ועד"ז
 לויס כמעלת הזהב בכל מארך. ובחי' כהן אחת כהן לעולם מצחי'. חכמה כי אחת
 אבינו. וע' זח"ב שמות דז"א בענין איש מצית לוי משמע חיבור חו"ב היינו שער
 החמשים דבינה המחבר חו"ב אין ויש ומ"מ כהנים עלם החכמה גבוה יותר כנודע
 מענין לעליונים נדמה למטה ע' בלק"ס גבי שבעות בביאור מטע ע"פ וספרתם לכם.
 וענין שמה י"ל חסדים דאימא כמ"ש בביאור רמי ובמחי. וזהו בענין החד שגבורה
 וגם כמו כי הדם הוא הנפש ובהרמ"ז תולדות קל"ה שהשמה מגבורות הנמשקות
 בסוד יין המשמה ואין לך גבורה. נמתקת יותר מגבורה דעתיק וכן ח"ס כחמד טב
 דשכיך בו' בוח"ג נשא קב"ח. ואפ"ל מה שהלויים יש נכחם להמשך השמחה וזה מפני
 ששרש מצית לוי צחי' לויטן חיבור חו"ב כנ"ל נהר הולא מעדן להסקות את הנן צחי'
 ענג עדן נהר נן ובענין לויטן זה ילרח לשחק בו. ולכן עומדים על ע"ו מעלות השעילות
 מעזרת נשים לעזרת ישראל. היינו צחי' י"ה זהו ענין ע"ו שיר המעלות. והם המעלים
 המל' מצחי' עזרת נשים צחי' נוק' היכלית דבריאה לעזרת ישראל צחי' כי שרית עם
 אלקים בו'. ובחפלה צחינה זו זהו ענין ע"ו ששחם דיבחת. שהוא סוף פסיד"ז דוגמת
 שיר הלויים. וענין מיתוק הגבורות מבואר בהרמ"ז פ' חזריע סוף דף מ"ב וז"ל בכל
 ענין הזוג שלמעלה הוא שהחסדים מבסמים את הגבורות עכ"ל. והנה הקרבן היא לשם
 הוי' דוקא דהיינו ענין רית יתוח להוי' וזהו ע"ו הכהנים שהם מקו ימין. ולכן בכל
 הקרבנות לא נזכר שום שם זולתי שם הוי'. אך עכ"ז ל"ל ציור עשות הוי' אלקים. וכמ"ש
 וידעת היום בו' כי הוי' הוא האלקים. וזהו ע"ו הלויים שאומרים שירה על היין שהיין
 משמח שם אלקים כנ"ל וזהו ועבד הלוי הוא פי' הוא היינו שיהי' צחי' הוי' הוא
 האלקים בו' זהו ע"ו הלוי לי לוי ומיבור. ועיין בד"ה אז יסיר משה ובג"י צחי' לויס
 פסיד"ז ובהנים שמו"ע לכן ללוחא בנשאי צחי' אהבה שמצחי' מים או שמן בו' והנה
 ישרא

ישראל אף שהם למטה מכהנים ולויס י"ל זהו כמו סגול שהקודה האמלעית היא למטה
 מצ' הנקודות צחי' לשארית נחלתו והיא מתעלה אח"כ להיות על גביהס צחי' סגולתא
 וכמ"ס ע"פ ושלשת חרד מאד. וזהו ענין ישראל לסגולתו ועיין מענין עזרת נשיב ועזרת
 ישראל במח"א אוח ע' סעיף י"ג פי' כי הוי' סוד עזרת ישראל. ושם אד' עזרת נקיס.
 ושניהס עזרת אבותינו. ועמ"ס בלק"ת סד"ה הוי' לי בעוזרי כו' :

והי' זרעך בעפר הארץ . פט"ז דשבת קי"ח ז' כל המשמח את השבת נוהנין לו
 נהלה בלא מלריס כיעקב שנאמר בו ופרלת כו' וע' מזה במד"ר פ' בראשית
 ס"פ י"א אברהם שאין כתיב בו שמירת שבת ירש את העולם במדה כו' יעקב שכתוב
 בו שמירת שבת שנאמר ויחן את פני העיר כו' ירש את העולם שלא במדה שנאמר והי'
 זרעך בעפר הארץ ופרלת כו'. ועמ"ס בלק"ת ס"פ מסעי בד"ה ענין נחלת יעקב.
 ובמהרש"א בשבת שס ויהי' לפי דרשה דהבא ופרלת מלשון פריצת והריסת גדר שלא יהי'
 לנחלתו גדר ומלך כו' עכ"ד. וכ"ה במד"ר וילא פס"ט ופרלת כד"א עלה הפורץ לפניהס
 במיכה ס"ו ז'. והטעם דשייך זה בשמירת שבת כמ"ס בזה"ג ס"פ אחרי דע"ט ע"ג
 בענין מזמור שיר ליום השבת כו' דהא עתיקא אחגליא וזוגא יודמן . ר"ל תוס' אור
 למעלה מסדר ההשתלשלות ולכן כל עסקא דשבתא כפול כמ"ס במדרש תליס ס"ו ל"ב
 ע"פ מזמור שיר ליום השבת. וע' בחולע"י צנונת שבת ססעי' ע"ו. ובמהרמ"א
 פ' אמור :

ב במד"ר וילא פס"ט והי' זרעך בעפר הארץ מה עפה הארץ אינו מתברך אלא במים
 כו' ועמ"ס בד"ה הבאים ירש יעקב בענין אשריכס זרעי על כל מים. עו"ס
 מה עפר כו' והוא קיים לעולם וע' במד"ר בקהלת ע"פ והארץ לעולם עומדת אלו
 ישראל. ופרלת כו' כנ"ל :

ג במד"ר בשלח פכ"א קל"ט ז' צוכות יעקב אני קורע להס היס שנאמר ופרלת
 ימה כו' :

ד בשלח פכ"ה דקמ"ב ז' והי' זרעך בעפר הארץ כשיגיעו בניך עד יופר הארץ
 אוחה שעה ופרלת ימה וקדמה כו' הוי מקיס מעפר דל . וע' בזהר
 וישלח דק"ט ע"א בענין מקיס מעפר דל. מד"ר הלוא פל"ח קג"ד ז' והי' זרעך בעפר
 הארץ . בחקתי פל"ה דר"ו סע"ד ונברכו כך כל משפחות האדמה כו' :

ל' התו"א פ' ויצא עם הגדות .

ועוד הגהות בדרוש ב"י על ל' התו"א הוה הוצג למטה .

בת"א ד"ה ושבתו שלום אל בית אבי והי' הוי' לי לאלקים והאבן הזאת אשר שמתו
 מלכה יהי' בית אלקיס כו' ולריד להבין השייכות של האבן עם שש הוי'
 שכשהוי' יהי' לאלקיס אז דוקא יהי' האבן בית אלקיס כו' גס לריך להבין כי לשון האבן

הזאת הוא לשון נקבה ומלת יהי' הוא לשון זכר יי' (הג"ה וגם ז"ל מ"ש אסי יהי' חלקים עמדי כו' ואז והי' הוי' לי לחלקים. וכי שייך תנאי ח"ו ובודאי לינו דרך תנאי ח"ו וא"כ מהו אם כו' ואז והי' כו' וע' מזה בילקוט פ' ואתחנן דף רס"ו ע"א רמו תחל"ג. וצבתי ר"פ וילא דמ"א ע"ג. וע' מענין ושבתי בשלום צוח"א פ' בראשית דכ"ג ע"ג וצח"ז תיקון כ"ג דס"ה ע"ג וצמד"ר במקומו פ' וילא ס"פ ס"ט ופרשה ע' וצילקוט צאיוז סוף רמו כ"ג. ומענין והי' הוי' לי לחלקים צמד"ר שס פ' ע'. ומענין והאנן הזאת אשר שמתי מלצה צוח"א פ' נח דע"ג א' וס"פ תולדות דקמ"ו ע"ג וצפ' ויחי דרל"א ע"א וצפ' פקודי דרכ"ט סע"ג ודר"ל ע"א וצפ' פינחס דרמ"ג סע"ג עכ"ה). ולהבין אח כל הג"ל לריך להקדים ולבאר מ"ש לעיל מניה ויפגע במקום ויקח מאבני המקום וישס מראשותיו וגו' וישס אותה מלצה כו' ול"ל ענין האבנים מה הן וגם מהו שהי' תחלה אבנים הרבה וכמ"ס ויקח מאבני המקום וגו' ויעקב עשה מהן אבן אחת כו'. (וע' מזה צמד"ר פס"ה וצוהר וילא דקמ"ו ע"ג ודף קמ"ח ע"ג פ' בראשית דמ"ט ע"ג ס"פ וירא דק"ך ע"א וצפ' פינחס דרמ"ג ע"ה). אך הנה בראש הפרשה כתיב וילא יעקב מבאר שבע וילך חרנה. פי' יעקב הוא צחי' יו"ד עקב שהוא צחי' המשכת חכמה עילאה שהוא צחי' יו"ד למטה מטה גם צחי' עקביים (עמ"ס מזה לקמן סד"ה וישב יעקב ועמ"ס בלק"ת פ' בלק סד"ה מי מנה עפר יעקב) וזהו וילא יעקב מבאר שבע וילך חרנה שצחי' יעקב הוא המנוסך מצחי' באר שבע שהוא למעלה מעלה איהו וחיוהי וגרמיהו חד עד השתלשלות למטה מטה למדרגה היותר תחתונה שהוא צחי' חרן (וע' צמד"ר פ' וילא פס"ח ר' יהושע בן לוי פתר קרא כו' וצוהר דקמ"ו ע"א ר' שמעון אמר כו' וצס"ת שס דקמ"ז סע"ג ודקמ"ה) ובאשר יבואר לקמן צע"ה יי' וכמ"ס (אחתה הוא מלכי חלקים) ליה ישועות יעקב (תליס סו' מ"ד ה' ועיין מזה צוח"א ס"פ וירא דקו"ע) ישועות הם ש"ע נהורין עילאין וצחי' יעקב מחצר וממשיך אותן למטה צחי' עקביים ג"כ וגם ישועות הוא מלשון שעה כמ"ס וישע ה' אל הצל וגו' שהוא צחי' ירדת והמשכת אורו יה' למטה מטה כו' (הג"ה ועמ"ס מענין ישועה

לקמן

א וצחיין צוח"א פ' בראשית דכ"ג ע"ג דקאי על הגאולה שזהו ענין ושבתי בשלום כו' ע"ס והוא כמ"ס צמד"ר רבה צפ"ס ע"פ שובי שובי השולמית ד"פ שובי כנגד מזרים צבל כו'. וכ"ה ג"כ צמד"ר רבה פ' תולדות ר"פ ס"ו. וזהו כענין מ"ס צוהר כפ"י ושבתי בשלום כו'.

ב וצחי' וענין המשכת היו"ד הוא ענין היו"ד דסס הוי' כי חלק הוי' עמו שיש בכל נפש שס הוי' כמ"ס צמ"א צד"ה ראה אנכי נותן. וצ"אור הענין דהנה ד' אותיות דס' הוי' כללות ענינם הוא רק מצחי' למלואם והתפשטות צלצד והוא אותיות י"ה שהיו"ד הוא חכמה צחי' נקודה צחי' למלואם והה"א הוא בינה צחי' התפשטות לאורך ורוחב ואותיות ו"ה הוא שנמשך מאותיות י"ה והן נכללי' באותיות י"ה וכמ"ס כי ב"ה ה' לור עולמים כו'. והנה יש להבין ענין הלמלוא דיו"ד מהו דלכאורה יובן ענין הלמלוא הזה בפשוטו דהיינו מניעת אור ושכע מלד צחי' הדין כמו הלמלוא שנק' דין ועונש למטה שהוא היפך מצחי' החסד והטוב ולכן נמשך מזה מניעת אור ושכע. והנה בלמ"א לומר עד"ז ס"ו צחי' למלואם זה דנקודה חכמה שבלות היו"ד כי הרי צחי' החכמה אדרבה

היא

לקמן בד"ה בכ"ה בכסליו בענין וילגש לדקה כשריין וכובע ישועה צראשו וצאג"ה סי' ג'
 שהוא ענין יאר ה' פניו אליך וכמ"ש כי עוד אודנו ישועות פניו חלים סי' מ"ב ו' וסזה
 נמשך ע"י הדקה ולכן נק' ישועות יעקב כמ"ש צמד"ר פ' בהקתי פל"ו ואין לדקה
 ומשפט אלא ציעקב שנאמר משפט ולדקה ציעקב אהה עשית. וע' בסידור ע"פ אל
 חצטחו צנדיצים צפן אדם שאין לו תשיעה כו' ע"ש ולכן אח"כ נאמר אשרי שאל יעקב
 בעזרו כי בזה נאמר לזה ישועות יעקב. וע' צפרדם ערך ישנעה שכ' כל לשון ישועה
 כו' הם מלד החסד והציה כן מהזר פ' תרומה דקס"ט ע"א. ובמא"א אות יו"ד בט"ו
 פי' כי הישועה היא ע"י המשכת אורות הצנינה ואו"א נק' מעיני הישועה. ועמ"ש מזה
 צלק"ת בד"ה ושאלתם מים צששון ממעיני הישועה דרוש הראשון וסוף דרוש השני.
 ובד"ה שוש אשים בענין כי הלבישני צנדי ישע. ובת"א בד"ה וקבל היהודים בענין כי
 תרכב על פוסך מרכבותיך ישועה סוסך צ"פ ס"ג צהי' כי גאה גאה משש נמשך
 הישועה כו' וזהו ע"ד שנתפאר צלק"ת ע"פ טיב לחסות צה' מצטות צאדם כו' צשס
 ה' כי אמילס ובד"ה אשירה לה' כי גאה גאה בענין עזי וזמרת י"ה. ומה נמשך ויהי
 לי לישועה. כי משש אין יניקה לחילונים רק מהמדות חו"ג וכמ"ש ע"פ הללויה הללי
 נפשי כו'. וע' מזה ג"כ צה"צ פ' צשלח דג"ה א' צפי' עזי וזמרת י"ה ויהי לי לישועה
 שצחו"צ מאיר אור א"ש תמיד ע"כ משש נמשך ויהי לי לישועה. וזהו כמ"ש המא"א סעי'
 ט"ו. וציעקב נאמר כי יעקב צחר לו י"ה לכן נאמר לזה ישועות יעקב משא"כ מהמדות
 חו"ג ששס אצרהס וילחק יש יניקה כו'. וצוהר וישלח דקס"ז ע"ב בענין ויעקב איש חס
 יושב אוהלים שמחבר הצנינה עם המל' וכ"ה צוהר ר"פ תרומה דקכ"ו ע"ב צאריכות

לכן

היא צחי' מקור קו הימין חסד נלח וגם שרש כל ההשפעה הנגלית אח"כ צנינה
 כידוע דהחכמה נק' אין והצנינה נק' יש וה"ז צחי' המשכה מאין ליש כו'. אלא מוכרח
 לומר מזה שצחי' לצלום דיו"ד דחכמה הוא היפך צחי' הצלום אלא אדרבה הוא רק
 אחיית' צחי' הטוב והחסד ואעפ"כ הוא צח רק צצחי' לצלום צנקודה א' כנ"ל. ולהבין
 דבר זה הנה מצשרי אחזה כו'. דהנה אנו רואים ברב הגדול שמשפיע שכל לתלמיד הקטן
 שמוכרח לצלום אור השכל צכרי שיצינו התלמיד גם לערך קולר דעתו. והנה יש צאופן
 לצלום זה צ' דרכים. הא' שמעלים ממנו האור עיקר השפע ולא יאמר צדברים רק אפס
 קלהו צלצד כי לא יוכל לקבל הרבה רק אפס קלהו צלצד וזהו הנק' לצלום גמור ואע"פ
 שאינו צח מלד צחי' הדין אלא מלד חסרון המקבל יהי' איך שיהי' הרי נחטלס ונעדר
 האור העיקר מן המקבל. והדרך צב' הוא היפך זה שלא יעלים ממנו כלום מן כל אור
 אותה השפע אלא יגיד לו כל פרט הדבר צעומק' ורוחצ' כמו שהוא ממש אך שמפני
 שלא יכיל כלי המקבל לקבלה צעומקה ורחה צהרחה צדברים צהכרח שלא ישנה לו
 צדרך ארוכה אלא צדרך קלה וכמאמרס ז"ל לצולם ישנה אדם לתלמידו דרך קלה
 וענין דרך קלה זאת אינו ענין העלמת צדברים לקלר ולהעלים צדרי' ממש אלא הענין
 הוא שיכלול כל ההשפעה היא צדברים קלרים שיהיו מיעוט הצדברים מחזיקים כל האורך
 ורוחב שיש צפרטי' באותה ההשפעה ואזי מפני שהצדברים צאים צמיעוט יוכל המקבל
 לקבל והרי לא נעדר שום דבר מן המקבל שהרי באותם הצדברים המועטים יוכל לעמוד
 על כל האורך ורוחב וכל פרטי המסתעפי' שכללם צדברים המועטים עד שלא ימלא שום
 דבר חדש צכל הפלפול הארוך כי הכל נכלל צאותן הצדברים המועטים לפי שכך רלה

המשפיע

לכן נק' הישועות הבאים מהצניח אל המל' וש"ע נהורין ששם ישועות יעקב. גם כח"ש
 בכל לרחם לו לר והכתיב בחלק. ומלאך פניו הושיעם ע' מזה בזה ס"פ וירא דק"ך
 ע"כ וצפרדם ערך מלאך שהמל' נקראת מלאך פניו כאשר הפנים העליונים מאירים
 פניה וזהו ע"ד יאר ה' פניו אליך. והנה יעקב נק' פניו כמאמרז"ל ע"פ ויוליאך בפניו
 כו' וכמ"ש ע"פ מבקשי פניך יעקב סלה. ועמ"ש מזה בלק"ת בהצילור ע"פ הלה מסעי
 דרוש השלישי בענין הוחמו של הקצ"ה המת וכתיב חתן המת ליעקב. וע' במד"ר פ'
 משפטים פ"ל ע"פ שמרו משפט ועשו לזקה כי קרובה ישועתי לזא ישועתם אינו אומר
 אלא ישועתי. שיסועתן של ישראל היא ישועתו של הקצ"ה וזהו ע"ד שיהי' השם שלם
 שיחיר בחי' י"ה שמשם הישועה צו"ה כו' וע' בסידור ע"פ יפאר עמוס בישועה כו'.
 קיצור ענין ישועות יעקב כי הו"ב נק' מעיני הישועה והישועה זהו כשנמשכים
 אורות אימת במל' וגמשך בה ש"ע נהורין כמו צניחה והיינו כי צניחה מאיר ע"ק בחי'
 כובע ישועה. וזהו ע"ד טוב לחכות בה' מבטוח באלים אפי' באלים העליון והיינו משום כי
 כל גויים מצננו ששם ה' כי אמילס. כי מהמדות יש יניקה כו' ומזה נמשך עת אשר
 שלט כו' משא"כ צינה עלמה דחירו ששם אין יניקה כו' וכתיב כי יעקב צהר
 לו יה ברוח התיכון נחלה בלי מזרים, גם שמרו משפט ועשו לזקה ועי"ז כי קרובה
 ישועתי לזא. כמ"ש בח"א דד"ה אשירה לה' בענין ושמרו דרך הוי' לעשות לזקה
 ומשפט וזהו בחי' יעקב כמ"ש משפט ולזקה ביעקב אחת עשית. גם הישועות נק'
 ישועות פניו וכתיב מבקשי פניך יעקב סלה. ומלאך פניו הושיעם. וזהו עוי וחמת יה
 ויהי לי ישועה כי תרכב על סוסך צחתי כי גאה גאה עי"ז מרכבותך ישועה.
 וכ"ז נמשך ע"י יעקב איש חס יושב אהלים שמהצר צחתי סוכ"ע בממכ"ע וענין סוסך

המשפיע לכלול כל דברי השפע בדברים מועטים כדי שיתקבל כולו במקבל דוקא ואם
 לאו מוכרח לקצר איזה דבר ולהעלימו לגמרי וכנ"ל ואמנם המשפיע דוקא מפני שידע
 שורש כל העומק של השפע הוא יודע לסדר הדברים בדרך קלרה עד שלא יעדר אפילו
 פרט או' שלא יהי' נכלל בדברים הללו ולא איש אחר זולתו שאינו יודע בטוב עמק כללות
 אור השפע. והדוגמא לכל זה הרי שנו חכמי המשנה בדרך קלרה כידוע והגמרא הוא פני'
 המשנה בפלפול ארוך מאד ואחר כל העיון בגמרא הנה הכל ימלאו במשנה וכלולים בדרך
 רמו כי כל דקדוקי הגמרא הוא רק בדברי המשנה עומה ואין כל חדש בגמ' שלא ימלאו
 במשנה אלא שבמשנה כליל בדרך קלרה כל-אריכות הפלפול שבגמ' וגמלא בחי' למעט כזה
 אינו ענין העלם דבר ולא חלי דבר אלא אדרבה כדי שיבא הכל לידי הכנה במקבלים
 ע"כ כללו בדרך קלרה כנ"ל (ועד"ז י"ל ג"כ בענין חשב"כ לגבי חשב"ש וכמ"ש בח"א
 בד"ה ביום השמע"ל בענין חשב"כ נק' מוסר אביך כמו טפה האב שכלל בה כל
 בנין הולד בדרך קלרה כו' אלא שזהו דרך קלרה ביותר ממשל המשנה לגבי התלמוד
 וכענין לחכימא ברחיזא ועמ"ש מזה בציאור ע"פ לכן אמור לבני צפ' וארא. ומ"מ הנמשל
 למעלה בענין יו"ד וה"א אחי שפיר יותר מהמשל דחשב"כ וחשב"ש כי באמת חשב"כ
 שרשה מח"ע שהיא בחי' יו"ד וחשב"ש שרשה מבחי' בינה ולכן נק' סורת אהך וכמ"ש
 ע"פ לכן אמור הנ"ל). והנמשל מובן מזה בחי' למעט דיו"ד ג"כ שהוא דוקא אחייה
 הטוב והחסד כי הנה כדי שיהיו אורות החכמה כמו שהיא בחי' גלוי מאין ליש צניחה
 איא להיות כ"א שיתמלם האור וילא בדרך קלרה ע"ד הנ"ל שיוכלל האור כולו במיעוט
 דברים כך נכלל כל אור החכמה צחתי נקודה אחת בזהו היו"ד ואין כאן בחי' למעט
 גמיר

הם האותיות שנק' פוסים וזהו ענין ויקח מאבני המקום כמבואר לקמן עכ"ה) :

ב אך בהשחלשות אור ה' כ"ב בלמלומים רבים עד שצא גם למטה צחי' חר"ן
 נעשה עלמא דפרודא לגמרי וכמ"ש ובהר יולא מעדן שהוא צחי' חכמה עילאה
 להשקות את הגן כו'. ומשם יפרד שכגמשך משם בהשחלשות רבות ולמלומים רבים
 נעשים צחי' נפרדים בתכלית (הג"ה ועמ"ס מזה בלק"ת צשה"ש דה"ה שביס המה
 מלכות דרום הראשון שדרשו אדמ"ו ז"ל בשנת א' עם הדרוש וסצחי בשלום הגובר כאן
 ושם ביאר ענין זה מה שלמטה נעשה עלמא דפרודא ע"ד שאמר המין מפלגך ולתתא
 כו' והיינו ע"י הרקיע המבדיל כו' והיינו שמבדיל בין צחי' באר שבע שהוא כענין מים
 עליונים שצחי' ובין חרן שצחי' ע כו' ועמ"ס ל' צפ' לך מענין הפרסא המבדיל דה"ה
 ולא יקרא עוד שמך הצרם ובד"ה והבדילה הפרדת וז"ש צוהר פ' וילא דקמ"ז ע"ב
 וילך הרנה דא שנת ערלה עכ"ה) ויעקב אע"ה רלה להעלותה למעלה מעלה שיהי'
 גם למטה צחי' יחוד ובעול ממש כמו שהוא למעלה חיוהי וגרמוהי חד כו'. (הג"ה
 ע"ד שנת דה"ה ויהי בשלה פרעה צענין וזרעתייה לי בארץ. והיינו בגלות צבל ואדום
 שנק' חרן ע"ס ציוס חרון אפו. והיינו כדי לברר מצחי' שקליפה קדמה לפרי שזהו
 ענין כיתרון האור הנמשך מהשך כו'. ובענין הגובר צוהר ר"פ היי דקכ"ב ע"ב אחת
 שרה נחתת ובלקת כו' בג"כ שרה זכתה לחיין עילאין כו' דהיינו י"ס דאזילות הגרמוזים
 בפסוק ויהיו חיי שרה מאה שנה הוא צחי' כתר ועשרים שנה שהם חו"ב וז' שנים
 שהם שבעה מדות והם הנק' חיין עילאין כ"ז זכתה ע"י דנחתת למלרים ובלקת. וזהו
 ע"ד גדולים מעשה לדיקים יותר ממעשה שמים וארץ. וזהו ענין וירא והנה באר בשדה
 והיינו שגם צהרן עשה צחי' באר ובמ"ס צמד"ר והנה שלשה עדרי לאן אלנו שלשה
 מלכיות כו' וזהו ע"ד בארץ מואב הואיל משה באר כו'. וההפרש בין באר זה לצחי'
 באר שבע י"ל ע"ד בעלי תשובה ולדיקים וע' בלק"ת צשה"ש דה"ה יונתי צחגוי הסלע
 ההפרש בין קומי לך רעייתי שמדבר ציל"מ ובין הראתי את מראיך שזהו צחי' תשובה

כו'

גמור להעלים דבר אלא אדרבה כדי לכלול הכל ואין זה הלמלוס צחי' דין אלא אדרבה
 צחי' אמיתי' הטוב והחסד כדי שיוחפס הכל במקבל שהוא צחי' צינה ולכן הנה אחר
 הלמלוס דיו"ד נעשה צחי' אורך ורוחב דה"ה צבינה עד"מ המקבל גם שיהי' מקבל
 דרך קלרה בדברים מועטים כג"ל הנה אח"כ יבין וישכיל בדברים המועטים ההם כל
 אורך ורוחב של אור השכל הוא כג"ל וכמאמר לא קאים אינש אדעתי' דרבי' עד מ' שנין
 הרי לאחר מ' שנין ימלא כונה חדשה מדעת הרב באותן הדברים המועטים ששמע
 ממנו שלא הבין עד עכשיו ואין כל חדש בזה כי הכל כללו הרב באותן הדברים המועטים
 כג"ל והנמשל מזה יובן שזהו צחי' התפשטות אורך ורוחב דה"ה צבינה כג"ל וכללות כל
 עלין השפע כשמתקבלה במקבל הוא ענין צחי' למלוס והתפשטות והיינו צחי' אותיות
 י"ה דשם הוי' ומכל זה יובן ענין יעקב יו"ד עקב היינו שממשך צחי' היו"ד דש' הוי'
 שבו ראשית הגילוי מאור א"ס צ"ה להיות נמשך גילוי זה גם למטה צחי' עקביים וסוף
 כל דרגין באר שבע היא צינה ומלי' שהוא ה' ראשונה דש' הוי' שנק' באר שבע שהיא
 הבאר שממנה טבעים שבע מדות לך ה' הגדולה והגבורה כו' והמל' נק' באר שבע
 שמקבל משבע מדות הג"ל ומשם יולא יעקב להמשך היו"ד גם למטה :

צ"י

כו' עכ"ה) ולזאת נאמר ויקח מאבני המקום כו' כי הנה עוד עשאו איתות
 וכמ"ש צ"ח שתי אבנים צונות שני צחים שלש אבנים צונות ששה צחים כו' להיות כמו
 שמאבנים הרבה נעשה בית א' שיכולים לדור בתוכו כמ"כ מאותיות הרבה נעשו צונות
 ששהם החלצות השכל (הג"ה וע' מענין אבנים וצחים צח"א פ' וארא בד"ה וידבר
 אלקים כו' וארא ובלק"ת בד"ה וארשתוך לי ובד"ה מזמור שיר הנזכר הבית דרום השני
 ועיין באג"ה ד"ה ויעש דוד שם. ובד"ה אכלוהו היום צפ' יתרו בד"ה זכור את יום
 השבת דרום הראשון איתות ל' ואתה תרגום וע' במח"א אות א' סג"צ. ובלק"ת
 בהזיחור ע"פ זאת חקת התורה פ"ב איך שאף שהאיתות הם צחי' דומם מ"מ צרפן
 גבוה מאד. ולכן צחי' חי הוא בחכמה והחכמה צחי'. ובחי' מדבר הוא הכתר ועמ"ש
 ע"פ אני מדבר בצדקה אני הוא מל' וסיבוי' אני צחי' מדבר הוא ע"י לזקה כו' ולכן
 מט"ע קושר כחרים לקונו מתפלתיהם של ישראל דהיינו מהאיתות שנעשו בצחנות
 אבנים עונות שקובעין אותה בהעברה ובת"ש צח"א בד"ה מוזה מימין.
 קיצור מהאיתות נעשו כחרים עכ"ה) וגם כמו שהאבנים הם צחי' דומם שהוא מדרגה
 היותר תחתונה מכל הד' יסודות דלח"מ כמו כן האיתות לגבי השכל המלוכש בהם הם
 צחי' דומם בחבליה שאינה מערך השכל כלל. נמצא מובן מכל הס"ל שאבנים נקראו
 איתות וכמ"כ הוא למעלה דהנה כתיב בדבר ה' שמים נעשו וכמ"ש מלכותך מלכות
 כ"ע פי' שחיות כל העולמות שהם עולמות עד אין קץ וכמ"ש הים מספר לגדודיו.
 הנה עכ"ז מקור ושורש חיותם אינו אלא מצחי' מלכותו שהוא צחי' דבר ה' כו' המחוי'
 ומהויה אותם מאין ליש חמיד. להיות שהם נצראים בע"ג שיש גבול להשגתן ומתארץ
 לרקיע מהלך ת"ק שנה כו' ואינם כלל בערך לגבי אור ה' שהוא צחי' א"ס המתגלה
 בעולמות עליונים ולזאת אין יכולים לקבל חיותם רק מצחי' דבר ה' שהם איתות
 שנצראו בהם שמים וארץ כו' שהם צחי' דומם לגבי אור א"ס צ"ה וכמ"ש קדוש ה'
 לצבאות וכמחמרז"ל אות הוא בצבאות שלו ואף שהם אלקי אלפיין כמ"ש אלקי אלפיין ישמשוני'
 ורצוא רצבן קדמוהי וגו' וכמ"ש הים מספר לגדודיו עכ"ז מאחר שהם בעלי גבול חיותם
 אינו אלא מצחי' אות א' כלל שהוא צחי' דומם לגמרי לגבי שם הוי' שהוא צחי' א"ס
 כו' כנ"ל. (הג"ה ע' בד"ה וארשתוך לי סג"ל שז"ו ענין האבנים שנעשה מהם צחי'
 חלר החילוקים מהלכות ה' וע' בד"ה ששים המה מלכות דרום הראשון. קיצור ששהחלשיות
 נעשה למטה עלמא דפרודא ומשם יפרד ע"י הפרסות. ויעקב רצה להעלותם שיהי' גם
 למטה הגלוי ויהי' יחרון האור מן ההשך ולכן גם צחרן נעשה צח"מ והיינו שלקח מאבני
 המקום כו' האיתות הם דומם ועכ"ז אכלו להעלותם שיהיה מהן צחי' כחרים עכ"ה):

ג דהנה השחלשלות כל העולמות צרצוא רצבות מדרגות תלוי הכל לפי איפן
 לירופי האיתות שצחי' דבר ה' להתהוות נצראים פרטיים בעלי גבול
 ונפרדים כו' ויעקב אע"ה רצה להעלותם למעלה לזאת ויקח מאבני המקום (ז' שהם
 איתות

ג כ"י הוא ית' מקומו של עולם והאיתות הנמשכי' ממנו ית' להחיות העולמות הנפרדי'
 נק' אבני המקום:

אוחיות הרבה ועשה מהן חבן אהת שהוא אוח היו"ד (הג"ה הגה היו"ד הוא בחי' חכמה
 הנק' נקודה ונקרא נקודה צהיכלא וע' מזה צוח"א ר"ב ע"א וצוח"ג דף קל"ג ע"ב
 ונצאר בלק"ת צד"ה ראה אנכי נותן אך יש נקודה עילאה שהיא חכמה עילאה ונקודה
 תחאה בחי' חכמה תחאה שהוא מל' כמ"ש בזהר ויקהל דף ר"י ע"ב גזי וההיא נקודה
 תחאה איבי גתא לגזי עזן עילאה וע"ש ג"כ דף ר"ד ע"ב וצ' נקודות אלו זהו ענין
 יו"ד דהוי' ויו"ד דלדני שעז"נ פוחח אח ידך יודי"ך כו' והיינו צ' בחי' ציטול. ציטול אחימי
 דמ"ה וציטול היס. וא"כ יעקב שעשה מאנני המקוס חבן אהת שהיא היו"ד נראה
 דהיינו נקודה תחאה יו"ד דלדני"י סבך הוא הסדר של ההעלאה מלמטה למעלה ובמ"ש
 בזהר יבא אהרן. וע' בזהר במדבר דק"ב ע"א בענין וצא לו לקרן בקדמיתא. קיצור היו"ד
 נקודה ציטול ונקודה תחאה יו"ד דלד'. עכ"ה) שזהו ויש מראשותיו כו' שזמו שלמטה
 באדם יש שכל ומדות והאוחיות הם המלבישים לבחי' שכל ומדות שמלבישים בהם כמ"כ
 למעלה יש בחי' חצ"ד וז"ת רק שם הוא חכים ולא בחכמה ידיעא מבין ולא צבינה
 ידיעא ולאו מכל מדות אלין ששם הוא בבחי' יחוד וציטול בתכלית ובמ"ש לך ה' הגדולה
 כו' וחיהי וגרמוהי הד כו' ובחי' דבר ה' הם האוחיות שבהם מתלבישים חצ"ד ומדות
 שהם ע"ם עליונות ובחי' אוח היו"ד שהיא נקודה קטנה מרמו על היות שבו מתלבש
 בחי' חכמה שהוא בחי' אין וציטול בתכלית ואוח הו' שהיא בחי' התפשטות אורך ורוחב
 מרמו על שהוא בחי' לבוש לבחי' בינה וכו' ובמ"כ שאר האוחיות שבהם מתלבישים בחי'
 מדות העליונות. וזהו שיעקב עשה מכל האנשים חבן אהת שהוא אוח היו"ד להטלותן
 לבחי' חכמה עילאה ואזי אח"כ ויש אוחה מלצה הוא בחי' אוח הוא"ו שעשה והמשך
 מבחי' יו"ד לבחי' ו' (הג"ה ע"ד נקודה קו שמהנקודה נושים אח"כ קו. ולפמ"ש
 שהיו"ד הוא נקודה תחאה אחי שפיר שהוא"ו שהוא ז"א גזוה יוחר מהיו"ד אך כאן
 משמע שהיו"ד רומז לחכמה עילאה ואפ"ל ג"כ שהוא"ו רומז לששה סדרי משנה עכ"ה)
 להיות התלבושות בחי' חכמה עילאה למטה בבחי' תומ"ל וכנודע תמונת אוח הוא"ו
 שעל ראשו נקודת היו"ד ואח"כ הולך ומהמשך למטה כמ"כ אורייתא מח"ע נפקת
 ונמשך ומתפשט למטה בדברים גשמיים כו'.. וזהו וילוק שמן על ראשה פי' שמן הוא
 בחי' ח"ע וכמ"ש שמן משחת קדש (הג"ה עמ"ש מזה בלק"ת צד"ה בהטלותך את
 הנרות דרוש הראשון וע' במא"א אוח רי"ש סעיף ג' בענין צרכות לראש לדיק שראשי
 נמלא על ובזהר פ' לך דפ"ח א' איבו שמן ואיבו על וא"כ י"ל זהו פי' וילוק שמן על
 ראשה עכ"ה) להיות גילוי בחי' חכמה עילאה ממש למטה בבחי' מלצה הג"ל שהוא בחי'
 תורה ומלות שמלובשים למטה בדברים גשמיים המחליף פרה בחמור כו' כשר פסול
 כו' עכ"ז יהי' בהם גילוי בחי' חכמה עילאה ממש כמו שהוא למעלה ובמאמרז"ל מה
 להלן באימה וביראה אף כאן באימה וביראה. פי' מה להלן בשעת מתן תורה על הר
 סיני שהיו באימה וביראה שאז הי' בחי' גילוי בתכלית ששמעו מפי עלמות המאליל אנכי
 ה' אלקיך כו' אף כאן היינו אף כמו שהתורה מלובשת למטה בדברים גשמיים יהי'
 ע"י גילוי חכמה עילאה ממש כמו שהי' אז ובמ"ש ואשים דברי צפוך כו'. ולהיות גילוי
 בזה למטה הולך יעקב מתחלה להטלותן למעלה מעלה לבחי' סוכ"ע ובמ"ש וירימה

מלכה להיות כי נעון סופן בתחלתן ועי"ז נעון תחלתן בסופן כו' שמדרגה היותר גבוה יותר יכולה לרד ולהתפשט מטה מטה כידוע ה'. (קיצור והשתלשלות העולמות הכל לפי אופן לירופי האותיות ויעקב רלה להעלותן וזהו מה שלקח מאבני המקום שהם אותיות דבר ה' מבחי' המקום הוא מקומו של עולם המלוכסים בדל"ח ועשה מהם אבן אחת שהוא בחי' הוי"ד שזהו וישם מראשותיו ע' וז"ל דע"ז ופ' וילא קי"א וזה"כ וישם אותה מלכה הוא בחי' ו' שנמשך מהוי"ד והוא ענין אורייתא מחכמה נפקת ועמ"ס גד"ה השמים כהאי וילוק עליה שמן בחי' שמן משחת קדש ולכן מה להלן באימה ויראה אף כאן באימה ויראה. ובהג"ה הוי"ד הוא בחי' נקודה אך יש נקודה עילאה וי"ד דהוי' ונקודה תתאה וי"ד דאר' ובאן י"ל שלקח מאבני המקום ו"ז בקר דבריאה ועשה מהם אבן אחת וי"ד דאר' מל' דאל"י וילוק שמן על ראשה בחי' שראשי נמלא על) :

הנ"ה

ד ורבאר הדברים הנ"ל בענין העלאות האותיות ע"י ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו ואח"כ בהמשכה ע"י וישם אותה מלכה וילוק שמן כו'. הנה ב' בחי' אלו זהו ענין אותיות התפלה ואותיות התורה ועמ"ס מזה בת"א פ' בשלח ע"פ לבוסתי ברכבי פרעה. וביאור הענין הנה יש להקדים מ"ס בזהר בראשית דף ד' ע"ב מאן דלא טעים מרירו למיתקו ומהפך חשובא לנהורא לית ליה חולקת הבא וזהו ענין תפלה ותורה ע"י התפלה מהפך ממרירו למיתקו ע"ד וימחקו המים כו'. והענין כי מרירו הן תלות עוה"ז ותענוגי' שמושפעים מהיכלות הקליפות שאין לך דבר למטה שאין לו היכל למעלה כנגדו שזמנו בא תולדות הדבר ההוא והשפעתו וכל תענוגי עוה"ז אפילו דבר קל ואפילו המהלכל בשערו הנה החיות ההוא נמשך מהיכלות העומאה ולכן כענש יוסף בשבתו בבית האסורים י"ב שנה על שהי' מסלסל בשערו כדאיתא בגמ' ע"פ ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה מיד והשא אשת אדוניו כו'. ולריך להפוך לבו לטעום ממש ממרירו למיתקו טעמו וראו כי טוב ה' או תתענג על הוי'. וזה היה ענין הקרבנות שנהפך חלב מנפש בהמה ועולה ונכלל באש שלמעלה אשר תאכל על המזבח להיות אשה ריח ניחוח לה'. וכמ"כ תהי' התפלה שהיא במקום הקרבנות להלביב נפשו באש שלמעלה ולהתענג על הוי'. וענין אההפכה חשובא לנהורא הוא שחך הנשמי של עוה"ז מטעה שמים וארץ שנראים ליש ודבר גשמי יתהפך לנהורא להיות זו גילוי אור א"ס להיות היש בטל אליו ית' ונגלה כבוד ה' למטה כמו למעלה והיינו שעי' בחי' טעים מרירו למיתקו שהוא מטעה למעלה להפוך לבו ותאות עוה"ז לדבקה בו ית' בתשוקה ולמאון כו' יאיר אור ה' מלמעלה למטה במקום החשך של העוה"ז שלא יהי' העולם מצלים אור ה' וקדושתו. וזהו ג"כ ענין נר מלוא ותורה אור. נר מלוא הוא בחי' העלאה מטעה למעלה ותורה אור הוא בחינת המשכה מלמעלה למטה ועי' בחי' נר מלוא בא אור התורה. וביאור הדבר הנה ל"ל ענין אותיות מה ענינ' כי הנה האותיות נחלקות במצטא ע"י ה' מולאות הפה אחת"ע מהגרון כו' והנה אין מולאות כלי המצטא דומים לכנור שהוא כלי הנגון. שנגון המנגן עליו מוליא קול שהקול ההוא בא מן הטענת הכנור שמוציא את הקול. משא"כ האותיות אין באות מחמת טענת כלי המצטא שהן ה' מולאות הפה שהרי מאליהן ומעלמן יולאות טענת האותיות כלי שום הכנה וכונה מכוונת באדם להניע הלשון לאותיות דעלכ"ת או השפתי' לאותיות בזמ"ף אלא אדרבה האותיות מניעות את הלשון לאותיות דעלכ"ת והשפתי' לאותיות בזמ"ף והאותיות מלד עלמן הן מושראות. בנפש עלמה והנפש היא המוליאה אותן מההעלם אל הגילוי מהחלה באותיות המחשבה ואח"כ באותיות הדבור. וז"ש ויהי האדם לנפש חיה ות"א לרוח ממללא שבחי' האותיות

ין

ד (הג"ה והנה ענין העלאת האותיות יש ג"כ ע"י צרהמ"ז וזכרת הנהנין כמ"ס
 בלק"ת פ' נשא בד"ה כה הצרכו בפירוש וזכרת את. אך מתחלה ל"ל העלאת
 האותיות ע"י התפלה קושר כתרים מתפלותיהן וזהו ענין ויפגע במקום יש לפרש ע"ד
 עושים רלונו של מקום שהוא ההמשכה מבחי' סוכ"ע בממכ"ע והיינו ע"י ובכל מאדך
 ולכן צפ' והא"ש שלא נאמר ובכל מאדך נק' אין עושין רש"מ. כמ"ס מזה בד"ה והתהלכתי
 בחוככם ובלק"ת בד"ה מקושש עלים. והנה ויפגע זהו תפלה. כי תפלה ל' חבור כמו
 התופל כלי חרס כמ"ס במ"א שהוא עליית המל' הנק' שם והארה בעלמות אור א"ס
 וע' מזה בד"ה כי אתה נרי צפי' ארומך חלקי המלך. וכמ"כ ויפגע הוא לשון חבור
 ע"ד ויפגעו זו מלאכי חלקים כו'. דהיינו המשכת אור א"ס הסוכ"ע בממכ"ע שהוא
 הנק' מקום ועמ"ס ע"פ ומי יקום במקום קדשו כו'. וענין וילן שם ע"ד שלן בעומקה
 על

הן צבחי' חיה כי יש באדם נפש רוח נשמה חיה נפש הוא בחי' אותיות מחשבה ודבור
 ורוח הוא הבל הלב שהוא קול כלול מאש רוח ומים כטודע ונשמה היא בחי' השגת השכל
 ונשמת שדי הבינם וחיה היא בחי' חכמה דהיינו מקור החכמה שלמעלה מן ההשגה ושם
 הוא שרש האותיות אלא שקבען צפה ולא שבראן שם צפה כי צריאותם והתהוותם בשרשם
 הוא למעלה בצבחי' חיה ומשם נמשכו ונתחלקו לכ"צ אותיות לדבר צם איש ואיש כלשונו.
 וזהו יובן ענין מארז"ל שמט"ט קושר כתרים לקונו מתפלותיהן של ישראל כי הנה
 המלאכים מעלים התפלות לפי שדבור האדם הוא גשמי והמלאכי' הם רוחני' שהדבור
 שלהם הוא כמו מחשבה שלנו וע"י המלאך המקבל התפלה מודככת התפלה מגשמיית
 לרוחניות ע"י המלאך ההוא והנה גבוה מעל גבוה עד עולם העליון שבו משכן מט"ט
 והוא קושר כתרים שלמעלה מהראש ומוחין כו' ועי"ז ממשיך אותיות חדשות כי הנה
 התפלה היא בקשת יה"ר שיתהווה בחי' רלון שכמו שכבר נמשך רלה"ע בחכמה הנה
 החכמה מחייבת ע"פ התורה אין יסורים בלא עון שהעין גורם יסורים ח"ו אבל ע"י
 התפלה יה"ר נמשך רלה"ע שלמעלה מבחי' חכמה ושם הוא רחמים פשוטים ורבו פשעין
 כו' ולכן עי"ז נמתקי' הדינים וזהו ג"כ ענין התהפכות ממרירו למיתקו כו'. וזהו
 שארז"ל כשישראל אומרים יהא שמו הגדול מצורך כו' הקב"ה מנענע בראשו פי' שמנענע
 וממשיך בראשו הוא רלה"ע צ"ה כי אותו מבקשים יהא שמו הגדול מצורך שיהא צורך
 ונמשך שמו הגדול שלמעלה מבחי' השתלשלות שהוא גדול ומהולל מאד והמשכת רלה"ע
 הזה הוא ע"י העלאת אותיות התפלה לשרשן ומקורן כתר העליון ע"י מט"ט. והיינו
 לפי שרש האותיות הוא בכתר העליון למעלה מבחי' חכמה ומוחין אלא שראשית הגילוי
 הוא בחכמה שא"ח להשכיל ולהשיג כל דבר מושכל כ"א ע"י אותיות. אבל האותיות עלמן
 אינן בחי' שכל שא"ח לשכל המושג להשיג מהות ענין האותיות בעלמם אלא שהן לבוש
 השכל והלבוש הזה הוא מבחי' חינוכי' עליון שירד ונתפשט למטה להלביש את השכל ומשם
 יורד עוד להיות אותיות מחשבה ודבור. והנה התורה נתלכשה באותיות ג"כ עד"ז
 שאותיות התורה שרשן למעלה מעלה מבחי' התורה דאורי' מחכמה נפקת והאותיות
 שרשן למעלה בצבחי' כתר. ואותיות מלשון אחא שהוא לשון הנושבה שהאותיות הן המשכות
 שבהן ועל ידן נמשך להיות התורה. והענין כי הנה כתיב כאשר יאמר משל הקדמוני.
 וביאור הדבר הוא כי הנה ענין המשל הוא להמשיך את הנמשל באופן שיוזן מהו"ך
 המשל. והרי המשל הוא ענין אחר שאינו מהות הנמשל אלא שהנמשל מוזן מחוכו ע"י
 שדומה לו בלד מזה. וז"ש וכיד הנביאים אדמה וחז"ל המשילו מראה הנבואה לאספקלריא
 שכמו שדוחין באספקלריא הגם שנראית האורה בתמונתה ובללמה ממש מ"מ אין זאת

של הלכה המטבת ח"ע בח"ת הנק' הלכה . וענין בין שדי ילין דס נעבר ונעשה חלצ
 וסדי כמגדלות . אין רנה של תורה אלא בלילה ע"י דמהפך השוכא לנהורא . ועל ילין
 בקלירי שראשי נמלא על צרכות לראש לדיק . וכמס"ל מזה בענין וילוק שמן על ראשה .
 ועו"ל בפי' וילן שס ע"ד היפך ממ"ס ארס ביקר כל ילין אלא כמ"ס ליהודים היחה
 אורה כו' ויקר . דהנה פי' וארס ביקר כל ילין שלא לן כבודו עמו והיינו אור שנברא
 ביום ראשון . והוא פנימי' אבא . משא"כ בחי' שמש . וירח יקר הולך י"ל ע"י שמונין
 ללכנה ממשיכים מבחי' אור הנ"ל בשמש . עמ"ס ע"פ מחר חדש יקר גימט' ש"י
 להנחיל אוהבי יש קנה חכמה קנה בינה צ"פ קנה גימט' יש כי החכמה מאין תמלא
 מבחי' שערות לצד ולכן ומוחר האדם מן קצהמה אין אכל קנה חכמה קנה בינה
 גימט' יש זהו כשמאיר בחו"צ מפנימי' הכחר ע"ד בקו"ס דבעא לאוקיר דיקני' וע'
 מטנין לאוקיר דיקני' בסודר שער חג המלות בהצחור ע"פ ששת ימים תאכל מלות
 דרוש הראשון . גב ע"ד יאר ה' פניו תיקון ואמת שלמעלה מבחי' שערות בלק"ת
 בהציחור ע"פ אלה מסעי דרוש השלישי ושס פ"ד וזהו חכמת אדם תאיר פניו . וכן
 תפילין נק' ויקר כי ש' הוי' נקרא עליך כי ד' מוחין שהם ד' בחי' תפילין זהו מה
 שנמשך מלמעלה מסדר ההשתלשלות . וע"ד ההפרש בין השפע להחיות העולמות שהיא
 מעלס חו"צ אין ויש ובין מה שנמשך תוספת אור ע"י תומ"ל שבא אור חדש מא"ס
 כמ"ס בלק"ת בשה"ס בהציחור ע"פ יונתי בחגוי בציחור השני בסופו . וזהו וילן שס
 דהיינו ע"י עסק התורה נמשך בו בחי' יקר וע' במא"א אות יו"ד סכ"ה ובאות קו"ף

סמ"ו

גוף הורה עלמה ממש אלא דמותה ותמונתה כך כל השגת הנביא"י באלקותו ית' אין זה
 אלא בחי' דמות ודמיון . והיינו כמו בחי' משל שממנו מוכן הנמשל . אבל באלקותו ית'
 ממש כתיב כי לא יראני כו' וכמס"אז"ל . וז"ש בשלמה וידבר שלשת אלפים משל על כל
 דבר מד"ת כו' דהיינו שאמר . על כל דבר מד"ת רוחניות הענין כמו מלות קרבנות מן
 הבהמה ומקדושים חלב ודם ע"ג המזבח ככהן וצנדי כהונה והי' אומר ענין הקרבנות
 ברוחניות ומהו נק' חלב ודם ברוחניות ומהו כהן ומהו צנדי כהונה . והנה גבוה מעל
 גבוה כמה מדרגות רוחניות זו למעלה מזו . והשיג שלמה בחכמתו שלשת אלפים משל
 דהיינו שלשת אלפים מדרגות זו למעלה מזו וכולם אינן רק בחי' משל לגבי בחי' אלקות
 ממש השורה ומהלכש בתורה . והנה שלמה לא השיג אלא שלשת אלפים משל . אבל באמת
 כך הוא עד רום המעלות לאין קץ שכולם אינן רק בחי' משל לקדמונו של עולם . דהיינו
 אא"ס צ"ה ממש שלמעלה מעלה מבחי' וגדר ההשתלשלות לא בבחי' ממלא ולא בצמיגות
 סובב רק שהתורה נמשכה משס ע"י בחי' אותיות והמשכות וע"ז ארז"ל דוד הע"ה היה
 מחבר תורה שלמעלה בהקצ"ה דהיינו שהמשיך אותיות התורה מאור א"ס צ"ה ממש .
 וע"ז נאמר אשר יעשה אותם האדם כו' לעשות אותם שעשיית התורה היא ע"י האדם
 וכמארז"ל מעלה אני עליכם כאלו עשאוני . וזהו ותורה אור שהתורה מאירה אור א"ס צ"ה
 ממש . אך אין אור התורה עולה בשס אור כלל אלא ע"י נר מזה מטעם הנ"ל וכמ"ס
 כ"ז בח"א פי' מקץ בד"ה מוזה מ'מין . ומהו יובן ענין הנ"ל דויקח מאבני המקום וישס
 מראשותיו זהו ע"ד התפלה שאותיות התפלה הן העלאות מלמטה למעלה כו' וכן ע"י
 קיום המלות וע"ז נמשך אח"כ גלוי אור התורה מלמעלה למטה וזהו ענין וישס אותה
 מלכה וילוק שמן כו' ועמ"ס מענין שמן בד"ה כי אחה גרי בח"א פי' מקן :

סמ"ו. וזהו ענין וישכב שם ע"ד שפי' זוהר וילא דקנ"ו סע"ז ישכב יש כ"ב יש עלמא
 דאתי דכתיב להנחיל אוהבי יש כ"ב נקודה עילאה דאעיל כל כ"ב אחוון רזא דכל
 אורייתא. והנה בענין מ"ש לעיל שעשה מהן חבן אחת הוא אות יו"ד ברע"מ ר"פ חשא
 חבנא למשקל זה דא יו"ד כו' וגם ע"י המלות מעלים האותיות לבחי' אויר אור יו"ד
 שזה היו"ד שורש החכמה סד"ה מזוזה מימין ד"ע סע"ד ודף ע"ז סע"א. וישם מראשותיו
 וילוק שמן זהו ע"ד ארוממך ממטה למעלה ומלמעלה למטה מלצה קימה ותקם את
 דבריק. וזוהר מאבני המקום תריסר אבנין ע' זה"א פ' נח דס"ו ע"ז ע"פ ויקח
 אליהו שחיס עשרה אבנים כו' דא הוא תיקונא דמזבח ועל ידי זה וירפא את מזבח
 כו' ע"ד קחו מאחכס תרומה שסם המעלים אותה וע"י ההעלאה היא ההמשכה
 כמ"ש בד"ה מזוזה מימין בענין כי נר מלוא וחורה אור שעל ידי העלאת האותיות
 ממשיכים אור החכמה כו' וע' זה"א פ"ח א' בענין שמן בשמן הטוב כו'. והנה
 במד"ר וילא ס"פ ס"ח ריב"ל פתר קרא בגלות צבל והיינו שילאו כנס"י מבחי' א"י
 שהיא מל' הנק' באר שבע כנ"ל לצבל שסם ק"ג ונק' חרן נחר גרוני בחי'
 כרחל לפני גוזייה נאלמה. נאלמתי דומיה. ושנק' יליאה זו מבאר שבע ע"ד
 מ"ש זוהר בחקתי שם שזהו ענין ויספתי ליסרה אתכם שבע על חטאתיכם
 ומאי איהו שמטה כו'. והנה שם נאמר אח"כ וזכרתי את צריתי יעקוב וזהו
 מש"כ ושכתי בשלום אל בית אבי והי' כו' ומבחי' חרן שהוא גרון יומשך
 כמגדל דוד לוארך כו'. או י"ל מבחי' הגלות שבע על חטאתיכם יומשך בחי'
 שבעתים כאור שבעת הימים. לפ"ז י"ל ענין וילן שם ע"ד מ"ש צרות סו' ב' י"ג
 ליני הלילה והי' בצקר אם יגאלך טוב יגאל כו' וע' מזה במד"ר ס"פ אחרי דקל"ב ד'
 ובמקומו צרות פי' והי' בצקר היינו לע"ל. והוא מהירושלמי דחגיגה. ובת"ז תיקון י"ע
 דמ"א ע"א ליני הלילה דאיהי שמאלא והי' בצקר דאיהי ימינא. י"ל ע"ד קץ הימין.
 דמתמן נהיר אור הה"ד הצקר אור. אם יגאלך טוב יגאל אם יעבדון כך ישראל עובדין
 עבין תגאל על ידיה דישראל עילאה דאיהו בעלך טוב ודאי. ועמ"ש בענין יומם ילוא
 ה' חסדו וצלילה שירה עמי ובענין קומי רוני צלילה. ואם לא יעבדון כך עובדין עבין
 וגאלתיך אנכי. ופי' בכס"מ שם סק"א דהיינו כי אם זכו אחישנה והגואל יהי' ו' גדולה
 לא זכו בעתה והגואל יסוד ו' זעירא. והא אוקמוה חי ה' שכבי עד הצקר אומאה בחי'
 דאיהו כליל ח"י ברכאן דללותא דבי' תליא פורקנא. וכ' הכס"מ בסוד סומך גאולה
 לתפלה. וע' מזה עוד בת"ז תיקון ו' די"ח ע"ז ושם פי' הכס"מ אם יגאלך טוב יסוד
 ז"א יגאל ואם לאו וגאלתיך אנכי מל' דבינה. וכ"כ בצפנדס ערך גאולה היא הבינה כי
 היא עיקר הגאולה בסוד גאולה תהי' לו וציובל יא כי שם ר"ל בגאולה המדות כנודע
 כי אין דיני המקורגים עולה אלא עד הבינה ולא עד בכלל וממנו שאב היסוד הגאולה
 ונקרא גואל מלך הבינה ומשפיע הגאולה אל המלכות וזהו אם יגאלך טוב כד"א אמרו
 לדיק כי טוב ואם לאו שאין יכולת וגאלתיך אנכי בינה כדפי' בערכה כן פי' הרשב"י
 ע"ה בתיקונים עכ"ל. ועמ"ש בלק"ת סד"ה והי' ציוס שהוא יתקע בשופר גדול. קיצור
 ענין וישגע במקום ע"ד עושין רליוו של מקום. וענין וילן שם היפך ממ"ש אדם ביקר

כל ילין. וענין ליהודים היחה כו' ויקר. וילן ע"ד לן בעומקה של הלכה. וישכנ יש כ"ב.
ליני הלילה כו' קומי רוני בלילה והי' בבקר כו' עכ"ה):

ה וזרו ושכתי בשלום אל בית אבי והי' ה' לי לאלקים שכ"ז יהי' ע"י העלאות והמשכות
שממטה למעלה ומלמעלה למטה שהוא בחי' וישם מראשותיו כו' ואח"כ וילק
עליה שמן כו' כנ"ל. כי הגה אבי קאי על ילחק וכמ"ס כי אחה אבינו שלע"ל יאמרו על
ילחק כי אחה אבינו כו' ה' (ועמ"ס מזה לעיל בד"ה ואלה תילדות ילחק). והנה ילחק
הוא מלשון לחוק ותענוג וכמ"ס לחוק עשה לי כו' כל השומע ילחק לי והוא לשון עתיד
שיחגלה בחי' התענוג העליון שלמעלה (הג"ה וע' מזה בהרמ"ז ר"פ חולדות ומ"ס מזה
בלק"ח בד"ה ה' לי בעוזרי ושם פ"ד עכ"ה) והוא ע"י בחי' הצירורים שלמעלה בבחי'
אחכפיא ואחכפכא מחשוכא לנהורא ע"י העלאות והמשכות כנ"ל וכמו התענוג והלחיק
שלמעלה שאינו אלא מאיוו שינוי והתחדשות כמו למשל לפיר המדברת וכדומה שאין
דרכה וטבעה לדבר משא"כ מאדס המדבר חין מקבלים טענוג כלל לפי שדרכו בחמידות
לדבר וכמ"כ ממש למעלה הגה בחי' יעקב הוא יו"ד עקב שהוא בחי' ירידת והשתלשלות
אלקות עד למטה מטה גם בבחי' עקביים שהם עולמות הנפרדים לגמרי ובעלי גבול
כו' וכמ"ס וילא יעקב מבאר שבע (הג"ה מענין באר שבע במא"א אית ב' ססעי' י"א
ובענין חרן שם ה' סעיף כ"ח. בענין גרון ג' כ"ע נ'. בענין יעקב יו"ד מ"ג עכ"ה)
וילך חרנה שנמשך ונשתלשל בהשתלשלות וזמלומים כ"כ להחיות יש מאין בעלי גבול
ועלמין דפרודי שהם בחי' נבראי' נפרדים שהם בחי' יש ונפרד בפ"ע שנק' חרן והוא
מלשון נחר גרוני כו' והיינו שהחיות אלקות הנמשך ומתלבש בהם שנק' בחי' גרון שהוא
קול כנודע מכוסה ומוסתר בהם לגמרי עד שהם עלמין דפרודי וחסך לגמרי כאלו הם
יש ונפרד בפ"ע ואזי גק' חרן לשון נחר גרוני כו' וכמ"ס גאלמתי דומיה כו'. והנה
חכלית המכוון צירידת והשתלשלות אור ה' כ"כ למקום חסך ועלמין דפרודי. היינו בכדי
שיהי' אחכפיא ואחכפכא מחשוכא לנהורא כו' להפוך את כל המדות רעות שהם האהבה
ורשפי אש של הבלי עולם או הכעס כו' להפכס שיהיו רק לה' לבדו ולהיות בבחי' בטול
הרטון לה' לבד ולא בבחי' יש ונפרד בפ"ע כו' ונק' בחי' זאת בחי' תשובה שהוא בחילא
יתיר כו' דהיינו המדות רעות שהם ברשפי אש להפכס ולהשיבס לה' לבד כנ"ל (וזהו
במקום שבעלי תשובה עומדין לדיקים גמורים חין יכולים לעמוד) ועי"ז נעשה תענוג
גדול למעלה והוא מבחי' אחכפיא ואחכפכא מחשוכא לנהורא שלמעלה. וזהו יפה שעה
א' בתשובה כו' להיות שע"י בחי' תשובה דוקא נעשה התענוג למעלה כ"כ שהוא ממש
כמשל לפיר המדברת כנ"ל ואז נעשה מבחי' חר"ן רנ"ה (הג"ה ע"ד ההרים והגבעות
יפלתו לפיכס רנה ובמ"א פי' דהיינו רננא דאורייתא שהוא בחי' העעמים שבתורה
שהם למעלה מבחי' אוחיות כנודע מענין ענת"א וזהו נמשך ע"י ובלילה שירה עמי
וזהו ג"כ ענין חכמות בחון תרונה ועמ"ס מזה בפ' יתרו בד"ה זכיר את יום השבת

ה ודוא ענין גילוי פנימית חכמה שילאה הנק' פנימית' אבא שגלוי זה יהי' לעיל דוקא
והוא גלוי פנימית' התורה:

לקדשו דרוש הראשון עכ"ה) וכנודע על ענין חמץ ומלה שמאות החי"ת של חמץ נעשה ה"א כמ"ס צוהר פ' פינחס ע"פ גער חית קנה הו' ונעשה בחי' מלה כמ"כ מחרן נעשה רנה כמ"ס צאצוד רשעים רנה שהוא בחי' החטונג שנעשה למעלה מבחי' החכפיה ואחכפכא כנ"ל . והנה בחי' החטונג הזה יתגלה לעתיד דוקא שאז ואת רות הטומאי אעביר כו' שלא יהי' עוד בחי' חשך וצירורים כמו שהוא עתה בעליות וירידות אלא כמ"ס צחריש ובקליר חשבות כמבואר במ"א (בד"ה שסיס המה מלכות כו') ויהי' בחי' גילוי אור ה' למטה בבחי' יחוד וביטול בחכלית כמו שהוא למעלה בעולמות עליונים דאיהו וחיוהי וגרמוהי חד כו' שעתה הוא מאין ליש כו' משא"כ לעתיד יהי' מיש לאין בבחי' ביטול ואחכפכא כו' ו) ואזי יתגלה בחי' ענג העליון שהוא בבחי' א"ס זהו בחי' יוס הו' יוס שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים שהוא בחי' גילוי ענג העליון כנודע שנעשה מהצירורים שלמטה בשיחא אלפי שנין כו'. וזהו ושכחי כו' אל בית אבי שהוא בחי' חזרה והשבה של בחי' יעקב מבחי' חרן כנ"ל לבחי' רנה סנק' בית אבי שהוא בחי' ילחק שהוא בחי' הלחוק והחטונג העליון שיחגלה לעתיד מבחי' אחכפיה ואחכפכא הנ"ל ו) :

(קניצור ועי"ז ושכחי בשלום אל בית אבי בחי' ילחק כי אחת אבינו והוא הלחוק והחטונג שיהי' לע"ל מצירורים אלו והיינו ע"י אחכפיה ואחכפכא נחזרר מבחי' חרן ונהפך החי"ת לה"א להיות רנה בחי' חטונג ועד"ז בענין יל"מ מילר הגרון ע"ד בחי' חרן נחר גרוני כו' וימררו חיי אבותינו וכנעטשה יל"מ הוא בחי' מלה משא"כ חמץ כענין ההפרש בין חרן לרנה וזהו חכמות בחוץ תרונה) :

ו הנה"ה וע' מענין ושכחי בשלום צוח"ה צראשית רכ"ג ע"ב דאמר זה על גלותא דבית שני והיינו כמ"ס צמ"א דגלות צבל שנשתהה ע' שנה רומז לעסק יעקב עם עשו שנשתהה זמן מועט צפ' וישלח אצל אריכות חורבן בית שני רומז לעסקו עם לבן שנשתהה עשרים שנה וההסבר עי' ד"ה החללו מאחכס שמה שהוא צדקות הרע לרין זמן רב יותר לצררו. וגם כל ד' מראות נגעים הם לבן בהרת עזה כשג כו' וע' צמד"ר ס"פ חזריע שהם מלרים צבל. ובת"ז תקין כ"צ דס"ה ע"ב פי' ושכחי בשלום ע"ד ובשלום תובלון. ועמ"ס בד"ה ושכחי כד כד בענין ורצ שלום שלום מלמעלמ"ט בחי' יוסף ושלוש מלמעלמ"ט בחי' בנימין. וענין כי בשמחה תלאו פי' בשמחה אוחיות מחשבה וצכס"מ שס שהוא עלי' המל' הנק' שמחה בחכמה הנק' מחשבה ובד"ה וארא דתקע"ב יפלתו רנה רננא דאורייתא טעמי חורה . מד"ר וילא פס"ט ושכחי בשלום והשיבותיך אל האדמה הואת פ"ע ושכחי בשלום משפ"ד שלא יהי' בחי' שופך דם האדם באדם עמ"ס מזה צלק"ת בהבאור על בשעה שהקדימו ישראל נעשה. ואפ"ל ושכחי בשלום ע"ד כי לא בחפזון תלאו כו' וזהו ע"ד מ"ס בשל"ה דפ"ח צ' פי' ע"י חצור הילנה"ר ליל"ט נמשך והי' הוי' לי לאלקים

ועמ"ס

ו וזדון ענין ומעין מבית ה' ילא והסקה כו' והוא גלוי היו"ד שממשיך יעקב למטה שעכשו המשכה זו הוא רק בבחי' פנימי' העולמות ובעבודת ה' ולע"ל יהי' גילוי חכמה עילאה ממש למטה :

ז ב' ילחק ה"ס גבורה דעתיק יומין המלוכש במו"ס :

ועמ"ם סד"ה וידעת היום. ויש לפרש כי ושבתי בשלום שלום צפשמ"ט בין היל"ט ויל"ה ד-
 כמ"ם באל"ה סד"ה והי' מעסה הלדקה שלום. וזהו ב' שלום צפשמ"ט וצפשמ"ט ומה
 יומסך והי' הוי' לי לאלקים כפי' השל"ה. ובמד"ר נשא ס"פ י"א דרמ"ו ה' הציב הוא
 השלום בו' וכן יעקב שבקש מן המקום שלום. וע' מד"ר צשה"ם דל"ג ע"ד ע"פ שובי
 שובי השולמית. ועמ"ם בענין זכרית שלומי לא תמוט וע"פ למרצה המשרה ולשלום אין קו.
 קיצוד ושבתי בשלום כי לא בהפזון תלאו ובשלום תובלן רנה ע"י השלום צפשמ"ט נמשך
 והי' ה' לי לאלקים זכרית שלומי לא תמוט עכ"ה. וענין והיה הוי' לי לאלקים עמ"ם
 מזה ג"כ בלק"ת סד"ה והיה ציוס ההוא יתקע בשופר גדול סעיף ז' ומ"ם מענין
 והיה סד"ה וכל בניך למודי הוי'. גם כי הנה ידוע מארז"ל נשבע הקב"ה שלא
 יבנס בירושמ"ט עד שיבנס בירושמ"ט. וירושמ"ט זהו ענין י"ה וירושמ"ט זה
 ענין ו"ה. ח"כ והיה שקדס ו"ה לבחי' י"ה מורה על הכניסה בירושמ"ט
 חלה ואח"כ י"ה הכניסה בירושמ"ט בו'. וענין והאזן הזאת אשר שמתי מלצה. י"ל
 מלצה ע"ד והתלב אחותו מרחוק וארז"ל מרחוק ע"ם מרחוק ה' נראה לי.
 ואיחא צוח"ג פ' אחרי דנ"ה רע"ב ובתיב מרחוק ה' נראה לי. וזמנין דאיבו קרוב
 דכתיב קרוב ה' לכל קוראיו. ועיין זח"ב ר"פ תלוי ע"פ ואתה ה' אל תרחק ואעפ"כ
 גם צמן הריחוק עכ"ז מרחוק ה' נראה לי. ובזה"ב ס"פ משפטים דקב"ה סע"ב פי'
 ע"ד והשתחיתם מרחוק ועיין מזה בלק"ת פ' תצא צד"ה היום הזה פ"ב. וא"כ בחי'
 מלצה עם היות שזהו ענין קימה וכמ"ם צוהר פ' נח דע"ב ב' מאי מלצה דהות נפילה
 ואוקים לה. עכ"ז זהו ע"ד והתלב אחותו מרחוק. אכן יהיה בית אלקים זהו ע"ד
 קירוב. ודוגמא לדבר ממשנ"ת צד"ה ציוס השמע"ל כניסין ארך מבחי' אחזמה והיא
 רחוקה ממני נמשך להיות מאיר בבחי' קירוב ע"ם פ"ג. ועד"ז נחצאר צוח"א ד"ו
 תחלת ע"א בענין שלום שלום לרחוק ולקרוב לרחוק ע"ד מרחוק ה' נראה לי. וא"כ יש
 לפרש ג"כ ענין שלום לרחוק שנעשה קרוב בו' :

והנה י"ל מ"ם רש"י בחומש פ' שופטים ע"פ ולא תקים לך מלצה אשר נשא ה' אלקיך
 ואע"פ שהיתה אהובה לו צימי האבות עכשו נראה מאהר שעשאוהו אלו חוק
 לעבודת כוכבים ומזלות עכ"ל. והענין י"ל ע"פ מ"ם צמד"ר צשה"ם ע"פ אפריון עשה
 לו המלך שלמה זה המשכן אמר ר' יהודה צרבי אלעאי למלך שהיתה לו בת קטנה עד
 שלא הגדילה בו' היה רואה אותה בשוק ומדבר עמה צפרהסיא בו' כיון שהגדילה בו'
 עד אין שבתן של בני שאדבר עמה צפרהסיא אלא יעשו לי משכן בו'. וכ"ה עוד
 צמד"ר פ' נשא פי"ב דף רמ"ז ד' ע"פ אפריון בו'. וא"כ עד"ז י"ל ההפרש בין אשר
 שמתי מלצה שהוא ע"ד הדבור עם כנס"י שנק' צחו ע"ם שמעי צת וראי כשהיא
 קטנה שאז מדבר עמה צפרהסיא וע' פרדס ערך מלצה. אבל ענין יהיה בית אלקים
 זהו כשהגדילו ישראל שאז אפריון עשה לו בו' ואין שבתן שיהי' הדבור צפרהסיא בלי
 בית ואפריון בו' וזהו אשר נשא. משא"כ צימי האבות היחה אהובה לפי שהיתה הבת
 קטנה בו'. ועיין צוח"א פ' בראשית דכ"ט ע"א מענין אפריון שהוא ענין באשר ז"כ

נכנסים

דכנסים לחופה והחופה דזו"ג הוא בינה עילאה כ"כ צמק"מ שם בשם ערוגת הנושם .
 וע' מענין חופה צלק"ת צשה"ש צד"ה לסוסתי צרכני פרעה דרוש השני פ"ג צענין כי
 על כל כבוד חופה ושה פ"ג צענין והוא כחתן יולא מחופתו . חתן הוא תורה ביום
 ההוא וזו מ"ת יולא להיות מתלבש צענינים גשמיים מחופתו צחי' סוכ"ע . וצד"ה תורה
 לזה פ"ג שעי' חופה זו נמשך אח"כ היחוד צחי' השפעת חכמה עילאה כו' וע"ש
 בהציבור פ"ג . משא"כ צחי' אשר שמתי מלצה שהיא בלא אפריון ח"כ אין זה צחי'
 חופה וא"כ אין זה רק כמו אירוסין לבד בלא יחוד כו' . וז"ש והאבן הזאת אשר שמתי
 מלצה וצוהר ויחי דרל"א סע"א שהיא אבן שחיה שתי יה ע"ד ויבן ה' אלקים את
 הללע דהא חו"א תקינו לה צוח"א דמ"ע סע"א . אשר שמתי מלצה שהעלה אותה . ועכ"ז
 אין זה יחוד גמור עדיין כנ"ל . יהי בית אלקים ע"ד אפריון עשה לו מלך שהשלוה שלו .
 ועיין בסידור צד"ה אשר לקחתי מיד האמורי (דרל"א ע"ג צדפוס צרדינוב) צענין
 חליף עלי מאן דמללי צצקתא . וכענין איסור הצמות שנאסרו מלד זה עכ"ד . וצוה יש
 לתרץ מ"ש יהיה לשון זכר ע"ד שנתבאר צוח"כ פ' בא דל"ח ע"ג ע"פ הוא הלילה הזה
 כו' ע"ש וצלק"ת צשה"ש צד"ה לריח שמניך דרוש הראשון פ"א . ועיין בה"ג צוהר ויחי
 דרמ"ו ע"א וע"ג ע"פ נפתלי חילה שלוהה הנותן אמרי שפר . דחילה שלוהה הוא
 לשון נקבה . הנותן לשון זכר . והיינו מלד יחוד זו"ג שייך לומר גם על צחי' נוק' הנותן
 כו' ועד"ז יבן ענין והאבן הזאת כו' יהיה כו' . והנה מלצה אשר שנה פי' צמא"א מ"ס
 פ"ג דהיינו מל' דק"ג . ואפ"ל שלכן אסור מלצה כי עי"ז יש יניקה לק"ג כו' . והנה י"ל
 ע"ד הר סיני שמשם ירדה שגאה ופי' צח"א פ' וארא סד"ה וידבר אלקים כו' וארא
 דדוקא משם ירדה שגאה על הרע משא"כ מקודם משום דקמיה כחשכה כאורה כו'
 ע"ש ועד"ז י"ל צפי' מלצה אשר שנה שזה נמשך דוקא אחר מתן תורה . והנה סד"ה
 בן פורת יוסף נתבאר דצחי' ותש"ב באיתן קשתו כו' משם רועה אבן ישראל י"ל זהו
 צחי' עליונה יותר מצחי' והאבן הזאת יהי' כו' ע"ש . ואפשר להעיר לזה ממ"ש צוח"א
 ס"פ תולדות דקמ"ו ע"ג צענין אבנא דאהגרות מן עורא די לא צידין כו' מאן אבן
 דא כנס"י דכתיב והאבן הזאת כו' וצמא"א אות אל"ף סעיף ד' פי' אבנא די לא צידין
 היא מל' דא"ק וצח"ז תקון ה' דט"ו ע"ג פי' ע"ד איה מקום כבודו שהוא עליית המל'
 צב"ח"ג וזהו די לא צידין שהוא למעלה מחו"ג . ואפ"ל די לא צידין ר"ל צחי' שלמעלה
 מאחעדל"ת וכמש"ש סד"ה בן פורת יוסף צפי' בן פורת עלי עין למעלה מצחי' כי עין
 צענין יראו שהיא האחעדל"ע ע"פ אחעדל"ת כו' ע"ש . וזהו משם רועה אבן ישראל
 היינו מצחי' די לא צידין שלמעלה מאחעדל"ת . והנה ע"פ המבואר לעיל צענין ליני
 הלילה והיה צבקר . יש לומר שזהו ענין אין לשין מלה אלא במים שלנו . שהי' ע"ד
 מים חחומים צוכים שהיא התעוררות רחמים . וזהו ג"כ ענין ליני הלילה . וממס אלו
 לשין המלה שהיא להם עוני צחי' אחבפיא . וע"י ליני הלילה צצחי' מי צוכים מזה יומשך
 והיה צבקר כו' . וכך הוא ענין המלה שהיא סימן על הגאולה כמאמר מלה זו שאנו
 אוכלים על שום מה כו' עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקדוש צרוך
 הוא וגאלם :

השלום הדרוש לי' התו"א עם הגדות למטה סדרוש הב'

וַיִּזְרְקוּ שיאמרו לעתיד על ילחק דוקא כי אחת אבינו להיות כי זהו תכלית המכוון צירידת והשתלשלות העולמות כדי שעל ידי זה יהי' לחוק ותענוג למעלה כנ"ל. וזהו ושצחי בשלום כו' כי צחי' ענג הנ"ל שיחגלה לעתיד הוא דוקא ע"י צחי' העלמות והמשכות שהם צחי' הצירור' למטה צחי' אחכפיה ואחכפיה כנ"ל שנק' צחי' שלום להיות כי שלום הוא המחבר שני הפכים וכמ"ש עושה שלום צמרומיו שמיכאל שר של מים וגבריאל שר של אש כו'. והנה כתיב שלום שלום לרחוק ולקרוב והיינו צ' צחי' שלום. שלום מלמטה למעלה והיינו לרחוק שנעשה קרוב שהוא צחי' העלאה ממטה למעלה ושלום מלמעלה למטה היינו צחי' ירדת והמשכת אלקות למטה צחי' חורה ומלות כמבואר לעיל במ"ש וילוק שמן כו' (ה) וע"י צ' צחי' שלום הנ"ל שהם צחי' אחכפיה מחשוכא לנהורא שלא יהיו צחי' עלמין דפרודי רק צחי' יחוד וביטול כמו שהוא למעלה בעולמות עליונים ממש ואזי אשוב אל בית אבי שיחגלה ממילא צחי' הענג העליון שהוא צחי' א"ס ממש למעלה מעלה מהשתלשלות העולמות צמדריגות רבות מעלה ומטה וחשך ואור משא"כ לגבי עלמותו ומהותו ית' קטון וגדול שוים ממש בלי שינוי ובחשיכה כאורה ממש ואזי והיה הוי' לי להלקים כו' כי הנה כתיב כי שמש ומנן הוי' אלקים שכמו שהמגן הוא נרחק להשמש ומכסה ומסחיר על אור השמש כמ"כ שם אלקים הוא צחי' נרחק לשם הוי' ומכסה ומסחיר עליו להיות נכראים בע"ג ונפרדים בפ"ע משא"כ שם הוי' הוא צחי' המשכת אור ה' למטה כו'. והנה כל זה הוא צחי' השתלשלות מעלה ומטה וחשך ואור אבל לעתיד שיחגלה צחי' ענג העליון שהוא למעלה מעלה מצחי' השתלשלות והוא למעלה מעלה מצחי' שם הוי' ושם אלקים ואזי מה שעתה הוא צחי' ש' הוי' יהי' אז צחי' אלקים לגבי צחי' ענג העליון הנ"ל (ה) ואזי והאבן הזאת אשר שמתה מלצה כנ"ל יהי' בית אלקים שיהי' בית וכלי לצחי' אלקי' דלעתיד שהוא צחי' הוי' עתה. וכל אשר תתן לי הוא לשון עתיד היינו כל עליות שיהי' לעתיד הכל עשר אעשרנו לך צחי' מעשר כבוד וד"ל:

לפסוק

ח כ"י שלום היינו צחי' יסוד המקשר ומחבר כו' ויש צ' צחי' שלום היינו התקשרות המקבל אל המשפיע מלמטה למעלה וזהו בחינה בנימין ויש צחי' התקשרות המשפיע אל המקבל מלמעלה למטה וזהו בחינת יוסף כו' ועמ"ש במ"א דר"ה ושמתו כדכר: **ט ורהפ"ש** מובן ע"פ מ"ש למעלה כי שיומשך הגילוי מאור א"ס למטה ל"ל ע"י למעלה אך הנה שם אלקים הוא צחי' למעלה והעלם גמור ומזה נמשך למטה להיות דבר נפרד ממש אבל כששם הוי' צחי' אלקי' זהו ע"ד הלמנוס של הי"ד דשם הוי' שאינו צחי' העלם כ"א ארצה ע"י נמשך הגילוי כו'. וזהו ענין ומעין מבית ה' ילא שצחי' המעיין זהו צחי' יו"ד. ומכל זה יובן ענין ד"פ שובי כנגד ד' גליות בכל מדי כו' שהוא הצירור והגירוף שעי"ז יהי' גילוי ד' אותיות דשם הוי' היינו ששם הוי' יהיה מה שעכשוו שם אלקים כו'

לפסוק ושבתי בשלום.

ענין שלום עליכם כו' שאומרים בשבת כליל שבת. וענין מלאכי שלום כו'. נראה ש"ל
 עפ"מ שבת"א ר"פ וילא ע"פ ושבתו בשלום. וגילוי ענג זה ע"י ב' בחי' שלום כו'
 שעי"ז יבא אל בית אבי בחי' ילחק והוא הלחוק והתענוג שיהי' לע"ל ביום שכולו שבת
 ומנוחה כו' כי שלום הוא המחבר ומקשר ב' הפכיים ע"ש בהביאור. והנה בודאי בכל
 שבת יש הארה ממה שיתגלה ביום שכולו שבת לע"ל אלא שלע"ל יהי' בגילוי צפ"מ גם
 בחילוני' ועכשיו הוא בבחי' מקיף כו'. והנה ענין וילא יעקב כו' וילך חרנה זהו בשבת ימי
 המעשה שיוצא ומשך בחי' יעקב שבאלי' לבי"ע לברר צירורים כמ"ס במ"א בביאור
 שע"פ לא הביע און ביעקב כו'. ואפ"ל כי פי' מבאר שבת הוא מבחי' שבת שהוא יום
 השביעי. וע' בכוונה הקידוש בשבת נו' באר. וגם קידושא רבא חי' בפע"ח רבא אומיות
 באר. וגם בעבודה הנה בתורה נו' ב"פ ע"כ קרא כו' באר שבת. כי בינה נק' באר
 שבת שהוא ההפירה והכלי שבו מוצע מ"ח דהקמה בחי' ביעול כי או"א הם תרין רעין
 (זה"ד א') נקודה בהיכלא (זה"א ו' א'. כ' א'. ת"ו ת"ה) כמ"ס ע"פ ראה אנכי וטחן כו'
 והיא מקור לשבת מדות והן מדות שבשכל וכמו ע' רבתי דשמע כו' והוא באר שבת דגבי
 אברהם אבר מ"ה (זה"א ד'). והב' הוא שהמל' נק' ג"כ באר שבת שהיא מקבל' משבת מדות.
 ובעבודה הוא הלב שהוא כלי לגילוי הו' מדות שלב וכמ"ס בת"א פ' תליה ע"פ זכור דעמלק.
 אמנם וילך חרנה הוא העלם המדות במלך הגרון כו' ששם הוא בחי' שר המשקים שר האופים
 ושר הטבחים שהוא בחי' ושר וורידין שהם הם בחי' כל הענוגי עה"ו ומחשבותיו שהם
 המונעי' גילוי ומבדילין בין אור ה' שבמות ובין גילוי הלב (שהם ב' בחי' באר שבת הג"ל)
 וכמ"ס בת"א פ' וארא בד"ה לכן אמור כו'. אך הירידה זו דוילך חרנה הוא כדי לברר
 צירורים לאכפיא ולאחפכא מחשוכא לגהורא ועי"ז נעשה תענוג גדול ואז נעשה מבחי'
 חרן רנה והו' ושבתו אל בית אבי כו'. והו' בחי' שבת אשר שבת הוא גילוי תענוג עליון
 כמ"ס וקראת לשבת ענג וגם בחי' רנה כי מלוא לשורר בשבת כו' כמ"ס בבהארי"ז ל"כ כי
 השיר הוא ההעלאת מלמטה למעלה שלכך בשבת שהוא עליות העולמו' ל"ל בחי' שיר
 ורנה כו' ואומרי' בשבת מומור רנו לדיקים כו' וע' בזהר תרומה קל"ז ב':

והנה העלאת זו שבת הוא אל בית אבי בחי' ילחק כי הנה בשבת נמשך בחי' עלא
 דנטיף מעתיקא כו' והו' נמשך מבחי' ילחק כמ"ס בצרכת ילחק ליעקב ויחן לך
 כו' מעל השמים כו' כי ילחק הוא גבו' דע"י המתלבש במו"ס שהוא בחי' עלא דבדולחא
 כו' והו' והי' הוי' לי לאלקים כמ"ס אז תתענג על הוי' למעלה משם הוי' וגם נק' שבת
 להוי' כו'. והנה להיות העלאת זו מלמטה למעלה כ"כ הוא ע"י בחי' שלום
 המחבר שני הפכיים כו' כנ"ל. והו' ענין שלום עליכם שאומרי' כלילה דש"ק. ושייכות בחי'
 זו למלאכים הוא כמ"ס בת"א פ' וישב בד"ה בה אמר כו' מהלכים בין העומדים כו'
 שמתחלה מקבלים נש"י הכה ממלאכים לברר הנה"ב לפי ששרשה ומקור חולצה דנה"ב
 הוא מחיות הקדש שבמרכבה כו' ועי"ז אח"כ הם משפיעי' במלאכים שנק' עומדים
 להיות השפעת בחי' הילוך בבחי' פנימו' המלאכים בין מלמטה למעלה בין מלמטה
 למטה

למטה ע"ש. וזהו שאו' שלו' עליכם להמלאכים שממשיכים בהם ההילוך שזהו ע"י בחי' שלו' כו' וגם עי"ז המלאכים חוזרי' ונותנים הכח לברר נה"ב וזהו צרכו לשלו' מלאכי השלו' כו'. ועי"ן מענין מלאכי השלום הזהר ס"פ וירא סד"ה ויצואו אל המקום כו"י וצפ' שמות ד"ה ויאמר אל עמו כו' נתן להם עלה כו' מארי דרחמנוחא ואינן מלאכי שלום כו' די"ח ע"א וכ' שס נ"ב מלאכי או"ה. וצפ' פקודי דמ"ה ע"ב. ועמ"ש ע"פ יברכך כו' וישם לך שלום כו' שנותן כך כח להיות ורב שלו' בניך כו' ועמ"ש מענין זה ע"פ וכל בניך כו' גם נת' שס דשלו' להיות יחו"ת ויהו"ע שוין ובודאי דזהו שייך לבחי' שבת כו' ועמ"ש ע"פ כי ההרים ימושו כו' וצריח שלומי כו'. וענין דמלאכי' שמאו"ה נק' מלאכי השלום כי או"ה הם תרין ריעין דלא מתפרשין והוא ביטול יש לאין המיד כו' וזהו ענין מלך שהשלום שלו כי בבחי' מל' שנעשה מקור לבי"ע יש שינוי בלפעמי' היס דבר גפרד כו' משא"כ צבינה שנק' ג"כ מלך אך שהשלום שלו תמיד ביטול היס לאין כו' וע"כ מלאכי' הכ"ל נק' מלאכי שלו' כו' וע' צע"ה שער מ"ן ומ"ד דרוש ד' מענין המלאכי' דאו"ה כו' וע' מ"ש ע"פ הזהר פ' בלק דק"ל ע"פ צרכו כו' מענין מלאכי' שהם מזווג נשיקין וגשמות מזווג גופני כו' וע"כ המלאכים רוחניים כו' ושם נת' דצרכה אצמסר למלאכי' כמו לישראל וע"ש וזהו צרכו לשלום מלאכי השלו' כו' שהם בחי' מלאכי עילאי דאינן בשמי מרומא דאדרה עילאי' הנו' שם לבן מקדימי' הצרכה מהם ע"ש ולכן אומרי' זה קודם קידוש. כמ"ש אבל קדוש כו' עד דישראל מקדשי לחתא. הרי בחי' קדוש' שייך לישראל יותר לכן קידוש הוא ג"כ מבחי' קדש כו'. ענין בחי' ילחק בשבת ע"פ הזהר יתרו דפ"ח נת' שהוא סטודתא תניינא כו' וצמ"א ע"פ האדר"ז דרפ"ה מלאה כו' נת' שהוא זמן מנחה דשבת כי ילחק תיקן תפלת מנחה כו' ומכני המאמרי' מוכן דהוא העלא' למקור התענוג עליון כו' :

עוד יובן ענין ושכתי בשלו' עפמ"ש צת"א פ' תולדות דהלכות ותענוג דילחק נמשך אח רבקה צירור נה"ב ואז הוא בחי' רבקה של שלש שלש או של ד' כו' והיינו התכללות המדות והיינו בחי' אה"ר מדו' הגמשי' מהבחר ע"י דעת עליון צהמה רבה כו' והתכללו' זו זהו בחי' שלום וזהו ושכתי בשלו' דוקא וזהו ג"כ ענין מלאכי השלו'. כי הנה למטה צבי"ע מיכאל וגבריאל שר של מים שר של אש הרי הם צ' הפכים אלא שהקב"ה עושה שלו' ציניהן כו' וזהו דוקא צמיכאל וגבריאל ששרשן מהמדות ע"כ הם נגדיי' עד שעושה שלו' ציניהן כי המדו' מלך עלמן הם ענפין מתפרדין כו' אכן מלאכי השלו' היינו שהם תמיד בבחי' שלו' והתכללו' וזהו לפי שהם מאו"ה ששם גלוי אור א"ס ונק' תרין ריעין כו' ריעים האהובים כו' כמ"ש צע"ח של"ח שיש מלאכי' הנולדי' מזווג נשיקין דזו"נ ויש מלאכי' עליונים יותר שנולדי' מזווג נשיקין דאו"ה וכי'. והנה לשבז לבחי' ילחק הוא ג"כ דוקא ע"י בחי' שלום כנ"ל צענין רבקה כו' התכללות. וזהו שאומרים שלום עליכם כו' צרכו לשלו' מלאכי השלום שיהי' בחי' התכללו' המדו' ששרשן מד"ע המזווג או"ה דשם שרש מלאכי' הנ"ל. גם זהו שאו' שלום עליכם כו' ממלך מלכי המלכים שהוא

בה'

*נ"ב, וצפ' ונגש ד"ה ואתה לויחה ור"פ שמות ד"ה ר"ש פתח.

בחי' כתר שנק' מלך שהשלוש שלו כו' עיין מ"ש ע"פ כיריעות שלמה ועיין מ"ש עוד ע"פ שה"ש אשר לשלמה ישקני כו' שהמשכה מבחי' זו דוקא ע"י נשיקין מזה יובן עוד ענין ברבנוי לשלוש מלאכי השלוש שהם מלאכי או"א שמבחי' נשיקין כו'. והוא סדר הענין תחלה או' שלוש עליכם מ"ה ששרש' מזו"ג מלאכי עליון ששרשם מאו"א והשלוש נמשך ממלך מ"ה היינו בחי' כתר כו' שע"ז נעשה יחוד או"א כגודע :

אח"כ אומר בואבש לשלוש מלאכי השלוש כי בשבת גלוי חבמ' דאלי' וע"כ באי' מלאכי השלוש ששרשם משם ובינה נק' מלך שהשלוש שלו לפי שבה מלובש יסוד אבא והוא מקבל ממו"ס כו' והוא ממלך מ"ה כו'. אח"כ אומרי' ברבנוי לשלוש שיומשך בחי' זו גם באדם וענין שלוש זה מבואר במ"א ע"פ החללו מאתכם כו'. והנה בשבת נמשך נשמה יחירה ושרשה ג"כ מאו"א שזהו ענין ישראל עלו במחשבה (ב"ר פ"א ת"ז מ' וס"ט) וכמ"ש במ"א שע"כ נקראי' נש"י אחים למקום שהם אחי' לזו"ג כו' והוא ממ"ה כי מאיר בהן הארת הכתר שמאיר בחכמה וזהו עלה במחשבה כו' בחי' החכמה מה שדבקה בכתר כו' שזהו בחי' העליונה שבמחשבה. והנה בחי' זו היא למעלה אפי' ממלאכי השלוש כגודע דווג דנשמו' הג"ל שרשו גבוה מזווג נשיקין דמלאכי' כו' לכן אחר שמ"ה מצרכים הנשמו' הרי ממשכינן להם משרשם הנעלה יותר ועי"ז מקבלים המלאכי' מהנשמו' כי כל המצרך מתצרך והוא לאתכם לשלוש כו'. ואח"כ כי מלאכיו כו' להיות האדם למטה לריך שמירה כו'. והנה לכן במנוחה דשבת אמרי' ג"כ מנוחת שלוש השקט כו' והנה השקט הוא גבוה יותר מבחי' שלוש כמ"ש באגה"ק ע"פ ועבודת הדקה השקט כו' כי שלוש זהו בחי' יסוד אבא והשקט זהו מבחי' מו"ס דשקט ושכיך כו' וזהו שמש בשבת לדקה לעניים שע"י הדקה לעניים בכל ימי המעשה עי"ז נמשך גילוי שמש בשבת והוא בחי' ועבודת הדקה השקט שנמשך גילוי זה בשבת כמ"ש מנוחת שלוש והשקט כו' כי בשבת הוא בחי' אהבהפכה השוכח לנהורא ועי' באגה"ק בדיבור הג"ל:

וירא והנה באר בשדה כו', וברבות באסתר קב"ו א' מראית עיניהם של לדיקים מעלים אותם למעלה העליונה וירא והנה באר כו'. ול"ל מהו המעלה עליונה כ"כ כמה שראה והנה באר בשדה. אך הענין עפמ"ש ברבות וילא פ"ע והנה באר בשדה זה ליון כו' (ד"ה אז ישיר ישראל כו' עלי באר שדרש בק"ק פאלטאק חקת חקס"ד). והענין דהנה ידוע דשיקר המכוון בצריאות העולמות היינו כדי להיות לו דירה בתחתונים. ויש להבין מהו ענין דירה בתחתונים והלא מכה"כ כו'. אך הענין הוא ידוע דעולמות אין ההארה חלקות רק בחי' זו והוד בלבד כמ"ש הודו על ארץ כו' והוא בחי' שם בלבד כמו שאנו אומרים ישחצח שמך לעד מלכנו פי' מה שהוא מלכנו מלכותו בכל משלה אינו אלא בחי' שמך בלבד כו' אבל כדי שיהי' החגלות בעולמות מבחי' מהותו ועלמותו ית' היינו ענין להיות לו ממש דירה בתחתונים כי אפי' עוה"ב הוא בחי' זו והוד בלבד כמאמר נהנין מזיו כו' ונק' יש כמ"ש להגחיל אהבה יש מפני שכבר האור בא לכלל השגת יש ודבר מה כשנהנין בהרגשה כו' אבל במהות

ועלמות האלי' הוא מופשט מכל צחי' יש ודבר מה וכמו ע"ם צלי מה צלי מהות כו' והיינו לפי שהוא צחי' א"ם כידוע (קיצור א' ענין צרה"ע כצביל דירה בתחונים שיהי' החגלות בעולמות מצחי' מהותו ועלמותו). אך מה שגורס ומציא להיות לו ממש דירה בתחונים זהו דוקא ע"י צחי' העלאת מ"ן ואתעדל"ת וכמ"ס ויניחו צג"ע לעצדה ולשמרה כו' והיינו לפי שע"י אתעדל"ע לצד לא יהי' מזה רק צחי' זו בלבד כפי ההסתלסלות אבל לא מהארת עלמותו כו' אלא אין לו דירה בתחונים רק מסיבת מעשה המלות דוקא מפני שרמ"ח פקודין הן רמ"ח אברים דמלכא כידוע דהקצ"ה מניח תפילין כו' ועמ"ס מזה צח"א פ' מקץ צביאור ע"פ כי עמך מקור חיים ועמ"ס בלק"ת צשה"ס צד"ה מי יתקן כאלה לי צענין ושמרו דרך הוי' לעשות לדקה כו'. ועד"מ התקשרות והתאחדות הגפס צאצרי הגוף בן התקשרות אור א"ם צרמ"ח אברים דילי' שנעשים ע"י מעשה המלות שהוא מצחי' עלמות אור א"ם ולא מצחי' זו והוד בלבד (ועמ"ס מזה צד"ה ששים המה מלכות הנ"ל שם צענין אור זרוע ללדיק גבי פי' תמחי שגם"י עושים השלימות שיהי' גם למטה גלוי אור א"ם ועמ"ס צד"ה ועשו להם לייצא צפי' לדרתם וצענין שהחורה נק' תרעא לדרתא לגבי יראה ועמ"ס צד"ה וילום אל צג"י צענין וארא כו' צאל שדי שהוא צחי' שאמר לעולמו די הצלום והרשמו שמהם שרש הכלים אך ושמי הוי' החגלות אור א"ם ע"י הקו שנמשך מלמעלה מהצלום הוא נמשך רק ע"י החומ"ל כו'. קיצור צ'. שכדי להיות לו דירה בתחונים זהו דוקא ע"י אתעדל"ת במעשה המלות עד"מ רמ"ח אברין ממשיכים ההסתלסלות ועלמות הגפס צהן) :

ב וזד"ן והנה צאר צשדה זה ליון פי' כי ענין האתעדל"ת נק' צאר וכמ"ס בלק"ת פ' חקת ע"פ עלי צאר כו' וזהו ענין וישב ילחק עם צאר לחי רואי ע' זהר ר"פ תולדות דקל"ה ע"כ פי' לחי רואי דהיינו שע"י אתעדל"ת ממטה למעלה נמשך מצחי' ההעלם דסוכ"ע צצחי' גלוי צממכ"ע והיינו לחי רואי כמ"ס ואולם חי אני וימלא כבוד ה' את כל הארץ. פי' חי אני יסוד שממשך מהכמה עילאה צח"ת צחי' מל' הנק' אני והיינו וימלא כבוד ה' שצחי' הכבוד, שהוא מל' ימלא שיהי' נשלים ומלא ממה שיומשך בו מצחי' סוכ"ע כמ"ס בלק"ת פ' לו צענין ימי המילואים ועמ"ס צד"ה ויקרא אל משה. וגלוי זה יהי' את כל הארץ. ועמ"ס צפי' כל הנק' בשמי ולכבודי צד"ה עם לבן גרתי. וזהו למטן חיך שמצחי' ואולם חי אני יהי' חיך ממש כו' ועמ"ס מענין למטן חיך צביאור ע"פ צעלם היום הזה נמול אברהם כו'. והנה המשכה זו היא ע"י האתעדל"ת צצחי' צאר לחי רואי שכדי שיהי' הגלוי מצחי' ואולם חי צצחי' אני צצחי' ראי' ממש מה שעכסיו הוא חמי ולא מתחמי ולע"ל כתיב הנה אלקינו זה כו' וכתיב כי עין צעין יראו כו' הנה זהו דוקא ע"י העלאת מ"ן צחי' צאר מיס חיים כמשי"ת אי"ה. וזהו והנה צאר זה ליון כי הנה ענין ליון פי' בלק"ת פ' דצרים צד"ה ליון צמשפט תפדה ליון לשון סימן אגא סימנא כו' והיינו צחי' פנימית הלכ ואלהבה טבעית כו' ועמ"ס צח"א פ' מקץ צד"ה רני ושמחי בת ליון שזהו ענין צללמנו כדמותנו רמ"ח פקודין רמ"ח אברין דמלכא כו' כי ליון מלשון סימן כמו ליון המלוינת

המלוינת דהיינו שהמלות הגשמיות הם רומזים להרותניות כו' ע"ש וזהו בדרך עדותיך ששתי שהם עדות על מלות שלמעלה כו' מה שהקב"ה מניח תפילין כו' (ועד"ז למעלה שהמל' דאל"י נק' ליון מלשון סימן לפי שהיא מקבלת כל האורות שלמעלה הגמשיים כו"א היא מקבלת אותם ביסוד דילה כו'. ומ"מ אין זה רק סימן כי עלמיות חר"ך עמודי אור הם בכתר ומה שנתגלו המלות במל' זהו רק כמו סימן וחותם לעלמיות האורות דכהר. דוגמת מ"ש במ"א צפי' משכן העדות עדות לישראל כו' ועמ"ש עוד מענין ליון בלק"ת בשה"ש ע"פ לאינה וראינה בנות ליון כו' שהוא ענין הלבושים הנעשים ממעשה המלות ועיין ברבות ר"פ קדושים תהיו פכ"ד ע"פ יסלח עורך מקדש ימליון יסעך כל טובות וברכות ונחמות שהקב"ה עתיד ליתן לישראל אינו אלא מליון. ישועה מליון שנאמר מי יתן מליון ישועת ישראל. תליס י"ד. עוז מליון שנאמר מעה עורך יסלח ה' מליון כו'. ועמ"ש מזה בלק"ת סוף הביאור על בשעה שהקדומו ישראל נעשה. שפסוק זה נכפל בתליס צ"פ כנגד נבואה ויראה שיהי' לע"ל בישראל כו' ע"ש. והיינו כמ"ש לקמן אות ג' שע"י העלאת מ"ג זו נמשך מ"ד ממקור מים חיים ולכן עי"ז נמשך כל הברכות והישועות והנחמות). וזהו והנה בחר זה ליון כי מעשה המלות הנק' ליון זהו ענין הבאר. שהוא נביעו דמים חיים העולים מתחת לעילא ע"י מעשה המלות שע"י נמשך האתעדל"ע מי יתן מליון ישועת ישראל הוא צחי' ש"ע נהודין כו' ע"ד וישע ה' אל הצל כו'. וזהו זורע לדקות מלמיה ישועות. ועמ"ש מענין ישועה בת"א בד"ה בכ"ה צבסליו ור"פ וילא. קיצור ג'. שהאתעדל"ת נק' בחר. וזהו בחר לחי רואי שע"י יהי' גילוי צחי' ואילס חי אני. להיות עין בעין יראו. בחר זה ליון בללמנו כדמוחנו רמ"ח פקודין רמ"ח אברים דמלבא בדרך עדותיך. עדות לישראל. ועמ"ש ע"פ בנות ליון. ולכן מי יתן מליון ישועת ישראל. ועיין מענין והנה בחר בשדה בוח"א ויחי רל"ה כע"א ע"פ ונוזלים מחוך בחרך ובהשמעות ססי' כ"ה י"ב צ'. וח"ב שמות י"ב צ' פקודי ר"ל ע"א. ח"ג אחרי ס"ב א' :

ג וְדַבַּר בזהר וילא קי"א ע"ב צבס"ח. בחר דרגא דאדון כל הארץ. ע' זהר בראשית דל"ג כע"ב צפי' ארון הצרית אדון כל הארץ שבחי' ארון הוא מל' שהיא ארון וכלי לבחי' יסוד הנק' צרית והוא אדון כל הארץ. ומ"מ גם המל' נק' אדון כל הארץ על שמו. וזהו עלמו ענין ליון כי ליון זהו ענין יסוד דנוק' שבו נמשך האור והשפע מיסוד דו"א כמ"ש בת"א בד"ה רני ושמהי בת ליון שהביאור יעו"ש וע' בזהר פ' לו דל"א סע"א ובאדר"ז דרל"ו סע"א וע"ב ובמא"א אות ל' סט"ו. והנה בזהר ר"פ נח דנ"ע ע"ב ובפ' בראשית דף ב' ע"א ובמק"מ שס פי' מתחלה נק' אדני לשון נקבה ועתה שקיבלה קשטי אימא הנקראת עלמא דדבורא נקרא גם המל' אדון לשון זכר. וע' זהר ויחי דרמ"ו סע"א כיון דסלקא מלה מבכס"י ולעילא כולא הוא דכר. ויותר נראה לפרש שבשגתייהדה עם דבורא וגמחקו גבורותיה ע"י חסדים דדבורא אזי נקראת גם היא בלשון דכר וכמ"ש בוח"ב פ' בל"ח צ' ובשעתא דאתחבר עמה דכר כתיב הוא הלילה הזה כו'. הרי הלילה נק' ג"כ זה. ועמ"ש בלק"ת פ' שלח בד"ה והיה לכם ללילות (השני) גבי וזכרתם את כל מלית ה' לעשותם זכרים כו' והמלות הם במל' ע"ש

ע"ם. ועמ"ס כה"ג בת"א פ' יתרו זכור את יום השבת. כי שבת בראשית הוא
 בתי' נוק' וע"י שממשיכים בו עונג העליון הוא בתי' דבר וזהו זכור את יום השבת
 בו'. ועד"ז בתי' ארון הצרית שזהו ענין היחוד עליון לכן נק' ארון ל' דבר. וע' בפרשם
 ערך ארון. ולכן באר דרגא דארון כל הארץ כי באר היינו מל' שנה נובעים מיס חיים
 מ"ן שלה וגם מיס חיים הנמשכים מהיסוד הנק' אל חי לשון דבר ע"ס שנמשך מהבאר
 מבתי' מ"ד בו' כנ"ל. והיינו כמ"ס הרמב"ן בענין הבאר שנק' בן צהמ"ק ע"ס מ"ש
 מקור מיס חיים את ה'. הרי אור א"ס צ"ה נק' מקור מיס חיים. והיינו כי המקור
 הוא הכתר. וגם מקור גימטריא שמו וגימטריא רלון והוא בתי' כתר שהוא נמשך
 ממלכות דא"ס בתי' שמו ולכן זהו מקור מיס חיים. ובתי' מיס חיים זהו בתי' והשמה.
 מאין המלא. וזהו ענין מ"ן דוכרין הנמשכין בהבאר ע"י העלאת מיס חיים שמלמעה
 למעלה שהוא האתעדל"ת שממעשה המלות גשמיים הנקראים בשם מ"ן נוקבין. וזהו
 ענין מיס מיס בו' התחברות ב' בתי' מיס הנ"ל והו"ע יחיד חי העולמים מלך כמ"ס בציאור
 ע"פ כי אהה נרי. וזהו מורה על היחוד וכמ"ס בזהר ר"פ חולדות קל"ה סע"ב בפי'
 באר לחי רואי וע"כ נק' ארון כל הארץ ל' דבר ע"ס שנמשך בהבאר מבתי' מ"ן
 דוכרין בו' כנ"ל. ולהבין איך שייך בחינה זו דבתי' אר' ובתי' ארון במלות שהם הנקראים
 באר כנ"ל. הענין כמ"ס בלק"ת פ' שלח צד"ה ועתה יגדל נא ספ"א בפי' ארון עוזנו
 לור משגבנו בו' בתי' ארון זו מלכותו ית' וכמ"ס ש"ס חיים עליך מלך בתי' מקיף
 ונמשך מזה ג' בתי' מקיפים להשמה במחדו"מ. וזהו לור משגבנו מגן יסענו משגב
 בעדנו. כי לור הוא לשון מחסה כמ"ס לור עוזי מחסי וכן מגן ומשגב והן הן מקיפים
 לשלשה בתי' מחדו"מ ונר"נ כנגד בתי' בראשיו ילרתיו אף עשיתו במקיפים את
 נפש רוח וגשמה מכל לך להחכלל באו"ס צ"ה ממש להיות לרורה בלרור החיים את
 ה' ממש. וזהו ענין לבושי הכשמה בעוה"ב. ולבוש זה נעשה ע"י המלות. כי הגה המלות
 הם ג"כ בג' בתי' מחדו"מ כי יש מלות החלויות במחשבה לבד ובכוונת הלב שאם כוון
 לבו ילא ואם לאו לא ילא כלל ויש החלויות בדבור בו' והן הם בתי' מקיפים כמאמר
 אשר קדשנו במלותיו ע"י המלות נמשך בתי' קדש העליון ומופדל קדש מלה בגרמי'
 (ע' זהר אמור ל"ד ב'). אך תהלה לריך להמשך מלמעלה למטה ברוך אהה מלך
 העולם בתי' ארון עוזנו ועמ"ס מזה צפ' שמיני בציאור על פ' לויחן זה
 סוף הדרוש עפמ"ס ברבות וארא פ' ה' ומהו לבושו של הקדוש צ"ה עו בו'
 ע"ס. ואח"כ אשר קדשנו במלותיו בתי' המקיפי' להעלות הנשמה ממטה למעלה לקדש
 העליון. כי הגה ב' בתי' יש במלות בעשייתם. הא' ע"י עשיית מקיים מלות המלך ע"ד
 וסגור אומר ויקס בו'. והב' הוא להמשיך אור א"ס צ"ה ורלה"ע במלות או שרשה
 ויסודתה בהררי קדש העליון אשר קדשנו במלותיו. והנה תחלה עשיית המלות לא תהי'
 בשביל להמשיך אור א"ס צ"ה ורלונו העליון צ"ה לבד שהרי זהו רק כמו שבושה בדרך
 סגולה או רפואה עד"מ או משא ומתן כדי להרויח שאין זו עבודה ותחת אשר לא
 עבדת כתיב שהמלות לריכים להיות דרך עבודה עבד שמקיים גזירת רבו ולווי אף גם
 בלי טעם ודעת וסוד חיים עליך מלך בו'. ועי"ז נמשך ממילא אור א"ס צ"ה. משא"כ

בלא קבלת עול מלכותו ית' אינו ממשיך בלוס כי הוא המרום לבדו המתנשא מימות
 עולם רק המלך כו' כ"ל. וזהו ועתה יגדל נח כח אד'. אד' הוא צחי' מלכותו ית' אדני
 אותיות דינא דמלכותא דינא דהיינו עשיית המלות צחי' מלות המלך וכח אד' הוא א"ס
 ז"ה הסוכ"ע הנמשך ע"י קבלת מלכותו ית' במעשה המלות כ"ל. ונק' צסס כח הוא
 ענין גילוי ההעלם כו'. וא"כ מ"ז יובן מ"ש צוהר וילא ק"ה שצחי' באר הוא דרגא
 דאדון כל הארץ והיינו כי המלות שהם הבאר הם ע"י קבלת עול מלכותו ית' הנק'
 צסס אדני ועי"ז נמשך גילוי איה"ס ז"ה הסוכ"ע היינו צחי' כח אד' ואזי נק' אדון ל'
 דבר. וזהו ענין וזכרתם את כל מלות ה'. וזהו ענין מ"ש צרבות פ' קדושים עוז מלין
 שנאמר מטה עורך ישלח ה' מלין היינו כמאמר אדון עוזנו לור מגן משגב שזהו העוז
 והכה מצחי' מל' דא"ס הנמשך ע"י מעשה המלות כו' ואזי נק' אדון ל' דבר. וכן הבאר
 נק' ג"כ לפעמים בלשון זכר מה"ע וכמ"ש צוהר פ' הקת דקפ"ג ע"ב ע"פ ומשם
 בארה הוא הבאר וז"ל מ"ש בקדמיתא בארה (שהוא לשון נקבה. הרמ"ז) ולצסוף באר
 (שהוא לשון זכר) אלא בקדמיתא נוקבא בלחודהא והשתא דקאמר הוא כללא דדבר
 ונוקבא (והיינו כמ"ש תחלה בכל אחר הוא וקרינן היא דבר ונוק' כחא. הוא הבאר
 היא הבאר קרינן) ובאחר דאשתכח דבר אפילו מלה נוק' דבר קרינן לכולא. ועמ"ש
 בלק"ת ואתחנן בד"ה וידעת היום (השני) בענין והשתא את ע"ד שמאלא אתכליל
 בימינא כו' וע"ש דהתכללות זו ע"י והגורא כו'. וז"ל הרמ"ז פ' הקת שס כי בכל התורה
 באר היא לשון נקבה וא"כ למה נכתב הוא. אלא הענין כי בראשונה נאמר בארה נוק'
 בלחודהא העלאת מ"ן. וזוה בא לה מ"ד שהוא השפע ואז נתייחד יחד מ"ן ומ"ד
 ועילאה גבר והכל נקרא צסס זכר (וע' זהר פ' אחרי נ"ט ב' ע"פ הגה מה טוב ומה
 נעים שבת אחים גם יחד ופי' הרח"ו ז"ל מה טוב חסדים ומה נעים גבורות ור"ל שאזי
 גם הגבורות הם נעים כיון שנמתקי בחסדים כו') וזה רומז באמרו הוא הבאר ר"ל
 יסוד דמל' שהי' בארה נקבה לבדה נעשה באר כו' רומז לזכר שעושה אותה באר נוצעת
 מימי זכר שצחוכה כו' והיינו כ"ל שצחי' מים דוכרין זהו ההמשכה הבא מלמעלה ממל'
 דא"ס הנק' כח אדני שצחי' המשכה זו נקרא צסס מים דוכרין לפי שנמשכים מלמעלה
 למטה וכענין מ"ש צח"א פ' בשלח בד"ה לסיסתי בענין שיש אותיות זכרים ואותיות
 נקבות שהם אותיות התורה ואותיות התפלה ע"ש ועד"ז י"ל גם פאן צפי' מים נוקבין
 ומים דוכרין שהם צחי' העלאת מ"ן ע"י ק"ש ותפלה למס"נ באחד צחי' אליך ה' נפשי
 אשא זהו מ"ן ואח"כ ע"י עסק התורה זהו המשכת מ"ד מים חיים וכמ"ש בלק"ת בד"ה
 זאת חקת התורה בענין ונתן עליו מים חיים אל בלי כו'. והגם כי כאן נבאר דבאר
 זהו המלות מ"מ שניהם אמת וע' לקמן. והנה אח"כ מתחלק הבאר לתליסר כהלין י"ב
 אותיות של אדני במילואו ומשם שואבים י"ב שבטים עכ"ל. וא"כ לנודנו מזה דפי' באר
 היינו יסוד דנוק' כשנמשך בה גם שפע מ"ד ע"י לחי רואי מצחי' מקור מים חיים וה"ע
 יהודי העולמים מלך כ"ל. ואזי משפעת למטה מצחי' המ"ד שקיבלה. ואזי נק'
 אדון כל הארץ בלשון דבר. והיינו כי המלות מלד עלמן נק' מלות המלך שהוא צחי'
 נוק' והיינו שהם העלאת מ"ן נוקבין המתבררים מעשיית המלות מעשיות לילית מלמד

שצוה מזררים ק"ג ונעשה מ"ג אלא שאח"כ כבגמטך עי"ז מ"ד מלמעלה אזי נקראים מלות הוי' ואזי נקראים לשון דבר וכמ"ס כ"ז בלק"ת פ' שלח ויהיה לכם ללילות (השני) פ"ג ובהציאור פ"ג ע"ש. וזהו מה שארז"ל ע"פ אשרי איש ירא את ה' במלותיו חפץ מאד תליס רס"י קי"ב אשרי איש ולא אשרי אשה פ"ק דעכומ"ז די"ט ע"א היינו כשע"י שמחה של מלוא ממשיך שיהיו המלות בצחי' זכרים ואזי נק' מעשים טובים ומאירים ועמ"ס צח"א צד"ה אובדי לגפן בענין כבס ציין לבשו. קיצור ד'. באר דרגא דאדון. כי מל' נק' אד' לשון נקבה. וכשנתייחדה עם ז"א היינו יחוד סוכ"ע וממכ"ע נקראת גם היא בלשון דבורא ארון הצרית אדון כל הארץ. והיינו כי המלות גמטריים משס אד' כי עיקרם קבלת עול מלכותו ית' ועי"ז נמשך גילוי כח אד' הוא אור א"ס צ"ה הסוכ"ע ואזי נקרא אדון עוזנו. אור מגן ומשגב. וזהו וזכרתם את כל מלות ה'. זכור את יום השבת. ועד"ז ענין הצארה הוא הצאר. שצארה לשון נקבה קודם היחוד וע"י היחוד מ"ן ומ"ד נק' הוא הצאר לשון דבורא. וזהו אשרי איש ירא את ה'. והיינו כי צחי' מייין דוברין. הם הגמטריים ממקור מים היים ממל' דא"ס ע"י העלאת מייין נוקבין של מעשה המלות. וזהו ג"כ ענין ק"ס וחפלה. וענין תורה. ולכן מצחי' צארה לשון נוק' ע"ס מייין נוקבין נעשה אח"כ צאר לשון זכר :

ד ודהנה ענין צאר זה שהוא מעשה המלות הוא צדה. כי הנה שדה הוא הממולע צין צחי' עיר מושב לצחי' מדבר. שצחי' עיר ופית הוא מושב לצחי' אדם והוא לירופי אריות התורה והתפלה שצדה מלוצס חכמה עילאה. וצחי' מדבר הוא אשר אינה ראוייה כלל לזריעה שהם המודו"מ אשר לא לה' המה כדפי' בלק"ת צד"ה אני לדודי (הראשון פ"ב). וצחי' שדה זהו מקום זריעה רק שאינו דירת אדם ממש. וע"ז נאמר מלך לשדה נעבד עבדת ארעא כו' ועפר מדבר פסול. לכסוי הדם כמ"ס צד"ה אלה משעי משא"כ עפר ארץ הראוי לזריעה. ועמ"ס צד"ה ויאבק איש. משמע דהוא צחי' מל' שהוא הנק' עפר דכל איצין נפקין מינה כו'. ול"ע צד"ה בשלח פרעה בענין וזרעתי לי משמע הזריעה הוא צק"כ כו' אך לכאורה בלא"ה יש כאן ל"ע דהא שדה הוא מל' וצאר היינו מל' וא"כ מהו צאר צדה. הלא הצאר והשדה הו"ע א'. אך כעין קושיא כזו ותירוץ עליה מצואר צוהר פ' תשא דף ק"ל ע"א ע"פ והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' כו' והתירוץ דאחרית הימים היינו כללות המל' הנק' אילגא דעו"ר והר בית ה' הוא עוב לצד. ועמ"ס מזה בלק"ת פ' עקב צד"ה ואכלת ושבעת פ"ה בענין הטובה זו צונה ירושלים. ועד"ז יש לפרש כאן כי שדה הוא כללות המל' שגם ק"ג יונקת ממנה. אך מה שהמל' מזרר' הטוב מק"ג ומעלה מ"ן זהו עוב לצד וזהו הצאר ולכן נק' הוא הצאר צס ומשמני הארץ. בצבות תולדות פס"ו. וצוה מחורץ ג"כ הקושיא מענין וזרעתי לי כי הלמיחה היא מכת שהמל' מזררת מצי"ע שהוא מה שגפל מעולה הנהו וזהו ענין המ"ג כו'. ובפע"ח צתחלת שער השבת משמע שדה זהו המל' כשהיא עדיין בצחי' אקצר ז"א. וז"ל המא"א אות ש' סעי' יו"ד שדה נק' המל' ש' והיא נק' קודם הזוג ד' ואח"כ בצואה צפנים היא ה' והיא פרלוף כנגד נה"י ראוי לזריעה אך עדיין לא חזרה צפנים לצחי' בית (ע' צי"י) כו' עכ"ל. וכן בפרדס ערך שדה משמע שקודם היחוד

היחוד היא צבחי' שדה אצל בית היה צבחי' היחוד כי ביתו זו אשתו. ויש כמה צחי' בין
 שדה לבית שהרי יש ג"כ קודם בית צחי' חלר החילונה וחלר הפנימית כמ"ש בד"ה
 וארשתיך לי בלק"ת פ' במדבר. ועמ"ש בד"ה וילא ילחק לשוח בשדה. דכמ"כ ברייתא
 לגבי משנה זהו כמו שדה לגבי בית כו'. ולפ"ז פי' והנה באר בשדה זהו ע"ד מ"ש בת"א
 פ' תולדות בד"ה ויהפרו עבדי ילחק וז"ל ויכוין במלוא שצאה לידו בעשותו אותה שהוא
 כמו באר מ"ח שנוצב מתחת הקרקע מנהר א' שאע"פ שהנהר אינו נק' מים חיים שמתברר
 המים היוצאים ממנו ומוקצ והולך עובי עפר הקרקע נק' מים חיים מפני שמתברר
 ומחלפן ע"י דחקם ללאת בעפר החומרי וכן ממש עשיית המלות כשהי' לו בתחלה
 בתפלתו ועבודתו צחי' נהר יולא מעדן הנ"ל רק שגכסה ונעלם בתוכו ע"י גשמיות
 השוקת גופו כל היום וכשעושה המלוא שנוצעת מנהר הנ"ל פי' מפני שזכר שכבר קבל
 ע"ע עומ"ש בכל לבנו ולכך עושה מלותיו ליכנס בעול מלכותו אע"פ שעכשיו אין לו
 צחי' נהר הנ"ל קומך לבו על שכבר גמר בלבו לעבוד ה' באמת זהו כמו באר מ"ח
 מפני שמאד ערב לו זאת המטע בעבודת ה' מפני שהתבונן שמאד רחוק הוא מה'
 ועושה המלוא הוא ע"ד הנ"ל שמאד מחוק וערב לו לעשות המלוא כו' כמו הבאר
 כשחופרין בקרקע ומוצאים מים הם מ"ח מפני שעברו עובי העפר כן עשיית המלות
 עשייתו אותה נוצעת מנהר הנ"ל כו'. הרי מובן שמה שהמלוא נק' באר מ"ח זהו דוקא
 לפי שעברו דרך עובי עפר הקרקע דהיינו גשמיות עסקי גופו כל היום כמו"מ כשמ"מ
 אח"כ בכח זה עושה המלוא נעשה צחי' באר מ"ח. וזהו והנה באר בשדה. בשדה דוקא
 דהיינו מה שהמל' מצררת מק"כ מזה נעשה הבאר מ"ח כו'. אך בזהר וילא שם פי'
 בשדה חקל תפוחין קדישין. והנה צפרדם ערך שדה חילק בין שדה סתם להק"ת קדישין.
 כי שדה תפוחים היינו צתפארת ועמ"ש מזה בד"ה ראה ריח בני כריח שדה אשר ב'
 התפוחים הם חו"ג המאירים בה כו' ע"ש וזהו ענין יאר ה' פניו כמ"ש באד"ר קל"ג
 ב' שזהו ענין כתפוח בעלי היער כן דודי כו' באור פני מלך חיים. וזהו מלך לשדה
 נעבד. ופי' בזהר פ' היי דקב"ב א' שע"י שהשדה נעבד היינו ע"ד לעבדה ולשמרה
 לעבדה זו רמ"ח מ"ע ולשמרה זה שם"ה ל"ת עי"ז מתחבר עמה מלך היינו באור פני
 מלך חיים. ואזי נק' השדה הק"ת קדישין. ועמ"ש ע"פ ויעע אשל בבאר שבע. שזהו
 הפרש בין שדה הלפן שזהו המל' מלד עלמה שנק' שדה אצל שדה האילן היינו כאשר
 האילן העליון ז"א דא"י כמ"ש כי האדם עץ השדה נמשך ומתחבר עמה ביחוד אמיתי
 כנטיעת האילן חוך השדה ממש זהו ענין ויעע אשל בבאר שבע שהוא מל' יעו"ש
 באריכות ועד"ז ממש הוא ענין באר בשדה הק"ת קדישין כו' וזהו ההמשכה שנמשך
 מלמעלה ע"י ההעלחה של המלות וכמוכר לעיל אות ג' בפי' וזכרתם את כל מלות ה':
 קיצור ה'. וזהו והנה באר בשדה. שדה ממולט בין בית ובין מדבר. שדה נק' מל'
 המצררת ק"כ וזרעתיה לי. שדה כשהיא אחר באהור משא"כ בית ביתו זו
 אשתו פ"פ. והבאר מ"ח נעשה ע"י שטוברים המים דרך עפר גשמי דוקא. וזהו והנה
 באר בשדה דוקא. וזהו שדה הלפן. אמנם ע"י המשכה מ"ד נעשה הק"ת קדישין שדה
 האילן. כי האדם עץ השדה יאר הוי' פניו. באור פני מלך חיים. וזהו ענין ויעע

אשל בבאר שבע כמ"ש זמ"א וזהו וזכרתם את כל מלות וענין מלך לשדה נעבד ג"כ בפעוף שאלהר זה:

ה וזדון מאמר המדרש אשר הלדיקים רחיה שלהם מעלה אוחס למעלה הטליוגה היינו שראה איך בשדה היינו למטה צנולות מעשיות נמלא באר הוא העלאת מ"ן הגורם להיות דירה בתהיגים היינו מ"ש כחפוח כו' כן דודי זין הצנים כו' והיינו מעלת הראיה של הלדיקים שהם מציגים בעיניהם רק על מקום שנמלא בו גדולת א"ס צ"ה כידוע ענין הראיה שהיא חכמה כח מה וירא ראשית לו ואראה את הארץ. ולכן כח הראיה נשפל למטה בעשי' גשמיות משא"כ כח השמיעה כי בחכ' יסד ארץ כמ"ס זמ"א איזהו חכס הרואה את הגולד איך שהכל נולד מאין ליש. וזהו המתפלל לריך שיחן עיניו למטה להכיר הציטול מאין ליש למטה היפך גבה עינים. וזהו ענין וירא והנה באר בשדה שהכיר גם במדרגה תחתונה דבי"ע הנק' שדה בחי' הוך שס דוקא יש באר הנובע כו' ע"י ציטול היש כו' וזהו הרבותא כי עס היוחו יעקב אז יבקע בשחר קו וחוט עכ"ז הכיר שבמדרגה תחתונה דבי"ע יש באר נובע מ"ח. היפך המרגלים שלא ראו לישפל א"ע כו'. כי אכן מאסו כו' היחה לראש כו'. והיינו ע"י מלות מעשיות כמ"ס עשר תעשר כו' היולא השדה כו' שכל קיום מלות לדקה וגמ"ח הוא ע"י ואספת דגנך כו' פי' עשר תעשר צ' מעשרות מעשר ראשון יו"ד זהו' ויו"ד דאד' שהס ח"ע וה"ת ציטול אמיתי וציטול היש כענין הכזכר בלק"ת פ' עקב בענין ברכת הון וברכת הארץ וכ"ז נמשך ע"י היולא השדה מה שגלמה מבחי' וזרעיה לי בארץ שהס כל המלות מעשיות וכמו לדקה וגמ"ח הוא ע"י ואספת דגנך. וזהו ויתרון ארץ בכל היא מלך לשדה נעבד. דהיינו שגס המלך לריך להשדה כדפי' ברבות פ' אחרי פכ"צ ובקבלת במקומו וברבות בראשית פי"ג ע"פ וכל שיה השדה. עבדת ארעא כו'. ושס פי' דשדה הוא בהמ"ק והיינו כנ"ל בענין באר בשדה זה ליון. והיינו כי בבהמ"ק עלמו אית נקודה פנימאה לנו מכל אינון דרגין והוא היכל קדה"ק וזהו הבאר וכמ"ס בזח"ג פ' אחרי דקע"א א' בענין והיה ציוס ההוא ילאו מיס חיים מירושלים כו'. ולפ"ז פי' מלך לשדה נעבד. מלך היינו ז"א דאל"י שנק' מלכא קדישא. לשדה שהוא מל' נעבד. כי זכר ונקבה בראש אזי דוקא ויצרך אוחס והיינו שט"י העלאת מ"ג מבחי' באר בשדה הנ"ל נמשך תוספת אור בז"א מבחי' סוכ"ע וכמ"ס בעטרה שעטרה לו אמו ציוס חתונתו. ציוס חתונתו דוקא. וכמ"ס בזהר ר"פ וארא דכ"צ ע"א. ולכן בנין בהמ"ק נק' קרובה ישועתי לצוא ישועתכס אינו אומר אלא ישועתי ברבות משפטים ספ"ל. וא"ס מלת נעבד כפשוטו דקאי על מלך (והזהר פ' היו הכ"ל דמפרש כשהשדה נעבד היינו ע"ד לעבדה ולשמרה לעבדה זו רמ"ח מ"ע לשמרה זו מל"ת שעי"ז דוקא מתחבר עמה מלך עילאה שהוא יחוד זו"ג והיינו משוס דלא רלו לפרש כפשוטו דהמלך נעבד להשדה ע"כ פירשו שכשהשדה נעבד אזי מלך מתחבר עמה אך יש לפרש גם כפשוטו ושני הפירושים אמת). ואין זה הימא שיחפרש לשון נעבד על הקצ"ה שהרי גדולה מזו ארו"ל ע"פ מלוה ה' חוקן דל אלמלא מקרא כתוב א"א לאומרו כציבול עבד ליה לאיש מלוה. בגמ' פ"ק דצ"צ ד"י סע"א וכ"ה ברבות משפטים צפ' אס כסף תלוה. והיינו לפי שהחוקן דל ממשיך להס ההשפעה

מא"א כי מזונא במולא תליא ח"כ הוא מלוא לשם הוי' דז"א. וגם י"ל מלוא לשון לוי' וחיבור כמו הפעם ילוא כו' וכך הוא מחבר א"א עם ז"א כו' והוא ע"ד מ"ש בסדור הארזי"ל צפי' והצאת שלום בין אדם לחבירו בין א"א לז"א. ולכן כביכול עבד לוא כו'. כמ"כ ע"י השדה כשהוא נעבד עי"ז נמשכו הצרכות לז"א מאימא עילאה ומא"א כדי שיחבר צההוא שדה כמ"ש לעיל צפי' צעורה שצורה לו אמו ביום חתונתו דוקא. וגם ארז"ל אין נותנים לאדם פרנסה כו'. לכן מלך לשדה נעבד. ורישא דקרא ויתרון ארץ בכל היא יש לפרשו צפי' אופנים. הא' שיש יתרון להארץ על כל כי ע"י הציור משם צ"ן נחוסף אור בשם מ"ה. הב' שארצבה היתרון המגיע לארץ הוא ע"י צחי' כל ור"ל שייתרון ארץ בכל היא זהו שהמל' מגיע לה היתרון מיסוד ז"א הנק' כל כמ"ש כי כל בשמים ובארץ דאחיד בשמיא ובארעא שמחבר ז"ג הנק' שמים וארץ להיות אני אענה את השמים והם יענו את הארץ. וכענין מ"ש בפע"ח שער הסוכות פ"ב צפי' מכל מלמדי השכלתי כו' צחי' יסוד הנק' כל הוא המלמד ומשפיע לצחי' מל'. והיינו כי מ"ה מזרר את שם צ"ן. ועמ"ש מזה צה"א פ' וישב ע"פ והגה אכחו מאלמים אלומים כו' תסובינה אלומותיכם ותסתהוין לאלומתי. דהיינו שיוסף שהוא יסוד מזרר שנית צירור דהשצטים כו'. ועמ"ש ע"פ שלה לך אנשים ויתורו את ארץ כו' שיטשו לה היתרון כו'. וע' מענין ויתרון ארץ בכל היא צה"א חיי קב"צ א' וזה"ב תרומה קל"ד צ' ע"פ מכל איש כו' וצפ' תרומה קנ"ז א' וצרכות וארא ר"פ יו"ד פ' אחרי פכ"ב ובקבלת במקומו. וסיפא דקרא מלך לשדה נעבד הוא צהיפך שגם ז"א מקבל מהמל' כו'. והיינו כי עם היות צחלה מ"ה מזרר צ"ן אמנם לאחר שנתזרר צ"ן עולה בשם ס"ג שלמעלה משם מ"ה וזהו ענין א"ח עט"ב וענין עד דוד הגדיל. והיינו כענין שמים וארץ שלפעמים מקדים שמים לארץ ולפעמים מקדים ארץ לשמים כו' וזהו ויכולו השמים והארץ כו' והיינו כי שמים הוא תורה וארץ הוא מלות מעשיות ויש צחי' שמעשה גדול ועמ"ש מזה צד"ה אני לדודי צלק"ת. ומכ"ז מובן ענין וירא והנה צאר צדה היינו הצאר והמ"ן של המלות מעשיות שהם מגיעים למעלה מעלה. וגם כי ענין וירא הראיה נמשך מהשחור שצנין הנק' אישון עינו וה"ע צירור שם צ"ן שנהפך השחרות והחשך לאור אזי דוקא מתלבש צזה הראיה דשם ע"ב שבהכמה. וזהו וירא והנה צאר כו'. קיצוד ענין וירא והנה צאר צדה. מעלת המלות מעשיות. עשר חעשר כו' הולא השדה. וזהו שאפילו מלך לשדה נעבד. ויש צזה צ' פירושים. א' כשהשדה נעבד צחי' לעבדה ולשמרה אזי מלך עילאה מהחבר עמה. והצ' שאזי גם הוא נעבד להשדה ע"ד מלוא ה' חוקן דל שנק' מלוא לשם הוי' שממשיך צו מא"א. ולכן ארז"ל אלמלא מקרא כתוב א"א לאומרו כביכול כו'. ורישיה דקרא ויתרון ארץ בכל היא יש לפרש ג"כ שיש יתרון לארץ על כל. א"כ שייתרון הארץ צ"ן נמשך מצחי' כל שממשיך צה מ"ה ועי"ז נעשית כלה. וסיפא דקרא מלך לשדה נעבד כי אז אח"כ אהעט"ב. ועמ"ש צד"ה לסוסתי (השני) שצלק"ת

צשה"ש פ"ב צפי' לעולם ה' דצרך נלץ בשמים :

ו ודהנה שלשה עדרי לאן רובלים עליה וארז"ל צרכות פ' וילא שם אלו שלשה רגלים. כי הנה מבואר לעיל אות צ' שעינין הצאר הוא כמ"ש צאר לחי רואי היינו

עי"ז הצאר יהי' יחיד חי העולמים בצחי' עין צעין יראו כו' וזה ואמר ציוס הוא
 הנה חלקינו זה כו'. והנה בשלשה רגלים נאמר שלש פעמים יראה את פני הוי' וארו"ל
 כדרך שבא לראות כך בא ליראות כמ"ס מזה בלק"ח בד"ה מזמור שיר חנוכת הבית.
 ועמ"ס מזה במ"א ע"פ אשר יאמר היום צהר ה' יראה כו'. והנה זהו ענין והתהלכתי
 בתוככם וזהו נמשך ע"י שהאדם יהי' ג"כ בצחי' מהלך כמ"ס בד"ה ונחתי לך מהלכים
 בין העומדים ובד"ה אם בחקתי תלכו והילוך זה נמשך ע"י המלות מעטות כמ"ס
 בד"ה ועתה יגדל נא כח אד'. וזהו ענין שלשה רגלים כי כה הילוך הוא בצחי' רגל
 דוקא שיש מעלה ברגל מה שאינו בראש והוא ענין מעשה גדול וכמ"ס מזה במ"א ע"פ
 והארץ הדוס רגלי וע"פ מי שס פה לאדם. וזהו ענין צהר יעברו ברגל למעלה
 מבחי' נהר היו"א מעדן. וזהו יעברו בכל רגל מג' רגלים שעולים לרגל להיות יראה
 כו' את פני כו' הרי הילוך זה זהו ע"י ג' רגלים ועמ"ס מענין בעבר הנהר ישבו
 אבותיכם וזוהו ענין אם בחקתי תלכו בצחי' מהלכים בד"ה אם בחקתי תלכו פרק א'
 ובהציאור שס פ"ד ומשם יופן ענין ג' רגלים. וציאור הענין הנה עיקר ענין באר
 בשדה שממשיך להיות דירה בתחומים שלמעלה מעלה ממדרגת חיות העולמות שנמשך
 רק מבחי' שס והארה כו' והיינו כי חיות העולמות הוא מבחי' דבר ה' אוחיות הדבור
 ועלמין סתימין מקבלים חיותם מאוחיות המשכה. והנה במחשבה ודבור נמשך ומחלצש
 רק הארה לצד מהשכל אבל עלס כה השכל אינו נמשך ומחלצש בהאוחיות. וכך חיות
 העולמות רק מבחי' הארה לצד מהחכ' בעו"כ כולס בחכמה עשית. אבל בתומ"ל
 נמשך ומלוצש עלמיות ח"ע וזהו ציוס החונתו זה מתן חורה כמו בהטפה מלוצש
 עלמיות כה השכל להוליד בדומה לו ממש וזהו נק' צהר מים חיים שע"י העלאת מ"ג
 נמשך המשכת מ"ד מעלמיות ח"ע ממש ממקור מים חיים כנ"ל אות ג'. ועו"כ ומעין
 מבית ה' ילא כו' כמ"ס בד"ה ששים המה מלכות ולכן מזה נמשך דירה בתחומים.
 והיינו מ"ס בע"ח שיש שני מיני זוגים באו"א זוג הילוכיות זיווגייהו חדיר חרין ריעין
 דל"מ שהוא לקיום העולמות והמשכה זו באה מחכמה עלמה היינו מהארת אור א"ס
 מה שמלוצש בחכמה נמשך מהחכמה הארה ע"י אוחיות מחשבה ודבור להחיות כל
 העולמות אך זוג פנימי להמשיך אור חדש ממש שרשו נמשך מא"א ועתיק עד א"ס
 ממש ונק' יהוד פנימי דאו"א להוליד נשמות חדשות. וזהו ע"י העלאת מ"ן דבחי' באר
 בשדה כנ"ל כי הצאר מורה על יחוד דו"ג מ"ן ומ"ד שנמשך בזה מעלמיות המוחין
 ומהגפש המלוצש בחכמה להוליד בדומה לו כך עי"ז יומשך גילוי נשמות עליונות שיהי'
 בצחי' בללמנו כדמוחנו ממש. ולכן על העלאת והמשכה זו שבצאר זה נאמר והנה שלשה
 עדרי לאן רוצלים עליה אלו ג' רגלים. והענין כי במלאכים כתיב ורגליהם רגל ישרה
 ציחוקאל סו' א' ז' יכתבו החוספת פ"ב דחגיגה די"ג ע"א צפי' רגל ישרה שהוא מהלך
 ה"ק שנה כמו מן הארץ לרקיע ועוד יותר עליו רגל א' ע"ו. והנה ח"ק שנה הוא נמשך
 מבחי' ה' מדות חג"ת נ"ה. ומה שאין נחשב גם יסוד היינו לפי שהוא רק בחי' כללות
 ה' מדות הנ"ל שהיסוד הוא בחי' ההשפעה לזולתו ואינו בחי' עלמיות צפ"ע וכמציאר
 בפע"ח גבי סוכות. וכמ"ס מזה בדרוש ל"ג בעומר צ"סידור. וכ"ז הוא לפי שבין

שמים בתצורה וצינה רק עד הוד אחפשעת ולכן היסוד נק' יתום מאמו. ולכן המלאכים ששרשם ג"כ מהצינה כנו' צביאור הזהר צביאור המאמר פ' בלק דף ק"ל ע"ב ע"פ זרכו ה' מלאכיו גבורי כח ע"כ הס ת"ק שנה. בחי' צינה עד הוד אחפשעת. וזהו ענין ורגליהם רגל ישרה. שהוא ת"ק ע"ש י"ה היינו שעבודתם להמשיך בחי' י"ה חו"ב בחוץ המדות שהם בחי' שמים ובענין מ"ם בשל"ה ע"פ ישמחו השמים ר"ת י"ה היינו ע"י שמשיכים בחי' חו"ב הנק' י"ה בחוץ חו"ג הנק' שמים אש ומים עי"ז ישמחו השמים והיינו לפי שההגלות אור"ם הוא בחכ' הנק' חין ואור"א הם תרדל"מ חין ויש. ותמיד ל"ל נמשך מאין ליש המחפש בכל יום תמיד מע"ב וע"כ ישמחו השמים מגילוי הארת אור"ם ז"ה כי אורה ושמה ענין א' הוא. וזהו עבודת המלאכים כמבואר בת"א פ' יתרו צביאור זכור ושמור. וכדי להמשיך המשכה זו מחו"ב זהו ע"י שהם עומדים בבחי' ציטול דוקא ועכ"ז נקרא בחי' זו עומדים במדרגה אחת לפי שהמשכה זו רק מחו"ב עלמין והיינו הארה מחו"ב כנ"ל וזהו כי הוא ליה וגבראו ויעמידם לעד לעולם בבחי' עומדים אבל ע"י עבודת האדם בבחי' בשר בשדה ממשיכים מעלמיות חכמה ומאור"ם ממש מבחי' מקור מים חיים כנ"ל. וזהו ענין עד יעבור עמך הוי' שהמלאכים רגל ישרה ממשיכים מבחי' י"ה חו"ב אבל נש"י ממשיכים אגבי מי שאגבי שלמעלה משם הוי'. וזהו ענין מהלכים שבחי' זה החוס' אור נק' בשם הילוך. ע"ד מ"ם ואורה לדיקים כאור נוגה הולך ואור צמלי סי' ד' ועיין באד"ר דקב"ע ע"א וכמו הולך וגדול. אסחר ע' ד'. ובמ"ת כתיב קול השופר הולך וחוק. ובמא"א אות ה' ססעי' יו"ד כ' הליכה כנוי אל הזוג הולך על הדרך יסוד דנוק' ברגל מצורכת שהוא יסוד עכ"ל ור"ל שהיסוד נק' ג"כ רגל וכמ"ס בלק"ת ס"פ משפטים בענין מלות ראי' צרגלים ששלשה רגלים הם בחי' נה"י ונק' רגלים כי מלות ראי' תולה צרגלים כי לטעם זה החגר פטור (וענין החגר ע"ד עד מתי אחס פוסחים על שתי הסעיפים כו') ומי שאינו יכול לעלות צרגליו דיליף מלשון רגלים כנו' בגמ' רפ"ק דחגיגה. הרי היסוד נק' רגל ונק' רגל מצורכת כענין מ"ם ויברך ה' אוחך לרגלי ס"פ וילא וכמ"ס יברך ה' מליון שהוא יסוד והיינו כי מיסוד נמשך היחוד להיות המשכת אור חדש ממש וכמ"ס כי מליון תלא תורה משא"כ מבחי' נו"ה שאין נמשך מהם ההולדה ממש וגילוי אור חדש. ולכן במלאכים נאמר ורגליהם בחי' ז' רגלים נו"ה אבל לישראל נותן מלות ג' רגלים שהם ממשיכים יחוד פנימי חז"י יסוד. וזוה א"ש שנק' היו"ט רגלים מלשון רגל. דלכאורה אין שייך כלל ענין רגל ליו"ט. אך הטעם כי ציו"ט נמשך היחוד עליון ותוספת אור הנק' בשם הילוך וכמו ההילוך הוא ע"י הרגלים של האדם כך למעלה יחוד זה הוא ע"י בחי' נה"י. ובמאור"א אות ריש ס"ע כ' רגלים נק' נה"י וכנגדן ג' רגלים ולכן נק' גס יסוד רגל כו' גס כי היא עיקר עמידתה כנגד עקב דעתיקא פרסה ורגל וע"כ קס"א גימ' רגל כי אלו השמות מתגלים ציו"ט הנק' רגל עכ"ל והי"כ כ' ע' בכוונת המועדים בסוד חייב אדם לטהר א"ע ברגל ובענין עד שתכלה רגל מן השוק עכ"ל והוא בפע"ח שי"ט פ"ה ושער כ' פ"ג. ומכ"ז מובן ענין ג' עדרי לאן שהם ג' רגלים שהם רובלים על הבאר וממשיכים יחוד פנימי הנ"ל והם נגד ג' קוין שבפסח היחוד ע"י קו הימין כו' ולכן נק' עברי

עדרי לאן ל' לאינה שזהו ענין מהלכים. וע' צפרדס ערך שיה הסדה מענין ג' עדרי לאן. קיצור ג' עדרי לאן ג' רגלים. יראה את פני. באר לחי רואי. להיות והתהלכתי בתוככם. והיינו ע"י את בתקתי תלכו. עולים לרגל. ויש ברגל בחי' שנושא הראש. בנהר יעברו ברגל. והבאר זהו יחוד פנימי. ולא כמו יחוד חיצוניות רק הארה אחרת. כ"א ומעין מבית ה' יאל. ממקור מים חיים. ולכן המלאכי הנק' עומדים ורגליהם רגל ישרה להמשיך י"ה בשמים שהם מהלך ת"ק שנה ישמחו השמים ר"ת י"ה והם רק ב' רגלים נו"ה אבל ע"י נש"י עד יעבור עמך ה' וזהו ע"י שגמך רגל ג' בחי' יסוד לכן דוקא ג' רגלים הם ג' עדרי לאן רוצים על הבאר :

ו **וְבִין** לפי הפי' דבאר צדה היינו ענין מעשה המלות שבהן ועל ידן נמשך דירה בתחתונים כי רמ"ח מ"ע הם רג"ח הצריס דמלכא. אכן עוד יש לפרש דבאר צדה זהו ענין התורה. והיינו מ"ש ציבות פ' וילא שם ד"א והנה באר צדה זו ליון. והנה שלשה עדרי לאן אלו שלשה בחי' דינים כו'. כי מן הבאר ההוא יסקו שמשם היו שומעים את הדין. הרי מפרשו על התורה. וא"כ מ"ש באר זו ליון. היינו כמ"ש כי מליון תלא תורה ודבר ה' מירושלים. בישיב' סו' צ' ג'. וכן ארז"ל צרות ר"פ קדושים תורה מליון שנאמר כי מליון תלא תורה כו' (ועיין מענין פסוק זה דישיב' סו' צ' ג' והלכו עמים כו' לכו ונעלה כו' כי מליון כו' צוח"צ פ' יתרו דף ס"ט ע"ב וס"פ ויקהל דרי"ח ע"א ענין כי מליון כו'. פקודי דרכ"א ע"ב ענין והלכו עמים כו' דרל"צ ע"ב. דרג"ח ע"א ענין כי מליון. ס"פ נשא דקמ"ח ע"א. גמ' פסחים פרק שמיני דפ"ח א'. פ"ב דצ"ב כ"א א'. פ"ט דצרכות ס"ג צ'. ירושלמי פ"ו דקדריס. רבות ר"פ קדושים כנ"ל. של"ה קנ"ז צ' שם"ח א'. בחי' פ' שמות ע"א ג'). והיינו שע"י עסק התורה ממשיכים ג"כ בחי' באר מים חיים שהוא ענין ההמשכה ממקור מ"ח את ה' שיומשך בחי' הבאר. וע"ז נאמר אהב ה' שעריו ליון מכל משכנות יעקב וארז"ל אהב ה' שערים המלוינים בהלכה כו'. ולבאר הדברים יוצן בהקדים מארז"ל גדול תלמוד שמביא לידי מעשה ור"ל שע"י עסק התורה נמשך האור בתוך המלוא והיינו שכדי שיומשך אור א"ס שהוא פשוט בתכלית כו' להתקשר ולהתאחד ברמ"ח אברים שהם צלמומים בחי' כלים מכלים שונים כידוע הענין הוא עד"מ התקשרות מהות הנפש באברי הגוף דג"כ אין ערוך ללל ציניהם וידוע צפרי העצב שהוא ע"י בחי' ממולעת שיש בין עלמות הנפש לבחיותה המתפשטים כו' שעל ידי זה תתקשר הנפש ותתחבר בגוף מהאד העולה מהדס שבו מתלבש הרוח חיים כמו שכחוצ צפרי הכוזרי מאמר שני סו' כ"ו שהנשמה מתקשרת בנפש החיונית והנפש החיונית גם כן לא תתחבר בגוף כי אם על ידי רוח חס עשוי והוא המתקשר בלב שמשם יולא רוח חס עשוי להתקשר הלהב הראש הפתילה כו' וגם כדי להיות התקשרות והתלבשות נפש האלקית שהיא חלק אלוה ממעל בנה"כ הוא ג"כ ע"י ממולע וזהו ענין אך כללם יתהלך איש וכמ"ש בע"ח שכ"ה רפ"א ד"ה ענין הללם ואמנם א"א לצורה להתלבש בתוך החומר אם לא ע"י אמצעי כו' והוא ללם של נפש כו' עד כלל העולה כי הצורה כו' ע"ש באריכות ומבואר בלק"ת פ' בתקתי.

כמ"כ למעלה בחי' הממולע בין עלמות אור א"ס כו' להציאו ולחצרו ברמ"ח חצרות דמלכא כו' הוא התורה ולכך ת"ת כנגד כולם. והיינו כי התורה היא ח"ע אשר הוא"ס שורה בה"ע ע"כ על ידה נמשך ומחלשב הוא"ס בכל האלי' שהם רמ"ח חצרים ע"ס דז"א עפ"ט כו'. ועמ"ס בד"ה כי אצרהם לא ידענו. גם כמ"ס בע"ה שמ"א פ"ו דיחוד אור א"ס בחכמה נק' איהו וחיוהי חד ויחודו בשאר האלי' נק' איהו וגרמוהי ועמ"ס צביאור ע"פ ויהי קול שהתורה היא המוחין והצ"ד של המלאה כו' ועמ"ס צוהר פ' תולדות קל"ד ב' ת"ח כל מאן דאשתדל באורייתא כו' וצבה"ז שם וצבה"מ סי' קנ"ב. גם י"ל כמו עד"מ ראשית גילוי הגשמה הוא צמות וע"י המוח נמשך בכל רמ"ח חצרים כמ"ס צתיא פנ"א ועמ"ס פנ"ב ומהו הלבוש כו' היא ח"ע דלעילא לעילא מעלמא דהאגלייא כו' ע"ס ומ"ס צקדור ציאור ע"ז כמלא הלבוש שרשו גבוה יותר ועמ"ס בד"ה והבדילה הפרכות הלא שזהו צצריאה ואפשר עד"ז גם צאלי' הלבוש שהיא התורה שרשה מחכמה דא"ק דלעילא לעילא ממל' דא"ק שהוא עת"י דאלי' כו' ועמ"ס עוד צבה"ז פ' וילא ע"פ וזרח השמש ואמנס הגה בחי' חכמה היא בחי' ממולע כו' ע"ס. קיצור. שהתורה היא הממולע שבה ועל ידה נמשך הוא"ס להתלבש בהמלות וכענין שהגשמה משכנה צמות ועל ידו נמשך הארה שלה בכל רמ"ח חצרים ועו"ג ג"כ והנה צאר צדה צאר זה ליון כי תורה מליון כמ"ס כי מליון תלא תורה :

ח ולבאר הדברים איך התורה נק' צאר צדה ושיש בה מים הנובעים מלמטה למעלה והנמשכים עי"ז מלמעלה למטה ממקור מים חיים את ה' כג"ל. יש להקדים מ"ס צוהר וילא דקמ"ז ע"כ בצ"ת שהעיד לענין צאר שצע מענין הואיל משה צאר את התורה שהוא ענין ציאור התורה נק' בחי' זו ג"כ צאר לשון צאר מים חיים. ויש להבין מה ענין ציאור ופירושו לצאר מים חיים. ונציג תחלה לפרש הפסוק בעבר הירדן צארן מואב הואיל משה צאר את התורה הזאת לאמר צפ' דברים א' ה'. וע' מזה צגמ' סוטה פ"ז ל"ה ב'. יר"ק תורה י'. רבות נ"ד ב'. זח"א י"ח. מעילה כ"ט. צחי רכ"ו ב'. והנה צסוטה פ"ז דל"ה ע"כ משמע דפי' הואיל משה צאר שכתב את התורה על האבנים צשצעים לשון דאיתוי צאר צאר ממ"ס וככתב על האבנים את כל דברי התורה הזאת צאר היטב צפ' תצא כ"ז ח'. וז"ל יר"ק תורה יו"ד צשס מ"ע אופן רמ"ז ע"פ ויהי ילחק בן ארבעים שנה צקחתו את רבקה ר"ת צאר. וזהו הואיל משה צאר. לפי שילחק ה"ס תשצ"כ מפי הגבורה שמענו וידבר אללקים את כל שה"ס ילחק. רבקה ה"ס תשצ"פ. ועמ"ס מזה צלק"ת פ' הצרכה צביאור ע"פ תורה ליה. והולרך ילחק להמתין מ' שנה צקחתו את רבקה שכן מ' שנה המחינו ישראל. שקבלו תשצ"ב צתחלת מ"ס ולצסוף מ"ס שנה הואיל משה צאר שהיא תשצ"פ עכ"ל. כמלא דפי' צאר את התורה הוא ענין תשצ"פ שהוא ציאור לתשצ"כ והוא כמ"ס צלק"ת בד"ה ציוס השמע"ל פ"ג צענין מוסר אצרך הוא תשצ"כ ותורת אמן הוא תשצ"פ שטיקר ההלכות מצוארות יפה צתושצ"פ דוקא משא"כ צתושצ"כ הן ברמות צעלמא והרי תושצ"פ היא צצחי' אס שבה הולד נעשה ברמ"ח חצרים ומנוח האב נמשך רק עפה אחת כו' ע"ס ולכן תושצ"פ נק' צאר את התורה. והיא

ג"כ ענין באר מים חיים. כי בחי' אה היא בינה אה הבנים שהיא נק' ג"כ באר שבע. ובאר מים חיים העלאת מ"ן להמשיך מ"ד מבחי' מוסר אביך חושב"כ שהוא בחי' מים חיים הנמשכים מלמעלה למטה וכמ"ס מזה בלק"ת בד"ה תורה לוח ענין היחוד דחושב"כ וחושב"פ דוגמת יחוד דו"ג חסן וכלה ששייך בזה אירוסין וגשואין כו' ע"ס. וע' מזה בהרמ"ז חוקת קפ"ג בענין ומסס בארה הוא הפאה. ופי' וענין ויהי ילחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה שהו"ע באר יש להטיר ממ"ס בענין ולא נתן ה' לבס לב לדעת כו' עד היום הזה ללא קאים איגס אדעתא דרבי' עד מ"ס שנין בן ארבעים לבינה. ועיין בזח"א תולדות קל"ו ב' דענין מ"ס שנה דילחק רומז להסכללותו מהו"ג ויש בזה ד' בחי' אורות וכלים וכל א' כלול מיו"ד ע"ס. ואפ"ל ג"כ שהס חו"ב ודעת מתחלק לחו"ג כו' וזה שהדעת מתחלק לחו"ג נמשך מבחי' גבוה היינו מה"ס ולכן בן ארבעים דוקא לבינה כו'. ע"ד אה אין בינה אין דעת. וגם חשב"פ היא בינה וברבות וירא ר"פ מ"ט דנ"ד ע"ב ומעמיד אתי מהס משה שהוא הוגה בתורה בשבעים לשון שנאמר הואיל משה באר כו' בזכות מי בזכות המילה שנאמר סוד ה' ליראיו כו'. ויש לפרש כי הגילוי בחשב"פ שהיא מל' שיומשך בה מחשב"כ זהו ענין היחוד משפיע ומקבל ובענין יחוד ילחק ורבקה ולכן זהו דוקא ע"י המילה שהוא בבחי' יסוד וכן רבקה נבעלה לילחק שהי' מהול לשמונה. ועוד כי ענין באר היטב בשבעים לשון זהו כדי לברר אותיות שנשלו בשב"כ מסס ב"ן כמ"ס בח"א פ' משפטים בד"ה ותחת רגליו כמעשה לבנת כו'. ובירור זה זהו ג"כ ענין באר לשון באר מים חיים הנובעים מתחת לעילא העלאת מ"ן דסס ב"ן ובירור זה דוקא ע"י המילה והעברת הערלה שהיא מסך מבדיל המונע הסכללות והעלאת הנילוות כמ"ס בחו"א פ' לך לך סד"ה ולא יקרא עוד את שמך אצרים כו'. ולכן בזכות המילה נמשך הואיל משה באר כו' שהוא היחוד דחשב"כ וחשב"פ שהוא באר לשון פירוש וביאור הדברים וגם לשון באר מ"ת כו'. וכן פי' צוהר ר"פ וילא דקמ"ז ע"ב ענין באר את החורה ג"כ לשון באר מים ונק' באר שבע שהיא בחי' באר להשב"כ הנק' שבע ע"ס חלצה עמודיה שבעה שהן ז' ספרים דחשב"כ כמ"ס ברבות ר"פ שמוני ובגמ' פי"ו דשבת. ובמק"מ פ' וילא סס פי' בהמל' היא הבאר הנוגלה הארת הבינה שנק' שבע והיא חשב"כ כמ"ס צוהר ויקהל דף רי"ט ע"א. ובבחי' ר"פ לזרים כ' וע"ד המדרש בארץ מואב הואיל משה באר. התורה נדרשת במ"ט פנים עהור ובמ"ט פנים עמא כמנין מואב כו' זהו דודי לח כו' ע"ס. והנה מואב הוא חכמה כמ"ס בלק"ת מהאריז"ל פ' וירא בענין כי ארנין גבול מואב ובמח"א אוח אלקי כע"י קמ"ו ארנון נק' זוגא עילאה דאו"א כו' והוא מהזר בשלח דנ"ו ע"א וירדן משמע צוהר שלח קס"ו סע"א דהוא יסוד העולה אל הדעת יסוד אימא ע"ס במק"מ וא"כ בעצר הירדן בארץ מואב היינו ענין חו"ב כו'. ועמ"ס מזה בלק"ת פ' חקת סד"ה ע"כ יאמרן לאנושלים בואו חשבון גבי אלה עד מואב ע"ס. וכן ירדן י"ל ק"כ והיינו כי ע"י צירור חו"ב דקליפה הואיל באר ע"ד ותדב חכמת שלמה דוקא מהצירור של חכמת בני קדם עיין מזה בזח"א ויחי דרכ"ג ע"ב ודרל"ה סע"א ובזח"ג פ' הזריע דנ"ז ע"ב ע"פ שיש יחרון לחכמה מן הסכלית היינו שנעשה יחרון ממש

בחכמה ע"י מה שנחזרר מן הסבלות כו' שהחכ' דקדושה מקבלת תועלת ויתרון ונגדלת ונתרבתה ע"י הנילוים שנחזררו מחז"ד דקליפה ששרשס מחז"ד דתהו כו' והיינו מ"ש כה"ג בזח"כ ס"פ תלוה דדוקא צמודצר השינו סודות התורה דגלי עמיקתא מנו כו' ע"ש. והנה חשז"כ נק' מוסר אביך ככ"ל ולכן לביות באר את התורה הוא דוקא בארץ מואב. שנק' כן ע"ש מאב והיינו חכמה דקליפה. וע"י הצירור מבחי' זו נמשך שיהי' באר את התורה הנק' מוסר אביך כו' והיינו שע"י העלאת מ"כ מים הנובעים ממטה למעלה מה שנחזרר מחו"כ דתהו שנפלו בששז"כ בבחי' מואב וצירור זה הוא ע"י חשזע"פ עי"ז כמשך ג"כ מ"ד ממקור מ"ח בחשז"כ ומשם נמשך גילוי זה בחשזע"פ וכמ"ש מזה בד"ה תורה ליה. קיצור. ענין איך נק' התורה באר. ע"ד באר את התורה היינו חשזע"פ הנק' תורת אמת שהוא ביאור חשז"כ הנק' מוסר אביך. וזהו בקמתו את רבקה ר"ת באר. וענין בן ארבעים שנה כי בן ארבעים לבינה. גם התחלקות לד' מוחין זהו ע"י מו"ס. סוד ה' זו מילה בזכות זה באר את התורה לשבעים לשון זהו ענין היחוד. וזהו ג"כ ענין באר לשון באר מים חיים מ"ן ומ"ד. לכן בעבר הירדן בארץ מואב צירור חו"כ דתהו שם הואיל משה באר ע"ד שיש יתרון לחכ' דקדושה ממה שנחזרר מן הסבלות דוקא :

ט ויישן להבין זה עוד ע"ד מארז"ל צינה יתירה ניתנה באשה שהיא חשזע"פ כמ"ש במ"א ע"פ גן נעול כו'. והענין יופן עפמ"ש אדמ"ז נ"ע בד"ה אל יתהלל חכם כו' כ"א בואת יתהלל כו' השכל וידוע כו' ולדקה בארץ. כי יש בחכמה ב' מדרגות. הא' בחי' החכמה בעלמו שהוא חכם צפ"ע אבל אינו יכול להסביר כ"כ לתלמידים. הב' כח החפשטותה למטה לבאר לתלמידים. וזו הבחי' הב' חשזע"פ שהיא השפלה יותר מבנו שהחכמה היא בעלמות' ונק' עד"מ חכמה תחאה ע"ש ירידתה למטה לתלמידים קטני הערך שההכרח להלבישה בלבושים גשמיים ומסלים עכ"ז שורשה נמשך מכח החכמה היותר חזק ונעלה מבחי' הא'. וכמוכן ממ"ש בת"א ר"פ לך גבי והנה לפ"ז היא ירידה להיות מאצטס אברהם כו' ובד"ה והבדילה הפרוכת גבי חשמל שהוא מלביש לזו"ג ושרשו גבוה מהן כו' ובפ' יתרו צביאורים ע"פ משה ידבר ובד"ה מראיהם ומעזייהם ובלק"ת פ' מסעי בד"ה לבאר ענין המסעות פ"ג ומ"ש במ"א צביאור ע"פ הגדה בעזו מתניה. וזהו אל יתהלל חכם בחכמתו דהיינו בחכ' דאלי' שהיא החכ' בעלמ' מה שלא נמשך ממנה צבי"ע עדיין כ"א בואת יתהלל. זאת היא המל' וכמ"ש לואת יקרא אשה. בואת אני בועט כו'. שהיא חכמת שלמה היינו חכ' תחאה יו"ד דאר' היינו החפשטות החכמה צבי"ע שהוא ענין חשזע"פ מל' פה חושזע"פ קריין לה שלחיות המשכה זו אף שהיא חכמה תחאה מ"מ שרשה נמשך מלמעלה יותר היינו ממקור חכמה עילאה כו' ככ"ל וכן יש בחי' צס אדני שורש גבוה למעלה מש' הוי' שהרי באמר אה עונות תשמר י"ה אד' מי יעמוד דהיינו ש' אד' שבי"ג ת"ד שלמעלה מבחי' י"ה וכמ"ש מזה בלק"ת פ' שלה צביאור ע"פ ועתה יגדל נא כח אד'. וזהו ענין בעבר הירדן בארץ מואב אחר מ' שנה. הואיל משה באר את התורה היינו הגילוי בחי' חכמה תחאה חושזע"פ הנק' זאת. ועי' ארז"ל צינה יתירה ניתנה באשה שהיא חושזע"פ

יותר מבאים. כינה יתירה דוקא ששרסה נמשך מלמעלה מהחכמה כו'. וכענין ה' דאברהם כו'. וזהו ענין וירא והנה באר בשדה. שדה הוא חושב"פ משנה וברייתא והיא בחי' באר לשון באר את התורה. שביאור וגילוי זה נמשך מלמעלה מעלה כו' כינה יתירה כו'. וכענין ערבים עלי דברי סופרים יותר מינה של תורה בחי' סופר שלמעלה מבחי' ספר היה סופר כו' היה מקום כבודו כו'. וגם באר ל' באר מים חיים שהוא באר הנובע מלמעלה למעלה והיינו ע"י חפירה וברייה שהוא היגיעה בתורה עי"ז מולאים מים חיים והוא העלאת מ"ן מה שנחברר מחו"צ דתאו שנפלו בשב"כ שזהו ענין בעבר הירדן בארץ מואב וח"ו"צ דתאו שרשן למעלה מחו"צ דתיקון כמ"ס זמ"א ע"פ והי' ציוס שהוא ילאו מים חיים מירושלים כו'. וזהו ענין יו"ד דאד' ותרצ חכמת שלמה כו' כג"ל. וע"י העלאת זו נמשך בחי' מ"ד ממקור מים חיים והוא כי חושב"כ מלך עלמה נק' עדיין נובלות חכמה שלמעלה שמקבלת מבחי' שערות כו' אבל ע"י העלאת מ"ן הג"ל נמשך מעלמיות חכמה עילאה במצואר בד"ה תורה לוב ע"ס. קיצור. ענין כינה יתירה ניתנה באשה שהיא חושב"פ ע"ד אל יתהלל חכם כו' כ"א זואת כו' ח"ת שהוא הירידה וכמו התחלקות הדעת לחו"ג ע"י מו"ס. וזהו הבאר יו"ד דאד' אד' מי. כינה יתירה ניתנה באשה הנק' זאת. ערבים עלי ד"ס היה סופר. וזהו באר בשדה משנה. וזהו כי מליון תלא תורה. פי' גילוי התורה למטה ע"ד על תורתך שלמדתנו בלק"ת פ' עקב. ולכן ארז"ל באר זה ליון. שמש גילוי התורה באר את התורה. גם באר מים העלאת ע"י צירור חו"צ דתאו ולכן בעבר הירדן בארץ מואב דוקא שם הואיל משה באר כמ"ס זמ"א קפ"ז א' ע"פ הוא גלי עמיקתא כו' בגין דידע מה בחוכא כו' יעו"ס :

י וְלַהֲבִיין עפ"ז ג"כ מ"ס זוהר דבאר הוא ענין שם אד'. והנה בבחי' שמעשה המלות נק' באר מים חיים כצר מצואר לעיל איך שייך זה בשם אד' לפי שטיקור מעשה המלות הוא בבחי' קבלת עול. אך להבין איך שייך זה בבחי' באר את התורה. הענין ע"פ מ"ס בספר מגן דוד באות יו"ד וז"ל פותח את ידך ומשביע לכל חי רלון אל תקרי ידך אלא יודיך. כבר כתבנו לך באות ה"א כי היו"ד ששם הוראתה בחכמת אלקים (ר"ל ח"ע דאלי' והיא המעיין ועז"כ ומעיין מבית ה' ילא כו') וגם היו"ד הוראתה בחכמת שלמה (ר"ל מלכות הנק' חכמה תחאה כמ"ס זמ"א תולדות קמ"א ז' ע"פ חכמות בחין תרונה. מאי חכמות אלן ח"ע וחכמה זעירא כו' היינו חכמה ומל'. ובזמ"ג ר"פ קרח קע"ז ז' קדם עילאה ידיעה קדם תחאה חכמת שלמה כו'. ועמ"ס בד"ה כי אברהם לא ידענו ובה"ז ר"פ וילא בענין ח"ע וה"ת. והרמ"ז שם פי' יסוד דנוקבא היא יו"ד דאדני והיינו חכמת שלמה וקדם תחאה שמקבלת מקדם עליון יו"ד אחרונה של שם ע"כ שבח' מלובשת ביסוד ז"א בשעת הזוג. ויו"ד זו דאד' יורדת לראש הבריאה הנק' קדמ"ק. דהיינו קדם כתר אריך דבריאה הקדשים חו"צ שלו וזהו ענין מלך יהוד כמ"ס שביאור כי אשה גרוי וזוה היא מאירה לכל חילוף ששם היכלות דבריאה. וזהו כי מן הבאר שהוא יסקו העדרים כו'. ומצואר בש"כ פנ"כ שניין היכל קדמ"ק זהו ענין חושב"פ כו' ע"ס וכן ארז"ל משחרב בהמ"ק אין להקב"ה אלא

ד"א של הלכה כו'. ובתיב ותרב חכמת שלמה מהכמת בני קדם שהם זמ"ל קדמאין דהו
 שמתו והמל' מזררת אותם ומוה אחרציות וזה הפי' ותרב חכמת שלמה ע"ד עד דור
 הגדיל והיינו ע"י הצירור מחכמת כל בני קדם. ע"ד והייחס לי סגולה ממה שמזררים
 מכל העמים כו'. וזהו ענין במראה הקשת תלת גוונין סגול אשר יהי' בעין דוקא
 כמ"ש במ"א בהנהות לד"ה וישב יעקב. וזהו ענין והנה צאר בשדה דוקא. שממה שהמל'
 מזררת בשדה ובק"ג נעשית צאר נובע מים מתתא לעילא. ונחזור לדברי המג"ד
 זו עשירית לאותיות וזו עשירית לאלילות (ואש"ל שזהו ענין עשר תעשר כו' היולא
 השדה הק"ס ב' יודי"ן הג"ל שהם מ"ן ומ"ד) ודע כי עיקר פרנסת ושפע העליונים
 הוא מן היו"ד העליונה ופרנסת התחתונים הוא מן היו"ד התחתונה וזהו פותח את
 ידך ומשביע לכל חי רלון בלי גבול כו'. ודע כי בזמן שהיו"ד היא עליונה קולה רומז
 בכתר עליון ובזמן שהיו"ד היא י' תחתונה קולה רומז בתפארת (והיינו כי כערך א"א
 לגבי חכ' כן ערך תפארת לגבי מל' כמ"ש במ"א בדרוש י' עומקים) כו'. והל"ת בשלמא
 אש רומז בח"ע היא דקה וקטנה לרוב דקות ופנימיות המדה אצל אש רומזת בח"ת
 למה היא דקה כו' ע"ש. ולפי תירולו י"ל יו"ד עילאה שהכלי דק וקטן והאור גדול
 דוגמת המעיין שאע"פ שהוא בעלם דק עכ"ז כחו עלום ויהי' לנהר גדול אח"כ ולכן
 מעורר בכל שהוא כו' וכמו הכוכבים כדא"ש קטנים כו'. והל"ת שגק' יו"ד הענין שהאור
 קטן כו'. אכן עוד י"ל כי להיות גילוי מא"ס צאלי' הוא ע"י לנלוס ישת השך סתרו
 עד שמאיר רק יו"ד נקודה קטנה. וכן מאלי' צבי"ע יש למלוס הפרסא עד שמאיר רק
 יו"ד הצוקע המסך והפרסא כו'. ואש"ל זהו פי' להנחיל אהבה יש פי' ג' עולמות
 צבי"ע י' בחי' מל' חכמת שלמה כו'. עיו"ל שהמל' נק' יו"ד כי נאללה בסוד שרש רק
 נקודה א' כתר שצמל' ושאר ע"ס צאין בה בסוד חוספת וזהו ענין פותח את ידך ע"ד
 פתיחת הצאר כי האזן גדולה ע"פ הצאר שלא תשפיע למטה כי יסוד דמוק' נביע
 מיא מתתא צבחי' מ"ן ואידי דטרוד למבלע לא פליע ובמ"ש הפרדס צעה"כ ערך
 צאר שא"א להיות משפיע בשעה שמקבל כו' וע"כ ל"ל פותח את היו"ד לפתוח היו"ד
 דארני שיסקו ממנו כל העדרים דצבי"ע כו'. ומכ"ז מובן איך גם ענין צאר את התורה
 שייך בשש אר' היינו ענין יו"ד דארני. קיצור. פותח את ידך יו"ד דהוי' זהו מעיין.
 קדם עילאה. יו"ד דאד' צאר. קדה"ק מלך יחיד. ותרב חכמת שלמה קש"י כתר או
 תפארת. היו"ד קטנה. וענין פותח את ידך לפתוח פי הצאר :

יא וְזָרְקוּ מִן־שֵׁשׁ בַּהֲשֵׁמֶטוֹת דַּחֲ"א סָסִי' כ"ה דו"ב ב' וז"ל והנה שלשה עדרי ללן כו'
 בחג עבדין חוף במים חיים דהא חיים ונהירו איתוסף בההיא זמנא כי מלאה
 הארץ דעה את ה' כמים כו' אשרי אדם מלא חכמה דא אדם עילאה ז"א דאשרי עלוי
 עיבז דעתיקא (זהו פי' אשרי כי אשרי ככתר ע"ד אשר קב"ו. הרד"א ע"פ אשרי
 יושבי הביא בשם המדרש דאשרי הוא היפך הוי וע' מענין הוי צוח"ג פ' אחרי דף ע"ד
 סע"ב ובפרדס ערך חוי וערך הוי ומוה יובן מועלת אשרי אדם כו') אימת כד מלא
 חכמה כד"א מלא אשה (שהיא תושבע"פ) מלא עוב. ויפק רלון מה' דא רעוא
 דעתיקא (והיינו ע"ד ערבים עלי דברי סופרים בד"ה שחורה חני וגאולה) ומאי היא

היה חכמה דא חכ' זעירא (ור"ל שמדברת הכל צעניניס גשמיים תרומות ומעשרות המהליף פרה בחמור וה"ע התפשטות החכ' צפי"ע שהיא קטנה בערך החכמה דא"י עלמו והאפ"כ עי"ז דוקא אשרי כו' ויפק רלון כו' כי עיקר החטונג מביטול היס כו' . ועמ"ש סד"ה קול דודי . צענין ומקפץ על הנצטות שצחי' האמהות יש צהס צחי' שגובה מהאבות כו' וכמש"ל אוח ע' צענין צינה יחירה ניחנה באשה כו') . ומזה יוצן ענין וירא והנה צאר צדה . ור"ל צדה שהיא לצר . דהיינו צחי' חכמות צחון שהיא חכ' זעירא . כמ"ש צהר תולדות קמ"א ב' שזהו ענין הבן צחון מלאכהך ועתדה צדה לך שס דוקא יש צחי' צאר הנוצט כו' . וזהו ענין אשרי אדם . ועוד יש לפרש ענין צאר צדה דוקא עפמ"ש צרבות אחרי פכ"צ צפי' הפסוק מלך לשדה נעבד . מלך זה צעל משנה לשדה נעבד זה צעל תלמוד . והענין כמבואר בלק"ת צה"ש צד"ה שסיס המה מלכות (השני) פ"ג צענין שמתניתין מלכהא והצרייתות נק' פילגסיס וההלכות נק' עלמות כו' ע"ש . ובת"א צד"ה ואלה שמות צענין ובכל עבודה צדה דא צרייתא . וצד"ה וילא ילהק לשוה צדה כו' . ובלק"ת סד"ה מה יפו פעמיך צענין חמוקי ירכיך כו' . וזהו מלך שהוא צחי' משנה מתניתין מלכהא עכ"ז לשדה נעבד לצחי' צרייתא ותלמוד דלצר מגופא . כי עיקר גילוי ציחור דיני התורה לאשורו הוא ע"י התלמוד והצרייתות כו' ולכן הצאר הוא צדה דוקא שעי"ז מוליא מיס חייס לצאר דין חדש מחוך הפלפול . וכמ"ש צח"א צענין צמהשכים הוסיצני אז תלמוד צצלי שעי' הפלפול מגלה עמוקות מני החך והוא ענין תעלומות חכמה . דהיינו ענין צירור עה"ד עו"ר כמ"ש צאג"ה סד"ה והמשכילים יזיירו . וזהו ענין הצאר מיס חייס שנתברר מכה"צ דחהו שגפלו מהס גילויים צעה"ד עו"ר והחכ' מוסתר שס ונק' צמהשכים וע"י הפלפול מוליא לאור תעלומות חכמה וה"ס הצאר צדה דוקא . ועי"ז נמשך מלמעלה ג"כ ממקור מיס חייס שלמעלה מצחי' נוצלות כו' . וגם מזה נמשך גילוי פנימי' התורה לע"ל . נמלא מוצן מכ"ז איך ע"י עסק התורה תושב"ב ותושבצ"פ ממשיכים ההמשכה ממקור מיס חייס אח' ה' שיומשך גלוי זה למטה צצחי' הצאר שהוא שס אד' מקור דצי"ע כו' . קיצור . אשרי אדם ז"א . מלא חכמה זעירא מל' . והיינו מלא אשה תושבצ"פ שמדברת צעניניס גשמיים . ויפק רלון ערביס עלי ד"ס . וזהו מעלת יעקב וירא והנה צאר צדה . וגם שדה צרייתא שס דוקא עיקר צירור דיני התורה צמהשכים הוסיצני ועי"ז מגלה עמוקות מני החך וזהו עיקר ענין הצאר :

ויהנה שלשה עדרי לאן שלשה צחי דיניס ע' צרע"מ ויקרא ד"כ ע"א משמע צ"ד של כ"ג צמל' וסנהדרי גדולה צח"ת . וס"פ סופעים מוצאר סנהדרי גדולה צצניה שניכתא עילאה . והיינו ה' גדולה לאה ה' קטנה רחל . ח"כ ג' צ"ד הוא צמל' ת"ת צינה . והס ג' צחי' נר"ג . ועמ"ש ע"פ כיגר מלוה והו"א ודר"ת תוכחת מוסר . וע' צד"ה אד' שפתי תפתח אד' ה' דין דינא דמלכותא דינא ושס נח' שיש צ' צחי' ה"ג . ה' ליהוט החחלקות הלירופיס . הב' להמשיך הביטול בהיס . ועמ"ש צד"ה והיה לכם לליניא צפי' איס אס יו"ד כו' ודרך כלל צז"א הגבורות יוטר ממותקות כו' . ומ"ש צד"ה שוס איס צפי' תגל נפשי וצד"ה ליון צמשפט תפדה ואפ"ל עוד כי הנה החכמה היא דין להגביל

הדבר בחי' קו המדה. ויש ג' בחי' חכמה היינו ח"ת וה"ע ומו"ס שבה מלובש גבורה דע"י. וזהו ענין ג' בחי' דינים כו'. וע' צפרד"ס טרך צ"ד וערך סנהדרי ובמח"א אות סמ"ך סכ"ט. וי"ל עוד הנה הדיינים נק' אלקים ח"כ צ"ד הראשון מלמטה למעלה הוא שם אלקים שבמל'. הב' צ"א שהוא שם הוי' מ"מ יש בו שם אלקים וכמ"ס ע"פ וידבר אלקים כו' אני הוי' ע' צת"א ר"פ וארא. הג' ע"ד והיה הוי' לי לאלקים סז"א בגלותו לעתיקא באלקים חשוב כו' וכמ"ס צמ"א ע"פ ומשפט לאלקי יעקב. קיצור שלשה עדרי לאן. שלשה בחי' דינים. מל' ת"ת בינה. גר"ג. והבחי' הג' י"ל ע"ד והיה הוי' לי לאלקים:

יב ורהנה המכוון מג' צ"ד הרובלים על הבאר זה ליון היינו ע"ד החותם ביסוד דנוק' שצריך שמירה שלא יהי' יניקת החילונים כו' וכמ"ס לקמן שהם טוענים לנו המים משום דקמיה כחשיכה כאורה ולכן לריך צ"ד ע"ז ולכן ליון שהוא הבאר צמשפט דוקא חפדה וענין שמירה זו ע"י הצ"ד היינו כמ"ס בלק"ת צביאורי וכל בניך צענין ח"ת בניך אלא בניך כו' ע"ס שט"י החכמה נמשך שלא יומשך אור ח"ס רק במקום הציטול כו'. ועמ"ס צת"א פ' בראשית צד"ה ענין הצרכות צפי' מעצב ארוך פותח צנרוך וחוחס צנרוך חתום תורה בלמודי כו'. והנה כתי' אוהב ה' שטרי ליון שטרים המלווינים בהלכה שהוא ל"ב נתיבות חכמה. והנה ליון יסוד דדכורא ויסוד דנוק' ולכן צאר זה ליון כו' כי היסוד שרשו מהחכמה כי בינה רק עד הוד אהפשטת ע"ד המגזייה לשבת המשפילי לראות כו' וכן ביסוד דנוק' אחותי בת אבי היא כו' אזי דוקא ותהי לי לאשה כו' ולכן אוהב ה' שטרי ליון דוקא כי מליון תלא תורה כו' המשכת התורה למטה כנ"ל סוף אות ע' ואות ז' :

עך"ש והנה שלשה עדרי לאן רובלים עליה אלו ג' מלכויות. כי הם נק' עדרים והרועים הם השרים כמ"ס ע"פ שלמה אהיה כעוטיה על עדרי חבורך בלק"ת צד"ה ואשה כי תדור וזהו ע"ד מ"ס ויריבו רועי גרר עש רועי ילחק לאמר לנו המים וכ' הצחיי צפ' תולדות דל"ח ע"א צטס הרמז"ן שזהו רמוז על העתיד כי צאר מים חיים רמוז לצמ"ק שכתב ירמיה י"ז י"ג מקור מים חיים את ה'. ועמ"ס מזה צד"ה רפאני הוי' וארפא. והבאר הראשון קרו אותו עסק רמוז לבית ראשון שנחשקו עמנו ועשו עמנו כמה מלחמות עד שהחריבוהו כו'. עו"ס דמ"א סע"ג והמשיל צהמ"ק לצאר לפי שמשם תלא תורה שנמשלה למים. וענין טענתם לנו המים מצואר צתו"א צד"ה ראה ריח בני. שלפי שארש צאר מ"ח נמשך ההמשכה ממקור מ"ח ח"ס צ"ה הסוכ"ע ומקיף על כל העולמות בהשוואה אחת ומשם נמשך המשכת אור חדש תמיד כמו נביעת המים שנובע תמיד כו'. והנה לגבי חו"ס צ"ה מלך עלמו הרי כחשבה כאורה כו'. אלא שלפי שנמשך המעיין ע"י יו"ד דשס הוי' בחי' חכמה כח מה ע"כ אינו נמשך אלא במקום הציטול ולכן רלוגס שיומשך מלמעלה מהחכ' ויהי' לנו המים כו'. וכענין חסם בלא מלות כו'. והיינו ע"י המקיף דלבונה. גם חפ"ל טענתם לנו המים כי עולם התהו קדם לעולם התיקון וגם כל ההמשכות ע"י צירור עולם התהו ועד"ז טענו בני לבן על יעקב ומאשר לאבינו עשה את כל הכבוד הזה. אך והאבן גדולה על פי הבאר זה זכות

האבות היינו כמ"ש משם רועה אבן ישראל. ותרנס אב"ן אב ובנין. כי מצואר כמ"א צד"ה א"ס צהקתי ששרש האבות מחג"ת דא"א וזהו ענין נשמה שנחת בי עהורה היא כו'. וזהו בחי' איתן שמשם רועה אבן כו'. גם אב ובנין זהו חו"ב וז"א. ולכן כח אבן זה מונע שלא יומשך מפי הצאר רק במקום הקדושה כו'. וזהו שכל האבות חפרו הצרות כדי להמשיך ממקור מים חיים כו' כנ"ל :

אך מחמת חטא חטאה ירושלים. ופי' צס"ה סי' חמ"ו הטא חטאה ע"ד כי שמים רעות עשה עמי אותי עזבו מקור מים חיים להלוב כו'. היינו כי לא רלו צעסק התומ"ל שהם בחי' העלאת מ"ן להמשיך עי"ז ממקור מים חיים. ורלו לילך אחר צורות גשברים. נשברים דוקא שהוא מה שנפל בצצה"כ שמהם נמשך השפעה חטונגים גשמיי' מע' שרים כו'. ועמ"ש צד"ה ואלה תולדות יצחק צענין שלא רלו בני עשו לקבל התורה וכן בני ישמעאל כי רלו שיקבלו בני חשבון בצצה"כ כמ"ש צד"ה בשלה פרעה זכענין מ"ש צד"ה הן עס אחד צענין דור הפלגה. ועד"ז הו"ע כי אותי עזבו כו' גלהבו להם כו'. אך והיא לא תללה בישראל ששרשם מהתיקון ולא מעולם התהו והוא מ"ש צפ' נלצים פן יש צכס אים כו' שלום יהי' לי כי בצרירות לבי אלך למען ספוח הרוה כו' ע"ד הנ"ל בישמעאל. ועז"א לא יאצה ה' סלות לו כו' והבדילו ה' לרעה כו'. וצור הוא יסוד דנוק' דקליפה שנק' והצור רק אין צו מים העלאת מ"ן הנ"ל דצחי' אלך ה' נפשי אשא. ולא המשכת מ"ד ממקור מים חיים. כ"א נחשים ועקרבים יש צו הס ג' קליפות העמאות נחש שרף ועקרב והד' בחי' ולמאין אשר אין מים הנ"ל. וז"ש צמשה מן המים משיחיהו. ממקור מים חיים כו'. וצוח"ג ויקרא י"ב א' שצו"ג ויהי מבדיל בין מים למים פי' שרריך להיות דצוק במקור מים חיים הקצ"ה ולהבדל ולהתרחק ממים הרעים הצורות הגשברים הנ"ל. וצפ' ואתהגן דרס"ו ע"א פי' אותי עזבו על פגם הצרות שנק' אות צרות כו'. ומוזה נמשך כי תיסרך רעתך. והיינו וגאשפו שמה כל העדרים וארז"ל צרבות וילא פע"א זו החיה הרביעית. דכמו שבקדושה ג' רגלים נגד ג' אבות חג"ת ושמע"ל רגל צפ"ע רגלא רביעאה דוד צחי' מל' ונק' עלרת לשון אסיפה כמ"ש במא"א אות א' סעיף ק"ו אסיפה צמל' כי שס מקום הועד וההתקבלות עכ"ל. וזהו כענין מ"ש כל הנחלים הולכים אל הים. שהוא ענין השפעות כל המדות שנמשכים צמל' הנקרא יס וכמ"ש צוח"א פ' צראשית ד"ל ע"א ודל"ג ע"א שזהו ג"כ ענין יקוו המים אל מקום אחד. ובמ"ש צמ"א שלכן נק' המל' כוס כמו עד"מ הדצור שצו ואליו נמשך שפע העשר צחיות שננפש שכל ומדות כו'. וע"כ צחי' אסיפה הוא צמל' כנ"ל. והי"ג הקשה דגם היסוד ראוי שיקרא כן שצו נמשך הטפה מכל רמ"ח אצרים וגם יש פי' אחד דעו"ג יקוו המים אל מקום אחד. אך לק"מ דחכלית ההמשכה ביסוד הוא כדי שיספיע צמל' ולכן כשהמל' צגולה אזוי הלדיק אצד צרכאן שהי' לו לקבל מלמעלה כו'. אך עוד זאת כי צמל' הוא ג"כ האסיפה והקיבוץ של המ"ג מלמעלה למעלה ועו"ג ג"כ כל הנחלים הולכים אל הים דפי' צח"ז צסופו דקמ"ו סע"א וע"כ צחקון י"א שאחר השצעים חקונים. וז"ל כל הנחלים דאלזין לימא שצע אונין ואונין שצע נערות הראויות לתת לה מצית המלך עכ"ל ושצע נערות הס ז' היכלות דצו"ג דצריאה וא"כ

מה שהם הולכים אל הים זהו בחינת העלמות כו'. ועד"ז י"ל עלתת תהיה לכם. שגש"י מחטלים בבחי' מל' דאלי' וכמ"כ נמשך לשם מלמעלה כו'. והנה זלעז"ז ג' הראשונות נגד חג"ת. והיה הרביעית נגד מל' ולכן נאספו שם כל העדרים שאליה נאספים ונקבלים כל הבחי' כו'. ועד"ז אמרו אנשי המגדל ונעשה לנו שם פן נפוז כו' והיינו ע"י העיר והמגדל כו'. והנה מה שנאספו שם כל העדרים זהו ע"י שעזבו מקור מ"ח ובחרו בצורות נשצרים הנ"ל ע"כ תישרך כו'. וזהו כי והנה באר בשדה. אך אית שדה ואית שדה בזח"א חיי קב"ב א'. ולכן ע"י קיום המלות אזי והנה באר בשדה בחי' כרית שדה אשר ברכו ה' יחוד עליון כנ"ל ונדחה ונשפל איש יודע ליד איש שדה. אבל להיפך וכמ"ס בילקוט פ' ראה רמז תתל"ג ואם לא מחגרה בכס איש שדה וזהו שלשה עדרים לאן כו' דקליפה. וזהו שלמה אהי' כעוטיה על עדרי חביריך. ואזי וגללו את האבן. וה"ע ואני בחוך הגולה. ורש"י ביהושע סי' ה' הביא פסוק וגללו ופירשו לשון הסרה. כמו גל מעלי חרפה וכו'. והקורק' עירב גל מעלי בשרש גלוי. וגללו בשרש גלגל זל"ע. עכ"פ היינו מ"ס ברבות בקהלת ע"פ עת להשליך אבנים כו' דכתיב תשחפנה אבני קדש. ועת כנוס אבנים דכתיב הנני יוסד בליון אבן. אבן בחן פגת יקרת וגו'. בישעי' סי' כ"ח. והנה י"ל וגללו את האבן שט"ס דמל' נתלבשו בק"י ומוה נמשך והשקו את האבן שהעשירו כו'. וזהו ואני בחוך הגולה. אך עת אשר שלט כו' לרע לו. כי לא גלו אלא להוסיף עליהם בד"ה בשלח פרעה ולכן מזה נמשך והשיבו לו' ושב כו' והטיבך כו' מאבותיך. א"כ יהי' האבן לראש פנה והיינו ע"י והשיב לב כו' ויפה כה הבן כו' ואזי כתיב כי אחת אבינו כו'. גם למקומו לבחי' איתן שמעם רועה אבן וה"ע איתן האזרחי כל האזרח בישראל לע"ל כו' ולכן ליון במשפט חפדה ע"ד ג' בחי' דיונים הנ"ל ב"ד הגדול על המשכת מקור מ"ח בחי' שמו הגדול כו'. להעיר עוד לענין ג' ב"ד ממ"ס ע"פ וה' פקד את שרה הוא ובית דינו בצוך חרעו"ב דף ס"ב ע"א. ובצוך דברים ע"פ שופטים ושופטים חתן לך. ומ"ס בצוך חרעו"ב בביאור ע"פ ואלה המשפטים דף רע"ז. ומ"ס אשתקד קודם השריפה ע"פ יעלוז שדי וכו' לפני ה' כי בא לשפוט הארץ. ועיין בצוך דברים מדף י"ח ואילך ע"פ ליון במשפט חפדה ובצוך יהושע ישעי' דף כ"ד א' ע"פ ליון במשפט חפדה:

עוד קיצורים מאות א' עד אות ט'.

א **באר** זה ליון. עיקר בריאת העולם להיות דירה בתחתונים ופי' דירה. וזהו נמשך ע"י המלות וע"י החורה ולכן נק' החורה הרעא לדרתא וזהו ענין תמתי :
 ב **ואתעד"ת** זו ממעשה המלות נק' באר. ונק' ג"כ באר לחי רואי. שעי"ז נמשך מבחי' ואולם חי אני להיות בבחי' רואי. עין בעין יראו. וזהו באר זה ליון. כי המלות נק' ליון ע"ד בללמנו כדמותנו כמ"ס בת"א פ' מקץ בד"ה רני ושמחי בת ליון. וזהו מי יתן מליון ישועות ישראל ועל"ק אות ג' .
 ג **והנה** איתא באר דרגא דארון כל הארץ. והענין כי המלות עיקרם קבלת עול מלות המלך הקב"ה והוא בחי' שם אד'. וע"י העלאת זו נמשך בחי' ועשה יגדל

יגדל נח כח אד'. הוא אוא"ם הסוכ"ע. ואזי נק' אדון כל הארץ. אדון ל' דבר. ומשם
 נמשך ג"כ מקיפס לנר"כ. וזהו אדון עוזו לור משגבו מגן ישעו משגב בעדו. וזהו
 ענין וזכרתם את כל מלות ה'. לעשותם זכרים. ועד"ז מ"ש בארה הוא הבאר. שבארה
 לשון נקבה ובאר ל' זכר. אלא שבאמת יש בו ב' בחי' כי האחדל"ת שע"י מעשה המלות
 זהו ענין בארה ל' נקבה בחי' מיב נוקבין (הג"ה וגם ה"א דבארה שיש בו ג' קוין מורה
 על ג' בחי' מחודומ"ע שכל המלות הם בשלשה בחי' הנ"ל. והב' לבושי הנפש ולכן נק'
 ג"כ ליון שהוא ג"כ לשון לבוש כמו מפני מה ת"ח שבצבל מלויימיט עכ"ה). ואח"כ
 נמשך מ"ד ור"ל דוכרין ע"ש שנמשכים מלמעלה למוטה והיינו מבחי' מקור מים חיים
 שהוא שם הוי'. נמלא הבאר יש בו יהוד שם הוי' ושם אד'. וע' בשערי אורה שער ה'.
 מקור בגימט' שמו מל' דא"ס. ואזי נק' הוא הבאר ל' דבר. ולכן באר זה ליון. כי ליון
 כובל ג"כ שני פירושים ל' נקבה ול' דבר כמו"ש בח"א פ' מקץ צביאור דרגי ושמוי.
 והיינו כמו בארה הוא הבאר והעלאת מ"ג והמשכת מ"ד הנ"ל זהו ג"כ ענין חפלה ותורה
 שנק' איתיות נוקבין ואותיות דוכרין כמו"ש בד"ה לסיסתי :

ד ויהנה באר זה דמ"ן ומ"ד הנ"ל הוא בשדה דוקא שהיא בחי' מל' שהיא מקור דבי"ע
 שמעם מעליה הנ"ן. משא"כ בחי' מודבר. וההפרש בין שדה ובין בית.
 ועמ"ש ע"פ והנה אנחנו מאלמים אלומים בחוך השדה (הג"ה ועמ"ש בד"ה שחורה אני
 ונאווה ההפרש בין מל' כשהיא בא"י ובין כשיורדת צבי"ע בעו"ג שחורה אני ומ"מ ונאווה
 בעד"ז י"ל ההפרש בין בית ובין שדה עכ"ה). והבאר מים חיים נעשה ע"י שעובדים
 המים דרך עפר גשמי דוקא וזהו והנה באר בשדה. ויש שדה הלפן ושדה האילן שנק'
 הקל הפוחין. כי האדם עץ השדה. יאר ה' פניו. באור פני מלך חיים. היינו המשכה
 ממקור מים חיים. וכענין ויטע אשל צבאר שבע. אשר כעץ שתול כו' ועל יוצל
 ישלח שרשיו :

ה ויהיה וירא והנה באר בשדה. שגם בשדה בקיוב המלות מעשיות יש באר להמשיך
 ממקור מים חיים. ולכן מלך לשדה נעבד כשהשדה היא נעבד ע"ד לעבדה
 ולשמרה נמשך זה אור פני מלך. או אדרבה ע"ד בעטרה שעטרה לו אמו ציוס חתוכתו
 דוקא. מלוח ה' חונן דל. וארז"ל אלמלא מקרא כתוב כו' כביכול עבד לוח כו'. וזהו לשדה
 נעבד. ועד"ז מ"ש ויתרון ארץ בכל היא :

ו ויזדון והנה שלשה עדרי לאן רובלים עליה הם בחי' נה"י שהם הממשיכים המים
 חיים ממקור מים חיים בחוך הבאר. והם ג' רגלים. כי היחוד הנ"ל
 דמ"ד ומו"ג נק' הילוך והתהלכתי בתוככם. והיינו על ידי אהב בתקתי חלכו.
 וזהו ענין ג' רגלים. שעולים לרגל בחי' מהלכים ומוה נמשך להיות יראה את
 פני ה' עדמ"ש אות ב' צפי' באר לחי רואי. ורגל ג"כ מלות מעשיות והרגל
 נושא את הראש. כנהר יעברו צרגל. ומלאכים נק' עומדים ורגליהם רגל ישראל
 אצל לנש"י ניתן מלות ג' רגלים בחי' יסוד כי מליון הל"א תורה המשכה פנימית. ונק'
 עדרי לאן מלשון לאינה וראינה. הג"ה וע"ד ואתן לאני לאן מרעייתי אדם אתה ציהוקאל
 בסי' ל"ד היינו שטח היותה בחי' אדם הם משימים א"ע כבהמה פ"ק דחולין ד"ה

ע"ב. והוא הדין עליו ית' בנח' שלמעלה מהדעת למס"ג וכמ"ס ברבות בשלה פכ"ד גבי ויסע משה מה הלאן כו' כך ישראל כו' משכני אחריו גדולה. וכ"ה ברבות אמור פכ"ז ע"פ אדם ובהמה תושיע. ובקבלת רבה אמרתי כו' שהם בהמה המה להם. ועמ"ס בלק"ת ס"פ בחקתי ע"פ וילך ראוֹבֵן כו' וימלא דודאים. ומש"ס בפי' אמור ע"פ והניף אוחס הכהן על להם הזכורים בענין והכששים הפריד יעקב כו'. וע' בילקוט פ' פינחס חוץ רמז חשע"ד דרמ"ה ע"ד ע"פ כששים שנים ליום שהם מכששים עונותיהם של ישראל כמ"ס א"ס יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו וי"ל דדריש מסיפוי דקרא א"ס יאדימו כחולע כלמר יהיו והיינו למר דכששים שע"ז נמשל ושער רישי' כעמר נקא. הרי ע"י היוחס בנח' עדרי לאן ממשיכים מבחי' ושער רישי' כעמר נקא. ועמ"ס ע"פ ואמרת להם כו' כששים. דכששים הוא אימרי והוא ענין את ה' האמרת היום וה' האמירך היום. ועמ"ס בלק"ת בשה"ש ע"פ שיניך כעדר הרחלים:

ז וּבְיָזָן לְפִי הַפִּי' דצאר בשדה היינו ענין מעשה המלות. אך יש לפרשו כמ"כ על התורה. וצאר זה ליון ע"ד כי מליון תלא תורה. ור"ל כי ודבר ה' זהו ההמשכה להחיות העולמות ונמשך מירושלים עיר הלקינו עולם הדבור. אבל תורה זהו למעלה מחיות העולמות ועמ"ס בפי' חיי במאמר יפה שיהתן של עצדי אצות מענין עמל שיחה ועמל תורה ששורה מאמרות נק' מילי דהדיועא אללו ית'. אבל תורה היא עלמיות חכמה עילאה. והנה התורה היא הממולע שבה ועל ידה נמשך אור א"ס ב"ה בעולמות כמ"ס ע"פ ואהי' אללו אמון ובענין עוטה אור כשלמה וגם על ידה נמשך אור"ס להתלבש במעשה המלות כמו שהגשמה משכנה במוחין שבאש ובו ועל ידו נמשך ההארה שלה בכל רמ"ח איברים שהם רמ"ח פקודין. ועמ"ס בד"ה כי ביום הזה יכפר דרוש השני מענין חומ"ל ובד"ה בשעה שהקדימו ישראל נעשה:

ח וַיִּזְדַּקְוּ ע"ד הואיל משה צאר את התורה. היינו גילוי התורה היינו תשבע"פ הגק' תורת אמת שהיא ביאור תשבע"ב הגק' מוסר אביך. ועמ"ס בזה בת"א פ' בראשית בד"ה ענין הברכות שזה ענין אדם וחוה. כי תרגום ויגד וחוי. ובמ"א נת' כי זו"ג הם ממוצעים להיות השפע מאור"ס בבי"ע של"ל ע"י ב' בחי' זו"ג כמו משה ואהרן בי"מ שגאמר ואהרן אחיך יהי' נביאך. וכמ"כ ה"ע תשבע"ב ותשבע"פ כי משה שוש' דמלכא ואהרן שוש' דמטרוניתא. וזהו בקחתו את רבקה ר"ת באר וענין בן ארבעים לבינה ועמ"ס בסידור גבי דרושים לחתונה בביאור ע"פ כי הנה יולד הרים מש"ס בענין תשבע"פ וענין סוד ה' זו מילה בזכות זה באר את התורה לשבעים לשון. הג"ה להעיר מענין מ"ס ביוסף עדות ביהוסף שמו בלאחו על אמ"ל שפת לא ידעתי אשמע חלים סי' פ"א ו'. וארז"ל פ"ז דסוטה דל"ז ע"ב שצא גבריאל ולמדו ע' לשון לא הוה קא גמיר הוסיף לו אות א' משמו של הקדוש ברוך הוא דהיינו מ"ס יהוסף בתוס' ה"א. והענין י"ל כי ה' זו היא ה' עילאה בינה שבה התגלות עתיק וזהו ה' דאברהם כמ"ס בת"א ר"פ לך לך. וע"י חוס' אור זה יכול ללמוד כו' כמ"כ יובן במשה שזה שיבאר התורה בע' לשון נמשך ג"כ מבחי' הנ"ל וכמ"ס במ"א בפי' כ"א בזה יתהלל כמו שיבאר לקמן בזה ע'. ע"כ ע"י סוד ה' זו מילה בחי' מל'

מל י"ה גלוי י"ה שה"ע ה' דיהוסף ע"ז נמשך הואיל משה באר בו' לע' לשון עכ"ה.
 וזהו ג"כ ענין באר לשון באר מים חיים מ"ג ומ"ד וכענין ששים המה מלכות אלו ס'
 מסכתות בו' בת"א פ' שמות. לכן בעבר הירדן בארץ מואב בירור חו"ב דהו שם
 הואיל משה באר ועמ"ש צנה"ז פ' שלח ע"פ המאמר דקע"א והיה ציוס ההוא ילאו
 מים חיים מירושלים בו' :

ט וזרין ענין צינה יתירה ניהנה באשה שהיא תושבע"פ הנק' זאת. ע"ד אל יתהלל
 חכם בו'. כ"א בזאת יתהלל. ועמ"ש ע"פ ויתורו את הארץ וע"פ ויתרון
 ארץ בכל הוא. ועמ"ש צד"ה ענין הצרכות בענין כתר לי זעיר ואחוך. ערבים עלי
 דברי סופרים סופר חכמה ספר צינה. וזהו ע"ד שתלה הכתוב נקבות בזכרים
 וזכרים נקבות וזהו בחכמה יסד ארץ שהיא תושבע"פ כונן שמים תושבע"ב ז"א
 בחכמה. ועמ"ש מזה בסידור צביאור ע"פ כי הנה יולר הרים הנ"ל. וזהו כי מלין תלא
 תורה. תלא היינו ההתגלות ע"ד באר את התורה. וזהו באר זה ליון. באר צדה
 צרייתא. ועמ"ש מכ"ז צוך דברים ע"פ ליון במשפט חפדה. והנה וגאספו כמו בקדושה
 וחג האסיף ובו שמע"ל וכן בו'. והשיבו זהו ושביה צלדקה והס מביאים את כנ"י לחשיבה
 כמ"ש ופרעה הקריב. את האבן ע"ד אבן די לא צידין בו' :

שייך לד"ה וירא והנה באר בשדה שנתבאר בבוך בראשית א' דף
 שפ"ו א' ועי' הקיצור ממנו שם דף שצ"ח ע"א. ועוד נכתב הקיצור
 אח"כ ב' סעיפים ממנו בבוך תרטיב ח"ב דף רכ"ד א'. וע' ע"פ זה
 בבוך בראשית פ' ויצא.

קיצור של הסעי' י"א. שארז"ל במד"ר פ' וילא. והנה שלשה עדרי לאן הם שלשה
 צחי דיגוס שהיו שם צנהמ"ק. ברע"מ ס"פ שופטים דף ער"ה ע"ב צינה
 מסערא גדולה אקרי אלהים צ"ד הגדול. רב צדיגוי רב צוכווי בו'. צ"ד זעירא צ"ד של
 שלשה מסערא דשכינתא תחאה. וא"כ זהו ע"ד ה' גדולה לאלה וה' קטנה רחל שנתבאר
 במ"א. ועמ"ש ע"פ אספה לי שבטים איש צוך תרי"ע צ' דף כ"ז ע"ה ושם סעיף
 ד' כ"מ שאמר לי אינו זו בו' בסנהדרין כתיב אספה לי בו' והיינו כי הם מצינה ה'
 גדולה שמאיר צה ע"ק. ע' בת"א ר"פ לך לך. ומאיר בשבטים זקנים שכיון שנק' זקנים
 מאיר צהם עתיק יומין והיינו ע"י ואללתי מן הרות אשר עליך. יסוד אבא. ובמקום
 משה הוא המופלא ש"ג השבטים בו' וע"ש סעיף וא"ו. והנה מה שנקרא הבינה אלקים
 האריך צה צפרדס שער השמות הוא שער עשרים פרק שמיני שזהו צחי' מי אלה שיש
 צבס אלקים. וז"ל ס"פ הנ"ל והכלל העולה מן המאמר היות שם אלקים צבינה רומז
 אל שחי צחי' מתיחדות בו'. צחינה ראשונה הוא הנקרא מי. צחינה שנית זהו צחינה
 צעת שעלה לפניו להאילל מהצינה החסד והדין והרחמים והצחינה הזאת נקראת אלה.
 והנה בהתייחד חג"ת עם הבינה דהיינו יחוד שחי הצחינות נק' הבינה אלקים שפירש
 מי אלה ביחוד עכ"ד. ועמ"ש מענין מי צרא אלה צד"ה אלה מסעי דתקס"ג ונתבאר
 לעיל דף כ"ז נמלא הצחי' אלקים שנק' סנהדרי גדולה צ"ד הגדול זהו ענין הנמשך

מהבחינה מי ברא אלה. שמאיר בהם מצחי' מי שהוא צחי' אין שאינו מושג כמשנ"ת לעיל. והיינו ע"י שהסנהדרין הם עיני" העדה פ' שהם תמיד צצחי' שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. עוד נזכר בפרדס צעה"כ גבי אלקים חיים שכן נק' הבינה. ועיין מזה בסדור שער ר"ה ד"ה אד' שפתי תפחה בפירוש בקול דברי אלקים חיים. וא"כ גם בסנהדרי גדולה שהם צבינה י"ל מאיר צחי' זו ג"כ שהרי ממקום ההוא יולא תורה לכל ישראל. והתורה נק' חיים כמ"ס באדר"ן ס"פ ל"ד. עשרה דברים נקראו חיים ואחד מהן הוא התורה. ואע"פ שמהם יולא הדן הרי הדינים הם מהתורה הנקראת עץ חיים כו' כדי להיות ובערת הרע מקרבך כו'. וב"ד זעירא י"ל שם מאיר משה אלקים שבז"א. והנה הרמ"ז שם פ' צ"ד של כ"ג הם צ' ספירות נו"ה כל א' כלול מיו"ד הם עשרים ושליש תפארת זהו השלשה. וא"כ כיון שהצ"ד מאיר בהם שליש ת"ת אשר תפארת מחבר חו"ג לכן גם דין זה כלול בחד. ועכ"ז אינו דומה לסנהדרי גדולה אשר שם מאיר צחי' מי שהוא צחי' אין. וע' זח"ג פ' שלח קנ"ה צ' בענין הים בה עץ חס' אין. ויש להעיר לענין עשרים ושלושה ממ"ס במא"א אות חי"ת סעיף יו"ד חיה נק' חכמה והחכמה תחיה. חיה נק' המל' וזה צצחי' מלוי צ"ן כ"ג אחזון כו'. ובסעיף י"א חוט נק' המל' וזה ג"כ צצחי' כ"ג אחזון הנזכר בערך חיה כו'. והמכוון מג' צחי' דינים הנ"ל י"ל ע"ד מ"ס בת"א פ' בשלה צד"ה אשיבה לה' כי גאה גאה. בענין ושמרו דרך הוי' לעשות לדיקה ומשפט. כי לא די לעורר חסדו כו' השום ומשום כו' דהנה צצחי' זו נאמר שממית צידים תחפש כו'. ולריך לעורר צחי' משפט כו'. ועיין בלק"ת פ' ראה בהביאור ע"פ וכל בניך בענין א"ת בניך אלא בניך שלכן מהאי טעמא הוא אשר בני המל' הוא מהגבורות. ועיין בת"א פ' צראשית צד"ה להבין ענין הצרכות צפי' חותם צברוך. שהחותם שיהי' המשכות הצרכה רק בקדושה לצדה ואין לזרים אחה חלק ונחלה. ולכן החותם של כ"י הוא צנעילת יוהכ"פ כו'. ועיין מענין החותם דנעילת יום הכפורים בסדור שער יום הכפורים סד"ה קדוש אחה וגורא שמך דלשם מצואר שהחותם הוא ע"י ה"ג דעתיקא. שמשם נמשך זו ההצדלה להבדיל ולהפריש האור שלא יונשך רק לסע' דקדושה לצד. ועיין בת"א פ' שמות צד"ה לצד יהגה חימה חיה סופר חיה בוקל פ' דהוה ס"ד כיון שמדה ומשקל הוא צחי' גבורה ולמלאו כו'. ע"כ אמר חיה סיפר כו' חיה הוא סוכ"ע דקמי' כהשיכה כאורה שוין. הנה הוא עלמו ממש הסופר והשוקל כו'. ועיין עוד בסדור בדרושים לחתונה צד"ה להבין שרש הדברים כו' הטעם דפותחת וחותמת צברוך. ושם נת' ענין החותם, צברוך שזכר בת"א ד"ה להבין ענין הצרכות הנ"ל. וע' צה"ז פ' צראשית בענין חמש עלין תקיפין דסחרין לשבונה. ועיין עוד בסדור ע"פ שצחי' ירושלים את הוי' הללי אלקיך ליון. דצליין שהוא פנימי' השפט כמ"ס צמד"ר פ' קדושים ר"פ כ"ד שם דוקא ל"ל החותם. ולכן נאמר הללי אלקיך ליון. דהחותם הוא ע"י ה"ג. ומכ"ז יובן הענין שצצחי' והנה באר שהוא ליון ל"ל ג' צ"ד ע"ד הללי אלקיך ליון כי חזק בריחי שערך צדך בניך בקרבך. והאבן גדולה זה מופלא של צ"ד. המופלא כנגד משה. אשר ע' זקנים מקבלים ממנו ע"ד יאלצתי מן הרוח כו'. א"כ נחשב כמו כתר לגבי אלוי'. וזהו והאבן גדולה מל' זח"ק

שנעשה כתר לאלי'. גם י"ל והאזן גדולה מופלא של ז"ד ע"ד הוא וצית דינו :
סי"ב והנה שלשה עדרי לאן שלש מלכויות הראשונות. והנה צמד"ר פ' בראשית פ"ז
 ע"פ והארץ היחה הו וצו וחסך על פני תהום. תהו זהו צבל. וצו זה מדי
 כו'. עד ותהום זו מלכות הרשעה שהתריצה צהמ"ק מה התהום כו'. וע"ש ג"כ פט"ז
 בענין ד' נהרות שרומזים ג"כ לד' בחי' הג"ל וע' צמד"ר פ' שמיני ס"פ י"ג וס"פ
 תזריע. ועיין צח"א פ' בראשית דע"ז ע"א ע"פ והארץ היחה תהו. וצ"ח המאמר
 בספר אשל אברהם דתהו וצו וחסך ותהום הם ד' קליפין דאגוזא כח"ש צח"א פ'
 יתרו (ועמ"ש מזה צפוך בראשית א' דף ז' ע"פ והארץ היחה תהו. ודף ש"פ ע"פ
 והנה סולם כו') וג' מהם הם כנגד ג' שנים של ערלה. והרביעיית שהוא תהום הוא
 נגד ק"ג דחיי קליפה דקה דאגוזא. ועיין מזה צפרדס שער החמורות הוא שער
 כ"ה פ"ז. ועיין מזה צפ"ז יח"א ספ"ו ופ"ז. וז' צח"א שם צמד"ר בחי' הג"ל מקבלים
 ד' מל' הג"ל דעובדי כוכבים צבל ומדי כו'. וא"כ שלש הראשונות הם ג' קליפין דערלה.
 והרביעיית היא ק"ג. וכ"מ ממ"ש צמח"א ארת ה' ס"ו חויר נקרא ק"ג ולכן צמיתוקה עתידה
 לחזור ותהי' קדושה כו'. והנה איתא צפרדס שם שג' קליפין דאגוזא הם לעומת זה של האבות
 שהם חג"ת. ע"כ והנה שלשה עדרי לאן רובלים עלי'. ועכ"ז לא גללו את האזן שהוא
 זכות אבות שקיימת. כי גדול כח חג"ת דקדושה ביותר שאת ויתר עז מהג"ת דקליפה.
 והנה ענין רובלים עליה היינו שרולים שיומשך השפע אליהם צענחת דקמיה כחשכה
 כאורה. וכמ"ש צח"א פ' וארא סד"ה וידבר אלוקים כו' וארא צפירוש רס על כל גוים
 ה' שכל עובדי כוכבים מקבלים שפעם והיוותה מצחי' רוממות רס כו'. וצד"ה ויהי
 צלח פרעה גבי וצ"ח הענין כו' להודיע כמה ארך אפים לפניו כו'. וצ"פ מקץ צד"ה
 כי עמך מק"ח שם צד"ה וזהו הצע משמים וראה. וצד"ה וארא אל אברהם. ועיין צח"א
 פ' תולדות צד"ה ראה ריח בני גבי ולכן בחי' ויריבו רועי גרר לאמר לנו המים יעו"ש
 וזהו שרובלים על הצאר כו'. אך י"ל ע"י שלשה צ"ד הג"ל סעוף י"א נמשך המים רק
 צקדושה כו'. והאזן גדולה זכות אבות עמ"ש ע"פ ותשב צ"חיתן קשתו משם רועה אבן
 ישראל כו'. וגאספו שם כל העדרים היינו כמו צקדושה זהו חיבור חג"ת שם ג'
 רגלים פסה שבעות סוכות. ובשמע"ל נעשה היחוד עם מל' רגלא רביעאה. וזהו ענין
 הג האבן. ועיין מענין יחוד זה צלק"ת צד"ה תורה לוח. כמ"כ יש לעומת זה צס"א
 חיבור ג' קליפין דאגוזא עם הצחי' הרביעיית. וע' צמח"א ארת ז' סכ"ג זונה נק' הנוגה
 כי הניחה הקדושה וילאה לקליפה ודבקה בהם והיחה כמותם ולכן תדגום זונה נפקת
 צרא. כי ילאה מן הקדושה להדבק כו' עכ"ל. והי"כ כ' עיין צוהר פ' פינחס דף רל"א
 ע"ז ושם ענין ואת היוהרת על הכבד דא אשת זנונים כו' ושצקת לדכורא למעבד זנונים
 כו' צחר דעבדת ניאופא אסתלקת עליה מל"ה אשה זונה אהגברת על צעלה דחיהו
 כבד. ולפי הג"ל יש לפרש כי צעלה זהו ז"א דנוגה והיא נוק' דנוגה שצקת לז"א דנוגה
 ועבדת ניאופין והיינו שמתחברת לג"ק העמאות. והיחה כמותם שכן למטה מטה מק"ג.
 ולכן נק' זונה ונפקת צרא. וע' צפרדס ערך יותרת הכבד וצס"מ דף ק"א סי'
 קע"ג. ועיין צהדור צהצ"ח ע"פ ועשו להם לילית בענין ד' בחי' שגא"ן ר"ת שור נשר

ארי' זהו בתי' חג"ת והגו"ן היא'ן פשוטה בתי' אדם. והטעם כי הוא בתי' מודומ"ע של התומ"ל שגבוהים מבתי' חג"ת. כש"כ ח"א פ"ד. וזהו ענין שמע"ל כנ"ל. וכמ"כ בקליפה ג' קליפות הראשונות חג"ת דקליפה אהבות רעות יראות רעות התפארות וגסות הרוח. והרביעית מל' זהו מודומ"ע של מדות רעות הנ"ל. או ג' הם בי"ע והרביעי' אלילות דקליפה. והנה איתא במד"ר אמור פכ"ט שהרביעית עולה בסולם הרבה יותר מהשלב. והיינו להיותה אל' דקליפה כו'. וע' מענין ד' בתי' הנ"ל במא"א אות ד' סכ"ה וסל"ב וסמ"ה. ויש להעיר לענין וגאספו שם מענין אנשי העיר והמגדל שאמרו פן נפוץ כו'. ואפ"ל שלכן עו"ל כי הולך לפניכם ה' ומאספכם חלקי ישראל. וארז"ל לשעבר אני ובית דיני היינו מהלכים לפניכם ולע"ל אני לבדי. וי"ל כי אני לבדי זהו למעלה מבתי' משפט כי ליון במשפט חפדה ע"י שלשה בתי' דינין שהיו שם והיינו כי ליון נק' ע"י תורה ועבודה וגמ"ח לכן גם ע"י משפט חפדה. כי תורה עבודה וגמ"ח עומדים כנגד שלשה עדרי לאן הנ"ל. אכן ושביה בעלי תשובה הרי אמר דהע"ה ואל תבוא במשפט את עצדיך. מלפניך משפטי ילא. ע"כ נאמר כי הולך לפניכם ה' לבדו בלא צ"ד. וזהו ושביה בצדקה בתי' וזרחה לכם יראי שמי שמש לדקה. וזהו ומאספכם ויעלה אותנו מבתי' וגאספו שם כו'. ועמ"ש כשם האדר"ן פרק ל"ג בענין כי ידעתיו כו' אשר ילוה כו' לעשות לדקה ומשפט שלעולם היה לדקה במקום המשפט. ועד"ז יובן ענין ושביה בצדקה. שכל מה שפגמו ישראל למעלה הנה אור א"ס ממלא כל הפגמים והיינו ענין הצדקה כן אד' הוי' ילמיח לדקה כו' :

שייך לדרוש הג"ר.

ציון במשפט חפדה ושביה בצדקה. ות"י ליון כד יתעבד זה דינא תתפרק. דהיינו ע"י קיום מצות דינים ומשפטים וכן פירש"י ע"י שיהי' זה עושי משפט. וכ"ה ברבות משפטים פ"ל קמ"ו ד' כשם שהזכיר על הדברות כך הזכיר על הדין כו' וכו' ליון נבנית שנאמר ליון במשפט חפדה. ופי' ושביה בצדקה ת"י דקאי על צע"ת. וכן פירש"י. ובשל"ה במס' תענית דר"ז ע"א פי' בצדקה שיעשו ישראל. ול"ל מהו בתי' ליון דלכאורה משמע דקאי על העיר עלמה וכן פי' בכלי יקר בישעי' וזהו דוחק קלת. והענין דהנה איתא ברבות וילא פ"ע דע"ע ע"א ע"פ והנה בחר בשדה זה ליון. והנה שלשה עדרי לאן רובלים עליה אלו שלשה רגלים כו'. ד"א אלו שלשה בתי' דינים דתנן בפ' בתרא דסנהדרין שלשה בתי' דינין היו שם כו'. כי מן הבאר ההיא ישקו שמשם היו שומעין את הדין. וז"ל מהו ענין שלשה רגלים ושלשה עדרי לאן כו'. אך הנה איתא בירושלמי פ"ד דתענית ס"ף ה"ב ע"פ ואשים דברי צפ"ך וכלל ידי כסיתך לנטוע שמים וליסוד ארץ ולאמר לליון עמי אתה וז"ל חזרנו על כל המקרא ולא מלינו שישראל נקראו ליון אלא זה שנאמר ולאמר לליון עמי אתה וז"ל חזרנו על כל המקרא ולא מלינו שישראל נקראו לליון עמי אתה מכאן אוליפנא דישראל אקרונ ליון כו' ע"ש. ובקה"ע שם בירושלמי פי' שהמכוון יען שבירושלמי שם פי' שבפסוק זה מצוה שלשה דברים שהעולם עומד עליהם דהיינו תורה ועבודה וגמ"ח ואשים דברי צפ"ך זו תורה וכלל ידי כסיתך זו גמ"ח ללמדך

ללמדך שכל מי שהוא עוסק בחורה ובגמ"ה זוכה לישיב בללו של הקב"ה שנאמר מה יקר חסדך חלקים ובני אדם בלל כנפיד יחסיון לנטוע שמים וליסוד ארץ אלו הקרבנות (שעל ידיהם מתקיימים חקות שמים וארץ) ולכן ע"י קיום ג' מלות אלו נק' כנס"י ליון שהם מלוינים בעולם וע"כ לא מלינו שישראל נק' ליון אלא בפסוק זה דהיינו ע"י קיום מלות הנ"ל שהם דברים שהעולם עומד וזהו מדריגת ולדיק יסוד עולם. קיצור ליון ע"י שהי' זה עושי משפט חפדה. ושניה בלדקה היינו בע"ת בזכות הלדקה. והנה צ"ח בלדקה זה ליון. ג' עדרי לאן ג' רגלים. ונק' ליון ע"י קיום התורה ועבודה וגמ"ה הנזכרים בפסוק ולאמר לליון עמי אחי:

ב וביאור הענין ואשים דברי צפ"ח עפמ"ש בד"ה כי תשמע בקול פ"ח בענין שיש מפתחות החילוניות והיינו מה שהוא ית' ממכ"ע אחי עשית את השמים כו' והוא בחי' זיו והארה בעלמא והיינו מבחי' מל' שנק' דבר ה' שאמר והי' העולם כו'. אבל התורה היא בחי' זיו והיו הדברים האלה אשר אנכי מלך אנכי ממש ולא שם בלבד כו' ונק' מפתחות הפנימיות. וזהו ואשים דברי צפ"ח היינו של עלמות המאליל. וכן פי' הרמ"ז ר"פ בראשית דף ד' סע"ב דפי' ודברי היינו כמו ודברי לשון רבים. הא' הוא ענין מל' דל"י שהיא מקור דבי"ע. הב' דברי הוא ענין מל' דאדם קדמין שהוא פנימי כל האלילות יעו"ש. וכן פי' בסידור ע"פ ישלח דברו וימסך שהס' בחי' מל' הנ"ל. ועמ"ש בד"ה ועשית לך בענין ופתחת עליו פתוחי חוהה. ועמ"ש במ"א ע"פ אדם לעמל יולד כו' לעמל פה כו' ועדיין אינו יודע אש לעמל חורה אש לעמל שיחה דפי' עמל שיחה אשר הפ"ל עמל שיחה הוא המשכה להמשך עשרה מאמרות והוא נמשך ע"י עסק החפלה שנק' חיי שעה המשכת המל' דלילות שנק' זיו והארה להחיות בי"ע דוגמת מפתחות החילוניות כנ"ל. אכן עמל חורה הוא המשכ' מבחי' אשר אנכי מלך שהוא מפתחות הפנימיות כו'. גם ע"ד בשבת נאמר ממלא חפץ ודבר דבר דהיינו איסור דבור דחול משא"כ דברי חורה כו'. וכמ"כ למעלה שבת אינה מבחי' דיבור דעש"מ כו' כ"א גילוי דעשה"ד וידבר חלקים כו' אנכי הוי' שמ"ת הי' בשבת כי דבור זה נמשך מלמעלה מעלה היינו בחי' אנכי הוי' כנ"ל משא"כ בעשרה מאמרות נאמר ויאמר חלקים כו' ולא זכרה כלל שם הוי'. ופי' ואשים שימה לשון עשי' גשמיות היינו שנמשך הדיבור העליון שהוא מבחי' מל' דאדם קדמון בחורה הגשמיות שלפנינו ואדרבה דוקא בעשי' הגשמיות מאיר העלמות כמ"ש בלק"ת בשם"ש ד"ה שחורה חני וגאיה דרוש השני פ"א וז"ל כי הקב"ה נק' אלילינו בשם החן מלשון חות דרגא והוא בחי' המשכת אור"ס צ"ה בגשמות והיינו במ"ת דכתי' ציוס חתונתו שאז הוא זמן הנשואין שכמו הנשואין עד"מ בחי' הווג והיהוד הוא המשכת הטפה הגממכת מן המוח של המשפיע בבחי' המקבל כו' כך החורה היא בחי' חתונה ורלוגו בבחי' א"ס צ"ה הכיס ולא בחכמה ידיעה כו' והמשכה זו בבחי' א"ס ממש הוא שנתפס' ונקלעת בגשמות ישראל כו' עכ"ל וזהו ואשים דברי צפ"ח היינו הדיבור הנמשך ממל' דא"ק המאיר בפנימיות המוחין דל"י נמשך בעשי' גשמיות בחורה שלפנינו. וזהו ענין וחורה שם בישראל חליס סי' ע"ח ר"ל שם הוא ג"כ שנמשך בעשי' גשמי' כנ"ל בענין ואשים דברי צפ"ח וכמ"ש בלק"ת

בלק"ת ד"ה תורה ליה פ"ד ע"ז וז"ל והענין דאיתא בלק"ת מהארז"ל ע"פ ויקס
 עדות זיעקב שבחי' יעקב מקבל מבחי' חב' ונבלות חכמה שלמעלה תורה שהוא הנק' עדות
 שאינו ממשות ועלמות התורה שהוא יסוד אבא אלא עדות בלבד דהיינו הארה בעלמא
 כמו העדות על הדבר שאינה מהות הדבר ועלמותה ממש. אך תורה שהיא עלמות יסוד
 אבא הוא בפנימיות ז"א הנק' ישראל. וזהו ותורה שם בישראל עכ"ד יעו"ש בלק"ת ד"ה
 תורה ליה. ומזה י"ל ענין ואשים דברי צפ"ך. קיצור ואשים דברי צפ"ך זו תורה
 הדברים האלה אשר אנכי מלך היום מפתחות הפנימיות. והרמ"ז פי' על מל' דא"ק
 וכן פי' בסידור ד"ה יסלה דברו וימסה. וזהו עמל תורה מה שלמעלה מעמל שיחה.
 ממלוא הפלך ודבר דבר כ"א ד"ת. ואשים עשי' גשמיית היינו התורה שנתלצשה בעשי'
 גשמיית כמשל העפה ותורה שם בישראל שם דוקא :

ג ודנהג התורה היא קו האמלטי צריח התיכון המצריח מן הקלה אל הקלה. ופי'
 בזהר ס"פ תרומה דקע"ה ב' שנהצר חו"ג. וגם מחצר וממשיך ע"ק
 צו"א. והיינו כמש"ל צפי' ואשים דברי צפ"ך כו'. וזהו אנכי הוי' אלקיך המעלך מארץ
 מצרים הרחב פיך ואמלאהו וארז"ל פ"ז דברכות ד"ת כתי'. פי' שקודם לכן כתי' אנכי
 הוי' אלקיך המעלך מארץ מצרים שהוא צחי' יליאות מצרים שעולים ממלרים בעלי'
 אחר עליה תחלה צרוך שאמר כו' ואח"כ יולך אור ואח"כ ק"ש ושמו"ע כו' ועלי' זו
 הכל ע"י אנכי הוי' אלקיך המעלך היינו כי אלמלא עוזרו אין יכול לו כמ"ס ד"ה
 אנכי הוי' אלקיך אשר הולאתיך מארץ מצרים דפ' לילית ואחר העלי' ממלרים
 שזהו המעלך כו' כתיב הרחב פיך ואמלאהו שזהו כתי' ד"ת שאתה לרין רק לפתוח
 פיך ד"ת ואנכי אמלאהו בדבר הוי' ישרה בתוכו וזהו ואשים דברי צפ"ך ובג"ל. והנה
 פי' וכלל ידי כסיתך יש לפרשו על החורה ג"כ שמהכל הדיבור נעשה אור מקיף לנשמה
 זהו צחי' מולא פי הוי' כי לא על הלהם לבדו שהוא צחי' החורה בעלמה יחיה האדם
 כי על כל מולא פי הוי' שהוא ע"י מולאיהם בהכל הפה שמוה נעשה מקיף לנשמה
 יחי' האדם כמ"ס ד"ה ציוס השמע"ל שמאלו תחת לראשי פ"ה. וזהו וכלל ידי כסיתך.
 גם כמ"ס צמ"א צמחקו שהוא אור פנימי כי מתחלה הי' למלוא ואז אח"כ נמשך הקו
 צחי' או"פ הנה ממנו נמשכים העגולים המקיפים בהציאור ע"פ הרועה בשושנים
 א"ת שושנים אלא שושנים בהלכות ולכן מבחי' ואשים דברי נמשך וכלל ידי כו'. עו"ל
 כמ"ס ד"ה נשאו את ראש בני גרשון דרוש השני פ"ה שעס היוצא מצני גרשון נשאו את
 היריעות שהם המקיפים ובני קהת נשאו את הארון והכלים שהם פנימים. הנה פנימי
 זה גבוה מהמקיף כמשל המרכז של נקודה האמלעית שנתוך העיגול שעליה סובב העיגול
 וקדמה להעיגול במהשגה וזהו ואשים דברי צפ"ך הפנימי עו"ל וכלל ידי כסיתך האור
 מקיף. קיצור התורה היא צריח התיכון המצריח וממשיך מע"ק צו"א. וזהו הרחב
 פיך ואמלאהו ד"ת כתי'. וכלל ילי כסיתך יש לפרשו ג"כ על עסק התורה כי מהכל
 הדבור נעשה אור מקיף. גם כמו מהקו נמשכו העגולים המקיפים. גם כמו בני גרשון
 נשאו את היריעות ובני קהת שהיו גבוהים מהם נשאו את הארון שהוא פנימי :

ד אָךְ לפי הירושלמי ובלל ידי כסיתך קאי על גמ"ח כי כן פי' לל ידי הוא חסד דרועא ימינא . וכן פי' בד"ה במדבר סיני באהל מועד פ"ב שזהו ענין אהל מועד שהמשכת אור א"ס להיות בתי' מועד ומועדתי לך שמה אוחיות ומועדתי הוא ע"י בתי' אהל מועד היינו מ"ש ובלל ידי כסיתך בתי' לל ולא אורה נגלית והיינו ע"י המלות וימינו תהזקני . והנה אהל מועד גימט' יוסף . אשר יוסף זהו המשכה בפנימיות הגמטך אחר המקיף . ובגפס י"ל שזהו שמחה של מלוא כי השמחה אינו אלא ע"י שנמשך בהשגה בפנימיות שמוה נמשך השמחה . וע"ס בהביאור דבמדבר סיני באהל מועד פרק חמישי . כי אלה תולדות יעקב יוסף כמ"ס בזה"כ פקודי דרמ"ב ע"א . וזהו ואשים דברי צפיק בתי' יעקב בריח התיכון ומוה נמשך ובלל ידי כסיתך . ואח"כ ההמשכה בפנימי' זהו לנטוע שמים וליסוד ארץ . וכ"כ בד"ה ציוס השמיני שלח פ"א ג"כ מטעין לל וז"ל ולכן נק' בתי' לל כנוו שהלל הוא מגן להיות מחסה ומסתיר מחוס השמש ומזרם וממטר כך הנה אהבה זו שמבתי' פנימיות נקודת הלב אף שהיא מסתרת ומתעלמת כו' וע"ס שהמשכה זו מבתי' ישת חשך סתרו . ופי' ה' ללך עליד ימין היינו מה שה' ללך זהו על ידי ימין שהוא גמילת חסדים כג"ל . וקרוב לזה פי' בד"ה ציוס השמע"ל שמאלו תחת לראשי הנ"ל . וזהו פי' ובלל ידי ע"ד שנאמר ומתחת זרועות עולם דלכאורה אינו מובן איך שיך זרועות מתחת העולם אלא הענין שהיא בתי' סוכ"ע שהיא עד"מ זרוע וידו הכפופה שמקפת הדבר מכל לך וזהו ג"כ פי' כתר לשון כותרת ולשון כתרו את צנימין שהוא ענין היקף וסיובו כמ"ס בהביאור הראשון ע"פ יונתי בהגוי פ"ה . ולכן בתי' סוכ"ע נק' ובלל ידי כסיתך . והנה אעפ"י שע"י התורה נמשך ואשים דברי צפיק עכ"ז ל"ל ג"כ גמילות חסדים כדי להיות ובלל ידי כסיתך יען שקיוס האו"פ הוא ע"י האו"מ . ולכן הקורא ק"ס בלא תפילין כאלו מעיד עדות שקר בעלמנו כי הנה בתפילין הם ג"כ הפרשיות שנוע והא"ס רק בתפילין הם בבתי' מקיף ובק"ס שאומר אחד ואהבת הם בבתי' גילוי בפנימיות ולכן תחלה ל"ל המקיף ואח"כ הפנימי ובמ"ס כל זה בת"א סד"ה ויקהל משה . וע"כ אעפ"י שע"י התורה נמשך ואשים דברי צפיק בבתי' א"פ ל"ל גמ"ח כדי להיות ובלל ידי כסיתך בתי' אור מקיף כו' . ועוד זאת פעולת הגמ"ח דוקא שע"י המלות וגמ"ח תתי' בתי' שמירה לבתי' המשכת אשר אנכי מלך היום הגמשכת ע"י התורה להיות לה שמירה וקיוס בלב כמ"ס בלק"ת בד"ה כי תשמע בקול פ"ג בענין לשמור את כל מלותיו כו' ע"ס . ואפשר זהו ענין שמור לנוק' שהמלות הם במל' והוא לבוש מל' בתי' יפתי השומר שלא להיות אלבים שמים קדרות כמ"ס בהביאור דיונתי בהגוי הנ"ל פ"ג . וזהו ובלל ידי שהוא מל' כסיתך ובת"א בד"ה יביאו לבוש מל' איך ע"י קיוס המלות בעשיה גשמיות נמשך בתי' סוכ"ע . וזהו ענין מ"ס פיה פתחה בהכונה ע' בזה"כ א"ס פ תולדות דף קמ"ה ע"א ופי' במק"מ וז"ל המל' אינה פותחת פיה לדבר רק ע"י הכונה שהוא אבא המייסד אותה ובוה יש לה כח לפתוח פיה ולדבר עכ"ל . ועיין מטעין אבא יסד ברתא שהדבור נמשך מהכונה דוקא שלמעלה מהשכל המושג באג"ה ד"ה ויעש דוד שס . והיינו ע"ד הנ"ל צפי' ואשים דברי צפיק בשם הרמ"ז . וחורת חסד על לשונה זהו ענין ובלל ידי כסיתך והוא ע"ד שנתבאר בלק"ת פ' שלח

בד"ה ביאור הדברים ע"פ חני כו' ושם פ"ד וז"ל וענין חסדי ה' חסד עילאה הוא נב חסד שיתגלה לע"ל וזהו וחסדי מאתך לא ימוש כו' כמ"ס בזח"ג נשא דקל"ג ע"כ . (כל"ל ובלק"ח נדפס קל"ו ז' והוא טעות) . אך הבלי לזה הוא חסד דאלימות שעליו אמרו וכמה גופין תקינת לון כו' עכ"ל כך על ידי המלות נמשך וכלל ידי . קיצור לפי' הירושלמי וכלל ידי קאי על גמ"ח . שלהיות המשכת אור ח"ס ע"י המלות הוא בבחי' לל ולא אורה נגלית וזהו ענין אהל מועד והוא גימט' יוסף כי מזה נמשך אח"כ בפנימיות בחי' לנטוע שמים וליסוד ארץ . גם האהבה נק' לל שאעפ"י שהיא מסותרת היא מגינה . אך ה' ללך על יד ימיןך דהיינו ע"י גמ"ח . גם פי' וכלל ידי כמו ומתחת זרעות עולם . הפנימי' ח"א להיות בלי האו"מ כמו הקורא ק"ש בלא תפילין . גם כמו ענין לשמור את (כמו עס) כל מלותיו . שמור לנוק' . וכלל ידי שהיא מל' . וזהו פיה פתחה בחכמה . והיינו ואשים דברי צפיק . ותורת חסד על לשונה . כענין חסדי ה' בחי' חסד . כך ע"י המלות נמשך וכלל ידי :

ה **ואח"כ** לנטוע שמים וליסוד ארץ זהו קרצנות . שהם להיות יחוד זו"ג הנק' שמים וארץ כמ"ס בד"ה כי עמך מקור היים מענין השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך כו' ע"ס דכ"ח ע"כ כי ע"י בחי' זו נהיה נחשבים לפניו לדבר חשוב כו' . ובמד"ר פ' וילא פס"ח ע"פ והנה סולם מולכ ארלה זה הכבש וראשו מגיע השמימה זה הקרצנות שריחן עולה לשמים ור"ל ג"כ להקריב העולמות יחד . ובבחי' ר"פ ויקרא כ' וז"ל על דרך הקבלה אומר כי הקרצן הוא היחוד וזהו לשון קרצן כלומר קירוב הכחות ושמותיו של הקצ"ה וכל מי שהוא מקרצו אליו השמות הוא מייחד וכמאמר והקטיר הכהן את הכל המזבחה בתוספת ח"א לא בא לסתום כ"א לפרש כי היא ח"א אחרונה שבשם המקבלת תחלה ונקראת מזבחה ומשם מתחיל המחשבה מעלוי לעלוי עד המחשבה הגהורה עכ"ל . ועיין בזהר פ' ויקרא דף ה' סע"ב העיר ג"כ ע"פ אה עולה קרצנו מפסוק כי לא מחשבותי מחשבותיכם ומשמע שם דמחשבה עילאה זהו אבא ולשם ה' עליות הקרצן . אלא דשם משמע דעליה זו הוא ע"י יסוד וכאן בבחי' משמע דעליה הוא מתחיל מה' תחלה שהיא המל' . ויש לחבר ז' הענינים . והנה ענין ג' בחי' אלו תורה וגמ"ח ועבודה . היינו כי ע"י תורה וגמ"ח ממשיכים הגדלת רמ"ח אברים דז"א וכן במל' . כמבואר בת"א פ' יתרו בד"ה ביאור ע"פ משה ידבר . ואזי אח"כ דייקא הוא ראוי להוליד משא"כ קטן אינו צוליד . כמ"ס בת"א בהביאור דמזוזה מימין דע"א ע"ד . והיחוד זהו ענין הקרצן וזהו לחמי לאשי ע"ד כ"א הלחם אשר הוא אוכל . ועכשיו תפלה במקום קרצן ולכן ח"י ברכות דשמו"ע כנגד ח"י חוליות שבשדרה שהן בחי' הסולם שדרך צם נמשך הטפה מהמוח כו' וכמ"ס מזה בד"ה לא הביט און ציטקב . ולשון לנטוע שמים ע"ד ויעה ה' אלקים גן בעדן כו' ויציחהו בג"ע לעבדה ולשמרה והמרז"ל אלו הקרצנות שנק' עבודה הגן כו' . והיינו ג"כ לנטוע שמים כו' דהיינו ע"י שממשיכים לז"א הנק' שמים המוחין מעלמות אור ח"ס כו' . וע' ברכות קדושים פ' כ"ה לא תתעסקו אלא במטע תחלה כו' וע' בזח"א ויחי רי"ו ח' ע"פ נלר מטעי מעשה ידי . ומזה נמשך אח"כ וליסוד ארץ ע"ד חני אענה את השמים

כו' והס יענו את הארץ כו' וזהו וחיי עולם נטע בחיבנו כו'. ונ' בחי' אלו זהו כענין שארה כסוטה ועונתה כו'. ואשים דברי צפוך התורה נק' לחכ לבו לחמו בלחמי אכלו ריעים כו' וזהו ענין שארה. ואח"כ וכלל ידי כסיתוך זהו ענין כסוטה. ואח"כ לנטוע שמים וליסוד ארץ זהו ענין עונתה. ועי"ז נק' כנס"י ליון כנו' הפירוש בת"א פ' מקץ בד"ה רני ושמחי בת ליון. קיצור ואח"כ לנטיע שמים וליסוד ארץ זהו קרבנות. הקרבן הוא היחוד קירוב המדות לא"ס. המוצחה בחוס' ה"א שהיא עולה עד המחשבה. בחי' כי לא מחשבותי מחשבותיכם. ע"י חומ"ל גידול רמ"ח אברים כי קטן אינו מוליד. אח"כ ההולדה היינו ע"י היחוד לנטוע שמים וליסוד ארץ. שארה כסוטה עונתה. ועי"ז נק' כנס"י ליון ועכשיו תפלה במקום קרבנות :

ו יזרחן והנה באר צדקה זה ליון להיות צדחי' באר הנוצעת ממטה למעלה בקיום מ"ס ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך כו' וכמ"ס אליך ה' נפשי אשא כו' כי אחת בראת ואחת ילדת ואחת עתיד ליטלה ממני כו' ואינה נחונה לאדם אלא כדי שיטור ימי חייו צד"ה צדחי' צע"כ אחת חי כמ"ס בד"ה עלי באר ענו לה. והנה שלשה עדרי לאן רובלים עליה אלו שלשה רגלים. כי ג' רגלים זהו ע"ד על שלשה דברים העולם עומד החו' ועבודה וגמ"ה שבהן ועל ידן נמשך אור המשכה מצחי' סוכ"ע בממכ"ע צדחי' מקיף ופנימי כמ"כ הוא ענין שלשה רגלים שבהם וע"י נמשך אור הסוכ"ע צדחי' באר זה ליון. אך בנין המל' היא מן הגבורות לפי שמחפשט ממנה ההמשכה צד"ע לד' חיות פני ארזי' פני שור כו'. ומתחפשט אח"כ למטה יותר. ולפי שצד"ע יש סע"א וקליפות ע"כ ל"ל גבו' שלא יהי' להם יניקה וכמ"ס בד"ה ורב שלום בניך. וארז"ל א"ת בניך אלא בניך כי בן הוא מצחי' חסד ול"ל בניך מצחי' גבורה. וזהו והנה שלשה עדרי לאן רובלים עליה שארז"ל אלו שלשה צחי' דינין היינו נגד עולמות צד"ע ול"ל בכל עולם צחי' דין שלא יגיע השפע רק למקום הראוי. וזהו על שלשה דברים העולם קיים על הדין ועל האמת ועל השלום שגאמר אמת ומשפט שלום שפטו בשעריכם. זכרי' ח' ע"ו. והיינו ורב שלום שמצחי' ורב שהוא מעולם התאו נעשה שלום ע"י הדין כו'. וכן נת' בלק"ת צד"ה ש"ס בד"ה שיניך כעדר הרחלים. וסע פ"ג דל"ז ע"א ענין ג' עדרי לאן ששלח יעקב מגחה הס ג"כ נגד העלאת מ"ן דג' עולמות צד"ע הנק' מקיפי' ופנימי' וחולוניות כו'. אך בזמן שאין בהמ"ק קיים והנה שלשה עדרי לאן הס צבל מדי ומקדון כו'. ולזה ליון במשפט חפדה כענין שלשה צחי' דינין הנ"ל למנוע השפט ממקום שאינו ראוי. וכן ע"י שהאדם עושה משפט בעלמו שלא יומשך אחר המותרות כו'. בת"א פ' יתרו סד"ה זכור את יום השבת. אך כ"ז צדחי' ליון שהס לדיקים המלווינים בתורה ועבודה וגמ"ת. כמש"ל שסס הירושלמי פ"ד דתענית ה"ב ע"פ ואשים דברי צפוך כו'. ושציה י"ל היינו בעלי תשיבה. כי הנה כתיב וגאספו שמה כל העדרים והשיבו את האבן כו' וארז"ל במד"ר פ' וילא פ"ע דקאי על לע"ל כמ"ס בזה"ב בשלח דמ"ז ע"א ע"פ ופרעה הקריב וז"ל כתיב. ישעי' סי' כ"ו. ה' בלר פקדון לקון לחש מוסרך למו. לא פקדון ישראל לקוב"ה בשעתא דנייחא. אלא בשעתא דעקון להון וכדין כולהו פקדין לי' זהו פי' המלודות שס בלר צעת בא לרה עליהם זכרו בך

ודורשים פניך בחפלה עכ"ל ועד"ז פרש"י שם. ועד"ז פי' זה"ג דקע"ח ע"ב בענין הוא
 דא עתיקא אלמלא דינא. וע' זה"ז שם פ' קרה. ושם דמ"ז ע"א לקון לחם וכולהו ללאן
 כללותין ובעשותין ואריקו קמיה כלותין. ז"ל המל"ל בישעי' שם. לקון לחם מלשון יליקה
 ושפיכה. ויאמר כן על הרבות הפלל. וכן ישפוך שיחו חלום ק"ב. וז"ש הזהר ואריקו
 קמיה כלותין. ויש להעיר ממ"ש בזכרי' סי' ד' ב' שצעה ושצעה מולקות לגרות ושם
 ג"כ פי' לשון יליקה. אלא דשם פי' שהוא אחתעל"ע שלמעלה מאחתעל"ת לבן נק' מולקות
 שנילוק וגמשך ממילא. ובאן פי' מה ששייך בחי' זו באחתעל"ת. ואפ"ל באחתעל"ע יש
 ב' בחי'. הא' מה שהאחתעל"ת מעורר. והב' מה שנמשך עי"ז אח"כ בתורת מחנה דוגמת
 מחנה עיבה יש לי בבית גזוי ושבת שמה כו'. ע"ש. וגחזור לדברי הזה"ב בשלח מ"ז א'.
 אימתי מוסרך למו בשעתא דפקיד לון קב"ה צרועי. כדן קב"ה קאים עלייהו ברחמי.
 כמה דאוקימנא מחל ליוגה עם הנז כו'. עיין במד"ר פ' בשלח פכ"א. כך ישראל הוא
 קריבין לימא והו חמאן לימא קמיהו חזיל וסעיר וגלגלוהי זקפן לעילא הוא דחילין
 זקפו עינייהו והמו לפרעה ולמשרייתיה ואבני גירין ובליסטראין כדן וייראו מאד. מה
 עצרו וילעקו בני ישראל. מאן גרים האי דקריבו ישראל לגבי אבוהון דלעילא פרעה
 הו"ד ופרעה הקריב והא אחמר עכ"ל. והוא במד"ר בשלח פכ"א דקל"ח ע"ד ופרעה
 הקריב כו' מהו הקריב אלא שהקריב את ישראל לחשובה שעשו א"ר ברכיה יפה
 היתה הקרבת פרעה לישראל יותר ממאה לומות ותפלות כו' עכ"ל. ועד"ז י"ל ענין
 והשיבו את האבן דקאי על מלחמת גוג ושיבדי כוכבים. וזהו ושביה צדקה. כי מי
 שפגמו כו' ל"ל חשובה בחילא יתיר. אך לדקה עשה הקב"ה כפזרן כו' כמארז"ל ע"פ
 לדקה פרזונו. והיינו שעי"ז יבאו לבחי' והנלח או ירושלים ומקבל מהן כמו בחילא יתיר.
 וגם כמארז"ל במד"ר פ' בא פע"ו ע"פ מדלג על ההרים אש אני מסתכל למעשיהן
 של אלו לעולם לא יפדו ממלרים אלא למי אני מסתכל לאבותיהם הקדושים כו'. וזהו
 בחי' לדקה כמ"ס וזרחה לבס כו' שמש לדקה ומרפא בכנפיה פרושת אור וזו השמש
 ואחתעל"ת לבחי' זו זהו ע"י לדקה כו'. קיצור וזהו והנה באר בשדה זה ליון להיות
 בעל כרחך אחת חי על ידי החבונות ואחת עתיד ליעלה ממני כו'. והנה שלשה עדרי
 לאן רובלים עליה אלו שלשה רגלים שעי"ז נמשך השפע מוסוב"ע בממכ"ע כו'. ולפי
 שבני המל' מהגבורות ל"ל שלשה בחי' דינין יושבים. אך בזמן שאין בהמ"ק קיים אזי בכל
 מדי מקדון. ולזה ל"ל ליון במשפט חפדה היינו משפט שהאדם עושה כנפשו. וכל זה
 בבחי' ליון. אבל ושביה בעלי חשובה. ופרעה הקריב. ה' בלר פקדון לקון לחם. וז"ל חשובה
 בחילא יתיר. אך לדקה פרזונו לדקה עשה הקב"ה שמקבל הנלח כמו בחילא יתיר.
 ואחתעל"ת לבחי' זו זהו לדקה:

לפסוק ולרבן ישתי בנות.

אתה לך לפני ה' בארצות החיים. ב' ארלות בחי' לזה ובחי' רחל שבזמן
 שבהמ"ק קיים היו שניהם מאירים בא"י. ואמנם עיקר קבלת השפע הי'
 מרחל. כי לזה היינו בחי' ארלות המחשבה. ורחל ארלות הדבור. והמחשבה מחלצת

בחוק הדבור. והדבור הוא שהי' מתגלה בו'. ולפי שרחל היא עלמא דאחגליא כמו הדבור לכן היו אז חכמים גדולים בעלי רוח"ק ונביאים בא"י דוקא. ונפרע בהמ"ק והשראת השכינה בקדו"ק ואורים ותומים והקרבת הקרבות שהי' יורד אש שלמעלה. כי שם דוקא הי' תכלית גילוי אלקותו ית'. אבל משחרצ בהמ"ק וגלו ישראל ושכינה היא בחי' רחל עמהם הרי בחי' עלמא דאחגליא הוא בחי"ל דוקא. אלא שלפי שבחי"ל היא בבחי' גלות בהתלבשותה בהשרים לכן אין בו גילוי אלקות ע"ד שהי' בא"י בזמן שבהמ"ק קיים. ולכך גם האומות מושלים על ישראל. ועיקר העבודה הוא בחי' צירורים (וזהי עיקר התלבשותה שנופלת ממדרגה למדרגה לזרר ולהוליא בלעם מפיו). ולכן מיד אחר החורבן היו חכמים גדולים וכן אח"כ לפי שהיתה מלוכשת בצריאה ויא'. אבל בעת שנתלבשה בעשי' נתמעטו החכמים. ועיקר הצירור בעשי' ע"י הדקה שנק' צפס מעשה כנודע). אבל בא"י נסתלקה רחל שהיא עלמא דאחגליא לגמרי ואינה מאירה כלל אלא נשאר לאה בלבד. ולפי שבחי' לאה היא מדרגה גבוהה יותר נעלית מבחי' רחל כמשל המחשבה שהיא רוחני' ונעלית מהדיבור ולכן הגדולים אשר בארץ יכולים להגיע שמה למדרגות עליונות להשיג השגות יותר אפי' מכמו שהיו יכולים להשיג בא"י כשהיתה בשלותה. כי אז הי' לאה מלוכשת בבחי' רחל בבחי' התלבשות זה חוץ זה ועיקר הגילוי הי' מבחי' רחל בלבד. אבל עתה שנשארה בחי' לאה שהיא המחשבה בעלמה מאירה בלבד. הרי כשמתגלים השגות להאדם הם נעלים יותר. אחר היוטן נמשכים מבחי' המחשבה בעלמה שלא ע"י הדיבור. ולכן האריו"ל השיג בא"י עתה מה שלא השיגו תנאים ואמוראים. אמנם אין זה רק לגדולים בלבד. אבל שארי האנשים אין יכולים לקבל כלום. כי לאה שהיא המחשבה אחבסי' ונעלמת מאד. משא"כ רחל שהיא בחי' עלמא דאחגליא היתה מאירה לכוין לכל א' לפוס שיעורא דילי' (ולפי שרחל עתה בח"ל אף שהיא בבחי' גלות מ"מ מבקשי ה' יצינו ויקבלו הארה ממנה צחורתו ועבודתו משא"כ בא"י בו'). והנה לפ"ו לרין להבין מ"ש ביעקב כי שנאה לאה בו'. ויאהב את רחל בו'. אך הענין כי יעקב נק' צריח התיכון שמצריה מן הקלה אל הקלה. פי' כי הוא הממשיך בהארה מבחי' כתר שהוא הקלה עליונה שבאלי' למטה באלי'. ולכן נאמר בו תום' וי"ו על הצרהם וינחק כמ"ש אלקי הצרהם בו' ואלקי יעקב. וכן והנורא בתום' ו' על הגדול הגבור. לפי כי הוי"ו הוא בחי' המשכה כנודע. וע"י המשכה זו שהיא בחי' אין" הוא מחצר גדולה וגבורה הגם שהם צ' הפכים מלד עלמן אלא שע"י הציטול הם מתאחדים בו'. וכל המשכות שלו הם בקלה התחתונה שהיא בחי' רחל מל' דאלי' סופא דכל דרגין כי עיקר חפצו הי' להיות בחי' גילוי דוקא ע"י הדבור. ולכן ויאהב את רחל שזה הי' כל חשקו שיומשכו האורות עליונים בבחי' גילוי בעולם הדבור. ולכן כתיב ויסקיעקב לרחל. נקוד על ויסקהו. דהיינו בחי' חצ"ד שהוא בחי' זוג נשיקין אחדצקת רוחא צרוחא. עד"מ הנשיקין שהאדם מגשק לזולתו שהיא מפנימי' אהבה שאינה יכולה להתגלות ולהתוודע לזולתו ע"י הדבור כי אין הדיבור מגבילה. אלא ע"י נשיקין שבו מתלבשת האהבה בו'. וגם בחי' זו המשיך ברחל עלמא דאחגליא דוקא. אבל לאה שנאה היתה. כי יעקב לא רצה שישאר הכל בהעלם במחשבתו. אלא שיומשך לידי גילוי

ע"י צחי' הדיבור שלו. ולכן אמר יעקב ללבן אעבדך ז' שנים ברחל בתך הקטנה. כי הנה לבן הוא צחי' לובן העליון מקור החסדים שכולו רחמים פשוטים כמ"ש בזהר דלית שמאלא זהאי עתיקא (כי הלבן הוא גוון עלמי ואינו מורכב ונוסף על העלם. והיינו צחי' עתיקא שהוא מופשט מצחי' כלים עדיין ומ"מ נק' גוון ומראה לגבי עלמות אה"ס שאינו בגדר התגלות והפיסא לנאללים. והוא צחי' גליף גליפו צטהירו עילאה שהוא התהוות פרלופי ע"י וא"א מא"ס צ"ה. הגם שאין צחי' נפרד ודבר נוסף בו'. אלא כמשל החקיק' שבגוף דבר הנהקק. מ"מ הוא צחי' גילוי מהארת העלם כמשל החוקק באבן צהיר שעי"ז יוכלו להציט עליו). [רק שלמטה נשפל והי' המעשה בלבן גשמי]. ולכן גם בנגעים כתיב כולו הפך לבן עמוד הוא. וז"ש וישכס לבן בצוקר וינשק לבני ולבנותיו פי' שצכל יוס בצקר מחגבר החסד עליון. ומשך צכל פרלופי האלי' בצחי' זכרים ובצחי' נקבות הגק' בניו ובנותיו דלבן. ואח"כ לבן שב למקומו שחוזר ועולה ומסתלק מעלה מעלה. ויעקב הלך לדרכו להמשיך האור מצחי' לובן העליון למטה. ועיקר עסקו הי' להמשיך ולהזר צחי' לובן העליון בצחי' מל'. וז"ש אעבדך ז' שנים ברחל בתך הקטנה דוקא. כי ללבן שתי בנות לאה ורחל הם מו"ד. ויעקב הי' המשכותיו ברחל דוקא. וכמ"ש צריח הטיבון המצריה בו' עד הקלה דוקא שהיא מל' קלה התחתונה דאלי' כנ"ל. אמנם רחל עקרה הייתה ולא ילדה בו'. כי מצחי' הדיבור א"א להיות הולדה וגילוי האורות עליונים למטה מחמת שהמקבלים הן צחי' צי"ע עלמי' דפרודא שא"א להיות בהם גילוי ולידת האורות דאלי' כמו שהן (כי הלידה הוא יחי' גילוי ההעלם כמו שהוא בעלמותו וא"א להיות האלי' כמו שהוא נמשך בצריאה. ואכן הייתה מקשה ללדת. אלא שבציעי ש"פ ע"י קי"ס הולדת הנשמות ע"י רוח קדים בו'. אבל מה שמשפעת חמיד אורות וחיות צבי"ע אינו נק' לידה אלא צריאה מאחר שהוא ע"י למאוס ושינוי המהות מאין ליש בו'. כמ"ש צמ"א באריכות). אבל לאה שהיא עולם המחשבה שנעלמת מנצראים ונפרדים ונק' עלמא דאחכסי' ילדה ששה בנים. שלידה והתגלות שלה הוא צחי' אלי' עלמו ששם יכול להיות גילוי האורות עליונים. וזהו ענין ששה בנים שהם הספי' שבאלי' ששם שרש השצעים. ולכן נק' שבני י"ה. ראובן שמעון לוי יהודה בו'. שכולם הם צחי' הגילוי שבפ"ע עדיין שהוא למעלה מצחי' הדיבור שהוא הגילוי שלזולתו וכולם נמשכים מן המחשבה דוקא. ולכן נק' בני לאה יהודה מלשון הודי' כמ"ש הפעם אודה בו'. ועד"מ באדם ההודי' היא גם צפ"ע שמודה על חיזה ענין ונמשכה ממחשבתו דוקא שפ"י המחשבה נכסם שיודה בו'. ואינה שייכות להדיבור כלל. כך צחי' ההודי' שבאלי' נמשכה מצחי' לאה שהיא צחי' המחשבה ולא שייך לומר שתתמשך מצחי' הדיבור. וכן גם ראובן ושמעון שהן צחי' ראי' ובחי' שמיטה. כמ"ש ראו בן ושמע ה' בו'. הן ג"כ למעלה מן הדיבור. אלא מן המחשבה הם נמשכים (שמחמת הסכס המחשבה רואה ושומע. וגם קבלת הראי' והשמיטה במחשבה הם נכנסים וד"ל). וגם לוי שהוא צחי' התקשרות והתחברות. כמ"ש הפעם ילדה בו'. נמשך ג"כ מן המחשבה בנראה בעליל צחי' שהוא בעל מחשבה שאינו מרגיש כלל בעסקים החולפים לפניו מעולם התקשרותו במחשבה (שבחי' התקשרות זו היא הנמשכת מעלם המחשבה וישנה במחשבה

דוקא. משא"כ דביצור שאין נמשך ממנו התקשרות כ"כ צו. כנראה בעליל שהמדבר דברים
 אפי' בחשק. דעתו גם על דברים אחרים. שירגיש במעשי' ועסקי' החולפי' בו'. משא"כ
 בצעל מחשבה שמקושר בה בתכלית עד אשר לא יתן לב ודעת בשעת מעשה לד"א כלל.
 ולא ירגיש כלל הנעשה). ולכן ילא ממנו משה שהי' כבד פה וכבד לשון דהיינו שמעולם
 התקשרותו וביטולו למעלה וגמנו מ"ה לא הי' יכול לפנות עצמו ולהשפיע בו'. ועיקר
 ההפרש בין התקשרות וביטול דלוי להודי' וביטול דיהודה הוא כי יהודה הוא צחי'
 הביטול שבגלוי כענין מודים שכורע ומודה בו' (הגם שנמשך מהמחשבה אך נמשך להיות
 הביטול בחילוני') ולכן ילאו ממנו מלכי בית דוד שביטולו הוא צחי' הביטול שבגלוי
 וחילוני'. אבל לוי הוא צחי' הביטול שבהעלם שהוא צחי' ההתקשרות שמתקשר בפנימיותו
 ועלמיותו. אבל בחילוניותו אין הפרש כלל. ובענין ביטול דלכא השמים לך משתחיים
 שאינו ביטול והשתחוי' גשמי'. שהרי מיכאל מהלך ח"ק שנה הי' כופף הרקיע בו'. אלא
 משתחווה ובעל בהשגתו ברוחני'. ולכן ילא ממנו משה" ונחנו מ"ה בפנימיותו כנדע
 (וגם משה נתן החורה שהיא צחי' הכמה שהוא צחי' פנימיות. ונק' מלך מפני מה
 שלא השיגו מה שהשיג הוא. והיא צחי' המלוכה שעל ההכמה כמ"ש צמ"א. אבל מלכי
 צ"ד הי' מלכותם וגדולתם בצחי' חילוני'. וגם הביטול שהיו העם צעלי' לפניהם כמ"ש
 שום תשים בו'. הכל בצחי' חילוני' כעול העבד לאדונו שהוא בחילוניותו. אבל מה
 שמשיה לע"ל נק' מלך היינו בצחי' פנימיות שימלא כל הארץ דעה. אלא שמ"מ ישיג
 הוא יותר. ולכך זה נק' מלך בו'. כי מה שהתבסס בעל לגבי מי שלמעלה הימנו בתכמה
 ומצבול חכמתו ה"ז כענין ביטול העבד לאדונו מה שמצטל רלונו בדבר שאינו נכון
 ע"פ שכלו. כי לדבר הנכון בשכלו א"ל לגזירת המלך בו'. אלא שביטול החב' הוא
 צחי' הביטול שבפנימי' כמו צחי' ההתקשרות דלוי כי פנימיותו בעל שהוא החב' משא"כ
 בעול העבד שמכניע חילוניותו בו'. ולכן משה נק' משיח אף שמשיה הוא מיהודה. כי
 משה הוא מלך שבפנימי' אלא שמשיה יהי' בעליו יותר בו'). ואח"כ ותעמוד מלדת
 שלא הי' יכול להיות צחי' גילוי עוד (עמ"ש פ' שלח ע"פ עובדה הארץ כע"י ארץ
 תחאה נמשך צחי' עליונה יותר ע"ד לחכימא ברמיזא. לכן ויאהב את רחל. אמנם
 לאה אמרה ילדה ע"י ג' צנים מדריגת אהוי"ר ורחמים ע"ד מתוך שהסודים הן תורתן
 משתמרת בו') :

ותקנא רחל באחותה. זח"ב תרומה קכ"ו צ' ע"פ מי זאת הנשקפה בו' ואי תימא
 ותקנא רחל באחותה. הכי הוא ודאי דהא עלמא תחאה כל תיאובתא לאו
 חיבה אלא בגין למהוי כגונא דעלמא עילאה ולמירת דוכתהא. והענין עפמ"ש שם הגדולה
 לאה ושם הקטנה רחל וארז"ל צמד"ר וילא פ"ע גדולה במתנותיה בו'. והיינו כי פי'
 הגדולה היינו ה' גדולה המכוון ה' ראשונה דשם הוי' אשר שם גלוי אור א"ס צ"ה
 צחי' עתיק. ולכן ג"כ אחוון דברצין הם צבינה. משא"כ הקטנה היינו ה' קטנה שהיא
 ה' אחרונה דשם הוי' המקבלת מזעיר צחי' כי קטן יעקב וכמ"ש מזה צח"א סד"ה צכ"ה
 צכ"ה

בכסליו. והיינו כי המל' מקור דבי"ע ומשם יפרד כו' משא"כ באל"י איהו וחיוהי חד. ועמ"ש מזה בלק"ת בד"ה ששים המה מלכות דרוש הראשון. וע"כ המל' כל תשוקתה להיות ג"כ כמו הצינה שיהי' גלוי אור א"ס צבי"ע כמו באל"י כו' וכענין ציוס ההוא יה"ה כו'. ואפ"ל בחי' זו דהקפנה שיהי' ה' קטנה נמשך ממיטע הירח כו'. וזוהי טענתה שאמרה א"א לשני מלכים כו'. ואמנם בחי' זו שיהי' המל' כמו הצינה זהו ענין בית ראשון לפמ"ש בזח"ב שמל"ח ד"ע ע"ב ולפי' המק"מ שם. וזהו ג"כ ענין לא זו מחצבה עד שקראה אחי. ועמ"ש מזה סד"ה רני ושמחי בת וסד"ה לאינה וראינה הא' :

ב ענין למהוי כגוגא דעלמא עילאה. שזהו ענין צרוך ה' מן העולם ועד העולם הגז' זוהר וילא קנ"ח. ויותר מזה ענין קי"ס שעלמא דאתכסיא נמשך בגלוי בעלמא דאחגליא. גם בחי' זו זהו ענין ומלחה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים שכמו בעלמא דאתכסיא שם למעלה היס וכל העולם. צביטול וכלא חשיב כך יהי' גלוי זה גם צבי"ע ולא יהי' נפרד ע"י ומעין מבית ה' ילא והסקה כמ"ש סד"ה ששים המה מלכות הנ"ל. ואפשר המשכה זו ע"י צ' צימס שילדה רחל יוסף וצנימין. כי צנימין לדיק תחתון באר מים חיים ויוסף לדיק עליון המשכת מקור מים חיים מלמעלה. וזהו יוסף ה' לי בן אחר. ועי"ז בת קמה באמה להיות רני ושמחי בת ליון כו' למעלה מבחי' אימא ה' עילאה א"ח ע"ב ואזי יקוים ציוס ההוא יה"ה שבהי' ו"ה יהי' כמו י"ה :

ג לעי"ר מיניה מי זאת חבורא דחרין עלמין כחדא פי' המק"מ ע"י שנה"י דצינה מתלבשים צנה"י דז"א ומשם נצנית המל'. ואפ"ל ע"י כי כל בשמים ובארץ שיסוד נק' כל ע"י שנמשכו צו נש"ב והוא ממשכס צמל' זהו חבורא דחרין עלמין. ועמ"ש מזה ע"פ ויזרע ילחק כו' צפי' מאה שטרים. ומ"ש בד"ה לך הוי' הגדולה כו'. ועמ"ש ע"פ מהלית השקל בענין ו' ממילע בין שני ההי"ן ע"ד עד תאות גבעות עולם הגז' זוהר ר"פ וארא :

ד עי"ש זוהר תרומה בדוכחא אחרא קנאת סופרים אסגיאת הכמה. והכא קנאת סופרים בגין דלית ספר וספר אסגיאו משיכו דחכמתא לגבייהו. וכ' המק"מ צט' כ"ב ספר וספר צ' היסודות שלהם. משיכו דחכמתא סוד הטפה. ור"ל ע"ד ציוס תחונתו זו מתן תורה שנמשל המשכת התורה ליחוד כמו שהטפה נמשכה מהמוח כך הוא ההמשכה ימח"ע ולפי' שנתלששה בענינים גשמיים נמשל להמשכת הטפה וז"ס אור זרוע כו' דוגמת טפת זרע. ועמ"ש בלק"ת פ' צהר בד"ה כי תבואו אל הארץ פ"ב צמשל גרעין הנזרע כו'. וספר וספר היינו תשצ"כ צינה ותשצע"פ מל' כמ"ש זוהר ויקהל ד"ר ע"א ספר לעילא. ספר לתתא כו'. ועל תשצע"פ נאמר שחורה אני כמ"ש בת"א פ' שמות בד"ה קול דודי וזהו קנאת סופרים ועי"ז תרצה חכמה כמארז"ל ערבים עלי דברי סופרים כו'. להעיר מפסוק קשה כשאל קנאה. משלי כ"ג י"ז אל יקנא לבך בעטאים כ"א ביראת ה' כל היום. צפ"ק דברכות ח"ב. פ"ק דמגלה ו' ב'. רבות פ"ד ח"מ פ"ז צ' (ס"ח) קנ"ח קס"ה תקמ"ו. צבה"ז פ' תרומה ותקנא רחל כי צמח' יותר הגלוי מצדצור שהדצור נטשה נפרד כו'. ועמ"ש בענין והארץ היתה תאו שהוא מתהה שניהם באוני א' כו'. וצבה"ז שם פי' ע"ד מים תחוניים צוכים אגן צעיגן למהוי קדם מלכא

בו'. וע"י ז' מתעלים וזהו רחל מצבה כו' ונעשים מים חיים כו' ושיחין
 מנסכים מים למים תחתונים כו'. ואם כן יש לבאר על דרך יהי רקיע ויהי
 מזביל כו'. וע"י הקנאה נותן לבו ומוחו לזכך מדותיו שיהי ביראת ה' כל היום.
 כי ורקב עלמות קנאה. ועדמ"ש ורחימי אני את כל עמל ואת כל כשרון המעשה כי
 היא קנאה איש מרעהו בקהלת סו' ד' ד'. וע"ד אשר קנא לאלהיו. וכן יקנא מאד
 במעלת המדות והשכליות. וזהו ענין ותקנא רחל כו' מדוע היא כרחל לפני גוויז' וע"כ
 ורחל עקרה כו' ולאה היא את הבנים הרי בשמים. וע' בלק"ח פ' פינחס בד"ה את
 קרבני לחמי כו'. וע"י קנאה זו שיהיו מים תחתונים זכיים. ימשיכו רבוי אור החכמה.
 היינו מבחי' מו"ם כו'. ותקנא רחל י"ל הנשמה המלוכשת בגוף נק' כרחל לפני גוויזיה
 היינו נה"צ והגוף. ושרש הנשמה הנמשכה משכ"ע בינה זהו אחותה והיא דבוקה בא"ס
 ז"ה ע"כ ותקנא רחל. וע' בגמ' ריש סוטה צפ"י המקנא לאשתו. ובאורחות לדיקי'
 סו' י"ד הקנאה היא עוף מן הכעס, ל"ל הכעס על נה"צ מדוע תסתיר. ע' ע"פ חדין
 את ציתי. ובד"ה צפ' נסכים כחצ מטנין פ' והא"ש וענין הלרעה כו'. ובגמ' פ"ק
 דסוטה ד"צ סע"ז מה לשון קינוי דבר המטיל קנאה בינה לבין אחרים. ופרש"י קנאה
 כעס כמו הם קנאוני בלא אל. האזינו ל"ז. כי קנאה תמת גבר. משלי סו' ו'. וע' ברש"י
 פ"ק דמגלה ד"ו ע"ז קנאה יש בו שני פירושים. א' לשון גירוי מלחמה. הב' החיזת מעשיו
 להיות כמוהו. ולמ"ד מותר לקנאות. קינוי לבין התראה כמו ויקנא ה' לארצו. ביזאל סו'
 ז'. ופרש"י התרה בלק וחביל כו'. ובדב"ת פ' בראשית פי"ח ע"פ ויבן את הללע מוכה
 דהקנאה צאה מן הלז כמש"ש ולא מן הלז והרי היא קנאנית שנאמר ותקנא רחל כו'
 והיינו לפמ"ש דקנאה לשון כעס והוא מהמדות שבלב. וע' בא"ל סו' י"ז מטנין הכעס
 ושם אע"פ שהכעס הוא מדה רעה מאד מ"מ לריך אדם להנהיג א"ע בקלת העתים
 במדת הכעס כגון לייסר הרשעים כו'. ובשער י"ד הקנאה מביאה לידי חמוד כו' הקנאה
 והחמדה הם בלב כו' אע"פ שהקנאה היא מדה רעה מאד יש מקום שהיא טיבה מאד
 והיא מדת עליוגי' שישים קנאתו על יראת שמים כענין שנאמר אל יקנא לבך בחטאים
 כ"א ביראת ה' כו' ועד"ז ארז"ל קנאת סופרים תרצה חכמה כי תראה אדם שלומד
 יתפוס קנאה בלבו ויאמר לומד זה כל היום גם אני אעשה כן. וכן לענין כל המלות
 בו' וכן אמר ר' אלולא שקנא אברהם אבינו לא הו' קונה שמים וארץ ואימתי קנא
 כשאמר למלכי לך בילד ילאת מן הטיבה כו' ול"ע עמ"ש דהקנאה היא בלב וכן מבואר
 בהדיא ברבות בקהלת דפ"ז ע"א ע"פ דברתי אני עס לבי הלז מקנא שנאמר אל יקנא
 לבך כו' ממ"ש במשלי סו' י"ד פסוק למ"ד חיי בשמים לב מרפא ורקב עלמות קנאה
 וארז"ל פכ"ג דשבת דקנ"ז סע"ז מי שיש בו קנאה עלמותו מרקיבין. וכן
 ח"י שם במשלי. דמפליג חמתא דליביה אסייא הוא דביסריה והיך מלטיחא בקיסא
 הכן קנאתה בגרמיה וקיסא הוא עץ ומלטיחא ג' ענין תולע המרקיב העץ. וי"ל שהוא
 משרש הלטאה שהוא ענין שרץ. ויש להעיר ממ"ש בפע"ח צפ"י עולת תמיד עולת
 אוחיות תולע להקריב אוחיות להקריב. וי"ל המ"ח מסכת תפלת העשוי' פ"ד מ"ד
 ולהחיש כח תולע הטמא המרקיב ומכלה הכל בהיותו מקריב עולת שהם אוחיות תולע

ומספרו חגיגות"ן שה"ם חסד שבגבו' תולעת יעקב המתעורר בכל זיקר להחגגר נגד החולע הטמא טקס כנגדו עכ"ל. ואפ"ל שזהו ע"ד ז' בחי' קנאה הנ"ל. קנאה רעה זהו כענין החולע הטמא שממנו נמשך רקב עלמות. וקנאה טובה כענין חולעת יעקב שמרקיב הארז היינו מדות דנה"ב וכמ"ש מזה בלק"ת פ' חקת צביאור ע"פ זאת הקת החורה. וכל הקנאה מצחי' גבורות. וזהו ענין החולע חסד שבגבורות כו'. ובמא"א אות תי"ו פי"ב חולע יסוד דקדושה וכנגדו חולע טמא יסוד דקליפה. והיינו כי היסוד הוא ענין ההתקשרות אל הדבר שזהו ענין הקנאה כו'. וגם המקנא לאשחוי"ל נמשך מהיסוד והקשר שבינו לבינה ע"כ מקנא שלא יהי' לה ההתקשרות לאיש זר כו'. והנה במהרש"א בשבת פכ"ג פי' כי לפי שעלמות באים מהאז ע"כ אינן מרקיבין במי שאין לו קנאה כו'. ועמ"ש ע"פ מאמר הרע"מ פ' שופטים דער"ה ע"א כענין עלמות ובשר ששרשם מהו"ב. ורשע עונותיו הקוקין לו על עלמותיו וע"כ הקנאה מניע עד העלמות שמהאז היינו שהיא התקשרות עמוקה וכענין מדות הנמשכים מן החכמה שהיא העלמות של הנפש כו'. ועמ"ש מענין זה גד"ה ושמתי בדכד צפי' וכל גבולך לאבני חפץ. גם היסוד שרשו מן החכמה כי בינה רק עד הוד התפשטת כו'. ווא"כ ח"ש דאף שהקנאה באה מהלב נמשכת בעלמות. כי כן לב היינו שבו מאירים ל"ב נתיבות חכמה כמ"ש הרמ"ז פ' אמור דל"ג ע"ב ע"פ לך אמר לבי כו'. ובמ"א נח' שיש בהלב פנימית הלב ותעלומות הלב. פנימית הלב זהו בינה. בינה ליבא. ותעלומות לב בא מהארת החכמה. וזהו ענין ממעמקים ז' עומקים כו'. וא"כ הקנאה דקדושה שצאה מהלב היינו מתעלומות לב כי כן מהכנגד נמשך פנימיות יותר כמו הללה שבה מהכנגד וממנו נמשך בחי' שלמעלה מהשכל כגודע מענין כי עם קשה עורף הוא. ועד"ז הקנאה ביראת ה' מעורר תעלומות לב וזהו ענין החמדה ולכן מתפשטת גם בעלמות. וזהו כענין חולע דקדושה תולעת יעקב. וממילא יובן כמ"כ הקנאה רעה מביא לידי חמדה רעה בלב עד שנתפשט בעלמות. ומכ"ז יובן ענין ותקנא רחל קנאה דקדושה שחמדה שתי' במדרגת אהותה ה' גדולה כו'. ולא יהי' רקיע המדדיל כו'. וזה נמשך ע"י מתן תורה כו' וכמ"ש בדרוש מים במים כו'. ובמ"א כ' וז"ל ולכן יוסף שהוא מעלמא דדכורא פי' הלק האז נחגגר זו (ע' מק"מ פ' בראשית ל"ז סע"ב ובלק"ת פ' אמור צביאור והניף את העומר) אמר והעליחס את עלמותי. וע' בזהר בראשית דכ"א ע"ב צפי' ויקח משה את עלמות יוסף עמו פי' העלמות של בחי' יוסף. ומכ"ז יובן כענין הקנאה שנוגע בעלמות והעלמות ועמ"ש ע"פ ויעט אשל אלמלא שקנא אברהם כו': בבהיי פ' קרה גבי ויקח קרה שהתלבש במדת הקנאה כו' ורקב עלמות קנאה. ובחיו"ב סי' ה' ג' ופוסתה חמית קנאה וכן ארז"ל הקנאה והתאוה והכבוד מוליחין את האדם מן העולם כו' פ"ד דאבות. מלאכי השרת נתקנאו באדה"ר עד שהחטיאוהו כו'. מענין היי בשרים לב מרפא ברבות וירא ר"פ נ"ז ע"פ הנה ילדה מלכה. ובפ' וילא פע"א ע"פ וישא יעקב רגליו. בשל"ה פ' קרח דשנ"ז א' ביאר משנה הנ"ל הקנאה והתאוה והכבוד מוליחין. מלאכי השרת ללו לו בשר ומזגו לו יין וראו כבודו ונתקנאו. והתאוה להפדי כו'. וי"א הקנאה שקנא קרה כו'. ועל ג' הנ"ל כשהם לעובה כוללים כל המדות

הטובות. וע"ז אמר בן זומא חכם חיזבו כבוד כו'. וקנאת סופרים יקנה אדם
לטהר מעשיו וילחם עם ילדו כו' :

א ותקרא את שמו יוסף לאמר יוסף ה' לי בן אחר. ירוש' פ"ט דזרכות אמתניתן
היתה אשתו מעוברת. אמנו רחל מנציחות הראשונות היתה אמרה
עוד אחר יהיה ממני הה"ד יוסף ה' לי בן אחר בניס אחרים לא אמרה אלא עוד אחר
יהי ממני עכ"ל. וכ"ה ברבות וילא ס"פ ע"ב אמרה עוד אחד הוא עתיד להעמיד
הלווי יהי ממני עכ"ל :

ב רבות וילא פע"ג יוסף ה' לי בן אחר. אחר לגלות כו' אחר למחלוקת. הפי'
שנתאחר מלחוקק על מלכות בית דוד. עו"ש אחר" שטעה מעשה אחרים
כגון ירבעם והצביו עכ"ל. לכאורה זה תמיה ח"כ מאי נתפללה רחל שיוסיף לה בן אחר.
אך י"ל עפמ"ש אדמ"ו נ"ע כי בן סחס הוא זאלי' כמ"ש בני בכורי ישראל והוא ע"ש
הצטול צרא כרעא דאצוהי כמו צטול הרגל אלל הראש כמ"ש בד"ה תקטו צהדש גבי
כי חק לישראל הוא. אלל בן אחר הוא צצ"ע שמשס יפרד. וכשמ"מ יש בהס צטול
היש נק' בן אחר שמצחי' אחוריים נתהפך לקדושה להיות ג"כ צצחי' בן צצטול ע"ד
צרא כרעא דאצוהי והוא ענין צעלי תשובה שזהו מצחי' צנימין כמ"ש בת"א פ' תרומה
ע"פ מי יתנך כאח לי כו' אמלאך בחוך כו' ע"ש. וכה"ג פי' צעה"ק חלק רצעי פרק
י"ד ע"פ כי שח לי זרע אחר דקאי על משיח שבא מרות המואביה שנק' זרע הבא
ממקום אחר שהיא ע"ד מי יתן עהור מעמא ודבריו הוא ברבות פ' בראשית פכ"ג :
ג נשא פי"ד צקרצן ביוס החשיעי נשיא לצני צנימין. כסף אחת שמתפלחה טולד
צנימין שכאמר ותקרא את שמו יוסף לאמר יוסף ה' לי בן אחר. ועליו נאמר
כסף נצחר לשון לדיק לשון לדיק עכ"ל. לכאורה חיבו מוזן מהו מעלת לשון אחר
שאמרה. אלא ע"פ הנ"ל אחי שפיר שאפי' מצחי' אחר יתהפך לצחי' בן זהו כסף נצחר
לשון לדיק כי זהו תכלית הצריחה לאהפכא השיבא לנהורא :

ד רבות פ' דצדים דרפ"ו ע"ד ד"א יוסף עליבס ככס למה צרכן צלשון חוספת
שחוספתו של הקב"ה יתירה מן העיקר כו' יוסף ה' עיקר לאמו צנימין
שהי' חוספת מנין שנאמר יוסף ה' לי בן אחר מה כתיב וצני צנימין בלע וצכר
ואשבז כו' הרי יותר מיוסף עכ"ל. יש לפרש ג"כ ע"פ הנ"ל כי הנה במקום שצט"ת
עומדים לדיקים גמורים ח"י לעמוד. ע"כ יוסף שהי' לדיק עליון הי' עיקר לאמו כי צמי
נחלק צנשמחן של לדיקים ומ"מ מה שנוסף ע"ז צחי' צנימין שנק' בן אחר שמצחי' סע"א
יחברר ויתהפך לצחי' בן ע"י התשובה זהו צחי' גבוה יותר וכמ"ש בד"ה כי תהיין
לאיש שחי כשים צפי' והי' בן הצבור לשניאה כו'. ועמ"ש ע"פ ויהפוך ה' אלקיך לך את
הקללה לצרכה בד"ה וילא חבה ועמ"ש מענין יוסף וצנימין בד"ה ושמתי כדכד שמשותף :
ח זחיא וילא דק"ס ע"ב וכד התערת רחל בשמא דא דכתיב יוסף ה' לי בן אחר ידע
יעקב דאיהי אחזיא לאשלמא כולהו שצנין כו' עכ"ל. יש לפרש ג"כ ע"פ

הירושלמי הג"ל מדקאמרה בן ולא בניס מוזן אשר רק עוד אחד הוא עתיד להעמיד
 זעוד שהוא המחזרר מבחי' אחר ע"כ זהו המשלים לבחי' השצפים.. ש"ך ל"ז א'. מ"ע ר"ב.
 בחיי מ"ג א' :

ו **בש"ך** דקדק מהו לאמר יוסף למי חאמר אלא כי המילוי של יוסף עולה ג"כ
 יוסף כי ה' דיוסף כוללת עוד פ"א ע"ס :
 ז **ע'** סד"ה ויאבק בענין שהעלו אבק וזהו מכל אבקת רוכל. ובזח"א קע"ו ב' דא יוסף
 כי ע"י יוסף נמשך צירור בן אחר וה"ע אבקת רוכל :

שייך לדרוש הג"ל.

כי לא תשתחווה לאל אחר כי ה' קנא שמו אל קנא הוא. גיעין ה' ג"ז ב'. סנהדרין ו'
 ס"ז ב'. הוריות א' ד' א'. הולין ג' ס"ז ב'. ירושלמי סנהדרין ו' ק"ה ב'. רבות קפ"ו א'.
 ח"מ כ"ע ד' ס"ז ד' ל"ח א'. של"ה ל"ה ב' קע"ו א' שס"ז א' שס"ה א'. מ"ע קמ"ח
 ק"כ. בחיי קע"ז ב' :

א **זח"א** ס"פ מקץ דר"ד ע"ז גבי אחגלגלו אהיון ע"ר שהרי"ש בחי' אחר מורה על
 סע"א וזהו ענין אלישע אחר כו' ע"ש בענין וליוסף יולד שני בניס בערס חבא
 שנת הרעב כו' ושם שלכן נק' אלישע אחר לפי שארז"ל שיבו בניס שובבים חוץ מאחר
 משא"כ בשאריו שובבים מהני תשובה. ומה יובן ענין בן אחר דלעיל וילא למ"ד כ"ד
 והיינו ענין מש"ש גבי עי"ת עי"ת המורה על טוב דהא אנת לריך לה לאות רי"ש המורה
 על הרע משום של"ל בכל לבבך בשני ילריך דוקא ביל"ע וצ"ה"ר. וא"כ יוסף לדיק בחי'
 טוב כמ"ש אמרו לדיק כי טוב. אבל מה שעיי"ז יוסף ה' לי בן אחר היינו שהרי"ש המורה
 על הרע יתהפך לטוב ע"י בשני ילריך זהו טוב מאד במקום שבע"ת עומדים כו' וע'
 צצה"ז מקץ על מאמר הג"ל :

ב **זח"ב** בשלח דס"א א' ע"פ והישר בעיניו תעשה דא' לדיק והאזנת למלותיו דא נלח
 וגם נלח ישראל לא ישקר שיסמור הצרית מבח אל נכר וזהו לא תשתחווה
 לאל אחר :

ג **ש"ך** דף ל"ד ב' לא יכתוב דלהי"ן רישי"ן רישי"ן דלתי"ן. זה רומז לאחדותו ית' כי
 הנה ד' של הוי' אלקינו הוי' אחד רבתי. וכן רי"ש דאל אחר רבתי. וח"ו המהפך
 ד' לרי"ש או רי"ש לדל"ת הוא כופר ועליו נאמר כי דור תהפכות המה המהפכין דל"ת
 לרי"ש ורי"ש לדל"ת. אבל יהודה עיד ר"ד עס אל הס הנאמנים לאל. לא משתחווים לאל אחר
 עכ"ל. ובדף קע"ו א' כ' כי מכת חטא אדה"ר נהפך ד' לרי"ש ומבחי' אדם נמשך
 ארס. ויוסף תיקן חטאיו של אדם כו' עכ"ל. וא"כ י"ל היינו יוסף ה' לי בן אחר שהפך
 וצירר גילולין מן הרי"ש דאחר שיוכלל בקדושה באחד. ומש"ל שהמהפכים רי"ש לדל"ת זהו
 מהריב העולם. ר"ל בשכותב צמורה במקום לא תשתחווה לאל אחר לאל אחד. אבל מה
 שמהפך חשיכא לנהורא ועיי"ז מזרר מהרי"ש ליכלל באחד ע"ד אז אהפוך אל עמיס שפה
 ברורה כו' ולעבדו שכם אחד זהו ודאי מעלה :

וענתה בי צדקתי . זח"א . יר"ג י"ח יעקב קג"ג . בחיי מ"ז ב' מ"ג ג' .
 רבות פע"ג דפ"ג ב'. וענתה בי לדקתי ביום מחר רבי יהודה ברבי סימון
 כתיב אל תהלל ביום מחר כי לא תדע מה ילד יום . משלי רס' כ"ז (ופרש"י אל
 תחפאר עכשיו בדבר שעתיד להיות ליום מחר . שחא היום יולד שום רעה שיצטל
 מהשנות מחר) . אחת אמרת וענתה בי לדקתי ביום מחר למחר בתך יולאה ומתענה
 שנאמר ותלא דינה בת לאה עכ"ל :

ב בקהלת רבה דל"א ע"ב ע"פ ראייתי את הענין כו' לענות זו . רבי יהושע דסכנין
 בשם רבי לוי אם זכה אוחו אדם ועשה מממונו מלות ומתפלל ונענה
 זו המד"א וענתה בי לדקתי ביום מחר . ואם לאו הוא עונה זו ומקטרגו דכתיב לענות
 זו סרה עכ"ל . וקרא כתיב שופטים י"ט ע"ז כי יקום עד חמס בליש לענות זו סרה .
 וז"ל שהמדרש מפרשו על ממונו של איש שאם אינו עושה זו מלות הוא מעיד עליו
 לענות זו סרה :

ג עו"ש דקו"ב א' ע"פ ויין ישמח חיים והכסף יענה את הכל . ויין ישמח חיים זו
 התורה שנאמר פקודי ה' ישרים משמחי לב . והכסף יענה את הכל . רבי
 יהושע דסכנין בשם רבי לוי פעמים נענה פעמים אינו נענה . פעמים שעושים זו לדקה
 הוא נענה שנאמר וענתה בי לדקתי ביום מחר . פעמים שלא יעשה זו לדקה הוא
 מקטרגו המד"א לענות זו סרה :

ד זח"א וילא קס"א א' ת"ח כתיב וענתה בי לדקתי דהא איהו לא עביד בגין דיטול
 מדיליה למגנא אלא כולא בקושטא ושליומו :

ה ונ"ל לפי המדרש קהלת דפי' וענתה בי לדקתי היינו לדקה שאדם עושה וידוע
 שכל המלות נקרא ע"ש לדקה כמ"ש ולדקה תהי' לנו כי נשמור כו' . ועמ"ש
 בת"א בד"ה הבאים ישרם יעקב שהלמיהה היא לע"ל וזהו וענתה בי לדקתי ביום מחר .
 כי למחר זהו לעוה"ב במארז"ל היום לעשותם ולמחר לקבל שכרם . ולכן הוא ק"ג כמ"ש
 בסידור ע"פ עד הגל . וכל המלות הם לזכר ק"ג דוגמת יעקב שנשחטה אלל לכן כ'
 שנה ומחרן נעשה רנה ועי"ז ושכתי בשלום אל בית אבי והי' הוי' לי לבחי' אלקים
 והיינו ע"י שזכר מלאן לכן נעשה נוה עקודים נקודים צרודים דפי' האריו"ל שהם
 עולמות עליונים למעלה מאלי' וכמ"ש במא"א אוח ל' סעיף י"ד לחלחות הם ע"ס
 דעתיק א"ג ע"ס דעולם העקודים . והרי בשכר דלע"ל נאמר והשביע בלחלחות נפשך .
 וזאת ע' סנ"א כ' עקודים נק' אורות פה של א"ק קשורים ועקודים בכלי א' . ולע"ל
 כתיב ישקני מנשיקות פיהו . והנה עקודים נקודים צרודים פי' האריו"ל שהם צי"ע
 דכללות . אלי' שהוא צרודים נק' אדם דעשי' כו' נקודים ילי' עקודים צריאה . א"כ הם
 גר"ג דכללות . והם נמשכים ע"י העבודה בנר"ג שהם ג"כ צי"ע מהודומ"ע עבודה
 וחורה וגמ"ת ועמ"ש בד"ה מה עושו בענין ג' בחי' חשובה . סור מרע . ועשה טוב .
 וחורה . ועי"ז נמשך ממכ"ע וסוכ"ע ומה שלמעלה מסוכ"ע . וי"ל שזה ענין ג' בחי'
 עקודים נקודים צרודים . כי ע"ס דאלי' נק' ממכ"ע כו' . וכמ"ש ברבות אמור פל"א
 ובשה"ש רבה ל"ה א' ע"פ מלך אבוד ברהטים שהוא השראת השכינה שהקב"ה משרה
 בכינה

שכינתו בישראל והיינו בזכות המקלות שהליג יעקב צרהטים. ובמא"א אות רי"ש סי"ט
 רהטים נק' נה"י דאימא ובהם המוחין שהם ענין תפילין. וע' ככד הקמח ב"אות תי"ו
 בענין תפילין ביאר שהתפילין הם מורים השראת ודבוק השכינה בישראל כו' :

ויקח לו יעקב מקר. רבות פ"ג ג'. זה"א עמוד ס"ז ס"ז. של"ה רל"ג ז'. ע"מ ל"ה
 ז'. בחי"י מ"ג ז' קמ"ג ד'. ברבות פ' ע"ג חוטר חויר דלזו ודלויף. כך
 הי' יעקב חזינו כותן את המקלות בשקתות המים. בהמה ב"ה לשחות ורואה את המקלות
 ונרתעת לאחוריה והזכר רוצעה והיחה יולדת כולא זו עכ"ל. זה"א והוא בהשמות
 סי' כ"ה ה"ד מחשוף הלצן אשר על המקלות בגין דאע"ג דאיהו מסע' דדיחא חלצש
 בחסד וקריב לגבה כו'. ועו"ש איל אחד לקבל דרגא דילחק כו' דיסתבס הוא דרגא
 דגבורה בחסד עילאה למעבד עיבו עס כל ישראל ולאחפדעא מאינון דעקין לון.
 ולאסתהרא ליה סגרא דמיא. ה"ד מחשוף הלצן. עו"ש מחשוף הלצן אשר על המקלות
 די לכל אינון שבעה שבעה דרגין אסחר לון צסט' דחסד כו' חג המלות לקבל אצרהס
 כו' חג הסוכות נגד אהרן כו'. זה"א וילא קב"א ז' פתח ר"א. תוכן הענין ויקח לו
 כו' היינו שבהר לו מדת תפארת קו האמלעי שהוא צריח התיכון המצריח מן הקלה אל
 הקלה שממשיך זו אור מהבחר ועי"ז מחבר חו"ג והמשיך אור זה למל' כדי שיתברכו
 זי"ע. ויש לפרש כמ"ש בד"ה ואלה המשפטים מענין זרע אדס נשמות דאלי' וזרע
 בהמה נשמות דזי"ע והמשיך להם ג"כ דעת עליון שיהי' בחי' לאן אדס ממש וזהו
 ענין המקלות ששם צרהטים כו'. וא"כ צירר והעלה הנשמות דזי"ע. ולכן כמשך מזה
 הצירור עקודים נקודים כו' כנ"ל כמו שע"י צירור נה"ז מתעלה נה"א ע"ד והחיות
 נושאות כו' לפי ששרשן מעולם הנקודים כמ"כ ע"י צירור זה שהמשיך מ"ד לצרר לאן
 לבן כו' שס ז"ן עי"ז המשיך מבחי' עקודים וע' בד"ה ויאכלך את המן. ויש להעיר
 לענין ויקח לו יעקב כו' מענין ויקחו לי תרומה. ולקחתם לכם אגודת אזוב. ולקחתם
 לכם פרי עץ הדר. ומזה יובן ענין וענתה זי לדקתי כו' כנ"ל. ועמ"ש ע"פ ויקחו להם
 איש שם. גם י"ל שע"י המקלות אשר פלל המשיך בהן ממדות עליונות דאלי' וגם
 ממדות שלמעלה מאל"י ולכן עי"ז הולידו הלאן עקודים כו' שע"י המשכה זו יש כח
 שיצברו ז"ן לשיהי' בחי' אהבה רבה עדמ"ש בד"ה כי תלא צפי' לך אמר לזי בקשו
 פני שיהי' גלוי פנימית הלצ הוא ע"י את פניך הוי' אבקש היינו תומ"ל שהן גלוי רלה"ע.
 וכמים הפנים מתעורר באדס ג"כ אה"ר כו'. ובחי' כמים הפנים לפניו זהו
 ענין המקלות ששקתות המים. שדוגמת זה הולידו הלאן בחי' זי"ע ג"כ עקודים כו'.
 ואפ"ל עוד ממ"ש בד"ה הנך יפה רעייתי שהיופי כשיש התכללות אהוי"ר והתעוררות
 רחמים ג' גוונין ולפעמים הם ד'. ובחי' פ"ז הנך יפה מה שמקבלת מגוונין עילאין
 מבחי'. הנך יפה דודי שלכן נקראת אשת יפת תואר בד"ה כי תלא. ויוסף יסוד המשפיע
 בה נק' יפה תואר ויפה מראה כי הדרת פנים תולה ביסוד כו' שהסרים אין לו הדרת
 פנים וזהו זית רענן יפה פרי כו' שממשיך ש"ע נהורין. וזהו ענין המקלות אשר פלל
 להמשיך

להמשיך גוונין עילאין יופי העליון. צרהעים שהם מקור דבי"ע. והענין כמס"ד צד"ה להבין מ"ס צפע"ה בהתחלתו בענין התפלה שהיא שפיכת הנפש בין צמל' דאני' כו' כי מל' ל"ל מג"כ היינו שא"י לקבל גלוי אור א"ס משום שהיא מקור היב ואור א"ס הינו שורה אלא בחכמה עילאה מקום הביטול אמיתי ע"כ א"י לקבל הגלוי בלתי ע"י ממולעים היינו חכמה עילאה כשמאיר דרך המדות. וזהו הנק' יעקב שנמשך היו"ד צבחי' עקב ע"י אז יבקע כו' לכן היא צבחי' הפלה לעני מו"א בעלה שיחקן וימלא חסרונה שלא להיות צחי' חוסר כל כ"א מרוב כל. כי כל בשמים ובארץ כו'. ואזי נקראת כלה כל ה'. וזהו ענין עובדא דיעקב ויקח לו מקל לבנה לח כו' שמתחלה המשיך אור א"ס ע"י חכמה עילאה מהבחר צמדות והעיקר בחפזות. וי"ל מקל לבנה לח האהבה מסותרת ששרשה מצחי' לזבן גוון עלמי כו' מחשוף הלבן ע"ד יומם דאזיל עם כולהו יומין. ואח"כ המשיכה בהמים שהם מים יורדים ההשפעה למקור דבי"ע. והנה בי"ע נק' דרך כלל לאן ובהמה כי השגחה רק איך שנתהווה יש מאין כו'. אבל כתיב כי אל דעות שלמעלה היש כו' זה אינן משיגים שאין גלוי זה רק צאלי' ששם מאיר חכמה עילאה כח מ"ה ביטול הנ"ל וע"כ נק' בהמה. ומה שהוא רועה אותה א' משצעה רועים ששרשם מו"ת דע"י צחי' עשב ע"כ שי"ן כו' מג' אבות הנ"ת כו' ומים י"ל האכילה דעת תחתון יש מאין והמים נמשכים מחכמה דעה עליונה כו'. והנה ע"י מרעה זו שהמשיך בהם גלוי חלקות נעשו לאן אדם צבחי' דעת ממש ועי"ז בלו לצחי' בחילא יתיר ע"ד והחיות נוסאות כו' ועי"ז המשיכו גלוי עקודים נקודים כו' מצחי' לזבן העליון אור א"ס כמ"ס צע"ה שער העקודים. וגם צחי' עקודים למטה זהו להיות התכללות אהוי"ד ע"ד עקודים בכלי א' וע"ד שנת' צח"א צד"ה מים רבים צפ' תולדות שהם המדות שלמעלה מהשכל שהם בהתכללות. ומזה יבא למס"ג באלה בענין עקדת יצחק וכמשל"ק צשס הע"מ. וענין נקודים ע"ד מ"ס צפי' עם נקודות הכסף צד"ה גאון לחיך שהם סגול ג' נקודות רליא וכוז והממולע כו'. וזהו והייתה לי סגולה. גם יש ג' נקודות צבחי' שורק כמ"ס על פ' ולשרקה בני אהונו כד"ה אורכי לגפן. ולכן הלך עם לבן שלמטה בחכמה ועקמומית כי לבן ק"כ שנפלו בו הנילוזים צשס"כ ועל ידי הט"א עה"ד גם כן צמחמה ע"כ גם להוילא הנילוזים ל"ל עד"ז כו'. ובמ"א פ' רבינו נ"ע כי יש ב' מיני רע א' בגלוי שהולך בשרירות לבו וזהו ענין עשו וע"כ המלחמה של יעקב עמו לא נשתהה כ"כ ע"ד ראשונים שנחגלו עוונם נחגלה קלם אבל אחרונים כו' שנדמה ירא שמים ותוכו מרמה זהו לבן הרמאי. וע"כ לברר צחי' זו נשתהה יעקב זמן רב וזהו סימן לבנים כו'. ועמ"ס צד"ה החללו. ולכן הלך עמו יעקב ג"כ צרמאות. כיון שהוא בא צרמאות ועקמומית ההכרח לבוא עמו ג"כ עד"ז. צע"מ מאכ"ה ח"א סבי' ז' ויהי' אומרנו מתי אעשה גם אנכי לביתי כעשם אס אין אני לי (שהי' מדת מל' לי) מי לי (שהכל תלוי בה ולכן אס אני כאן הכל כאן) עכ"ל. כי היא נק' בית מקור דבי"ע וזהו ענין בויך. ובה סו' ט' כחצ וז"ל ובמטעה המקלות ליעקב אבינו יש בו פועל דמיוני לצירוד הגממות הקדושות מכור הברזל כדכתיב ויתן פני הלאן כעשם לאן אדם שאמר יחזקאל אל עקוד זה יצחק (עמ"ס

פד"ה וידעת היום בענין עקדת יצחק שהוא ממעל לעלים עה"ח ועה"ד והיינו פ"י
 המס"נ ועד"ז ויתן פני הללן אל עקוד שיהי' תכלית כוונתם למס"נ באחד. גם עקדת
 יצחק ע"י אברהם שהוא התכללות אהוי"ר ע"י המשכה מבחי' והטורח אל עליון וזהו
 ג"כ ענין ויתן פני הללן אל עקוד כו' א"כ שכוון בהם לעטם הקרבנות כי הא דתנן
 רפ"ד דתמיד לא היו כופתין את הטלה אלא מעקדין אותו עכ"ל. ונוטע אלימלך כ'
 יפה מענין פ' זו ופי' ויעקב הי' רועה את לאן לבן הנותרות שהם בגלות. ויש לפרש
 הנותרות ע"ד ואת וצניך תהיי צנות וארז"ל לתח"מ. וע' ברבות ע"פ ויתר יעקב
 לבדו ובשה"ס רבה בפסוק שיר השירים שעשאו שירים לעולם כו'. גם עדמ"ס פד"ה
 מי אל כמוך פי' לשארית נחלתו למי שמשים א"ע כשיריים וזהו ג"כ פי' וענין הנותרות.
 באה"מ פי' מקל לשון קול שלקח לו להמשיך בחי' קול והמשכה כו'. במא"א אות שי"ן
 שטיף ה' שבע כתי ליסוד מקל קטן כי מקל תפארת ו' גדולה וזה שבע קטן ו' זעירא
 כו'. כי המטה וסבע ומקל הכל א' והם ה"ח וה"ג עכ"ל. ונוטע אלימלך כ' מקל הם
 הדינים. ויש לפרש עפמ"ס בת"א פ' וישב פד"ה כה אמר כו' בענין וגם אתה חדין את
 ביתי שהנה"כ לריך להכותה במקל ע"ד לעולם ירגוז אדם יל"ט על יל"ה"ר דהיינו שירעים
 עליו כו' וזהו ענין ויקח לו יעקב מקל. ולכן היו הללן נרחשות מפני המקל כמ"ס
 ברבות פע"ג דהיינו שנה"כ היתה נכנעת בכבוד ראש והכנעה ע"י המקל הנ"ל. וזהו
 ע"ד הנותן לשכוי בינה עשיית הכלי ע"י ה"ג כו' ובהר' וילא דקס"א סע"א מקלות הם
 בי דינא וזהו ע"ד לא יסיר שבע מיהודה ועמ"ס ע"פ וה' פקד הוא ובית דינו. במא"א
 אות מ"ס סג"ה מקל לבנה נק' התפארת לבנה מלך החסד מכריע כלפי ימין (ויש
 לפרש כנ"ל שמכריע הדין הנק' מקל אל לבנה חסד) וכל מקל תפארת וכן תפארת
 דקליפה ומקלו יגיד לו עכ"ל. והנה רז"ל אמרו ע"פ ומקלו יגיד לו כל המיקל לו נעשה
 מגיד לו. והנה ב"ה לקולא וב"ש לחומר א היינו לפי שצ"ה מבחי' חסד צהלו נרו כו' א"כ
 לפ"ז מקל מסע' דחסד. גם קל וחומר שרשו מתיקון הראשון מי"ג ת"ד. ובמא"א אות ק'
 סב"ה קל רומז למיתוק הדינים והקלו דיניהם קל וחומר חסד וגבורה המקיל הדין
 והמחמיר עכ"ל. וא"כ פי' מקל לבנה להיות מיקל וממתיק הדינים ע"י החסד. והיינו
 כי בתהלה עצמ"ה לצרור את העולם במדה"ד בנין המל' מהגבורות ואת"כ ל"ל מיתוק
 הגבורות כדי להיות גלוי חלקית ביטול הים. וזהו שיעקב שבא לתקן מדת מל' מקור
 דצ"ע לקח לו מקל לבנה מיתוק הדין עדמ"ס בד"ה אד' שפתי תפתח אד' א' דין
 שהוא מיתוק הדין ע"י א' כו'. י"ל מקל לבנה שהוא לבן לזו וערמון שהם אדומים היינו
 חו"ג זהו ע"ד כמו בקרבנות מקריבין חלב ודס שהם לבן ואדום. כי הגוויג דחו"ג זהו
 כשהן מאירים במל' ואמנם שיתכללו יחד זהו בפנימית שלמעלה מבחי' גוויג שס
 מתכללים המדות כמ"ס מזה בהגהות למאמר הזהר כשופנה כו' כן רעיתי מה שושנה
 אית בה סומק וחור כו' ויש להעיר לזה ג"כ ממ"ס ע"פ ושלש חרד מאד והייתס לי
 סגולה מכל העמים שיהיו נעשים בחי' סגול ע"י הצירור מחו"ג דתהו ישמעאל ועשו
 בו לבן לקח מקל לבן ואדום. וע"י יעקב ח"ת נעשה חג"ת ועי"ז ממשיכים מלמעלה
 מהצניח שבה מאיר ע"ק כמ"ס צפידור צדורם ברכת הזמון. עי"ס במא"א מ"ס ל"ח

מקלות אלו תפילין שצראש. צרהעים צרהיצי מוחא. צסקצית המיס צלצושי גה"י דאו"א
 עכ"ל. והי"ג הביא מהזמר וילא קס"א קס"ב מקל הוא ו' כו' וזהו ע"ד והנדרה אל
 עליון כו'. ויש להעיר ממ"ש צוח"צ ר"פ שמות ע"פ אחי מלצנון כלה קול אמר
 לדבור אחי מלצנון כו'. וצמא"א הית' ל' סי' ו' ז' לכן אצא עילאה כו' לצנון נק' אצא עילאה
 ל"ב כתיבות כו'. אפ"ל ג"כ סנק' מקל לצנה ע"ש שצא לתקן צחי' הלצנה להיות יחוד
 שמשא וסיהרא כו'. גם כל צירור זה מצחי' לצונה זכה שבי"א סממני הקטורת המקיף
 של הקליפות כו' גם כענין לצנת הספיר עיין צח"א פ' משפטים ע"פ וחתח רגליו כו' :

ויצא את המקלות אשר פצל ברהטים. צרבות פ' אמור פל"א דר"א עמוד ג'
 ע"פ מלך אסור צרהעים כו' ע"ש צרהיטין פי' המ"כ ישראל ההלכים לרגל.
 ופי' רהטים כי חרגוס רץ רהט ועמ"ש מזה ע"פ וגדעה נרדפה לדעת כו' שארז"ל פ"ק
 דצרכות תלוה למירהט לצהכ"ג. והנה ענין עלי' בשלש רגלים הוא ע"ד ונתתי לך
 מהלכים בין העומדים ועמ"ש ע"פ דעיר שחוצרה לה יחדיו ששם עלו שצטים כו' שעלי'
 י"ב שצטים לירושלים מל' דאל"י עי"ז ממשכים צה מאימא עילאה וי"צ ג"א דז"א והו
 כעיר שחוצרה לה כו' והו שהוא משרה שכינתו צרהטים כו'. וכ"ז צבותו של יעקב
 דכתיב ציה וילג כו' צרהטים. וענין רהטים הם מקום מרולת המיס. והיינו כי המיס
 הם מיס עליונים מיס דוכרין ע"ד ויצא כגשם לנו כו'. ושהם מהלכים צמרולה לפי
 שנמשכו מצחי' ורצ חסד. עמ"ש צלק"ס ח"פ קרח ע"פ וילך לין ויגמול שקדים לצון
 מהירות. כי העיכוב צא מחמת מדה"ד שמעצבת כו' משח"כ מצחי' ורצ חסד דליח
 שמאלא צהאי עתיקא צא צמהרה והו מהר והצא עליונו צרכה כו'. ויעקב לפי שהוא
 ח"ת העולה עד הכתר ע"כ יוכל להמשיך צחי' רהטים כו'. וע' זח"ג אמור ל"ו סע"צ
 ע"פ והי' יום אחד כו' ודל"ז ע"א ע"פ והי' כעך שחול כו' ועל יובל ישלה כו' וצפ'
 חרומה קע"ה צ' ע"פ והצריח החיכון כו'. וענין המקלות כו' צרהטים י"ל עפמ"ש
 צלק"ס צד"ה האזינו השמים השני כמו המיס שאין להם גוון כו' לפי אופן גוון הכלי
 כו' כך התורה כו' דמחכמה נפקת אין צה גוון. וע"י המלות נעשה גוון כמו ע"י מלות
 לדקה וחסד נעשה גוון של צחי' חסד. וצמלות דינין וצערות הרע כו' נעשה ונמשך גוון
 צחי' אדום כו'. והנה ע"י המלות נמשך ג"כ צחכמה הנק' מיס אור א"ס שלמעלה
 מעלה מהחכמה כו' וע"כ התורה היא עדות אם קיימו ישראל התורה כו' ע"ש. ולריך
 להצין שהגוונים הם צמדות והם למטה מהחכמה. ואיך הוא ג"כ המשכת אור א"ס
 שלמעלה מהחכמה צחכמה. ולריך לומר כי להיות המשכה מהחכמה צמדות. ל"ל תחלה
 חוס' אור צחכמה וכמ"ש צציאור ע"פ צאחי לגני גצי אריתי מורי כו'. וצד"ה לך לך גצי
 נוצלות חכמה שלמעלה תורה כו'. וצד"ה תורה לוח כו'. ומוצאר צד"ה האזינו הנ"ל
 שכדי להמשיך אור"ס צחכמה ע"י עסק התורה הוא תחלה ע"י פנימית הלצ. כי ז"א
 צעתיקא אחיד למעלה מחו"צ ששרטן מהמולות. ועד"ז ה"ע וילג את המקלות אשר פצל
 שהם ג' מדות חג"ת. צרהטים כו' שהמקלות הם צחי' גוויין שצהם ועל ידס נעשה גוון

בהמים כמו ע"י המלות לְדַקָּה וּמִשְׁפַּע כו'. וגם הם מורים על ז"א בעתיקא כו' שע"י
 פנימית הלכז ממשיך אור ח"ס בהכמה. ח"כ ענין המקלות ברהטים זהו ענין חפלה
 ותומ"ל כו'. שוב ראיתי בזה"ה ויל"ה דקב"ה סע"ה. אחת המקלות מאן מקלות אלין דרגין
 דאינון בי דינא. וזהו ע"ד לה יבור שבט מיהודה וארז"ל בנהדרין ד"ה ע"ה אלו ראשי
 גליות שבבבל שרודין את העם בשבט. ועמ"ס ע"פ"ה פקד יהוא וב"ד. וענין המקלות
 בשקחות המים כדי שיומשך המשכת המים עליונים בשבט' דקדושה מקיס הביטול במשכ"ת
 צ"ח"ה צפ' בשלת בד"ה אשירה לה' כי גאה גאה בענין ושמרו דרך הוי' לעשות לְדַקָּה
 ומשפט. ועד"ז היו שלשה צחי דינין בבהמ"ק בבהמ"ק נמשך מבחי' מקור מים הייס.
 וטענת רוטי גרר לנו המים דקמי' בהשבה באורה. לכן ל"ל ג' צחי דינין. ועד"ז ה"ע
 המקלות ברהטים בשקחות המים. ומ"מ אשר פלל דאעבר מנהון דינא. דחל"כ היאך
 העולם יכול לעמוד כמ"ס צמד"ר פ' בראשית ס"פ י"ב ע"פ ציוס טעות ה' אלקים.
 והיינו שע"פ הדין לבד י"ל גם שמים לא זכו בעיניו וכחאמר כי לא יזכו בעיניך בדין.
 ולכן ל"ל אשר פלל כו'. ע' מענין רלוועות דתפילין בזה"ה ג' פ' פינחס דרל"ו ע"ב. והמאמר
 הזה כתבאר בסידור שער הק"ס. וע' ברה"ה שעה"ל ספ"ו דקמ"ו ע"ה מענין הרלוועות
 ובת"ז ד"ג ע"ה וד"ה ע"ב וד"ט ע"ה ובכס"מ שס. ובמא"ה איות ריש סעיף מ"ג. וכייס
 ונגדס בקליפה רלוועה בישא. ור"ל שהיא רלוועה לאלקאה. ע' במסכת מכות פ"ג דכ"ב
 ע"ב ודכ"ג ע"ה. והנה ארז"ל פ"ב דכ"ט ע"ה די"ז סע"ה אמה שאמר אברהם אש ממוע
 ועד שרוך נעל זכו ישראל לחיט של הכלת ולרלוועות של תפילין. והנה מהמבואר
 שהרלוועות הם הקשרים שבכס"י נקשרת בהקצ"ה. וזהו ע"ד בחבלי אדם המשכס
 בעצמות אהבה וע' בלק"ת בשה"ש בד"ה שימי כחות על לבך שזהו ענין רלוועות
 דהש"י דתלין על לבא. וע' מזה בשל"ה מסכת הולין דף קט"ו סע"ב. עוד איתא שס
 בשס הח"ז ד"ה ע"ב ורלוועה דתפילין אינון כהצליס לקרני דס"מ שור מועד וע"ש
 דהיינו לכבוש עבד תחת רבו ושפחה תחת גבירתה. ואפשר להעיר מענין ורלע את
 אזנו במרלע ועבדו לעולם. וגם אפ"ל לפ"ז שהרלוועות עם שרומזיס להתקשרות האהבה
 בכנס"י. סס רומזיס ג"כ שהס רלוועה לאלקאה לס"מ שור מועד. ולפ"ז מאחר שזיאר
 ברהטים דיעקב זהו ענין צחי התפילין כמ"ס בזהר ויל"ה קס"ב ע"ב ודקס"ה ע"ב ובת"ז
 דקמ"ב ע"ב. וע' במא"ה איות רי"ש סעיף י"ט. א"ב כפ"ז ויל"ה המקלות הס"ע"ד הרלוועות
 והס בקדושה המעוררים האהבה ע"ד שמאלו תחת לראשי. וגם הס מקלות לכבוש בהן
 עבד תחת רבו וכו' וכנ"ל שהס ב"ד העליון כו' :

והבשרים הפריד יעקב וישם. פני הצאן אד עקווי. יר"ק זוהמא ז' בשס ספר
 עשרה מאמרות דמ"ב ע"ג כשפסקה זוהמא של ישראל פסקה זוהמת
 בהמתן כטעם והכשבים הפריד יעקב. וכן והפלה ה' צין מקנה ישראל ובין מקנה
 מזרים עכ"ל. וי"ל דאיתא צמד"ר שחיה האכילה מעה"ד לכל בהמה והיה ועוף כו'.
 וא"כ כשפסקה זוהמתן נתקנו קלת מענין עה"ד. ועמ"ס בביאור ע"פ כה תברכו בענין
 ויקרא האדם שמות כו' :

ב וכן איחא בעמה"מ בסופו שער עולם הצריחה פ"ע דק"ע ע"א וביעקב נאמר וישת לו עדרים לבדו ולא שחם על לאן לבן כי הוא הי' מסדר הקדושה לבדה והעומאה לבדה עכ"ל. ובצח"י פ' משפטים דק"ה א' בפסוק הגה אנכי שולח מלאך ע"פ איך אשיחך בצנים ירמי' סי' ג'. אשיחך לשון הבדלה כמו וישת לו עדרים לבדו עכ"ל. וזהו ע"ד וחבר הקיני נפרד מקין שופטים סי' ד' י"א :

ג יר"ק עקדה כ"ה בשם ע"מ דל"ו ויתן פני האלן אל עקוד. האלן אלו ישראל כעצם אלן אדם שאמר יחזקאל. אל עקוד זה ילחך עכ"ל. ובמא"א אות לדי"ק סכ"ז אלן נקרא ז"ת דז"א אלן אדם עכ"ל. וזהו ע"ד אדם ובהמה תושיע ה' אדם אלו וגמשים אחריו כבהמה. ע' לק"ת ס"פ בחקתי. וע"ד בהמה רבה. רעו"ד שלמעלה מהשכל. וזהו ע"ד כבשים בני שנה ע"ד בן שנה שאלו במלכו וארז"ל יומא פ"ב דכ"ב כבן שנה שלא חטא מימיו כו'. גם אלן נק' בהמה דקה שבחי' הנה"ב היא דקה ולא גשמיות כמו בהמה גסה כו' ולכן נקל להחטאות כו'. ואפ"ל בהמה דקה היא הטוב שבק"ג כו' :

ד יר"ק קרבן ל"ו בשם ע"מ ויתן פני האלן אל עקוד כיון בהם לטעם הקרבנות כדאיחא במשנה פ"ד תמידין לא היו כופתין את העלה אלא מעקדין אותו עכ"ל. י"ל ישראל נק' עס מפוזר ומפורד ע"ד לדקת פרוזנו שפזרן בין איה"ע וזהו והכשבים הפריד. גבי אליהו ואלישע ויפרידו בין שניהם במ"ב סי' ב' י"א :

והיה העטופים ללבן. ילקוט בתלים רמ"ז ק"ב ע"פ חפלה לעני כי יעטוף. רבי אלכסנדרו אמרו כלפי חפלה אמרו דהוא אחי ומלקש לה (פי' המג"א בספרו זית רענן על הילקוט. פי' אחר כל החפלות בזה חפלה העני שמאריך בחפלתו מבאב לב עכ"ל) כענין שנאמר והיה העטופים ללבן ואין יעטוף אלא חפלה שנאמר בהחטוף עלי נפשי. וא"כ עפ"ז אפ"ל שע"י שמאריך בחפלתו ממעמקים קראתיך ממשיך מאריך לאנפין שזהו ענין לבן לובן העליון דקדושה וכמ"ס בחנה וחפלה על ה'. והוא למעלה מבחי' והקשורים שהם לדויקים שהם ליעקב היינו המשכת היו"ד בצחי' עקב שהוא המשכת יו"ד דשם הוי'. אבל העטופים ממשיכים מבחי' על הוי'. וע"ד במקום שבע"ת עומדים אין לר"ג יכולים לעמוד :

לולי אלקי אבי אברהם כו'. לולי ה' שהיה לנו תלים קב"ד. לולא האמנתי לראות תלים כ"ז. לולי ה' עזרתה לי תלים ל"ד י"ז. ע' זה"א ד"ח ע"ב דל"ד א' דף קב"ד א'. לולי חזרתך שעשועי תלים קי"ע ל"ב. לולי כעס חויב פ' האזינו. לולי החמהמנו מקן מ"ג. לולא תרשחם בעגלת. לולי ה' לבאות הותיר לנו שריד :

א יר"ק אבות ואמהות מ"ג בשם זהר ויקרא די"ב סע"א המשל ופחד עמו עושה שלום במרומיו המשל זה אברהם דכתיב נשיא אלקים אהה בתוכו כו' ופחד זה ילחך דכתיב ופחד ילחך ה' לי. עושה שלום במרומיו זה יעקב דכתיב חתן

אמת ליעקב ובחייב האמת והשלוש אהבו עכ"ל. וה"ל ענין לולי אלקי היינו ענין האור המלוכש בחג"ת ומחבר ב' המדות חו"ג שזהו ענין עושה שלום כו' והוא המשכה מבחי' כחר כדפי' באג"ה סי' י"ב בד"ה והי' מעשה הדקדקה שלום :

ב זח"ב משפטים קי"ב א' בענין ואת יגיע כפי כד"א יגיע כפיך כי תאכל. משא"כ עמל כתיב עמל ובעם יעו"ש. ול"ע דהכתיב אדם לעמל יולד כו'. זה"ג ויקרא ד"ד אכלתי יערי דא גבורה פחד ילחק. דיי"ב סע"א כנ"ל סעיף א'. דיי"ט ע"א ופחד ילחק. דכ"ה ע"א :

ג פ"י לולא כ' בעה"כ שהיא מורכבת משני מלות לו לא ר"ל אס לא. כי לו פירושו אס. ויש להעיר לענין אלול דהוא אוחיות לולא. ובמ"א פי' ע"פ בכל לרחם לא לר הכתיב באל"ף והקרי בוא"ו שהם א"ה וז"א כמ"ס זוהר ס"פ ויקרא דק"כ ע"ב. וכ"ה צפי' ולו אהנו שיש בו ג"כ קרי ובתיב ולא באל"ף ולו בוא"ו וכמ"ס מזה בת"א ר"פ לך לך. וכן בפסוק כי אל דעות ה' ולא נחטנו עלילות. וכמ"ס מזה בד"ה משה ידבר ושם פי' ולא באל"ף הם מל"ה ולו בוא"ו הם מ"ע. וא"כ עד"ז פי' לולא. היינו לו הוא ו"ק דז"א שנק' לו בוא"ו וכן ו"ק כשכלולים מוא"ו הם חשבון ל"ו כמ"ס בלק"ת ע"פ אלה פקודי המשכן. ואה"כ לא באל"ף היינו א"א. ולכן פשט פירוש לולא מורה על דבר סיבה רחוקה דהיינו אס לא שהזמן ישועה שלמעלה מהעצב כ"א ענין גם שזהו מאמר יעקב ללבן לולי אלקי אבי כו'. וכן עד"ז כל ענין לולי. כמו לולי ה' שהי' לנו בקום עלינו אדם. וגם ענין לולא הרשעת בעגלותי. היינו ג"כ המלאה מופלגת שיחנו שוחד לאשתו שהיא תחקור תעלמות בעלה ותגיד להם. ואין זה דרך נהוג העולם. והיינו כי ענין לולא ה' שהיה לנו זהו התחברות ז"א בע"ק והוא המשכה מבחי' שלמעלה מהשחלשלות. ואף כי לולי ג"כ ציו"ד לבסוף פירושו כמו באלף. ובשופטים סי' מ"ד לולא הרשעת הוא באלף לבוף וכן לולא האמתי לראות. וכן כי לולא התמהמהנו צפ' מקן. ועיד כי לי ציו"ד הוא ג"כ בחי' ע"ק כנודע ממארז"ל כ"מ שאמר לי אינו זו כו' בחי' אני הוי' לא שניתי כו' וכמ"ס צפרדס ערך לי וז"ל ופי' לי לעלמי שאינו מושג לתחתונים ר"ל אפי' לנאלים ממנו עכ"ל. ועכ"פ ענין לולי הוא דבר יקר הערך. עיו"ל פי' לולא ע"ד והבאה את הקרסים בלולאות אשר הלולאות מקבלים לחובן אה הקרסים. וע' מזה בוח"א פ' בראשית דמ"א סע"ב עאלו דא ברא ומשלבן דא ברא כד"א מקבילות הלולאות אשה אל החותה לאתכללא חדא בחדא ולאעלא דא ברא. ובפרדס שער ההיכלות פ"א משמע שזהו ענין שילוב הוי' באד'. והוא מהזר פקודי דרמ"ו ע"ב. וע' בילקוט פ' הרומה סוף רמו ש"ע דק"ב ע"א. ובת"ז תקון ז' דיי"ט סע"א פי' מקבילות הלולאות כענין ומקבלין דין מן דין וע"ש תקון כ"א דס"א ע"א. ויש לפרש שהמל' יסוד דנוק' נק' לולאות שמקבלת לתוכה הקרסים יסוד דדבורא וכענין עד תאות גבעות עולם בוח"א ד"ג ע"ב ור"פ וארא כ"ב א'. וא"כ ענין לולא ה' שהי' לנו י"ל המל' מקבלת ע"י מ"ע ול"ת מבחי' ע"ק ע"י ז"א כמ"ס בוח"ב תרומה דקמ"ה סע"ב. וכאן גבי לולי אלקי אבי י"ל דקאי על הבינה המקבלת מיסוד אבא וכו'.

לא תלי ולא מרגיש גברא דמריה סייעיה והיינו כמ"ש בת"א פ' יתרו צביאור ע"פ זכור ושמור צענין רמה קרני כו' וז"ש גבי דוד כי ראיתי צבניו לי מלך לי דוקא וזהו שמעם כמשך עזרתה לי. והיינו לולי לו לי כנ"ל. קיצור לולא לו לא. ולו נחכנו. והכתיב ולא. וכן לו לר והכתיב לא התחברות ז"א בע"ק. וכן לולי לו לי. וזהו לולי ה' עזרתה לי דמאריה סייעיה מצחי' מאין יצא עזרי. רמה קרני. עוד פי' לולא מלשון את הקרבים כלולאות:

ד וז"ל מ"ש צמד"ר פ' וילא פע"ד כל מקום שנאמר לולי זה צוכית אבות. והיינו מ"ש יעקב לולי אלקי אבי. והיינו דהתחברות והארת אור א"ס בז"א שזהו פי' לולי לו לי זה זה צוכית האבות וכמ"ש בלק"ת צשה"ס צד"ה קול דודי פ"ג צפי' מדלג על ההרים. שהדילוג הוא ההמשכה מאור א"ס שלמעלה מסדר ההשתלשלות צחי' שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים כו' דהיינו מל' דה"ס הוא על ההרים צוכית האבות שהם ההרים. והיינו כי שורש המדות הם למעלה מהשכל כמבואר בת"א פ' יתרו צד"ה ענין האבות הן הן המרכבה ועמ"ש צד"ה אס בחקתי תלבו צפי' צעצר הנהר ישבו אבותיכם כו' ומ"ש צענין יפה שיחזן של עבדי אבות כו'. וזהו אשא עיני אל ההרים מאין יצא עזרי שעי' ההרים יצא עזרי מצחי' אין שהוא הכתר כו' ועמ"ש ע"פ והגעתם אל המשקוף ושתי המזוזות שהם האציה כו'. קיצור לולי זה צוכית האבות. האבות הן הן המרכבה מרכבה עילאה להעלות צחי' אדם לצחי' כי לא אדם הוא. וזהו צחי' לולי לו לי:

ה ע"י צ"ש צמד"ר ר' יוחנן אמר צוכית קדושת השם. וצילקוט תליס סוף רמו תת"ן דדייק מדכתיב לולי ה' שהיה לנו תליס קי"ד ומדכתיב לולי ה' עזרתה לי תליס צ"ד. והנה אס נפרש קדושת השם היינו שס הוי' שהוא כללות האלי' יו"ד חכמה כו' יש להבין זה ע"ד מ"ש בלק"ת פ' תל"א צד"ה ולא אבה הוי' אלקיך לשמוע אל בלעם כו' ועם מ"ש בת"א פ' וישלח צד"ה ויאצק איש עמו צפי' אס תגזיה כנשר משס אורידך גאוס הוי' יעו"ש. וזהו לולי הוי' שהי' לנו בקוס עלינו אדם דקאי על המן שעשה עץ גזוה צחי' אס תגזיה כו' צצחי' דקמיה כחשכה כאורה. ולכן נקרא בקוס עלינו. משס אורידך גאוס הוי'. ולכן יצא המלך והמן היום ר"ת הוי'. שעי' שקרובה אס המן צצחי' הארת שס הוי' עי"ז דוקא הי' מפתחו כו'. והיינו כענין ולא אבה הוי' כו' ויהפוך הוי' אלקיך כו'. והנה הל"ת תלויין צי"ה ומ"ע צו"ה. גמלא שס הוי' הוא כללות המלות עשה ול"ת וזהו עלמו ענין לולא לו לא שהן מ"ע ומל"ת. וזהו לולי הוי' שהיה לנו. וגם יש לפרש כי לנו גימט' אלקים. וא"כ פי' הוי' שהי' לנו זהו צחי' והי' הוי' לי לאלקים. וזה שהוי' יהי' צצחי' אלקים נק' שהי' לנו. וא"כ נגד צחי' בקוס עלינו הי' צחי' קומה הוי' עליית ז"א בע"ק. כי הנה נודע דיוהכ"פ ופורים הם צחד דרגא. ולכן כמו שצוהכ"פ הוא צחי' לפני הוי' תעשרו לפני דייקא. ועמ"ש צביאור ע"פ שובה ישראל דרום הראשון. כמ"כ הוא צפורים צחי' הוי' שהיה לנו דהיינו ע"ד ז"א בעלותו לעתיקא נק' אז צשה אלקים יעו"ש גבי יוהכ"פ. וזהו הנמשך ע"י גלוי עלמות אור א"ס כמ"ש בת"א פ' וילא כד"ה וצצחי' בשלום כו'. ובהביאור שס צסופו. ואפ"ל

שכן נאמר ב' פעמים לולי ה' שהיה לנו שזהו כענין מ"ם ב"פ הוי' הוא האלקים גבי אליהו זהר הכרמל וכמ"ס ביאור הענין בביאור דשופה ישראל הג"ל. לכן עד"ו נאמר כאן ב"פ לולי הוי' שהי' לנו. היינו שהוי' הוא האלקים שזהו פי' לנו. וגם כי רק על שם אלקים נאמר ע"ד לנו דהיינו אלקינו משא"כ בשאר כל השמות. מטעם כי זה שיהי' נק' אלקינו הוא ע"י למנוס שזהו בחי' שם אלקים כו'. ולכן הוי' שהי' לנו זהו ענין הוי' אלקינו. והכפל הוא כנ"ל. ואם נפרש קדושת השם ע"ד ישראל מקדשי שמך צת"א צד"ה אוסרי לגפן ומ"ס צד"ה מוצח אדמה צפי' אוכיר את שמי כו'. וא"כ קאי על המל' הנק' שם הוי'. וישראל הם מקדשי שמך ומשיבים להיות אוכיר את שמי כו'. א"כ יהי' העזר ע"ד והיא שעמדה לנו כו' וכמ"ס את תחנה עלי מחנה כו' בזאת אני בוטח. בזאת דוקא. משום שנאמר כי את בזאת יתהלל המתהלל. כי מראש מקדם נסוכה כוף מעשה במחשבה תחלה כו'. קיצור לולי הוא בזכות קדושת השם ע"ד ולא אציה הוי' אלקיך לשמוע אל בלעם. את תגזיה כו'. ושם הוי' כללות מ"ע ומל"ת. גם לנו גימט' אלקים וכן בשם אלקים נזכר ענין לנו היינו אלקינו. והכפל ב"פ שהי' לנו זהו ע"ד ב"פ הוי' הוא האלקים. וזהו בחי' יוהכ"פ. ופורים ויוהכ"פ הם בחד דרגא. גם י"ל קדושת השם ע"ד ישראל מקדשי שמך. והיא שעמדה לנו. בזאת יתהלל כו' :

ו אָזי עָזַר עַל נַפְשֵׁינוּ הַמַּיִם הַזּוּדוּנִים. ע' צמ"ס בתלים סי' ס"ה ח' ע"פ משבית שאון ימים שאון גליהם. והם הנק' המים הזדוניים כמ"ס צוה"א פ' נח דס"ג סע"ב. וע' זוהר פ' שמות ד"ה סע"ב ע"פ אשריכם זורעי על כל מים. ועמ"ס בסידור צד"ה שמח תשמח רעים האהובים בענין השקט גלי הים ומ"ס צת"א פ' נח ע"פ מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. וזהו שלא נתנו ערף לשיניהם היינו אף ששרשן ממדות דתהו שהם גבורות חזקות אעפ"כ שלא נתנו כו' וזהו לולי ה' שהי' לנו בחי' ואזהב את יעקב כו' :

וַיִּשְׁכַּם לַבֶּן. ל"ב כתי' וי' ש"ב נק' לכן. א"כ וע"י יתיב לבושי' כחלג חיוור זהו לכן ופי' ע"י המתנשא מימות עולם כי הוא ימי קדם ואעפ"כ בכל בקר מימי עולם מאיר הארה מימי קדם ע"ד יומם ילוח ה' חסדו. חיט של חסד. וה"ע אהעדל"ע לעורר אהעדל"ת ע"ד הגו' צד"ה ציוס השמע"ל צפי' תתן אמת ליעקב וחסד לאברהם שזהו ע"י אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם. וע"ז אמרו קדושתי למעלה מקדושתכם כמ"ס בביאור ע"פ והי' לכם לזיית. וע' מענין בקר זוהר ר"פ קרח ע"פ בקר ויודע. וצפ' בלק ר"ד ע"פ בקר אערך לך כו'. ובענין שמחה בלפרא צד"ה רני ושמחי. ובענין בבקר בהיטיבו צד"ה ענין חנוכה. ועמ"ס מענין השבס והערב עליהן. והנה האבות חג"ת וי"ב שבטים י"ב ג"א עמ"ס צד"ה ויאמר לו יהונתן. ועי"ז יוכל לימשך צבי"ע כי מטעם המדה לא יוכלו לקבל. וזהו ענין י"ב אבני החשן. והתכללות זו דוקא ע"י לכן. כמו שהתחלקות הדעת לב' מוחין חו"ג גמשך ע"י מו"ס. כי דוקא מי ששכלו גדול יוכל להוריד השכל למטה וכמ"ס צד"ה לך לך. וזהו אל עליון גומל חסדים טובים

שנה"י נמשכים מהבחר. ועמ"ש ע"פ הנלנים נראו. וז"ש ויגשק לבניו. וזהו עשרת זקנים
 בני זמיה. ע' מענין לכן במא"ל ל' סעיף ו' דפי' אבא עילאה. וע' בזה"ג ער"ה בענין
 חיורו גרמין. ומענין בקר במא"ל ב' ל"ו. פי' לבניו היינו כשיש אהדל"ת זק' ל' ל'
 זכר אבא כשאין אהדל"ת נק' ולבנותיו נקבה מקבל כמ"ש סד"ה רני ושמחי השני
 וע"ש מענין האהדל"ע שהוא לעילא מקום שאין אהדל"ת מגעת שם. ונק' לבניו כי
 וגזילים הנשמות מן לבנון. ועמ"ש ע"פ והוי' יגיה חשבי. ומ"ש בד"ה ואתחנן. ושם נח'
 שנמשך ע"י הדרקה זורע לדקות. ומ"ש צפ' בשלח בד"ה לסוכתי שיש אותיות זכרים
 שהם צחים שלא ע"י אהדל"ת. ושם נח' ג"כ שנמשך ע"י המלות. והיינו כמש"ש בד"ה
 הולך לפניו יומם שהמלות נמשכים מחיורתא דגלגלתא וזהו נח' לכן. ובד"ה שימני
 כחותה נח' שחיורתא נמשך ע"י מלות ל"ת חותם שוקע אחכפיה. וא"כ לפ"ז פי' וישכס
 לכן בצקר ע"י אחכפיה של החשך דלילה כו'. ובד"ה אכלוהו היום נח' שזהו ענין על
 ומן ושם נאמר למען חנסנו הילך בחורתי ועד"ז נאמר כאן וישכס לכן ואח"כ ויעקב
 הלך לדרכו כו'. ועמ"ש ע"פ אני ישנה בענין ואני אפתח לך כפתחו של אולם. ובזמן
 כתיב והמן כזרע גד הוא ועינו כעין הבדולח שהוא לכן וגוונא סומקא אחזי ב' ע"ד
 בצרזא סומקא לסוסיא חיורא והיינו גבורה דעתיק שבמו"ם. אכן כאן וישכס לכן י"ל
 חסד דעתיק וע' בד"ה כה תזכרו צפי' ישא ה' פניו כו'. ובמדרש ס"פ וילא וישכס
 לכן וגו' דויס וסגופים היו. קאי על לכן שלמטה שהוא ק"ג. ובמא"ל ל' סעיף ו' פי' חכמה
 דקליפה. ויש לפרש עתיק דקליפה כמ"ש בענין לבונה בד"ה ראה ריח בני כו'. ואמרו
 לכן צקס לעקור את הכל' כי להיותו קליפה גבוה כחר ע"כ כשנמשך בגוף היא מאירה
 חוץ הגוף ומחגלה הרשעות ביוחר כמו נשמה גבוה שמחגברת על הגוף כו'. וגם כחר
 דקליפה כרת כו'. ויש להעיר מפסוק וענית ואמרת כו' ארמי אוזב אבי צפ' חבא כ"ו
 ה'. ואדמ"ו כ"ע פי' ע"ד הרע הדק קשה ליפטר ממנו יוחר מהרע הגמור וכמו שנלח
 חנס ע' בד"ה ההללו. וז"ש קליפת לכן שאינו רע גמור כמו עשו. והיינו ארמי ק"ג
 תאוות היתר כו'. וע' מענין ארמי אוזב אבי צוח"א וילא קס"ד ב' וישלח קס"ו ב'. והרמ"ז
 שם כ' שלכן שרשו מאחורי הדעת. בשלח ס"ד בלק ר"ג ע"ב. ובממ"י ד"ה ע"ד פ'
 וילא דלכן רמיז ללובן עילאה דההוא סטרא ואלטריך דיעקב ייזיל לגביה ויפיק מינה
 חיילין דקודשא דמטמרין ביה וייתי להון לסטרא דקדושה דענא רמיז להנהו חיילין כו'
 והיינו דכהיב וילל אלקים את מקנה אביבם ויתן לי דהאיל קדושה מגו ההוא סטרא כו'
 והיינו דמאן דמייתי בצורים ראש מלוי הוה לכן ארמאה בא לאובדא ית אבא דהו גניזין
 ביה חיילין דקדושה ויעקב אבינו אפיק להון בעל כרחיה עכ"ל. וי"ל שנאחד שהוא
 לובן כחר ועתיק א"כ הנילווי' שגפלו צו הס מכה"ב דתהו. והצבירים הס ג"כ נח'
 ראשית שהם העלאת ראשית הצירורי' דתהו. ע' זח"ג פינחס דרנ"ג ובהרמ"ז שם. ע"כ
 צריך להזכיר איך לכן רלה לעקור כו'. ובפ' חבא דמ"א ע"ב פי' המגיד ארמי אוזב
 אבי על ענין גלות צבל כו'. לשון ארמי חרנוס היינו ק"כ כו'. והנה ע"י וישכס לכן
 גלוי לובן העליון דקדושה רישא חיורא. אזי ממילא ככנע ונחבטל לכן שלמטה כו' מאחר
 בשרש יניקחו מבחי' לובן העליון הנ"ל. והוא הנחי' דכחשבה כאורה ורצ חסד כו'. וזהו

ענין המן שהפיל פור כו' וע"י גלוי צחי' זו צחו"צ וזהו וישכס לבן צבקר עי"ז משם אורידך כו' וככנע לבן שלמטה לגבי יעקב כו'. ועי"ז ויעקב הלך לדרכו ע"ד ושמו דרך הוי'. ויפגעו בו מלאכי אלקים. שגם שם אלקים מסייע לזכר ההסחר ולהמשיך גלוי אור הוי'. ע"ד הבא לטהר מסייעי' אוחו. וכמ"ש צפי' והאלקים יעגנו כו' סד"ה משה ידבר שצחי' יחו"ת יענה להמסכה זו של משה מצחי' יחו"ע. ועד"ז ה"ע ויעקב הלך לדרכו. דרך הוי'. שממשיך מצחי' לזבן העליון להיות הוי' רחום וחנון כו' גלוי שם הוי' דיחו"ע. ועי"ז ויפגעו בו מלאכי אלקים לקבל המשכה זו ולהצטל אליה וכמ"ש צפי' מהלכים בין העומדים כו'. וע' מענין ויפגעו בו צוח"ג כ"ה רכ"ו. וענין האצות הן הן המרכבה זהו אהעדל"ת לעורר אהעדל"ע. וההפרש בין מרכבתא עילאה דהאצות למרכבה תתאה של השצטים. כי השצטים נק' י"צ בקר משא"כ חג"ת דאלי' צחי' אדם צללמו. והיינו כי כתיב וזרעתי את צ"י זרע אדם וזרע זהמה. וההפרש ביניהם הוא צצחי' הדעת כמ"ש צת"א צד"ה ואלה המשפטים. ולכן בהשתלשלות בקליפות אין להם מוח הדעת לגמרי כמ"ש גם צלא דעת נפש לא טוב רק תרין מוחין חו"צ שנים אנשים מרגלים כו'. אבל צצחי' זרע זהמה שצגש"י יש דעת שהרי צד' חיות נאמר לפני אדם. רק שלגבי דעת דאלי' נק' זהמה. כי דעת ע"ד הכיר את צוראו ולא במחשבה לצד כו'. ולכן נשמות דצ"ע הגק' זרע זהמה א"א להם לקבל אור רק מצחי' י"צ בקר דבריאה שזה ענין השצטים. רק נשמות דאלי' יוכלו לקבל ממרכבתא עילאה דהאצות חג"ת דאלי'. וע"י מרכבה וציעול זה ממשיך גלוי אור א"ס בחכמה כנו' צת"א פ' יתרו צד"ה ענין האצות הן הן המרכבה (גם י"ל ההפרש ע"ד כלה עילאה וכלה תתאה צד"ה שה"ש וע' צפי' המאמר כגוונא דאינין מתייחדין לעילא בחד). וכ"ז אהעדל"ע שע"י אהעדל"ת. אבל צ"ל תחלה אהי' כעל שלמעלה מאהעדל"ע שע"י אהעדל"ת. וזהו ענין וישכס לבן צבקר שגלוי הג"ל הכלי לזה צחי' בקר דאצרהם כי חסד דרועא ימינא הוא כלי לחסד דלגאו כנו' צביאור אני דפ' ליצית גבי ענין חסדי ה'. וצד"ה הוי' יתרו מריבו. והנה צהמ"ק נק' לצבון שמלצין עונותיהם של ישראל. ולכן בקדשים הלילה הולך אחר היום שכדי להיות ענין הקרצנות הוא אהעדל"ת ואהעדל"ע צ"ל תחלה צחי' לצבון וישכס לבן צבקר כו'. משא"כ יוס א' האמור צמע"צ היום הולך אחר הלילה כי צצחי' זו א"ל סיוע ועזר כו'. וינשק צמד"ר שה"ש ע"פ ישקני ל' זיון כמו נושקי קשת כי צצחי' וצקשתי היינו צללותי וצבעותי והכח שיהי' צחי' קשת-גמשך ע"י אהעדל"ע הג"ל וזהו וישכס לבן כו' וינשק כו'. ואפ"ל שזהו שארז"ל מאימתי קורין את שמע צשחרית משיכיר צין תכלת ללבן. והיינו על היות צחי' וישכס לבן צבקר. ואפ"ל ג"כ שהמשכה זו דצחי' וישכס לבן צבקר ממשיכים ע"י ליצית שיש צהן לבן ועז"ג וריח שלמותיך כריח לצבון כו'. והתוס' פ"ק דצרכות צמשנה משיכיר צין תכלת ללבן הציאו ממנחות פ' התכלת דמ"ג ע"ב ע"פ וראיתם אותו וזכרתם ראה מלואו זו וזכור מלואו אחרת התלויה צה שהיא ק"ש. הענין כי ק"ש היא אהעדל"ת לעורר אהעדל"ע ויש צ' צחי' מס"ג בחד ובכל נפשך שהן מצחי' מרכבתא עילאה ומרכבתא תתאה. כי השצטים אמרו כשם שאין צלצך אלא אחד דהיינו מרכבתא עילאה והוא למס"ג בחד כך אין צלצנו אלא אחד אע"פ שאנו

צבי"ע ומשם יפרד עכ"ז וכו' כמ"ש מזה צת"א פ' תלוה צד"ה זכור את אשר עשה לך
 עמלק וע"ש שהם ב' הצחי' דאחיהפכא צחי' כי שרית וכו' וצחי' אחכפוא . ועז"א יעקב
 בשכמל"ו. ומוזה נמשך וצכל גפסך כמ"ש צד"ה שיר השירים. ולכן מלות ק"ש תלוי' צלילית .
 שהמלית מצחי' לבושי' כתלג חיור . והלילית צחי' שטר רישי' כעמר נקא . והוא צחי'
 וישכס לבן צנקר . שלכן כסות לילה פטור מהלילית רק בצקר מאיר צחי' לבן . שמחה
 בצפרא . וזהו אחעדל"ע מצחי' שלמעלה מאחעדל"ת. וז"ש אני הוי' אלקיכם אשר הולאתי
 אתכם מאמ"ל דהיינו צאחעדל"ע מזד טלמו וכמ"ש ע"פ קול דודי הנה זה בא מדלג
 ומ"ש ע"ז בלק"ת פ' שלח סד"ה והי' לכם ללילית . והנה לבן ותכלת שצלילית י"ל כנגד
 ב' צחי' מרכבה הכ"ל . כי תכלת דומה לים . וזהו מרכבה תתאה י"ב בקר והים עליהם
 מלמעלה . ותכלת דאכיל ושלי שהיש בטל נהורא אוכמא . ולכן נהורא חיורא זהו מרכבתא
 עילאה . וכ"ז נמשך ממקור צחי' לבן . כי תכלת עמרא הוא צחי' ושטר רישי' כעמר
 נקא רק שלצוע בגוון תכלת . וזהו וישכס לבן ויגשק לבניו שהם מרכבתא תתאה צחי'
 תכלת שמ"מ שרשם מצחי' לבן וכמ"ש צפע"ה תכלת נמשך מגבורות דאצא כו' . ומתחיל
 בלבן הכנף מין כנף ושטר רישי' כעמר נקא ומסייב בלבן . וז"ש כה אמר עבדך יעקב
 עס לבן גרתי . כה היינו כ"ה אחוון דיתודא דפסוק שמע ישראל וזה נמשך ע"י עס
 לבן גרתי . וכנ"ל צענין וראיתם אותו וצ"תס וכו' . ואח"כ שלח לברר עשו היינו ע"ד
 וחקק בגדי עשו ותלבש את יעקב שהם נבושים הנעשים ממעשה המלות . צד"ה בשלח
 פרעה . כי מתחלה יקבל עליו עומ"ש ואח"כ יקבל עליו עול מלות כו' :